

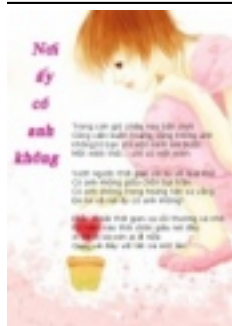
Nơi Ấy Có Anh

Contents

Nơi Ấy Có Anh	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	71
23. Chương 23	75
24. Chương 24	79
25. Chương 25	83
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	95
29. Chương 29	98
30. Chương 30	102
31. Chương 31	106
32. Chương 32	109
33. Chương 33	112
34. Chương 34	115
35. Chương 35	119
36. Chương 36	124
37. Chương 37	127
38. Chương 38	130
39. Chương 39	133
40. Chương 40	137
41. Chương 41	141

42. Chương 42	145
43. Chương 43	149
44. Chương 44	155
45. Chương 45	160
46. Chương 46	163
47. Chương 47	167
48. Chương 48	171
49. Chương 49	175
50. Chương 50	178
51. Chương 51	181
52. Chương 52	186
53. Chương 53	189
54. Chương 54	192
55. Chương 55	196
56. Chương 56	199
57. Chương 57	203
58. Chương 58	206
59. Chương 59	211
60. Chương 60	214
61. Chương 61	218
62. Chương 62	223
63. Chương 63	227
64. Chương 64	229
65. Chương 65	233
66. Chương 66	236
67. Chương 67	239
68. Chương 68	242
69. Chương 69	246
70. Chương 70	249
71. Chương 71	253
72. Chương 72	256
73. Chương 73	259
74. Chương 74	262
75. Chương 75	265
76. Chương 76	269
77. Chương 77	271
78. Chương 78	274
79. Chương Ngoại Truyện	278

Nơi Ấy Có Anh

Giới thiệu

Anh là vì sao sáng trên bầu trời Rực rỡ và huy hoàng Em chỉ là một cọng cỏ dại dưới mặt đất Thấp

1. Chương 1

Nỗi đau đi qua

Trong một khu vườn, có một cô gái gồi sụp xuống đất đốt đi một quyển truyện cổ tích. Đó là quyển truyện cổ tích cô bé lọ lem đã cũ rồi nhưng vẫn được giữ gìn rất cẩn thận.

Lúc nhỏ trong số các câu chuyện kể về các cô công chúa, cô rất thích quyển truyện cổ tích này, thường bắt mẹ phải kể đi kể lại cho cô nghe trước khi ngủ.

Đã có lúc cô từng mơ, mơ mình là một nàng công chúa được hoàng tử giải thoát khỏi tay mẹ dì ghẻ độc ác.

Nhưng giờ thì cô đã biết, ước mơ đó là sự ngu ngốc nhất trong đời của mình. Nếu cho cô chọn lại, cô sẽ chọn làm một cô bé bình thường, sống trong một gia đình bình thường, có mẹ, có ba thật hạnh phúc.

Nếu cô có thể chọn, cô không muốn có sự xuất hiện của mẹ dì ghẻ độc ác, còn độc ác hơn cả bà dì ghẻ trong câu chuyện cổ tích cô bé lọ lem kia.

Những hình ảnh đáng sợ lúc này lại hiện về trong ký ức cô.

- Bốp....bốp...- Từng cái giơ thật cao giáng xuống thật mạnh vào gương mặt của cô tạo ra một âm thanh vang vọng đất trời.

- Tao đã bảo mày rồi. Tại sao mày dám qua mặt con gái tao như thế – Tiếng bà Kim Lương quát tháo khắp nhà khiến ai ai cũng sợ hãi.

Cô ôm hai bên má đã bị tát sưng vù, gương mặt vô hồn nhìn bà, quyết không hé răng một lời, cũng không rơi một giọt nước mắt. Nhìn bà ta tức giận, cô khẽ cười, một nụ cười cực kỳ thỏa mãn. Bà ta muốn biến cô thành kẻ ngu dốt, không muốn cô trở thành học sinh xuất sắc nhất ở trường, không muốn cô giỏi giang hơn con gái bà ta. Nhưng bà ta càng không muốn thì cô càng không để bà ta toại nguyện. Biết bao năm liền, cô đều là học sinh xuất sắc nhất của trường, khiến cho con gái bà ta bị lu mờ.

Cho nên bà ta rất tức tở, dùng roi mây đánh cô, mỗi lần như vậy đều đánh đập cô tàn nhẫn không thương tiếc. Đứa em trai Gia Bảo của cô rất sợ hãi, nó co người vào một góc khóc không thành lời khi nhìn thấy chị mình bị hành hạ. Cũng không biết bà ta muốn hành hạ cô bao lâu cho thỏa lòng thỏa dạ của bà ta, cũng không biết cô sẽ chịu sự đau đớn dày vò này trong bao nhiêu lâu.

Nếu như không phải con gái bà ta không ôm lấy bà ta khóc nức nở cầu xin:

- Mẹ, con xin mẹ, mẹ tha cho chị đi. Lần sau, con hứa lần sau con sẽ học hành tốt hơn, con sẽ giỏi hơn chị mà. Mẹ tha cho chị đi, con cầu xin mẹ.

Nhưng bà ta đâu có dễ dàng bỏ qua cho cô như thế. Nếu như con gái bà ta không giả vờ ngất xỉu, có lẽ cô còn phải chịu rất nhiều đòn roi nữa.

Cô đưa tay lên sờ má, nơi đó đã sưng phù cả lên bởi những cái tát nẩy lửa không chút dung tình của dì ghẻ cô. Cấn chặt môi để kìm nén cái đau rát như lửa phỏng trên má. Ngăn không cho nước mắt rơi, cô sẽ không khóc, sẽ không bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt người đàn bà đó. Bởi vì chỉ cần cô rơi một giọt nước mắt thì bà ta sẽ đắc ý, cực kì đắc ý.

Hành hạ cô chính là niềm vui sướng nhất đời của bà ta, bởi vì bà ta căm ghét sự có mặt của cô, nó nhắc bà ta về hình ảnh của mẹ cô, người phụ nữ mà bà ta không bao giờ thắng được.

- Con sẽ không khóc, con sẽ không khóc, con sẽ không để bà ta chiến thắng – Cô tự nhủ với lòng như đang nói với mẹ mình.

Ba cô yêu mẹ cô, ông thật sự rất yêu mẹ cô. Nhưng mẹ cô lại có thể trạng rất yếu, cho nên bà từng xảy thai, đứa con đầu lòng của hai người, niềm hy vọng và hạnh phúc của họ, khiến ba tôi rất thất vọng. Cho nên ông đã sa vào vòng tay của người đàn bà này.

Ông là người đàn ông rất bình thường, vẫn cần đủ nhu cầu sinh lí, nhưng người vợ vốn có sức khỏe không tốt, không thể đáp ứng cho ông, cho nên dù rất yêu vợ, thế nhưng ông vẫn ngoại tình với người đàn bà đa đoan và xảo quyệt này. Bà ta tìm đủ mọi cách thu phục ông, lấy lòng ông, chiều chuộng ông, thỏa mãn ông. Nhưng mãi mãi bà ta không thể chiếm được tình yêu của ông với mẹ cô. Bà ta không thể nào bước chân được vào trong ngôi nhà của cô được.

Vào lúc mẹ cô mang thai cô, cũng là lúc bà ta mang thai. Đó là một cuộc cạnh tranh độc chiếm tình cảm của ông, nếu như ai có thể sinh con trai cho ông, người đó sẽ có được ông mãi mãi. Bởi vì ba cô là con trai duy nhất trong nhà, cho nên cần con trai nối dõi cho dòng họ. Nhưng rất tiếc, cả hai người đều mang thai con gái.

Vậy là bà ta lại muốn cạnh tranh, muốn con gái bà ta sinh ra trước, muốn con gái bà ta làm lớn, nên dù rằng bà ta mang thai chậm hơn một tháng, nhưng lại đồng thời cùng mẹ cô đi vào trong bệnh viện sinh con cùng một ngày. Bà ta là ép sinh nên vẫn là thua mẹ cô. Mẹ cô sinh ra cô trước trong niềm hạnh phúc của ba cô. Ông đã ở bên hai mẹ con cô, ôm cô trong vòng tay yêu thương của ông. Còn bà ta, chỉ có thể một mình đau đớn sinh con. Vì vậy, đứa bé đó vừa sinh non yếu ớt, lại vừa không nhận được vòng tay ấm áp khi mới sinh ra, khiến bà ta càng hận mẹ cô hơn.

Ba cô đặt tên cho cô là Ngân Hằng, còn con gái của người đàn bà kia tên Ngân Quỳnh.

Hằng của sự vĩnh hằng, nói rõ rằng tình yêu của ông với mẹ cô là vĩnh hằng, còn tên con gái người đàn bà kia, chỉ đơn thuần là một loài hoa quỳnh tỏa hương thơm, khiến ông nhất thời say mê.

Thật đáng tiếc là mẹ cô sức khỏe kém, nên khả năng thụ thai giảm, còn bà ta do muốn hơn mẹ tôi nên bất chấp hậu quả sinh sớm, nên vẫn không thể có thai. Đó cũng là một sự trừng phạt mà ông trời dành cho bà Kim Lương, chứng tỏ rằng, bà ta mãi mãi không thể thắng được mẹ cô.

Cho nên bà ta điên cuồng chiều chuộng ba cô, dùng mọi thủ đoạn khiến ba cô thấy hưng phấn, ông đến với bà ta nhiều hơn. Bỏ rơi người vợ yếu ớt không thỏa mãn được ông và đứa con gái nhỏ. Mẹ cô đã rơi nước mắt từng đêm, bởi vì bà biết bà sắp mất ông.

Dù vậy trước mặt ba cô mẹ cô chưa từng một lời oán thán, bà vẫn cặm cụi làm việc của một người vợ, vẫn mỉm cười nhẹ nhàng khi nhìn thấy ông. Và vì vậy, dù ở bên người đàn bà kia, nhưng ba vẫn yêu cô và mẹ cô hơn tất cả.

Có lẽ ông trời thương mẹ cô, cho nên sau 10 năm trời, mẹ cô lại lần nữa có tin vui. Lần này thật không phụ công mong đợi, mẹ cô mang thai con trai. Có lẽ là ông trời đang mỉm cười với mẹ con cô, cho nên lần nữa cho ba trở về với mẹ con cô.

Nhưng ông trời cũng thật tàn nhẫn, ông cho cái này và lấy đi cái kia, chưa bao giờ ông để cho người ta được hạnh phúc trọn vẹn, cho nên mẹ cô khi sinh em trai cô ra vì sức khỏe quá yếu mà qua đời. Bỏ lại cô và đứa em trai vẫn còn đỏ hỏn.

Vậy là thừa cơ hội này, bà ta nhanh chân bước vào cánh cửa mà bà ta chưa từng được phép bước vào. Bởi vì lí do rất thỏa đáng, em trai cô cần một người mẹ để chăm sóc cho nó.

Trước mặt ba cô, bà ta là người mẹ hiền dịu, yêu thương cô còn hơn con ruột của bà ta. Bà ta cho cô những món đồ chơi đẹp mà ngay cả đứa con gái bà ta cũng không có, nhưng quay lưng đi, bà ta nhanh chóng chiếm đoạt nó để dành cho con gái bà ta.

- Ngân Hằng, con là chị, con phải nhường cho Ngân Quỳnh, bởi vì Ngân Quỳnh là em gái của con. Cũng giống như Gia Bảo là em của con vậy.

Phải! Ngân Quỳnh dù sinh sau cô có 1 tiếng đồng hồ thì nó mãi mãi là em gái cô không gì thay đổi được. Cô là chị, cô phải nhường cho em. Từ đó trở đi, bà ta mang tiếng là tiêu tiền vì cô, nhưng thực ra cô chẳng có gì cả. Người ngoài nhìn vào, khen bà ta nức nở, bảo cô và em trai may mắn gặp được một người mẹ tốt như thế.

Hai năm sau, tức là lúc cô 13 tuổi, bà ta bỗng dưng có thai. Và cũng là lúc bà ta bắt đầu lộ rõ bản tính của mình. Bà ta bắt đầu đả độn cô, hành hạ cô, đã vậy còn đe dọa cô, nếu cô dám méc ba cô thì sau này khi sinh ra con trai, bà ta nhất định sẽ bán hai chị em cô đi.

Ngân Hằng rất sợ, cô đã hứa với mẹ sẽ chăm sóc em trai cho thật tốt, không để em cô bị ức hiếp. Cho nên cô im lặng chịu đựng sự hành hạ của bà Kim Lương. Cô thích mặc áo cổ cao và dài tay phủ kín khắp người che đi những vết thâm tím trên người, dù rằng trời nóng như lửa đốt. Nếu ba cô có vô tình phát hiện, cô sẽ nói dối rằng là do cô đánh nhau với các bạn. Vậy là trong mắt ba cô, cô trở thành đứa trẻ hư.

Càng ngày càng nhìn thấy chiếc bụng bầu của bà Kim Lương nhô cao, càng khiến Ngân Hằng sợ hãi. Cô đã đủ tuổi để hiểu chuyện, chỉ cần bà ta sinh được con trai, bà ta nhất định sẽ tống cổ hai chị em cô ra khỏi nhà. Ý nghĩ duy nhất trong đầu của một cô bé con như Ngân Hằng đó là mong muốn bà ta bị xảy thai.

Ngân Hằng hằng đêm đều cầu nguyện với ông trời, mong cho đứa bé kia mãi mãi không ra đời. Ý nghĩ ấy càng lúc càng rõ rệt khi thấy bà Kim Lương bắt đầu chán ghét Gia Bảo em trai cô. Ngân Hằng nhìn thấy bà ta bước đi xuống lầu, trong đầu cô bé lúc đó bỗng nảy ra ý định xô ngã bà ta, khiến bà ta té xuống đất rồi xảy thai. Cô lén lút đi sau lưng bà ta, cố gắng kìm nén hơi thở run rẩy đưa hai tay lên cao nhằm về hướng bà ta. Khấp chặt mắt lại, Ngân Hằng thấy tim mình đập rất mạnh, gần như chỉ một chút nữa thôi là nó sẽ vỡ tung ra.

Nhưng trong khoảng khắc ấy, Ngân Hằng nhìn thấy hình ảnh em trai Gia Bảo lúc còn nhỏ. Rất đáng yêu, mềm mại khiến cho ai cũng yêu thích. Nếu như đứa bé này sinh ra, nó cũng sẽ giống như Gia Bảo em cô, mềm mại và đáng yêu. Nghĩ đến đây Ngân Hằng bất giác thu tay lại, đứa bé đó cũng là em của cô, cô không thể hại em mình được.

Ngân Hằng mở mắt ra xua đi hết những ý nghĩ đen tối vừa xuất hiện trong đầu mình, thì ra làm điều xấu không phải là dễ chút nào.

Bà Kim Lương hôm đó trưng diện để đi dự tiệc, bà ta không hề nghĩ đến việc mình mang thai cứ thế mang đôi giày cao gót bước đi xuống lầu. Chiếc gót giày khá cao của bà ta vô tình tẹo qua một bên, chỉ khoảng khắc thôi bà ta có thể té ngã xuống đất.

Ngân Hằng đã nghĩ cứ thế để mặc bà ta té, cái thai bị xảy, chị em cô sẽ vẫn còn cơ hội sống tiếp ở nhà này. Cô cũng không phải là kẻ xấu xa. Nhưng không hiểu tại sao, Ngân Hằng lại đưa tay ra đỡ bà ta, giữ bà ta đứng vững lại.

Nhìn bà ta một phen kinh hồn, sắc mặt tái xanh, Ngân Hằng vừa cảm thấy thỏa mãn, vừa cảm thấy ngu ngốc. Cô khẽ cười trong lòng:” Hóa ra bản chất con người cô là sự lương thiện, cho nên cô mới đưa tay ra đỡ lấy kẻ thù của mình”

- Con quỷ cái, cứ lẩn quẩn ở bên cạnh làm tao vườn chân vườn tay, xít tí nữa là té rồi – Bà Kim Lương chẳng những không cảm kích Ngân Hằng mà còn đánh cô, nhéo cô mắng ****.

Ngân Hằng im lặng chịu đựng những cái ngắc nhéo của bà ta, cô đau đớn nhắm mắt mảy nhưng tuyệt đối không khóc. Khi bà ta bỏ đi, cô mới lén lút vén áo nhìn xem những vết thâm tím mà bà ta vừa để lại rồi rơi lệ.

Là trời nghe lời cầu xin của cô hay là ghét bỏ người đàn bà độc ác này, cuối cùng bà ta cũng bị xảy thai. Và từ đây, vĩnh viễn không thể có con được nữa.

Khi nghe được những chuyện này, Ngân Hằng đã trợn một góc cười điên dại. Rồi sau đó cô bật khóc tức tưởi. Cô thật sự mong đợi sự chào đời của đứa bé đó, thật sự mong muốn làm chị của đứa em đó. Cô cầu mong ông trời cho cô rút lại, cho cô rút lại những ý nghĩ trước đây của bản thân và mong ông trời trả đứa bé đó về lại trên thế gian này.

Nhưng đứa bé mãi mãi ra đi không bao giờ trở lại.

Gia Bảo em trai cô vẫn là đứa con trai duy nhất của dòng họ, vì vậy, bà Kim Lương dù thế nào cũng không làm khó dễ em ấy, nhưng với cô là cả những tháng ngày đau khổ.

Cuối cùng thì ba cô cũng phát hiện ra sự thật, ba cô nổi giận đòi ly dị với bà ta. Ngay lập tức bà ta khóc lóc đe dọa, nếu ba cô li dị, bà ta sẽ dẫn Ngân Quỳnh gieo mình xuống sông tự vẫn. Vậy là ba cô phải buông xuôi, cam chịu bỏ qua cho bà ta.

Ông ôm lấy Ngân Hằng nói:

- Xin lỗi con. Ba cần đi ấy

Ngân Hằng khẽ nhắm mắt, cô không trách ba. Mẹ cô mất đi để lại cho ông một sự thương tiếc vô cùng lớn và một nỗi cô đơn rất lớn. Bà ta chính là người khoả lấp nỗi cô đơn của ông, và bà ta còn ở trước mặt Ngân Hằng đe dọa rằng, nếu như ba cô ly dị với bà ta, bà ta sẽ đến công ty ông ăn vạ, làm bẽ mặt ông, cho nên Ngân Hằng nhìn ba khẽ cười nói:

- Ba à, Gia Bảo cần đi .

Cuối cùng vì câu nói này của Ngân Hằng mà ba cô nhượng bộ, em cô còn rất nhỏ, vẫn cần một vòng tay chăm sóc, cho nên cảnh cáo được thì cảnh cáo, không thì cũng bắt lực trước những vết thâm tím trên người cô. Ông cố gắng bù đắp cho cô nhiều thứ, nhưng Ngân Hằng luôn từ chối, cô không muốn nhóm lên ngọn lửa ganh tỵ trong lòng bà ta.

Việc cô có thể làm cho chính bản thân cô là việc học. Có lẽ cô kế thừa trí thông minh và vẻ đẹp hiền dịu của mẹ mình, nên ai gặp cô cũng đều khen ngợi. Có người còn ngầm so sánh cô với Ngân Quỳnh. Điều này đến tai bà ta, ngay lập tức, cô chỉ có thể có những bộ đồ cũ nhem lem luot, còn Ngân Quỳnh thì như một cô công chúa nhỏ. Xinh đẹp và lộng lẫy.

Ngân Hằng dồn hết sức vào việc học, năm nào cô cũng giành được giải xuất sắc, còn Ngân Quỳnh thì học lực tầm tạm, nên càng khiến cho Bà Kim Lương day ghấn cô nhiều hơn. Lần này cũng không ngoại lệ, khi hay tin cô tiếp tục trở thành học sinh xuất sắc, bà tay lập tức trừng phạt cô.

- Chị.....- Giọng Gia Bảo gọi khẽ sau lưng Ngân hằng.

Ngân Hằng quay lại, cố gắng mỉm cười với em trai của mình. Cũng đồng thời giấu đi sự đau đớn của mình.

- Chị nghe lời dì đi, đừng đi học nữa, em không muốn nhìn thấy chị bị đánh đâu – Giọng Gia Bảo yếu ớt cầu khẩn.

Ngân Hằng ôm lấy em trai, vuốt ve mái tóc của em mình khẽ nói:

- Chị không sao đâu. Em đừng lo.

- Nhưng em sợ dì lắm – Giọng Gia Bảo khe khẽ nói trong lòng.

- Gia Bảo ngoan, đừng sợ, đợi tới khi chị học xong, chị sẽ dẫn em đi. Chúng ta sẽ rời khỏi nơi dọa dẫm này. Cho tới lúc đó, em phải kiên cường lên có biết không? – Ngân Hằng nói với em.

- Em biết rồi. Chị sau này lớn lên, em nhất định sẽ bảo vệ chị – Gia Bảo tròn miệng nói đầy quyết tâm mang đầy tâm hồn trẻ thơ.

Ngân Hằng khẽ cười gật đầu.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 02

2. Chương 2

- Này! Đồ ngốc, hôm qua sao bạn không đến chứ? – Giọng nam sinh cao vang vọng sau lưng Ngân Hằng khi cô vừa bước chân vào lớp.

Vừa nghe giọng Ngân Hằng đã biết là ai rồi, cô không để ý đến cậu ta, cứ thế bước vào bên trong lớp.

- Này, bạn không nghe mình nói gì à, bạn bị điếc à – Giọng nam đó đuổi theo cô vào lớp nói đầy giận dữ.

- Mình không bị điếc – Ngân Hằng cuối cùng cũng lên tiếng, cô không muốn chọc giận cậu ta phát điên lên.
- Vậy sao bạn không trả lời câu hỏi của mình – Cậu ta ngơ ngác hỏi lại.
- Vậy lúc này là bạn gọi mình à, còn tưởng bạn gọi đồ gỗ nào nữa chứ – Ngân Hằng châm biếm trả lời.

Ngay lập tức gương mặt của cậu bạn đỏ bừng lên có chút xấu hổ, cậu ta liếm môi nói:

- Được rồi, bạn không phải đồ gỗ được chưa. Sao hôm qua bạn không đến.
- Đến đâu? – Ngân Hằng giả vờ không hiểu hỏi lại.
- Đến nhà mình – Cậu trở mắt nhìn Ngân Hằng kinh ngạc lắp bắp nói.
- Tại sao mình phải đến đó – Ngân Hằng chớp chớp mắt nhìn cậu ta hỏi.
- Chẳng phải mình đã thông báo mời cả lớp cùng tới nhà mình dự tiệc hay sao – Cậu bạn trừng mắt nhìn cô đầy tức giận hỏi.
- Bạn có nói bắt buộc phải đi đâu cơ chứ – Ngân Hằng bình thản đáp lời trước sự tức giận của cậu bạn.
- Nhưng mà....- Cậu ta mở miệng ra rồi khép miệng lại không nói được lời nào, đúng là cậu ta có mời nhưng không hề ép buộc tất cả mọi người đều phải đi.

Ngân Hằng ngồi xuống bàn, lấy tập vở ra ngồi học bài, lớp học bắt đầu đông, đang tò mò nhìn về phía hai người bọn họ. Cậu ta cũng không muốn mất mặt hơn thêm nữa nên hít một hơi thật sâu hỏi:

- Vậy làm thế nào thì bạn mới chịu đi – Cậu ta bỗng xuống nước nhỏ giọng hỏi.

Mọi ánh mắt đều nhìn về phía hai người họ, Ngân Hằng thấy hơi khó xử nên cuối cùng đành nói đại:

- Khi nào nhận được thiệp mời thì mình sẽ đi.
- Được, lần sau nhất định mình sẽ gửi thiệp cho bạn....- Đang nói chuyện, cậu ta chợt dừng lại nhìn chằm chằm vào gương mặt Ngân Hằng, này giờ vì cậu có trước việc Ngân Hằng không đến tham dự tiệc của cậu mà cậu không để ý đến gương mặt sưng vù của cô.

Sắc mặt cậu ta tối sầm lại, đưa tay lên sờ má Ngân Hằng, mím môi kiềm chế hỏi:

- Ai đã làm vậy?

Gương mặt bị bà Kim Lương tát đến sưng tấy, dù cô đã cố gắng chườm đá nhưng nó vẫn không bớt sưng chút nào, đụng vào vẫn cảm thấy rất vô cùng, Ngân Hằng bất giác xuýt xoa lên, cậu ta hoảng hốt rút tay lại.

- Không liên quan đến bạn, tới giờ vào học rồi, bạn trở chỗ ngồi đi – Minh Hằng nhìn cậu ta với đôi mắt hơi mệt mỏi nói khiến cho cậu ta càng bối rối hơn, không biết làm gì đành nhanh chóng gạt đầu rồi quay lưng bước đi đến chỗ ngồi.

Ngân Hằng nhíu mày, cô không hiểu tại sao lần nào cậu ta cũng muốn cô phải đến tham gia tiệc nhà cậu ta cho bằng được. Có lẽ là do bản tính cậu ta quá kiêu hãnh, không chấp nhận bị từ chối nên mới theo cô hỏi cho bằng được. Ngân Hằng khẽ thở dài lắc đầu rồi chú tâm vào bài học tiếp, gạt bỏ suy nghĩ về cậu ta.

Lâm Phong bước về chỗ ngồi, tâm trạng thấy thoải mái hơn ban sáng. Nhưng trong lòng có một chút sốt xía khi nhìn thấy gương mặt sưng phù của Ngân Hằng, nếu cậu biết ai đã làm, nhất định sẽ đánh người đó một trận.

Cô giác vẫn chưa vào lớp, cậu ngồi ngẩn ngơ nhìn cái bóng phía sau của Ngân Hằng trong lòng chộn rộn cả lên. Chẳng hiểu sao cậu thích nhìn mái tóc đen dài được cột bằng sợi dây ruy băng màu hồng xòa sau lưng của cô vô cùng. Muốn được một lần chạm tay vào sợi tóc đen mượt kia, cảm nhận từng sợi tóc mỏng manh len lỏi trong kẽ tay cậu.

Cậu vẫn nhớ mùi hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ mái tóc của Ngân Hằng khi lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Hôm ấy, đang thất vọng vì ba mẹ đã hứa sẽ dẫn cậu đi chơi, nhưng phút cuối cùng lại vì có chuyện gấp mà hủy bỏ. Lâm Phong giận dỗi bỏ nhà đi lang thang, cậu leo lên một chiếc xe buýt bất chợt, cũng không biết nó sẽ đưa mình đi đến đâu. Chỉ nghĩ là muốn đi đâu đó, muốn khiến cho ba mẹ lo lắng một phen. Mặc mọi việc tới đâu thì tới.

Xe buýt khá đông, chỉ còn một chỗ trống duy nhất, Lâm Phong bèn bước đến ngồi vào. Ở đó có một cô gái nhỏ trạc tuổi cậu, mặc một chiếc váy màu xanh lục, mái tóc xõa dài đen mượt xuống bả vai. Cậu không nhìn rõ mặt cô ấy vì cô đặt tay tỳ vào cánh cửa kính chống cầm, lơ đãng nhìn qua bên ngoài, cậu chỉ cảm nhận thấy đôi mắt cô ấy ẩn chứa sự u buồn.

Cũng không để ý gì nhiều, Lâm Phong ngồi xuống lấy tiền ra trả cho người tiếp viên thì phát hiện mình không có tiền lẻ, đành đưa tờ tiền lớn ra trước mặt người tiếp viên. Chị ấy trở mắt nhìn Lâm Phong đầy khó chịu, đi xe buýt mà không chịu chuẩn bị tiền lẻ, nếu thói tiền cho cậu, chị ấy sợ rằng không cần phải đón khách nữa vì phải đau đầu với vấn đề tiền thói. Nhưng nhìn sắc mặt chị ta, tuyệt đối không cho đi nhờ xe.

Lâm Phong cảm thấy bức mình, lần đầu tiên đi ra khỏi nhà, không ngờ lại gặp ngay khó khăn thế này. Đang định đứng dậy bước xuống xe thì một tờ tiền lẻ chìa ra trước mặt cậu, hướng về phía chị tiếp viên.

Chị tiếp viên và Lâm Phong đều cùng lúc nhìn về bàn tay trắng nõn đang cầm tiền ấy. Cô gái khẽ mỉm cười bảo với chị tiếp viên: – Cậu ấy là bạn em.

Chị tiếp viên vé xe buýt cũng không nói gì thêm chỉ lặng lẽ cầm tiền rồi xe vé đưa cho Lâm Phong, cậu hơi lúng túng định nói cảm ơn nhưng cô gái đã quay mặt về phía bên ngoài rồi. Thấy vậy, Lâm Phong cũng không nói gì, cậu lôi sợi dây phone nghe nhạc ra đeo vào tai nhắm mắt lại từ từ thưởng thức âm nhạc.

Xe buýt chạy một đoạn đường khá dài, Lâm Phong cũng thấy chán ngán, uể oải cả người, xe buýt chạy không được êm ả như xa hơi nhà cậu, nệm ngồi cũng không được thoải mái. Lâm Phong định bụng đến trạm kế sẽ xuống xe rồi thả bộ khắp nơi.

Nhưng ngay lúc đó, cậu cảm thấy vai mình nặng nặng, quay đầu nhìn sang thì bắt gặp gương mặt giống như thiên thần đang nhắm mắt ngủ và vô thức tựa vào vai cậu.

Điều làm cho Lâm Phong cảm thấy bối rối, chính là giọt nước mắt đang đọng trên bờ mi của cô gái. Cho người giác cảm giác rất cô độc và thương cảm. Cho nên cậu không đẩy đầu cô ra, mà để mặc cho cô dựa vào vai mình. Cũng quên mất ý định xuống xe ở trạm kế tiếp.

Cũng chính là vào lúc này, cậu ngửi thấy mùi hương khiến tâm trí cậu ngây ngất, mùi hương thoang thoảng đầy quyến rũ từ tóc cô tỏa ra. Lâm Phong cũng không biết đó là mùi hương gì, chỉ cảm thấy nó giống như vị ngọt của kẹo, vị mát lạnh của bạc hà, và hương thơm dịu dàng của oải hương. Nhưng sợi tóc tơ của cô cậu vào mặt cậu có chút ngứa ngáy, nhưng tóc cô lại rất suôn mượt, chạm vào da cậu càng gây kích thích một cảm giác mát rượi.

Cậu bị mê hoặc từ lúc nào không hay biết.

Xe buýt chở hai người, cuối cùng cũng đến trạm cuối cùng. Cô bạn gái cuối cùng cũng tỉnh dậy, có chút e thẹn vì phát hiện mình đã ngủ quên dựa vào vai của người bên cạnh suốt dọc đường, nhất là gương mặt nhăn nhó vì cánh tay bị tê rần của Lâm Phong.

- Xin lỗi – Cô bạn gái ấy cười áy náy nói.

Sau đó cô không đợi Lâm Phong nói gì, bước ngang qua cậu đi xuống xe. Lâm Phong sau khi xoa cánh tay đau nhức cũng đứng dậy xuống xe theo.

Cậu thấy cô bạn ấy đi thẳng một mạch về hướng nghĩa trang, không hiểu có phải vì bản tính tò mò hay quá buồn chán mà cậu bước chân đi theo cô bạn gái ấy.

Cô ấy bước đi rất nhẹ, dáng người mong manh như một phiến lụa mỏng, yếu ớt trong gió chiều. Cô độc đáng thương khiến cho người ta muốn che chở. Cô bước đi đến trước một ngôi mộ, nhẹ nhàng quỳ xuống nhìn thật lâu vào ngôi mộ, lát sau bật ra tiếng nước mắt rơi:

- Mẹ! Con nhớ mẹ lắm.

Nước mắt cô bạn rơi xuống khiến trái tim Lâm Phong cảm thấy chua xót vô cùng. Sau đó, cô thì thầm điều gì đấy Lâm Phong không nghe rõ, chỉ thấy cô đã lau khô nước mắt rồi nhoẻn miệng cười với tấm hình người phụ nữ trong tấm bia kia. Nụ cười rất đẹp khiến cho Lâm Phong ngẩn người ra, chẳng thể bước đi được nữa.

Rõ ràng vừa rơi nước mắt vậy mà nhanh chóng nở nụ cười trên môi lại ẩn tượng đến như vậy.

Chẳng biết là bao lâu, chỉ biết cậu đứng lặng ở đó nhìn ngắm cô bạn đó, cảm thấy một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại chứa rất nhiều tâm sự, thể hiện qua đôi mắt u buồn kia.

Khi cơn gió lạnh bắt đầu thổi qua, cô bạn gái ấy mới đứng lên quay về, Lâm Phong bối rối trốn vào một góc mộ, nhìn cô bạn gái ấy đi ngang qua mình trở về hướng bến xe buýt. Đi ngang qua một góc cây, cô ấy nghe thấy tiếng kêu của một con chó nhỏ. Cô dừng lại, mở chiếc hộp ra, trong đó là một con chó nhỏ có bộ lông màu trắng đã bị ai đó quăng bỏ ngoài nghĩa trang này một cách đáng thương.

Cô bạn liền bế con chó lên vuốt ve, nhìn ngắm. Hóa ra con chó bị cụt đuôi, chắc vì vậy mà nhà chủ không thích và quăng bỏ nơi này. Đặt con chó xuống, cô vuốt ve nó mấy cái rồi nói:

- Xin lỗi em, chị cũng muốn đem em về nhà nuôi lắm. Nhưng bây giờ chính bản thân chị cũng còn không biết có thể sống tiếp ở đó hay không nữa. Nếu chị đem em về, không chừng em cũng sẽ bị đối xử như chị thôi. Em đáng yêu như vậy, sẽ có người đem em về nuôi thôi.

Cô luyến tiếc vuốt ve con chó lần nữa rồi từ từ đứng lên, bỗng phát hiện ra Lâm Phong đang đứng quan sát mình nãy giờ. Bốn mắt giao nhau, khoảng cách giữa họ tuy không xa, nhưng lại gần như rất xa bởi cô có đôi mắt sâu. Một đôi mắt màu nâu nhạt, rất nhạt, nhưng lại rất đẹp. Lâm Phong đã từng thấy nhiều đôi mắt màu nâu, nhưng chưa bao giờ cậu nhìn thấy một đôi mắt màu nâu như thế, cứ như cuốn hút người nhìn vào tận sâu trong nỗi buồn của đôi mắt ấy.

Cuối cùng cô quay lưng bỏ đi. Lâm Phong cảm thấy có chút hụt hẫng, muốn nói nhưng chẳng thể nói được gì, nhìn theo bước chân nhẹ nhàng của cô, siết chặt tay, cuối cùng cậu hét lên:

- Mình tên là Lâm Phong.

Chân cô khựng lại vài giây, sau cùng cũng bước tiếp đi. Lâm Phong muốn đuổi theo nói cái gì đó, có lẽ là lời cảm ơn vì đã trả tiền xe buýt giúp cậu, hay là gì đó mà cậu cũng không rõ, chỉ là nếu cứ để cô đi như vậy, cậu sẽ hối tiếc.

- Oảng...- Tiếng con chó nhỏ khiến cậu dừng chân.

Khi quay lại bế con chó đi, bóng cô đã khuất nơi nào không biết. Để lại trong lòng Lâm Phong một khoảng trống.

Cho đến một ngày vào đầu năm học, các lớp chuyển đổi học sinh với nhau. Lâm Phong nhìn thấy cô ấy lần nữa, nhưng ô không hề nhớ đến cậu như cậu đã nhớ đến cô.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 03

3. Chương 3

Đang miên mang nhớ lại thì dòng suy nghĩ bị cắt đứt bởi tiếng trầm trồ trong lớp, Lâm Phong ngẩng đầu nhìn lên bảng. Cô giáo đã vào lớp, theo sau là một chàng trai có gương mặt sáng, làn da trắng, dáng người thanh mảnh. Có đôi mắt sáng và trong veo, Cậu mặt một chiếc áo trắng tinh, được ủi cẩn thận, không có lấy một nếp gấp nào, dường như ở chàng trai này chưa hề gợn một chút bụi trần nào.

Mấy cô gái trong lớp bỗng nhiên trầm trồ suýt xoa hò reo lên, làm ồn cả một góc lớp, Ngân Hằng cũng ngẩng đầu nhìn lên. Mắt cô vô tình chạm vào đôi mắt của bạn nam đó, cô chớp mắt một cái rồi hờ hững quay đầu đi.

- Minh tên là Minh Nhật – Giọng bạn nam đó trong trẻo vang lên – Gia đình mình vừa chuyển đến đây. Hy vọng sau này chúng ta là bạn bè tốt của nhau.

- Tất nhiên rồi, chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau – Giọng các bạn nữ vang lên sang sảng.

- Bạn ấy đẹp trai quá – Một bạn nữ rỉ tai nhau nói nhỏ.

.....

- Bọn con gái lớp mình đúng là cứ thấy con trai thì mắt sáng rỡ – Sơn Hải khều tay Lâm Phong chỉ chỉ mấy đứa con gái đang nhìn Minh Nhật với ánh mắt ngưỡng mộ bĩu môi nói.

Lâm Phong không nói gì cả, mắt cậu hướng tới Ngân Hằng, muốn xem phản ứng của cô trước cậu bạn mới khá đẹp trai này. Nhưng Ngân Hằng chẳng chút chú ý đến cậu ta như mấy bạn nữ khác, Cô bạn vẫn cầm cái ghi ghi chép chép gì đó. Lâm Phong cảm thấy hài lòng vì điều đó.

- Cái thằng này – Sơn Hải đập tay lên vai của Lâm Phong mắng – Có người cạnh tranh nhan sắc với ông mà ở đó ngó lơ. Ông thật là không có tính cạnh tranh gì hết.

- Cạnh tranh cái gì, mình có phải là bọn con gái đâu mà cạnh tranh – Lâm Phong lườm Sơn Hải một cái, không thèm nghe những lời câu ấy nói.

- Ai biết đâu được là người ấy của ông cũng thích người ta thì sao – Sơn Hải hất đầu về phía Ngân Hằng chỉ chỗ.

Lâm Phong cũng quay đầu lại nhìn, thấy Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn Minh Nhật đang đi về phía bàn cô.

Minh Nhật vừa đi vừa mang theo một nụ cười thanh thoát khiến bọn con gái reo lên kích động vô cùng. Cậu đi đến trước mặt Ngân Hằng nói:

- Chào bạn, mình ngồi chung được không?

Ngân Hằng không nói gì, cô lặng lẽ nhích qua chỗ trống phía trong, nhường chỗ ngồi của mình cho Minh Nhật.

- Cảm ơn – Nhật Minh lại nở nụ cười nhẹ nhàng nói, giọng êm dịu vô cùng.

Lớp học bắt đầu.

- Ủhm- Minh Nhật tăng hăng vài cái gọi sự chú ý của Ngân Hằng cô nghiêng đầu nhìn sang thấy gương mặt của Minh Nhật có chút bối rối hơi đỏ , cậu lí nhí nói –Mình mới đến nên vẫn chưa biết thời khóa biểu, cho nên mình không đem sách theo, bạn có thể ỉnh xem cùng không?

- Được – Ngân Hằng vui vẻ gật đầu đồng ý.

Sau đó cô kéo sách lại chính giữa hai bàn,

Hai cái đầu chụm lại với nhau cùng đọc chung một quyển sách trng cực kì thân mật, rồi lại cùng nhau chỉ chỉ nói nói bàn luận về bài đang được giảng đó khiến Lâm Phong thấy khó chịu trong lòng. Buồn bực vô cùng, cậu chưa từng nghĩ cái tên mới đến này lại đáng ghét đến như thế. Mới vừa vào lớp mà đã quẩn lầy Ngân Hằng của cậu (này nhóc, của cưng hồi nào vậy hả).

- Bốp....

Một quyển sách bay qua đầu của Minh Nhật, khiến cậu và Ngân Hằng đều giật cả mình, cả hai đồng loạt quay đầu nhìn về phía thủ phạm. Lâm Phong nhướn mắt nhún vai giả vờ cười nói:

- Sorry, mình chỉ định tốt bụng cho bạn mới mượn sách thôi. (hành động ấu trĩ của trẻ con)

Ngân Hằng lườm Lâm Phong một cái, rồi không nói gì quay lưng lên, cô biết rõ cái tên này là cố ý chứ chẳng tốt bụng gì mà mượn sách.Cho người khác mượn sách rồi lấy gì cậu ta học.Nhưng cô không tiện lên tiếng.

Minh Nhật bị một cú đau đینگ, nhưng không tức giận chút nào cả, cậu bình thản nhặt quyển sách lên phải phủ bụi rồi mỉm cười nhìn Lâm Phong nói:

- Cảm ơn, cuối giờ mình sẽ trả.

Nói xong quay lưng lật sách ra chăm chú nhìn lên bảng học. Lâm Phong cảm thấy âm ỉ vô cùng, cứ nghĩ cái tên này sẽ nổi giận, ai dè hần bình thản như không đến vậy. Nhưng bù lại cái tên đó đã cách xa Ngân Hằng của cậu, Lâm Phong khẽ cười hài lòng.

Giờ ra chơi, Ngân Hằng vẫn ngồi một chỗ nhìn thơ thẩn qua bên ngoài. Bên ngoài mọi người chơi đùa thật vui vẻ, Ngân Hằng cũng muốn được một lần vô tư đùa giỡn như thế.

- Này, bạn Minh Nhật đẹp trai, có thể xich vô ình ngồi chung với được không – Bảo Trâm, cô bạn thân thiết của Ngân Hằng chạy đến với túi quà vật trên tay vỗ vai Nhật Minh tự nhiên nói.

Minh Nhật hơi ngớ ra, nếu cậu xich vô cho Bảo Trâm ngồi, vậy thì cậu sẽ bị kẹt giữa hai người con gái. Cảm thấy có chút kỳ cục, Minh Nhật quyết định đứng lên nhường chỗ ở giữa cho Bảo Trâm ngồi. Cậu mỉm cười lịch sự nói:

- Xin mời.

- Hehe, bạn Minh Nhật, bạn thật là đáng yêu, mình thích bạn rồi đó. Bạn có người yêu chưa? – Bảo Trâm thừa cơ hội tấn công anh bạn mới nhưng vô cùng đẹp trai này.

Minh Nhật cười ngượng lắc đầu.

- Hay quá đi, mình cũng chưa có bạn trai hay là- Bảo Trâm reo lên mừng rỡ nói nhưng cô chưa nói hết câu thì...

- Chị, mẹ bảo hôm nay về sớm một chút – Ngân Quỳnh từ lớp kể bên đi sang đứng bên cửa sổ dịu dàng nói.

Ngân Hằng không nhìn em, cô gật đầu lạnh lùng xa cách như thể hai người chưa từng quen nhau. Điều này khiến Minh Nhật hơi thắc mắc, rõ ràng cô bạn kia gọi chị nhắc mẹ nhưng sao thái độ Ngân Hằng lại như vậy. Tò mò, Minh Nhật bất giác nhìn Ngân Quỳnh, đúng lúc ấy, Ngân Quỳnh cũng buồn bã ngẩng đầu nhìn lên. Bốn mắt chạm nhau, Ngân Quỳnh bối rối đỏ mặt ấp úng nói:

- Vậy em về lớp trước đây.

Nói rồi cô bỏ chạy thật nhanh với tiếng tim đập mạnh.

Bảo Trâm nhìn Ngân Hằng thở dài, thôi ăn bánh đi. Sau đó Bảo Trâm liên tục hỏi han Minh Nhật khiến cậu bối rối vô cùng, chưa từng gặp cô bạn nào lại táo bạo như thế, Ngân Hằng ngồi kể bên nhìn Minh Nhật bị Bảo Trâm dày vò thì bật cười lắc đầu.

Tan học, Ngân Hằng vội vã thu dọn sách vở thật nhanh chóng rồi đứng dậy ra về.

Lâm Phong cũng đứng dậy đuổi theo Ngân Hằng, cậu cố tình va vào Minh Nhật lúc đó đang định bước ra theo Ngân Hằng. Cũng không thềm giả vờ quay mặt xin lỗi Minh Nhật, cậu cứ thế bỏ đi, Minh Nhật nhìn theo Lâm Phong lắc đầu.

Ngân Hằng đứng chờ xe buýt, cô nhìn đồng hồ sốt ruột, thầm mong cho xe buýt đến mau, hôm nay buổi học kéo dài ra 10 phút, cô về trễ thế nào bà Kim Lương cũng trì chiết cô cho xem.

- Này! Lên xe đi, mình cho bạn quá giang một đoạn – Lâm Phong đã cởi chiếc xe đạp cứng của mình đuổi ra giục.

Ngân Hằng lắc đầu nhất quyết nói:

- Không cần đâu, mình tự về.

- Bạn có biết bạn đã bị lỡ mất một chuyến xe buýt rồi không? Nếu còn chờ nữa phải mất 10 phút nữa mới có, lúc đó bạn sẽ trễ giờ đó – Lâm Phong chỉ chỉ vào đồng hồ trên tay mỉm cười nói. Cố ý nhấn mạnh hai từ “ trễ giờ”

Cuối cùng Ngân Hằng cũng bị khuất phục, cô lưỡng lự vài cái rồi quyết định lên xe Lâm Phong đi về nhà. Nếu còn trễ nữa, chắc chắn sẽ ồm đòn với bà ta, mấy hôm nay ba cô đi công tác, bà ta tha hồ hành hạ cô.

- Giữ chắc nha – Lâm Phong đạp đề pa khê nhấc nhở rồi đạp mạnh một cái, chiếc xe phóng về phía trước. Vì là xe đạp nên hai người đi đường nhỏ về nhà, không cần đánh một cái vòng lớn, mà xe của Lâm Phong là xe đạp điện nên đưa hai người về nhà một cách nhanh chóng.

Tay Ngân Hằng bám chặt vào vạt áo của Lâm Phong, cậu khê mỉm cười thích thú. Tim đập mạnh, sức lực tăng thêm mạnh mẽ, đi xa nhanh hơn, cảm giác cùng người con gái mình thích du ngoạn trên đường thật là tuyệt.

Nhưng vừa đến gần nhà, Ngân Hằng không nói một câu nào, cô vội vã nhảy xuống xe rồi lao nhanh đến cửa nhà mở cửa. Không có nói một lời từ biệt nào với Lâm Phong khiến cậu tiu nghỉu buồn hiu, nhìn theo bóng dáng hốt ha hốt hải của cô thở dài rồi quay đầu xe trở về nhà.

- Chị – Ngân Quỳnh khê kêu lên khiến Ngân Hằng hơi giật mình, chum chìa khóa trên tay cô rơi xuống.

Ngân Quỳnh vội nhặt lên giúp Ngân Hằng, nhẹ nhàng nói:

- Em đợi chị này giờ, sợ chị về trễ mẹ sẽ la. Chúng ta cùng về thì là do trường cho ra trễ. Hihi, như vậy mẹ sẽ không mắng chị.

Ngân Hằng không nói gì, cô nhìn Ngân Quỳnh, thấy nụ cười dịu dàng trên nét mặt em gái đang nhìn mình, cô mỉm môi quay đi, tra chìa khóa mở cửa rồi đẩy mạnh cửa bước vào để mặc Ngân Quỳnh với nét mặt xụ xuống buồn bã.

- Về rồi à – Giọng bà Kim Lương vang lên khi thấy Ngân Hằng đẩy cửa bước vào nhà.

- Dạ vâng, thưa dì con mới về – Ngân Hằng khê gật đầu chào.

- Mau đi nấu cơm đi, rồi sau đó dọn dẹp nhà cửa cho sạch sẽ, chiều nay ba cô sẽ về đó – Bà Kim Lương lườm Ngân Hằng một cái rồi ra lệnh.

- Con biết rồi.

- Giặt đồng quần áo trong thau cho tôi, nhớ phải lựa kỹ, nếu có cái nào bị hư hay dính màu là tháng sau khỏi có tiền tiêu vặt luôn – Bà Kim Lương buông lời đe dọa.

Ngân Hằng thở dài đáp:

- Con biết rồi thưa dì.

- Mau đi nấu cơm đi, Ngân Quỳnh về nhà sẽ đói bụng đó – Bà Kim Lương liền nói ngay.

Ngân Quỳnh đói bụng. Haiz! Ngân Hằng thở dài, từ sang cô đã phải dậy sớm làm việc trong khi Ngân Quỳnh vẫn còn ngủ. Cô để bụng đói đi học, trông khi Ngân Quỳnh ăn sang no mới đến trường. Trông khi cô đi học chỉ với một tấm thẻ xe buýt, không một xu trên người, còn Ngân Hằng sài những tờ tiền lớn. Trông khi cô nuốt nước bọt nhìn người ta ăn, Ngân Quỳnh dung tiền mời bạn bè ăn bánh.

- Con đi nấu liền đây – Ngân Hằng vội vàng chạy đi lên lầu thay quần áo.

Bước chân cô rộn rang vui vẻ. Hôm nay ba cô trở về, thật may mắn quá. Ít ra cuộc sống mấy ngày có cha sẽ dễ thở hơn. Ngân Hằng chạy đến phòng tìm em Gia Bảo, chợt nhớ giờ này Gia Bảo còn đi học. Nên cô về phòng mình thay đồ xuống nấu cơm.

Cô vừa mở cửa đi ngang qua phòng Ngân Quỳnh đã nghe giọng bà Kim Lương ngọt ngào với con gái:

- Cục cưng của mẹ, hôm nay đi học thế nào?

- Bình thường thôi mẹ, cô giảng bài con không hiểu gì hết trơn hà. Mà cô lại bắt làm nhiều bài tập lắm – Ngân Quỳnh được mẹ yêu thương nên không nhẽo nói.

- Được rồi, con gái cưng, lát nữa mẹ bắt Ngân Hằng làm cho con. Con cứ nằm nghỉ đi. Tối nay ba con về, mẹ đã dặn ba mua nhiều quà cho con rồi.

Ngân Quỳnh thật tình không có ý định bắt ép Ngân Hằng phải làm bài inh, nhưng cô vốn không được thông minh, lại không hứng thú với sách vở nên đành nghe theo sắp xếp của mẹ bắt Ngân Hằng làm. Dù sao thì cô cũng không muốn mất mặt khi bị phạt như thế.

- Thế có mua cho chị Ngân Hằng và em Gia Bảo không mẹ – Ngân Quỳnh dù sao vẫn thương chị nên hỏi.
- Gia Bảo thì có, còn Ngân Hằng thì không? Mua cho nó làm gì, ông ấy mà mua cho nó, mẹ cũng sẽ tìm cách lấy lại – Giọng bà Kim Lương oang oang lên.

Ngân Hằng khẽ lắc đầu thở dài bỏ đi xuống bếp nấu cơm. Cô không cần quà, chỉ cần ba về là cô hạnh phúc rồi.

Ngân Quỳnh nghe mẹ nói cũng thở dài, dù biết mẹ đối xử quá bất công với Ngân Hằng, nhưng cô cũng không thể nói được vì dù gì bà cũng là mẹ cô. Không thể trách cũng không thể oán bà, bà làm tất cả đều vì cô.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 04

4. Chương 4

- Chị, để em giúp chị – Ngân Quỳnh mặc một chiếc váy màu hồng nhạt khá dễ thương nhẹ nhàng bước xuống nói với Ngân Hằng khi cô đang nấu cơm. So với chiếc váy đắt tiền kia, bộ đồ mặc trên người cô phải nói là vứt đi. Không thể làm dơ chiếc váy được.

- Không cần đâu – Ngân Hằng lạnh lùng đáp.

Về mặt Ngân Quỳnh liền trở nên buồn bã cúi đầu quay lưng đi nh bước ra khỏi nhà bếp. Ngân Hằng thấy biểu hiện của Ngân Quỳnh như vậy thì thở dài. Cô và Ngân Quỳnh tuy là hai chị em lại cùng tuổi nhưng lúc nào cô cũng xa cách Ngân Quỳnh, mặt dù Ngân Quỳnh luôn tìm cách tiếp cận cô, luôn miệt mài ọi cô là chị. Mỗi khi cô bị bà Kim Lương hành hạ đều là Ngân Quỳnh chạy ra cầu xin cho cô.

Cô biết Ngân Quỳnh không giống mẹ của mình, luôn đối xử tốt với cô, nhưng không hiểu sao Ngân Hằng chẳng thể nào thân thiện với Ngân Quỳnh được hết.

- Giúp chị nhặt rau đi – Ngân Hằng chột lên tiếng.

Ngân Quỳnh mừng rỡ quay lưng lại cười hớn hở nói:

- Dạ chị.

Ngân Quỳnh nhún nhảy đi lấy rổ lật rau, miệng ngêu ngao hát. Ngân Hằng thấy Ngân Quỳnh vui vẻ như vậy thì cũng khẽ cười theo. Cô chưa từng ghét Ngân Quỳnh, nhưng cũng không muốn quá thân thiết.

- Ngân Quỳnh! – Giọng bà Kim Lương bỗng quát lên- Đi lên lầu học đàn ẹ.

- Con biết rồi – Ngân Quỳnh rầu rĩ quăng rổ rau trên tay xuống dặm chân bỏ đi.

- Làm lẹ đi, từ nay về sau, mấy công việc này là của mày, không được bắt Ngân Quỳnh làm việc, tay của con bé dùng để đánh đàn chứ không phải làm mấy công việc cực nhọc này – Bà Kim Lương trừng mắt nhìn Ngân Hằng mắng.

Ngân Hằng không đáp chỉ lặng lẽ nấu tiếp, cô đặt hết tâm trí vào bữa cơm, bữa cơm mừng ba cô về. Ông từng nói cô có tay nghề nấu ăn của mẹ, mùi vị vì thế thơm ngon hơn bất cứ ở đâu. Ngân Hằng cảm thấy rất vui vì điều này, nên dù thế nào, cô cũng cố gắng nấu những món ăn ngon cho ba mình.

Đang dọn dẹp bếp núc lại cho gọn gàng thì Ngân Hằng nghe Gia Bảo chạy xuống thét gọi:

- Chị ơi, ba đi công tác về rồi, ba còn mua quà về nhiều lắm.

Ngân Hằng nghe vậy thì vội rửa tay sạch sẽ, xoa đầu em trai rồi kêu Gia Bảo ra ngoài mừng ba trước, cô ở lại làm một ly nước trà giải khát bẻ lên sau. Ra đến phòng khách Ngân Hằng đã thấy bà Kim Lương và Ngân Quỳnh xúm xýt bên ba mình.

Ông Phương Bình là ba của Ngân Hằng, ông là con trai độc nhất trong dòng họ. Ông tuy không phải là một người tài giỏi nhưng lại là một người thẳng tính thật thà, lấy phương châm “không bao giờ gian dối” “luôn giữ chữ tín” trong làm ăn nên được khách hàng tin tưởng và hợp tác lâu dài. Vì vậy, công ty ông mặc dù không phải là công ty có thực lực mạnh nhưng vẫn là công ty có tiếng tăm trong giới. Cuộc sống của gia đình họ có thể nói là khá đầy đủ. Ngoài việc ông là một người đàn ông yếu nhược, để bà Kim Lương lấn lướt hết mọi quyền hành trong nhà thì ông là một người cha tốt, rất mực yêu thương con cái.

- Ba có nhớ con không? – Giọng Gia Bảo không hề nhẽo hời, thẳng bẻ chui tọt vào lòng ba mình hỏi.

- Nhớ! Ba nhớ nhất là Gia Bảo. Gia Bảo ở nhà có ngoan không? – Ông Phương Bình nựng nịu đứa con trai duy nhất được ông cưng như báu vật hỏi.

- Dạ ngoan – Gia Bảo gật đầu thật thà đáp.

- Gia Bảo ở nhà rất ngoan, nhưng thỉnh thoảng cứ nói nhớ ba rồi khóc- Bà Kim Lương giả vờ vui vẻ cười đáp.

- Gia Bảo ngoan, ba đi công tác có mua rất nhiều quà cho Gia Bảo, con bảo đi lấy ra cho con chơi đi – Ông Phương Bình hôn con trai một cái rồi nói.

Gia Bảo vui vẻ nhảy lên chạy đến bên bà Kim Lương chờ bà mở túi của ba ra lấy quà. Bà Kim Lương cũng vui vẻ lấy quà ra cho Gia Bảo. Bà cũng biết, Gia Bảo là đứa con trai duy nhất trong nhà, sẽ có sự ỷ nại rất lớn đến địa vị của bà trong nhà này. Tốt nhất nên chiều chuộng thẳng thớm một chút, khiến nó hài lòng trước đã, nó còn nhỏ, chưa cần phải đề phòng gì nhiều.

- Ba dùng nước đi ba – Ngân Hằng bê ly nước đặt nhẹ nhàng xuống bàn trước mặt ba mình mời.

- Ba cảm ơn con, ba có mua quà về cho con với Ngân Quỳnh, con xem con thích món gì thì cứ lấy – Ông Phương Bình nhìn con gái lớn yêu thương nói.

Ngân Hằng có tính tình giống mẹ, lúc nào cũng dịu dàng chu đáo, rất biết cách quan tâm đến người khác. Biết ông đi đường xa về nên chuẩn bị nước cho ông giải khát, trong khi mẹ con Ngân Quỳnh chỉ chăm chăm phân quà mà ông mua về cho họ.

- Để Ngân Quỳnh chọn trước đi ạ, con quà gì cũng được – Ngân Hằng lui mình về một góc chờ đợi.

Bà Kim Lương bĩu môi một cái rồi lôi quà ra cho Ngân Quỳnh. Ngân Quỳnh từ xưa đến giờ vốn rất thích những đồ vật dễ thương và đáng yêu, cho nên nhìn thấy thì reo lên thích thú. Bà Kim Lương lập tức dành hết cho Ngân Quỳnh.

Ngân Hằng cũng đoán được như thế nên cô cũng không hy vọng gì nhiều, chỉ mong thấy ba vui vẻ ăn cơm do cô nấu là được, cô bèn nói:

- Ba, ba lên lầu tắm rửa cho khỏe đi, con dọn cơm cho ba ăn ngay.

- Ủ, con dọn cơm đi, ba cũng đói bụng rồi – Ông Phương Bình gật đầu đáp rồi đứng dậy đi lên lầu.

Bà Kim Lương lờ mờ mắt nhìn Ngân Hằng quát:

- Còn không mau đi dọn cơm.

Nói xong bà đi theo ông lên lầu. Nhìn thấy mẹ lên lầu, Ngân Quỳnh mới đến nói nhỏ với Ngân Hằng :

- Chị, chị thích cái gì cứ lấy đi, em không có nói với mẹ đâu.

Biết tính Ngân Quỳnh hay mè nheo bắt cô lấy quà cho bằng được, Ngân Hằng với tay lấy một sợi dây buộc tóc bằng ren màu xanh lục trên tay Ngân Quỳnh rồi nói:

- Chị chỉ thích cái này thôi.

Trong tất cả các món quà, Ngân Quỳnh thích nhất sợi dây đó, nhưng Ngân Hằng chỉ lấy có mỗi sợi dây trong khi cô có rất nhiều nên cô vui vẻ gật đầu.

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ và thoải mái, bởi vì Ngân Hằng không có lấy bất cứ món quà nào cả.

Sau khi dọn dẹp xong, Ngân hằng trở về phòng học bài và làm bài tập cho Ngân Quỳnh. Ông Phương Bình bước vào nhìn thấy con gái yêu siêng năng chăm chỉ học hành thì hài lòng vô cùng.

Ông bước đến bên bàn học của Ngân Hằng trầm ngâm nói giọng hối lỗi:

- Ba xin lỗi, quà mua cho con và Ngân Quỳnh nhưng bị dì con giành hết.
- Không sao đâu ba, con cũng không thích mấy thứ đó lắm. Vả lại Ngân Quỳnh có tặng cho con sợi dây lụa buộc tóc này.

Ông Phương bình gật đầu:

- Ngân Quỳnh cũng là một đứa trẻ ngoan, cũng vì con bé mà ba phải để con chịu khổ, ba không nỡ để nó chứng kiến cảnh chia lìa của ba với dì con, con bé sức khỏe vốn không tốt, sợ nó không chịu nổi.
- Con hiểu, con cũng không muốn ba và dì xa cách nhau.

Ông rút trong túi ra một chiếc thẻ màu vàng đặt lên bàn cho Ngân Hằng rồi nói:

- Ba làm riêng cho con chiếc thẻ này, trong đó ba đã để một số tiền, khi nào cần con cứ lấy thẻ mà rút tiền. Ngân Hằng ba sẽ gửi tiền vào đây cho con, con muốn dùng khi nào thì dùng. Mặt trước là ngày tháng năm sinh của mẹ con.
- Con cảm ơn ba – Ngân hằng run run cầm lấy chiếc thẻ nhẹ giọng nói.

Thật ra cô muốn từ chối chiếc thẻ nhưng cô cần một khoản tiền để đóng phí học. Tiền quà vật hàng tháng của cô, bà Kim Lương chỉ rất ít, cô ngay cả tiền ăn bánh còn không có thì làm sao có tiền đóng phí này phí kia của các hoạt động trường, mỗi lần mở miệng xin bà Kim Lương thì bị bà trì hoãn đủ thứ. Nào là cô không làm ra tiền mà cứ tiêu xài hoang phí, nào là vì cho cô tiền mà chi phí tháng này tăng lên quá nhiều. Trong khi bà ta tuần nào cũng mua sắm quần áo cho bà ta và Ngân Quỳnh đến bạc triệu, trong khi cô chỉ có vài chục ngàn hoặc vài ngàn đồng. Ngân Hằng khẽ cười trước thảm cảnh của mình.

Bà ta cứ than thở nào là vì ba cô mới muốn mua sắm sang trọng để không làm xấu mặt ba cô. Ba cô cũng chẳng thể làm gì được bà ta, đành thở dài bỏ qua cho yên nhà cửa.

Khi ba đi ra ngoài, Ngân Hằng vội vã nhét chiếc thẻ vào trong góc tủ cất giấu, bởi vì bà Kim Lương nghi ngờ ba cô cho cô của riêng nên thường hay lục lọi phòng của cô và lấy đi. Cô không thể làm mất chiếc thẻ này. Cô muốn để dành cho những năm tháng học đại học của mình, cô sẽ dọn ra ở trọ, sống cộc sống tự do mà cô luôn ao ước.

- Này! – Giọng Lâm Phong vang lên khi Ngân Hằng vừa bước vào lớp.
- Có chuyện gì? – Ngân Hằng cau mày hỏi.
- Không có gì. Hôm qua bạn này về nhà đúng giờ không? – Lâm Phong hỏi nhẹ một cái rồi hỏi.
- Đúng giờ – Ngân Hằng gật đầu đáp rồi nhìn Lâm Phong nói – Cảm ơn bạn.

Gương mặt có chút thất vọng của Lâm Phong bỗng rạng rỡ hơn bao giờ hết. Cậu nhìn Ngân Hằng tươi cười nói:

- Không có gì, chỉ là tiện đường thôi mà.
- Vậy à.
- Thật đó, chỉ là tiện đường thôi – Lâm Phong thoáng đỏ mặt ấp úng trả lời, cậu sợ Ngân Hằng biết mình cố tình chờ cô về thật ra nhà cậu ở hướng ngược lại.
- Mình biết rồi, còn chuyện gì nữa không?
- Không còn chuyện gì nữa – Lâm Phong gãi gãi đầu đáp.
- Ừm....- Ngân Hằng thờ ơ đáp rồi quay lưng bỏ đi vào lớp.

Lâm Phong dậm chân nhìn theo tự mắng mình ngốc. Rõ ràng muốn nói chuyện với cô nhiều hơn, nhưng hễ gặp mặt cô là cậu lại chẳng còn tí đầu óc nào nữa, cứ lắp ba lắp bắp không thành lời.

- Không dám nói, vậy thì viết thư đi? – Bảo Duy và Sơn Hải, hai gười bạn thân của Lâm Phong cùng đưa a kế sách cho cậu chàng khờ khạo ngây thơ này.

- Viết thư? Sến quá, thời đại nào rồi mà còn viết thư tình chứ – Lâm Phong bĩu môi phản đối.

- Haiz! Vậy thì hết cách, viết thì không viết được, nói cũng không nói được, vậy làm sao người ta hiểu. Cứ cái kiểu này thì cô nàng sẽ bị kẻ khác cướp mất cho xem – Bảo Duy vừa nói vừa chỉ tay về bàn Minh Nhật và Ngân Hằng ngồi.

Hai người đang trao đổi đáp án của bài tập cô giao. Lâm Phong hậm hực nhìn, môi nghiêng lại mắng thầm:

- Cái thằng đáng ghét.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 05

5. Chương 5

Ẩn sâu trong tâm hồn

Ngân Hằng đối với Minh Nhật cũng giống như những người bạn học khác, không quá thân thiết, cũng chẳng quá lạnh nhạt. Cô không để ý lắm dáng vẻ của Minh Nhật, nhưng các bạn gái xung quanh thì để ý vô cùng.

Mấy cô nàng này đều tự nhận mình là những kẻ mê giai đẹp, hề thấy anh chàng nào vừa mắt là họ phải tụ lại cùng bàn tác mổ xẻ các anh chàng đó ra đến tận chân răng. Ngân hằng tuy không thật sự thân thiết với bọn họ, nhưng cũng thích ngồi nghe họ tán gẫu.

Giờ ra chơi các cô nàng xúm xa xúm xính lại tán ngẫu với nhau về mấy anh chàng hot boy trong trường.

- Haiz! Sao trên đời này lại lắm trai đẹp đến như thế – Nhật Tân cảm thán chớp chớp đôi mắt với bờ mi cong đầy quyến rũ của mình than khi Minh Nhật vừa đi ra ngoài vào giờ ra chơi.

- Lớp ta thật là may mắn, xuất hiện tận hai anh chàng đẹp trai đến như vậy – Xuân Phương cười toét miệng đến mang tai nói.

- Ê, mấy bà nghĩ coi, giữa Minh Nhật và Lâm Phong, ai hơn ai? – Hải yến cũng chạy đến góp phần xôn tộ.

- Cái này khó nghĩ nha – Thanh Huyền chống cằm tỏ vẻ nghĩ ngợi – Hai bạn ấy, mỗi người một vẻ, kẻ tám lạng, người nửa cân, khó lòng so sánh.

- Tui thích Minh Nhật hơn, tui thấy Minh Nhật đẹp trai hơn Lâm Phong – Bảo Trâm ngồi bóc bánh trên bàn cho vào miệng vừa nhai vừa nói

- Xí...Lâm Phong mới là nhất –Hà Nhi bĩu môi nói – Minh Nhật làm sao so được với Lâm Phong.

Vậy là hai cô nàng bắt đầu cãi nhau, mỗi người đều bênh vực đối tượng của mình.

- Stop.....được rồi, đừng cãi nhau nữa. Tui thấy tốt nhất mấy bà hãy nên ra ưu điểm và nhược điểm của thần tượng mình ra ọi người đánh giá. Người nào được đa số thích thì sẽ thắng. Ok chứ – Xuân Phương vốn thích trai đẹp, chỉ cần là trai đẹp, ai cũng được cô nàng yêu thích cả, cho nên trước cuộc chiến này, cô nàng bèn đứng dậy ngăn cản.

- Đúng đó, tui cũng thấy vậy – Hải yến gật đầu tán thành.

- Vậy thì bắt đầu nói từ Lâm phong trước đi – Nhật Tân cũng gật đầu phụ họa theo.

- Được, tao nói trước – Hà Nhi dành nói trước – Lâm Phong có làn da đen mạnh mẽ đầy thu hút, đôi mắt sáng rực như lửa rất thu hút, dáng vẻ lúc cười có sức sát thương rất lớn khiến cho bao nhiêu cô gái phải đảo điện, rất cool, rất kute. Đi đến đâu là nơi đó vui nhộn, thân thiện dễ gần. Điều quan trọng là bạn ấy cực kì đẹp trai – Nói xong Hà Nhi bật cười hắc hắc....

- Xi...Người gì mà thô lỗ muốn chết, hể chút động tay động chân, ngang ngược vô lí, ý nhà có tiền thì lên mặt – Bảo trâm bĩu mọi, bắt đầu liệt kê ra những đức tính xấu của Lâm Phong và bắt đầu ca ngợi Minh Nhật – Minh Nhật thì ngược lại nha, người rất trầm lặng điềm tĩnh, da trắng mịn hơn cả da con gái khiến người ta ghen tị chết đi được. Bạn ấy lạnh lùng xa cách, nhưng cực kì thu hút. Hóp hóp người đối diện – Nói xong Bảo trâm ngồi mơ màng chớp chớp mắt, bộ dáng rõ như thiếu nữ đang yêu.

- Vậy thì sao, tuy Lâm Phong rất khó gần, nhưng bạn ấy cực kỳ tốt bụng nha. Bà không nhớ lúc trước khi đi cắm trại, Nhật Tân bị té trật chân, chính là Lâm Phong đã công bạn ấy đi suốt dọc đường đến trạm y tế à – Hà Nhi phản bác lại.

- Đúng đúng...mình chấm một phiếu cho Lâm Phong – Nhật Tân nhớ lại chuyện Lâm Phong xả thân cứu giúp công cô đi một đoạn khá xa đến y trạm y tế mà không hề hé răng lấy một lời. Hành động đão đúng là khiến người cảm kích mãi không thôi.

Ngân Hằng ngồi nghe, cô nhớ lại lần đó. Nguyên nhân Nhật Tân bị té là do nhóm Lâm Phong bày trò, rắc xà phòng trơn chột trên đường nên Nhật Tân không may dẫm phải nên té ngã. Điều không may hơn là bị trật chân không ngồi dậy được. Lâm Phong không ngờ trò đùa của bọn họ gây ra hậu quả như vậy nên ăn năn mới xả thân đi công Nhật Tân đi. Chuyện này Ngân Hằng cũng vô tình nghe họ cãi nhau nên mới biết. Nhưng cô cũng không nhiều chuyện đi nói lại nên Nhật Tân vẫn mãi cảm kích hành động nghĩa hiệp này của Lâm Phong.

- Nhưng hần ta rất lỗ mãng, thích đánh nhau, lại ngang ngược. Lần trước chẳng phải chính hần ta làm hỏng hết nguyên bài báo tường mà Thanh Huyền đã thức mấy đêm làm hay sao, báo hại lớp chúng ta mất điểm thi đua của tháng, vậy mà còn không chịu xin lỗi.

- Đúng đó, lần đó mình tức đến hộc máu, hận không thể nhai nát đầu cậu ta ra mà ăn cơm – Thanh Huyền gật gật đầu – Cho nên mình bầu cho Minh Nhật.

Ngân Hằng lại nhớ lại lần đó, hôm đó Thanh Huyền hớn hờ khoe với mọi người việc mình đã hoàn thành bài báo tường đầy công phu. Cô treo trên tường của lớp để mọi người ngắm nghía và hôm sau đem đi dự thi.

Hôm đó Ngân Hằng phải trực nhật nên cô đến sớm một chút. Cô thấy Bảo Duy và Sơn Hải ngang nhiên chơi đá banh trong lớp. Vì tránh việc họ đá trúng mình nên cô ra bên ngoài quét dọn trước. lát sau thấy hai người bọn họ lấm lét chạy ra khỏi lớp.

Cô cũng không để ý lắm, tiếp tục hoàn tất công việc của mình. lát sau cô thấy Lâm Phong tay cầm cặp sách, tay cầm quả bóng bước vào, đồng thời sau đó mấy người khác cũng bước vào theo.

Khi những người kia bước vào lớp thì thấy bình hoa đã bị vỡ tan nát, nước trong bình hoa văng vào bài báo tường gây hoen ố, lem luot trong rất là khó coi. Nhất là vì để cho đẹp nên Thanh Huyền dùng bút lông để trang trí nên bút lông gặp nước càng nhanh chóng lem ra.

Mọi ánh mắt oán trách đều chĩa về phía Lâm Phong, nhất là khi cậu ta đang đứng trước bài báo tường mặt mày xanh mét, tay mò mẫm tờ báo. Trái banh của cậu ta lăn lông lóc dưới vũng nước.

Ai cũng cho rằng Lâm Phong đã gây ra họa, nhưng Ngân Hằng nghĩ người gây ra chuyện này chính là Bảo Duy và Sơn Hải.

Thấy mọi người đều đổ lỗi cho Lâm Phong, còn Sơn Hải và Bảo Duy mặt mày xanh xám đầy lo lắng, Ngân Hằng biết chắc là hai cậu ấy gây ra. Hạnh kiểm của hai anh chàng này không được tốt, cô giáo chủ nhiệm đã cảnh cáo nếu còn vi phạm bất cứ chuyện gì nữa thì sẽ thông báo về cho gia đình, cho nên hai người này dù biết Lâm Phong bị hàm oan nhưng cũng chẳng dám đứng ra nói lời nào. Lâm Phong cũng nhìn thấy biểu hiện của hai thằng bạn thân nên cuối cùng cậu đứng ra nhận là mình làm. Chấp nhận hạnh kiểm không tốt.

- Con trai như Lâm Phong như vậy rất mạnh mẽ, môn thể thao nào bạn ấy cũng xuất sắc hết, giúp trường mình giành không biết bao nhiêu ải thắng, không ẻo lã như Minh Nhật, còn chưa nói đến việc bạn ấy cần sắc có sắc, cần gia thế có gia thế – Hải Yến tiếp tục nó.

- Xí, được có sức trâu thôi chứ có gì mà hay, Minh Nhật tuy không lực lưỡng như Lâm Phong, nhưng bù lại, bạn ấy có đầu óc. Rất thông minh, nhìn xem, tuy mới vừa chuyển vào nhưng bạn ấy đã nhanh chóng bắt kịp chương trình học của chúng ta còn bỏ xa nữa. Lần trước bài toán khó như vậy, mà bạn ấy có thể giải nhanh chỉ trong vòng có 5 phút. Còn vấn đề gia thế thì có là gì chứ, tiền bạc không mua được tình cảm nha

- Xuân Phượng lên tiếng phản bác lại.

Việc bầu chọn cuối cùng cũng không thể phần thắng bại được bởi vì có sáu người thì chia làm hai phe, mỗi phe ba người.

Bảo Trâm, Thanh Huyền và Xuân Phượng nghiêng về phía Minh Nhật.

Hà Nhi, Nhật Tân và Hải Yến nghiêng về phía Lâm Phong.

Coi như bất phân thắng bại. Họ tất nhiên không phục bèn kéo tay Ngân Hằng lại hỏi:

- Ngân Hằng, bạn nói xem, Lâm Phong và Minh Nhật ai hơn ai – Bảo Trâm thân với Ngân Hằng nhất, cô đương nhiên muốn Ngân Hằng về phe mình nên mới quay sang hỏi.

Ánh mắt mấy người kai cũng bắt đầu tập trung về phía Ngân Hằng khiến cô bối rối vô cùng. Khen ai chê ai cũng đều bị mất lòng cả. Đúng là rất khó xử.

Nhìn chung Minh Nhật rất toàn diện không có khuyết điểm nào, Lâm Phong tuy có hơi ngang ngược kiểu sốc nổi của tuổi mới lớn nhưng thật ra rất tốt bụng.

Ngân Hằng nuối nẫu nước bọt một cái rồi quyết định ngồi thẳng người phân tích:

- Thật ra mình thấy Lâm Phong như ánh mặt trời rực rỡ và tươi sáng giữa ban ngày. Mặt trời mang niềm tin và thành công. Lâm Phong cũng mang đến sự vui vẻ và hy vọng. Lâm Phong đi đến đâu sự vui vẻ lan truyền đến đó, là tâm điểm của mọi sự chú ý. Hay nói cách khác, Lâm Phong và Mặt trời tượng trưng cho niềm vui. Nhưng mặt trời cũng đồng nghĩa chiến tranh. Chúng ta không thể nhìn thẳng vào mặt trời vì mặt trời sẽ làm cho chúng ta chói mắt và có thể làm hư mắt ta. Mặt trời trên cao chói lọi và rất nóng, dù có cố gắng cách mấy tay chúng ta vẫn không thể với tới được. Di bên Lâm Phong chúng ta sẽ vui nhưng không có cảm giác an toàn. Còn về Minh Nhật thì ngược lại, Minh Nhật là mặt trăng, mặt trăng tượng trưng cho sự hòa nhã thanh bình nhưng cũng rất cô độc. Về bề ngoài lạnh lùng của Minh Nhật chỉ là lớp vỏ bề ngoài của bạn ấy để bạn ấy giấu mình đi. Minh Nhật đem đến cho bạn sự hạnh phúc và bình an. Minh Nhật không giống như Lâm Phong, Minh Nhật không hòa đồng được với mọi người như Lâm Phong, vì vậy nhiều người cho rằng Minh Nhật là một chàng trai rất cool hay có người nói rằng khó ưa. Nhưng nếu chúng ta thân với Minh Nhật, sẽ thấy bạn ấy là một người tuy lạnh lùng nhưng rất ân cần, rất quan tâm đến bạn

- Nói đến đây Ngân Hằng nhớ lại việc cô để quên mất cục tẩy, nhưng lại ngại mở miệng hỏi, vậy mà Minh Nhật lại biết và nhanh chóng đưa cho cô mượn – Chơi với Minh Nhật, các bạn có thể yên tâm về mọi thứ, vì mặt trăng là biểu tượng của sự ôn hòa và hòa bình.

Nói đến đây, Ngân Hằng dừng lại nhìn các bạn của mình một chút rồi mới hít sâu nói tiếp:

- Mình thấy nếu Minh Nhật và Lâm Phong chơi chung với nhau sẽ có thể bổ sung ưu khuyết điểm cho nhau. Thay vì cãi nhau, mình thấy mọi người nên tìm cách cho hai người họ trở nên thân thiết với nhau, luôn đi bên cạnh nhau, như vậy sẽ thật là hoàn mỹ.

Ngân Hằng nói một hơi một hồi rồi mặc kệ mấy người kia thế nào, cô quyết định cầm sách bỏ đi ra ngoài tìm nơi yên tĩnh để đọc, không muốn tham gia vào chuyện tranh cãi này nữa.

Sân trường rất đông người ồn ào huyên náo nên Ngân Hằng đi vòng ra phía sân sau. Ở đó chỉ có mỗi đội banh của Lâm Phong đang đá, tương đối yên tĩnh hơn.

Không ngờ Minh Nhật cũng chọn chỗ này để đọc sách, có lẽ ở trên lớp bị Bảo Trâm bám chặt quá nên cậu ấy mới lên ra đây ngồi. Ngân Hằng cũng không thích quấy rầy không gian yên tĩnh của người khác nên lặng lẽ ngồi vào một chiếc ghế đá khác.

Mặc dù là buổi sáng nhưng vườn hoa phía sau có nhiều cây tán lá rộng bao phủ che mát. Ngân Hằng ngồi vào một chiếc ghế khuất phía trong, không ai nhìn thấy cô cả.

Đang đọc sách, Ngân Hằng bỗng nghe một âm thanh vù vù bay tới với tốc độ khá nhanh, cô còn chưa kịp ngẩng mặt lên nhìn kỹ thì “ bình ” , một âm thanh chói tai vang lên. Khi Ngân Hằng ngẩng mặt nhìn sang nơi phát ra tiếng động vừa vặn nhìn thấy trái bóng lăn từ ghế của Minh Nhật về phía cô.

Một âm thanh khàn khàn rên nhẹ lên, Ngân Hằng nhìn sang thì thấy Minh Nhật đang ôm một bên vai của mình xoa nắn, mặt mũi nhăn lại, trông rõ ràng cú va chạm đó khá đau.

Ngân Hằng đang định bước đến hỏi thăm xe Minh Nhật có bị sao không thì.....

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 06

6. Chương 6

Ngân Quỳnh đã chạy đến nhìn mình Nhật lo lắng hỏi thăm:

- Bạn không sao chứ?

- Không sao ? – Minh Nhật lắc đầu đáp, rồi cúi người nhặt quyển sách bị đánh rơi lên, phủi sạch bụi trên đó.

Ngân Hằng thấy vậy nên dừng lại , cô đá nhẹ quả bóng lăn về phía đó, rồi quay lại chỗ ngồi của mình. Chỉ vài giây sau đó, Ngân Hằng thấy Lâm Phong chạy đến nhặt quả banh lên, trên mặt chẳng có chút biểu hiện hối lỗi vì đã đá trúng người khác. Cậu nhặt banh xong hất mặt định bỏ đi thì Ngân Quỳnh lên tiếng nói:

- Này! Bạn có biết vừa rồi bạn đá banh trúng người khác hay không?

- Vậy sao? Sao tôi không thấy – Lâm Phong cao giọng đáp lời không thèm xem lời nói của Ngân Quỳnh ra gì.

- Bây giờ biết rồi thì bạn mau xin lỗi đi – Ngân Quỳnh dậm chân nói.

- Buồn cười, rõ ràng trái banh đụng trúng bạn ấy mà, sao lại bắt mình xin lỗi – Lâm Phong cười nhạt nói.

- Chính bạn đã đá trái banh đó mà – Ngân Quỳnh lúng túng nói.

- Mình đá trái banh đó vậy thì sao? Là tự trái banh bay về phía bạn ấy chứ có phải mình bảo nó bay đến đâu. Bạn có giỏi thì bảo trái banh xin lỗi bạn ấy đi. Mà trái banh nó là vậy vô tri vô giác. Bạn ấy thấy trái banh bay tới sao không chịu né, vậy rõ ràng là lỗi của bạn ấy rồi – Lâm Phong trơ tráo trả lời.

Cậu lườm mắt nhìn Minh Nhật một cái rồi bĩu môi bỏ đi. Ngân Quỳnh trừng mắt nhìn Lâm Phong bất lực.

- Bỏ đi, mình không sao? – Minh Nhật lắc đầu xua tay.

Ngân Hằng ngồi chứng kiến mọi việc cũng chỉ lắc đầu, tính ngang ngược của Lâm Phong không phải lần đầu tiên cô mới thấy. Cô định quay lưng đi thì phát hiện có một chậu hoa nhỏ đã bị ngã xuống đất và bị vỡ ra. Cái chậu yếu ớt vô cùng, nằm thảm thương trên mặt đất.

Trông nó yếu đuối và cô đơn, Ngân Hằng bỗng xúc cảm, cô bước đến bên cái chậu, cầm nó lên rồi nhặt một cành cây to ra sức đào đất. Minh Nhật lúc này cũng phát hiện ra Ngân Hằng đang ngồi phía bên kia đào đất. Cậu tò mò nên bước lại gần xem, Ngân Quỳnh thấy chị cũng đi lại.

- Chị – Ngân Quỳnh lên tiếng gọi trước, nhìn Ngân Hằng với vẻ tò mò – Chị đang làm gì vậy.

Minh Nhật không lên tiếng gì, cậu bước đến bên cạnh quan sát, lập tức hiểu ra Ngân Hằng muốn làm gì. Liền ngồi xuống bên cạnh giành lấy cái chậu trong tay của Ngân Hằng.

- Mình đào giúp bạn.

Ngân Hằng thấy thành ý của Minh Nhật cũng không tiện từ chối , cô buông tay ra khỏi cái chậu. Rồi khẽ nói:

- Vậy bạn đào đi, mình đi lấy nước.

Ngân Quỳnh đứng đó nhìn hai người bọn họ đào đất trồng cây, cảm thấy mình hơi thừa thãi nên cô muốn giúp:

- Để em giúp hai người.

- Không cần đâu – Cả hai người đồng loạt lạnh lùng lên tiếng từ chối khiến Ngân Quỳnh cứng người, vẻ mặt thất vọng thấy rõ.

Ngân Hằng thấy vẻ mặt Ngân Quỳnh như thế thì tròng lòng khê nói:

- Đào một cái hố nhỏ thôi, hai người bọn chị đào được rồi. Em đừng động vào kéo dơ tay, lấy giúp chị thêm ít nước.

Ngân Quỳnh nghe thấy vậy thì hai mắt sáng rực vội vàng gặt đầu chạy đi lấy thêm một ít nước nữa.

Khi cả hai trồng xong cái cây dưới đất, nhìn cái cây tuy có vẻ yếu đuối nhưng không còn cảm giác thê thảm như lúc đầu, cả hai mới hài lòng khê cười.

Minh Nhật đắm chiêu nhìn dáng vẻ cười nhẹ nhàng của Ngân Hằng hỏi, cậu chưa bao giờ thấy Ngân Hằng có biểu hiện này trong lớp

- Có phải bạn muốn hỏi mình: Tại sao lại muốn trồng lại nó, nó chỉ là cái cây bình thường thôi mà – Ngân Hằng nhìn Minh Nhật cười cười nói – Xung quanh cũng có khá nhiều cây này. Bỏ đi một cái cây cũng chẳng mất mát gì. Tại sao phải cố sức đào đất vất vả như vậy để trồng cái cây này.

Minh Nhật không trả lời chỉ gặt đầu.

- Vì nó giống mình – Ngân Hằng quay mặt nhìn cái cây khê đáp – Xung quanh có rất nhiều cây, nó chỉ là một cây hoa dại mà thôi. Mình cũng vậy, xung quanh có rất nhiều người, mình chỉ là phần nhỏ trong số đó. Vì vậy không ai cần mình, cũng không ai chú ý đến mình, cứ như thế lặng lẽ mà sống. Và cũng vì mình không có gì nổi bật, khiến người ta xem thường rồi dẫm đạp không chút thương tiếc.

Minh Nhật nhìn Ngân Hằng một ánh mắt lạ lẫm. hàng ngày vẫn thường quan sát thái độ của Ngân Hằng, luôn cảm thấy cô bạn này có chút lạnh lùng xa cách, tuy ngoài miệng vẫn đáp lại lời của cậu, vẫn cười nói với các cô bạn gái khác. Nhưng cậu đều không thấy một nỗi cô đơn sâu thẳm trong tâm hồn của Ngân Hằng. Dường như trong tâm hồn nhỏ bé đó chứa đựng nhiều tâm sự. Đôi lúc lại ẩn chứa sự bi thương.

Bây giờ cậu mới có thể hiểu tại sao mình lại bị Ngân Hằng thu hút, vốn dĩ cậu cũng không thích có quá nhiều mối liên hệ, cậu thích sự cô độc hơn là sự huyền ảo. Vậy mà cậu lại chủ động trò chuyện cùng Ngân Hằng.

Hóa ra cô và cậu cũng một dạng người, dễ dàng đồng cảm với nhau.

Ngân Hằng và Minh Nhật quay sang nhìn nhau sau đó khê cười với nhau, có lẽ họ có thể hiểu được nỗi lòng của nhau.

Ngân Quỳnh đang bưng nước tới, nghe được những lời của Ngân Hằng. Tuy Ngân Hằng không nói lời oán trách gì cả, nhưng từ giọng nói đau thương buồn bã kia, cô biết chị gái mình đã chịu nhiều tổn thương, khó mà lành lại. Cảm giác tội lỗi bọng dâng trào trong tim cô.

Ngân Hằng cùng Minh Nhật cùng lúc bước chân vào lớp, trên tay hai người là hai quyển sách giống hệt nhau làm cho cả lớp đều đồng loạt nhìn họ bằng ánh mắt nghi ngờ. Tất nhiên Lâm Phong cũng nhìn thấy, chẳng những vậy, cậu còn nhìn thấy họ cùng bước ra từ vườn phía sau sân trường, vừa đi vừa nói chuyện. Cậu chưa bao giờ thấy Ngân Hằng nói chuyện nhiều đến vậy. Trong lòng cảm thấy càng lúc càng khó chịu, càng thấy Minh Nhật chương mắt vô cùng.

Cậu hậm hực theo sau lưng hai người bọn họ, nhưng khi vào lớp, cậu cố tình xen ngang hai người họ mà đi, va vào Minh Nhật khiến người cậu đập vào cạnh bàn đau điếng.

Nhưng Lâm Phong chẳng những không xin lỗi mà quay đầu hừ mũi một cái rồi đi thẳng đến chỗ ngồi.

Ngân Hằng nhìn thái độ của Lâm Phong cảm thấy thật khó chịu, nhưng cô chẳng muốn dây dưa cho thêm chuyện. Cô bước đến bên mình Nhật ân cần hỏi:

- Không sao chứ? Có cần lên y tế không?

- Không cần, hơi đau một chút thôi, lát nữa sẽ hết đau. Chuyện nhỏ nhặt này mà bỏ tiết học thì đúng là yếu đuối – Minh Nhật mặt mũi vẫn còn nhẵn nhưng vẫn nói đùa.

Ngân Hằng bật cười rồi đi về chỗ ngồi, không ngờ chạm vào ánh mắt của Lâm Phong, ánh mắt có tia đỏ, môi bặm chặt nhìn cô như hờn dỗi. Ngân Hằng không quan tâm, cứ thế ngồi vào chỗ ngồi lấy tập ra học bài.

Phe ủng hộ Minh Nhật thầm **** Lâm Phong.

- Mẹ hãy thôi đi. Đối xử với chị ấy tốt một chút đi, coi như mẹ để đức lại cho con về sau – Ngân Hằng mới vừa vào nhà thì đã nghe Ngân Quỳnh lớn tiếng nói.

- Con im đi – Bà Kim Lương đập bàn cái rầm quát lên – Mẹ làm tất cả đều vì ai chứ. Tất cả đều là vì con hết, mẹ muốn giành tất cả cho con. Mẹ muốn cho con có cuộc sống sung sướng, không phải vất vả như mẹ ngày xưa. Mẹ làm như vậy là sai sao, vì con là sai sao.

Bà Kim Lương bật khóc, ngồi thụp xuống sofa màu đỏ thẫm khiến Ngân Quỳnh trùng lòng, cô mấp mấp môi muốn nói xin lỗi mẹ. Cô biết bà làm tất cả cũng chỉ vì cô, nhưng nghĩ đến Ngân Hằng, Ngân Quỳnh siết chặt tay kiên quyết nói:

- Con chẳng cần cái gì hết, mẹ đừng giành giật thêm nữa.

Nói xong Ngân Quỳnh bỏ chạy lên lầu. Ngân Hằng thấy bà Kim Lương ngừng khóc, tức giận mắng:

- Không hiểu nó con ai nữa, sao không giống tính mình chút nào hết.

Ngân Hằng cười nhạt, hóa ra bà ta giả vờ khóc, không ngờ với con gái mình mà bà ta cũng giả vờ cho được. Làm cô còn chút nữa là thấy đồng cảm với tấm lòng một người mẹ như bà. Sao cô lại quên mất con người bà ta vốn trăn tráo và thủ đoạn mà

Ai dè bà Kim Lương bất chợt ngẩng đầu nhìn lên thấy Ngân Hằng đang đứng đó thì sắc mặt bỗng thay đổi, bà ta nổi giận đùng đùng, chỉ tay vào mặt Ngân Hằng nói:

- Mày...có phải mày đã nói gì với con tao hay không? Chắc mày nói gì nên con gái tao mới đột nhiên có thái độ như vậy. Mày nói đi, mày đã nói gì hả.

Ngân Hằng lạnh lùng nhìn bà ta, rồi khẽ lướt qua người bà tiếp tục bước lên lầu. Nhưng bà Kim Lương nào dễ dàng để cô bỏ đi, bà ta nắm lấy tay Ngân Hằng kéo lại, rồi tát vào mặt cô một cái như trời giáng khiến Ngân Hằng ngã rạp xuống đất, một bên má hiện rõ dấu vết năm ngón tay đỏ hồng.

Cái tát thực sự quá mạnh, như trút hết mọi hờn căm của bà ta nên khóe môi Ngân Hằng xuất hiện một vết máu. Đau đớn bỗng rất kéo đến cùng uất hận, nhưng cô không thể làm gì được bà ta cả, Ngân Hằng lặng lẽ đưa tay quệt đi máu trên khóe môi mình rồi đứng dậy. cả người có chút lảo đảo vì cú tát kia khiến đầu óc hơi quay cuồng. Nhưng cô cố gắng đứng dậy, không rơi lấy một giọt nước mắt nào.

Bà Kim Lương càng điên tiết lên lao vào Ngân Hằng nắm tóc cô siết rì khiến cả da đầu Ngân Hằng như muốn lột ra, dù cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng Ngân Hằng cũng bật ra tiếng thét nhỏ.

- Con quỷ cái, mày mau nói đi, mày đã làm gì, mày đã nói gì với Ngân Quỳnh mà con bé lại có thái độ đó.

- Con không có nói gì hết – Ngân Hằng buộc miệng nói.

- Mày còn dám nói láo tao. Con tao sinh ra tao hiểu rõ. Nó từ trước tới giờ chưa từng phản đối ý của tao, vậy mà hôm nay tao nói gì nó cũng dứt khoát không nghe. Nếu không phải mày đã nói gì thì làm sao nó dám cãi lại tao – Bà Kim Lương một tay tát mặt cô, một tay nắm tóc cô thét lên tra tấn.

Thật sự là rất đau, cả người Ngân hằng như có lửa bỏng từ đỉnh đầu và hai gò má. Nỗi đau thể xác khiến Ngân hằng không chịu nổi, cô thều thào cầu xin:

- Con không có, con thật sự không có nói gì với Ngân Quỳnh hết.

- Còn dám nói láo, tao xem hôm nay mày còn dám nói láo nữa hay không. Láo nè, láo nè- Mỗi tiếng láo nè của bà Kim Lương là một cái tát nảy lửa trên mặt Ngân Hằng hay là một cú ngắt nhéo thâm tím da thịt.

Nước mắt của sự đau đớn bắt đầu trào ra. Cô cũng không muốn cầu xin bà ta nữa, đã từ lâu, cô đã quá quen với những trận đòn roi của bà ta rồi. Cuối cùng dưới sự đầu hàng của Ngân Hằng bà Kim Lương cũng hả dạ mà buông cô ra. Tóc cô vướng đầy trên tay bà ta, bà ta lập tức phui tay bĩu môi khi bị.

Bà ta thả tay ra khỏi tóc Ngân hằng, cả người cô đổ ập xuống đất không chút sức lực. Sự đau đớn lan tỏa khắp người cô, nước mắt rơi xuống một cách tủi nhục.

- Hôm nay tao phạt mày không được ăn cơm – Bà Kim Lương hậm hực nhìn Ngân Hằng nằm song soài dưới đất

Nói xong bà ta bỏ đi một mạch lên lầu.

Ngân hằng không biết cô nằm đó bao lâu, nhưng cuối cùng cô cũng ngồi dậy, cố gắng lê từng bước lên lầu về phòng. Về đến phòng, cô run rẩy mở cửa, rồi sau đó đổ ập lên giường mình.

Dùng tay cố gắng lau đi nước mắt, nhưng không hiểu tại sao, cô càng cố gắng lau thì nước mắt càng rơi nhiều hơn nữa.

Một bàn tay nhỏ nhắn mở cửa phòng cô, bước đến bên giường cô, vòng tay ôm lấy cô, vùi đầu vào lưng cô khẽ meo meo nói:

- Chị....chị đừng khóc...sau này em lớn lên, em nhất định sẽ bảo vệ chị.

Ngân Hằng nghe vậy, bèn quay lưng lại ôm lấy niềm an ủi duy nhất của cô trong ngôi nhà này.

- Gia Bảo ngoan, chị không sao đâu?

- Chị có còn đau không? – Gia Bảo đưa bàn tay nhỏ bé của nó sờ nhẹ lên gò má sưng tấy của Ngân Hằng.

Dù bị đau đớn thêm sau cú chạm của Gia Bảo nhưng Ngân Hằng lắc đầu, cố gắng cười nói:

- Chỉ cần có Gia Bảo ở bên cạnh chị thì chị sẽ không còn đau nữa.

- Em nhất định ở bên cạnh chị, em thương chị nhất nhà, sau này em sẽ không để ai ăn hiếp chị nữa đâu, em hứa đó.

- Ủ....- Ngân Hằng vuốt đầu em trai cười nói , sau đó cô ôm chặt em trai vào lòng, khẽ nhắm mắt, mơ đến tương lai tự do của hai chị em, lòng tự nhủ với bản thân – Một chút nữa thôi....thêm một chút nữa thôi

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 07

7. Chương 7

Sáng sớm khi Ngân Hằng thức dậy, điều đầu tiên là nhìn gương mặt của mình trong gương. Cũng không tệ, nó đã bớt sưng và cũng không còn đỏ tấy lên nữa, nhưng cảm giác đau rát ở hai bên má và da đầu vẫn còn âm ỉ.

Cô vội vốc nước vào mặt cho tỉnh táo lại. Tối qua cô giả vờ mệt trốn trong phòng, đến khuya, cô lên xuống nhà, dùng đá trườm mặt cho bớt sưng. Cô sợ sáng sớm ba cô sẽ thấy dấu vết đánh đập ngày hôm qua qua để lại.

Hôm nay cô dậy trễ hơn mọi khi, bởi vì con đau nhức khiến cô không ngủ được, khi Ngân Hằng bước xuống lầu, bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn sàng. Mọi người đã bắt đầu ngồi vào bàn ăn. Ba cô thấy cô liền hỏi thăm:

- Con không sao chứ? Tối qua ba về, nghe nói con mệt, ba muốn vào xem nhưng con đóng cửa phòng nên ba không vào được.
- Con không sao, hôm qua con hơi nhức đầu nên đi ngủ sớm. Ngủ một giấc dậy đã khỏi rồi – Ngân Hằng cười cười đáp lời ba mình, cô cố gắng thể hiện mình không có gì để ba an tâm.
- Được rồi, ngồi xuống ăn sáng đi, kéo muộn. Hôm nay ba đưa ba đứa đến trường – Ba Ngân hằng chỉ tay vào ghế của cô, nơi có một đĩa trứng ốp la còn bốc khói.
- Phải đó, con mau ăn đi kéo trễ giờ, Ngân Quỳnh đã ăn xong rồi – Bà Kim Lương giả vờ ân cần nói, nhưng hai mắt bà ta mở to nhìn trừng trừng về phía Ngân Hằng cảnh cáo.

Ngân Hằng siết chặt tay xách cái cặp bèn nói:

- Con không ăn đâu ba, có gì con ăn trên trường sau. Con muốn đi xe buýt, ba cứ đưa Gia Bảo và Ngân Quỳnh đi trước đi. Con đi học đây.

Nói rồi cô quay lưng đi học, bà Kim Lương mỉm cười đắc ý nhìn theo.

Trong lòng Ngân Hằng cảm thấy thật đau buồn, tại sao số phận lại tàn nhẫn với cô đến thế. Nhiều lúc cô cực kì cảm hận người đàn bà đó vô cùng. Ngân hằng từng nghĩ nếu như cô bắt ba mình có sự lựa chọn giữa cô và người đàn bà đó thì thế nào. Chuyện gì sẽ xảy ra?

Người đàn bà vô cùng thủ đoạn đó sẽ làm gì đây nếu ba chọn cô mà từ bỏ bà ta. Nghĩ đến đây Ngân hằng không khỏi rùng mình. Loại người như bà ta sẽ bất chấp tất cả. Một khi bà ta nổi điên lên thì chỉ sợ bà ta sẽ làm hại gia đình cô. Cho nên cách duy nhất là cam chịu. Chỉ cần cô nhẫn nhịn thì ba và Gia Bảo sẽ có được những chuỗi ngày bình yên. Còn cô sau này có thể bỏ đi thoát khỏi bà ta.

Nghĩ đến việc phải chịu đựng bà ta thêm một thời gian dài nữa, Ngân hằng không khỏi chực trào nước mắt.

Khi Ngân Hằng vừa đặt chân đến trạm xe buýt thì bên tai đã nghe tiếng nói:

- Xin chào!

Ngân Hằng giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy nụ cười tỏa nắng của Minh Nhật, cảm giác nụ cười này rất chân thật không có chút miến cưỡng nào, Ngân Hằng cũng vui vẻ đáp lại:

- Xin chào.

- Hôm nay bạn đi sớm nhỉ? – Minh Nhật đưa cánh tay đeo đồng hồ của mình lên nhìn giờ rồi nói.

- Ừ, muốn đến trường sớm thôi – Ngân Hằng hơi kinh ngạc vì Minh Nhật biết được giờ đi học của mình, nhưng vẫn không hỏi mà cứ thế trả lời.

Đôi mắt đỏ hoe của Ngân Hằng bị Minh Nhật chứng kiến, Ngân hằng xấu hổ vội quay đầu đi che giấu.

Minh Nhật cũng không nói gì thêm, chỉ đứng yên lặng bên cạnh chờ đợi xe buýt đến. Ngân Hằng cảm thấy biết ơn hành động này của Minh Nhật biết bao. Cậu không truy hỏi như Lâm Phong, khiến cô không cảm thấy khó xử, Minh Nhật lúc nào cũng nhẹ nhàng dù nhìn vào thấy cậu có vẻ như lạnh lùng không quan tâm đến cô.

Nhưng kì thực lúc này, im lặng chính là sự quan tâm tốt nhất.

Nhưng họ vừa đặt chân vào lớp thì đã nghe Bảo Trâm kéo lại nói:

- Này! Nguy rồi, Ngân Quỳnh dám chọc giận Lâm Phong.

- Xảy ra chuyện gì ? – Ngân Hằng vô cùng ngạc nhiên hỏi lại.

- Lúc sáng nay nghe thầy hiệu trưởng ra thông báo hỏi kẻ nào đã đá bể chậu bông của thầy ở sân sau. Ngân Quỳnh đã chỉ đích danh Lâm Phong. Vậy là thầy hiệu trưởng bắt Lâm Phong lên văn phòng. Trước khi đi Lâm Phong còn quay lại chỉ vào mặt Ngân Quỳnh nói: “mày nhớ đó” khiến Ngân Quỳnh xanh cả mặt lên.

- Bây giờ Lâm Phong ở đâu? – Ngân Hằng ngó dáo dạt xung quanh lớp nhưng không thấy Lâm Phong ở đâu bèn hỏi.

- Thì vẫn còn ở trên phòng thầy hiệu trưởng chứ ở đâu – Bảo Trâm chép miệng than – Kỳ này Ngân Quỳnh khổ rồi. Nói thiệt nha, nếu không tại Ngân Quỳnh luôn đối xử tốt với bà, tui cũng không hơi đâu mà lo cho nhỏ đó.

- Mình đi tìm Ngân Quỳnh – Ngân Hằng bèn buông cặp xách xuống bàn rồi chạy ra cửa đi đến lớp Ngân Quỳnh tìm Ngân Quỳnh.

- Ngân Quỳnh không có trong lớp – Một bạn trong lớp Ngân Quỳnh nghe Ngân Hằng hỏi mới lắc đầu trả lời.

Ngân Hằng vội chạy đến phòng hiệu trưởng nhìn thấy Lâm Phong đang bị thầy rầy trong đó, sắc mặt cậu ta cực kì tệ. Nhưng ngân Hằng lại không thấy Sơn Hải và Bảo Duy ở đâu cả, trong lòng dấy lên sự lo lắng bất an, hai người này với Lâm Phong như hình với bóng, lẽ nào lại không có mặt lúc này.

Nỗi lo sợ bất an kéo đến dồn dập, Ngân Hằng chạy khắp nơi tìm Ngân Quỳnh. Cô phát hiện thấy Sơn Hải và Bảo Duy phá ra cười thích thú từ phía sau vườn trường đi ra, nghi ngờ Ngân Hằng bèn chạy về phía đó. Sơn Hải và bảo Duy thấy Ngân Hằng thì ngưng cười. Ngân Hằng đưa mắt nhìn bọn họ liền thấy vẻ lúng túng giấu diếm cái gì đó của họ, nhưng cô không buồn để ý, cô đi lướt qua họ để tìm Ngân Quỳnh.

Cuối cùng khi cô tìm được Ngân Quỳnh thì đã thấy Ngân Quỳnh nước mắt ngấn dài núp vào một góc tường ngồi khóc. Cô liền chạy đến ngồi trước mặt an ủi, cô ôm Ngân Quỳnh vào lòng vỗ vỗ lưng nói:

- Được rồi, không sao nữa rồi, ngoan đừng khóc.

Ngân Quỳnh chưa bao giờ thấy Ngân Hằng có cử chỉ yêu thương như vậy với mình, trong lòng vừa thấy vui, vừa muốn vỗ oà nỗi sợ hãi trong lòng bèn ôm lấy Ngân Hằng khóc nức nở:

- Chị chị em sợ quá. Họ lấy gián bỏ người em.

- Không sao đâu, chỉ là gián thôi mà. Nó không làm hại được em đâu – Ngân Hằng bị cái ôm chặt của Ngân Quỳnh làm bối rối. Ngoài Gia Bảo ra, chưa ai lại ôm cô chặt đến thế. Nước mắt của Ngân Quỳnh lại thấm vào áo cô, bàn tay siết chặt vào cô như thể có chính là điểm tựa duy nhất làm dấy lên tình chị em vốn xa lạ trong lòng Ngân Hằng.

- Nhưng mà em sợ gián lắm – Ngân Quỳnh lắc đầu quầy quầy nói – Tụi nó vừa đáng sợ vừa hôi nữa, em ghét nó.

- Bây giờ không sao nữa rồi, mấy con gián cũng không còn, đừng sợ nữa – Ngân Hằng lần nữa vỗ lưng Ngân Quỳnh an ủi – Chị cùng em đi thưa với thầy cô để thầy cô phạt mấy bạn ấy.

- Không phải đâu, mấy bạn ấy nói nếu em dám méch lại với thầy cô thì lần sau sẽ bắt chuột cho nó cắn em đến chết. Chứ không bắt gián như lần này nữa đâu – Ngân Quỳnh meo máo kể – Chị đừng đi nói với thầy cô, em sợ.

- Được rồi, vậy thì không nói – Ngân Quỳnh thở dài kéo Ngân Quỳnh đứng dậy khuyên – Mai một em đừng động vào bọn họ làm gì nữa.

- Không phải em muốn chọc giận họ đâu – Ngân Quỳnh đưa tay quẹt mũi thút thít kể – Tại khi em vừa đến thì nghe tin cái cây của thầy hiệu trưởng trồng bị ai đá bể chậu. Bọn họ bảo rằng thầy bạn Minh Nhật ngày hôm qua ngồi ở đó, họ bảo thấy bạn ấy làm bể. Em bất bình mới đứng ra chỉ tội Lâm Phong thôi. Em đâu có làm sai, rõ ràng hôm qua Lâm Phong đá trái bóng trúng Minh Nhật rồi dội vào cái chậu hoa đó mà.

- Được rồi, em không làm sai. Nhưng mà sau này, chuyện của người khác em đừng xen vào làm gì – Ngân Hằng gạt đầu nhưng chân thành khuyên.

- Nhưng Minh Nhật là bạn chị mà, đâu phải người xa lạ – Ngân Quỳnh tròn mắt nhìn Ngân Quỳnh.

- Bạn....- Ngân Hằng ngỡ người khi nghe Ngân Quỳnh nói Minh Nhật là bạn cô.

- Chẳng phải chị đã tâm sự với bạn ấy hay sao – Ngân Quỳnh ngạc nhiên nhìn Ngân Hằng Lúc em đi lấy nước trở về em nghe chị nói.

“ Thì ra là như thế...” – Ngân Hằng vỡ oà ra khi hiểu được thái độ của Ngân Quỳnh ngày hôm qua khi nói chuyện với Bà Kim Lương dẫn đến trận đòn oan ức của cô. Ngân Hằng bất giác nhìn kỹ gương mặt của đứa em gái mà cô luôn tạo khoảng cách kia. Ngân Quỳnh có gương mặt tròn trịa đầy đặn, hai má lúm đồng tiền đáng yêu, đặc biệt phúc hậu, hoàn toàn trái ngược với gương mặt dữ dằn và thâm hiểm của bà Kim Lương.

Có lẽ giây phút này, một nửa dòng máu giống nhau của hai người chảy trong cô, lần đầu tiên cô mới nhận thấy Ngân Quỳnh đặc biệt thân thương, Ngân Hằng không tự chủ được nhoẻn miệng cười ấm áp với Ngân Quỳnh.

Cô không biết tại sao lúc đó cô lại nói ra tâm sự với Minh Nhật, có lẽ cô cũng cảm thấy sự cô đơn ở chỗ Minh Nhật khá giống mình nên không ngại nói ra. Giống như cái cảm giác im lặng đứng bên cạnh cô sáng nay của Minh Nhật khiến cô thấy hai người rất gần gũi. Cho nên khi Ngân Quỳnh bảo Minh Nhật là “bạn”, Ngân hằng gật đầu cười đáp:

- Phải , cậu ấy là bạn.

Ngân Quỳnh hơi choáng váng khi thấy Ngân hằng cười với mình, chưa bao giờ cô nhận được nụ cười như thế của Ngân hằng, cho nên cô vô cùng vui, quên mất nỗi buồn của mấy phút trước, Cô ôm lấy Ngân hằng như đứa em nhỏ không nhẽo nói:

- Chị...em yêu chị.

- Ủhm- Ngân Hằng chỉ khẽ đáp lại như vậy, nhưng trong giây phút này, cô thật sự xem Ngân Quỳnh là em gái mình.

Khi hai chị em cùng nhau trở về lớp thì Ngân Quỳnh mới lo lắng nói:

- Chị, làm sao đây, nếu lỡ mấy bạn ấy tiếp tục tìm em trả thù thì sao.

Ngân QUỳnh siết chặt tay Ngân hằng khiến cô cảm nhận được sự sợ hãi thật sự của Ngân Quỳnh, cô cảm thấy thương đứa em gái nhỏ hiền lành này của mình nên vỗ lên tay Ngân Quỳnh nói:

- Yên tâm đi. Chị nghĩ cách năn nỉ bạn ấy giúp em.

- Thật hả chị – Ngân Quỳnh reo lên mừng rỡ hỏi.

Ngân hằng gật đầu cho Ngân Quỳnh yên tâm nhưng thật sự trong lòng cô cảm thấy bất an vô cùng. Tuy không tiếp xúc với Lâm Phong nhiều nhưng tính tình của Lâm phong cô cũng không lạ lắm. Cộng với việc cô liên tiếp dắt tội khinh thường cậu ta rất nhiều lần khi không chịu đến tham dự những bữa tiệc khoe khoang của cậu ta. Chắc chắn cậu ta sẽ không chịu vì mấy lời năn nỉ của cô mà bỏ qua, có khi còn thừa dịp này mà ra oai với cô cũng nên. Nhưng vì Ngân Quỳnh, đứa em gái của mình, Ngân hằng đành thử mạo hiểm xem sao.

Ngân hằng vào lớp vừa vặn ngay lúc cô chủ nhiệm bước vào, trên tay cầm theo một cặp giấy. Cô vào bàn giáo viên đã đập tay cái rầm trên mặt bàn khiến cả lớp kinh hãi ngồi im như thóc, ngẩng nhìn sắc mặt đã xám xịt của cô.

- Lâm Phong – Cô giáo chủ nhiệm cất cao giọng gọi đầy giận dữ.

Lâm Phong làm như không thấy sắc mặt cô, cậu ngạo nghễ đứng dậy, cũng không thèm nhìn cô. Cô giáo liền giơ lên tờ giấy trong tay mình về phía cậu, tờ giấy bị nhăn nhúm, chắc là bị cô giáo trong lúc tức giận mà vô ná.

- Em nhìn xem, đây là cái gì.

Lâm Phong không thèm nhìn tờ giấy, thản nhiên đáp:

- Dạ là bản kiểm điểm chứ là gì cô.

Cô giáo nghe giọng của Lâm Phong nói thản nhiên không chút sợ hãi gì thì tức đến tái mặt, cô ghiền rằng nói:

- Em còn dám nói như vậy hả. Thầy hiệu trưởng bảo em viết bản kiểm điểm nộp thầy ấy, em xem bảng kiểm điểm của em chỉ viết đúng có ba chữ là sao hả.

Cả lớp nghe xong thì cười nghiêng ngả, nhưng bị ánh mắt của cô chủ nhiệm quét qua vội im lặng.

- Thì thầy hiệu trưởng bảo em viết bảng kiểm điểm. Thì em viết đúng ba chữ bảng kiểm điểm có gì là sai đâu cô – Giọng lâm Phong ngỗ ngáo đáp lời cô khiến cả lớp lần nữa bật cười.

Sơn Hải và Bảo Duy thậm chí còn đập bàn rầm rầm rồi ôm bàn cười nghiêng ngả khiến cái bàn bị xô lệch. Cả giáo quả thật tức đến hộc máu liền nói:

- Em đi học mà để quên não ở nhà à.

- Não là gì vậy cô? – Lâm Phong giả vờ ngây thơ hỏi ngược lại.

- Cô ơi, thằng này làm gì có não mà đem hả cô – Bảo Duy cười ha ha trêu chọc lâm Phong bèn bị lâm phong đá một cú dưới chân đau điếng đến chảy nước mắt.

Cô giáo biết không thể cứ tiếp tục nói như thế nữa. Cố gắng nguôi giận nói:

- Được rồi, các em trật tự đi....Lâm Phong, bây giờ em lên phòng thầy hiệu trưởng ngồi viết lại bảng kiểm điểm khác cho cô. Lần này mà để cô tẩy chỉ có ba chữ bảng kiểm điểm là em chết với cô, nghe rõ chưa.

- Em hiểu rồi, nghĩa là phải viết bảng kiểm điểm dài hơn ba chữ nữa phải không cô.

- Đúng vậy – Cô giáo phì cười đáp.

Nghe vậy Lâm bèn đi ra khỏi chỗ đứng để đến phòng thầy hiệu trưởng. Sơn Hải gọi với theo:

- Chúc may mắn nha.

Lâm Phong khẽ nhếch môi cười rồi bỏ đi ra khỏi lớp. Ngân Hằng liếc nhìn cô giáo, cảm thấy cô làm giáo viên chủ nhiệm của lớp này đúng là chịu không biết bao nhiêu áp lực, đáng thương biết bao.

Sau khi cả lớp chuẩn bị ra về, cô giáo chủ nhiệm lần nữa chạy vào lớp với vẻ mặt không thể nào tối hơn được nữa, cô không còn giữ được hình tượng mẫu mực của mình được nữa hét lên:

- Lâm Phong.

Cả lớp vốn đang thu dọn ra về bỗng dừng tay nhìn ngó, cô giáo đi thẳng đến bàn của Lâm Phong đập xuống bàn tờ giấy bảng kiểm điểm của Lâm Phong quát lên:

- Đây là cái gì?

Mọi người liền nhìn vào tờ giấy bản kiểm điểm, chỉ thấy một hàng chữ dài hơn ba từ bảng kiểm điểm:” Đây là bảng kiểm điểm của Lâm Phong”

Cả lớp không nhịn được cười mà ôm bụng phá ra nắc nẻ không kiên dè gì cô giáo nữa. Đúng là chứng kiến một màn vô cùng đặc sắc. Cô giáo gần như bốc hỏa với cậu học trò bất trị này bèn qua hậu chiếu thư rằng:

- Em nghe đây, bây giờ em ngồi đây viết cho tôi một bảng kiểm điểm rõ ràng, viết cho tới khi nào tôi ưng ý thì em mới được về. Nếu không năm nay tôi sẽ đánh rớt em cho xem.

Nói xong cô giáo hùng dũng bước đi không thèm ngoái lại nhìn vẻ mặt như người chết trôi của Lâm Phong. Cậu ghiền rằng mắng:

- Cái con nhỏ chết tiệt kia, dám hại tao bị phạt. Tao chưa từng viết bảng kiểm điểm, bây giờ biết viết thế nào.

Hai đứa bạn cũng bức tức không kém vỗ vai cậu an ủi:

- Thôi bớt giận đi. Lo viết đi rồi về, ngày mai tụi tao thay mày cho nhỏ đó một bài học tiếp .

- Tụi bây không ở lại viết phụ tao hả? – Lâm Phong hỏi.

- Tụi tao cũng có biết viết thế nào đâu mà ở lại chứ, thôi mày ráng ở lại chịu cực đi để mai này còn chịu khổ nữa – Bảo Duy cười châm chọc, rồi cùng Sơn Hải xách cặp bỏ chạy.

Lâm Phong hậm hực rút tập ra giật lấy một cặp giấy ngồi xuống viết bảng kiểm điểm. Ngân Hằng cuối đầu cố tình thu dọn tập vở một cách chậm chạp. Bảo Trâm bước đến bảo:

- Xong chưa chúng ta cùng về.

- Đi trước đi, mình làm cái này một chút – Ngân Hằng vội đáp.

- Vậy mình đi trước – Minh Nhật nhìn Ngân Hằng nói.

Ngân Hằng mỉm cười chào Bảo Trâm và Minh Nhật rồi nhìn họ đi ra xa.

- Minh Nhật, được về chung với bạn mình thấy thật là vui – Bảo Trâm cười hớn hở áp sát Minh Nhật nói.

Minh Nhật miễn cưỡng cười bước đi thật nhanh trước khi bị Bảo Trâm bám chặt.

Chờ tới khi cả lớp về hết rồi, Ngân Hằng mới từ từ bước đến bên Minh Nhật đang vò đầu bứt tóc ngồi viết bảng kiểm điểm, cô gọi khẽ:

- Lâm Phong.

Nghe tiếng gọi, Minh Nhật ngẩng đầu lên ngay lập tức vì cậu nhận ra giọng nói của Ngân Hằng. Chưa bao giờ Ngân Hằng chủ động đến gần cậu, trong lòng thấy vui sướng liền cười hớn hở hỏi:

- Bạn gọi mình.

- Mình giúp bạn viết bảng kiểm điểm nha – Ngân Hằng nhã nhặn đề nghị.

- Thật hả – Lâm Phong reo mừng nhìn Ngân Hằng.

- Ủ – Ngân Hằng gật đầu xác nhận, sau đó cô mỉm môi nói – Lâm Phong này, Ngân Quỳnh ấy, bạn có thể bỏ qua cho em ấy không?

Sắc mặt Lâm Phong lập tức trầm xuống, cậu nhìn Ngân Hằng nói giọng hờn dỗi:

- Thì ra bạn đến là vì muốn giúp Ngân Quỳnh thôi.

- Ngân Quỳnh là em gái của mình, mình thay mặt em ấy xin lỗi bạn, mong bạn bỏ qua cho em ấy – Ngân Hằng nói giọng hết sức nhỏ nhẹ.

- Bạn nghĩ chỉ xin lỗi đơn giản vậy là xong sao – Lâm Phong nhướn mày nói.

- Vậy bạn muốn sao? Chỉ cần làm được, mình sẽ làm – Ngân Hằng cố hòa nhã nói.

- Mình muốn đi khu giải trí chơi.

Ngân Hằng chớp chớp mắt nhìn Lâm Phong không hiểu ý cậu lắm, Lâm Phong bèn giải thích.

- Mình muốn đi đến đó chơi. Nhưng đi một mình thì buồn, mà Sơn Hải Và Bảo Duy lại không muốn đi cùng. Cho nên nếu bạn đi cùng mình, mình sẽ suy nghĩ đến việc tha lỗi cho Ngân Quỳnh.

Ngân Hằng đắn đo suy nghĩ. Bà Kim Lương chắc chắn sẽ không cho cô đi. Nhưng nghĩ đến Ngân Quỳnh, Ngân Hằng gật đầu đồng ý nói:

- Được, vậy thì chủ nhật này mình đi cùng bạn, nhưng bạn hứa thì phải giữ lời.

- Đương nhiên – Lâm Phong cười híp mắt gật đầu khi thấy Ngân Hằng đồng ý đi chơi với mình – Bây giờ chỉ mình làm bảng kiểm điểm đi.

Vậy là Ngân Hằng bèn ngồi xuống giúp Lâm Phong làm bảng kiểm điểm rồi ra về

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 08

8. Chương 8

- Chị sao rồi chị – Ngân Quỳnh vội vàng vào phòng Ngân Hằng hỏi vợ về lo lắng khi Ngân Hằng vừa về nhà và đi lên phòng.

- Cậu ấy đồng ý bỏ qua cho em, chỉ có điều...- Ngân Hằng ngập ngừng trả lời, cô bỏ cặp xuống bàn học và đi lại tú lấy quần áo.

- Chỉ có điều gì hả chị? – Ngân Quỳnh sốt ruột hỏi.

- Cậu ấy bảo muốn đi chơi công viên nhưng mà không ai đi cùng, cậu ấy bắt chị phải đi cùng cậu ấy? – Ngân Hằng thở dài đáp.

Trước giờ cô chỉ biết một con đường là từ nhà đến trường và từ trường đến nhà. Cô không muốn bị bà Kim Lương dòm ngó xét nét đủ điều. Đến Bảo Trâm muốn cùng cô đi ra ngoài cũng bị chất vấn đủ điều, đến nỗi Bảo Trâm cũng không còn hứng thú rủ cô đi nữa, chỉ thỉnh thoảng kể cho cô nghe buổi đi chơi vui vẻ của mình cùng các bạn, kể cho cô nghe một chút về đời sống bên ngoài. Với Ngân Hằng như vậy cũng là đủ rồi.

Cũng may thông tin bên ngoài cũng có thể lên mạng đọc, về mặc này bà ta cũng không hạn chế cho lắm vì ba cô đặt riêng cho cô và Ngân Quỳnh mỗi đứa một cái máy tính riêng ở trong phòng. Cho nên cô cũng không lạc hậu lắm so với thế giới bên ngoài.

Ngân Quỳnh cũng hiểu mẹ mình đối với việc đi lại của Ngân Hằng có mặt hạn chế bèn hỏi:

- Vậy cậu ấy hẹn khi nào hả chị?

- Chị bảo với cậu ấy là sẽ đi ngày chủ nhật – Ngân Hằng vừa thay đồ vừa đáp.

Ngân Quỳnh nhìn cơ thể của chị, những đường cong lộ rõ rất đẹp, cô thầm ganh tỵ với dáng vóc của chị mình.

Cô phải công nhận, Ngân Hằng xinh đẹp hơn cô rất nhiều, lại giỏi giang hơn cô, dù cho cô có tất cả, quần áo đẹp, trang sức đắt tiền, nhưng những thứ đó chỉ làm cô nổi bật hơn về sự giàu sang, chứ không thể làm người ta thực sự thích bằng Ngân Hằng. Trong lòng cô, Ngân Hằng là một cô bé lọ lem xinh đẹp, rồi sẽ có lúc cô bé lọ lem gặp được hoàng tử và sống hạnh phúc. Lúc đó cô sẽ chúc phúc cho chị.

- Vậy chị tính nói với mẹ thế nào?

- Chị cũng chưa biết nữa, chắc là đành phải nói dối thôi – Ngân Hằng nhún vai lắc đầu đáp.

- Hay là tối bữa đó cứ nói nhà trường có buổi học phụ đạo cả ngày đi. Em sẽ đi đến nhà bạn chơi, còn chị cứ đi với bạn ấy, khi nào chị và cậu ấy về thì gọi điện cho em.

- Ừm...- Ngân Hằng nhìn Ngân Quỳnh thấy cách này cũng rất tốt, ít ra không cần phải giải thích dài dòng lời thôi với bà Kim Lương.

- Vậy em ra ngoài trước đây, cứ quyết định như vậy nha.

Ngân Hằng không đáp, Ngân Quỳnh đi ra đến cửa thì dừng lại, quay lại nhìn Ngân Hằng nói:

- Chị, cảm ơn chị.

Nói rồi Ngân Quỳnh mở cửa ra ngoài, Ngân Hằng khẽ cười có thể cho đây là một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi hay không?

- Lâm Phong! Em lên đây cho cô – Cô giáo chủ nhiệm vừa vào lớp đã gọi tên Lâm Phong.

Khi thấy Lâm Phong ngoan ngoãn bước đến bên mình, cô giáo chủ nhiệm cũng có chút ngạc nhiên vì trước giờ Lâm Phong luôn có trạng thái miễn cưỡng bất đắc dĩ, còn hôm nay nét mặt cậu tươi rói, nụ cười hiện hiện trên môi.

- Cái này do em viết à? – Cô giáo đưa bản kiểm điểm ra trước mặt Lâm Phong hỏi.

- Dạ...- Lâm Phong nhìn bảng kiểm điểm có đầy nét chữ của mình thì gật đầu.

- Là chính em viết à – Cô chủ nhiệm dùng giọng nghi ngờ hỏi, cô không nghĩ Lâm Phong lại có thể viết được một bài kiểm điểm thành khẩn đến thế.

- Dạ, là chính em viết – Lâm Phong gật đầu xác nhận, toàn bộ bài viết đều do cậu tự ghi, chỉ có điều là do Ngân Hằng ngồi bên cạnh đọc cho cậu ghi, mà Lâm Phong cũng chẳng biết nội dung bảng kiểm điểm đó gồm những gì, lúc đó chỉ biết rằng Ngân Hằng đã đồng ý đi chơi cùng cậu, khiến trong lòng cậu không thôi rộn rã. Trong đầu chỉ có viễn cảnh hai người cùng nhau nắm tay đi chơi, cho nên Ngân hằng đọc cái gì, cậu viết cái đó.

- Thôi được rồi, nếu em đã xác nhận như vậy thì cô bỏ qua chuyện ngày hôm qua cho em. Nhưng lần sau, nếu còn tái phạm nữa thì không phải chỉ làm mỗi bài kiểm điểm nữa thôi đâu.

- Dạ, em biết rồi cô.

- Em về chỗ đi – Cô chủ nhiệm khá ngạc nhiên vì việc Lâm Phong lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn thế này. Nói cái gì cũng vâng dạ, không đáp trống không như mọi lần.

Khi Lâm Phong về chỗ ngồi, Sơn Hải và Bảo Duy nhìn cậu với ánh mắt tò mò.

- Hôm nay ông uống nhầm thuốc hả.

- Không có...

- Không phải ông bị thần kinh chứ, nằm ở viện tâm thần số mấy vậy? Mới bị xống ra à – Bảo Duy bèn trêu.

- Chắc vậy, cũng không biết nữa – Lâm Phương cười cười đáp lại sự trêu tức của Bảo Duy.

Sơn Hải và Bảo Duy nhìn nhau kêu lên trong lòng: “hôm nay nó trúng tà rồi” , chứ bình thường, hễ ai mà trêu mình bị thần kinh thì Lâm phong nổi giận không đánh người kia một trận thì không chịu được.

Suốt buổi học Lâm Phong nhìn về phía Ngân Hằng cười ngớ ngẩn, ước cho ngày chủ nhật mau đến.

Đến ngày thứ 7, Lâm Phong chặn đường Ngân hằng hỏi:

- Bạn không quên cuộc hẹn của hai chúng ta chứ?

- Mình không quên – Ngân hằng đáp khẽ.

- Ngày mai cậu sẽ mặc gì? – Lâm Phong đột ngột hỏi.

Ngân Hằng hơi bất ngờ khi Lâm Phong lại hỏi như vậy. Cô vốn dĩ chỉ nghĩ đi chơi cùng cậu ta một ngày để cậu ta bỏ qua cho Ngân Quỳnh nên cũng chưa từng suy nghĩ nên mặc gì ngày hôm đó. Không ngờ Lâm Phong lại hỏi.

- Ừm chưa biết nữa – Ngân Hằng cúi đầu suy nghĩ, quả thật là ngoài đồng phục thì quần áo của cô chẳng có bộ nào coi ra hồn cả.

- Vậy ít ra cũng nói ính biết bạn sẽ mặc bộ nào? – Lâm Phong kiên nhẫn hỏi.

- Màu thiên thanh – Cô đành đáp bừa

- Ok, vậy hẹn mai gặp lúc 5 giờ ở trước cửa công viên nha – Lâm Phong vẫy tay tạm biệt với Ngân hằng rồi chạy vọt đi

Tối đó, Ngân Hằng ngập ngừng bên bàn ăn, chưa dám mở lời. Ngân Quỳnh thấy vậy bèn mở lời trước.

- Mẹ, ngày mai trên trường con bắt học phụ đạo nguyên ngày, mai mẹ không cần đi chở nấu cơm cho con, con cùng bạn ăn ở gần trường là được rồi.

- Ừm, lát nữa mẹ cho con ít tiền ăn cơm – Bà Kim Lương tỏ vẻ thương xót con gái đáp – Trường của con cũng thật là, có mỗi ngày chủ nhật được nghỉ mà cũng bắt đến trường học.

Ba Trung, ba Ngân Hằng cũng quay sang nhìn cô hỏi:

- Ngày mai con cũng học trên trường à?

- Dạ...- Cô e dè đáp.

- Lát nữa ba cho con ít tiền tiêu vặt, để dành ăn cơm với bạn bè – Ông Trung gật đầu nói.

- Dạ, con cảm ơn ba – Ngân Hằng cũng lo lắng việc đi chơi ngày mai tốn kém nên không từ chối lời đề nghị của ba mình.

- Hừ...ông chỉ có mỗi một đứa con gái thôi à – Bà Kim Lương bất bình mắng.

- Chẳng phải bà đã cho Ngân Quỳnh rồi hay sao, tôi việc gì phải giành cho tiền với bà. Vả lại tiền của bà chẳng phải là tiền của tôi hay sao. Bà cho có khác gì tôi cho đâu – Ông Trung bực tức đặt mạnh cái chén xuống bàn ăn cơm gắt lên.

Bà Kim Lương ít thấy ông Trung bực dọc cái gắt lên như thế, bà ta có chút hoảng sợ nên cúi đầu im lặng ăn cơm, nhưng ánh mắt luôn ném về phía Ngân Hằng căm tức.

- Cốc ...cốc...cốc...

Ngân Hằng gõ cửa phòng Ngân Quỳnh về ngưỡng ngập vô cùng.

- Chị, có chuyện gì? – Ngân Quỳnh mở cửa có chút ngạc nhiên vô cùng, chưa bao giờ Ngân Hằng lại đến tìm gặp cô thế này.

- Chị vào trong được không? – Ngân Hằng lăm lét nhìn xung quanh rồi hỏi. May mà bà Kim Lương vẫn còn ở bên dưới.

Ngân Quỳnh gật đầu mở rộng cửa ra cho Ngân Hằng bước vào. Ngân Quỳnh vẫn đưa mắt nhìn cô chờ đợi, Ngân Hằng có chút lúng túng nói:

- Có thể cho chị mượn một chiếc đầm màu xanh được không?

- Màu xanh nào?

- Màu thiên thanh. Ngày mai chị sẽ mặc nó để đi chơi cùng Lâm Phong – Ngân Hằng nói cong lại sợ Ngân Quỳnh hiểu lầm mình có ý với Lâm Phong bèn giải thích – Cậu ấy muốn chị mặc áo màu này.

- Ủhm...để em xem có bộ nào đẹp cho chị mượn.

- Cảm ơn em .

- Chị đừng khách sáo, cũng vì muốn giúp em mà chị mới nhận lời cậu ấy mà.

- Vì em là em gái của chị – Ngân Hằng vô thức đáp lời.

Ngân Quỳnh nghe vậy thì khựng lại, cô cảm động nhìn Ngân Hằng, cả hai chị em nhìn nhau khẽ cười.

Ngân Hằng cũng vừa đi đến nghe tiếng kêu của Ngân Quỳnh thì vội chạy đến, cô thấy Ngân Quỳnh đang đứng đó thì chạy đến hỏi:

- Quỳnh, có chuyện gì vậy. Sao lại chạy đến đây – Đang nói giữa chừng thì cô thấy tay Minh Nhật bị thương liền trợn mắt nhìn cậu hỏi – Minh Nhật, tay bạn sao vậy.

- Chị, sao về trễ vậy. Em ngồi đợi chỉ cả tối, em thấy mẹ đi ra sợ quá nên trốn sang đây, không ngờ gặp một tên lưu manh ức hiếp. Cũng may là gặp Minh Nhật, bạn ấy vì thế mà bị tên đó đâm một nhát – Ngân Quỳnh vội vã giải thích.

- Cảm ơn bạn, Minh Nhật, bạn không sao chứ. Mình đưa bạn đi bệnh viện băng bó nha – Ngân Hằng không ngờ sự việc lại trầm trọng như thế, cô cần môi nhìn Minh Nhật lo lắng nói.

- Không cần đâu, đã gần 9 giờ tối rồi, hai bạn về nhà đi. Đừng lãng quăng chỗ này nữa sẽ lại gặp chuyện không hay – Minh Nhật lắc đầu từ chối ý tốt của Ngân Hằng.

- Vậy....

- Chị...em sợ về trễ ba và mẹ sẽ lo.... – Ngân Quỳnh đột nhiên thốt lên, cô vừa lo lắng cho Minh Nhật, nhưng đồng thời cũng lo mẹ mình sẽ la lắng Ngân Hằng.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 09

9. Chương 9

Sáng sớm, Ngân Quỳnh bảo muốn đi xe buýt đến trường, nên đã đi trước, khi đi cô cầm theo một cái túi. Ngân Hằng ra sau, vừa ra bên ngoài cô đã ngó dáo dạt tìm Ngân Quỳnh.

- Chị... Bên này – Ngân Quỳnh thấy cô thì gọi khẽ ngoắt tay gọi cô lại.

Ngân Hằng vội chạy đến bên đó, cả hai vội vàng cùng nhau lên xe buýt rồi đến một một toilet của quán cà phê thay quần áo cho Ngân Hằng.

- Chị, cầm điện thoại của em đi, có gì em sẽ gọi điện cho chị – Ngân Quỳnh chìa chiếc điện thoại của mình ra trước mặt Ngân Hằng. Chiếc điện thoại đậm chất con gái, được dán rất đẹp những hình stick cực dễ thương. Đây là lần đầu tiên Ngân Hằng chú ý đến điện thoại của Ngân Quỳnh, cô không cầm điện thoại vì sợ bị bà Kim Lương gọi điện làm phiền lúc đang đi học nên dù ba có bảo cô cũng nhất quyết từ chối sự dụng điện thoại.

- Không cần đâu, em cứ giữ lại cái điện thoại đi. Đọc cho chị số điện thoại của em. Khi nào chị về sẽ gọi cho em tiện hơn – Ngân Hằng đẩy chiếc điện thoại lại cho Ngân Quỳnh nói.

Ngân Quỳnh ngẫm nghĩ một chút thấy lời Ngân Hằng cũng đúng bèn cất điện thoại vô. Sau đó hai người chia tay đón hai chiếc xe buýt đi về hai nơi khác nhau.

Ngân Hằng vừa đến đã thấy Lâm Phong đứng đợi ở trước cổng.

Cậu hôm nay mặc một chiếc quần jean đen, chiếc áo thun trắng, nhưng khoác bên ngoài là chiếc áo sơ mi màu xanh. Đầu đội cái mũ jean, đứng bình thản dựa lưng vào bức tường trước cổng, xung quanh mấy cô nữ sinh nhìn cậu trầm trồ chỉ trỏ, có người còn chạy đến làm quen.

Cũng may hôm nay cô đã mượn bộ váy này của Ngân QUỲNH nếu không thì đi bên cạnh cậu ấy sẽ khiến ca65ua 16y mất mặt chết đi được.

Vẫn biết Lâm Phong có gương mặt đầy cá tính rất thu hút nữ giới, nhưng trong lớp, chỉ thấy cậu chơi đùa vui vẻ với con trai, còn với con gái cũng hay chọc phá nhưng chưa thấy cậu thân mật với ai bao giờ cả. Đặc biệt cậu ta rất ghét bị con gái bám theo lằng nhằng, cái tính nóng nảy của cậu ta một khi thấy phiền phức sẽ nổi cáu lên.

Ngân Hằng không dám bước lại gần, chỉ sợ bị vạ lây.

Không ngờ hôm nay Lâm Phong lại cực kì dịu dàng và lịch sự cười nhã nhặn nói với mấy người bạn nữ đó:

- Xin lỗi, hôm nay mình hẹn với bạn. Bạn mình không thích mình nói chuyện thân mật với bạn gái khác đâu.

Mấy người bạn nữ kia nghe Lâm Phong nói vậy bèn tiu ngửu bỏ đi. Lâm Phong mới đưa tay nhìn lại đồng hồ, rồi ngẩng đầu ngó dáo dạt. Gương mặt buồn xo của cậu nhìn thấy Ngân Hằng thì ngay lập tức cười rạng rỡ.

Đây là lần đầu tiên Ngân Hằng nhìn rõ nụ cười của Lâm Phong, thì ra khi cậu cười lại thu hút đến như vậy, tựa như một đứa trẻ con.

Thấy Lâm Phong vui vẻ bước nhanh về phía mình, Ngân hằng cười ngượng nói:

- Xin lỗi nha, mình đến muộn, bắt bạn chờ rồi.

- Không có gì, con trai chờ con gái là chuyện bình thường mà, đi thôi – Lâm Phong đáp lời rồi nắm tay Ngân Hằng kéo vào bên trong.

Những cô gái lúc này thấy Lâm Phong nắm tay Ngân Hằng đều chăm chú nhìn cô, khiến Ngân Hằng vừa ngượng vì bị Lâm Phong nắm tay vừa ngượng vì bị họ nhìn chăm chăm, chắc chắn mấy người kia cho cô chính là bạn gái mà Lâm Phong nói. Cô muốn rút tay lại nhưng Lâm Phong nắm rất chặt, lại không muốn cậu bị mất mặt trước đám con gái kia nên đành để yên cho cậu kéo vào bên trong.

Lâm Phong đã mua vé rồi nên cả hai không cần phải xếp hàng dài đặc như mấy người kia. Hôm nay là ngày nghỉ nên có rất đông người tụ tập đến đây vui chơi.

Ngân Hằng không biết Lâm Phong đến đây từ bao giờ để mua vé. Chắc là cậu phải đến từ rất sớm, trong lòng có chút áy náy, nên cứ để mặc Lâm Phong dẫn đi chơi hết chỗ này đến chỗ kia.

Tuy rất mệt, nhưng Ngân Hằng lại có cảm giác sảng khoái vô cùng. Cuối cùng cả hai ngồi ngã người trên bãi cỏ gần đó thở dốc.

- Đã lâu lắm rồi, mình mới lại được đi đến đây – Lâm Phong ngồi dựa lưng vào thành ghế nói.

- Mình cũng vậy – Ngân Hằng gật đầu đáp, rồi nhìn Lâm Phong nói – Cám ơn nha, nếu không phải bạn muốn mình đi cùng, mình cũng không biết đến bao giờ mới có cơ hội đến đây lần nữa.

- Mình thì ngược lại với bạn, mình có rất nhiều cơ hội để đi, nhưng lại không có hứng thú đi – Lâm Phong vừa nói, ánh mắt buồn xa xăm.

- Tại sao? – Ngân Hằng hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Phong.

- Ba mẹ mình ly thân, hai người sống hai nơi khác nhau. Họ chỉ thỉnh thoảng mới về nhà. Lần cuối cùng họ nắm tay mình đi chơi là năm mình 7 tuổi, hôm đó là sinh nhật mình. Mình đã chơi rất vui, họ đã hứa, sinh nhật năm mình 8 tuổi, sẽ lại dẫn mình đến đây chơi. Nhưng cuối cùng hai người họ lại chia tay. Từ đó mình không muốn đến đây chơi nữa.

Ngân Hằng không ngờ Lâm Phong lại có hoàn cảnh như vậy, thì ra mỗi người một số phận. Trước giờ cô vẫn không thích Lâm Phong cho lắm vì nghĩ một kẻ sống sung sướng như cậu lại ngang bướng ngổ ngược, đúng là mất cậu công tử bột ỷ nhà có tiền nên thế.

Hoá ra Lâm Phong cũng đáng thương lắm. Cậu chọn cách phá phách để không thấy cô đơn. Trong lòng Ngân Hằng bỗng đồng cảm sâu sắc, với việc thiếu thốn tình thương của Lâm Phong. Cậu như một đứa trẻ thiếu sự dạy dỗ, thiếu tình thương gia đình.

- Thật ra hôm nay là sinh nhật của mình – Lâm Phong lưỡng lự một chút rồi nói.

- Vậy sao...xin lỗi...mình không biết nên không chuẩn bị quà cho bạn – Ngân Hằng áy náy nói.

- Vậy tặng mình cái này đi – Lâm Phong vừa nói, vừa rút sợi dây buộc tóc của Ngân Hằng, đó là sợi dây mà cô lấy của Ngân Quỳnh.

Lâm Phong thích thú ngắm nhìn sợi dây trong tay mình hỏi:

- Được không?

Ngân Hằng gật đầu. Lâm Phong liền tươi cười rạng rỡ chìa tay trước mặt Ngân Hằng nói:

- Đeo giúp mình đi.

Ngân Hằng có chút bối rối đeo giúp Lâm Phong sợi dây lên tay, cử chỉ này đúng là hơi thân mật, giống như cô đang trao chứng vật định tình cho cậu vậy.

- Cám ơn, rất đẹp – Đây là món quà ý nghĩa nhất mà mình được nhận

Ngân Hằng thấy chỉ có một sợi dây mà Lâm Phong lại vui đến thế, cô nghĩ chắc là cậu luôn cô đơn trong ngày sinh nhật của mình. Cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, Ngân Hằng đứng dậy nắm tay Lâm Phong kéo đi.

- Chúng ta cùng nhau tổ chức sinh nhật cho bạn đi.

Ngân Hằng nắm tay Lâm Phong kéo cậu đi ra khỏi công viên trò chơi. Cô không hề biết cái nắm tay vô tình không suy nghĩ gì của cô làm xáo động tâm hồn của một chàng trai mới lớn. Mặt của Lâm Phong đỏ bừng bừng, cậu cảm nhận được từng ngón tay mềm mại và ấm áp đang nắm lấy tay cậu không quá chặt nhưng cậu chẳng muốn vùng ra khỏi bàn tay đó chút nào.

Cả hai đón một chuyến xe buýt, rồi dừng lại trước một cửa tiệm bán bánh kem. Ngân Hằng mỉm cười hài lòng gật đầu khi đứng trước cửa tiệm, cô khẽ cười nhìn Lâm Phong giục:

- Vào đi.

Lâm Phong theo Ngân Hằng vào bên trong, cậu mới phát hiện hoá ra nơi này không chỉ đơn giản là một tiệm bán bánh kem không thôi, cửa tiệm đặt mấy chiếc bàn xinh xắn trải dọc theo hai bên thành tường. Trong tiệm cũng có khá nhiều bạn nhỏ tạc tuổi họ cùng ngồi trên mấy tấm đệm bên cái bàn thấp không ghế kia vừa ăn bánh kem, vừa trò chuyện rất vui vẻ. Nơi đây có thể nói chính là nơi tổ chức sinh nhật tuyệt vời nhất. Bên trong trang trí thật ấm áp và cho cảm giác thoải mái vui vẻ.

- Chọn cái bánh mà bạn thích đi – Ngân Hằng nhìn mấy chiếc bánh nhỏ được trang trí rất xinh trong tủ kính bèn bảo.

Lâm Phong nhìn những cái bánh trong tủ, cậu quả thật không biết nên chọn cái nào. Đang trầm tư thì gương mặt của Ngân Hằng vô tình sát lại mặt cậu, trái tim Lâm Phong đập loạn cả lên, gần như không thở được.

Ngân Hằng không hay biết, cô chỉ vào chiếc bánh trước mặt Lâm Phong nói:

- Cái này được không? Cái này ăn ngon lắm.

Lâm Phong chỉ còn vô thức gật đầu, đầu cậu đang quay mòng mòng với một mớ cảm xúc hỗn độn.

- Vậy thì lấy cái này – Ngân Hằng chỉ muốn làm cho Lâm Phong được vui vẻ trong ngày sinh nhật nên cứ vô tư không hề để ý về mặt ngưng ngưng đỏ bừng của cậu.

Đã lâu lắm rồi, cô chưa từng hưởng một ngày sinh nhật trọn vẹn, nên cô rất hiểu cái cảm giác cô đơn lúc này của Lâm Phong, dù sao cũng là một ngày vui chơi, cô quyết định phải tạo ra cho Lâm Phong một ngày thật vui vẻ.

Cầm hai cây nến lên hai chiếc bánh đặt gần nhau, Ngân Hằng cười tươi nói:

- Mau cầu nguyện đi.

- Cầu cái gì? – Lâm Phong ngơ ngác hỏi lại.

- Cái gì cũng được. Lời cầu nguyện trong ngày sinh nhật thường rất linh nghiệm – Câu nói này Ngân Hằng thường nói với Gia Bảo.

- Thật à – Lâm Phong nghi ngờ hỏi lại.

Ngân Hằng bèn gật đầu. Vậy là Lâm Phong nhắm mắt lại cầu nguyện, hai tay cậu chấp lại, cậu nói lớn:

- Mình mong là sinh nhật lần này của mình, bạn có thể cùng mình đi đến biển, đi xem phim, ...- Lâm Phong nói ra một hơi khiến Ngân Hằng trầm mặt xuống.

Lời ước của Lâm Phong không quá đáng, cô cũng từng ước mong như thế trong ngày sinh nhật, có một người bạn bên cạnh đi cùng mình đến những nơi mình thích. Nhưng để làm hết những chuyện đó thì cần thời gian dài mà cô thì không thể về quá trễ.

- Không thể sao? – Lâm Phong mở mắt ra nhìn Ngân Hằng, giọng buồn bã hỏi, ánh mắt vừa cầu xin lẫn tuyệt vọng làm cho Ngân Hằng nhớ lại hình ảnh Gia Bảo mỗi khi cô dẫn nó ra ngoài chơi vào dịp sinh nhật, nhưng bị bắt đi về thẳng bé luôn nhìn cô với ánh mắt như thể cầu xin cô:”Chơi thêm chút nữa đi chị”

Chú ý: Để lấy mật khẩu cho chương sau các bạn vui lòng soạn tin theo cú pháp:

CL MK Gửi 7744

(CL dấu cách MK gửi 7744)

10. Chương 10

Ngân Hằng bị đôi mắt của Lâm Phong làm bối rối, vừa xúc động, cô không nỡ từ chối, nhìn đồng hồ trên tường chỉ mới 12 giờ, nên thở dài gật đầu.

- Thật à, hay quá, cảm ơn bạn – Lâm Phong reo lên mừng rỡ, ánh mắt lấp lánh, nụ cười như một bông hoa vừa nở rộ, giây phút này gương mặt đẹp trai của cậu thật sự rất cuốn hút người khác.

Trông cậu vui mừng như một đứa trẻ, làm cho nỗi lo lắng của Ngân Hằng bị đánh bay đi, cô nghĩ:” Có thể mang lại niềm vui cho một người thì còn gì ý nghĩa bằng” cho nên cô mỉm cười với Lâm Phong.

Cô mượn điện thoại của Lâm Phong gọi cho Ngân Quỳnh

- Chị, bạn ấy có làm khó chị không? – Giọng Ngân Quỳnh lo lắng vang l ền

- Không có ...chỉ có điều – Ngân Hằng nói rõ ý muốn của Lâm Phong và sự đồng ý của mình

- Chị và bạn ấy cứ đi chơi vui vẻ đi – Ngân Quỳnh cũng vui vẻ đồng ý còn căn dặn – Em chờ chị ở con hẻm gần nhà nha. Khi nào về, chị gọi điện cho em biết nha. Chúc chị đi chơi vui vẻ.

Ngân hằng ừ một tiếng rồi cúp điện thoại, quay đầu nhìn Lâm Phong cười nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Cả hai đi chơi thật sự rất vui vẻ cho đến lúc về nhà, đôi lúc Ngân Hằng muốn ra về nhưng lại không nỡ làm mất niềm vui của Lâm Phong nên đành nhẫn nại cho đến khi hai người đón chuyến xe buýt cuối cùng trở về. Ngân Hằng mệt mỏi ngủ say trên xe buýt, đầu cô tựa vào vai Lâm Phong.

Cả ngày hôm nay đi chơi quả thật rất vui, đây là buổi đi chơi vui nhất mà cậu có từ trước đến nay, có phải vì người cùng đi với cậu là Ngân Hằng hay không? Lâm Phong tự hỏi với chính bản thân mình rồi phát hiện Ngân hằng ngả đầu lên vai cậu, toàn thân run nhẹ với cảm giác này.

Giống như lần đầu tiên cậu gặp cô, đầu cô cũng tựa lên vai cậu, người cô toả ra mùi hương dịu nhẹ khiến cậu bị thu hút, nhưng hiện tại cậu không chỉ bị nó thu hút mà còn say mê nó.

Cái cảm giác được người ta thích, được con gái tỏ tình, được theo đuổi cậu đã trải qua rồi. Nhưng cậu chưa từng trải qua cái cảm giác thích một người là như thế nào. Cho đến khi cậu gặp Ngân Hằng.

Lâm Phong không biết cái cảm giác này là gì? Chỉ không hiểu sao, mắt cứ nhìn về bóng dáng cô, lòng như vui buồn theo tâm sự của cô, khi cô cười tim cậu đập rộn ràng, khi cô trầm lặng với ánh mắt đau buồn lòng cậu như se thắt lại. Cái cảm xúc lặn lộn trên giường không ngủ được khi nghĩ đến gương mặt cô, rồi cười một cách ngây ngô khi nhớ lại một biểu hiện hay cử động nào đó của cô. Cậu không phải kẻ ngốc để hiểu cảm giác này là gì. Cậu không dám khẳng định cái cảm giác này là yêu, nhưng cậu có thể khẳng định thích một người đều phải trải qua cảm giác này.

Đúng vậy, cậu thích Ngân Hằng, điều này không có gì phủ nhận được cả.

Nhưng ranh giới giữa yêu và thích khác nhau ở chỗ nào thì Lâm Phong không biết được. Cậu nhìn khoé môi đang khép hờ kia, trông nó như một quả sori chín đỏ ngon ngọt, nhìn vào là muốn nếm thử. Phải chăng ranh giới giữa yêu và thích chính là cái cảm giác khi ta chạm môi vào môi người đó.

Nếu nói đẹp, Ngân Hằng không hẳn là quá đẹp khiến người ta yêu thích ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng ở cô luôn toát ra một vẻ cô độc đến đau thương khiến người ta nhìn vào là muốn bảo vệ, cô có đôi mắt sâu thẳm khiến người ta nhìn vào thì càng muốn bước vào bên trong dù biết nó là một mê cung không lối thoát cũng tình nguyện bước vào.

Lâm Phong không tự chủ được, cúi đầu hôn lên khoé môi hồng nhỏ nhắn kia. Khi hai bờ môi chạm vào nhau, một cảm giác mềm mại lan tỏa, ẩn chứa một hương vị ngọt ngào đến tê dại.

Tim Lâm Phong gần như nhảy ra khỏi lồng ngực của bản thân, máu dường như dồn tất cả lên não để cảm nhận cảm giác mà nụ hôn mang lại.

Một cảm giác khiến người ta sợ hãi bởi lòng tham của chính mình, cái cảm giác khiến người ta muốn chạm vào nhiều hơn nữa. Lâm Phong hoảng hốt giật mình rời khỏi bờ môi Ngân Hằng trước khi ý nghĩ phạm tội tiến sâu vào trong não cậu.

Mặt cậu đỏ rần, môi mím chặt cố gắng dần tiếng tim đập rộn ràng của mình, đưa mắt nhìn xem có ai thấy hành vi lén lút của mình hay không. Sau đó mới thở phào nhẹ nhõm vì không ai chú ý đến cậu. Cậu đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa kính. Bên ngoài trời tối mịt nhưng trong lòng cậu lại thấy một ánh sáng dịu mát và trong lành.

Ngay khi Lâm Phong chạm môi mình vào môi cô thì Ngân Hằng tỉnh giấc. Một nụ hôn chỉ mấy giây ngắn ngủi, một cái chạm rất nhẹ như có như không nhưng cũng đủ đánh thức cô từ trong giấc ngủ say. Một cảm giác nóng bừng lên cho tới khi Lâm Phong ngẩng đầu nhìn lên. Ngân Hằng mới khẽ chớp mắt, nhưng cô lại không dám mở mắt ra, cô nghe rõ tiếng tim đập mạnh của Lâm Phong, nghe rõ những xúc động trong lòng cậu, cô giả vờ như không hay biết điều gì, mắt nhắm ghiền lại ngủ say.

Dù Lâm Phong bảo muốn đưa cô về nhà, nhưng ngân Hằng dứt khoát không đồng ý, bởi vì cô không muốn cậu biết mình nói dối để đi chơi cùng cậu. Sau khi nhìn thấy Lăng Phong lên xe taxi về nhà, Ngân Hằng mới chạy vội vào một cửa tiệm cà phê gần đó để thay lại bộ đồng phục ở trường rồi chạy thật nhanh về chỗ hẹn với Ngân Quỳnh.

Ngân Quỳnh ở nhà bạn chơi cả một ngày, đến khi trời sẩm tối, cô không thể cứ ở lì đó mãi nên cáo từ bạn ra về. Cô vừa đi vừa suy nghĩ tìm lí do chính đáng cho việc về muộn của cả hai. Mẹ cô cũng gọi điện mấy lần nhưng cô không bắt máy mà chuyển sang chế độ yên lặng. Trước đó cô có gọi điện báo sẽ về trễ nên cũng an tâm.

Nghĩ một lúc, Ngân Quỳnh nghĩ ra lí do bèn đón xe đi đến rạp chiếu phim mua hai vé xem phim, hai phần gà rán, sau đó trở về con hẻm gần nhà. Cô ngồi bên một bậc thang của một nhà nào đấy rồi ngồi ghiền ngắm một phần gà rán, phần còn lại để dành cho Ngân Hằng.

Lúc về cô sẽ nói với mẹ là có một bộ phim mới ra rất hay chỉ còn chiếu bữa cuối cùng hôm này thôi, cô rất muốn đi xem nhưng lại sợ xem một mình, nên mới năn nỉ Ngân Hằng cùng mình đi xem. Hai chị em cũng đã ăn gà rán no rồi. Vậy là sẽ không bị mẹ cô nghi ngờ gì nữa.

Ngân Quỳnh ăn rất chậm, nhai rất lâu, bị muỗi đốt bao nhiêu phát mà vẫn chưa thấy Ngân Hằng trở về. Gọi điện thoại thì không thấy báo máy, cô đoán điện thoại đã hết pin nên cố gắng ngồi chờ. Nào ngờ chờ không được Ngân Hằng mà lại thấy bà Kim Lương đi về phía này, có lẽ bà đi tập thể dục. Hoảng hốt, Ngân Quỳnh bèn chạy trốn qua bên kia con hẻm. Cô chưa từng qua bên này vì nghe nói bên này thường tụ tập mấy thành phần xấu.

Ai ngờ đúng như vậy, cô vừa chạy trốn đến đây đã va ngay vào một tên lưu manh, ăn bận rất khó nhìn. Ly nước ngọt trên tay cô đổ ra người hắn ta.

- Xin lỗi...xin lỗi...tôi không cố ý – Ngân Quỳnh vội cúi đầu nhận lỗi, bộ dạng sợ hãi vô cùng, cô co người lại không dám nhúc nhích.

Tên này thấy vậy thì nhếch môi cười tiến lại gần cô:

- Xin lỗi rồi thôi sao.

- Tôi đến tiền giặt đồ cho anh nha...- Ngân Quỳnh ấp úng nói, hai mắt nhìn hắn ta đầy sợ hãi.

- Tiền thì anh không cần, nhưng em thì anh cần ...hehe – Hắn vừa nói vừa cười đầy tà ý.

- Anh tránh ra – Ngân Quỳnh sợ hãi hét lên.

Nhưng hắn ta nào có e sợ gì cô, hắn giương tay nắm lấy tay cô, cô sợ hãi đưa hai tay yếu đuối chống lại, những thứ trên tay rơi phịch hết xuống đất. Nhưng tay áo cô chẳng may bị hắn ta xé rách một mảng, người cô bị hắn ta sờ soạng khắp nơi. Ngân Quỳnh sợ hãi vô cùng, nước mắt cô không ngừng rơi.

- Thả bạn ấy ra – Một tiếng nói vang lên phía sau ra lệnh.

- Lại là mày, thằng chó, hết lần này đến lần khác phá chuyện của tao – Tên này quay mặt nhìn lại phát hiện Minh Nhật thì hần học **** thề.

Ngân Quỳnh cũng nhận ra Minh Nhật, cô vùng thoát khỏi tay hắn ta chạy đến núp sau lưng của Minh Nhật.

- Tao cảnh cáo mày, đừng xem vào chuyện của tao ...- Tên này trừng mắt nhìn Minh nhật đe dọa.

Nhưng Minh Nhật không sợ, xưa nay cậu vốn ghét mất tên khốn chuyên dở trò đồi bại với phụ nữ. Cậu cương quyết nói:

- Nếu tao còn nhìn thấy mày làm bậy nữa, tao sẽ không chạy đến ngăn cản mày đâu mà trực tiếp báo công an.

Hai từ “ công an “ vừa gây sợ hãi vừa gây phẫn nộ trong lòng của tên này. Hắn tức tối vì bị Minh Nhật đe dọa bèn nhào vô đánh lén. Thân hình hắn ta thì ồm nồm ồm nhách, nhìn bộ dạng biết ngay là kẻ ghien ma túy nặng, chỉ đủ sức ăn hiếp mấy đứa con gái hiền lành yếu đuối như Ngân Quỳnh mà thôi. Còn Minh Nhật tuy không có thân hình vạm vỡ như Lâm Phong, nhưng đối phó với mấy tên như hắn ta cậu nhất định là dư sức.

Đúng là hắn ta đánh không lại, tức giận móc một con dao ra lao về phía Minh Nhật đâm lung tung, Minh Nhật phải né tránh rất vất vả. Ngân Quỳnh nhìn theo con dao đầy sợ hãi, cuối cùng cô thấy con dao xẹt qua cánh tay của Minh Nhật. máu đỏ ra khỏi tay áo màu xanh của cậu.

Ngân Quỳnh thấy vậy bèn la lớn:

- Bố người ta cướp cướp cướp.....

Hắn ta không ngờ lại làm Minh Nhật bị thương, lại nghe Ngân Quỳnh truy hô thì hoảng sợ vội vàng bỏ chạy.

Ngân Quỳnh vội chạy lại xem xét vết thương của Minh Nhật, cô lo lắng hỏi:

- Bạn không sao chứ?

- Không sao – Minh Nhật lắc đầu đáp nhưng mặt cậu hơi nhẩn lại, môi mím lại, Ngân Quỳnh biết cậu đau lắm nhưng cố nhịn.

Ngân hằng bối rối vô cùng, cô không đành lòng để mặc Minh Nhật với vết thương mà đi như vậy, nhưng cũng rất sợ hãi bà Kim Lương và những cái tát tai của bà ta.

- Đi đi...mình không sao, mình có thể tự đi được. Mau về đi, có gì sáng mai gặp – Minh Nhật bèn thúc giục.

Ngân hằng vội gật đầu đồng ý rồi nói:

- Mai gặp.

Nói xong cô và Ngân Quỳnh vội vã chạy về nhà. Vừa vào đến nhà đã thấy sắc mặt hầm hầm của bà Kim Lương và thái độ lo lắng của ba mình.

- Hai đứa đi đâu giờ mới về – Ông lên tiếng chất vấn.

- Ba, là lỗi của con, con muốn đi xem phim, hôm nay là bữa chiều cuối cùng, là con năn nỉ chị đi cùng mình – Ngân Quỳnh vội vàng nói một mạch lí do mà cô đã nghĩ.

- Không phải là con cũng muốn xem, ba muốn trách thì cứ trách con đi – Ngân hằng vội vàng tranh giành sự trách phạt.

Ba Ngân hằng ngẩng đầu nhìn con gái, lần đầu tiên ông mới thấy hai đứa con có sự hoà thuận như thế, đó là ước vọng từ lâu của ông. Dù rất lo lắng và vô cùng giận nhưng tấhy vậy cũng dịu lại

- Được rồi, lần sau hai đứa muốn đi đâu thì phải gọi điện thông báo cho nhà biết.
- Dạ tụi con biết rồi – Cả hai lập tức đồng thanh đáp.
- Hai đứa đã ăn cơm chưa? – Bà Kim Lương lên tiếng hỏi
- Dạ, lúc này tụi con có ăn KFC nhưng chỉ ăn rất ít, chắc vẫn còn chưa no – Ngân Hằng liền đáp.
- Được rồi, đi ăn cơm đi rồi tắm rửa đi ngủ – Bà Kim Lương dịu giọng nói.
- Dạ...- Ngân Quỳnh liền đáp rồi chạy thẳng lên lầu.

Ngân Hằng cũng từ tốn lên sau.

Bà Kim Lương nhìn theo bóng của Ngân Hằng, trong lòng ánh lên tia giận dữ. Lúc trưa bà vô tình đi ngang tiệm bánh kem, bà thấy Ngân Hằng và một thằng nhóc cùng nhau cười nói đi vào bên trong. Dám lợi dụng con gái bà để hẹn hò với trai, dám qua mặt bà nói dối là đi học. Đã vậy còn được cho thêm tiền khiến bà và ông cãi nhau.

“Được lắm, chờ tới khi ông ta đi công tác, tao sẽ dạy dỗ mày thế nào” – Bà ta nhếch môi nói thầm.

11. Chương 11

Qua được cửa ải, Ngân Hằng sau khi tắm rửa thoải mái thì về phòng nghỉ ngơi, quả thật có chút mệt mỏi, nhưng buổi đi chơi rất vui vẻ. Cô lấy con sao biển màu tím ra ngắm ngía, cảm thấy vô cùng thích màu sắc của nó, rồi nhìn sợi dây chuyền có hình đồng hồ, cô quyết định đem nó tặng cho Ngân Quỳnh.

- Cốc...cốc....
 - Chị...- Ngân Quỳnh gọi khẽ khi thấy Ngân Hằng đứng trước cửa
 - Ừm...cái này...lúc đi chơi, chị thấy nó dễ thương nên mua về tặng em – Ngân Hằng cười nhẹ đưa sợi dây trước mặt Ngân Quỳnh, sợi dây đựng đưa trước mặt hai người như gắn chặt thêm một chút tình chị em vốn chưa từng có.
- Ngân Quỳnh cười rạng rỡ đón lấy sợi dây chuyền. Chưa bao giờ Ngân Hằng tặng cô bất cứ món quà nào cả. Đây là món quà đầu tiên Ngân Hằng tặng cô, cô mân mê sợi dây trong tay rồi nhìn Ngân Hằng nói:

- Cám ơn chị, em thích lắm. Em sẽ giữ gìn thật tốt.

Ngân Hằng thấy em gái vui thích trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

Núp dưới chân cầu thang nhìn lên, bà Kim Lương ghiền răng ghiền lợi đầy tức giận.

- Được lắm, còn biết mua quà về dụ dỗ con gái tao. Mày giỏi lắm, đừng mong lợi dụng con gái tao thêm lần nữa.

Nói xong bà ta quay người đi xuống dưới lầu.

Lâm Phong về tới nhà với vẻ mặt hạnh phúc ngập tràn, Lâm Tịnh – chị gái cậu đang ngồi xem tivi thấy cậu về bèn lên tiếng:

- Về rồi sao. Bây giờ ba mẹ gọi về hỏi em rất nhiều, sao không chịu bắt máy. Lại giận ba mẹ nữa phải không?
- Điện thoại em hết pin – Cậu vui vẻ trả lời.

Chị gái nhìn thấy biểu hiện lạ lùng của em trai thì không khỏi kinh ngạc, mọi năm vào ngày sinh nhật của Lâm Phong mà ba mẹ không thể về mặt mũi cậu lúc nào cũng tối sầm đầy giận dữ, hôm nay lại hớn hở vui vẻ vô cùng.

- Có chuyện gì vui à – Lâm Tịnh liếc mắt nhìn em trai hỏi.

Lâm Phong bèn gật đầu. Cậu bỗng nhớ đến gương mặt Ngân Hằng và nụ hôn lén lút của mình thì xấu hổ, mặt đỏ bừng lên.

- Kể chị nghe với – Lâm Tịnh bèn tò mò.

- Không kể chị nghe – Lâm Phong có chút ngượng lắc đầu rồi chạy nhanh về phòng.

Lâm Tịnh nhìn theo bóng Lâm Phong trong lòng có chút thắc mắc, nhìn vẻ mặt có chút ngượng ngùng xấu hổ của Lâm Phong thì reo lên trong lòng:” Chẳng lẽ...” sau đó thở dài nhìn lại than thở:

- Em trai mình cuối cùng cũng đã lớn, đã biết yêu, còn mình thì già thêm rồi.

Về Phòng Lâm Phong không ngủ được, cậu nằm đưa cao sợi dây mà Ngân Hằng tặng nhìn không chớp mắt, khoé môi mỉm cười không ngừng. Cậu cắt kỹ sợi dây buộc tóc của Ngân Hằng vào trong ngăn kéo, lòng ngập tràn niềm vui. Cho đến khi cậu nhận được điện thoại của ba mẹ.

Trong lòng bỗng có chút giận dữ vì ba mẹ không giữ lời hứa ăn mừng sinh nhật cùng với cậu.

- Con trai ngoan, hôm nay đi chơi cùng các bạn ở đâu vậy, sao ba mẹ gọi hoài mà không bốc máy – Giọng mẹ cậu ngọt ngào âu yếm hỏi.

- Con đi chơi ở đâu, ba mẹ hỏi làm gì. Chẳng phải hai người không thèm quan tâm đến con hay sao – Lâm Phong nói giọng trách móc.

- Phong à, con thông cảm cho ba mẹ đi. Ba mẹ phải tham dự một bữa tiệc quan trọng nên mới không về được – Mẹ Lâm Phong nhẹ nhàng giải thích.

- Tiệc...tiệc... có bữa tiệc nào quan trọng hơn tiệc sinh nhật của con sao. Ngày nào ba mẹ cũng đi dự tiệc cả, còn sinh nhật của con, một năm chỉ có một lần mà thôi – Lâm Phong nói giọng hờn mả.

- Được rồi con trai, ba mẹ biết lỗi rồi, ngày mốt ba mẹ trở về, sẽ tổ chức bù cho con một buổi tiệc sinh nhật khác được không – Mẹ cậu kiên nhẫn dỗ dành.

- Con không cần, nếu như ba mẹ thương con thì xuất hiện ngay ngày hôm nay cùng con ăn mừng sinh nhật đi – Lâm Phong trẻ con hờn dỗi cố tình nói dù biết rằng ba mẹ cậu không thể ngay lập tức bay về trước mặt cậu.

- Phong, con biết rõ là không thể mà, ngoan đi. Ngày mốt ba mẹ sẽ về, tới lúc đó, con thích gì ba mẹ cũng chiều theo ý con – Mẹ Lâm Phong cố gắng dỗ dành đứa con trai duy nhất của mình cũng là đứa con trai duy nhất của dòng họ.

- Con không cần, con không cần – Lâm Phong ầm ứ nói rồi giận dữ cúp máy, đây là lần thất hứa thứ bao nhiêu của ba mẹ cậu rồi.

Quăng phịch chiếc điện thoại xuống giường, niềm vui mà Ngân Hằng mang lại bị sự giận dữ trẻ con của cậu đánh bay mất. Lâm Phong nằm ì trên giường, nghĩ đến Ngân Hằng, nghĩ đến ba mẹ, cậu bỗng rùng mình, cậu đã làm một điều rất ư liều lĩnh:” Nói dối ba mẹ mình đã ly hôn”

Chuyện bắt đầu từ lúc, Sơn Hải và Bảo Duy cứ thấy cậu mặt mày hớn hớn thì gặng hỏi, cuối cùng cậu đành thật thà khai báo tất tần tật mọi thứ. Còn hỏi bọn họ cách để làm Ngân Hằng đồng ý đi chơi đến hết ngày với cậu.

Hai người kia tranh nhau đưa ra kế sách. Cuối cùng Bảo Duy vỗ ngực nói:

- Cách hay nhất để con gái không từ chối là đánh vào lòng nhân từ, sự dễ xúc động của họ.

- Là sao? – Lâm Phong ngờ ngác nhìn Bảo Duy hỏi.

- Cứ bịa ra một chuyện bi thương nhất của ông để cho Ngân Hằng thấy xúc động, tự động bạn ấy sẽ mũi lòng mà chấp nhận điều kiện đi chơi của ông thôi – Bảo Duy giải thích.

- Nhưng chuyện bi thương nhất là chuyện gì mới được – Lâm Phong nhún mày suy nghĩ.

- Trời! Sao ông ngốc quá vậy, chẳng lẽ ông chưa từng có chuyện gì đau lòng hay sao?- Sơn Hải chán nản kêu lên.

- Có – Lâm Phong gật đầu nhớ ra rồi nói – Con chim hồi bé mình rất thích đã chết, mình rất đau lòng.

- Trời, thật không biết nên khen ông quá ngây thơ hay **** ông ngu ngốc đây – Bảo Duy ngửa mặt lên trời than thở trước vẻ mặt thiếu hiểu biết trầm trọng của Lâm Phong.

- Thôi bỏ đi, với hoàn cảnh sống của cậu ấy, thì chắc chắn chẳng có chuyện đau lòng nào đâu – Sơn Hải xua tay nói – Bỏ kế hoạch này đi, tìm kế hoạch khác.

- Không được, với mấy con gái như Ngân Hằng thì phải sử dụng cách này thôi, nếu không chắc chắn sẽ bị từ chối ngay khi còn chưa mở miệng – Bảo Duy bèn quyết liệt nói.

Lâm Phong cắn môi suy nghĩ thấy lời Bảo Duy nói rất đúng, con gái trầm lặng không thích giao du như Ngân Hằng thì xem ra cách này là cách tốt nhất để khuấy động cô.

- Vậy mau tìm tình một lí do đi – Lâm Phong quyết định đồng ý với ý kiến của Bảo Duy.

- Cứ nói là ba mẹ ông đã ly thân từ lâu rồi, ông từ nhỏ luôn thiếu thốn tình thương, con gái thường nghe mấy câu chuyện như vậy đều cảm thấy xúc động hết. Nhất định sẽ cảm thấy muốn bù đắp cho ông ngay – Bảo Duy ưỡn ngực đúc kết kinh nghiệm của mình với mấy cô bạn gái.

- Nhưng ba mẹ mình rất thương yêu nhau, hai người hoàn toàn không có ly thân. Nếu nói dối, sau này Ngân Hằng biết được thì thế nào. Bạn ấy nhất định sẽ rất giận – Lâm Phong nghĩ đến việc Ngân Hằng sẽ phát hiện ra sự dối trá của mình và nổi giận thì không khỏi sợ hãi.

- Ngốc quá, trước đó ông đừng để cho Ngân Hằng biết. Tới khi nào bạn ấy yêu ông rồi hãy nói. Con gái khi yêu rồi thì chúng ta đặt đâu sẽ ngồi đấy ngay. Lo lắng làm gì – Bảo Duy bĩu môi hùng dũng đáp.

- Thật sa?- Lâm Phong nghi ngờ hỏi lại.

- Đương nhiên thật – Bảo Duy gật đầu, lòng tràn đầy tự tin đáp.

- Mình thấy cách này cũng hay đó, làm đi – Sơn Hải vuốt vuốt cằm khê gật đầu ra chiều đắc ý với kế hoạch của Bảo Duy.

Cho nên Lâm Phong đã nói dối và Ngân Hằng cũng đồng ý đi chơi cùng cậu thật vui vẻ, cậu còn nhận được quà sinh nhật do cô tặng nữa chứ.

Giờ phút nắm trong tay món quà sinh nhật của Ngân Hằng, Lâm Phong ngây ngốc tin rằng sự lừa dối này không có gì là sai cả, cũng không hề gây tổn hại cho ai, cậu tin chắc như vậy cho đến khi chìm vào giấc ngủ, nên không hề biết, lời nói dối tưởng chừng như vô hại lại gây ra không biết bao nhiêu đau đớn.

Sáng thứ hai là ngày đầu tuần, tất cả nữ sinh cấp ba đều phải mặc áo dài trắng để làm lễ chào cờ đầu tuần. Ngân Hằng và Ngân Quỳnh cũng không ngoại lệ.

Nhưng trong khi Ngân Quỳnh cầu kì về kiểu tóc để cho bản thân thêm xinh đẹp thì Ngân Hằng chỉ xả tóc đơn giản sau lưng. Mái tóc dài đen nhánh đang đưa, phủ trên nền trắng chiếc áo dài khiến cho dáng vóc mình hạc sương mai của Ngân Hằng càng thêm mờ ảo.

Cô có gương mặt xinh đẹp của mẹ, cô luôn mang dáng vẻ của mẹ cô khiến ba cô mỗi lần nhìn thấy đều không khỏi xúc động. Ông cười nhẹ nói với Ngân Hằng, trong lời nói chứa đầy sự luyến tiếc:

- Con thật giống mẹ con, nhất là lúc mặc áo dài.

Không ngờ câu nói đơn giản càng kích động tinh thần của bà Kim Lương, bà nhìn Ngân Hằng bằng đôi mắt tóe lửa, hận không thể xé nát cô ra. Nếu như cô không mang dáng vẻ của người đàn bà mà suốt đời này bà ta cũng không thể chiến thắng được thì có lẽ bà ta không tức giận đến như thế này.

Ngân Hằng vừa đến trường đã thấy Lâm Phong đứng dựa tường dáng vẻ chờ đợi. Vừa thấy cô, cậu bật người đứng dậy sải vài bước là tiến đến trước mặt cô. Nụ cười trên miệng rạng rỡ như ánh mắt trời chói lóa ngày nắng.

- Hi! Mình chờ bạn đã lâu rồi.

- Chào! – Ngân Hằng hồ hững đáp lời, mắt cô nhìn vào bên trong lớp tìm kiếm.

- Hôm qua mình rất vui, cảm ơn bạn – Lâm Phong liền nói ra nỗi niềm của mình.

Nhưng Ngân Hằng không chú ý lắm, cô qua đầu nhìn ra phía cổng, vừa lúc thấy Minh Nhật đi vào bên trong. Cô liền bỏ mặc Lâm Phong đứng đó, quay người chạy đến bên Minh Nhật. Lâm Phong bị Ngân Hằng bỏ lại phía sau, niềm vui trên nét mặt vụt tắt, lại còn chứng kiến cảnh Ngân Hằng ân cần trò chuyện với Minh Nhật thì trong lòng không khỏi ghen tị xen lẫn khó chịu.

- Vết thương của bạn sao rồi – Ngân Hằng chạy đến bên Minh Nhật liền hỏi, cô đưa mắt quan sát cánh tay bị thương của Minh Nhật. Minh Nhật cố tình mặc áo dài tay che đi vết băng trên cánh tay, nhưng nơi đó vẫn cộm lên vết băng, thấy nơi đó đã được băng bó cẩn thận, Ngân Hằng cũng yên tâm hơn.

- Không sao, chỉ là sướt qua một chút, bác sĩ bảo chỉ cần cẩn thận một chút đừng để bị nhiễm trùng là vết thương sẽ mau lành thôi – Minh Nhật thờ ơ trả lời.

- Vậy thì tốt quá – Ngân Hằng thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự lo lắng cho vết thương của Minh Nhật.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 12

12. Chương 12

Chuông chào cờ reo lên, cả hai vội vàng vào lớp, nhưng nhìn Minh Nhật xách cặp bằng tay trái không quen cho lắm, Ngân Hằng bèn đề nghị:

- Để mình giúp bạn xách cặp.

Minh Nhật nghĩ đến việc lớp học cũng không xa, hôm nay lại có tiết chào cờ và sinh hoạt chủ nhiệm, tập vở không nhiều, lại bất gặp ánh mắt đầy thành ý của Ngân Hằng nên bằng lòng nhận sự giúp đỡ của cô, bèn đưa cặp xách cho cô cầm giúp.

Nhưng Lâm Phong hoàn toàn không biết những điều này. Cậu thấy Ngân Hằng phớt lờ mình để chạy đến bên cạnh Minh Nhật, còn xách cặp giúp hắn ta, cơn giận bùng tuôn trào.

Cho nên khi thấy Ngân Hằng và Minh Nhật đang sóng vai bước vào lớp thì bĩu môi khinh rẻ.

- Cậu có phải là con trai không? Ai đời lại bắt con gái xách cặp.

Ngân Hằng muốn lên tiếng giải thích nhưng thấy Minh Nhật thẳng bước vào lớp không thèm để ý đến lời nói của Lâm Phong thì cũng bước vào theo.

Lần này Lâm Phong bị cả hai phớt lờ thì cơn giận càng tăng cao, cậu là một cậu bé to xác, từ trước đến giờ đều quen được người ta cung phụng, quen được người ta quay quanh. Cậu quen mình là trung tâm của sự chú ý rồi. Cho nên khi thấy Minh Nhật dám phớt lờ mình thì giận vô cùng, liền quay lưng mĩa mai nói tiếp:

- Sao hả, sao không trả lời. Hay mình nói đúng con người cậu bản chất không phải là con trai.

Minh Nhật chưa trả lời thì Ngân Hằng đã lên tiếng:

- Lâm Phong, bạn thôi đi. Không liên quan đến bạn.

Lâm Phong nghe Ngân Hằng lên tiếng bên vực Minh Nhật thì có chút đau lòng, cậu quay người nhìn Minh Hằng bằng ánh mắt bi thương, nhưng cơn giận khiến lời nói của cậu trở nên một sự châm biếm.

- Bạn thích cậu ấy à, thích đến nỗi cam tâm làm nô lệ cho cậu ta sai bảo. Bạn làm như vậy không thấy xấu hổ sao?

- Đúng vậy – Ngân Hằng không thêm phủ định câu bói của Lâm phong, cô mặc nhiên thừa nhận , giọng nói lạnh lùng đến tàn nhẫn – Minh không biết xấu hổ vậy đó. Không liên quan đến bạn.

- Bạn.....- Lâm Phong đau đớn kêu lên rồi dừng lại.

- Chúng ta đi thôi, mặc kệ bạn ấy – Ngân hằng kéo tay Minh Nhật ra ngoài, hòa nhập vào cả lớp đang xếp hàng dưới sân.

Lâm Phong ở lại lớp học với một nỗi buồn khó tả. Vài phút trước đây, trên mặt cậu vẫn còn đọng lại nụ cười ấm áp và rạng rỡ.

Vì Minh Nhật bị thương ở tay phải, mỗi khi viết bài đều thấy đau nhức nên Ngân Hằng tình nguyện giúp bạn ấy viết bài. Điều này càng làm cho Lâm Phong thấy chướng mắt vô cùng.

Cho nên vào tiết thể dục, lớp họ học bóng chuyền, nhân lúc thầy thể dục không có mặt ở đó. Những trái bóng thay phiên nhau đánh về phía Minh Nhật. Cánh tay bị thương của cậu bị banh va chạm mạnh mà đau đớn, vết máu loang ra khỏi mặt băng quấn.

Không ai biết cậu bị thương, Minh Nhật cắn răng chịu đựng, tính cậu vốn vẫn lạnh lùng và lì lợm như thế.

Bọn con gái hâm mộ cậu thấy mấy tên con trai cô lập Minh Nhật thì bất bình lên tiếng.

- Này, mấy ông quá đáng vừa vừa thôi nha – Bảo Trâm bực tức thấy trái banh trên tay mình về phía mấy tên kia.

- Gì mà quá đáng – Sơn Hải nhớn nhoe nét mặt hất đầu hỏi lại Bảo Trâm.

- Còn nói nữa, tự nhiên áp nhau chọi banh vào người của Minh Nhật là thế nào hả.

- Này! Cái đó là do tội mình muốn tốt cho bạn ấy thôi. Ai đời con trai gì mà yếu đuối đến nỗi để con gái xách cặp chép bài giùm. Cho nên tội mình mới muốn rèn luyện sức khỏe giùm bạn ấy thôi – Bảo Duy dương dương đáp.

Bảo Trâm muốn phản bác lại thì Minh Nhật đã lên tiếng:

- Cảm ơn các bạn đã quan tâm đến mình. Nhưng mình nghĩ các bạn nên dành sự quan tâm đó lại để học cho tốt đi, dù sao cũng sắp đến thi cuối kì rồi. Mình không hy vọng các bạn vì quá quan tâm mình mà không có đủ năng lực lên lớp.

Một câu nói châm chích vào thành tích học tập tạm bợ của bọn họ khiến cả bọn xám mặt trừng mắt nhìn Minh Nhật. Lâm Phong tức giận nắm đấm vào vào mặt của Minh Nhật một cú:

- Ý mày là đang khinh thường bọn tao học hành kém cỏi chứ gì.

Minh Nhật bị Lâm Phong nắm ngã xuống đất, máu miệng chảy ra. Cậu lồm cồm ngồi dậy, đưa tay vệt lấy máu nơi miệng của mình, nhìn Lâm phong với ánh mắt khinh miệt nói:

- Là tự mày nói mày kém cỏi đó nha. Nói thật, tao cũng chán ghét những thằng có tính như mày rồi. Chỉ biết dựa thế gia đình mà làm càn, một thằng tứ chi phát triển mà óc bằng quả nho.

Minh Nhật không thêm nhần nhện nữa, cậu ***** thẳng luôn, không thêm kiên dè chút nào.

Lâm Phong nghe Minh Nhật sỉ nhục thì tức giận lao vô đánh Minh Nhật một trận. Minh Nhật cũng đánh trả không chút kiêng dè. Cả hai đánh nhau quần vũ, những người khác kinh hãi nhìn họ, không ai dám vào can can.

- Mày nói xem, ai mới là kẻ kém cỏi chứ – Lâm phong hồng hộc thở giằn răng hỏi Minh Nhật.

- Nếu mày không có cha mẹ giàu có xem, lúc đó tao sẽ xin lỗi mày ngay – Minh Nhật đáp trả.

Cả hai lại lao vào đánh nhau

- Mau vào can họ ra – Hà Nhi thúc mạnh Sơn Hải sợ hãi nói.

- Ai bảo thằng Minh Nhật chọc giận Lâm Phong làm chi, bây giờ mà vào can, sẽ trở thành kẻ thù của cậu ấy cho xem – Sơn Hải lắc đầu từ chối.

- Mau đi gọi thầy đi – Bảo Trâm ré lên.

Ngân Quỳnh được mẹ thông báo rằng ba đã bay vội ra bắc vì công trình ngoài đó xảy ra sự cố, nên ông phải ra đó xử lý, cô có chút lo lắng. Biết lớp Ngân Hằng đang trong giờ thể dục nên cố tình xin giáo viên cho đi vệ sinh để ra báo cho Ngân Hằng hay.

Hai chị em mãi lo lắng cho ba nên không hay biết chuyện đánh nhau kia. Ngân Quỳnh thấy mình đi ra ngoài đã lâu bèn trở vô lớp trước.

Không ngờ đi ngang qua lớp thể dục thì thấy Minh Nhật và Lâm Phong đang đánh nhau. Lâm Phong chiếm thế thượng phong đang đánh Minh Nhật. Cô vì chịu ơn Minh Nhật nên không đành lòng nhìn cậu bị đánh như vậy nên hoảng hốt chạy đến phía sau kéo áo Lâm Phong can.

Nào ngờ can không được lại còn bị Lâm Phong trong cơn hăng máu không để ý hất ngã. Cả người bị va vào một cái cây gần đó rồi té lăn xuống đất cho nên bị chảy máu tay và chân, cũng đúng lúc đó Ngân Hằng chạy đến nhìn thấy Lâm Phong xô ngã em gái mình thì không khỏi tức giận.

Nhất là cô nhìn thấy cái nhăn mặt đau đớn vì vết trầy trụa đến rướm máu trên tay chân vốn mịn màng không tỳ vết của Ngân Quỳnh cộng thêm vết thương trên tay của Minh Nhật đã bị lỏng vết băng bó và máu tuôn ra. Cô giận dữ bước đến kéo mạnh Lâm Phong ra khỏi Minh Nhật rồi tát thật mạnh vào má của Lâm Phong.

Một tiếng “chát” vang lên giữa không trung, xung quanh vốn nhốn nháo vì đánh nhau bỗng im bật. Tất cả mọi người đều lặng người vì cái tát đó. Họ sợ hãi chờ đợi một cơn thịnh nộ khác.

Lâm Phong không ngờ lại nhận được một cái tát như trời giáng như thế, chưa từng có ai dám tát cậu ngay cả ba mẹ cậu. Cậu lặng người nhìn chủ nhân của cái tát đó, ánh mắt tối sầm lại, một ánh mắt bi thương cùng cực.

Ngân Hằng cũng không ngờ mình lại ra tay đánh Lâm Phong nên có hơi sững người lại, cô nhìn bàn tay đưa lên của mình, nơi đó còn có chút bóng rât và tê dại. Chứng tỏ cô đã đánh Lâm Phong rất mạnh, nhìn dấu vết 5 ngón tay của mình in trên mặt Lâm Phong thì Ngân Hằng cảm thấy hối hận. Nhất là khi nhìn vào đôi mắt đen vốn trong trẻo lại bị sự đau buồn làm mờ đục đi, cái cảm giác đau thương đến xé lòng nhìn về phía cô khiến Ngân Hằng không thở được.

- Bạn đánh mình, bạn vì hấn ta đánh mình – Giọng Lâm Phong khàn đặc đau đớn nhìn Ngân Hằng hỏi, cõi lòng cậu đau đớn đến tê dại, người con gái cậu thích vì người con trai khác mà đánh cậu, vì cái kẻ dám nhục mạ cậu mà đánh cậu.

- Mình....- Ngân Hằng vốn muốn giải thích rằng, cô đánh cậu không phải vì Minh Nhật mà là vì Ngân Quỳnh, nhưng ánh mắt đau đớn của Lâm Phong lại trói buộc cô, khiến cô không thể nào cất lời được.

Mọi người xung quanh đều sợ hãi lo lắng Lâm Phong sẽ vì cái tát đó mà nổi tiếng ra tay đánh Ngân Hằng, ai nấy đều căng thẳng đến nỗi không dám thở.

Bốn mắt hai người họ giao nhau bất động, không khí chìm trong sự im lặng, cho tới khi Lâm Phong khẽ nhếch môi cười lạnh một cái rồi quay lưng đi. Ngân Hằng bỗng cảm thấy trong lòng nhói đau một cái. Cảm giác này vô cùng kì lạ, cô cứ bị ánh mắt đau đớn của Lâm Phong quán chặt lấy, cứ như đang bóp ghệt tim cô. Chỉ có thể đưa mắt nhìn theo dáng vẻ bỏ đi đầy cô đơn và đáng thương của Lâm Phong.

Vừa lúc đó, thầy thể dục cũng vội chạy đến, mọi người vội giải tán.

Bảo Trâm liền chạy đến bên Minh Nhật lo lắng hỏi:

- Bạn không sao chứ, bạn chảy máu nhiều lắm.

Ngân Hằng lúc này cũng sực tỉnh vội chạy lại xem em gái mình. Buổi học sau đó bị thầy vắng mặt vắng.

Lâm Phong và Minh Nhật đều bị đưa lên văn phòng để xem xét kiểm điểm hành vi. Cả lớp xôn xao bàn tán.

- Không phải hoàn toàn là lỗi của Lâm Phong đâu – Nhật Tân nhẹ nhàng giải thích với Ngân Hằng. Sau đó Nhật Tân mới kể rõ đầu đuôi sự việc cho Ngân Hằng nghe, là do Minh Nhật khích tướng trước.

Ngân Hằng nghe xong thì hiểu mình đã quá đáng khi đánh Lâm Phong bèn đứng dậy chạy đến phòng hiệu trưởng tìm Lâm Phong.

Lúc này Lâm Phong đang bị bắt làm bản kiểm điểm, còn Minh Nhật thì bị đưa đến phòng y tế để băng bó vết thương trên cánh tay mình.

Ngân Hằng rụt rè bước vào, cô chậm rãi bước đến bên cạnh của Lâm Phong, ngại ngùng gọi khẽ tên cậu:

- Lâm Phong

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng quen thuộc gọi tên mình, khiến trái tim cậu run lên, nhưng Lâm Phong chỉ ngẩng đầu nhìn Ngân Hằng với ánh mắt lạnh lùng rồi cúi đầu viết tiếp bản kiểm điểm của mình.

Ngân Hằng bước đến ngồi xuống ghế bên cạnh khẽ dỗ dành:

- Mình giúp bạn làm bản kiểm điểm nha.

- Không cần ...- Lâm Phong nhích người đáp cộc lốc.

Ngân Hằng biết Lâm Phong đang tức giận cực độ nên cô tiếp tục nhẫn nại nói, giọng nói của cô đầy hối lỗi:

- Xin lỗi, mình xin lỗi! Bạn có đau lắm không?

Ngón tay Ngân Hằng chạm nhẹ lên gò má Lâm Phong, nơi vẫn còn để lại một màu đỏ của bàn tay cô. Cái chạm nhẹ đó làm lòng Lâm Phong không ngừng run lên. Đây có thể xem là một cử chỉ thân mật giữa con trai và con gái không? Những ngón tay lạnh lạnh của Ngân Hằng chạm vào nơi bỏng rát trên mặt Lâm Phong như xoa dịu sự nhức nhối nơi đó. Mọi hờn dỗi và đau buồn từ từ dịu lại.

Mặc dù trong lòng rất luyến tiếc bàn tay âu yếm đó, nhưng Lâm Phong vẫn hết tay Ngân Hằng ra nói với vẻ trách móc.

- Bạn hãy đi lo lắng cho cái tên đó đi. Bạn vì hấn ta mà đánh mình, vậy thì mình nói cho bạn biết, hấn ta bị mình đánh nhiều hơn, đến đó mà lo lắng cho hấn ta.

Ngân Hằng hiểu, giờ phút này Lâm Phong đang như một đứa trẻ giận dỗi cần phải mềm mỏng, cho nên cô lựa lời dỗ dành:

- Mình biết, mình tát bạn là hơi quá đáng. Nhưng mình không phải vì Minh Nhật mà đánh bạn.

Lâm Phong cau mày ngẩng đầu nhìn Ngân Hằng, cô liếm môi nói tiếp:

- Mình thấy bạn xô Ngân Quỳnh đến chảy máu cho nên Ngân Quỳnh là em gái của mình.

Lòng Lâm Phong như có một cơn suốt mát rượi chảy qua sau lời giải thích của Ngân Hằng. Nhưng cậu cố chấp nói:

- Bạn đừng lừa mình, bạn đã nói bạn thích hấn ta mà. Còn tình nguyện chép bài cho hấn ta.

- Không phải như vậy đâu , thật ra

Sau đó cô kể lại toàn bộ sự việc của chuyến đi chơi, chuyện Ngân Quỳnh và Minh Nhật cho Lâm Phong nghe xong. Lâm Phong nghe xong trong lòng thoải mái vô cùng, cứ như vừa dẹp được hòn đá trong lòng mình đi.

Từ bên ngoài Bảo Duy và Sơn Hải chạy vào hét toáng lên:

- Chết rồi. Chết rồi...lần này thì nguy to.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 13

13. Chương 13

Cả hai người giật mình quay lại nhìn Sơn Hải và Bảo Duy trầm trầm, không ngờ Sơn Hải và Bảo Duy thấy Ngân hằng ở đó thì cũng hơi giật mình rồi ngậm miệng không nói tiếp. Lâm Phong cảm thấy hai đứa bạn có biểu hiện kì lạ thì chau mày hỏi:

- Có chuyện gì?

- À...chuyện đánh nhau này ...các thầy cô quyết định mời phụ huynh lên...- Sơn Hải ấp úng nói, mặt lấm lét nhìn Ngân Hằng.

Lâm Phong nghe xong sắc mặt cũng thay đổi hắng giọng nói:

- Mình biết rồi.

Sơn Hải và Bảo Duy nghe xong cũng hiểu ý bèn lấp liếm vài câu rồi bỏ đi. Ngân Hằng không hiểu rõ nguyên nhân sắc mặt Lâm Phong không tốt, cô nghĩ việc lần này bị báo cáo lên phụ huynh mà ba mẹ của Lâm Phong lại không ở gần nhau, trong lòng thật sự có chút lo lắng cho Lâm Phong . Thấy Lâm Phong ngồi thừ ra, cô vỗ nhẹ vai của Lâm Phong hỏi:

- Không sao chứ?

- Không sao – Lâm phong bị vỗ vai chợt tỉnh lại vội vàng đáp, rồi quay mặt nhìn Ngân Hằng có chút e dè nói – Mình không sao, bạn về lớp trước đi.

- Vậy, mình về lớp trước đây – Ngân Hằng ngập ngừng rồi gật đầu quay lưng đi về lớp.

Lâm Phong nhìn theo bóng dáng của Ngân hằng thì thở dài, con người một khi đã nói dối đều phải có lúc đối mặt với lời nói dối của mình. Tâm trạng Lâm phong trở nên phiền não vô cùng.

Chỉ vì một suy nghĩ ngốc nghếch mà bây giờ cậu phải đối mặt với một sự thật khủng khiếp ở phía sau. Trong lòng bị một trận run sợ, cậu rút điện thoại gọi ẹ mình:

- Mẹ! – Vừa nghe đầu bên kia bắt máy cậu đã gọi lớn.

- Con trai, có chuyện gì vậy – Mẹ Lâm Phong dịu dàng hỏi.

- Ba và mẹ đang ở đâu?

- Con hy vọng ba mẹ đang ở đâu? – Mẹ cậu hỏi lại một cách thâm ý.

- Con hy vọng ba mẹ đang ở nước ngoài – Lâm Phong lí nhí đáp, trước đây cậu luôn hy vọng ba mẹ ở nhà nhiều hơn với mình, cùng mình và chị ăn một bữa cơm gia đình ấm cúng, nhưng qua cách mẹ hỏi thì cậu đã biết cô giáo đã gọi điện cho ba mẹ rồi, cậu nói giọng như một đứa trẻ mắc lỗi.

- Rất tiếc, lần này ba mẹ lại không thực hiện được nguyện vọng của con lần nữa. Ba mẹ đang ở nhà – Mẹ cậu cười cười nói rồi nghiêm giọng nhắc nhở cậu quý tử của mình – Được rồi, mẹ hiểu, con trai ở tuổi này có những phút bốc đồng đánh nhau là chuyện thường, ngày mai mẹ sẽ đến gặp cô giáo thay con xin lỗi, yên tâm, ba mẹ chẳng trách gì con trai yêu quý của ba mẹ đâu. Nhưng lần sau phải kiểm chế tính tình của con lại có biết không? Không thể hễ nổi giận là dùng nắm đấm được.

Lâm Phong không phải vì sợ bị ba mẹ trách phạt mà lo lắng không muốn ba mẹ ở nhà, mà là bởi vì cậu đã nói dối Ngân Hằng, ba mẹ cậu đã ly thân từ khi cậu còn nhỏ. Nếu như ba mẹ cậu cùng nhau đến trường thì...

Chuyện ba mẹ cậu vẫn yêu thương nhau, chuyện họ vẫn thường là người tài trợ cho trường những vật dụng học tập và học bổng thường niên cho các học sinh xuất sắc. Mọi chuyện chỉ cần họ xuất hiện sẽ bị đồn âm lên thể nào cũng truyền đến tai của Ngân hằng.

Nhưng sự thật này trước sau gì cũng không thay đổi được, Lâm Phong xụ mặt đáp:

- Con biết rồi.

Nói xong cậu cúp máy rồi nằm ườn ra mặt bàn than ngán thở dài, nghĩ cách giải thích cho Ngân Hằng hay.

Ngân Hằng và Ngân Quỳnh cùng đón xe buýt về nhà, trong lúc mở cửa, Ngân Quỳnh vô ý va tay vào cánh cửa, lại trúng vào chỗ bị trầy da, lập tức cảm thấy rất bỏng đau đớn, Ngân Quỳnh nhăn mặt xuýt xoa.

- Còn đau à – Ngân Hằng thương xót hỏi.

Ngân Quỳnh gật đầu thối thối chỗ bị trầy của mình.

- Xin lỗi! Là tại chị hại em ra nông nỗi này – Ngân Hằng áy náy nói, nếu không phải vì Ngân Quỳnh muốn thông báo cho cô hay chuyện của ba thì cũng chẳng đi ra khỏi lớp học để rồi nhìn thấy đánh nhau mà nhảy vào can thiệp.

Ngân Quỳnh chưa kịp lên tiếng phản đối thì cánh cửa nhà chưa kịp mở đã bật ra, nét mặt bà Kim Lương hầm hầm xuất hiện. Bà ta đưa mắt nhìn Ngân Quỳnh một lượt, thấy đứa con gái mình đứt ruột đẻ ra, trước giờ cũng như trứng mỏng, chưa từng bị thương tổn nào. Vậy mà bây giờ tay chân lại thế này, cơn giận dữ bùng lên nhất là trước câu nói:” Xin lỗi! Là tại chị hại em ra nông nỗi này” của Ngân Hằng càng khiến bà ta điên tiết lên. Lợi dụng con bà để qua mặt bà, bây giờ còn hại con bà ra nông nỗi này.

- Ngân Quỳnh, con đón xe đến nhà cô Hương, lấy giúp mẹ một ít đồ.

- Đồ gì hả mẹ, để con thay đồ xong rồi đi – Ngân Quỳnh không hề biết âm mưu muốn đẩy mình đi xa của bà Kim Lương nên vô tư đáp.

- Không cần, con đi ngay đi. Mắc công cô Hương chờ – Bà Kim Lương cố tình nhấn mạnh.

- Dạ – Ngân Quỳnh đành miễn cưỡng quay người ra đi.

Ngân Quỳnh vừa đi, Ngân Hằng bèn chào bà Kim Lương để đi vào nhà. Không ngờ nhận được cái lườm bếng nhọn của bà ta. Cánh cửa đóng sầm lại ở phía sau lưng tạo cảm giác kinh hãi, một cơn gió lạnh lẽo chạy dọc sống lưng Ngân Hằng, mặt hơi tái, nhưng cô cố gắng làm như không có gì tiếp tục bước về phía cầu thang lên phòng.

- Mày đứng lại đó cho tao – Giọng bà Kim Lương như một con sư tử gầm gừ vang lên đằng sau khiến người ta nghe thấy mà nổi cả da gà vì sợ hãi.

- Có chuyện gì vậy dì – Ngân Hằng bình thản từ từ quay người lại nhìn thẳng bà ta hỏi.

- Chuyện gì! Ha....- Bà Kim Lương nhếch môi cười lạnh lùng hừ nhẹ, ánh mắt toát lên một ngọn lửa dữ – Chẳng lẽ mà mày không biết chuyện gì hay sao?

- Xin lỗi dì, con không có khả năng đọc suy nghĩ của người khác, nên không biết ý dì là sao – Ngân Hằng trả lời một cách châm biếm.

- Tao ày một cơ hội, mày mau khai thật đi – Bà Kim Lương lớn tiếng gằn từng chữ một đầy hàm ý đe dọa.

Ngân Hằng trong lòng không khỏi run sợ, cô biết hôm nay ba cô đi rồi thì thế nào bà ta cũng kiếm có sanh sự, nhưng không biết lần này bà ta lại kiếm có gì để hành hạ cô nữa đây. Ngân Hằng không thèm nhìn bà Kim Lương, cô mệt mỏi đáp:

- Con không hiểu gì muốn con khai gì, con chẳng có gì để khai với dì cả.

Nói rồi cô quay lưng định bước tiếp lên lầu, cô chẳng muốn đôi co với bà ta làm gì cho phiền phức. Nhưng tóc cô đã bị rì chặt lại đến đau điếng, cô bực tức thét lên:

- Dì lại muốn gì nữa đây.

- Muốn gì à? Để tao ày biết tao muốn gì – Bà ta giang tay tát vào mặt cô một cái thật mạnh.

Ngân Hằng vì một cái tát trời giáng đó mà ngã xuống đất. Nhưng cô không khóc, cố ngồi dậy khề cười hỏi một cách châm chọc:

- Dì không thấy đau tay à.

- Mày....- Bà Kim Lương ghen hòng trừng mắt nhìn cô nói không nên lời. Quả thật đánh người có thể hả dạ nhưng lại khiến tay mình đau rón không thua kém bao nhiêu.

Nhưng bà ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, không để sự châm chọc của cô làm ảnh hưởng đến tâm trạng của bà. Bà ta nhìn Ngân Hằng quyết định nói rõ lý do:

- Đây là tao đang thay ba mày dạy dỗ mày.

- Thay ba tôi dạy dỗ tôi – Ngân Hằng cười lạnh nhìn bà ta kinh miệt – Tôi đã làm gì sai để bà phải dạy dỗ, bà không còn cái cớ nào hay hơn nữa à.

- Mày cho là tao đang tìm cớ hành hạ mày à. Được, vậy tao hỏi mày....hôm qua mày đã đi đâu – Bà ta khoanh tay về mặt gương gương đắc ý hỏi – Mày tưởng tao không biết sao, thật không ngờ mày vì hèn hò với trai mà nói dối là đi học. Mày giỏi lắm, cứ giả vờ làm con ngoan đi, hừm cái thứ đồ đạo đức giả.

Ngân hằng nghe bà Kim Lương nói thì phát run lên, trong lòng trào dâng một khúc mắc. Bà Kim Lương như nắm được suy nghĩ của cô bèn cười giễu cợt nói:

- Mày đang nghĩ tại sao tao lại biết được đúng không? Vậy thì tao nói ày biết, chính là Ngân Quỳnh nói cho tao biết. Nó là con tao, nước chảy về nguồn, tao dù sao thì cũng là mẹ nó, là người mang nặng đẻ đau sinh ra nó. Mày nghĩ nó sẽ về phía mày à, mày đừng có mơ.

Sau đó bà ta móc trong túi ra sợi dây chuyền bằng những con ốc nhỏ có cái mặt đồng hồ quảng mạnh xuống đất trước mặt Ngân Hằng, rồi lớn tiếng mỉa mai khinh bỉ:

- Cái thứ đồ rẻ tiền không đáng một xu này mà cũng bày đặt đòi tặng cho con gái tao sao. Mày muốn mua chuộc nó, dụ dỗ nó bằng những thứ rẻ tiền này à. Tao nói ày biết, chỉ cần con gái tao muốn thì 100 sợi như thế còn được nữa kia, huống hồ là một sợi con con này. Muốn dụ dỗ nó thì dùng thứ đắt tiền đi.

Ngân Hằng nhìn cái vật mình đã trân trọng tặng cho Ngân Quỳnh đang nằm vất vưởng dưới mặt đất, lòng cảm thấy đáng ghét. Cái gì mà tình chị em thân thiết....cái gì là cùng chung huyết thống ...cái gì mà như chân với tay. Cuối cùng cô mới hiểu thì ra chỉ là sự giả dối mà thôi,

Sự cay đắng của thói đời, cuối cùng cô đã trải nghiệm thêm lần nữa. Ngân Hằng cười lạnh thành tiếng, đôi mắt long lanh ngấn lệ đã không còn kim chế được nữa, sự đau đớn khi nhận ra sự thật này.

Cô vì ai mà đi năn nỉ xin lỗi, vì ai mà bỏ thời gian quý báu đi chơi, vì ai mà nói dối....tất cả đổi lại chỉ là một sự phản bội, lòng chua xót không thôi.

- Phải đó, tôi nói dối đó, vậy thì sao nào. Tôi cũng là học hỏi từ một kẻ dối trá như bà thôi – Cô nhìn bà ta không chút run sợ nào ngang gạnh đáp.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 14

14. Chương 14

Bà Kim Lương nhìn về mặt không chút e dè còn mang đầy thách thức của cô thì tức điên lên, bà ta lao vào đánh, cẩu xé, nắm đầu cô tát mạnh. Ngân Hằng nhiều lúc thật sự muốn vùng lên, thật sự muốn đáp lại cho bà ta những cái tát mà bà ta ban cho cô, nhưng cô không làm. Nếu cô làm, chỉ càng khiến bà ta găng cho cô thêm một tội danh bất hiếu, *****, cô sẽ trở thành hạng người không khác gì với bà ta. Nhưng cô cũng không muốn bà ta được đắc ý, được thỏa mãn vì có thể hành hạ được cô, cho nên dù cả người đau nhức, Ngân Hằng vẫn cười lạnh hỏi bà tay:

- Tay bà có đau không?

Cơn lửa lòng của bà Kim Lương sau trận đòn vừa được giảm thì lại bị châm lên lần nữa. Quả thật đánh cô, tay bà ta cũng đau rất vô cùng. Mắt bà ta như có lửa, bà ta siết chặt bàn tay đã tê dại của mình nhìn gương mặt đánh lại của Ngân Hằng tuyệt không có lấy một giọt nước mắt nào, tức điên người. Bà xoay người

bước đến bên cánh cửa, nơi có một cây chổi thân chổi bện bằng gỗ, nhanh chóng lấy xuống bước nhanh về phía Ngân Hằng vẫn còn chưa thoát khỏi sự đau đớn đang run rẩy đứng lên. Quất liên tục cây chổi vào hai chân của Ngân Hằng khiến cô ngã xuống đất, nước mắt không kịp được lăn dài trên mặt.

Cô vô thức co chân lên, đưa tay ôm lấy đôi chân đau rát của mình. Bà Kim vì không còn có thể đánh vào chân cô được nữa nên giơ cái cây chổi lên muốn đánh mạnh vào người cô thì ngay lúc đó một bóng đèn nhỏ nháy lao đến ôm chầm lấy cô hứng chịu thân chổi nặng nề kia.

Sau đó cái thân thể nhỏ bé rơi xuống người Ngân Hằng, cô kinh hãi nhìn thấy gương mặt xám nhợt của Gia Bảo, đôi mắt thẳng bé nhắm nghiền lại bất động, cả thân người không nhúc nhích.

Bà Kim Lương cũng hơi bất ngờ, bà không ngờ Gia Bảo lại chạy đến đỡ cho chị mình, cái đánh lúc này gần như là dồn hết tinh lực cuối cùng của bà trút lên. Dù có ghét đến mấy, nhưng bà cũng chưa từng động đến Gia Bảo, bởi vì thằng bé là đứa con trai duy nhất trong nhà.

- Gia Bảo – Ngân Hằng hoảng sợ hét lên.

Tiếng hét làm cho bà Kim Lương sợ hãi, đánh rơi cây chổi có thân bằng gỗ trên tay xuống đất.

Gia Bảo được bà Kim Lương đón về từ nhà trẻ, thằng bé đang chơi trong phòng thì nghe tiếng thét của chị mình dưới lầu thì chạy xuống. Không ngờ lại lần nữa chứng kiến chị mình bị đánh. Trong tâm trí non nớt của nó vô cùng sợ hãi, nó run rẩy trốn ở góc cầu thang không dám nhúc nhích, cũng không dám khóc, chỉ có thể đưa tay lên miệng cắn chặt.

Nhưng nhìn thấy bà Kim Lương dùng chổi đánh chị mình, sự đau đớn đến nước mắt dâng trào, thằng bé không thể ngồi nhìn được nữa, nó muốn bảo vệ chị mình, cho nên nó lao xuống, ngay lúc đó đã hứng trọn đường chổi oan nghiệt kia.

Ngân Hằng ngồi dậy ôm lấy em trai mình trong đôi tay run rẩy đau nhức của mình, miệng hoảng hốt gọi:

- Gia Bảo

Nhưng thằng bé không trả lời. Ngân Hằng cố sức lay em mình dậy, nhưng thằng bé vẫn bất động, hoảng hốt, run sợ đến tận cùng cùng sự phần nộ dồn nén từ lâu. Ngân Hằng đặt Gia Bảo xuống đất cảm phần nhìn bà Kim Lương mặt tái mét đứng đó trân trối nhìn Gia Bảo.

Sự đau đớn đến tận cùng, lí trí đã không còn nữa, Ngân Hằng mặc kệ chuyện gì sẽ xảy ra, cô lao đến bà Kim Lương ra sức đánh, cào cấu, miệng không ngừng ****:

- Bà là đồ khốn, bà là đồ độc ác, bà còn thua cả cầm thú. Tôi hận bà....

Bà Kim Lương trong lúc hoảng loạn, lại chưa từng thấy Ngân Hằng nổi cơn thịnh nộ phản kháng lại như bây giờ, nhất là bà nhìn thấy đôi mắt màu nâu nhạt của cô lại hằn tia máu căm thù như muốn giết chết bà, cả người run sợ chỉ có thể lui lại chịu đòn.

Ngân Hằng không biết cô đã đánh bà ta bao nhiêu, tát bà ta bao nhiêu, cào cấu bà ta bao nhiêu, nhưng cô hoàn toàn không có cảm giác thỏa mãn, thậm chí gương mặt bà ta bị cô cào đến chảy máu lòng cô chẳng chút vui sướng nào cả. Hai tay tê dại, móng tay như xước ra, nhưng giờ phút này, sự căm phẫn đã làm cô quên đi nỗi đau thể xác.

Ngân Quỳnh ngồi lên xe buýt, xe lăn bánh được một đoạn, cô bị sự trầy xước trên người làm đau đớn. Chính vì sự đau đớn đó hiển rõ làm cô cảm thấy cố điều gì đó không đúng lắm.

Rõ ràng vết thương trên người cô hiện rõ như thế, lẽ nào mẹ cô lại không nhìn thấy. Tại sao mặt bà không có chút lo lắng nào, còn bình thản sai cô đi như thế. Bán tín bán nghi, Ngân Quỳnh cầm điện thoại gọi ngay cho cô Hương. Điện thoại nhà cô ấy không có ai nghe. Ngân Quỳnh gọi liên mấy cuộc, vẫn không ai nghe máy. Cô quyết định xuống xe trở về nhà.

Vì mới đi có một trạm nên Ngân Quỳnh không chờ xe mà trực tiếp chạy nhanh về nhà. Nếu mẹ cô có trách thì cứ việc bảo cô Hương không có nhà, đến đó cũng không gặp được. Điều cô lo ngại chính là, mẹ nhân lúc mình không có nhà, sẽ lại gây khó dễ cho Ngân Hằng, điều này gần như đã thành thông lệ mỗi khi ba cô đi công tác.

Khi Ngân Quỳnh mở cửa chạy vào nhà, cô sững sốt tột độ khi thấy người bị đánh không phải là Ngân Hằng mà là mẹ mình- bà Kim Lương.

Cô nhìn thấy Ngân Hằng đầu cổ tóc tai rũ rượi, quần áo nhàu nhúm, cả người cũng đầy thương tích. Nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Ngân Hằng như thế. Dù biết mẹ mình có lỗi, dù biết cơn phẫn nộ của Ngân Hằng không sai nhưng thấy mẹ mình bị đánh cô cũng không đành lòng, đứng nhìn nên chạy đến kéo Ngân Hằng ra.

Nhưng trong lúc hấp tấp, không ngờ lại đẩy ngã Ngân Hằng té xuống sàn.

Ngân Hằng bị té xuống trườn mắt nhìn kẻ đã đẩy mình. Cô thấy người đó là Ngân Quỳnh thì không khỏi đau đớn thêm.

- Chị....có gì từ từ nói – Ngân Quỳnh run run khuyên.

Ngân Hằng rất tức giận, nhưng lúc này lí trí đã dần tỉnh lại, cô nhớ đến Gia Bảo vẫn còn bất động trên sàn nhà. Điều quan trọng nhất lúc này là đưa thằng bé đi cấp cứu, cô trườn mắt nhìn hai mẹ con kẻ đạo đức giả kia rồi bò đến bên Gia Bảo, cố sức bế thằng bé lên rồi lao nhanh ra bên ngoài.

Ngân Quỳnh lúc này mới phát hiện ra Gia Bảo đang nằm bất động dưới đất. Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Ngân Hằng lão đảo bế Gia Bảo đi ra, cô muốn đến giúp, nhưng Ngân Hằng đã gạt cô ra quát:

- Tránh ra. Tôi không muốn nhìn thấy mặt mẹ con hai người.

Ngân Quỳnh bị Ngân Hằng lớn tiếng thì máu mếu không biết nên thế nào đành đứng nhìn hai bóng người kia ra khỏi nhà. Cô mới quay lại hỏi mẹ với vẻ phẫn nộ:

- Mẹ...đã xảy ra chuyện gì. Mẹ đã làm gì, Gia Bảo tại sao lại như thế

Bà Kim Lương đưa đôi mắt hoang dại nhìn con gái không biết trả lời thế nào.

Ngân Hằng bế Gia Bảo lão đảo chạy ra ngoài tìm kiếm xe, nhưng đang là giờ gia điểm rất khó bắt được xe, xung quanh lại chẳng có bóng người chạy xe ôm nào. Cô nhìn gương mặt bất động của Gia Bảo mà không cầm được nước mắt, cô có lỗi với em trai mình, có lỗi với mẹ mình, cô đã hứa sẽ yêu thương chăm sóc và bảo vệ em trai thật tốt, vậy mà....

Cô quyết định bế Gia Bảo chạy theo hướng bệnh viện. Cấn chặt môi chịu đựng sự đau đớn, run rẩy của từng bước chân, cô không để Gia Bảo có chuyện được.

Không ngờ mãi lo chạy lại va vào một người, cứ tưởng đâu hai chị em đã té ngã. Nào ngờ lại được cánh tay rắn chắc đỡ lấy.

- Không sao chứ? – Giọng nói lo lắng có phần quen quen vang lên.

Ngân Hằng chỉ vừa ngẩng đầu nhìn lên chưa kịp nói gì thì Gia Bảo đã bị bế khỏi tay cô, Minh Nhật quay lưng ngay lập tức bế Gia Bảo chạy đi, Ngân Hằng hơi ngây người đứng lại liền bị cậu giục:

- Còn không đi nhanh.

Ngân Hằng sức tỉnh vội vã chạy theo, chạy được một quãng đường dài mới bắt được taxi đưa Gia Bảo đến bệnh viện. Khi xuống khỏi taxi, Ngân Hằng mới phát hiện, trên người cô không có lấy một đồng nào. Cũng may Minh Nhật tình ý trả tiền giúp cô. Còn giúp cô trả tiền viện phí.

- Bác sĩ, em trai cháu thế nào – Ngân Hằng hai mắt đỏ hoa nhìn vị bác sĩ có tuổi vừa cấp cứu cho Gia Bảo xong lo lắng hỏi.

Ông bác sĩ nhìn Ngân Hằng một lượt, thấy cả người cô cũng đầy vết thương, đầu cổ tóc tai rũ rượi, đặc biệt cô vẫn khoát lên người bộ đồng phục cấp ba, trong ánh mắt chứa đầy sự xót xa, ông lắc đầu nói:

- Cháu gái, em cháu tạm thời không sao, chỉ cần nghỉ ngơi và tránh bị kích động lần nữa là được. Nhưng bác có chuyện muốn hỏi cháu: gia đình cháu như thế nào vậy.

Ngân Hằng nghe hỏi thì biến sắc cúi đầu, cô không muốn làm ồn ã ra bên ngoài, mất thanh danh ba mình. Vì sợ ảnh hưởng đến uy tín của ông mà trước giờ cô vẫn cam chịu sự hành hạ của bà ta, cô bậm môi lắc đầu nói dối:

- Cháu và em cháu gặp kẻ xấu nên mới thế.

- Tôi là bác sĩ, cháu nghĩ là mình lừa được tôi sao? – Vị bác sĩ già nghiêm khắc nói.

Ngân Hằng biết lời nói dối của mình không lừa được vị bác sĩ đầy kinh nghiệm này thì chỉ biết cúi đầu im lặng, không nói. Vị bác sĩ nhìn cô thở dài thương xót, khuyên:

- Cháu gái, bác biết cháu không muốn ba mẹ hay người thân của mình bị pháp luật xử tội, nhưng mà cháu phải hiểu, bạo hành là phạm pháp. Pháp luật đặt ra luật này là để bảo vệ ngừng người như cháu. Cháu đã lớn, có thể cháu chịu đựng được những hành hạ này, nhưng cháu có nghĩ đến em cháu không. Nó vẫn còn là một đứa bé, liệu nó có thể chịu đựng được sự bạo hành thế này hay không?

Hai mắt của Ngân Hằng đã đong đầy nước mắt, cô vẫn cúi đầu im lặng. Vị bác sĩ lần nữa thở dài, quay sang Gia Bảo, ông kéo quần thẳng bé xuống tận đầu gối bảo:

- Cháu nhìn đi.

Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn hai bắp vế của Gia Bảo. Nước mắt cô chợt ngừng rơi, bởi vì cô như người chết đứng trước những vết thương chi chít trên người Gia Bảo. Rất nhiều vết sẹo dài nhỏ, mờ có, nổi rõ có, hồng hồng những lần dài. Cô sụp người khụy xuống đất, nước mắt bắt đầu rơi ra không ngừng.

Bắt đầu từ lúc nào, đứa em trai 6 tuổi của cô từ chối việc cô giúp nó đi tắm, giúp nó thay đồ. Nguyên nhân là từ những vết sẹo này. Chuyện gì đã xảy ra.

Minh Nhật đứng im lặng nhìn dáng vẻ run run của Ngân Hằng, trong lòng cậu bỗng cảm thấy thương xót vô cùng.

Vị bác sĩ từ từ kéo quần Gia Bảo lên bắt đầu nói:

- Cháu có biết một dạng tự hành xác mình hay không? Khi con người ta có nhiều chuyện đau buồn, có quá nhiều sợ hãi không thể thoát ra, họ chọn cách làm đau chính mình để thoát khỏi cảm giác đau đớn sợ hãi của chính mình. Em trai cháu cũng như vậy. Bác nghĩ, những vết thương này là do nó dùng dao lam tự làm tổn thương mình.

Cả người Ngân Hằng rung lên, lạnh toát, cái lạnh đến thắt lòng, ngăn cản nhịp thở, tim cô gần như ngừng đập.

- Điều này chứng tỏ tâm lý của em cháu có vấn đề, có lẽ xuất phát từ nỗi sợ hãi không ngừng. Mà sự sợ hãi này có lẽ từ việc bạo hành trong gia đình cháu. Nếu thương em cháu, cháu hãy nói rõ ra, pháp luật sẽ thay mặt các cháu trừng trị những kẻ phạm tội, có như vậy cháu và em cháu mới có thể sống thanh thoi được.

Đầu óc Ngân Hằng không còn chứa được gì thêm nữa, vị bác sĩ còn nói nhiều lắm, nhưng cô không nghe được nữa. Cô đã hứa với mẹ, sẽ chăm sóc em thật tốt. Vậy mà...

Minh Nhật bước đến bên cạnh Ngân Hằng, cậu ôm chặt cô vào lòng vỗ về. Như một cơn lũ không báo trước, Ngân Hằng òa khóc, tiếng khóc rất lớn, cô nức nở trong lòng Minh Nhật.

- Đừng khóc, em trai bạn không sao. Sẽ ổn thôi mà, nó là đứa trẻ ngon, ông trời sẽ không để em ấy bị gì đâu. Bạn hãy kiên cường lên, đừng để bản thân ngã xuống, vì em trai bạn, bạn nhất định phải kiên cường lên.

Ngân Hằng không biết, cô đưa tay siết chặt Minh Nhật, cậu giống như chiếc phao của cô lúc này, giúp cô không khỏi chìm vào bể đau khổ.

Cuộc đời con người là những quả đắng, chỉ có những người may mắn mới nếm được vị ngọt

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 15

15. Chương 15

Có yêu thương nào

Ngân Hằng ở cả đêm bên cạnh em trai mình, cô không ngừng tự trách bản thân. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn nằm im trên giường bệnh kia, nước mắt cô không ngừng rơi. Cô cảm thấy hận, rất hận, chưa bao giờ cô hận người đàn bà đó hơn lúc này. Nếu không có bà ta, hay nếu người đó không phải bà ta, có lẽ cuộc đời cô và em trai không khổ sở đến thế này.

Siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Gia Bảo, cô tự nhủ với lòng bất đầu từ bây giờ, cô sẽ không để em trai phải gánh chịu một sự tổn thương nào.

- Chị...- Giọng Gia Bảo khê gọi đánh thức Ngân Hằng dậy, nét mừng rỡ, Ngân Hằng nhìn Gia Bảo run run hỏi:

- Em sao rồi? Có còn đau không? Chị xin lỗi .

- Chị đừng khóc – Gia Bảo cố vươn tay vuốt nước mắt trên mặt Ngân Hằng, cô nắm tay em lại tự mình lau đi nước mắt, cố gắng ra nụ cười nói

- Chị không sao. Chị không khóc, Gia Bảo nói cho chị nghe, em thấy trong người thế nào, còn đau không.

- Chị em đau lắm, em cũng sợ lắm. Sợ dì sẽ đánh chết chị, em không muốn mất chị đâu – Gia Bảo mếu máo khóc nói.

- Chị không sao, chị sẽ không bao giờ rời xa Gia Bảo đâu. Gia Bảo ngoan đừng sợ, từ nay chị sẽ không để Gia Bảo phải sợ hãi nữa đâu. Em đừng ngoe ngoắt lấy dao rạch chân mình nữa được không.

- Nhưng khi em làm vậy, em thấy không còn sợ nữa. Em muốn mình mạnh mẽ để bảo vệ được chị – Gia Bảo thều thào nói.

Ngân Hằng xúc động không cầm được nước mắt khi nghe những lời em trai mình nói, cô biết đối với một đứa trẻ như Gia Bảo, để có thể suy nghĩ và nói lên những điều này cũng có thể thấy nó đã trải qua nhiều nỗi đau. Từ trong nỗi đau đó khiến cho nó trưởng thành. Chỉ có điều, nỗi đau có thể khiến người ta trưởng thành hơn, nhưng nỗi đau quá lớn lại khiến người ta sụp đổ. Nỗi đau trong lòng một thằng bé như Gia Bảo, sự tổn thương tâm hồn của nó quá lớn dẫn đến việc nó tự hành hạ mình để cho cảm giác đau kia dịu bớt.

- Gia Bảo đã bảo vệ được chị rồi. Em rất mạnh mẽ. Từ nay không cần làm như vậy nữa, từ nay chị sẽ không để dì bắt nạt hai chị em mình nữa đâu. Chị cũng sẽ mạnh mẽ như Gia Bảo, sẽ không để Gia Bảo phải đau lòng nữa – Ngân Hằng rơi nước mắt vuốt ve gương mặt em trai đáp trong sự ghen ngào nước mắt.

- Thật sao chị – Gia Bảo hỏi lại với vẻ mặt vui vẻ.

- Ừm....- Ngân Hằng vội gật đầu.

- Chị...em đói bụng quá.

- Được rồi, chị lập tức đi mua đồ ăn cho em ăn, em nằm ở đây chờ chị.

Ngân Hằng nói rồi vội vã đứng lên mới chợt nhớ trong người cô không có tiền. Cô cảm thấy cay đắng quá, làm một người chị như cô thật là quá vô dụng. Một bữa cơm cũng không thể cho em trai mình được, chỉ có thể trở về nhà lấy tiền mà thôi.

Đang suy nghĩ thì cánh cửa phòng bệnh mở ra, Minh Nhật bước vào, trên tay là một cái camen ba tầng. Cậu nhìn Ngân Hằng rồi đi thẳng đến giường Gia Bảo đặt cái camen xuống cái tủ đồ rồi xoa đầu Gia Bảo giống như người thân trong nhà nói:

- Nhóc này tỉnh rồi sao. Chắc là đói bụng rồi phải không?

Trong ánh mắt ngơ ngác trong sáng của Gia Bảo, Minh Nhật quay đầu nói với Ngân Hằng:

- Mình có đem chút cháo cho hai người.

Ngân Hằng có hơi chút bối rối nhìn Minh Nhật, tuy trắng hai người vẫn thường trao đổi qua lại với nhau vài câu, nhưng chưa thể nào nói là thân thiết được. Huống hồ cô vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định với Minh Nhật và Minh Nhật cũng chưa từng tiến sâu vào ranh giới đã định kia.

- Cám ơn cậu – Ngân Hằng nhẹ giọng nói, lúc này không nên phụ lòng tốt của Minh Nhật.

Nhưng sau đó, Ngân Hằng nhìn thấy trên người của Minh Nhật không phải là đồng phục quần tay áo trắng mọi ngày thì hơi ngạc nhiên hỏi.

- Sao bạn lại không mặc đồng phục.

- Mình đến trông Gia Bảo giúp bạn một lát để bạn về nhà thay quần áo – Minh Nhật từ tốn trả lời, đem qua cậu ở lại với Ngân Hằng đến khuya. Sau khi mua giúp Ngân Hằng hộp cơm thì mới ra về. Cho nên cậu biết, bộ đồng phục từ hôm qua đến giờ vẫn khoát trên người cô, nó đã bắt đầu nhuốm bẩn và bám rích khó chịu.

Ngân hằng thật sự cảm kích thái độ ân cần và tinh tế của Minh Nhật, cậu vẫn luôn im lặng, không hề gắng hỏi cô bất cứ chuyện gì xảy ra. Âm thầm giúp cô sắp xếp thủ tục nhập viện, giúp cô mua cơm, giúp cô nấu cháo đem đến cho Gia Bảo, và bây giờ tinh ý nghĩ học đến trông Gia Bảo để cô có thời gian về nhà thay đồ.

Đã lâu rồi, chưa có người quan tâm đến chị em cô như thế. Nhưng cô vẫn cảm thấy áy náy vì việc Minh Nhật phải nghỉ học. Trong lòng muốn từ chối lý do tốt này của cậu ấy. Minh Nhật dường như đoán được ý định của Ngân hằng cậu lạnh lùng lên tiếng:

- Không cần phải áy náy, mình làm việc này không hẳn vì bạn.

Ngân hằng chớp mắt khó hiểu nhìn Minh Nhật, chỉ thấy đôi mắt của cậu bỗng tối sầm lại, nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt đầy đau đớn, lát sau cậu khẽ nói:

- Mình cũng từng ở trong hoàn cảnh như vậy, cũng từng rất mong có người sẽ đưa tay ra giúp đỡ mình. Mình hiểu cái cảm giác cô đơn khi không ai chịu giúp mình.

Ngân Hằng ngạc nhiên nhìn Minh Nhật, cô đã hiểu tại sao mỗi khi nhìn Minh Nhật đều có cảm giác cô độc, đều có cảm giác giống cô.

Giúp Gia Bảo ăn cháo và uống thuốc xong, dặn dò Gia Bảo vài câu, Ngân Hằng mới yên lòng rời đi.

Vay mượn của Minh Nhật một ít tiền để đi xe, Ngân Hằng mượn y tá một tờ giấy quyết định đến trường làm đơn xin nghỉ học để ở bệnh viện chăm sóc cho Gia Bảo. Khi cô đến trường thì lớp đã vào giờ ra chơi, sửa lại quần áo, đầu tóc cho thơm mát, Ngân Hằng cố gắng không để các bạn phát hiện điều gì từ bản thân mình.

Vốn muốn về nhà thay đồ bình thường che đi dấu vết thâm tím ở chân, nhưng cô lại sợ giờ này bà Kim Lương vẫn ở nhà, nên đành phải để vậy mà đi vào. Cũng may giờ ra chơi, các bạn trong lớp cô thường ra bên ngoài hết, Ngân hằng chỉ cần đặt tờ đơn xin phép vào bàn của Bảo Trâm, nhờ bạn ấy giúp cô đưa giấy lên là có thể ra về ngay.

Không ngờ khi đến gần cửa lớp đã nghe tiếng nói.

- Không ngờ số ông cũng may mắn ghê, ba mẹ ông đến trường thì Ngân Hằng lại nghỉ học. Vậy là lời nói dối của ông sẽ không bị phát hiện – Giọng Bảo Duy oang oang vang lên.

Ngân hằng đành định bước vào lớp thì nghe tên mình bỗng khựng lại đưa mắt nhìn vào bên trong lớp, chỉ có ba người ở trong lớp là Lâm Phong, Bảo Duy và Sơn Hải.

- Là ai xúi mình nói dối chứ hả? – Lâm Phong đành mặt lườm Bảo Duy.

- Nhưng mà cậu có công nhận cách của mình hữu hiệu hay không? – Bảo Duy khoát tay lên vai Lâm Phong hỏi.

Ngân hằng thấy Lâm Phong từ từ gật đầu, ruột gan cô bỗng chộn chạo cả lên. “Nói dối” – Lâm Phong đã nói dối điều gì mà sợ cô biết, Ngân Hằng nín thở chờ đợi cuộc trò chuyện tiếp theo của bọn họ.

- Đúng là cách của ông hữu hiệu thật. Con gái đúng là nhẹ dạ, chỉ cần chúng ta giả vờ đáng thương một chút, nói ba mẹ li hôn từ nhỏ, khiến chúng ta thiếu thốn tình thương, họ sẽ mũi lòng chấp nhận chiều theo yêu cầu của chúng ta – Sơn Hải gật đầu mạnh đáp .

Một sự đổ vỡ trong lòng của Ngân Hằng, cô chết sống tại chỗ khi nhớ lại những lời của Lâm Phong và sự cảm thông của cô dành cho cậu.

Thật là nực cười. Cô mang lòng thương cảm trao cho người ta để đổi lấy nỗi đau đớn thể xác. Còn liên lụy đến đứa em trai bé nhỏ khờ dại của mình. Một sự phẫn nộ cuộn trào trong lòng cô.

- Ngân Hằng – Nhật Tân từ căn tin về lớp nhìn thấy Ngân Hằng thì hớn hở réo gọi.

Tiếng gọi khiến cho cả ba người trong lớp giật mình quay đầu nhìn lại, bắt gặp ngay ánh mắt phẫn nộ của Ngân Hằng. Sắc mặt cả ba người lập tức trắng bệch, bỗng chốc hốt hoảng không ngừng. Sơn Hải và Bảo Duy nuốt ực nước bọt hết nhìn Ngân Hằng rồi nhìn Lâm Phong sợ hãi không dám lên tiếng.

Lâm Phong gần như chết sống khi nhìn ánh mắt sâu như vực thẳm của Ngân Hằng đang hướng về cậu, trong đôi mắt chứa sự phẫn nộ như núi lửa phun trào. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng có cảm giác sợ hãi như lúc này, cái cảm giác sợ hãi khi sắp mất đi thứ quý trọng của bản thân. Tay cậu siết chặt lại, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại không đủ dũng cảm để mở lời.

Bốn mắt nhìn nhau trong một không gian đầy ảm đạm. Nhật Tân và đám bạn bước đến cũng ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra khi Lâm Phong và Ngân Hằng cứ đứng im nhìn nhau như vậy, đưa mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Sơn Hải và Bảo Duy biết rằng đã có chuyện gì xảy ra rất nghiêm trọng mới khiến một người vốn lạnh cảm thờ ơ như Ngân Hằng mới bộc lộ rõ sự giận dữ qua ánh mắt như thế.

Rất lâu sau đó, Ngân Hằng chớp mắt quay lưng đưa tờ đơn cho Bảo Trâm nói:

- Giúp mình đưa cho cô chủ nhiệm.

Nói rồi cô rời đi thật nhanh không để cho các bạn một cơ hội tìm hiểu chuyện gì xảy ra.

- Nè- Hà Nhi chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi nhìn theo bóng Ngân Hằng đã chạy về phía cổng.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy – Bảo Trâm hùng hổ bước vào lớp lớn tiếng hỏi ba thằng con trai.

Lâm Phong đột nhiên vượt qua người Bảo Trâm khiến cô suýt ngã nếu không có Xuân Phượng đỡ phía sau. Đang định lên tiếng ***** thì thấy Lâm Phong chạy ra công đuổi theo Ngân Hằng.

Sơn Hải và Bảo Duy cũng định rời đi nhưng bị đám con gái nhanh chân chặn lại:

- Khai ra đi, mấy ông đã làm gì.

Hai thằng con trai trước sự bao vây của đám con gái, khổ sở gãi đầu gãi tai nhìn nhau mếu máo.

Lâm Phong đuổi theo Ngân Hằng ra gần đến trạm xe buýt, cậu gọi to:

- Hằng....

Nghe tiếng gọi, Ngân Hằng không những không dừng lại mà còn chạy nhanh hơn, chỉ có điều sức cô không thể bì kịp với sức của Lâm Phong, cho nên chỉ vài bước nữa thì Lâm Phong đã nắm tay Ngân Hằng giữ cô đứng lại, giọng cậu khàn khàn đầy hối lỗi:

- Xin lỗi, xin lỗi, thành thật xin lỗi. Mình không nên nói dối bạn như vậy.

- Bỏ tay mình ra đi – Ngân Hằng lạnh lùng bảo.

Lâm Phong vẫn giữ chặt.

- Bỏ tay tôi ra – Ngân Hằng giận dữ hét lên.

- Bạn nghe mình nói đi – Lâm Phong khổ sở van nài.

- Bỏ ra....bỏ ra- Ngân Hằng trong cơn phẫn nộ dùng tay còn lại dấn mạnh vào ngực Lâm Phong nhiều cái thật mạnh, Lâm Phong đứng im cho cô đánh, mím môi chịu đau vẫn không chịu buông tay cô ra.

Ngân Hằng mặc dù rất tức giận, muốn Lâm Phong buông tay mình ra nên mới ra sức đánh nhưng thấy Lâm Phong đứng im chịu trận thì dừng lại, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở gấp gáp, ánh mắt bất lực nhìn cậu.

Lâm Phong thấy Ngân Hằng đã chịu đứng im, tâm trạng đã dịu lại mới bắt đầu nói:

- Mình biết bạn rất giận, bạn cứ việc nổi giận, muốn đánh muốn **** cứ việc. Mình biết, mình không đủ tư cách để đưa ra lời giải thích cho lời nói dối của mình. Nhưng mình mong bạn lắng nghe nguyên nhân vì sao mình nói dối.

Lời nói của Lâm Phong rất chân thành, lại rất mềm mỏng, chưa bao giờ Ngân Hằng nghe thấy, cô hơi nhõ ngàng. Cô mở to mắt nhìn Lâm Phong, sau đó từ từ rút tay ra, Lâm Phong cũng không giữ tay cô nữa.

Lâm Phong khá bối rối trước cái nhìn của Ngân Hằng, cảm giác ấm áp từ bàn tay của Ngân Hằng rời đi khiến tay cậu cảm thấy trống vắng khiến gương mặt cậu đỏ bừng lên. Rút hết sức lực còn lại của mình, Lâm Phong quyết định nói lên tâm sự chôn giấu của mình, giọng cậu có phần run run:

- Mình thích bạn.

Ngân Hằng hoàn toàn bất ngờ trước lời thổ lộ của Lâm Phong, từ lúc cô hiểu được thế nào là cuộc đời, sống dưới sự ức hiếp của bà Kim Lương, cô chỉ có một lòng vươn lên tìm kiếm cuộc sống tốt đẹp hơn ỉn và em trai. Chưa bao giờ cô nghĩ đến chuyện tình cảm trai gái.

Cho nên đối với lời thổ lộ bất ngờ của Lâm Phong thì bối rối vô cùng. Cô sững sờ nhìn Lâm Phong, tâm trạng hoang mang, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói:

- Mình sẽ xem như chưa từng nghe thấy.

- Tại sao lại nói vậy? – Lâm Phong chất vấn.

- Bạn Phong, con người ta, đã nói dối một lần, thường sẽ nói dối lần thứ hai để che dấu cho lần nói dối thứ nhất, hay để biện minh cho lời nói dối thứ nhất. Nhưng đó là sợ người thân của mình nhìn mình bằng con mắt khác. Còn chúng ta không thân thiết cho lắm nên bạn không cần phải nói dối lần nữa vì sợ mình buồn, càng không cần phải để ý đến cảm nhận của mình. Bạn cứ là bạn, mình cứ là mình, không gì thay đổi. Cho nên mình sẽ xem như mình chưa từng nghe thấy.

- Lần này mình không nói dối, không tin bạn thử nghe xem – Lâm Phong liền quả quyết đáp rồi nắm lấy tay Ngân Hằng đặt bên ngực trái của cậu bảo – Bạn xem, tim mình đập rất nhanh.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 16

16. Chương 16

Cách một lớp vải, nên bàn tay Ngân Hằng có thể cảm nhận được rất rõ ràng tiếng tim đập rất mạnh của Lâm Phong. Bàn tay nắm lấy tay cô bị cảm giác hồi hộp, ngượng ngịu và run sợ làm túa đầy mồ hôi, khiến bàn tay Lâm Phong lạnh toát. Một bên là cái lạnh, một bên lại là sự ấm áp của con tim. Loại cảm giác này, Ngân Hằng chưa từng trải qua. Ánh mắt Lâm Phong nhìn cô trong veo, không chút vẩn đục, không chút lừa dối. Bất chợt, Ngân Hằng bị cuốn chặt vào cảm xúc đó.

Trong tích tắc ấy, cách thể hiện tình cảm trẻ con non nớt ấy, lại khiến cho trái tim vốn đóng băng đập mạnh. Cảm giác tựa một luồng gió mát thổi qua cánh đồng nóng, thổi mát những ngọn cỏ cô đơn. Nhưng đối với Ngân Hằng, chuyện tình cảm chỉ là phù du, vốn là thứ không thể nào nắm trong tay được.

- Người nói dối tim cũng đập rất nhanh – Ngân Hằng lạnh lùng bình thản rút tay lại.

Mặt Lâm Phong bỗng xụ xuống vẻ thất vọng, nhưng cậu vẫn cố gắng bày tỏ tình cảm của mình lần nữa dù vụng về:

- Mình yêu bạn, thật sự.

- Bạn hiểu thế nào là tình yêu sao? Tình yêu không phải chỉ nói yêu là khẳng định đó là tình yêu. Nếu bạn không hiểu yêu là gì thì không xứng đáng nói ra từ yêu – Ngân Hằng nghiêm nghị trả lời, dứt khoát từ chối lời bày tỏ của Lâm Phong.

Lâm Phong bối rối trước câu hỏi của Ngân Hằng, cậu không biết phải trả lời Ngân Hằng ra sao. Thấy Lâm Phong đứng bất động, Ngân Hằng chớp mắt cười nhạt, quay người bỏ đi.

KHi Ngân Hằng bỏ đi một đoạn Lâm Phong mới lên tiếng:

- Bạn nói đúng. Mình không biết thế nào là yêu. Nhưng mình biết thế nào là thích một người.

Ngân Hằng dừng chân bước, từ từ quay người nhìn Lâm Phong. Lâm Phong thấy Ngân Hằng chịu đứng lại nghe mình nói, cậu hít một hơi thật sâu, cố gắng tổng hết nỗi e dè ngại ngùng trong lòng mình, bước về phía Ngân Hằng nói:

- Thích một người là nghĩ về người đó cuối cùng trước khi ngủ và nghĩ về người đó đầu tiên khi thức dậy .

Mình không biết tại sao trong đầu mình chỉ có gương mặt bạn, cười ngốc nghếch khi nhớ đến cử chỉ nào đó của bạn.

Lâm Phong tiến một bước thì nói một câu.

- Thích một người là ngồi vào bất kì chiếc bàn nào trong lớp cũng muốn hý hoáy viết tên người đó lên mặt bàn . Mình không biết mình đã ghi mấy mươi ngàn tên của bạn.

Lại bước thêm một bước nữa về phía Ngân Hằng.

- Thích một người là khi người đó không chú ý đến mình, thì làm ra những hành động vô cùng ngốc nghếch chỉ để người đó nhìn mình dù chỉ một lần. Nghịch ngợm, phá phách, trêu chọc, những hành động ấu trĩ của mình chỉ là mong bạn sẽ nhìn về phía mình. Có biết mỗi khi bạn quay đầu nhìn mình thì mình vui sướng đến thế nào không? Tim mình thường đập rất mạnh khi bắt gặp ánh mắt của bạn.

- Thích một người là mong chờ tiếng chuông điện thoại của người ta ,cầm ống nghe đôi khi không biết phải nói gì , không còn gì để nói , mỗi tay ơi là mỗi vẫn không bỏ xuống . Có nhớ lần đó, mình tìm có gọi điện cho bạn nhưng bạn không có nhà, mình đã để lại số điện thoại để bạn gọi lại ình. Mình đã cầm chặt điện thoại trong tay suốt cả buổi. Ai gọi đến mình đều ngắt máy nhanh vì sợ lỡ cuộc gọi của bạn.

Lâm Phong đã đứng trước mặt Ngân Hằng, bóng dáng cao to của cậu phụ lên thân hình mỏng manh của cô.

- Thích một người là khi đã chuẩn bị rất kĩ những gì phải nói nhưng đến lúc gặp thì quên hết và sau khi gặp , mặc dù rất muốn vẫn không thể nào nhớ được đã nói những gì . Mình thường nghĩ thật nhiều lí do để bắt chuyện với bạn, nhưng mỗi lần đứng trước mặt bạn, mình đều như một thằng ngốc, nói chuyện thường không rõ đầu rõ đuôi.

- Thích một người là sẵn sàng đi cùng người đó đến những nơi người ấy thích mà mình cực kì ghét. Thích một người là đi bên cạnh người đó , im lặng , không nói bất cứ điều gì mà vẫn như đã nói hết những điều cần phải nói. Mình thường đi theo sau bạn mỗi khi gương mặt bạn buồn bã đón xe đi đến nghĩa trang, nơi mình rất ghét vì sự tĩnh mịch của nó.

Ánh mắt Lâm Phong nồng nàn và chân thành vô cùng, nhìn Ngân Hằng, cậu ngừng một chút rồi nói tiếp.

- Thích một người là sẵn sàng đợi người người đó dù không có lí do gì để đợi . Không hề muốn đợi nhưng không thể đi đâu khác được . Sinh nhật mình, mình đãi tiệc mời cả lớp đến nhà chơi, người mà mình mong sẽ đến nhất là bạn. Dù mọi người đã đến đầy đủ hết cả, mình vẫn muốn đợi, vì mình hy vọng bạn sẽ đến.

Nhưng bạn điều không đến, cho đến khi mình hỏi, bạn đã bảo, mời phải dùng thiệp. Mình đã đi khắp nơi, lựa thật nhiều thiệp, muốn tổ chức sinh nhật, cầm thiệp đến mời bạn đi.

- Thích một người là khi người ta quan tâm đến những điều khác và lơ là mình nhưng mình vẫn có thể bỏ qua . Giận thì dễ , thông cảm và hiểu được mới là điều khó

- Đủ rồi....- Ngân Hằng vội lên tiếng cắt ngang

Ngân Hằng thở mạnh nhìn Lâm Phong nói:

- Xin lỗi, mình không thể nhận tình cảm này của bạn được.

Lâm Phong im lặng nhìn Ngân Hằng, tình cảm được giấu kín, mãi mới có đủ dũng khí nói ra, lại bị từ chối thẳng thừng như thế, lòng không thôi thất vọng. Lần nữa hỏi tại sao.

- Không có lý do gì cả, mình chưa từng nghĩ đến yêu đương trong khi đi học, mình càng không thích bạn – Ngân Hằng lạnh nhạt lên tiếng, trong người cô có chút khó chịu nên giọng nói có phần gắt gao.

- Bạn đã thích người khác – Lâm Phong bèn hỏi với vẻ mặt buồn bã đến tội nghiệp

- Không có – Vốn dĩ chỉ cần trả lời có thì có thể cắt đứt được sự quấy rầy của Lâm Phong, nhưng Ngân Hằng cũng không hiểu tại sao bản thân lại buộc miệng nói không.

- Vậy thì ỉn cơ hội đi. Mình tin mình có thể làm cho bạn thích mình – Lâm Phong tự tin nói.

- Không được – Ngân Hằng cảm thấy trong người khó chịu, đầu óc hơi mơ hồ nên dứt khoát từ chối.

Trong lòng cô, rời xa ngôi nhà đó chính là mục tiêu duy nhất, cô không có thời gian để nghĩ đến chuyện khác, càng không muốn mất thời gian phiền phức khi bị theo đuổi. Nên cứ nói thẳng ra cho xong.

- Vì sao lại không được. Nếu bạn cho rằng mình không hiểu thích một người làm như thế nào, vậy thì bạn dạy mình đi. Thế nào là thích một người, làm sao để bày tỏ với người mình thích, làm sao để người đó đáp lại tấm lòng của mình.

Ngân Hằng nghe Lâm Phong hỏi thì ngẩng người ra đầy bối rối. Cô chưa từng thích, càng không dám nghĩ đến thì làm sao có thể trả lời những câu hỏi của Lâm Phong.

Trước ánh mắt chờ đợi của Lâm Phong, Ngân Hằng càng bối rối, đầu óc cô thấy đau âm ỉ, trước mặt cảm thấy nhòe đi, gương mặt Lâm Phong bỗng mờ ảo, cô lảo đảo ngã xuống ngất lịm trong tiếng gọi kinh hãi của Lâm Phong.

- Bạn em bị sao vậy, hai chân đều bị bầm hết – Giọng một cô gái vang lên trong trẻo hỏi.

- Em có biết đâu – Giọng cậu trai vang lên trả lời, trong lời nói có chút đau lòng.

Ngân Hằng nhận ra giọng đó là của Lâm Phong. Cô mơ màng mở mắt tỉnh lại, cảm thấy đầu có chút ẩm ướt nhưng không hề lạnh lẽo. Đó là một cái khăn ẩm chườm lên trán cô để làm dịu bớt cái nóng trong người cô.

Nhưng cả người Ngân Hằng dường như rất đau, rất khó chịu, sức lực gần như mất hết.

Cả đêm qua, cô bị đánh đau muốn ngất và vẫn chưa có ăn gì đã đưa Gia Bảo đến bệnh viện, dù Minh Nhật có mua cơm cho cô, nhưng cô lại chẳng muốn ăn, cứ ngồi lặng lẽ nhìn gương mặt non nớt của Gia Bảo mà đau lòng rơi nước mắt, khóc cả một đêm tự trách bản thân, đến khi mệt mỏi mới chìm vào giấc ngủ. Sáng nay cô cũng chẳng ăn gì mà vội vã đến trường. Có lẽ vì thế mà sinh bệnh mới ngất xỉu.

Cô mơ hồ mở mắt nhìn nơi phát ra tiếng nói. Cô thấy Lâm Phong đang đứng nói chuyện với một chị gái mặc áo thun quần jeans, dáng người cân đối khỏe mạnh vô cùng.

- Thăng nhóc này, mau khai thật đi. Cô bé này không phải bạn gái em chứ, nhìn em lo lắng cho con bé như vậy. Mà này, không phải em bắt cóc người ta về đây đây chứ – Giọng chị gái đó vang lên trêu chọc.

- Có chị mới đi bắt cóc người thì có. Xui xẻo cho anh nào bị chị bắt cóc được – Lâm Phong cũng châm chọc lại – Chị mau đi ra ngoài đi. Để bạn em nghỉ ngơi.

- Được rồi, chị ra ngoài đây – Lâm Tịnh nhún vai rồi xoay người đi ra, nhưng trước khi đóng cửa, cô còn quay lại trêu chọc Lâm Phong một câu – Đừng có nhân lúc người ta chưa tỉnh mà giở trò đó nha.

- Chị.....- Lâm Phong giậm chân hét lên.

Lâm Tịnh không khỏi cười phá ra nhìn gương mặt đỏ bừng của cậu em đóng sầm cửa lại.

Ngân Hằng mặc dù không nghĩ Lâm Phong sẽ làm vậy, nhưng nghe Lâm Tịnh nói, cô cũng có chút sợ hãi, nên đành thức dậy. Lâm Phong thấy Ngân Hằng cử động bèn quay người lại mừng rỡ kêu lên:

- Bạn tỉnh rồi sao.

- Đây là nhà bạn à – Ngân Hằng ngồi dậy đưa mắt nhìn xung quanh.

- Đây là phòng mình – Lâm Phong gật đầu lúng túng đáp – Bạn ngất xỉu, mình đưa bạn đến phòng y tế nhưng cô không có ở đó. Định đưa bạn đến bệnh viện nhưng mình thấy chân bạn...nên

- Cám ơn – Ngân Hằng khẽ nói, lúng túng dẩu đôi chân bầm tím của mình rồi ngồi dậy nhưng hơi loạng choạng.

Lâm Phong vội chạy đến đỡ cô lo lắng hỏi:

- Hằng không sao chứ.

- Mình không sao, có chút khó chịu thôi – Ngân Hằng cười ngượng đáp, cô không dám nói mình không đứng nổi vì quá đói bụng.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 17

17. Chương 17

Nhưng không ngờ cái bụng của cô lúc đó lại réo rắc lên khiến Ngân Hằng xấu hổ đỏ cả mặt, thái độ xấu hổ của cô cực kì đáng yêu khiến Lâm Phong bật cười.

- Bạn cười cái gì – Ngân Hằng bặm môi trừng mắt hỏi.

- Mình đâu có cười – Lâm Phong cố gắng nín cười đáp, nhìn gương mặt càng lúc càng đỏ của Ngân Hằng, cậu cảm thấy thật ra cô cũng giống như bao nhiêu nữ sinh khác, cũng biết thẹn thùng.

- Mình có nhờ chị giúp việc nấu cháo, mình xuống lấy lên cho bạn.

- Không cần đâu, mình phải về – Ngân Hằng vội lắc đầu từ chối, cô đã đi lâu như vậy, không biết Gia Bảo thế nào, còn Minh Nhật nữa, không biết cậu ấy có bận việc gì hay không, cô chưa về cậu ấy không đi được.

- Bạn bị bệnh như vậy, không ăn gì sẽ không có sức mà đi đâu. Dù sao cũng nấu rồi, ăn xong mình đưa bạn đi – Lâm Phong giữ tay cô lại nhẹ nhàng khuyên nhủ, đề cô đi trong tình trạng như vậy, cậu sợ cô lại ngất xỉu không ai hay.

- Vậy- Ngân Hằng cắn môi cúi đầu suy nghĩ, dù gì cũng không nên phụ lòng tốt của người ta, nhưng Lâm Phong vừa mới tỏ tình với cô xong, nếu ở lại nghĩa là chấp nhận cho cậu ta một cơ hội.

Cô có chút bối rối ngẩng đầu nhìn Lâm Phong, lần nữa bắt gặp ánh mắt trong suốt ngược nhìn cô mong đợi, lòng Ngân Hằng chùng xuống. Lần nào đối diện với đôi mắt này, cô cũng thấy rung động, nó mang hình ảnh của Gia Bảo mỗi khi cầu xin cô điều gì đó khiến cô không tài nào từ chối được.

Khẽ thở dài một cái Ngân Hằng gật đầu. Lâm Phong bèn nhoẻn miệng cười đầy sung sướng, một nụ cười mang nét trẻ con trong sáng, trông cậu như một thằng nhóc được cho quà. Vội vàng quay lưng đi lấy cháo. Lung túng đến nỗi làm cánh cửa bật mở va vào đầu mình, Lâm Phong xấu hổ quay lại nhìn Ngân Hằng cười ngượng một cái rồi nhanh chóng đi ra. Ngân Hằng nhìn theo bộ dáng của Lâm Phong thì không khỏi bật cười, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái lên rất nhiều.

Tô cháo thật nóng bốc khói nghi ngút đặt cẩn thận trên bàn trước mặt Ngân Hằng, cô cẩn thận thổi từng luồng rồi cho vào miệng, từng muỗng từng muỗng đi vào bên trong người dường đã thỏa lấp được sự rạo rạo của bao tử, sắc mặt cô cũng hồng hào hơn. Sức lực yếu ớt cũng dần phục hồi, cháo nóng thêm hành có khả năng giải cảm tốt, mồ hôi tuôn ra đầy trán nhưng lại khiến cơ thể khỏe hơn.

Lâm Phong cẩn thận lấy khăn giấy lau giúp Ngân Hằng những giọt mồ hôi kia để cô ăn được thoải mái hơn, nhưng Ngân Hằng đã lên tiếng:

- Để mình tự lau.

Lâm Phong bèn đưa tờ khăn giấy cho Ngân Hằng rồi ngồi khép tay bên cạnh chăm chú nhìn cô ăn. Ngân Hằng bèn quay sang cậu nói:

- Bạn Phong này, bạn nhìn như vậy khiến mình ngại lắm, làm sao mình ăn được.

- Vậy mình quay mặt đi – Lâm Phong giật mình xấu hổ xoay người quay mặt đi nơi khác.

- Cũng không cần vậy đâu, miễn là bạn đừng nhìn mình chăm chăm như thế – Ngân Hằng nhìn Lâm Phong nhẹ nhàng bảo.

Lâm Phong gật đầu mỉm cười xoay đầu lại nhưng dù cố thế nào, mắt cậu vẫn liếc nhìn Ngân Hằng, Ngân Hằng cũng đành mặc kệ cậu, cố ăn thật nhanh để ra về.

Theo Lâm Phong đi xuống lầu gặp ngay chị gái cậu ta bên dưới, đó là một cô gái tuy không xinh đẹp nhưng lại rất ưa nhìn, chị ấy cũng có dáng cao như Lâm Phong nhưng nụ cười và ánh mắt khá giống nhau.

- Hi...em gái tỉnh rồi sao – Lâm Tịnh nhìn Ngân Hằng cười hỏi.

Ngân Hằng cười ngượng khẽ gật đầu.

- Đây là chị gái mình, Lâm Tịnh.

- Em chào chị Tịnh – Ngân Hằng bèn mở miệng chào – Lâm phiên chị rồi.

- Không có chi. Em đến chị rất vui. Thằng nhóc này của chị càng vui hơn – Lâm Tịnh cố tình nói rồi nháy mắt với Lâm Phong.

- Chị- Lâm Phong bậm môi trũng mắt cảnh cáo chị gái, rồi quay sang Ngân Hằng bối rối giải thích – Bạn đừng để ý nha, tính chị ấy là vậy.

Ngân Hằng gật đầu mỉm cười tỏ ý không buồn, Lâm Phong mới thở phào nói:

- Đi thôi...mình đưa bạn về nhà.

Ngân Hằng cúi đầu chào Lâm Tịnh rồi nhẹ nhàng bước theo Lâm Phong ra cửa, Lâm Tịnh thấy Lâm Phong quên mang chìa khóa xe, bèn cầm lấy chìa khóa xe bước nhanh đến đưa cho cậu, sau đó kể tai cậu nói:

- Cô bé cũng xinh đẹp và hiền ghê, em trai chị cũng khéo chọn lựa lắm, chị nhất định sẽ ủng hộ.

- Chị này...- Lâm Phong mắc cỡ khẽ kêu thầm.

Tuy là nói rất nhỏ, nhưng Ngân Hằng vẫn nghe thấy, cô thấy hơi xấu hổ, chị Lâm Tịnh nhất định là hiểu lắm mối quan hệ của hai người.

Lâm Phong đưa Ngân Hằng về nhà, Ngân Hằng phải nói mãi, cậu mới chịu ra về. Cô biết trong lòng cậu có hàng tá câu hỏi thắc mắc muốn hỏi, cũng như cô biết ánh mắt Lâm Tịnh nhìn mình về thương cảm, thường đưa mắt quan sát đôi chân của cô, nhưng hai người họ điều không hỏi đến để tránh việc cô thấy khó xử.

Nhìn theo bóng Lâm Phong, Ngân Hằng mới quay ngót vào nhà.

Cô vốn là muốn âm thầm về nhà thu dọn đồ đạc rồi đi, không ngờ lại bị ngắt xịu. Bây giờ mà vào, thế nào cũng chạm mặt bà ta ngay thôi. Nhưng sự việc đã đến nước này, cô không còn gì phải sợ nữa, cô đã quyết tâm bảo vệ Gia Bảo tránh cho thằng bé phải chịu thêm nhiều tổn thương nữa.

Hít một hơi thật sâu, cố lấy hết can đảm để đối mặt với bà Kim Lương, cô sẽ không nhường nhịn bà ấy nữa. Đẩy mạnh cánh cửa vào nhà, Ngân Hằng đã thấy bà Kim Lương ngồi ở phòng khách.

Vừa thấy Ngân Hằng bước vào, bà Kim Lương vội đứng bật dậy. Cứ nghĩ đến việc phải đối mặt với sự hằn học của bà ta, Ngân Hằng không khỏi ngồng người đối mặt. Nhưng không ngờ bà Kim Lương lại có thái độ ôn hòa vô cùng.

Hai tay bà vò vò, đôi mắt hơi trũng sâu, quần áo mặc trên người cũng nhăn nhúm, cứ như bà ta đã thức chờ cả đêm. Bà Kim Lương nhìn Ngân Hằng môi mấp mấp muốn mở miệng nói.

Ngân Hằng phớt lờ sự có mặt của bà ta, cô muốn về phòng thu dọn thật nhanh, Gia Bảo đang chờ cô.

Ngân Hằng đi thẳng lên lầu, lôi cái túi xách của mình ra nhét hết đồ đạc cần thiết từ tập vở và quần áo cho vào bên trong. Cô lôi chiếc thẻ màu vàng mà ba cô cho để dành xài ra, cô siết chặt nó trong tay, số tiền mà cô để dành cho cuộc sống tự lập, cho sự thoát khỏi cái lồng chết chóc này.

Cứ ngỡ vẫn còn khá lâu mới sử dụng, không ngờ lại sử dụng nó nhanh như vậy. Đây là lần thứ hai cô sử dụng. Lần trước cô rút ra một ít để cùng Lâm Phong đi chơi, lần này có lẽ phải dùng toàn bộ chờ đến khi ba cô về.

Ngân Hằng nhét cái thẻ cẩn thận vào trong túi rồi mở cửa đi đến phòng Gia Bảo thu dọn.

Lần nữa chạm mặt bà Kim Lương, cô đã không muốn đến gần bà ta, vậy mà bà ta cứ sấn tới trước mặt cô khiến cô nhìn về mặt bà ta mà phát cáu, cô hằn hoi nói:

- Bà muốn gì đây.

Cô giận dữ trừng trừng nhìn bà ta, cô vẫn thấy rõ trên mặt bà ta còn vết móng tay của mình, cũng như trên người cô cũng có vết móng tay của bà ta, dưới chân cô vẫn còn dấu vết của trận đòn. Lần này, cô không còn nhẫn nhịn nữa, cô tuôn hết sự phẫn nộ qua nét mặt của mình.

Có lẽ trước sự phẫn nộ của cô, bà Kim Lương cuối cùng cũng e sợ, bà ta nước nước miếng, mặt tái mét, cả 3 người run lên đứng bất động.

Ngân Hằng đi thẳng về phòng Gia Bảo, xét qua người bà ta khiến bà ta chơi với té ngã, Ngân Hằng cũng không thêm đứng lại, cô vào phòng Gia Bảo thu dọn.

Bà Kim Lương thấy cô thu dọn hết, bắt đầu thấy lo lắng, bà ta cuối cùng cũng lên tiếng hỏi:

- Gia Bảo thế nào rồi, nó có sao không, con đưa nó vào bệnh viện nào. Để đi đến đó thăm nó sẵn đóng tiền viện phí luôn.

- Không cần, để lại lương tâm xấu xa của bà mà dành cho người khác đi. Chị em tôi không dám nhận – Ngân Hằng cười mỉa mai đáp.

- Ngân Hằng, đi sai rồi. Mong con tha thứ cho đi. Đi không cố ý đánh Gia Bảo đâu – Bà Kim Lương méo mào nói.

- Cái sai của bà không chỉ có việc đó. Đừng mong tôi tha thứ cho hành động của bà. Hạng người như bà không có chỗ để chứa sự khoan hồng tha thứ của người khác đâu – Ngân Hằng quyết liệt đáp.

Nói xong cô kéo khóa của chiếc túi lại rồi xách nó đi ra. Bà Kim Lương vẫn đứng áng ố ở cửa ra vào, cô trừng mắt quát:

- Tránh ra.

- Xin con, tha thứ cho đi đi. Đi biết mình sai rồi, đi đã suy nghĩ cả đêm, đi rất ăn năn, xin con đừng đi – Bà Kim Lương nước mắt ngấn dài cầu xin Ngân Hằng tha thứ.

- Bà thật sự ăn năn hay bà lo sợ – Ngân Hằng nhếch môi cười châm biếm hỏi – Bà ăn năn, buồn cười, bà mà cũng biết ăn năn hay sao.

- Không đâu, đi đã nhận ra lỗi của mình rồi, đi thật sự ăn năn, con đừng có bỏ đi được không – Bà Kim Lương giữ tay cô lại lắc đầu nói.

- Bà nhận ra lỗi của mình rồi sao, nếu bà thật sự nhận ra, thì phải nhận ra từ lâu rồi mới đúng, từ những trận đòn bà ban cho tôi kia. Bà chỉ đang lo sợ, sợ khi ba tôi về biết chuyện, ông sẽ nổi giận thì đúng hơn. Sự ăn năn của bà chẳng lừa được ai đâu. Con người bà tôi quá hiểu rõ – Ngân Hằng tức giận mắng – Tôi nói cho bà biết, bây giờ cho dù bà thật sự ăn năn đi chăng nữa, tôi cũng không bao giờ tha thứ cho bà đâu, bà nghe rõ chưa.

Bà Kim Lương nghe Ngân Hằng nói sợ hãi siết chặt lấy tay cô, ánh mắt bà ta đầy sự sợ hãi, lần đầu tiên Ngân Hằng thấy đôi mắt này của bà ta, trong lòng cô có chút vui sướng, thì ra cái cảm giác tự đứng vững trên chân mình có thể làm cho kẻ thù sợ hãi đến thế, vậy mà bấy lâu nay cô lại không biết.

Ngân hằng đưa tay đẩy mạnh bà Kim Lương ra, xách túi dứt khoát ra đi

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 18

18. Chương 18

Cô đến máy rút tiền, rút một nửa số tiền trong thẻ ra rồi bắt taxi đi đến bệnh viện, đi thật nhanh vào bên trong, cô sợ Gia Bảo sẽ khóc khi không thấy cô trở về, thằng bé rất sợ cô sẽ bỏ nó mà đi. Ngân hằng ba chân bốn cẳng chạy vào bên trong, nhưng chưa đến cửa cô đã nghe tiếng cười vang vọng ra tận bên ngoài. Cả phòng cấp cứu chỉ có mỗi Gia Bảo, cho nên tiếng cười đó không phải của ai khác ngoài Gia Bảo.

Nhưng thằng bé vốn không hay cười, càng không cười to như thế.

Ngân Hằng đẩy cửa vào bên trong, thấy Minh Nhật đang cùng Gia Bảo đùa chơi vui vẻ. Thấy Ngân Hằng vào, Gia Bảo vui mừng reo lên gọi:

- Chị...

Ngân Hằng bước đến nhoãn miệng cười với em trai rồi đưa mắt nhìn Minh Nhật đầy biết ơn. Minh Nhật đứng dậy đỡ lấy túi quần áo trong tay cô xuống giúp cô.

- Cảm ơn.

- Chị, anh Minh Nhật không có gạt em, anh nói nhất định chị sẽ trở lại đây, chị sẽ không bỏ em.

- Khờ quá, chị thương bé Bảo nhất, sao chị lại bỏ em được – Ngân Hằng bước đến xoa đầu Gia Bảo khẽ nói, sau đó cô ái ngại nhìn Minh Nhật nói – Xin lỗi bạn, vì có chút chuyện nên bây giờ mới vào được.

- Không sao, mình rất thích Gia Bảo, thằng nhóc rất ngoan. Hai anh em mình chơi với nhau rất vui, phải không Gia Bảo – Minh Nhật đáp rồi hất đầu hỏi Gia Bảo.

- Đúng vậy, anh Nhật rất dễ thương, ngoài chị và ba, em thích anh Minh Nhật nhất – Gia Bảo vô tư bày tỏ tình cảm của mình.

- Cảm ơn bạn, thằng bé ít khi vui vẻ thế này – Ngân Hằng đầu nói.

- Mình cũng từng là thằng nhóc cô đơn như Gia Bảo. Lúc đó mình thường tự tìm trò chơi cho riêng mình, bây giờ mình truyền lại cho Gia Bảo một chút thôi.

- Để mình đi mua cơm cho hai người ăn, lúc này vội vã chạy vào nên mình quên mất – Ngân Hằng chợt nhớ ra một việc, đã đến giờ cơm trưa rồi.

- Không cần đâu, mình về nhà ăn bây giờ – Minh Nhật liền khoát tay từ chối, sau đó cậu quét qua đồng hồ có tập vở túi xách của Ngân Hằng thắc mắc hỏi.

- Bạn định dọn ra khỏi nhà luôn sao?

Ngân Hằng hơi ngại khi bị Minh Nhật nhìn thấy đồ đạc có chút lung tung của mình, vì đi vội nên cô cứ thế nhét vào chứ không hề sắp xếp ngay ngắn. Chuyện xấu trong nhà vốn dĩ không đồn ra bên ngoài, nhưng đến nước này mà giấu diếm Minh Nhật, cô thấy phụ sự quan tâm lo lắng của cậu quá bèn gật đầu:

- Mình định tạm thời dọn ra khỏi đó cho đến khi ba mình về.

- Đã quyết định dọn đến chỗ nào chưa?

Ngân Hằng lắc đầu, cô quả thật không biết nên dọn đi đâu. Từ trước đến giờ, cô rất ít đi đâu, chỉ có con đường từ trường về nhà, từ nhà về trường, thỉnh thoảng được ba dẫn đi đó đi đây mà thôi. Vốn dĩ muốn nhân tiện đưa đơn xin nghỉ rồi hỏi tội bạn xem có biết ở đâu cho thuê phòng trọ hay không, thì lại bị Lâm Phong làm cho tức giận mà quên mất việc chính này.

Cô thở dài lo lắng, nửa muốn gọi điện cho ba về nhanh, nửa lại sợ ảnh hưởng đến công việc của ba cô. Bây giờ không biết phải làm sao, đành chờ xem khi nào Gia Bảo được xuất viện rồi mới tính tiếp. Tạm thời cứ ở trong bệnh viện cái đã.

Nào ngờ, bác sĩ vào hỏi:

- Cháu gái! Cháu đã suy nghĩ kỹ chưa, em cháu bây giờ tạm thời có thể xuất viện được rồi, nhưng với tình trạng của em cháu, bác buộc phải báo công an điều tra.

Ngân Hằng nghe bác sĩ nói thì kinh sợ vô cùng, mắt cô bỗng tái mét, lo sợ nhìn bác sĩ, cô ấp úng nói:

- Ba cháu không có nhà, ba cháu đi công tác rồi. Mẹ cháu mất lâu rồi.

Vị bác sĩ cau mày chăm chú nhìn cô, cuối cùng ông lên tiếng hỏi:

- Vậy ai là người đã đánh cháu và em trai cháu, nếu không phải ba mẹ mình, việc gì cháu lại không chịu nói ra.

Ngân Hằng mím môi, cô không biết nên nói thế nào, quả thật cô rất muốn pháp luật trừng trị bà Kim Lương thích đáng, nhưng mà sự việc này mà âm ỉ lên, sẽ rất ảnh hưởng đến công ty của ba cô. Công ty ông chỉ là một công ty nhỏ, rất dễ bị từ chối hợp tác một khi đã có tin đồn đại như thế.

- Là bọn xấu ở xóm cháu ạ. Bọn họ hay ăn hiếp chị em cháu lắm. Lần này cũng là bọn họ đó ạ – Gia Bảo đột nhiên lên tiếng nói.

Ngân Hằng và vị bác sĩ đều đồng loạt đưa mắt nhìn về Gia Bảo. Ngân hằng kinh ngạc hơn cả vị bác sĩ, cô biết rõ Gia Bảo đang nói dối, nhưng thẳng bệ trước giờ không nói dối, càng không thể nghĩ ra chuyện đối phó với bác sĩ thối này, nên mới khiến cô ngạc nhiên tột độ.

- Vậy sao – Giọng vị bác sĩ trầm lại, ông nhìn Gia Bảo hỏi tiếp – vậy cháu có biết bọn họ là ai không?

- Không ạ, mấy người đó lâu lâu cháu mới gặp, bọn họ đều là người xấu ạ – Gia Bảo nói với giọng chân thật.

Ngân Hằng chỉ có thể chớp chớp mắt nhìn Gia Bảo.

- Có thật thế không? – Vị bác sĩ quay sang hỏi Ngân hằng.

- Dạ phải – Ngân hằng bèn gật đầu xác nhận.

Vị bác sĩ cuối cùng cũng tin vào chân lý, trẻ con thường không biết nói dối, nên đã tin lời nói của hai chị em, ông dặn dò hai chị em phải cẩn thận, đừng đi ra ngoài khi ba không có ở nhà. Cuối cùng ông ký giấy đồng ý cho xuất viện.

Ngân Hằng không ngờ lại xuất viện nhanh đến vậy, cô thở dài đi làm thủ tục xuất viện rồi xách túi cùng Minh Nhật đưa Gia Bảo ra khỏi bệnh viện. Ngân Hằng suy tính, tạm thời tìm một khách sạn giá bình dân ở tạm rồi tính tiếp.

Cô trả tiền cho Minh Nhật:

- Cám ơn bạn rất nhiều.

Minh Nhật đón lấy số tiền trên tay Ngân hằng, cậu không hề đếm lại, thẳng tay nhét nó vào túi rồi nhìn Ngân Hằng:

- Một tháng 200 ngàn đồng, phòng nhỏ thôi, nhưng cũng khá gọn gàng sạch sẽ. Có bếp nấu ăn, phòng tắm đoàn hoàng, bạn muốn thuê không?

- Thật sao? – Ngân hằng nghe xong mừng rỡ nhìn Minh Nhật hỏi lại.

- Đi theo mình – Minh Nhật không đáp ầm tóm lấy túi xách của Ngân Hằng cùng túi tập vở của cô xoay lưng đi.

Ngân Hằng vội nắm tay Gia Bảo đi theo Minh Nhật.

Minh Nhật dẫn hai chị em họ đến một ngôi nhà tường rất bình thường, cũng khá gần nhà cô, chính là con đường lần trước Ngân Quỳnh gặp chuyện, tuy không lớn lắm, nhưng trông không giống nhà trọ cho lắm. Cô nghi ngại nhìn Minh Nhật.

- Đây là nhà mình – Minh Nhật thản nhiên giới thiệu.

- Nhưng mà ...- Ngân Hằng ngập ngừng nói.

- Chỉ cần bạn trả phí đầy đủ và không chê nó chật hẹp là được – Minh Nhật nói rồi đẩy cửa bước vào bên trong.

- Con về rồi sao, có bạn à – Giọng một bà cụ nói vọng ra.

- Dạ, con mới về – Minh Nhật lễ phép đáp lại – Bà ơi, con có hai người bạn đến ở nhờ nhà ta ít bữa.

Bà cụ nghe Minh Nhật nói thì ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, nhưng không giống như đang nhìn mà giống như đang nghe ngóng.

- Đây là bà nội của mình, bà mình không còn thấy đường nữa – Minh Nhật quay sang Ngân hằng và Gia Bảo nói nhỏ.

- Cháu chào bà ạ. Gia Bảo, em mau chào bà đi – Ngân hằng khẽ nói.

- Cháu chào bà – Giọng nói trong trẻo nhưng có chút sợ hãi của Gia Bảo vang lên.

Bà nội Minh Nhật nghe tiếng chào bèn giơ tay ra phía trước, Ngân Hằng hiểu ý, cô rút rè tiến lại giơ tay chạm vào tay bà. Bà nội Minh Nhật liền nắm lấy tay Ngân hằng, cô có chút sợ hãi, nhưng bà nội Minh Nhật vỗ vỗ tay cô nói:

- Nhà cháu chắc là khá giả, nhà bà hơi chật chội một chút, cháu đừng cười chê.

Ngân hằng lúc đầu tưởng bà không có ý muốn cho hai chị em cô vào nhà nhưng nghe bà nói thế cô cũng thấy nhẹ nhõm, thở nhẹ đáp:

- Không đâu bà à. Nhà nhỏ ấm cúng hơn nhà to bà ạ.

Bà nội Minh Nhật hài lòng mỉm cười gật đầu:

- Cháu gái ngoan, cháu và em trai cứ ở lại đây đến khi nào chán thì thôi. Nhà bà tuy không có cửa nhưng chúng ta có cháo ăn cháo, có rau ăn rau.

- Cháu cảm ơn bà, cháu và em cháu xin đến làm phiền gia đình mình một thời gian ạ – Thấy bà nội Minh Nhật thân thiết dễ gần, Ngân Hằng cũng vui vẻ đáp.

- Mình dẫn bạn và bé Bảo về phòng – Minh Nhật bèn nói chen vào.

Ngân Hằng và Gia Bảo theo Minh Nhật vào phòng, đó là một căn phòng nhỏ, có một chiếc giường nhỏ nhưng có thể chứa được hai chị em Ngân Hằng. Ngân Hằng sắp xếp đồ đạc lại ngăn nắp rồi xuống nhà bếp phụ Minh Nhật nấu cơm.

- Không cần đâu, mình có thể làm một mình – Minh Nhật thấy Ngân Hằng đòi phụ giúp thì sợ cô vất vả nên lập tức từ chối.

- Mình không phải là một cô tiểu thư không biết làm gì đâu. Ở nhà hầu như mình điều nấu cơm dù nhà có người giúp việc – Ngân Hằng bèn cười hiền giải thích, cô biết Minh Nhật nghĩ nhà cô khá giả nên cô chắc cô không biết nấu ăn gì cả – Bạn đừng nghĩ mình là thiên kim tiểu thư gì đó, bạn có thấy cô tiểu thư nào giống như mình không, có nhà cũng không thể về.

Minh Nhật nghe Ngân Hằng nói thì ngái đầu nói:

- Xin lỗi.

- Để mình giúp bạn – Ngân Hằng liền cười cầu hòa nói.

- Được.

- Cốc ...cốc cốc

- Vào đi.

Minh Nhật bước vào phòng, nhìn Giả Bảo nằm m nhắm mắt trên giường bèn hỏi:

- Gia Bảo ngủ rồi sao?

- Uhm- Ngân hằng vuốt mái tóc của Gia Bảo rồi gật đầu.

Cô ngồi dậy đắp mền cho Gia Bảo cẩn thận rồi nhìn Minh Nhật cảm kích nói:

- Cám ơn bạn rất nhiều.

- Mình có thu phí mà. Không cần cám ơn

- Mình cám ơn bạn vì đã giúp mình che dấu bác sĩ. Chắc chắn bạn đã dạy bé Bảo nói những lời đó đúng không?

- Mình biết bạn không muốn nói ra, nên mới dạy Gia Bảo nói thế thôi.

- Bạn và bà nội sống một mình với nhau sao? – Ngân hằng nhìn Minh Nhật hỏi.

- Không , mình còn một người cậu nữa, cậu ấy hiện giờ đi công tác – Minh Nhật cúi đầu khàn giọng nói.

- Vậy còn ba mẹ bạn – Ngân Hằng nghiêng đầu hỏi.

- Mẹ mình mất rồi. Còn ba mình ...- Minh Nhật nói tới đây thì dừng lại, vẻ mặt đau buồn khôn siết.

- Xin lỗi – Ngân Hằng biết mình đã chạm đến vết thương lòng của Minh Nhật nên rất ân hận.

- Không có gì. Bạn nghỉ ngơi sớm đi – Minh Nhật bèn nói rồi bỏ đi ra ngoài.

Ngân hằng nhìn theo bóng dáng của Minh Nhật rồi thở dài. Mỗi gia đình đều có mỗi hoàn cảnh, không có gia đình nào giống gia đình nào. Nhưng những số phận bi thương đều giống nhau ở chỗ, đều là khắc sâu những nỗi đau vào lòng.

Minh Nhật đứng trước bàn thờ thấp nén nhanh ẹ mình.

- Mẹ, yên tâm đi. Con nhất định sẽ không để ba chịu hàm oan đâu.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 19

19. Chương 19

Sau khi gửi gắm bé Bảo cho bà nội mù của Minh Nhật, và dặn dò Gia Bảo phải ở trong nhà không được chạy lung tung, Ngân Hằng mới yên lòng đi học. Sáng sớm Minh Nhật và Ngân hằng không đón xe buýt như mọi lần nữa, bởi vì cô không muốn gặp mặt Ngân Quỳnh, cả hai cùng nhau đi bằng xe đạp của Minh Nhật.

Lâm Phong cầm một bình ủ cháo đem đến trường, cậu vừa đi vừa mỉm cười hạnh phúc, từ tối cậu đã dặn dò người giúp việc thật kỹ càng, còn cố tình đặt giờ để thức dậy sớm, tận mắt nhìn người giúp việc nấu rồi đích thân bỏ vào bình giữ nhiệt đem đến trường.

Cậu đứng chờ Ngân Hằng ở trước cổng, tay giữ chặt bình giữ nhiệt, mong ngóng từng phút từng giây, hy vọng cô sẽ nhận tấm lòng của cậu. Lâm Phong vừa đứng đợi vừa tưởng tượng Ngân Hằng sẽ cảm động trước tình cảm của cậu. Cuối cùng cũng thấy được bóng dáng Ngân Hằng xuất hiện

Chỉ có điều là cậu không ngờ Ngân Hằng lại đi cùng với Minh Nhật. Nụ cười mong đợi của cậu vụt tắt nhất là khi cô nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Ngân Hằng khi trò chuyện với Minh Nhật, nụ cười mà chưa bao giờ cậu được nhận.

Hai người họ chạy ngang qua cậu nhưng không hề phát hiện ra cậu, cánh tay cầm bình giữ nhiệt của cậu buông thổng xuống, sự thất vọng và buồn bã hiện rõ trên nét mặt của Lâm Phong.

- Bạn đã bảo, bạn không thích Minh Nhật mà – Lâm Phong nhìn Ngân Hằng bằng ánh mắt vừa tức giận vừa buồn bã hỏi khi Ngân Hằng đứng ở trước nhà để xe chờ Minh Nhật.

- Mình thích hay không thích bạn ấy liên quan gì đến bạn – Ngân Hằng đánh mặt nhìn Lâm Phong đang giận dữ hỏi.

Lâm Phong đuối lí, cậu vốn không có tư cách gì để hỏi Ngân Hằng câu này. Cậu không phải là người yêu hay bất kì ai có thể xen vào cuộc đời cô. Cậu cảm thấy hận cảm giác bất lực của bản thân ngay lúc này.

Ngay lúc đó Minh Nhật cũng vừa bước ra, cậu nghe thấy Lâm Phong hỏi Ngân Hằng câu đó, cậu đưa mắt nhìn Lâm Phong cười khinh miệt rồi vờ như không thấy Lâm Phong, bước đến bên Ngân Hằng vui vẻ nói:

- Tối nay về nhà mình, chúng ta cùng nấu cơm, bạn muốn ăn món gì?

- Món gì cũng được, miễn là bạn và bà nội thích ăn là được – Ngân Hằng quay người đáp.

- Ủ, ăn xong chúng ta tiếp tục cùng nhua làm bài tập – Minh Nhật cố ý nói lớn những điều này cho Lâm Phong nghe.

Ngân Hằng không hiểu dụng ý của Minh Nhật, cô cảm kích trước sự giúp đỡ của Minh Nhật, cũng hiểu đạo lí sống nhờ người thì phải chiều lòng người, nên đối với Minh Nhật cực kì ân cần.

Hai người bỏ đi để mặc Lâm Phong đứng đó nhìn theo mà lòng buồn bã khôn nguôi. Cậu tức giận quăng mạnh chiếc bình giữ nhiệt xuống mặt đất, nào ngờ áp suất trong bình vì va chạm mạnh mà làm bật nắp của chiếc bình. Cháo nóng trong bình vì vậy mà văng ra, văng trúng vào Minh Nhật cùng Ngân Hằng.

- Á...- Tiếng kêu đau đớn của Ngân Hằng vang lên khiến Lâm Phong giật mình.

Cậu nhìn lại hậu quả mà mình vừa gây ra, thấy vẻ mặt đau đớn của Ngân Hằng đang nhìn chùng chùng vào cậu đầy tức giận thì chết đứng. Luống cuống không ngừng muốn xin lỗi vì không phải cậu cố ý làm như thế nhưng Minh Nhật đã lao về phía cậu tung cú đấm.

Không chuẩn bị kịp, Lâm Phong ngã bật ra sau, Minh Nhật thừa cơ tiếp tục nhào vô đánh. Nhưng Minh Nhật vốn chẳng phải là đối thủ của Lâm Phong, chẳng mấy chốc, người bị đánh là Minh Nhật. Lâm Phong vốn đang trong cơn tức giận vì bị Minh Nhật cố ý khiêu khích, lại thấy Ngân Hằng và Minh Nhật thân thiết như vậy thì không kìm chế được tính nóng nảy của mình mà lao vào đánh lại.

Ngân Hằng thấy Minh Nhật bị Lâm Phong đánh thì nóng ruột, lại thấy mọi người bắt đầu kéo lại, cô sợ lại bị kéo đến phòng hiệu trưởng nữa thì nguy nên chạy đến kéo hai người ra. Cú đấm của Lâm Phong nhắm vào Minh Nhật lại vì thế mà đâm vào lưng cô.

Lâm Phong hoảng hốt dừng tay lại. Đột nhiên thấy hối hận vì sự nóng nảy của mình. Cậu lắp bắp...

- Mình...mình

Ngân Hằng bị cú đấm làm đau đớn, cô cắn răng cố đứng dậy, Minh Nhật vội đỡ cô đứng lên, cậu nhìn Lâm Phong chừ:

- Cậu là thằng khốn.

Nói xong Minh Nhật định lao vào đánh nhau với Lâm Phong lần nữa. Lâm Phong đứng yên, lần này cậu nhất định không đánh trả. Nhưng Ngân Hằng đã giữ Minh Nhật lại rồi nhìn Lâm Phong nói:

- Bỏ đi...gây sự với loại người này không đáng đâu.

Nói rồi cô lôi Minh Nhật bỏ đi. Lâm Phong chưa bao giờ thấy ánh mắt lạnh lùng xem như cậu không tồn tại như thế của Ngân Hằng, trong lòng không khỏi chua xót và đau đớn.

Lần đầu biết yêu, lần đầu thích một người con gái, toàn tâm toàn ý nghĩ đến người đó, vậy là toàn đổi lấy sự hờ hững, và lạnh nhạt.

Cậu nhìn đám cháo dưới đất, cái mà cậu đặt hết tâm ý vào đã nằm hòa lẫn với đất cát đến đáng thương, tục như tâm ý của cậu bị người ta rũ bỏ.

Cậu quay đầu bước chân vào lớp.

Hôm nay, cô giáo dạy lý của họ là người Quảng Bình, giọng cô hơi khó nghe, cô bước chân vào lớp liền hỏi mọi người:

- Các em đã có vợ chưa ?

- Cô ơi tụi em chưa có vợ – Đám con trai phá ra cười rần rần đáp khiến cô giáo đỏ cả mặt.

Cô hắng giọng nói rõ từng chữ:

- Tất cả lấy vở ra đặt trên bàn để cô kiểm tra xem các em đã làm bài tập về nhà đầy đủ chưa.

Tất cả không ai dám cười nữa bèn lục túc lấy tập vở ra, có vài người lật đặt ghi ghi chép chép của đứa bạn kế bên. Lâm Phong nhìn thấy Ngân Hằng lôi tập của Minh Nhật ra từ chiếc cặp của cô đưa cho Minh Nhật. Trong lòng cậu bỗng bùng phát một sự tức giận. (em ấy ghen , hehe)

- Lâm Phong, tập của em đâu? – Cô giáo đi đến bàn cậu xem qua tập của Sơn Hải và Bảo Duy néo tai mỗi đứa một cái về tội làm bài cho có lệ chứ chẳng đúng tí tẹo nào, rồi quay sang Lâm Phong hỏi.

- Em để quên ở nhà rồi – Lâm Phong uể oải đáp, người nằm rạp trên bàn, không buồn ngồi thẳng dậy.

- Em là để quên hay là không chịu làm bài ?- Cô giáo nghiêm mặt nhìn cậu hỏi.

- Tùy cô nghĩ – Lâm Phong cộc lốc đáp.

Tất cả mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Lâm Phong và cô giáo dạy lý e ngại. Ai cũng biết rõ bản tính ngông cuồng của Lâm Phong, nhưng chưa bao giờ họ thấy thái độ vô lễ hết sức của cậu như thế. Có thể nói, bình thường Lâm Phong có đôi chút nghịch ngợm phá phách, nhưng cậu vẫn biết thế nào là tiên học lễ, hậu học văn, chưa bao giờ có thái độ quá đáng khinh thường thầy cô như thế.

Ngân hằng và Minh Nhật cũng quay đầu nhìn Lâm Phong, mắt cậu chạm vào mắt Ngân Hằng bèn tức giận quay đi, lại chạm vào cái nhìn khinh miệt của Minh Nhật, Lâm Phong càng tức giận bội phần.

- Lâm Phong, em nghe đây một là em đứng dậy cho cô, còn không thì đi ra ngoài – Cô giáo tức giận vì thái độ vô lễ của Lâm Phong bèn quát lên.

Lâm Phong bèn chuyển mình đứng lên, cô giáo và mọi người cứ tưởng Lâm Phong biết sợ mà vâng lời, ai ngờ đâu vị trí mà cậu đứng là trên cái ghế ngồi.

Lâm Phong đứng dậy dậm chân thật mạnh lên ghế rồi đứng bật người lên cao. Vốn dĩ cậu cao dong dong, hơn cả cô giáo khi mang giày cao gót, bây giờ cậu càng cao sừng sững khiến cô giáo hoảng sợ bật người lui lại mấy bước. Mọi người trong lớp chưa từng thấy một Lâm Phong bất trị như thế, mặt mũi ai cũng xanh lè lấm lét nhìn cuộc đối đầu giữa Lâm Phong và cô giáo.

Cô giáo môn lý nhìn Lâm Phong lấy hơi lên cổ sức nói:

- Em đi lên phòng hiệu trưởng cho tôi.

Lâm Phong không trả lời, nhảy phịch xuống đất, xách cặp đi thẳng ra cửa.

- Này con trai! Chuyện gì xảy ra vậy hả? – Mẹ Lâm Phong kéo tấm chăn được cậu phủ kín người từ đầu đến chân ra âu yếm hỏi đứa con trai cưng của mình.

- Mặc kệ con – Lâm Phong phụng phịu giữ lấy tấm chăn che kín mặt mình lại đáp.

Bà Ngọc Lan thở dài nhìn đứa con trai nhỏ, cu cậu này tuy lớn xác nhưng lúc nào cũng như đứa trẻ lên ba, chẳng bao giờ khiến bà thôi lo lắng.

Lần này không biết lại vì chuyện gì nữa, cô giáo phải gọi điện thoại cho bà phàn nàn. Nhiều lúc bà cũng không biết phải làm sao với cậu quý tử này. Đánh thì không nổi, mà không thể không dạy bảo được.

Bình thường bà và chồng vì chuyện làm ăn mà hay đi công tác, có khi công tác ở nước ngoài đến hai ba tuần lễ liền mới về, vì thế bà luôn cảm thấy có lỗi với hai đứa con nhiều lắm. Cũng may Lâm Tịnh là con lớn, lại là con gái nên hiền chuyện, chỉ có Lâm Phong vì bản tính con trai lại thiếu suy nghĩ mà nhiều lúc khiến bà đau đầu.

Nhưng chưa bao giờ Lâm Phong để tình trạng cô giáo phần nộ trách cứ như thế này, chắc chắn là có nguyên nhân.

- Cô giáo đã gọi điện đến ẹ rồi, con phải nói rõ ẹ xem, để mẹ còn liệu bề mà ăn nói với cô giáo – Bà cố mềm mỏng vì bà biết, đối với đứa con cứng đầu này, nếu mà cương quá sẽ phản tác dụng ngay.

- Con chẳng có gì để nói hết, cùng lắm là con nghỉ học thôi – Lâm Phong cộc lốc nói.

Bà Ngọc Lan biết không thể hỏi gì từ con trai nên đành sắp xếp thời gian đến trường gặp cô chủ nhiệm.

- Xin lỗi cô, cô cũng hiểu, con trai tuổi này thường tâm lý bất thường lắm, nên cũng hay ngộ nghĩnh một chút, mong cô thông cảm mà bỏ qua – Bà Ngọc Lan ăn nói nhỏ nhẹ kính cẩn trước mặt cô giáo chủ nhiệm.

Hôm nay bà mặc bộ váy đen tuyền đầy sang trọng, chứng tỏ bà là người nắm nhiều quyền lực chi phối người khác, nhưng bà không tỏ vẻ hách dịch mà nhún nhường trước cô giáo, khiến cho cô giáo chủ nhiệm hài lòng, bèn nở nụ cười đáp:

- Vâng, tôi cũng hiểu tâm lý nổi loạn của các em ở độ tuổi này nên cũng không trách gì nhiều em ấy, cũng không muốn gây khó dễ cho gia đình. Nhưng mà chị cũng biết đó, trường học là nơi tập thể, nếu một em làm được, các em khác cũng sẽ bắt chước làm theo. Lần này, có thể bỏ qua cho em ấy, nhưng lần sau chưa chắc được. Nên tôi hy vọng gia đình kèm cặp em ấy lại cho tốt hơn.

- Vâng, tôi xin nghe theo lời cô nói – Bà Ngọc Lan nhẹ nhàng nói.

- Sắp đây, tôi nói luôn. Sắp đến thời gian thi hết năm rồi. Với thành tích hiện nay của Lâm Phong e rằng em ấy khó qua nổi. Nhà trường sẽ cố gắng kèm cặp em ấy cho tốt hơn, nhưng ăn thua ở ý chí của Lâm Phong. Hy vọng gia đình khuyến bảo em ấy cố gắng học, tốt hơn hết là mời một gia sư về kèm cặp cho em ấy.

- Tôi biết, nhưng gia đình đã mời rất nhiều gia sư về dạy nhưng thằng bé đều không chịu theo học tí nào hết. Mời giáo viên giỏi về thì nó lại bảo rằng họ dạy cao siêu quá, nói không theo kịp. Mời sinh viên về dạy thì nó chê người ta không đủ trình độ, lại bày trò chọc phá người ta, khiến chẳng ai còn kiên nhẫn ở lại. Gia đình tôi cũng hết cách với thằng bé – bà Ngọc Lan thở dài kể lể nỗi khổ trong lòng một người mẹ như bà.

- Tôi hiểu làm mẹ là khổ sở như vậy đó – Cô giáo đồng cảm với mẹ Lâm Phong – Theo tôi nghĩ, gia đình thử nhờ một bạn đồng trang lứa với em ấy thử xem. Có câu nói học thầy không tày học bạn hay sao. Biết đâu học với những người cùng tuổi sẽ khiến em ấy dễ hiểu hơn.

Mẹ Lâm Phong nghe xong mừng rỡ còn hơn bắt được vàng liền gật đầu đồng ý và nhờ cô giáo giới thiệu dùm.

- Trong lớp có hai em học sinh giỏi. Một em là Minh Nhật, một em là Ngân Hằng. Cả hai em này đều có thành tích rất tốt. Nhưng Minh Nhật và Lâm Phong có xích mích với nhau nên chắc là không nhờ em ấy được. Theo tôi nghĩ người thích hợp nhất là em Ngân Hằng. Thứ nhất em ấy học rất giỏi, thứ hai em ấy là con gái sẽ kiên nhẫn hơn trong việc dạy học, hơn nữa hình như lần trước cũng chính em ấy chỉ cho Lâm Phong làm bảng kiểm điểm.

Bà Ngọc Lan nghe xong thì mừng rỡ bèn gật đầu đồng ý.

Đang ngồi học, Ngân Hằng bị gọi lên văn phòng, cô hơi khó hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra. Cô vừa bước chân vào phòng thì thấy cô giáo và một phụ nữ khá đẹp, chừng 25-30 tuổi sang trọng đang ngồi trò chuyện. Thấy cô vào, họ ngừng trò chuyện và nhìn cô. Người phụ nữ đó nhìn cô từ đầu đến chân thậm chí đánh giá khiến Ngân Hằng thấy áy náy vô cùng.

Cô cúi đầu né tránh cái nhìn đó.

- Ngân Hằng, đây là mẹ Lâm Phong – Cô giáo chủ nhiệm bèn giới thiệu.

Nghé nói mẹ Lâm Phong, Ngân Hằng thấy giật mình, sự việc hôm qua xảy ra ầm ỉ khiến cả lớp một phen ồn ào huyên náo. Nhưng không hiểu tại sao lại kêu cô lên đây có một mình, chẳng lẽ quy đổ trách nhiệm lên người cô hay sao. Ngân hằng bắt giác rung mình.

- Đừng căng thẳng, bọn cô gọi cháu lên đây không có ý gì đâu – Bà Ngọc Lan thấy phản ứng e sợ của cô gái nhỏ trước mặt mình thì trấn an.

Sau đó họ mới nói rõ cho cô nghe ý định của mình, Ngân Hằng nghe xong bèn từ chối:

- Xin lỗi bác, cháu không thể nhận lời ạ.

- Tại sao? – Bà Ngọc Lan ngẩn đầu nhìn Ngân hằng hỏi.

- Cháu nghĩ mình không đủ năng lực hướng dẫn bạn ấy đâu ạ, xin bác hãy nhờ người khác đi ạ. Cháu xin phép – Ngân Hằng dứt khoát từ chối rồi toan đứng dậy bỏ đi.

- Nghe nói cháu đang xin học bổng của trường đúng không? – Bà Ngọc Lan nheo nheo mắt cười hỏi.

Ngân Hằng bèn đứng khựng lại.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 20

20. Chương 20

- Nè, hai ông đi mua nước đi – Bảo Trâm nhìn Bảo Duy hất mặt ra lệnh.

- Bộ bà cùi à, không có tay chân hay sao mà sai tui tui – Bảo Duy không vừa hất mặt đáp lại.

Bảo Trâm tròn mắt nhìn hai tên này, hôm nay tự nhiên sao lại trở tính như vậy chứ.

Hôm kia hai tên này còn chạy đến năn nỉ ỉ ôi, giải thích một hơi, một hồi nhờ nhóm của họ nói với Ngân Hằng giùm một tiếng, để Ngân hằng không giận Lâm Phong nữa. Còn trực tiếp thừa nhận là bản thân đã xúi giục Lâm Phong lừa gạt chứ đó hoàn toàn không phải ý của Lâm Phong.

Để nhóm mấy cô nàng này chịu giúp đỡ, bọn họ cam tâm tình nguyện trở thành chân sai vặt ấy cô nàng này, còn ngồi nghe mấy cô mắng nhiếc vì đã làm Ngân hằng tức giận. Không ngờ mới sai bảo được có một ngày thì bọn họ đã trở mặt nhanh như vậy.

- Ông nói gì – Bảo Trâm tức giận hét lên – Ông nói ai cùi hả, là tên khốn nào tình nguyện để tui tui sai bảo giờ dám nói vậy.

- Xí, tui mà biết trước sự việc như vậy, tui cũng không thèm nhờ mấy bà – Bảo Duy gườm mắt nhìn Ngân Hằng đầy tức giận.

Hôm qua không thấy Lâm Phong vào lớp, mặc dù trước đó có thấy cậu ấy trước cổng trường nên cả hai lo lắng gọi điện thoại. Nào ngờ thấy giọng Lâm Phong có vẻ khác thường bèn rủ nhau đến nhà Lâm Phong ép cậu ấy khai ra có chuyện gì? Cuối cùng Lâm Phong đã kể ra mọi chuyện, hôm nay tận mắt thấy Ngân Hằng và Minh Nhật cùng nhau đến trường trong lòng cả hai thấy bất bình giùm cho bạn thân.

Cho nên đối với đám con gái hách dịch này, càng không thuận mắt chút nào. Hôm qua đã làm culi không công ấy nhỏ, hôm nay quyết phải đòi nợ lại.

- Này, bộ ông nghĩ tui tui rảnh lắm hay sao mà phải đi làm thuyết khách ấy ông chứ. Có ngon thì đi nói với Ngân Hằng đi – Hà Nhi đập tay xuống bàn tức giận đáp.

- Tui tui không cần, ai giận thì kệ họ, không cần giải thích thêm nữa cho ệt thân – Sơn Hải bĩu môi đáp.

- Mấy ông nhớ nha, mai mốt đừng có chạy đến năn nỉ tui tui nha – Nhật Tân thấy bộ mặt đáng ghét của hai tên này thì không nhịn được nói.

- Cứ yên tâm, tụi tui chẳng thêm nhờ đến tụi bà tám các bà nữa – Bảo Duy ưỡng ngực bảo đảm.
- Haiz, dù sao đi nữa, tụi này cũng tự nhiên có culi được một ngày, nghĩ đến thật là sướng khoái quá đi mất ..haha...- Bảo Trâm khoanh tay cổ tình nhìn Bảo Duy và Sơn Hải cười châm chọc.
- Đúng vậy đó , nghĩ tới mà thấy vui vẻ quá đi mất – Xuân Phương hòa theo.

Nói xong cả đám con gái cười rộ lên khiến Sơn hải và Bảo Duy thấy tức muốn ghen hòng. Hai tên bàn nhau phải trị cho đám con gái này một trận mới được.

Nói là làm, cả hai cố tình ra vườn tìm mấy con sâu bỏ vào trong hộp bút của đám con gái, Bảo Trâm là người ngồi trước bàn của họ, lợi dụng lúc Bảo Trâm chú ý nghe giảng, Sơn Hải trông chừng cô giáo, Sơn Hải chui dưới gầm bàn, cậu lén kéo vạt áo dài sau của Bảo Trâm, sau đó cột vào ghế ngồi.

Bảo Trâm không hề biết mưu mô của Sơn Hải và Bảo Duy vẫn ngồi ghi chép bài vở cẩn thận. Chỉ thỉnh thoảng thấy bụng mình khi hai cái tên ngồi sau lưng cứ cười khúc khích ngh chối tai phát bực. Cô thỉnh thoảng quay đầu chau mày nhìn hai tên này.

Cả hai thấy Bảo Trâm quay đầu nhìn thì im lặng vờ như chăm chú lắng nghe.

Sau khi cô giáo kết thúc bài giảng, cả lớp chào cô bình thường, Nhật Tân mới thu dọn sách vở bút viết lại cho gọn gàng, khi bỏ viết vào hộp bút, cô thấy một cái gì đó chuyển động trong hộp bút của mình. Hoảng hồn nhìn kỹ lại thì thấy nguyên một con vật màu đen thui, mình đầy lông lá đáng sợ đang thò đầu ra khỏi hộp bút.

Toàn thân Nhật Tân thấy ớn lạnh một phen, cô run rẩy và sợ hãi hét lên một tiếng kinh thiên động địa:

- Á....Sâu.....

Sau cú hét đó là cô hất luôn cái hộp bút trong tay mình đi, con sâu và hộp bút liền bay vào không trung rồi rơi xuống, sâu đi đường sâu, bút đi đường bút.

Đám con gái nghe sâu cũng hoảng sợ nhìn về hướng Nhật Tân, và chứng kiến một màn bút công sâu bay. Và con sâu đáp ngay xuống mặt bàn của Bảo Trâm.

Bảo Trâm không phải kẻ nhút nhát rụt rè gì, cũng không hẳn là sợ sâu, nhưng con sâu bất ngờ bay tới phía cô và rơi ngay bên cạnh bàn tay đặt trên bàn của cô khiên cô nhất thời kinh hãi cũng hét lên một tiếng:

- Á.....

Sau đó cô nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình tránh xa con sâu kia ra. Có một điều cô không hề biết rằng đuôi áo dài của mình đã bị cột vào chân ghế, cho nên khi cú nhảy vừa mạnh, vừa nhanh lại bất ngờ đã làm cho hàng nút áo dài vốn dùng nút kẹp đơn giản tạo ra một chuỗi âm thanh.

- Phụt phụt phụt

Vạt trước áo dài vì không còn gì kiềm giữ nhanh chóng rớt xuống, mất khả năng che chắn thân thể. Toàn bộ phần trên của Bảo Trâm lộ ra qua chiếc áo lá mỏng manh có thể xuyên suốt thấy bộ ngực đầy đặn của cô được chiếc áo lót màu trắng che chắn.

Bọn con gái xanh mặt sợ hãi nhìn gương mặt hoảng hốt và xấu hổ của Bảo Trâm. Bọn con trai có người ngại ngùng không dám nhìn, có kẻ thì thích chí trố mắt dòm trên ghẹo.

Cả nhóm con gái vội vã lao đến giúp bạn mình, mắt Bảo Trâm đã bắt đầu đông nước. Cô khóc không thành tiếng.

Ngân Hằng thấy vậy cũng vội đứng dậy giúp Bảo Trâm.

Sơn Hải và Bảo Duy khi nghe tiếng hét của Nhật Tân thì khoái trá cười lớn, nhưng nụ cười của cả hai tắt ngay khi nhìn thấy áo của Bảo Trâm rơi xuống. Họ không nghĩ mọi chuyện lại xảy ra thế này.

Bảo Trâm bật khóc nức nở vì sự xấu hổ này, mặc kệ chiếc áo dài vừa được tụi bạn tháo khỏi ghế vẫn chưa cài xong nút, cô một tay bưng mặt khóc, một tay ôm lấy thân áo lao ra khỏi lớp.

Xuân Phương, Hà Nhi, Nhật Tân.....trùng mắt nhìn hai tên thủ phạm nói:

- Giờ chắc hai người vui lắm chứ gì?

Nói xong cả nhóm vội đuổi theo Bảo Trâm, để lại Sơn Hải và Bảo Duy với gương mặt tái xanh. Ngân Hằng cảm thấy rất tức giận, cô nhìn Sơn Hải và Bảo Duy mắng:

- Mình thật không biết hai bạn và Lâm Phong là loại người gì nữa. Hết bày chuyện nói dối rồi tới bày chuey65n phá rối mọi người như vậy. Chẳng lẽ thế giới này mắc nợ ba người các cậu hay sao mà các cậu nhất định phải khiến mọi người đau khổ mới thấy vui.

Sơn Hải và Bảo Duy nghe Ngân Hằng mắng chỉ có thể cúi đầu ân hận.

Lâm Phong cuối cùng cũng chịu quay trở lại lớp học, vẻ mặt cậu lạnh như tiền, không còn hay cười hay nói như trước nữa, vào lớp là ngồi im như thóc, nằm cúi mặt dưới bàn, ai nói gì cũng không đáp. Thậm chí khi thầy cô giáo bước vào lớp cũng không buồn đứng dậy, cậu giống như con ngựa non nổi loạn không hề có dây cương kiềm giữ.

Mà thầy cô giáo cũng không dám than phiền trách cứ gì cậu nữa lời khi mà ba Lâm Phong đã đề xuất tài trợ cho trường rất nhiều khoản chi phí lớn. Họ đành mặc kệ cậu như vậy.

Ngân Hằng thật sự cũng chẳng muốn liên quan gì đến cậu chút nào, nhưng nhìn Lâm Phong như vậy, không biết trong lòng tại sao lại có chút đau buồn.

Trước đây, tuy rằng không nhiều nhưng Lâm Phong vẫn thường chạy đến nói dăm ba câu vu vơ gì đó trước mặt cô, thường thì cô chẳng thèm bận tâm đến những lời cậu nói. Hay nghe tiếng cậu cười nói đùa giỡn ầm ĩ với Sơn Hải và Bảo Duy. Nhưng bây giờ cả Sơn Hải và Bảo Duy cũng trở nên im lặng, từ sau sự việc của Bảo Trâm, hai tên này bị bọn con gái tẩy chay, cũng im lặng đón nhận mấy cái liếc xéo của bọn con gái.

Nhưng khi cả ba cùng đồng loạt im lặng thì lớp học bỗng trở nên trầm lặng rất khó chịu. Ba người họ lâu lâu trêu chọc thầy cô vài ba câu hay phát biểu một cách ngớ ngẩn gì đó khiến cả lớp một phen cười bỏ, cả người hưng phấn với tiết học hơn. Nhưng bây giờ không còn những trò phá phách của họ nên buồn bã hẳn.

Ngân Hằng vừa rửa mặt xong thì thấy Lâm Phong cũng đang đi về phía mình, không hiểu sao cô lại mong đợi một điều gì đó, một ánh mắt hay một nụ cười gì đó nhìn về phía cô.

Nhưng Lâm Phong không có một chút nào nhìn cô, lạnh lùng bước qua cô mang theo một cơn lạnh lẽo thổi vào lòng cô. Ngân Hằng quay người muốn nói gì đó với Lâm Phong thì Minh Nhật đã lên tiếng gọi cô.

- Chuyện gì vậy – Ngân Hằng miễn cưỡng quay đầu lại hỏi.

- Không có gì , chỉ muốn nói với bạn hôm nay mình đi siêu thị, bạn có muốn đi cùng không?

- Đi chứ, mình cũng muốn mua vài thứ cho bé Bảo – Ngân Hằng gật đầu đồng ý.

- Vậy tui mình bàn xem nên mua gì đi – Minh Nhật bèn đề nghị.

Vậy là cả hai người cùng vội bước chân về lớp, Lâm Phong quay đầu nhìn theo bóng Ngân Hằng, cõi lòng buồn tan tác.

Lại một ngày thứ hai đầu tuần nữa, lại tiếp tục phải mặc áo dài, hễ cứ mặc áo dài là nhớ đến tình trạng bị bứt nút lần trước khiến Bảo Trâm không khỏi tức giận, cô ghiền rằng ghiền lợi hận cái tên Bảo Duy, kẻ đã cột đuôi áo của cô vào ghế. Cô thế nhất định phải trả thù cái tên khốn này.

Chính vì sự tức giận mà cô lơ đãng đặt đuôi áo dài phía sau lên ghế và ngồi lên, cô cứ thế thông thả chạy đến trường, nào ngờ vì lúc này cô không đặt ngay ngắn, vạt áo dài rơi xuống quần vào xe đang lăn bánh.

- Phụt ...phụt ...phụt

Lại lần nữa chiếc áo dài cô mặc bị bung ra, mặt Bảo Trâm biến sắc. Cô hoảng hốt dừng xe lại, đang lính quỳnh chưa biết thế nào, khi áo dài của cô quần vào xe.

Dòng xe tấp nập vẫn chạy vù vù ngang qua cô, nhưng cảnh áo cô bị lộ ra cũng bị nhìn thấy rất rõ.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 21

21. Chương 21

Ngay lúc đó có một bóng dáng cao lớn dựng xe chỗ cô đứng, xoay lưng lại phía cô, phanh rộng chiếc áo khoát mình đang mặc ra che chắn cho cô.

Bảo Trâm thấy được che, nên bắt đầu bình tĩnh lại, run run đưa tay cài lại nút áo mình đoàn hoàn lại. Mặc xong cô cúi người loay hoay tháo chiếc áo dài đang vướng vào xe thì người đó đã thay cô ngồi xuống tháo ra.

Bảo Trâm rất cảm kích nhìn người đó, cậu đội chiếc nón kết màu xanh, mặc áo sơ mi trắng bên trong chiếc áo khoát, quần tây xanh, đi giày thể thao. Cô đoán chắc người này vẫn còn là học sinh, và cũng học cùng trường với cô, vì con đường này chỉ dẫn đến một trường duy nhất là trường cô mà thôi.

Khi chiếc áo được tháo ra, Bảo Trâm nhìn người đó khẽ nói:

- Cảm ơn.

Người đó có chút e dè ngẩng đầu nhìn lên. Vừa thấy mặt người đó, mặt Bảo Trâm tối sầm lại, người đó chẳng phải ai khác mà chính là Bảo Duy.

Không nói không rằng, Bảo Trâm đẩy xe định bỏ đi, thì phát hiện chiếc xe đã bị xút dây sên, cô bậm môi ngồi xuống cố gắng tìm cách gắn lại sợi dây sên đó. Dây sên dính đầy dầu nhớt, cô phải nhặt hòn đá bên đường để trợ giúp. Nhưng quả thật là không dễ dàng gì, sợi dây mãi không gắn được, mà Bảo Duy vẫn đứng đó nhìn.

- Để mình giúp bạn.

- Không cần – Bảo Trâm gắt lên từ chối.

Bảo Trâm bực tức đứng lên đá chiếc xe một cái rồi bước tới chiếc cặp của mình, rút ra cái bịch khăn giấy, định dùng nó để gắn sợi dây lại thì thấy Bảo Duy đã ngồi xuống hì hục gắn lại sợi dây cho cô bằng tay trần, tay cậu chẳng mấy chốc dính đầy nhớt.

Thật nhanh chóng, Bảo Duy đứng lên, nhấc chiếc xe lên xoay bàn đạp một vòng, chiếc xe chạy một cách nhanh chóng không có gì ngăn cản, Bảo Duy để xe xuống nhovn miệng cười hài lòng nói:

- Xong rồi.

Nhưng khi nhìn Bảo Trâm cậu lại ái ngại đứng im. Bảo Trâm chìa tờ khăn giấy đến trước mặt Bảo Duy, cậu e dè cầm lấy môi mấp máy nhìn cô muốn nói gì đó nhưng rồi không nói. Bảo Trâm cũng không nói gì, cô hất chống xe lên, sửa lại vạt áo dài cẩn thận rồi ngồi lên chuẩn bị chạy đi. Bảo Duy ở phía sau thấy cô chuẩn bị đi thì hơi lúng túng cuối cùng cũng lên tiếng:

- Xin lỗi, mình thật sự không cố ý.

Bảo Trâm quay đầu nhìn Bảo Duy, không còn ánh mắt oán ghét hay thờ ơ nữa, ánh mắt của cô có chút phức tạp, nó chứa một sự phân vân. Nhưng rồi cô không nói gì lên xe đạp đi.

Bảo Duy liền lên xe chạy đuổi theo, khi cậu chạy đến gần Bảo Trâm cậu liền nói ngay:

- Mình xin lỗi. Mình thật sự không cố ý làm như vậy đâu. Mình chỉ định đùa giỡn một chút thôi, mình không ngờ sự việc lại như thế. Bạn tha lỗi ỉnh được không?

- Chuyện xảy ra một tuần rồi, bây giờ bạn mới xin lỗi là sao – Bảo Trâm nói giọng hờn trách, nhưng trong giọng nói không còn gắt gao nữa.

- Mình muốn xin lỗi bạn lâu rồi, nhưng mà nhưng mà ...- Bảo Duy ấp úng – Mình không tìm được cơ hội, với lại mình cũng không can đảm đứng trước mặt bạn cho nên....mình đã đứng chờ bạn mấy ngày nay, lần nào cũng đi theo sau lưng bạn, muốn nói lời xin lỗi nhưng mình lại không dám. Bạn ...bạn...tha lỗi ỉnh nha

Nhìn vẻ mặt ăn năn của Bảo Duy, bộ dạng lúng túng, một tay đưa lên gãi gãi đầu thật thà nói, Bảo Trâm không khỏi buồn cười, cô bật cười lớn.

- Bạn cười rồi, bạn cười rồi vậy có nghĩa là bạn tha lỗi ỉnh – Bảo Duy vui mừng reo lên.

Bảo Trâm lập tức nghiêm sắc mặt lại , cố giả vờ bình thản nói:

- Ai nói mình cười là chịu tha lỗi cho bạn chứ

- Vậy phải làm sao bạn mới chịu tha lỗi ỉnh – Mặt Bảo Duy xụ xuống đầy buồn bã hỏi.

- Muốn mình tha lỗi sao? – Bảo Trâm cười cười hỏi.

Bảo Duy liền gật gật đầu.

- Nếu sau này mình nói gì bạn cũng nghe theo, mình sẽ miễn cưỡng tha lỗi cho bạn.

Bảo Trâm chỉ cố tình trêu ghẹo vậy thôi, không ngờ Bảo Duy lại nhận lời ngay không do dự.

- Lâm Phong, chỉ còn một mình bạn là vẫn chưa nộp bài tập, bạn mau ngồi làm rồi nộp vở ỉnh – Thầy giá Hóa giao nhiệm vụ cho Ngân hằng thu tất cả vở bài tập của mọi người lên cho thầy kiểm tra. Ngân Hằng phải chặn đường Lâm Phong lại yêu cầu.

- Không thích – Lâm Phong đáp cộc lốc.

- Bạn có nghĩ đến tương lai của mình hay không hả? Mình biết gia đình bạn rất giàu có nhưng mà con người không thể cứ ngồi không ăn mãi được, cho dù có núi vàng núi bạc đi chăng nữa rồi có ngày nó cũng sẽ bị cạn sạch mà thôi. Nếu bạn chịu chú tâm học thì bạn có thể làm chủ được cuộc sống của mình – Ngân Hằng tức giận trước thái độ bất cần của Lâm Phong bèn mắng.

- Tương lai của mình có liên quan gì đến bạn chứ? Bạn nên đi chăm lo cho tương lai của anh chàng Minh Nhật của bạn đi thì hơn. Đừng ở đây dạy đời mình – Lâm phong cũng hằn học đáp lại.

Ngân Hằng không ngờ Lâm Phong lại nói thế, cô uất nghẹn bèn hét lên:

- Bạn nói bạn thích mình. Vậy để mình nói cho bạn biết, người con trai mà mình cần, người con trai mà mình muốn ở bên cạnh phải là người biết lo lắng cho cuộc sống, biết hoạch định tương lai. Mình cần một người yêu biết suy nghĩ, chín chắn, cần một người chồng biết chăm lo ỉnh. Còn bạn thì sao, bạn chỉ biết ăn chơi, không biết nghĩ cho cuộc sống sau này, bạn là một người buông thả bản thân. Bạn bảo làm sao mình có thể thích bạn được chứ. Minh Nhật so với bạn tốt hơn gấp trăm lần. Bạn cứ tiếp tục buông thả bản thân đi, mình sẽ khinh rẽ bạn mãi mãi.

Nói rồi cô giận dữ bỏ đi không thèm quay đầu nhìn lại. Lâm Phong tức giận dấm mạnh vào bức tường trước mặt.

Lâm Phong hậm hậm trở về nhà, cậu đóng sầm cửa lại đầy tức giận khiến cho ba mẹ và chị gái cậu đều giật mình. Bà Ngọc Lan nhìn đứa con trai bèn trách:

- Con thật là, càng lớn thì càng hư quá đi. Mẹ thật là hết thuốc chữa với con, học hành cũng không chịu học, làm người đoàng hoàng cũng không làm.

- Con là như vậy đó, mẹ mặc kệ con đi – Lâm Phong phẫn nộ nói.

- Co dám hỗn với mẹ như vậy sao – Ba Lâm Phong tức giận đập bàn mắng.

Lâm Phong biết lỗi cúi đầu im lặng, cậu cũng không hiểu tại sao mình lại nổi giận đến như thế.

- Con xin lỗi – Cuối cùng cậu nhìn mẹ lí nhí nói.

- Được rồi ,bỏ đi, con ngồi xuống đi mẹ có chuyện muốn nói với con – Bà Ngọc Lan nhỏ nhẹ nói.

Lâm Phong miễn cưỡng ngồi xuống.

- Cô giáo của con thông báo với mẹ là con sắp thi học kì 2 rồi , nhưng thành tích học của con càng ngày càng kém. Cho nên ba mẹ quyết định mời gia sư về dạy cho con.

Nghe mẹ nói, Lâm Phong đứng bật dậy đáp:

- Tương lai của con ra sao thì cũng kệ con, con không cần ba mẹ phải quyết định giùm con. Ba mẹ có mướn 100 gia sư đi chẳng nữa thì con cũng sẽ không học đâu.

Nói xong thì cậu vùng vằng bỏ đi lên lầu. Ba cậu muốn giữ cậu lại để trách mắng, nhưng mẹ cậu đã ngăn lại.

Theo bà, cậu đang ở giai đoạn trưởng thành, mà giai đoạn này tâm lý thường bất ổn, không thể dùng hình phạt nghiêm khắc để dạy được, vì càng cương thì sẽ càng bị chống đối. Cho nên bà muốn dùng cách nhẹ nhàng khuyên bảo con trai. Nhưng hiện tại đành chấp nhận tính khí này của cậu mà thôi.

Ba mẹ Lâm Phong nhìn theo cậu con trai duy nhất mà thở dài. Chị Lâm Tịnh cũng nhún vai bất lực trước ba mẹ rồi cũng đi lên lầu.

- Cốc...cốc...cốc...

Lâm Tịnh xoay nắm cửa bước vào phòng Lâm Phong, nhìn thấy em trai đang nằm dài trên giường, tay gác lên trán như đang trầm tư suy nghĩ. Cô nhẹ nhàng bước xuống nằm bên cạnh, rồi nghiêng người đối mặt với Lâm Phong hỏi:

- Đạo này có chuyện gì sao? Có phải là cãi nhau với cô bé lần trước không? Kể chị nghe đi, chị chỉ em cách dỗ ngọt cô ấy.

- Em không cần, ai thèm đi dỗ ngọt bạn ấy – Lâm Phong hờn dỗi đáp.

- Ấy da, em trai chị ơi, không thèm dỗ ngọt người ta nên đành nằm ở đây than ngán thở dài à – Lâm Tịnh phì cười trêu ghẹo.

- Em muốn được yên tĩnh, chị ra ngoài đi – Lâm Phong giận dỗi xua đuổi.

- Thôi được rồi, em cứ ở đây mà gác tay lên trán nhớ nhưng người ta đi, chị về phòng đây. Nếu muốn dỗ ngọt lại người ta thì qua tìm chị. Haha – Lâm Tịnh ngồi bật dậy cười trêu.

Khi đi đến gần cửa, cô quay đầu nói:

- Chị nghe ba mẹ nói, gia sư lần này của em là cô bé đó. Đáng tiếc, em từ chối rồi.

Lâm Phong xoay người lấy gối đè lên đầu không thèm nghe chị gái nói nữa. Lâm Tịnh thấy vậy không miễn cưỡng nữa đi ra ngoài.

Lâm Phong thở dài, nhớ lại mấy lời của Ngân Hằng: “Minh Nhật so với bạn tốt hơn gấp trăm lần”, càng nghĩ càng thấy tức, bật ngồi dậy quăng mạnh cái gối trong tay vào tường, thở hồng hộc.

Ngay lúc đó, bảo Duy gọi điện thoại cho cậu, Lâm Phong hồ hững bóc máy:

- Chuyện gì?

- Này, mình vừa nhận được một tin tình báo

Lâm Phong vừa nghe xong nét mặt thay đổi, cậu bật dậy tung cửa chạy xuống phòng khách hét lên:

- Ba mẹ ...con muốn học với gia sư mà ba mẹ mời

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 22

22. Chương 22

Chủ nhật, Ngân Hằng cùng Minh Nhật cùng dắt nhau tản bộ đi chợ, nhìn vẻ tháo quát của Minh Nhật khi đi chợ, Ngân Hằng hơi bất ngờ. Minh Nhật còn giành việc xách đồ nặng với cô. Vậy mà cậu ấy vẫn sải bước đi phẳng phẳng về phía trước.

Ngân hằng nhìn theo bóng dáng của Minh Nhật, cái dáng mảnh khảnh nhưng lại vững chắc vô cùng. Cậu so với Lâm Phong và các bạn nam cùng trang lứa rất khác biệt. Cậu trầm lặng không ồn ào, cậu thấu hiểu không sốc nổi, cậu lý trí chứ không ngốc nghếch.

Đôi khi nhìn cậu như một chàng thư sinh chỉ biết học hành, đôi khi nhìn cậu như một người từng trải qua những khốn khó để trưởng thành hơn.

Mấy ngày ở nhà Minh Nhật, đôi khi Ngân Hằng tò mò, cuộc sống của Minh Nhật cũng giống như người bình thường, nhưng đôi khi cô thấy Minh Nhật trầm lặng đứng trước bàn thờ của mẹ cậu nhìn không chớp mắt, nhưng không hề thấy hình của ba Minh Nhật, như vậy ông ấy còn sống, nhưng lại không hề thấy hay nghe một tin tức nào của ông ấy. Kể cả bà nội của Minh Nhật cũng không nói gì đến ba cậu. Minh Nhật nói sống với cậu, cô cũng ít thấy mặt ông ấy, nhưng ông ấy có liên lạc về nhà hỏi han, nhưng dường như có gì đó, Ngân Hằng thấy Minh Nhật trả lời rất khẽ, như có bí mật không để người khác nghe thấy, lắm lúc lại nhìn trộm về phía cô. Những lúc đó cũng khiến Ngân hằng thấy bối rối vô cùng.

- Để mình xách phụ cho – Ngân hằng với tay đón mấy thứ trên tay Minh Nhật.

- Không cần đâu, đâu có vất vả gì, ai lại để con gái xách đồ bao giờ – Minh Nhật rút tay lại dứt khoát từ chối, rồi cười nói với cô – Đây cũng là một cách tập thể dục đó, để có cơ bắp mà

Ngân Hằng phì cười, đành thu tay lại, hai người đi song song với nhau dưới cơn đường bộ mát rượi. Những chiếc lá mùa hè bắt đầu rơi xuống, một cảnh tượng rất đẹp. Nhất là những chiếc lá phượng theo cơn gió thổi rơi xuống nhẹ nhàng trong bầu trời thoáng đãng lúc này càng khiến cảnh tượng đẹp hơn. Ngân Hằng khẽ reo lên:

- Đẹp thật.

- Cây ở đây có nhiều loại nên mỗi mùa là một loại cây lại ra bông nên lúc nào cũng thấy đẹp cả – Minh Nhật gật đầu rồi kể.

- Vậy mà trước đây mình chưa hề đi ngang qua đây – Ngân Hằng nói giọng tiếc nuối.

- Thật ra trước khi đến trường, mình đã từng gặp bạn – Minh Nhật bèn kể.

- Thật sao? – Ngân hằng ngạc nhiên quay sang nhìn Minh Nhật.

- Là thật – Minh Nhật khẽ đáp.

- Lúc mình đi học à – Ngân hằng cười cười hỏi.

- Không phải? – Minh nhật lắc đầu đáp

- Vậy ở đâu – Ngân Hằng nhún mày nghi ngờ hỏi, cô rất ít khi ra ngoài, ngoại trừ khi đi học mà thôi.

- Ở một ngôi chùa hoang gần đây – Minh Nhật trầm ngâm trả lời – Lúc đó bạn đang khóc, mình nghe bạn gọi mẹ, bạn khóc rất lâu, mình rất muốn đến an ủi bạn, nhưng mình lo làm bạn sợ và ngại nên chỉ lặng lẽ đứng nhìn bạn khóc.

- Vậy sao – Ngân hằng cúi đầu ngượng cười đáp

Quả thật mỗi khi bị bà Kim Lương đánh đập, cô luôn cố gắng không rơi một giọt nước mắt nào cả. Người nhìn vào sẽ cho là cô mạnh mẽ hay cô là người lý lợm, kỳ thực cô luôn cảm thấy sợ hãi và đau đớn trước những trận đòn đó. Nhưng cô không thể khóc, bởi vì cô không muốn người đàn bà ấy đắc ý, không muốn bà ta cảm thấy thỏa mãn vì đã hành hạ được cô, nhưng cô vẫn chỉ là một cô bé gái mà thôi, dù cứng rắn đến mấy cũng có lúc đau đớn và sợ hãi, cũng cần phải trút bỏ những đau đớn đó ra. Cho nên cô thường lén lút đến ngôi chùa hoang đó mà khóc một mình, khóc đến khi nào sự sợ hãi và đau đớn theo nước mắt rơi ra, cô mới lủi thủi về nhà.

- Mình rất muốn biết cô bé đó vì sao lại khóc thương tâm đến như vậy, ngày nào mình cũng chạy đến ngôi chùa đó để xem cô bé có ở đó không? Có còn khóc hay không? Và khi mình thấy bạn đến và ngồi khóc gọi mẹ. Mình rất đồng cảm.

- Chúng ta đều là những đứa trẻ mồ côi mẹ – Ngân Hằng gật gật đầu giọng buồn bã đáp.

- Sao bạn không hỏi ba mình đâu? Không phải bạn muốn biết à – Minh Nhật khẽ liếc nhìn cô nói.

Ngân Hằng đứng lại nhìn Minh Nhật, cậu cũng quay đầu nhìn thẳng vào cô, không đợi cô lên tiếng, cậu đã nói:

- Ba mình hiện nay đang ngồi trong tù. Mình là con của tội phạm.

Nói xong, cậu cười buồn xoay lưng đi tiếp. Ngân Hằng sau giây phút sững người cũng lặng lẽ bước đi bên cạnh của cậu. Hai người cứ chậm rãi bước đi, Minh Nhật ngẩng đầu nhìn những chiếc lá phượng rơi, đôi mắt cậu buồn bã, cuối cùng mở miệng chậm rãi kể:

- Thật ra mọi chuyện là thế nào mình cũng không rõ lắm, chỉ biết ba mình một mực kêu oan. Mọi người trong nhà cũng nói rằng ba mình bị oan, ngh bà nội mình nói, ba mình bị người ta *** hại, phải vào tù chịu tội thay. Từ đó, mình bị mang danh con của tội phạm, bị bạn bè xa lánh khinh bỉ, bị mấy đứa trẻ cùng xóm ức hiếp. Mẹ mình vì lo lắng chạy vạy lo cho bà mình đến kiệt sức, cuối cùng bà gục chết trước cửa nhà sau một ngày vất vả chạy đi vay nợ. Bà nội mình khóc hết nước mắt cuối cùng mù lòa. Lúc mình gặp bạn trong ngôi chùa hoang đó, mình bị tụi trẻ trong xóm bắt nạt, mình đã cùng tụi nó đánh nhau đến bầm dập. Tụi nó ba thằng đè nhau đánh một mình mình. Mình liều mạng đánh lại, cuối cùng cũng chiến thắng, nhưng mình biết thế nào tụi nó cũng méc ba mẹ tụi nó đến mắng vốn với bà nội của mình, nên mình sợ và trốn đến đó. Nhìn thấy bạn, nghe tiếng bạn gọi mẹ, mình nghĩ bạn cũng mất mẹ như mình, cho nên mình rất đồng cảm với cảnh ngộ của bạn.

- Sau đó thì sao ...- Ngân Hằng tò mò hỏi tiếp.

- Ở trường và ở xóm, mình đều bị lên án, bởi vì ai dám nói xấu ba mình, mình đều đánh nhau với kẻ đó. Cậu mình đành đưa mình và bà nội dời đi nơi khác sống, nơi không có ai biết mình là con của tội phạm – Minh Nhật bèn kể tiếp.

- Vậy sao giờ bạn lại trở về.

- Thời gian là liều thuốc làm cho người ta quên đi những điều xấu, nhưng những kỷ niệm đẹp không thể phai nhòa. Cho nên bà nội mình muốn dọn về lại ở đây. Ở đây bà có nhiều kỷ niệm với ông và ba mình.

- Mình nghĩ bây giờ hai bà cháu bạn sẽ có cuộc sống tốt hơn xưa. Hãy quên đi quá khứ đau buồn mà nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp phía trước. Cũng như mình còn có ba và Gia Bảo. Bạn còn có bà, ba, và cậu – Ngân Hằng nhẹ nhàng an ủi.

- Được sao ? – Minh Nhật thở dài hỏi.

- Mình tin là được – Ngân Hằng mỉm cười xác nhận – Bạn và bà nội bạn đều là những người tốt, người tốt nhất định sẽ được hạnh phúc.

- Còn bạn thì sao? Bạn cùng em trai bạn cũng là người tốt mà ...

Ngân Hằng nghe Minh Nhật hỏi vậy thì sầm mặt xuống buồn bã, nhưng cô nhanh chóng mỉm cười nhìn Minh Nhật, đôi mắt sáng bừng niềm tin:

- Hiện tại chúng ta là những người bất hạnh. Nhưng bất hạnh chỉ đến với người không biết phấn đấu mà thôi. Cho nên Minh Nhật này, sau này chúng ta hãy cùng đấu tranh giành lấy hạnh phúc ình.

Minh Nhật nhìn Ngân Hằng tim cậu bỗng đập nhanh vì câu “chúng ta hãy cùng đấu tranh giành lấy hạnh phúc ình”. Đó giống như một lời hẹn, một lời hẹn cho tương lai.

Cả hai vào đến nhà đã nghe có tiếng nói chuyện thì thầm, Minh Nhật quay đầu hờn hờ nói:

- Có lẽ cậu mình về.

Ngân Hằng cũng vui mừng nhịp chân chạy theo Minh Nhật, cô cũng tò mò về người cậu đã giang tay giúp đỡ đứa cháu cùng một người già mù lòa là người thế nào.

Cửa vừa mở Minh Nhật sững người nhìn người đó, còn Ngân Hằng thì chết lặng, cô bặm môi giận dữ lớn tiếng hỏi:

- Bà đến đây làm gì?

- Dì ...dì ...đến đón con và Gia Bảo về nhà – Bà Kim Lương ấp úng trả lời, giọng bà ta nhỏ nhẹ vô cùng, giống như một người dì hiền lành, luôn sợ hãi sự phẫn nộ của mấy đứa con riêng của chồng.

Ngân Hằng quá thừa biết bản tính giả tạo của bà ta, trước mặt người khác, bà ta luôn tỏ ra mình là người mẹ kế hiền lành nhẫn nhục, dù bị mấy đứa con chồng ức hiếp cũng cam chịu. Ngân Hằng cười mỉa mai nói:

- Bà thật sự nhớ hai chị em tôi như vậy sao, đến mức tìm đến tận nơi đón chị em tôi về. Tôi cứ nghĩ bà sẽ ăn mừng khi hai chị em tôi dọn ra khỏi nhà chứ. Mà tôi đã nghĩ người đến tìm hai chị em tôi phải là con gái bà mới đúng. Lần này Ngân Quỳnh không muốn đóng vai thiên sứ sau khi mà sự việc bại lộ, xem ra nó cũng là đứa biết xấu hổ.

Bà Kim Lương tái cả mặt khi nghe Ngân Hằng nói, bà cứ nghĩ cô sẽ như mọi lần, trước mặt người khác sẽ cúi đầu nín nhịn, giả vờ nhận lỗi, diễn tròn vai mẹ hiền con ngoan. Lửa trong người bà ta bốc lên đầy giận dữ khi nghe Ngân Hằng mỉa mai hai mẹ con bà, nhưng bà ta đến đây có mục đích nên phải nín nhịn. Bà ta nuốt cục giận xuống, cố gắng tỏ ra hối lỗi:

- Dì biết là dì có lỗi rất nhiều với hai chị con, nhưng mà con cũng không nên bỏ nhà đi như thế. Khi con bỏ đi, dì mới giật mình nghĩ lại thấy mình quá sai lầm, quá nông nổi. Dì thấy mình thật ích kỷ và ngu dốt. Khi hai chị em không có nhà, nhà mình trở nên vắng vẻ, vì không còn tiếng cười của Gia Bảo. Không còn đưa rước Gia Bảo, thời gian của dì bỗng trở nên thừa thãi, đến buồn chán. Dì thật sự ân hận, dì mong hai đứa trở về. Con cũng đừng hiểu lầm Ngân Quỳnh, nó không hề nói xấu con đâu. Tất cả là dì, dì đã nói dối con. Hôm đó dì thấy con vào trong tiệm bánh, dì đứng dưới cầu thang thấy con đưa sợi dây truyền vỏ ốc đó cho Ngân Quỳnh. Dì cố tình bảo Ngân Quỳnh đi để để nói dối.

Bà ta cố gắng nhận lấy sai lầm của bản thân và cố cho Ngân Hằng thấy bà ta hối hận đến mức nào. Bà ta còn cố tình khóc để mong đổi lấy sự thương hại. Nhưng có một điều, trước mặt người lạ, bà ta tuyệt nhiên không nói đến chuyện đã đánh đập cô và làm Gia Bảo bị thương

Nhưng Ngân Hằng đã quá rõ bà ta, bụng dạ bà ta nghĩ gì, âm mưu ra sao, cô điều nhìn thấu, cái trò diễn kịch nước mắt cá sấu này của bà ta chẳng mấy may suy sụp được cô. Cô chỉ thương cho Ngân Quỳnh bị cô lạnh nhạt ở trên trường, cô nhớ gương mặt mếu máo đến tội nghiệp của Ngân Quỳnh trông đáng thương vô cùng, Ngân Quỳnh vừa năn nỉ cô trở về, còn luôn miệng hỏi thăm Gia Bảo thế nào, nhưng lúc đó chỉ nghĩ Ngân Quỳnh đang giả bộ tốt bụng trước mặt cô. Giờ hiểu ra cô thấy có lỗi với Ngân Hằng vô cùng, nhưng cũng thấy vui vì ít ra cô biết Ngân Quỳnh đối với cô là thật lòng.

Cô cười nhạt nói:

- Còn một người dì chưa nhắc đến đó.

Bà Kim Lương run lên khi thấy Ngân Hằng nhắc đến nỗi sợ hãi trong lòng bà. Thấy bà ta run sợ Ngân Hằng cảm thấy rất sướng khoái, cô nhếch môi nhón mày hỏi.

- Bà làm sao trả lời với ba tôi khi ông gọi điện thoại vậy hả. Một lần, hai lần nói dối, nhưng bà có thể nói dối được bao nhiêu lần mà khiến ba tôi không nghi ngờ bà nói xem.

Bà Kim Lương nuốt nước bọt cái ực, không ngờ lại bị cô vạch trần ra thế này. Bà ta ghen hòng, nhưng cũng ráng khấn cầu:

- Con nói đúng, ba con gọi điện thoại về tìm hai chị em mấy lần nhưng không gặp, ba con lo lắng lắm. Con đừng khiến ba con lo lắng được không, coi như dì cầu xin con.

- Tôi không về đâu, bà cứ về nhà đi, tôi sẽ tự gọi điện cho ba nói rõ mọi chuyện. Lần này tôi sẽ không nhân nhượng nữa, một là ba chọn tôi và Gia Bảo, hai là ba chọn bà. Nếu ba chọn bà, tôi và Gia Bảo khỏi mất công dọn đồ lần nữa. Bà về đi – Ngân Hằng nhất quyết xua đuổi.

- Mày đứng có được nước làm tới, tao đã xuống nước năn nỉ mày đến vậy mà mày không thềm nể mặt tao chút nào. Mày với con ***** đúng toàn là thứ đàn bà ti tiện – Bà Kim Lương thấy không thể thuyết phục Ngân Hằng thì nổi giận lớn tiếng mắng ****.

- Tôi cảnh cáo bà, nếu bà còn xúc phạm mẹ tôi lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho bà – Ngân Hằng trừng mắt nhìn bà Kim Lương giận dữ đáp.

- Tao cứ mắng đó, mày dám làm gì tao – Bà Kim Lương ưỡng ngực hất mặt đáp, lần trước vì không ngờ Ngân Hằng sẽ phản kháng lại và Gia Bảo nằm chết ngất trên sàn nên bà mới để mặt cho cô đánh. Còn lần này thì cô đừng hòng, ít nhiều gì bà cũng lấn lộn với đời mấy chục năm, làm sao thua một con bé con như cô được.

Nói xong bà ta sấn tới Ngân Hằng định tá cô nhưng Minh Nhật đã kịp thời bước đến chắn ngang trước mặt Ngân Hằng, lúc này cậu vội vã dìu bà nội đang bất ngờ trước sự việc đi vào bên trong nhà, vừa quay ra kịp lúc giải cứu cho Ngân Hằng, cậu trừng mắt nhìn bà ta cảnh cáo. Thân người cậu tuy mảnh khảnh nhưng cao lớn, tuy không vạm vỡ nhưng rắn chắc vô cùng. Bà Kim Lương cái nhìn đe dọa của cậu làm khiếp sợ. Bà biết, bà sẽ không là đối thủ của hai người bọn họ nên tội đại gì phải chịu thiệt thân, bà nhanh chóng rút tay lại.

- Mày không về thì cứ việc ở lại đây đi, để rồi xem ông ấy chọn ai cho biết Tao đã thắng *****, tất nhiên tao cũng sẽ thắng mày. Lúc đó có hối hận thì cũng muộn rồi – Bà ta mỉm cười dè bĩu nói rồi nhanh chóng bỏ đi ra ngoài.

- Không sao chứ? – Minh Nhật quay đầu lại hỏi Ngân Hằng.

- Không sao, lo cho bà nội đi – Cô lắc đầu đáp.

Minh Nhật gật đầu, cậu biết lúc này cô rất cần sự yên tĩnh nên miễn cưỡng lui vào trong.

Chỉ còn Ngân Hằng ở lại với tâm trạng ngổn ngang. Phải! Bà ta đã từng có được ba cô một lần, biết đâu bà ta sẽ có được ba cô lần nữa thì sao. Vậy thì lúc đó cô và Gia Bảo sẽ ra sao đây. Ngân Hằng siết chặt tay nhớ lại:

“Nghe nói cháu đã xin cấp học bổng”

Chỉ cần cô đồng ý, cuộc sống trước mắt sẽ không thành vấn đề

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 23

23. Chương 23

Đang ngồi học, Ngân Hằng cảm thấy ai đó đang nhìn trộm mình, nên cô quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt của Lâm Phong. Bị bắt gặp, cậu trở nên bối rối, lúng túng vô cùng, vội vàng quay đầu đi nơi khác, giả bộ viết bài, cây bút trên tay vệt mấy đường không ra hình thù gì.

Mặt cậu đỏ bừng lên, lén đưa mắt nhìn Ngân Hằng lần nữa xem thế nào, không biết cô có giận dữ hay không, không ngờ cô vẫn nhìn cậu, làm cậu quỳnh đến nổi vội vã cúi đầu, trán đập vào cây viết đang dựng đứng trong tay.

- Ui da....- Lâm Phong đưa tay xoa trán rên khê.

Ngân Hằng xuýt bật cười giữa lớp vì hành động trẻ con này của cậu, nhìn bộ dạng lúng túng, mặt đỏ bừng của Lâm Phong, cơn giận trong lòng cũng giảm đi nhiều. Cô thôi nhìn cậu, quay lưng trở lại, tiếp tục nghe giảng, cô sợ lát nữa Lâm Phong sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch gì nếu cô còn tiếp tục nhìn cậu.

Lâm Phong thấy Ngân Hằng đã quay lưng lên, sắc mặt không giận dữ, khóe môi còn hơi nhếch lên như đang cười thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Học xong, Ngân Hằng đi lên phòng giáo viên gặp cô chủ nhiệm – Em đồng ý thật sao – Cô giáo cười vui vẻ hỏi.

Ngân Hằng siết chặt tay rồi gật đầu nhận lời.

- Được, cô lập tức thông báo cho ba mẹ Lâm Phong...Chừng nào em có thể bắt đầu dạy?

- Ngay hôm nay ạ – Ngân Hằng khê đáp.

- Đúng, càng sớm càng tốt, sắp thi học kỳ 2 rồi, cần khẩn trương ôn luyện – Cô giáo gật đầu đồng ý rồi khuyên cô – Thế em đã định dạy bạn ấy thế nào chưa, Lâm Phong thật ra là một người thông minh, chỉ là em ấy không chịu tiếp thu bài giảng mà thôi. Em cố gắng kiên nhẫn một chút.
 - Em biết rồi ạ, có lẽ em sẽ dạy bạn ấy từ căn bản ạ.
 - Cô tin tưởng ở em.
 - Bạn đi làm gia sư sao – Minh Nhật ngạc nhiên hỏi Ngân Hằng, hai người cùng ngồi ở băng ghế đá ở sân trường.
 - Ừ, đi từ hôm nay. Là cô giáo giúp mình sắp xếp – Ngân Hằng gật đầu.
 - Sao bạn phải bạn cần tiền sao – Minh Nhật nhỏ giọng hỏi – Mình có thể giúp bạn, cậu mình có tiền....cậu mình rất nhiều...
 - Không cần đâu, mình chỉ là muốn chuẩn bị trước mọi thứ mà thôi – Ngân Hằng lắc đầu từ chối – Nếu lỡ như có chuyện gì, cũng có ít tiền phòng thân. Hai chị em mình không thể làm phiền gia đình bạn suốt đời được – Cả tiền trong thẻ mà ba cô đưa cho cô, cô cũng rút hết ra, làm một cái thẻ khác gửi vào, cô rất sợ, ba cô bị người đàn bà đó dụ dỗ, khóa hết tài khoản lại, cô sẽ không có gì.
 - Mình không thấy phiền, bà nội mình rất vui vì có người ở cùng – Minh Nhật vội vàng đáp.
 - Cảm ơn bạn. Thật ra đi dạy học cũng tốt mà, có thể kiếm tiền, hưởng thụ cảm giác tự mình tạo ra thứ gì đó cũng là một niềm vui. Cũng có thể nắm được tương lai của mình trong tay, không phụ thuộc vào ai.
 - Vậy tùy bạn, nhưng nếu thấy vất vả quá thì hãy nghỉ dạy – Minh Nhật rầu rầu bảo.
 - Mình biết rồi, giúp mình rước Gia Bảo nha. Mình sợ mình về trễ không rước được thằng bé – Ngân hằng gật đầu rồi nhờ vả.
 - Yên tâm, mình sẽ giúp bạn coi chừng nó đoàn hoàng.
 - Cảm ơn.
- Lâm Phong từ xa nhìn thấy Ngân Hằng và Minh Nhật ngồi trò chuyện thân mật thì thấy buồn lắm, nhưng cậu nghe Bảo Duy nói Bảo Trâm đã kể rằng: Ngân Hằng và em trai đã bị bà mẹ kế đuổi ra khỏi nhà, cũng may gặp được Minh Nhật giúp đỡ, hiện nay đang trọ ở nhà Minh Nhật, nên cả hai mới thân thiết như vậy.
- Ngân Hằng cũng không thể làm Minh Nhật buồn, phụ lòng tốt của người khác. Sống ở nhà người ta thì phải chiều lòng người ta, Lâm Phong cũng hiểu đạo lý này.
- Cho nên cậu có thể hiểu vì sao Ngân Hằng bênh vực cho Minh Nhật, có thể hiểu vì sao Ngân Hằng thân thiết với Minh Nhật. Nhưng nhìn họ cười nói vui vẻ, lòng cậu buồn vô cùng. Cậu cũng có thể giúp đỡ Ngân Hằng, ba mẹ cậu có mấy căn nhà bỏ trống, cậu có thể tạm thời cho họ ở nhờ. Nhưng Lâm Phong biết, Ngân hằng đang giận cậu, cô sẽ không chịu nhận sự giúp đỡ của cậu đâu.
- Đây , giờ này mà em vẫn chưa chịu về nhà à. Hôm nay chị giúp việc nghỉ, em mau về dọn cái chuồng lợn của mình đi – Giọng Lâm Tịnh vang lên trong điện thoại.
 - Em đang đi chơi với bạn – Lâm Phong ngán ngẩm đáp, cậu đang chơi đùa xe với Sơn Hải và Bảo Duy, cái cuộc gọi này làm cho cậu bị gián đoạn, nhìn chữ game over trên màn hình khiến cậu bức tức – Chị dọn đi.
 - Đây, chị là osin của mày à, phòng chị chị còn chưa dọn nữa là – Lâm Tịnh đáp trả.
 - Vậy thì cứ để mặc kệ như vậy đi, mai chị giúp việc về dọn – Lâm Phong đáp nhanh, cậu đưa mắt nhìn sang Sơn Hải xem thằng bạn tới đâu rồi.
 - Được thôi, đến lúc đó có mất mặt, có xấu hổ cũng đừng có trách chị mày nha. Mà này cái quần lót của em được lắm đấy, nằm ngay trên cái bàn vi tính, hy vọng cô bạn của em không ngượng khi nhìn thấy – Lâm Tịnh cố tình nói.
 - Chị nói gì, cô bạn nào? – Lâm Phong nhún mày

- Thì cô bé mà em thích đó, chẳng phải đã nói là nhờ cô ấy làm gia sư cho em sao. Hôm nay 1 giờ rưỡi cô ấy sẽ đến, mẹ gọi về thông báo với chị như vậy .

Lâm Phong nhìn đồng hồ, đã 1 giờ rồi, còn nữa tiếng nữa Ngân Hằng sẽ đến. Lâm Phong nhớ lại hồi sáng cậu thứ dậy muộn nên vội vàng vàng, quần đồ đặc tùm lum, mền gối cũng chưa xếp gọn gàng, bởi vì luôn luôn có người giúp việc đến dọn cho cậu. Nhưng hôm nay người giúp việc lại nghỉ làm. Cái quần lót...nghĩ đến cái quần lót, mặt mũi Lâm Phong xanh xám lại....nếu để Ngân Hằng nhìn thấy....cậu sẽ mất sạch ặt mũi luôn.

- Chị, giúp em đi, dọn phòng ngay ngắn giúp em. Bây giờ em lập tức về liền, nhưng sợ không kịp mất – Cậu mếu máo van xin chị gái – Em yêu chị nhất.

- Thôi được rồi...chị sẽ dọn giúp em. Nhưng tiếng tháng này phải chia cho chị một nửa – Lâm Tịnh giả vờ tốt bụng nói.

- Chị là đồ quỷ hút máu – Lâm Phong nghe chị mình nói xong thì gằm lên.

- Dù sao thì em cũng phải ở nhà học bài, có đi đâu đâu mà cần xài tiền, chị tốt bụng xài giúp em trai thôi mà...haha...em được gần người mình thích còn gì – Lâm Tịnh trắng trợn đáp – Thế nào, đồng ý không?

- En nguyên rửa chị không kiếm được bạn trai – Lâm Phong nghiêng răng nói.

- Haha...chị em mới có 21 tuổi thôi, lại xinh đẹp như hoa thế này, còn trai theo chị xếp hàng dài mặc cho chị chọn, không lo bị ế đâu – Lâm Tịnh đáp xong vui vẻ tắt máy.

Lâm Phong vội vàng đứng lên nói vài câu với Sơn Hải và Bảo Duy rồi chạy ù ra lấy xe. Cũng may hôm nay cậu chơi game gần nhà, nếu không thì càng nghĩ càng giận, sao mẹ lại không thêm thông báo cho cậu biết tiếng nào.

- Mẹ- Cậu gào lên trong điện thoại.

- Có chuyện gì vậy con trai – Mặc kệ giọng gào thét của con trai, bà Ngọc Lan vẫn nhỏ nhẹ đáp.

- Sao mẹ không nói với con là hôm nay bạn con đến làm gia sư chứ. Báo hại con chưa dọn phòng, nếu bạn ấy đến, chẳng phải là làm con trai mẹ mất mặt hay sao – Cậu tức giận nói.

Bà Ngọc Lan nghe xong thì cười nói:

- Hôm nay con trai mẹ cũng biết xấu hổ rồi à, mẹ đã gọi điện thoại thông báo cho chị hai con biết từ sớm rồi mà – Bà cố tình trêu.

Lâm Phong nghe xong thì ghiến răng tức giận mắng:” Bà chị này rõ ràng cố tình báo chậm để trục lợi mà.

- Nếu con sợ mất mặt vậy thì mẹ gọi điện thoại bảo bạn ấy hôm nay khoan tới.

Cậu muốn gặp Ngân Hằng còn không kịp nữa là nên đành tiu nghỉu đáp.

- Không cần đâu, con nhờ chị giúp con dọn rồi.

- Vậy được rồi, chúc con học tốt.

Lâm Phong vội vàng chạy xe về nhà, nhìn đồng hồ đã 1 giờ 15 rồi. Cậu tắt tả chạy lên phòng nhìn xem thử, thử phào nhẹ nhõm khi mọi thứ đã ngăn nắp sạch sẽ.

- Chị – Cậu gào lên .

Trong khi chờ Lâm Tịnh đến, Lâm Phong mở tủ quần áo ra tìm kiếm.

- Có chuyện gì? – Lâm Tịnh chạy đến nhú mày nhìn em trai hỏi.

- Chị xem, em mặc bộ nào đẹp hả chị ? – Lâm Phong giơ ra mấy bộ quần áo đẹp nhất của mình hỏi ý kiến Lâm Tịnh.

Lâm Tịnh phì cười nhìn đứa em trai:

- Em có cần quan trọng hạo vấn đề thế không hạo. Chỉ là đến dạy học thôi mà chứ có phải là hẹn hò đâu cơ chứ. Mà chỉ có con gái mới quan trọng chuyện ăn mặc thôi.

Nhưng nhìn Lâm Phong xụ mặt tiu nghỉu, Lâm Tịnh đành góp ý kiến giúp:

- Mặc bộ này đi, nhìn rất phong độ.

Lâm Phong hớn hở gật đầu rồi lao nhanh vào nhà tắm, không quên hé đầu ra nói:

- Chị, giúp em làm nước nha chị.

Lâm Tịnh cười đau cả ruột, chảy cả nước mắt, chưa bao giờ thấy bộ dạng đáng yêu này của em trai mình. Đúng là tuổi trẻ đang yêu có khác.

Đúng 1 giờ rưỡi, Ngân Hằng đứng trước nhà Lâm Phong bấm chuông. Lâm Tịnh ra mở cửa, cô khẽ khàng chào chị ấy.

- Vào nhà đi em, thằng Phong nhà chị phải phiền em giúp đỡ rồi – Lâm Tịnh cười vui vẻ nói.

- Dạ, chỉ sợ em phụ lòng nhờ cậy của chị thôi – Ngân Hằng thật thà đáp.

- Haha...không có đâu, nói không chừng trên đời này chỉ có mỗi em trị được thằng em trai ngang ngược của chị thôi – Lâm Tịnh không e dè cười phá ra đáp.

Mặt Ngân Hằng hơi ửng đỏ xấu hổ. Lâm Phong cũng tắm rửa xong, chạy xuống lầu nghe chị gái nói thế thì đỏ mặt hết:

- Chị

Lâm Tịnh lè lưỡi nhún vai đi vào bếp. Lâm Phong ngượng ngùng gãi đầu nói:

- Lên phòng mình đi.

Nói xong cậu quay người bước lên lầu, Ngân Hằng chậm rãi bước phía sau.

Vào phòng rồi, Lâm Phong lúng túng không biết mở miệng ra sao, hai tay cậu giấu ra sau lưng vò vò đuôi áo, mắt lăm lét nhìn Ngân Hằng. Cô hần giọng một cái rồi nói:

- Chúng ta bắt đầu học thôi.

Cả hai ngồi vào bàn, Ngân Hằng chăm chú lật tập ra đánh dấu những bài đơn giản trong khi Lâm Phong được ngồi cạnh cô thì trong lòng rất vui. Cậu cúi đầu lén lút nhìn cô, môi mấp mấp muốn nói gì đó, nhưng thấy gương mặt nghiêm nghị và lạnh lùng của cô thì không dám.

- Làm thử mấy cái bài này đi.

Lâm Phong miễn cưỡng ngồi làm, nhưng chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn Ngân Hằng, bắt gặp ánh mắt của Ngân Hằng bèn cúi đầu nhìn xuống. Cuối cùng không nhịn được cậu quyết định ngẩng đầu lên nói với cô:

- Bạn có biết không? Mình nghe người ta nói đức tính lớn nhất của con người là sự khoan hồng tha thứ.

Thấy Lâm Phong cứ lăm lét nãy giờ, Ngân Hằng cứ giả không thấy, bây giờ cậu mới lên tiếng cô bèn ngẩng đầu nhìn Lâm Phong nói:

- Từ nãy giờ bạn muốn nói với mình câu này à.

Lâm Phong liền lắc đầu rồi ấp úng nói:

- Bạn còn giận không?

- Vậy bạn muốn mình giận hay không giận?

- Đương nhiên mình mãi mãi không muốn bạn giận mình, ghét bỏ mình, mặc kệ mình rồi – Lâm Phong thẳng lưng đáp.

- Vì sao?

- Vì mình thích bạn – Lâm Phong đáp thẳng.

Ngân Hằng đỏ cả mặt vì bị Lâm Phong tỏ tình trực tiếp lần nữa, cô bối rối, muốn từ chối nhưng lại sợ tổn thương Lâm Phong nên nói:

- Mình đã nói, mình cần một người mà trong tương lai có thể lo lắng ỉn.
- Có lẽ mình chưa biết tương lai của mình là gì. Nhưng mình biết bắt đầu tương lai là gì. Tương lai bắt đầu từ ước mơ. Ước mơ của mình chính là làm cho bạn hạnh phúc – Lâm Phong tự tin đáp.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 24

24. Chương 24

Lời thổ lộ bất ngờ vô cùng, khiến Ngân hằng bối rối đỏ cả mặt. Nói không xúc động trước mấy lời này thì đúng là quá giả dối. Chưa có ai từng nói với cô như thế này, chưa có ai từng hứa sẽ làm cho cô hạnh phúc kể cả ba mẹ cô. Đó là điều xúc động nhất là mọi cô gái đều muốn nghe dù rằng lời hứa của con trai không đáng tin cho lắm. Lại là từ miệng của một anh chàng suốt ngày phá phách, chưa hề suy nghĩ đến tương lai mai sau ra sao. Cho nên lời nói đó càng không đáng tin.

Nhưng đó cũng là một lời nói khiến người ta cảm động vô cùng, như vậy cũng tốt, như vậy càng dễ cho cô trong việc dạy học cho cậu, dễ sai dễ bảo. Cô mím môi trấn tĩnh cảm xúc trong lòng nói với Lâm Phong:

- Vậy để mình nói cho bạn biết, con gái như mình không thích mấy anh chàng chỉ có cái miệng thôi đâu. Mình chỉ nhìn hành động và ý chí của người đó thôi. Đàn ông là phải dùng hành động để chứng minh, dùng ý chí để bày tỏ. Muốn mình tin thì hãy hành động ỉn xem, thử dùng ý chí và quyết tâm thi đậu học kì này đi. Nếu bạn mà ở lại lớp, những lời nói hôm nay của bạn chẳng khác nào đang tự sỉ nhục mình.
- Được, bắt đầu từ hôm nay mình sẽ nghiêm túc học, sẽ chứng minh cho bạn thấy – Lâm Phong ngẩng cao đầu đáp.

- Vậy thì giải hết mấy bài này ỉn – Ngân Hằng cười cười bảo.

Lâm Phong vừa nhìn mấy cái bài trước mặt thì mếu máo nói:

- Không phải nhiều vậy chứ.

Ngân Hằng nghiêng đầu nhìn Lâm Phong không chớp mắt, cậu đỏ mặt bèn nói:

- Mình làm, mình sẽ làm hết, vậy được chưa.

Nhìn Lâm Phong khổ sở đánh vật với mấy bài toán, mặt nhăn nhó gãi đầu bứt tóc mà Ngân Hằng không khỏi nhin cười.

- Làm được không?
- Mình biết nó, nhưng nó không biết mình – Lâm Phong chán trường đáp.
- Vậy đọc thử bài này, nhìn bài giải xem bạn hiểu đến đâu – Ngân Hằng bèn đưa đề bài đã giải sẵn cho Lâm Phong xem.

Lâm Phong cặm cụi ngồi xem, cậu cần muốn nát đầu cây bút nhưng cũng chỉ hiểu hiểu vậy thôi, chứ để giải thì đúng là bó tay. Ngân Hằng ngồi nhìn Lâm Phong nằm ườn trên bàn, mắt nhìn vào cuốn sách bài giải mà thất thần. Cô thở dài lắc đầu nói:

- Chỗ nào không hiểu thì hỏi mình.
- Chỗ này, chỗ này- Lâm Phong chỉ chỉ ...gần như toàn bài.

Ngân Hằng chớp mắt nhìn Lâm Phong không biết nói gì luôn, đây là kiến thức năm lớp 10, vậy mà cậu lại không giải được.

- Làm sao bạn lên lớp 11 được vậy chứ – Cô thẳng thừng hỏi.
- Thì quãng phao – Lâm Phong quay mặt đi chỗ khác lơ mơ đáp.

Ngân hằng nhắm mắt tịnh thần một chút. Cô cứ nghĩ Lâm Phong hỏng kiến thức lớp 11 thôi chứ, không ngờ cả kiến thức lớp 10 cậu ấy cũng hỏng luôn. Cô vốn muốn cho cậu làm thử bài tập để kiểm tra trình độ cậu xem đến đâu, mặc dù cô cũng đã nghĩ sẽ ôn lại toàn bộ kiến thức lớp 11 từ đầu năm đến giờ cho cậu rồi mới dạy tiếp. Nhưng xem ra cô sai lầm nghiêm trọng rồi, phải là dạy lại từ năm lớp 10.

Nhìn gương mặt bất động của Ngân Hằng, Lâm Phong cúi mặt buồn bã nói:

- Xin lỗi.

Ngân hằng hít một hơi, nhìn Lâm Phong nói:

- Được rồi, thời gian không còn dài chút nào hết. Tụi mình cần phải tranh thủ tốt bất cứ lúc nào để học. Bạn qua đây.

Nghe Ngân hằng gọi, Lâm Phong vui vẻ đi qua bên cạnh cô ngay lập tức. Cái cảm giác được ngồi bên cạnh người mình thích thì còn gì tuyệt bằng. Vừa ngồi xuống bên cạnh cô, cậu đã ngửi thấy mùi hương nhẹ từ đầu gối của cô tỏa ra, trái tim cậu đập rộn rã.

Ngồi bên cạnh cậu có thể thấy rõ đường nét của nửa khuôn mặt của cô. Cái mũi của cô cao và thanh, không nhọn cũng không tròn, đầy đặn. Từ bờ môi đi đến khóe môi hồng rất đều đặn, mi mắt của cô không cong mà dài thẳng tắp, như che phủ đôi mắt sâu đầy u buồn của cô.

- Nhìn đủ chưa – Ngân Hằng chợt lên tiếng hỏi khiến Lâm Phong giật mình, cậu đỏ mặt vì bị phát giác nhìn trộm, vội vã quay mặt lại, ngồi thẳng lưng xích xa cô một chút, nhìn chăm chú vào quyển sách trên tay.
- Ừm...mình phát hiện bạn là thiên tài chứ không phải là kẻ ngốc như mình nghĩ – Ngân hằng bật cười nói – có thể đọc sách ngược.

Lâm Phong nhìn lại mới phát hiện mình đã cầm quyển sách ngược trong tay. Vội vã cầm lại, mặt mũi đỏ ửng cả lên cười ngượng ngạo.

- Dạy bạn chắc là còn khó hơn cả dạy em mình – Ngân Hằng bèn trêu chọc – Bạn mà là em mình, chắc là đã ăn đòn rồi.
- Nếu em bạn không nghe lời bạn, bạn sẽ làm sao? – Lâm Phong tò mò muốn biết, người trầm tĩnh như Ngân Hằng nếu nổi cáu thì thế nào.

Ngân hằng liền quay đầu nhìn Lâm Phong giơ ngón tay ngoắc ngoắc kêu cậu lại gần. Lâm Phong không biết để lại gì nhưng cậu vẫn nghe lời xích lại gần cô. Nào ngờ Ngân hằng cầm cây bút trên tay khò vào đầu cậu một cái, rồi cười đáp:

- Làm vậy đó.

Lâm Phong lấy tay xoa xoa đầu một cái rồi nhìn Ngân hằng than thở:

- Bà chị bạo lực.
- Mới biết à. Nếu còn không lo học, mình sẽ xem bạn là em mình mà đánh – Ngân Hằng chưa ngoa nói.

Cả hai nhìn nhau phì cười rồi bắt đầu vào học, Ngân Hằng dạy lại từ đầu căn bản cho Lâm Phong, cố gắng ôn trọng tâm. Lâm Phong cũng quyết tâm ôn tập đoàn hoàng.

Nhìn cả hai chụm đầu vừa học vừa cười đùa, bà Ngọc Lan nhẹ nhàng khép cửa lại trở ra ngoài. Vốn dĩ bà không an tâm cho lắm nên cố tình về sớm xem thế nào. Đứa con trai này của bà được bà mời về biết nhiều nhiều gia sự, người kiên nhẫn thì một tuần, người nóng tính thì chỉ một buổi đã bỏ chạy xa. Bà chỉ sợ Ngân Hằng vẫn còn nhỏ, không đủ nhẫn nại để dạy đứa con trai nghịch ngợm của bà. Nhưng xem ra hai đứa trẻ này khá là hợp nhau, cũng chưa bao giờ thấy con trai bà cười rạng rỡ như thế.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Ngân hằng ra thêm một số bài tập đưa cho Lâm Phong:

- Nếu có thời gian thì ngồi giải mấy bài tập đó đi. Ngày mai mình sẽ đến giải cho bạn, chỗ nào không hiểu cứ hỏi mình.

- Mình đưa bạn về – Lâm Phong đứng dậy nhìn cô đề nghị, lúc thấy cô đi vào nhưng không hề đi xe, đoán cô đến đây bằng xe buýt nên nhân cơ hội này đưa cô về.

- Không cần đâu, mình tự về nhà được – Ngân Hằng vội từ chối. Lâm Phong biết nhà cô, bây giờ cô lại không sống trong nhà mình, để cậu ấy đưa về biết đâu sẽ gặp Minh Nhật, cả hai lại không thích nhau, tốt hơn hết là từ chối.

Lâm Phong hơi buồn nhưng không miễn cưỡng cô:

- Vậy mình đưa bạn ra cửa.

Cả hai vừa xuống nhà đã thấy bà Ngọc Lan ngồi ở phòng khách đợi, bà mỉm cười lịch sự nhìn Ngân Hằng nói:

- Dạ được ạ – Ngân Hằng cũng gật đầu chào lại bà rồi đáp.

- Ngồi xuống đi.

Lâm Phong ngơ ngác nhìn mẹ và Ngân Hằng rồi cũng ngồi xuống theo.

- Buổi học hôm nay thế nào? – Bà Ngọc Lan cười nhẹ nhàng hỏi.

- Rất tốt ạ – Lâm Phong vội trả lời, cậu sợ mẹ làm khó Ngân Hằng.

- Cái thằng, mẹ có nói chuyện với con đâu, mẹ đang hỏi bạn con mà

- Thật ra bạn Phong cũng thông minh lắm ạ, chỉ mỗi tội không chịu học – Ngân Hằng biết, đối với một bà mẹ quan tâm đến con mình như bà Ngọc Lan thì chắc chắn biết rất rõ tình hình của con mình. Cho nên cô chọn cách nói thẳng, không màu mè lấy lòng.

Bà Ngọc Lan nghe Ngân Hằng trả lời thì hào lòng lắm, bà gật đầu nói:

- Cháu nói đúng, thành tích học tập của thằng Phong tuy rất tệ nhưng xưa nay nó vẫn là đứa trẻ thông minh, chỉ cần nó chịu tập trung học thì có thể thi tốt. Vì vậy, sau này phải nhờ cháu cố gắng giúp đỡ thằng Phong giúp bác.

- Đó là nhiệm vụ của cháu – Cô cho đây là một nhiệm vụ của bản thân mình, cô được thuê về, có trả lương hẳn hoi, chứ không phải sự giúp đỡ.

Bà Ngọc Lan không nói, chỉ quay sang con trai bảo :

- Sau này phải nghe lời Ngân Hằng, cố gắng học đi, có biết không?

- Con biết rồi – Lâm Phong ngoan ngoãn gật đầu.

- Con xin phép bác, con phải về rồi ạ – Ngân Hằng đứng lên lễ phép chào.

- Để thằng Phong đưa con về ... con đừng ngại gì hết ...phải để nó ý thức trách nhiệm một chút. Sau này cứ để nó đến đón con và đưa con về – Bà Ngọc Lan cương quyết nói.

Ngân Hằng vốn định từ chối nhưng nhận thấy cái gật đầu vui sướng nhìn về phía mình, người ta đã nhiệt tình đề nghị như thế, cô cũng không tiện từ chối.

- Thôi thì sau này, cháu nhờ bạn Phong đưa về giùm, còn đến cháu tự đến ạ – Ngân Hằng miễn cưỡng đưa ra yêu cầu của bản thân, dù sao khi về cũng là giờ cao điểm, xe buýt chạy rất chậm, chi bằng để Lâm Phong đưa về nhà sẽ nhanh hơn.

Chào bà Ngọc Lan, Ngân Hằng theo chân Lâm Phong ra ngoài. Cậu chở cô về đến còn đường gần nhà cô, Ngân Hằng liền viện cớ:

- Bạn đưa mình đến đây thôi, mình tự đi được.

Lâm Phong biết cô không ở nhà mình nên cũng không miễn cưỡng, cậu dừng xe để cô xuống. Ngân Hằng chờ cho Lâm Phong chạy đi rồi mới quay người về nhà của Minh Nhật.

Về đến nhà Minh Nhật cô đã thấy một bong người đứng chờ trước cổng. Cô thở dài bước đến, vẫn biết bà Kim Lương không dễ gì chấp nhận như vậy.

- Chị- Tiếng Ngân Hằng khe khẽ gọi, giọng thấp thò sợ hãi.

Ngân Hằng nhìn bộ dáng e dè sợ hãi của em gái thật đáng thương, cô đứng lại nhưng không nói gì.

- Mẹ bảo em đến gọi chị và bé Bảo về – Ngân Quỳnh lưỡng lự rồi cuối cùng cũng nói ra, cô sợ Ngân Hằng nổi giận.

- Nói với bà ấy, chị sẽ không về đâu – Ngân Hằng lạnh lùng đáp.

- Chị! Đừng như vậy mà, chúng ta là người một nhà – Ngân Quỳnh cố sức khuyên nhủ.

- Em về đi.

- Chị, chúng ta vẫn là chị em chứ?

Ngân hằng không ngờ Ngân Quỳnh sẽ hỏi mình câu này. Cô thấy rõ Ngân Quỳnh rất trân trọng tình cảm chị em giữa cô và cô ấy. Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn Ngân Quỳnh, trong đôi mắt cô, Ngân Quỳnh lúc này không khác gì Gia Bảo, đều là những đứa em thân thương của cô, đều chảy cùng một dòng máu. Cô cảm thấy thương xót cho đứa em phải đứng giữa hai đầu cầu. Bên nào cũng nặng như nhau, không muốn mất bên nào cả.

- Chúng ta mãi mãi là chị em – Cô đáp lời rồi mỉm cười.

Gương mặt của Ngân Quỳnh bỗng giãn ra, cô cười tươi nhìn chị gái mình rồi lao đến ôm lấy Ngân hằng gọi :

- Chị

- Đồ ngốc

- Em cứ tưởng chị sẽ ghét bỏ luôn em....

- Không đâu.

- Chúng ta cùng về nhà đi chị – Ngân Quỳnh buông Ngân Hằng ra cầu xin lần nữa.

- Hiện bây giờ chị không muốn về, đợi đến khi ba về rồi hãy tính – Ngân Hằng nhượng bộ đáp.

- Em đã điện thoại báo cho ba biết, ba bảo sẽ lập tức về đây.

Ngân Hằng chưa từng thấy ba nổi giận như thế bao giờ. Khi ba đứng trước cổng trường đón cô, Gia Bảo cũng được ba đón từ trường về, ba đưa cô về nhà Minh Nhật cảm ơn và thu dọn đồ đạc. Muốn gửi nhà Minh Nhật một số tiền cảm tạ nhưng họ nhất quyết từ chối.

Khi raxe, ba cô nhìn cô một hồi lâu rồi mới nghẹn ngào nói:

- Đã làm khổ con nhiều rồi.

Cô không đáp, chỉ lẳng lặng ngồi vào xe.

Họ vừa về đến nhà đã thấy bà Kim Lương đứng đón, bà vội vàng chạy đến đón đồ đạc trong tay ông, nhưng ông dần ra tự mình xách túi lớn túi bé vào nhà. Bà Kim Lương mặt mày xanh lét sợ hãi vội bước theo ông.

Ông vừa vào đến nhà, đã mở cái vali xách tay của mình ra, lôi ra một tờ giấy đặt xuống bàn cùng một cây viết, ông ngã người vào bàn:

- Đọc đi rồi ký tên.

Ngân Hằng ôm lấy Gia Bảo nép một bên, Ngân Quỳnh thì cũng sợ hãi không dám lên tiếng.

Bà Kim Lương phát run lên, bà run run cầm tờ giấy lên, đọc từng chữ từng chữ một trên tờ giấy. Bà thấy rõ bốn chữ lớn in hoa” ĐÓN XIN LY HÔN”

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 25

25. Chương 25

Bà Kim Lương nhìn ba Ngân Hằng run run nói không thành lời:

- Ông ...ông ..ông ...

- Nếu bà ký tên, những thứ đó thuộc về bà. Còn nếu không đồng ý thì một đồng bà cũng sẽ không có, bà chọn đi – Ba Ngân hằng lạnh lùng nói.

- Ông à, tôi biết mình sai rồi, tôi xin ông tha lỗi cho tôi....- Bà Kim Lương khóc lóc chạy đến ôm chân ba Ngân Hằng cầu xin – Ông đừng ly dị với tôi mà.

Ngân Hằng nghe thấy cũng giật mình, cô không chưa từng thấy nét mặt của ba lại giận đến như thế, càng không ngờ ông lại có thể hạ quyết tâm đến như vậy, quyết định ly hôn với bà.

Ngân Quỳnh nghe đến hai từ “ Ly Hôn” cũng giật mình hoảng hốt, cô nhìn ba mình không chớp mắt.

Ba Ngân hằng hất bà Kim Lương ra đứng dậy, hai tay đút vào túi quần nói:

- Bà biết không? Tui đã sai lầm một lần rồi, lại tiếp tục sai lầm lần nữa. Sai lầm thứ nhất của tui là có quan hệ với bà, sai lầm thứ hai của tui là đưa bà về nhà. Để rồi cái nhà này bị bà làm cho tan nát. Từ trước giờ tui nhìn bà, không phải là tui sợ bà, tui chỉ là nghĩ, mình đã phụ lòng một người phụ nữ, không thể tiếp tục phụ người thứ hai. Cho nên dù biết đứa con gái của mình đã chịu biết bao nhiêu áp lực và đau khổ, tui cũng giả vờ như không biết. Tui chọn lựa im lặng để cho cái gia đình này được êm ấm, để nó có thể được gọi là một cái gia đình. Nhưng tui sai rồi, sai lầm rất nghiêm trọng. Chính vì thái độ im lặng của tui khiến bà được nước làm tới, càng ngày càng quá đáng.

- Tôi sai rồi – bà Kim Lương nhào đến ôm chân ông khóc nức nở .

- Người sai là tôi. Là do tôi dung túng cho bà, nếu tôi tỏ thái độ ngay từ đầu, thì con gái tôi sẽ không phải chịu khổ, không phải sống trong những chuỗi ngày đau thương bị bà đánh đập. Bà có biết nhìn thấy những vết thương trên người Ngân Hằng tôi đau đến cỡ nào hay không hả. Tôi là cha mà không thể bảo vệ con mình, tôi quá nhu nhược, cứ nghĩ im lặng để duy trì cái mái nhà đã mục nát này.

- Tôi sai rồi, ông đánh tôi đi, mắng tôi đi, tôi xin ông đừng li hôn....cầu xin ông

- Bà cũng làm mẹ, bà có từng nghĩ đến việc Ngân Quỳnh cũng bị hành hạ như thế, bà có đau lòng đứa ruột hay không hả. Bà đánh nó, mẹ nó ở dưới tuổi vàng biết được sẽ đau lòng ra sao? Bà nói đi, con bà thì là con, con người ta không phải là con hay sao hả. Bà quá ư độc ác mà.

- Tôi sai rồi...tôi sai rồi....là vì tôi quá yêu ông...ông biết mà, từ lúc học đại học tôi đã yêu ông rồi. Nhưng ông yêu bà ấy, ông cưới bà ấy, tui đau khổ biết bao nhiêu. Tôi bất chấp liêm sỉ chấp nhận làm người thứ ba chỉ để ở bên ông mà thôi. Tôi thừa nhận tôi ích kỷ, tôi xấu xa nên mới đánh đập và hành hạ con bé, nhưng là vì tôi ghen. Từ trước đến nay tôi đều ghen với mẹ nó. Là bà ấy đã cướp mất ông, là bà ấy khiến tôi đau khổ, tôi hận bà ấy. ...Ngân Hằng quá giống mẹ nó...cho nên tôi không chấp nhận được...cho nên dù biết là mình đã sai nhưng tôi lại không thể dừng lại. Bởi vì tôi biết, cho đến bây giờ trái tim ông cũng thuộc về bà ấy, nó chưa từng thuộc về tôi. Cho nên tôi hận, tôi ghen tỵ, mới hành động mất hết suy nghĩ như vậy. Tôi sai rồi tôi sai rồi từ nay tôi không dám nữa đâu, tôi xin thề tôi sẽ không bao giờ tái phạm nữa đâu.

Tôi sẽ coi Ngân hằng và Gia Bảo như con mình, tôi sẽ đối xử với chúng nó thật tốt để bù đắp....tôi xin ông ...là vì tôi quá yêu ông mà thôi, ông tha thứ cho tôi lần này đi, đừng ly hôn, tôi không cần gì hết, tôi chỉ cần ông mà thôi – Bà Kim Lương nức nở cầu xin.

- Quá muộn rồi – Ba Ngân Hằng khẽ nhắm mắt đau khổ buồn ra mấy tiếng – Tôi không thể tha thứ cho bà được nữa. Ly dị là cách tốt nhất hiện nay để giữ lại cái gia đình này.

Bà Kim Lương khụy xuống, thái độ ông dứt khoát đến thế này bà chưa từng thấy, bà biết dù có cầu xin thêm bao nhiêu lần đi chăng nữa, ông nhất định sẽ không thay đổi quyết định ly hôn. Bà quay đầu nhìn Ngân Quỳnh đau khổ nói:

- Ngân Quỳnh, con mau cầu xin ba con đi, cầu xin ba con đừng ly dị với mẹ đi.

Ngân Quỳnh này giờ cũng đã khóc nức nở đầy sợ hãi, nghe bà Kim Lương gọi cũng vội vàng quỳ xuống cầu xin ba mình:

- Ba! Con cầu xin ba, xin ba đừng li dị với mẹ. Con cầu xin ba, con không muốn xa mẹ đâu.

- Ba đã để lại cho bà ta số tiền không nhỏ, nếu biết tiết kiệm, bà ấy có thể sống tốt. Nếu con không muốn rời xa bà ấy, con có thể đi cùng bà ấy. Ba sẽ mua cho hai người một căn nhà riêng, hàng tháng sẽ gửi tiền phụ cấp cho con. Con yên tâm – Ông dứt khoát nói.

- Ba đừng như vậy mà ba – Ngân Quỳnh quỳ trên hai chân bò lại gần ông, nắm lấy ống quần ông cầu xin.

- Không, ông không cần tôi, lẽ nào cả Ngân Quỳnh ông cũng không cần Tôi sai rồi, ông cứ phạt tôi đi.

Nhưng xin đừng vứt bỏ hai mẹ con tôi – Bà Kim Lương nức nở gào lên.

- Ngân Quỳnh mãi mãi là con tôi. Nó có thể trở về đây bất cứ lúc nào, còn bà thì tuyệt đối không được – Ông không chút nương tình đáp.

Bà Kim Lương nghe xong thì sợ hãi vô cùng, bà vẫn mong ông nghĩ chút tình cảm con cái mà tha thứ, nhưng xem ra người có thể làm ông thay đổi thái độ chỉ có mỗi mình Ngân Hằng và Gia Bảo mà thôi. Bà liền lếch lếch lại dưới chân hai chị em Ngân Hằng đang đứng đó mà đập đầu cầu xin.

- Ngân Hằng, Gia Bảo...cầu xin hai con hãy nói giúp dì đi, xin ba con đừng ly dị với dì.

Gia Bảo này giờ thấy cảnh tượng ba nổi giận thì sợ hãi, lại thấy bà Kim Lương với Ngân Quỳnh khóc lóc giàn dụa thì hoảng sợ nép vào lòng chị mình. Bây giờ thấy bà Kim Lương bò đến cúi đầu thì hoảng hốt đến bật khóc, ôm xiết lấy Ngân Hằng méo máo gọi chị.

Ngân Hằng từ lâu đã không còn cảm xúc trước việc rơi nước mắt, nhất là là nước mắt của bà Kim Lương.

Mặt cô lạnh lùng ôm lấy Gia Bảo lùi lại mấy bước cách xa bà Kim Lương, chưa bao giờ cô thấy bà ta thảm hại đến như thế. Cô nhìn bà ta lạnh lùng đáp:

- Người ly hôn với bà là ba chứ không phải tôi, bà có cầu xin tôi cũng vô ích mà thôi.

Nói xong, cô dẫn Gia Bảo đi lên lầu, bỏ mặc bà Kim Lương với sự cầu xin của bà ta.

Bà Kim Lương càng run lên, tia hy vọng cuối cùng cũng vụt tắt, bà khổ sở quay lại ôm Ngân Quỳnh nói:

- Ngân Quỳnh, mau cùng mẹ cầu xin ba con đi.

Nhưng chẳng để cho hai mẹ con cầu xin, ba Ngân Hằng đã quay người nói:

- Trong thời gian tìm nhà và giải quyết đơn ly hôn, tôi để mẹ con bà ở đây. Từ hôm nay tôi sẽ ngủ ở phòng Gia Bảo.

Nói rồi, ông cũng bỏ đi lên lầu.

- Ba...đừng như vậy mà ba – Ngân Quỳnh nước mắt ràn rụa nhìn theo ông van cầu.

- Ngân Quỳnh làm sao đây. Ba con không thương hai mẹ con mình nữa rồi. Ba con không cần chúng ta nữa rồi – Bà Kim Lương ôm chặt lấy Ngân Hằng, hai mẹ con ôm nhau khóc không ngừng, tiếng khóc vang vọng khắp căn nhà.

Ngân hằng đỡ Gia Bảo ngủ xong, bà cô nhìn cô ấy nãy nói:

- Ba xin lỗi con. Chắc là con oán trách ba nhiều lắm cho nên mới không chịu gọi cho ba biết – Ba Ngân hàng nhìn cô tự trách.

Giận ông thì chắc chắn là có, nếu như ông không ngoại tình, nếu như ông không dẫn bà ta về nhà này thì sẽ không có sự việc đau lòng ngày hôm nay. Nhưng nói oán trách ông thì cũng không đúng. Ít ra cô biết ông vẫn yêu thương cô vô cùng, cũng biết ông luôn thấy có lỗi với cô, cố gắng bù đắp cho cô những thứ cô cần. Ngân Hằng thở dài nhìn ba mình nói:

- Ba! Cảm ơn ba đã yêu thương con và Gia Bảo. Mọi chuyện từ trước đến nay, con không hề trách ba. Con không gọi cho ba là vì con không muốn ba phân tâm khi làm việc. Thật sự đã từ lâu rồi con muốn rời khỏi ngôi nhà này. Con không ép ba phải vì con mà li dị với bà ấy, nhưng con có một điều kiện muốn ba chấp nhận. Dù bất cứ giá nào, cũng xin ba đừng giao ngôi nhà này cho bà ấy. Công ty, tài sản con không cần, nhưng ngôi nhà này là nơi gia đình mình từng hạnh phúc, là nơi chất chứa hình bóng của mẹ. Dù con không muốn ở đây, nhưng cũng không muốn giao cho bà ấy.

- Ba hiểu, con yên tâm. Lần này ba dứt khoát li dị với bà ta, ba sẽ chia cho bà ấy một số tiền, để bà ta ra đi. Gia đình chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu, xây dựng một cuộc sống hạnh phúc mới – Ông nhìn Ngân Hằng quyết tâm nói.

- Ba – Ngân Hằng xúc động kêu lên rồi ôm chầm lấy ba mình. Đây là ước mơ từ rất lâu của cô, cuối cùng nó cũng được thực hiện.

- Nhưng dì sẽ không chịu li dị dễ dàng như vậy đâu – Ngân Hằng buông khuàng nhìn ba mình.

- Yên tâm....ba chưa từng đồng ý đem tài sản đứng tên chung cho bà ấy, cho nên dù có li hôn, bà ấy cũng chẳng có được bao nhiêu. Bà ấy không ngu ngốc đến nỗi cứ giữ lại một chút tiền ít ỏi đó mà bỏ qua một món tiền lớn như thế.

Ngân Hằng gạt đầu, vậy thì cô yên tâm rồi, bà ta cũng không có cơ gì mà đe dọa cô, cô cũng không cần ngày ngày cam chịu để ba mình không mất mặt. Cô nhìn ba mình chậm rãi gạt đầu, hóa ra ông vẫn là người đàn ông lí trí, vẫn biết để chỗ đứng cho cô và Gia Bảo trong căn nhà này.

Khi Ngân Hằng trở về phòng mình, cô đã thấy Ngân Quỳnh ở trong đó, gương mặt ủ dột, đôi mắt sưng đỏ, nước mắt không ngừng rơi, đáng thương vô cùng. Thấy cô vào, Ngân Quỳnh vội vàng lau nước mắt đứng dậy, gọi khẽ:

- Chị

Ngân Hằng biết Ngân Quỳnh vào phòng cô với mục đích gì, cô không đáp, chậm chậm bước vào, lấy một cái khăn giấy khe khẽ lau nước mắt cho Ngân Quỳnh. Ngân Quỳnh nhìn cô cảm kích rồi lần nữa kêu lên:

- Chị ...

- Đừng nói gì hết, chị không giúp được đâu – Ngân Hằng vội vàng lên tiếng ngắt lời.

- Không phải đâu chị, em biết chỉ cần chị nói một câu, ba nhất định sẽ nghe theo chị mà xin chị hãy nói với ba hãy tha thứ ẹ em – Ngân Quỳnh lắc đầu tuyệt vọng cầu xin.

Ngân Hằng nhìn Ngân Quỳnh lắc đầu đáp:

- Chị xin lỗi, chị không thể

- Chị...em cầu xin chị mà ...em cầu xin chị mà chị làm ơn đi, chỉ cần chị lên tiếng, ba nhất định sẽ không li hôn với mẹ – Ngân Hằng nức nở khóc quỳ xuống đất cúi lạy Ngân Hằng.

Ngân Hằng nhìn thấy cảnh đó đau lòng muốn rơi nước mắt, đứa em gái đáng thương của cô. Luôn là người đứng giữa cô và bà Kim Lương.

- Xin lỗi em, chuyện đó là chuyện giữa ba và dì, chị không có quyền xen vào. Nếu ba vẫn muốn tiếp tục chung sống với dì, chị cũng không phản đối, ba muốn li hôn, chị cũng không thể xen vào. Nếu muốn xen vào thì chị đã xen vào từ lúc dì bắt đầu đánh chị, cho nên bây giờ muốn cầu xin, em hãy đến cầu xin ba – Cô dứt khoát từ chối.

- Chị ... – Ngân Quỳnh yếu ớt gọi.

- Chị mệt rồi. Chị muốn nghỉ ngơi, em về phòng mình đi – Cô từ chối bàn luận tiếp.

Nói rồi cô bước lên giường nằm nhắm mắt lại. Ngân Quỳnh nhìn theo đôi mắt từ từ khép lại của Ngân Hằng, nỗi tuyệt vọng dâng cao trong lòng, cô biết, không thể cầu xin hay trách cứ gì Ngân Hằng được. Đó là tội mà mẹ cô phải gánh chịu. Tất cả đều là lỗi của bà không thể trách ai được. Cô lặng lẽ đứng dậy, nhìn Ngân Hằng khẽ nói:

- Chị, em xin lỗi chị. Đã làm khó chị rồi.

Cô ra ngoài khép cửa lại, Ngân Hằng bèn mở mắt ra thờ dãi một hơi. Đã đến bước này rồi, cô không thể nhân từ. Ít ra phải làm cho bà ta hiểu ra và sau này không còn như vậy nữa. Đối với bà ấy, phải một lần cứng rắn mới khiến bà ta từ bỏ.

Nghĩ tới đáng về tội nghiệp của Ngân Quỳnh, nước mắt cô rơi ra, khẽ nói thầm:

- Chị xin lỗi.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 26

26. Chương 26

- Là thật sao? – Hà Nhi reo lên mừng rỡ khi nghe Ngân Hằng nói là cô đã trở về nhà và ba đã bàn vấn đề ly hôn với bà Kim Lương.

- Thật là tốt quá. Cuối cùng thì mình cũng thấy ba bạn sáng mắt ra – Bảo Trâm không chút nề tình thẳng thắn nói về ba Ngân Hằng.

- Thôi đi, dù sao bác ấy cũng cũng lựa Ngân Hằng, chứng tỏ bác ấy rất yêu thương con mình – Nhật Tân xưa nay hiền lành nên không muốn chỉ ra sai lầm của ba Ngân Hằng.

- Mình là mình nóng lòng xem cái bản mặt của bà ta méo mó thế nào sau khi ly hôn với ba bạn – Xuân Phương ngược mặt nhìn trời tưởng tượng đến gương mặt đau khổ của bà Kim Lương.

Ngân Hằng nhìn sự vui mừng của các bạn dành cho cô cảm thấy yêu các người bạn này của mình biết bao nhiêu. Vốn dĩ chuyện trong nhà, cô cũng chẳng muốn nói ra bên ngoài, nhưng từ bao lâu nay, nhờ sự thông cảm và giúp đỡ của các bạn như việc giúp cô trực nhật lớp, hay hoàn thành công tác đoàn viên. Bởi vì bà Kim Lương thường hạnh hợ làm khó khi cô đi sớm hay về trễ.

Giống như chuyện lần này cô bỏ nhà đi, cũng nhờ các bạn giúp đỡ nói với cô giáo chủ nhiệm, bởi bất kì lí do nghỉ học nào cũng phải có chữ ký của ba mẹ, nhà trường mới không truy cứu. Cho nên cô cũng không muốn giấu họ, đành kể rõ mọi chuyện.

- Chiều nay chúng ta đi ăn mừng đi, thoát khỏi bàn tay của mụ phù thủy Kim Lương độc ác – Bảo Trân hào hứng tuyên bố.

- Đúng vậy, thoát khỏi bàn tay của bà Bất Lương – Xuân Phương vỗ tay hưởng ứng.

- Nhưng mà ...- Ngân Hằng ngập ngừng.

- Lo gì chứ? Bây giờ đã khác trước rồi. Bây giờ Hằng đã tự do rồi, không còn phải lo nhìn sắc mặt của bà ấy nữa – Hà Nhi bèn khích lệ.

- Phải đó, chúng ta cùng đi đi – Nhật Tân cười hiền lành bảo.

Trước sự nhiệt tình của mọi người, Ngân hằng vui vẻ đồng ý.

Mọi người đang cười nói bàn nhau nên đi đâu thì thấy Ngân Quỳnh đi ngang qua, cô cười ngượng chào mọi người một cái rồi đi tiếp, tất cả bỗng trầm mặc xuống. Tuy không ưa gì bà mẹ của Ngân Quỳnh, nhưng

theo đánh giá của mọi người thì Ngân Quỳnh là một cô bé hiền lành. Tuy vậy Xuân Phương và Bảo Trâm cũng không thích Ngân Quỳnh cho lắm. Hai người thường bảo nhau:” Mẹ nào con nấy thôi”

- Bạn ấy có nghe thấy lời của chúng ta nói không? – Nhật Tân lo ngại nhìn mọi người hỏi.

- Nghe thì nghe, sợ gì nào. Tụi mình có sao nói vậy, việc gì phải lo lắng người ta buồn phiền chứ – Bảo Trâm bĩu môi đáp.

- Phải đó, có trách thì trách bạn ấy đào thải nhằm người mẹ xấu thôi – Xuân Phương gật đầu nói.

Ngân Hằng nhìn theo dáng vẻ buồn bã của Ngân Quỳnh mà thấy xót thương cho đứa em gái vô cùng. Cô biết, Ngân Quỳnh sẽ chịu đã kích rất lớn nếu như ba cô và bà Kim Lương ly hôn với nhau. Cô vốn sức khỏe kém, chỉ sợ không chịu nổi đã kích này.

- Đẹp mấy bà đi, con người ta hiền lành như vậy, có cần độc miệng thế hay không? – Sơn Hải bỗng từ đâu chen miệng vào nói, theo sau là Bảo Duy.

- Gì đây ? Bệnh vực à? Không phải ông thích nhỏ đó chứ – Xuân Phương hất mặt nhìn Sơn Hải hỏi.

- Tui thích đó thì sao nào, còn hơn thích chần cái như bà – Sơn Hải trợn mắt nhìn Xuân Phương đáp lại.

- Ông nói ai chần cái hả ? – Xuân Phương tức giận cung tay trước mặt Sơn Hải đe dọa hỏi.

- Tui sai rồi, tui xin lỗi bà – Sơn Hải làm ra vẻ sợ hãi nói – Đáng lí ra không nên nói bà là chần cái, phải nói bà là sư tử hà đông mới đúng ...haha...

Nói xong Sơn Hải liền bỏ chạy đi thật mau lẹ. Tất cả mọi người đều quay lại nhìn kẻ còn đứng ở lại, được xem là đồng bọn của tên chạy trốn kia. Bảo Duy thấy tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn mình thì cười hehe nói:

- Mình vô tội nha....

Nói xong thì nhìn theo hướng Sơn Hải bỏ chạy gào lên:

- Hải! Chờ tao.....

Nói xong cũng bỏ chạy giữ lấy mạng.

Xuân Phương tức giận chỉ có thể xách giày chọi theo mà thôi. Nhưng Sơn Hải đã chạy xa mất rồi, Bảo Duy cũng chạy đi rồi, chiếc giày bay vào một cái vào đầu một bạn nam lớp khác.

- Ui da- Người đó quay đầu , mặt nhăn nhó nhìn dáo dạt tìm kiếm thủ phạm gây ra tai nạn này.

Xuân Phương biết mình gây họa lớn, nuốt nước miếng cái ực lùi lại phía sau mấy bước.

Nhật Tân đành chạy lại nhận lỗi với bạn nam đó:

- Bạn không sao chứ? Thành thật xin lỗi bạn, bạn mình không cố ý.

Bạn nam đó quay lại nhìn về mặt có chút cau có khó chịu, mọi người đều nhìn rõ gương mặt bạn ấy. Đó là một gương mặt dễ thương với cặp kính cận , mái tóc rũ xòa trước kính, đáng vẻ thư sinh rất đáng yêu.

Bạn nam đó nhìn Nhật Tân nhận lỗi, rồi nhìn mấy cô gái phía sau lăm la lăm lét thì cũng không trách gì nữa, khoát tay nói:

- Bỏ đi. Mình cũng không việc gì .

Nói xong bạn ấy bỏ đi, cả nhóm mới thở phào nhẹ nhõm.

- Mà này, bạn ấy là ai vậy? Nhìn dễ thương ghê nha – Bảo Trâm thấy trai đẹp thì mắt sáng rỡ.

- Biết vậy mình chạy đến xin lỗi, sẵn tiện xin làm quen luôn – Hà Nhi chạy đến tỏ vẻ luyến tiếc nhìn theo cậu bạn đẹp trai đeo kính kia.

- Thôi đi, mê trai vừa vừa thôi – Xuân Phương lườm hai nhố bạn mình rồi nói – Vô lớp rồi kia.

Cả nhóm lục tục kéo nhau vào lớp.

- Xin lỗi, mình đến hơi muộn – Ngân Hằng nhìn thấy Lâm Phong ra mở cửa vẻ mặt chờ đợi đến buồn ngủ bèn hối lỗi nói. Vì cùng cả nhóm đi ăn nên đến trễ giờ dạy kèm cho Lâm Phong, lại không có cách gì thông báo cho cậu ấy biết.

- Không sao – Lâm Phong tươi cười đáp.

- Mình không biết số điện thoại của bạn nên không gọi được. Bạn ỉnh số đi, lần sau nếu có đến trễ, mình sẽ gọi điện thoại báo trước cho bạn một tiếng.

- Uhm...- Lâm Phong gật đầu rồi nhìn Ngân Hằng đọc mấy con số.

Ngân Hằng bèn cẩn thận viết lại, sau đó cất vào trong cặp.

- Vậy bạn cũng cho lại mình số điện thoại đi – Lâm Phong nhân cơ hội này bèn hỏi xin số điện thoại của Ngân Hằng.

- Mình không sai điện thoại – Ngân Hằng cười ngược đáp.

Lâm Phong không biết điều này, thấy vẻ ngại ngùng trên mặt Ngân Hằng thì bối rối. Thời đại hiện nay, lớp trẻ không ai không sắm ỉnh một chiếc điện thoại dù là rẻ tiền đi chăng nữa, cho nên cậu cũng đinh ninh là Ngân Hằng có điện thoại, mặc dù cậu chưa từng thấy cô sai. Nhưng cậu nghĩ người trầm lặng như cô ít sử dụng mà thôi.

- Chúng ta học bài thôi. Bài mình đưa bạn làm tới đâu rồi – Ngân Hằng lên tiếng để Lâm Phong không còn thấy bối rối nữa.

- Cái này ...- Lâm Phong cầm cây viết gãi gãi đầu mình.

- Bạn chưa làm à ? – Ngân Hằng chau mày khó chịu nhìn Lâm Phong.

- Mình làm rồi – Lâm Phong sợ Ngân Hằng giận nên vội vàng phân bua, sau đó cắn môi tiếp tục gãi đầu buồn bã nói tiếp – Nhưng làm không ra.

Biểu hiện của Lâm Phong như đứa bé biết mình đã làm người lớn giận, cứ lăm lét nhìn sắc mặt rồi lại cúi đầu khiến Ngân Hằng muốn giận cũng không thể giận, phì cười nói:

- Lại đây, mình giảng cho.

- Không được đánh, bà chị hung dữ – Lâm Phong nói giọng mè nheo

- Được rồi không đánh – Ngân Hằng lườm cậu rồi khẽ cười một cái, nhưng lại càng khiến Lâm Phong thấy đáng sợ hơn nữa. Nói không đánh nhưng không có nghĩa là không gõ đầu hay đại loại gì đó.

Nhưng Lâm Phong vẫn tiến đến ngồi bên cạnh cô, cậu lịch sự tạo khoảng trống giữa hai người, ngồi nghe Ngân Hằng giảng từng bước một. Giọng Ngân Hằng trầm đều thanh thanh khiến Lâm Phong chăm chú lắng nghe, ngón tay trắng hồng cầm bút của cô viết những con số như đang múa. Tuy cố gắng nghe giảng, nhưng đầu óc cậu bị giọng nói và hương thơm bên người cô làm hỗn loạn, tim đập không ngừng. Nhịn không được lén lút nhìn cô một cái, bị Ngân Hằng bắt gặp thì đỏ mặt vội quay mặt đi.

Ngân Hằng cũng hơi đỏ mặt, đang giảng bài, cảm thấy một luồng hơi ấm phủ lên mặt, thậm chí nghe rõ tiếng tim đập của Lâm Phong, cô cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn, thường xuất hiện những rung động e ấp, cho nên đối với phản ứng dồn dập của người bên cạnh không thể không có cảm giác. Đối với những ánh mắt nồng nàn như thế này tim không khỏi đập mạnh, càng nhận ra khoảng cách giữ hai người khá gần, không gian bỗng chốc trở nên mờ ảo. Cô tăng hăng một cái nói:

- Hiểu rồi chứ?

Lâm Phong vô thức gật đầu. Cô bèn đẩy quyển vở sang bên cậu, rồi tạo khoảng cách giữ hai người nói:

- Bạn tự giải thử xem.

Lâm Phong gật đầu rồi cầm bút hý hoáy giải. Thật ra, những bài Ngân Hằng ra đều đơn giản, cậu không ngờ đến nỗi không giải được, nhưng những khi ngồi giải, chẳng hiểu tại sao lại cứ nghĩ đến vẻ mặt chuyên

chú của cô, từng nét mặt cử chỉ của cô mà thôi, nên chẳng thể nào giải được. Bây giờ đành ngồi giải nghiêm túc.

Ngân Hằng thấy đôi lúc Lâm Phong xoay xoay bút là biết cậu đang bí, bèn đến sát bên chồm người nhìn bài giải của cậu để xem cậu giải đến đâu tiện đường hướng dẫn. Lâm Phong cao lớn hơn cô rất nhiều, nên Ngân hằng chỉ có thể chồm người từ phía sau lưng cậu nhìn lên, tóc cô rút xuống vai chạm nhẹ lên tay của Lâm Phong ngay lên một xung động nhẹ trong lòng cậu, cảm nhận được hơi thở thơm ngát của cô, hơi ấm của cô đang bao trùm lên cậu, cả thân người bỗng cứng đờ. Tay cầm bút run nhẹ, cậu phải hít thật sâu cố gắng giấu đi cảm xúc đang cuộn trào trong lòng mình. (Vây sao học được hả trời)

Chỉ chốc lát cậu có thể giải xong hết mấy bài tập. Ngân Hằng cười vui vẻ nói với Lâm Phong:

- Không khó lắm, đúng không? Chỉ cần nắm vững công thức thì có thể giải được.
- Đúng vậy – Lâm Phong vui mừng đáp rồi quay lại muốn nói tiếng cảm ơn với Ngân Hằng thì

Hai gương mặt đối với nhau, bốn mắt giao nhau, cả hai gần trong gang tấc.

Lần đầu tiên Ngân Hằng mới nhìn kỹ Lâm Phong ở khoảng cách gần như thế. Cô thấy chân mày của Lâm Phong rất rậm, đôi mắt cậu rất đẹp, sâu và trong. Sóng mũi rất cao, vàng trán nhô, mái tóc bóng mượt. Cô đã hiểu vì sao mà con gái lại thích cậu ấy đến như vậy.

Anh mắt Lâm Phong vẫn bất động nhìn cô không rời. Ngân Hằng thấy bối rối vô cùng, cô chưa từng trải qua cảm xúc này, một cảm xúc rất khác lạ, vừa muốn từ chối, lại vô tình bị thu hút không muốn rời ra. Cũng may ngay lúc đó, người làm đã bê một khay trái cây đem đến, mới cắt đứt không khí như bị ngưng đọng kia. Hai người ngượng ngạo ngồi rời nhau ra.

Cả hai sau đó không ai dám nhìn ai, Ngân hằng thấy mặt Lâm Phong còn đỏ hơn mặt mình. Cô cảm thấy Lâm Phong có chút gì đó, giống như một con gió mát đang len lỏi vào tim.

Khi Ngân hằng về đến nhà, đã thấy bà Kim Lương thân chinh ra mở cửa. Bà ta nhìn Ngân Hằng đầy ngỡ ngàng, rồi ấp úng nói:

- Dì nấu cơm rồi, con cứ về phòng tắm rửa đi, lát nữa ba con về, chúng ta ăn cơm.

Ngân Hằng nhìn bà ta một cái không nói gì đi thẳng lên phòng.

Cô đi ngay qua phòng của Ngân Quỳnh, cửa khép hờ, nhìn vào bên trong, thấy Ngân Quỳnh đang úp mặt xuống bàn khóc lóc. Cô biết Ngân Quỳnh khóc vì điều gì, long cô cũng vô cùng đau đớn.

Ở đời, con người ta có nhiều sự chọn lựa, nhưng đố số điều ích kỷ, chọn lựa việc có lợi cho bản thân. Lần này cô cũng muốn ích kỷ một lần, Muốn để cho bản thân mình một lần tự do.

Khi ba cô về nhà, người giúp việc lên gọi cô xuống ăn cơm, trên bàn chỉ có ba cô, bà Kim Lương, bé Bảo, còn Ngân Quỳnh thì không.

- Ngân Quỳnh sao không xuống ăn cơm – Ba cô hỏi người giúp việc.
- Cô ấy bảo, cô ấy khó ở trong người, không muốn ăn cơm.
- Để em lên xem con bé thế nào – Bà Kim Lương e dè nói – Mọi người cứ ăn cơm trước đi.

Nói rồi bà ta đi lên lầu, Ngân Hằng nhìn theo. Trong lòng cô một chuỗi bất an đang trào.

Đêm đó, Ngân Quỳnh sốt cao, miệng nói lảm nhảm, nhưng nhất quyết không chịu đi bệnh viện. Ba cô lo lắng vô cùng, khuyên bảo hết lời. Bà Kim Lương nước mắt ngấn dài bên cạnh năn nỉ, Ngân Hằng đứng một bên lo lắng.

Cuối cùng Ngân Quỳnh khóc đầy nước mắt nắm lấy tay ba cô nhìn ông van cầu:

- Ba, ba đừng ly dị với má nha ba, con cầu xin ba

Ông đưa tay vuốt ve gương mặt đầm đìa nước mắt của Ngân Quỳnh, sau đó nhìn về mặt hối lỗi của bà Kim Lương, cuối cùng ông nhìn Ngân Hằng. Cô quay mặt đi không nhìn lại ông, từ từ cất bước ra ngoài, đằng sau là tiếng thở dài của ba cô

27. Chương 27

Ngân Hằng bước vào trong ngôi chùa bỏ hoang đó. Không biết ngôi chùa này có từ bao giờ, nhưng nó bị bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Mỗi khi buồn bã, Ngân Hằng đều chạy đến đây ngồi khóc. Dường như chỉ có sự yên tĩnh nơi đây mới có thể làm lòng cô lắng dịu lại mỗi khi khóc xong. Nơi này giống như chỉ dành cho cô, bởi vì ngoài cô ra, ít thấy ai tới lui, vì người ta đồn rằng ngôi chùa này có ma nên các vị sư mới bỏ chùa mà đi. Nhưng cũng đã lâu lắm rồi cô không đến đây nữa, bởi vì bà Kim Lương hay làm khó cô mỗi khi cô đi đâu đó về.

Hôm nay cô lại đến đây ngồi, nếu như Minh Nhật không nhắc lại, cô đã quên mất là có một nơi vẫn dành riêng. Tâm tư Ngân Hằng đầy mâu thuẫn và hỗn loạn.

Tha thứ hay tiếp tục hận thù?

Trong đầu cô hai mâu thuẫn này đối nghịch với nhau, đấu tranh với nhau. Bỏ qua cho bà Kim Lương, tiếp tục sống cuộc sống cam chịu, hay thách thức xua đuổi bà ta để bắt đầu lại cuộc sống mới.

Nếu như cô chọn bỏ qua, vậy cuộc sống sau này của cô và Gia Bảo sẽ thế nào, có sự thay đổi khác không? Khi có lời hứa ăn năn của bà Kim Lương như thế.

Còn nếu cô không chấp nhận tha thứ cho bà ấy thì sao? Bà cô cuối cùng có chọn lựa ly hôn hay không? Ngân Quỳnh sẽ thế nào?

Cô nhìn Ngân Quỳnh đau khổ đến suy sụp như thế, cô cũng không đành lòng, không nhẫn tâm ép buộc hai mẹ con họ phải rời nhau ra.

Cô rơi vào cái cảm giác làm người xấu không được, làm người tốt cũng không thể.

- Mẹ ơi, con phải làm sao hả mẹ.

Ngân Hằng bỗng thấy nhớ mẹ vô cùng, nước mắt cô rơi xuống, cảm giác bất lực khó xử và đau khổ dồn đến. Nếu như có mẹ ở đây, có lẽ mẹ sẽ cho cô lời khuyên bảo tốt nhất. Mà nếu như mẹ cô còn sống, có lẽ cô sẽ không sống trong khổ sở thế này.

Một chiếc khăn đưa tới trước mặt cô, một chiếc khăn màu xanh nhạt, được xếp ngay ngắn. Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn lên. Minh Nhật đứng trước mặt cô, vẻ mặt trầm lặng rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh. Minh Nhật không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cứ thế im lặng dùng khăn giúp cô lau khô nước mắt.

- Lúc mình nhìn thấy Hằng lần đầu tiên, Hằng khóc rất nhiều rất lớn, không như bây giờ, đến khóc cũng kiềm chế. Hãy đem hết buồn phiền trong lòng theo nước mắt trôi hết ra ngoài.

- Bây giờ không giống như lúc đó, bị đánh một trận không khóc, rồi lên lúc khóc lớn ở đây. Bây giờ bản thân mình rất mâu thuẫn, bởi vì mình không biết có nên kiên quyết bắt ba mình ly hôn với dì hay không?

- Có muốn biết ý kiến của mình hay không? – Minh Nhật nhìn thật sâu trong đôi mắt Ngân Hằng hỏi.

Ngân Hằng chớp mắt một cái rồi khẽ gật đầu. Có lẽ bây giờ cô cần nhất là ý kiến của người khác để giải quyết mâu thuẫn trong lòng mình.

- Nếu là mình, mình sẽ chọn lựa sự ích kỷ cho bản thân – Minh Nhật lập tức đáp ngay câu trả lời của mình. Sau đó cậu chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn về hướng xa xăm nói:

- Đó chính là cuộc đời. Cuộc đời vốn dĩ rất khắc nghiệt, mọi người đâm đạp lên nhau mà sống. Đôi khi con người ta có thể rộng lượng bỏ ra hàng trăm triệu để quyên góp cho người nghèo, đôi khi người ta sẵn sàng giơ tay ra để cứu mạng cho những số phận nghèo khổ. Nhưng một khi dính dáng đến lợi ích bản thân thì dù là anh chị em ruột đi chăng nữa họ vẫn kéo nhau ra tòa đòi quyền lợi riêng. Đó chính là sự ích kỷ, sự tư lợi

riêng trong lòng mỗi một con người. Chẳng ai có thể trách được họ, bởi vì ai cũng phải vì bản thân mình mà sống.

Nói đến đây, Minh Nhật quay lại nhìn Ngân Hằng, ánh mắt cậu ẩn chứa một sự lạnh lẽo vô cùng:

- Cho nên bạn cũng vậy, hãy vì bản thân mình mà sống ích kỷ một lần. Huống chi bạn còn có Gia Bảo, bạn có thể không vì mình, nhưng cũng nên vì thằng bé. Bạn không thể cứ mãi cúi đầu như thế. Dù là ích kỷ đi chăng nữa cũng cần một dũng khí rất lớn để thực hiện sự ích kỷ của bản thân mình.

Lời Minh Nhật nói gây xáo động không ngừng trong lòng Ngân Hằng. Bản chất của con người là tham lam và ích kỷ, không ai có thể trách được họ, bởi vì họ không chỉ sống cho bản thân mình mà còn là sống cho người mình thương yêu nhất. Cô không chỉ tham lam ích kỷ cho bản thân mình, mà còn là vì Gia Bảo.

Trong lòng Ngân Hằng hạ quyết tâm, cô phải ích kỷ một lần. Cô nhìn Minh Nhật gật đầu, khóe môi cong lên nói:

- Cảm ơn bạn đã giúp mình có được dũng khí làm người này.

- Không có gì, mình đã nói, chúng ta có nhiều tâm trạng giống nhau nên mình hiểu rõ. Mình cũng là người chọn con đường ích kỷ cho bản thân mình, sự ích kỷ của mình vì bà nội đã mù của mình – Minh Nhật khẽ cười lắc đầu buồn bã đáp.

Ngân Hằng nở nụ cười tươi nhìn Minh Nhật, quả thật, chỉ có Minh Nhật mới có thể giúp cô tháo đi khúc mắc trong lòng mình.

- Bạn mau về nhà đi. Nếu sau này có chuyện gì buồn thì nói ình nghe, chúng ta cùng bàn bạc thử xem. Bạn trốn đến đây, Gia Bảo không tìm thấy bạn nên rất sợ, thằng bé gọi đến nhà mình hỏi có phải bạn đã bỏ đến nhà mình ở hay không? Thằng bé tưởng bạn bỏ nó, nên khóc rất nhiều. Cho nên mình mới đoán bạn đến đây.

- Uhm mình sẽ về ngay, tạm biệt và cảm ơn bạn.

- Tạm biệt

Ngân Hằng từ từ lui bước ra về, trong lòng cô nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Mặc kệ tương lai ra sao, cô nhất định phải tranh đấu tìm kiếm một vùng trời tự do.

Mặc kệ ba cô quyết định ra sao đi chăng nữa, ít ra cô cũng thấy mình đủ dũng cảm, đủ mạnh mẽ để tiếp tục tồn tại trong cuộc sống đáng sợ này.

Thoảng trong gió, Ngân Hằng nghe vang vọng lời mẹ mình từng nói:” Phẩm chất tốt đẹp nhất của đời người là lòng khoan dung tha thứ”

- Này! Tặng cho bạn – Lâm Phong cười tít cả mắt giơ ột cái hộp hình vuông được gói rất đẹp trên tay mình rồi đặt trước mặt Ngân Hằng, ánh mắt cực kỳ trông đợi, trông như chú cún con mong đợi được thưởng.

- Cái gì vậy – Ngân Hằng ngơ ngác chớp chớp mắt nhìn món quà trước mặt rồi nhìn Lâm Phong hỏi.

- Bí mật – Lâm Phong nhún vai lắc đầu cố tạo vẻ kì bí.

- Mình không lấy đâu – Ngân Hằng đẩy cái hộp trả về trước mặt Lâm Phong từ chối.

Gương mặt tươi cười của Lâm Phong bỗng xụ xuống buồn thiu như trẻ con bị lấy mất niềm vui, ngược đời mắt đầy đáng thương hỏi Ngân Hằng:

- Tại sao?

- Không phải là sinh nhật mình, cũng không phải ngày gì đặc biệt vì sao bạn lại tặng quà ình – Ngân Hằng nhìn cậu hỏi ngược lại.

- Cứ coi như là quà học trò tặng cô giáo đi – Lâm Phong cố ép.

- Mình đến đây có lãnh lương mà, không cần phải tốn thêm tiền mua quà tặng mình đâu – Ngân Hằng nhất quyết từ chối. Cô bắt đắ dĩ mới đến đây Lâm Phong, cho nên cô không muốn mắc nợ gì với cậu hết.

Lâm Phong thở dài một hơi chán nản rồi nói, giọng cậu có chút nhõng nhẽo:

- Coi như nể mặt mình mà nhận món quà này đi. Mấy hôm nay mình rất ngoan, lúc nào cũng ngồi ở nhà học, chỉ đi ra ngoài mua món này cho bạn thôi đó. Dù sao mình cũng đã mua rồi, không thể trả lại người ta được.

Đây cũng là một tấm lòng, bạn lẽ nào cứ phải từ chối phụ lòng của mình sao.

Ngân Hằng nghe Lâm Phong nói như thế thì cũng không nỡ, bèn miễn cưỡng đưa tay ra nhận món quà của Lâm Phong, nhưng nghiêm nghị nhắc nhở:

- Mình chỉ nhận lần này thôi đó.

Lâm Phong bèn vui vẻ cười gật đầu. Nét mặt tươi rói như hoa hướng dương giữa trời xuân thật vô cùng đánh yêu khiến Ngân Hằng cũng vui theo mà khoe môi cười khê. Cô nhìn món quà trên bàn rồi tò mò muốn biết bên trong chiếc hộp là cái gì?

Khi Lâm Phong đưa Ngân Hằng về đến nhà, nhìn món quà cầm chắc trên tay Ngân Hằng cậu khê cười hài lòng, nhìn cô căn dặn:

- Khi về phòng, nhất định phải mở món quà này liền nha.

Lâm Phong làm Ngân Hằng tò mò vô cùng, không biết món quà cậu tặng cô là gì mà lại bí mật đến thế, cô khê gật đầu nhận lời cậu.

Lâm Phong bèn trèo lên chiếc xe đạp nhanh chóng chạy đi. Ngân Hằng nhìn theo một lát rồi quay lưng đi vào nhà.

- Con về rồi sao ! – Bà Kim Lương vội vã chạy ra mỉm cười nhìn cô hỏi thân thiết.

Ngân Hằng làm mặt lạnh nhìn bà một cái nhưng không trả lời rồi bỏ đi thẳng về phòng.

Mấy ngày hôm nay, bà ta rất cố gắng thay đổi, tự mình nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa mà không cần sai bảo người làm. Quần áo của Ngân Hằng cũng được bà ta xếp gọn gàng cho vào tủ. Trước đây, bà ta luôn để cô tự làm, không cho người giúp việc động đến.

- Bà làm ơn đừng có động đến đồ của tôi, tôi không thích bà bước chân vào phòng tôi – Ngân Hằng lạnh nhạt từ chối sự ân cần của bà ta.

Khi nấu cơm cũng toàn là món cô và Gia Bảo thích ăn.

Gia Bảo còn nhỏ cứ vô tư ăn không suy nghĩ, nhưng Ngân Hằng chỉ gắp vài đũa rồi hừ lạnh nói:

- Mùi vị chẳng thể nào bằng được với lúc mẹ tôi làm.

Bà Kim Lương tái mặt nhưng chẳng dám nói gì. Ngân Quỳnh cũng không dám lên tiếng bênh vực mẹ mình, chỉ biết cúi đầu ăn cơm.

- Chuyện của cái nhà này, từ nay không cần bà nhúng tay vào nữa – Thấy thái độ dứt khoát của Ngân Hằng, ba cô bèn nói.

Bà Kim Lương ôm mặt ngồi khóc, luôn miệng tự trách:

- Tôi biết lỗi của mình rồi mà....xin ông...xin ông...cho tôi một cơ hội đi có được không?

Ngân Quỳnh nhìn mẹ cũng rơi nước mắt khóc theo, cô ghen ngào gọi:

- Ba

Nhưng ông cũng chỉ đành thở dài buông đũa xuống rồi đứng dậy bỏ đi lên lầu. Gia Bảo nhìn mọi người khóc lóc, ba nổi giận bỏ đi, cũng mếu máo nắm tay Ngân Hằng lắc lắc gọi:

- Chị

Ngân Hằng quay đầu nhìn em trai, xoa đầu nó vài cái rồi cũng đứng dậy bỏ đi lên lầu.

Cô bây giờ mà nói, dù bà Kim Lương có tỏ thái độ ân cần bao nhiêu, ăn năn bao nhiêu, hối lỗi bao nhiêu đi chăng nữa, cô cũng không tiếp nhận. Cô không muốn bà ta có cơ hội mộng tưởng thêm nữa

Cầm món quà trên tay quay về phòng trong ánh mắt tuyệt vọng của bà Kim Lương, Ngân Hằng chẳng còn lòng dạ nào muốn mở ra xem món quà bên trong là cái gì.

Vì thế cô lấy quần áo đi tắm, khi trở ra bên ngoài trời sấm tối bắt đầu đổ mưa. Cô nghe tiếng nhạc êm dịu vang lên trong phòng mình, mở cửa bước vào thấy Gia Bảo đang ngồi trên giường mình, tay cầm một chiếc điện thoại di động màu hồng rất đẹp, chiếc hộp quà bị xé ra tan tành.

- Chị...chị mua điện thoại cho Bảo phải không chị – Gia Bảo thấy Ngân Hằng thì cười hớn hở reo lên hỏi.

Ngân Hằng nghe tiếng điện thoại reo, vội vàng đóng cửa lại chìa tay nói:

- Bé Bảo ngoan, trả điện thoại cho chị. Mai một chị mua điện thoại khác cho em.

Bé bảo cứ nghĩ đây là điện thoại đồ chơi mà Ngân hằng mua cho nó, nên rất vui, nghe Ngân Hằng nói vậy thì xụ mặt buồn bã trả lại cho cô. Ngân Hằng xoa đầu em trai rồi nhìn thẳng bé tiu nghỉu đi ra ngoài mới bắt máy.

Ngân Hằng trước nay chưa từng xài điện thoại di động nên lúng túng một lúc mới có thể bắt máy:

- A lô!

Đầu dây bên kia im lặng không đáp, chỉ có tiếng thở run run.

- Lâm Phong! – Ngân Hằng khẽ gọi.

- Mình chờ bạn bắt máy rất lâu – Giọng Lâm Phong run rẩy nói.

- Xin lỗi- Ngân Hằng bèn đáp, nhưng nhận ra giọng nói run run của Lâm Phong thì hơi hoảng hốt hỏi – Bạn đang ở đâu?

- Mình – Đáp lại lời Ngân hằng là tiếng ngập ngừng của Lâm Phong và tiếng mưa quần vũ mỗi lúc một lớn.

- Bạn ở trước nhà mình sao? – Ngân Hằng nhanh chóng đoán được nơi mà Lâm Phong đang ở.

- Uhm....

Ngân Hằng vội vợ cái áo khoác mặc vào vì cô đang bận trên người một bộ đồ bộ không tiện chạy ra ngoài với bộ dạng như thế.

Ngân Hằng cầm dù bước ra ngoài, nhìn trước ngó sau tìm kiếm, cuối cùng nhìn thấy Lâm Phong đang đứng bên ngoài mái hiên nhà hàng xóm. Thân hình cao lớn tựa vào cánh cửa nhà khẽ run lên từng trận theo những cái lạnh giá của gió lùa. Mái tóc bị ướt phủ trên trán lại khiến cậu tỏa ra một sức hút. Đôi mắt cậu sụp xuống để lộ đôi hàng mi đen dài rất đẹp phẩy bên trên cái mũi cao thanh nhìn chiếc điện thoại trên tay cậu suy tư. Dáng vẻ của cậu lúc này trông vô cùng quyến rũ.

Ngân hằng bước nhanh về phía cậu, một tay siết chặt cây dù trên tay, một tay siết chặt cái điện thoại – món quà mà Lâm Phong vừa tặng.

- Đồ ngốc- Cô bước đến nhìn Lâm khẽ mắng – Sao lại không về nhà mà gọi inh, đứng dưới mưa thế này không lạnh sao.

Lâm Phong không ngờ Ngân Hằng lại ra đây, cô đột nhiên tắt máy khiến cậu buồn vô cùng, chỉ biết thần thờ nhìn cái điện thoại mà chẳng thể làm gì trong cơn mưa dầm dề này.

- Bạn- Lâm Phong sững sốt kêu lên...- Mình thấy lần trước bạn không biết số điện thoại của mình ...cũng không có điện thoại ...nên mình Mình chỉ là muốn để tiện liên lạc thôi, không có ý gì đâu – Lâm Phong vội vàng lên tiếng phân bua, cậu sợ Ngân Hằng hiểu lầm – Mình chỉ muốn chắc là có thể liên lạc được với bạn rồi mới ra về, chỉ là không ngờ trời lại mưa.

Ngân hằng nhìn cái vẻ ấp a ấp úng của Lâm Phong cố giải thích với cô tại sao cậu đã đánh xe chạy đi rồi còn vòng lại đợi trước nhà cô khác xa với dáng vẻ ngông cuồng ở lớp thì cảm thấy cậu đáng yêu vô cùng.

Lâm Phong thoáng đỏ mặt khi nhìn thấy bộ dạng vô cùng bình dị của Ngân Hằng lúc ở nhà, cô bận một bộ đồ bộ cổ hình vuông, để lộ một khoảng vai trần, dù cho chiếc áo khoát che đi, vẫn để lộ một khoảng vai trần cùng chiếc cổ trắng thon thon của cô. Cái quần lửng trên mắt cá chân một đoạn bị mưa làm ướt một khoảng bên dưới. Lâm Phong vội kêu lên:

- Bạn vào nhà đi, bên ngoài mưa ướt sẽ lạnh đó. Mặc kệ mình, mình không sao đâu.

Ngân Hằng nhìn Lâm Phong bị mưa ướt lạnh run mà còn lo cho cô, trong lòng có chút run động, cô giương dù cao hơn một chút kéo Lâm Phong bước vào dù cùng mình.

- Vào nhà mình đi – Cô khê khàng bảo Lâm Phong.

Lâm Phong có chút ái ngại hỏi lại:

- Không sao chứ.

- Không sao – Ngân Hằng đáp.

Hai người cùng che dù dắt chiếc xe đi vào nhà Ngân Hằng.

Hai người vừa vào nhà, bà Kim Lương nhìn Lâm Phong dò xét lên tiếng hỏi Ngân Hằng:

- Bạn con à.

Ngân Hằng thoáng đỏ mặt một chút, lúng túng gật đầu với bà Kim Lương. Cô chưa từng dẫn bạn nam nào về nhà, lại bị bà Kim Lương bắt gặp như thế này nên ngượng vô cùng.

- Bạn ấy bị mắc mưa, nên con cho bạn ấy vào nhà tạm trú – cô cố ý nhấn mạnh hai từ cuối để bà Kim Lương không hiểu lầm.

- Uhm, hai đứa lên phòng trước đi, dì làm cái gì ấm rồi đem lên sau – Bà Kim Lương gật đầu hiểu chuyện nói.

Ngân Hằng vốn chỉ định để Lâm Phong vào nhà trú mưa một lát mà thôi, vốn định cho cậu ngồi ở phòng khách đợi tạnh mưa mới về. Không ngờ bà Kim Lương lại bảo cô dẫn Lâm Phong về phòng như thế, nếu bảo không được thì cũng thấy khó xử, nhưng nếu dẫn cậu vào phòng thì

Ngân Hằng kìm nén tiếng thở dài, miễn cưỡng dẫn Lâm Phong vào phòng.

Lâm Phong vừa bước vào phòng Ngân Hằng, cậu đã cảm nhận được một mùi hương nhẹ nhẹ, không khí trong phòng vô cùng ấm. Lần đầu tiên cậu bước vào phòng con gái, lại là phòng của Ngân Hằng, tim cậu không khỏi đập loạn xạ cả lên, mặt thoáng ửng hồng, cả người nóng bừng lên khiến cái lạnh nhanh chóng bị xua đi.

- Ngồi đi – Ngân Hằng chỉ tay vào ghế bàn học của mình nói.

Khi Lâm Phong ngồi xuống thì không khí giữa cả hai trở nên gượng ngạo vô cùng. Không phải chưa từng ở riêng với nhau, chỉ là bối cảnh lần này lại là phòng của cô.

Ngân Hằng đưa chiếc khăn của mình cho Lâm Phong lau tóc, Lâm Phong liền dùng nó lau khô đầu, nhưng khăn của cô có mùi hương chanh khiến tim cậu lần nữa co bóp mạnh. Tay cậu ngừng lại run run, ngây ngất.

Ngân Hằng cứ tưởng cậu vụng về nên đưa tay lấy khăn giúp cậu lau tóc. Tay hai người bất ngờ chạm vào nhau, một cảm giác kì lạ xuất hiện khi bài bàn tay chạm vào nhau như một luồng điện xẹt qua, cả hai ngáy người nhìn nhau bối rối.

Cũng may lúc đó bà Kim Lương bê hai ly trà gừng nóng lên, cho nên hai người, Ngân Hằng rút tay lại, bước lui vài bước. Lâm Phong quay đầu cổ lau sạch nước trên tóc.

- Dì mang nước lên cho hai đứa, uống đi kéo cảm lạnh – Bà Kim Lương nhỏ nhẹ nói, nhưng cả hai người không còn đầu óc nghe thấy tiếng nói của bà. Bà Kim Lương cũng không nán lại mà bước nhanh đi ra ngoài.

- Sao bạn không bắt máy ngay – Lâm Phong tìm kiếm chuyện để nói, xóa bỏ không khí ngượng ngập xung quanh.

- Mình...mình không quen sử dụng – Ngân Hằng ngượng ngùng khai thật.

Lâm Phong sau chút ngạc nhiên thì gật đầu tỏ ý hiểu, rồi nhanh nhẩu nói:

- Để mình hướng dẫn cho bạn.

Ngân Hằng vốn dĩ thấy món quà này khá đắt tiền, không muốn nhận, nhưng Lâm Phong đã đứng chờ dưới mưa nên không nhẫn tâm trả lại, phụ lòng tốt của cậu bèn gật đầu để cho Lâm Phong hướng dẫn cách sử dụng điện thoại.

Hai cái đầu chụm vào nhau tìm hiểu cái điện thoại, không hề hay biết bên ngoài có ánh đèn flash chớp liên tục.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 28

28. Chương 28

Mệnh mông biển đời

Lâm Phong khi thức dậy nhìn mình trong gương, trên môi cậu hiện lên nụ cười suốt từ tối qua. Ngân Hằng chịu nhận món quà của cậu, mà theo Sơn Hải nói:” Con gái chấp nhận món quà của mình, tức là chấp nhận thành ý của mình, chấp nhận thành ý của mình nghĩa là sẽ chấp nhận tình cảm của mình”, như vậy tình cảm của cậu đối với Ngân Hằng đã bước thêm một bước nữa. Ngân Hằng sẽ từ từ đón nhận tình cảm của cậu mà thôi.

Nghĩ đến việc này, Lâm Phong cảm thấy rất vui sướng.

Hôm qua khi tặng quà xong, cậu rất sợ Ngân Hằng sẽ từ chối món quà của mình, nên nhẫn nại đứng dưới nhà gọi điện cho cô dù trời chuyển mưa lạnh lẽo. Không ngờ vì vậy lại có cơ hội ở bên cạnh cô thêm một lúc nữa, có thể nhìn thấy hình ảnh của cô lúc ở nhà, được bước chân vào phòng cô, lại nhìn thấy dáng vẻ mới tắm xong của cô, mái tóc dài còn ướt càng làm cho tóc đen mượt hơn, trông cô càng xinh xắn đáng yêu hơn bao giờ hết

Cái cảm giác tim đập rộn rã vui mừng hạnh phúc làm cho khóe môi của Lâm Phong cười không ngừng từ lúc ra về cho đến khi về đến nhà, rồi đến tận sáng hôm nay, trông cậu như một thằng ngốc.

Lâm Phong vốn là người đơn giản, nghĩ gì liền hiện ra hết trên nét mặt, không biết cách che giấu cảm xúc của mình. Tâm trạng của cậu, cả nhà không ai không nhìn thấy.

Lâm Tịnh nhìn thấy em trai như vậy thì than nhẹ trước bàn ăn sáng của gia đình.

- Đời thật là bất công quá đi mất. Con gái yêu sớm thì lo trước lo sau, cần nhẫn đủ thứ. Con trai yêu sớm lại xem là chuyện bình thường.

Bà Ngọc Lan nghe con gái nói thì lườm cô một cái rồi mỉm cười lấy giọng điệu của người làm kinh doanh ra đáp:

- Con trai có yêu sớm hay yêu trễ thì cùng lắm mẹ có thêm một đứa con dâu. Con gái yêu sớm thì mẹ mất đi đứa con gái. Chuyện làm ăn lỗ lãi như vậy mẹ và ba con tuyệt đối sẽ không làm.

Ba Lâm Phong khẽ gật đầu tán đồng ý vợ:

- Con thấy không, ba mẹ yêu con như vậy mà còn so bì cái gì.

Lâm Phong nghe xong thì cười tít cả mắt nhìn chị gái trêu chọc. Nhưng điều cậu vui nhất là, ba mẹ không có nghiêm giọng ngăn cấm cậu trong lúc đang đi học thể này. Từ trước đến giờ, ba mẹ cậu luôn là người thấu hiểu con cái nhất, có thể nói gia đình cậu vô cùng hạnh phúc.

- Cười cái gì mà cười. Năm nay mà em thi rớt, để xem em còn cười được hay không? – Lâm Tịnh trừng mắt với em trai chun mũi chế nhạo.

Lâm Phong nghe chị gái nói thì trừng mắt lại, hai chị em cứ thế trừng mắt giao chiến nhìn nhau trên bàn ăn.

Bà Ngọc Lan thấy thế lắc đầu nói:

- Hai đứa này, có thôi ngay cái trò đấu mắt đi hay không hả. Một đứa lớn đầu, một đứa to xác, những sao cứ làm bố mẹ phải đau đầu thế hả. Chẳng bao giờ chịu hòa thuận tí nào.

- Tại ba mẹ thiên vị chứ bộ – Lâm Tịnh lí nhí xụ mặt nói.

Bà Ngọc Lan nhìn con gái thờ dài, không phải bà thiên vị, cũng không phải bà muốn chấp nhận cho Lâm Phong yêu sớm như vậy. Chỉ là bà nhận thấy phẩm chất cô bé Ngân Hằng này rất tốt, lại học giỏi, có chí tiến thủ, để cô bên cạnh Lâm Phong kèm cặp, như vậy Lâm Phong sẽ cố gắng hơn.

Tâm sự của con trai, người làm mẹ như bà đương nhiên là biết. Tuy không có nhiều thời gian bên các con của mình, nhưng đối với bà, hai đứa con là tài sản quý giá nhất.

Lâm Phong trước giờ có chút ngang ngược bướng bỉnh, chưa có thầy cô giáo nào dạy được cậu hơn 2 tháng. Không phải cậu không thông minh, nhưng là do cậu không chuyên tâm vào việc học, mà gia đình bà đối với việc trả lương khá hậu, khiến nhiều thầy cô ái ngại vì việc không dạy tốt được cho Lâm Phong mà xin nghỉ. Cho nên lần này, Lâm Phong lại tự đề xuất được học với Ngân Hằng, lại còn lúc nào cũng chuẩn bị mọi thứ ngăn nắp đầy mong đợi giờ học đến, lí nào bà không nhận ra con trai mình thích cô bé đó.

Bà cũng âm thầm quan sát nhiều lần, mặc dù thấy con trai đôi lúc nhìn trộm người ta không chuyên tâm học, nhưng đối với lời hướng dẫn của Ngân Hằng tiếp thu được rất nhiều, coi như là có sự tiến bộ vượt bậc. Bà thấy như vậy cũng là điều tốt, cũng khá hài lòng về cô bé này. Từ gia cảnh, trình độ, xem ra cô bé cũng rất thích hợp với con trai bà.

Bà Lâm Phong nghe con gái nói cũng đặt đũa xuống nghiêm nghị nhìn Lâm Phong nói:

- Con cũng sắp 17 tuổi rồi, cho nên ba mẹ cũng không ngăn cấm việc con thích và qua lại với ai. Nhưng ba mẹ muốn con phải bảo đảm được việc học của mình, ít nhất trong kì thi lần này, ba mẹ muốn con phải đứng trong thứ hạng 30 của lớp. Nếu không ba mẹ sẽ chuyển cho con vào một trường tốt hơn, thích hợp hơn, vì dù sao, năm tới con cũng thi đại học.

Lâm Phong nghe ba nói thì tiu ngửu cuối đầu xuống, lớp cậu có 43 người, năm vừa rồi cậu may mắn xếp thứ 40. Bây giờ đòi cậu phải xếp thứ hạng 30 trong thời gian ngắn như vậy, cậu sợ mình không có đủ khả năng. Nhưng nếu như không cố gắng, năm sau sẽ chuyển trường, như vậy sẽ không còn gặp được Ngân Hằng nữa, điều này tất nhiên cậu không muốn chút nào hết. Cậu đành đưa mắt cầu cứu mẹ mình, nhưng bà Ngọc Lan lại nhún vai lắc đầu:

- Mẹ cùng quan điểm với ba con.

- Haha...con rút lại lời nói ba mẹ thiên vị – Lâm Tịnh nhìn vẻ mặt muốn phản đối nhưng không được của Lâm Phong khoái chí cười lớn.

Mặc kệ lời trêu chọc của chị gái, Lâm Phong cỡi chiếc xe đạp điện của mình, chạy nhanh đến trước nhà Ngân Hằng. Bảo Duy nói rằng: Muốn theo đuổi con gái nhất định phải tấn công dồn dập, không cho họ có cơ hội từ chối. Vì một bước phát triển ngày hôm qua, cậu muốn tiến thêm một bước nữa để Ngân Hằng chấp nhận mình. Muốn được như thế thì chỉ có việc cùng cô đến trường, cho nên cậu đến nhà cô sớm đón cô đi học.

Tâm trạng Lâm Phong rạo rực vui mừng, cậu nhìn dòng xe cô đông ghệt vốn nhàm chán kia mà thấy yêu tiếng xe cộ, yêu tiếng ồn ào của cuộc sống.

Vừa chạy đến con đường gần nhà Ngân Hằng, Lâm Phong đã thấy Ngân Hằng tay xách cặp mặc áo dài trắng, tóc thắt bím, đứng đợi dưới bóng cây đợi xe buýt trong cô như một thứ pha lê vừa đẹp vừa mong manh. Lòng phấn khởi lên ga xe đạp điện của mình thật nhanh về phía Ngân Hằng. Lâm Phong thấy Ngân Hằng quay người về phía bên cậu nở nụ cười. Nụ cười rất tươi tắn, mắt cô khẽ chớp trong buổi sáng

tình sương càng khiến cô đáng yêu vô cùng. Lâm Phong đã nghĩ Ngân Hằng từ phía xa như vậy mà nhìn thấy cậu mỉm cười nào ngờ ...

Lâm Phong ngây người đứng sững lại tại chỗ khi thấy Ngân Hằng bước chân lại về một nam sinh bạn đồng phục quần tây áo trắng, dáng gầy gầy đẩy chiếc xe đạp về phía cô. Lâm Phong chợt thấy hụt hẫng vô cùng khi nhận ra người đó là Minh Nhật.

Minh Nhật từ trong túi xách lôi ra một chiếc điện thoại màu xám đưa cho Ngân Hằng, rồi gơ chiếc điện thoại của mình lên khoe. Đó là hai chiếc điện thoại giống nhau, nếu mỗi người một chiếc, thì lại giống như điện thoại tình nhân. Lâm Phong thấy Ngân Hằng cầm chiếc điện thoại trên tay, hai chân mày chau lại, nhưng không nói gì sau đó nhẹ nhàng vén vạt áo dài lên xe Minh Nhật chở, Lâm Phong nghĩ cô đã chấp nhận chiếc điện thoại đó.

Ánh mắt cậu tối sầm lại, niềm vui trong mắt vụt tắt, nụ cười trên khóe môi cũng ngưng đọng lại, cõi lòng trống rỗng, trái tim cũng trống trải, tay siết chặt hai tay lái, cả người run run. Nửa muốn khóc, nửa lại không thể khóc.

Ngân Hằng cầm hai chiếc điện thoại trong tay ngồi trên băng ghế đá ở sân sau của trường giờ ra chơi. Hai chiếc điện thoại, một màu hồng, một màu xám mà trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Chỉ trong vòng hai ngày, cô nhận được hai chiếc điện thoại. Lâm Phong đưa cô vì lý do để tiện liên lạc trong việc học, nếu gặp vấn đề khó hiểu, cậu sẽ gọi điện hỏi cô. Minh Nhật thì với lý do, không thích mỗi khi gọi điện đều gặp bà Kim Lương bắt máy, có điện thoại hai người liên lạc dễ hơn, cô có chuyện buồn, chỉ cần gọi cho cậu, cậu lập tức đến ngay, không cần phải một mình trốn đến ngôi chùa hoang khóc trong cô đơn.

Cả hai lý do đều rất thiết thực, không thể từ chối được. Nhưng Ngân Hằng từ trước đến giờ không thích nhận quà của người khác khi không có gì như thế, mà một người chỉ cần dùng một cái điện thoại thôi, hai cái sẽ vô cùng phiền phức. Vì lúc ở nhà Minh Nhật, hai người thường đi học cùng nhau, nên sau này về nhà, Minh Nhật vẫn muốn cả hai người đi học cùng nhau, Ngân Hằng vì ân nghĩa lúc trước mà đồng ý, sáng nào cũng chờ Minh Nhật ở trạm xe buýt. Lúc Minh Nhật đưa cô chiếc điện thoại màu xám, Ngân Hằng vốn muốn không nhận, nhưng Minh Nhật bảo với cô đến trường rồi mới nói vì nếu cứ vùng vằng sẽ trễ học. Không ngờ vừa ra chơi, Minh Nhật đã bị một bạn nam kéo đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngân Hằng thấy dù sao cô cũng đã nhận điện thoại của Lâm Phong rồi nên quyết định trả điện thoại lại cho Minh Nhật. Dù sao thì vẫn có thể dùng điện thoại của Lâm Phong liên lạc với Minh Nhật được mà.

Ngân Hằng quyết định dùng điện thoại màu xám gọi cho Minh Nhật, vì cậu đã lưu số mình trong đó, nói rằng mình có điện thoại rồi và từ chối điện thoại của Minh Nhật.

Vốn chưa sử dụng điện thoại quen nên Ngân Hằng phải dùng máy bằng hai tay. Cô bèn để điện thoại màu hồng xuống băng ghế đá rồi bấm nút gọi cho Minh Nhật.

Sau khi báo cho Minh Nhật chỗ mình ngồi, Ngân Hằng cầm chiếc điện thoại màu xám trong tay trầm tư suy nghĩ, nên nói thế nào để từ chối món quà tặng này của Minh Nhật, ngay lúc đó Lâm Phong bước đến.

Lâm Phong cầm quả bóng trên tay, vừa đi vừa tung bóng. Chuyện buồn lúc sáng, cậu đã tạm gác lại, dù sao thì cậu vẫn còn nhiều cơ hội ở bên cạnh Ngân Hằng, vẫn còn nhiều cơ hội để cô thích mình.

Không ngờ đi đến đây, Lâm Phong thấy Ngân Hằng vẫn về chiếc điện thoại của Minh Nhật, trong khi chiếc điện thoại của mình lại bị bỏ rơi không thương tiếc trên băng ghế đá. Trái tim như bị ai bóp nát đau nhức vô cùng, anh mắt Lâm Phong như con thú bị thương, như một đứa trẻ biết mình bị bỏ rơi đến sợ hãi rồi trở nên hoang dã khi ai đó đến gần. Cậu tức giận quăng mạnh quả bóng trên tay mình xuống đất rồi lao đến trước mắt Ngân Hằng, trừng trừng nhìn cô với đôi mắt đỏ như lửa, khiến Ngân Hằng giật mình sợ hãi nhìn cậu đến ngây người.

Lâm Phong với tay cầm lấy chiếc điện thoại trên băng ghế đá mím môi nói với Ngân Hằng:

- Nếu như bạn thích chiếc điện thoại của Minh Nhật tặng hơn chiếc điện thoại của mình cũng không nên vứt bỏ nó như vậy .

Ngân Hằng không ngờ Lâm Phong lại biết chiếc điện thoại này là của Minh Nhật tặng, cô hiểu ngay ra việc cậu đã chạy đến nhà mình, và nhìn thấy cảnh Minh Nhật tặng cho cô chiếc điện thoại. Cũng biết Lâm Phong hiểu lầm, tưởng rằng thành ý của cậu bị Ngân Hằng từ chối nên mới giận dữ như vậy, cô muốn lên tiếng giải thì ...

- Bộp

Chiếc điện thoại màu hồng bị Lâm Phong ném mạnh vào cái cây phía đối diện tạo ra một âm thanh hãi hùng, chiếc điện thoại vỡ đôi mỗi thứ một nơi.

- Nếu bạn đã không cần nó, vậy thì quảng bỏ đi vậy – Lâm Phong nói xong thì bỏ đi thật nhanh với ánh mắt đau buồn vô cùng.

Ngân Hằng nhìn đôi mắt bị thương và tuyệt vọng đó, trong lòng cô dâng lên một nỗi xót xa vô hạn. Nhìn bóng dáng to lớn bỏ đi của Lâm Phong, môi cô mấp máy nhưng lại không thốt nên lời. Tim Ngân Hằng đập mạnh, cảm giác đau nhói từ trong tim, không rõ vì sao.

Cô lặng lẽ bước đến nhặt chiếc điện thoại màu hồng đó lên.

Vừa ngẩng lên, cô đã thấy ánh mắt sâu của Minh Nhật nhìn mình. Minh Nhật bước đến bên Ngân Hằng đang bối rối thật chậm, đưa tay cầm lại chiếc điện thoại màu xám của mình, nhìn ngắm nó một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn vào mắt Ngân Hằng, khóe môi cậu buộc ra một câu nói bi thương:

- Bạn từ chối chiếc điện thoại của mình là vì bạn thích chiếc điện thoại màu hồng này hơn hay là thích người tặng chiếc điện thoại này hơn.

Im lặng một lúc Minh Nhật mới nói tiếp:

- Ngân Hằng, bạn phải biết, cuộc sống của những người như chúng ta không thể nào có được màu hồng, màu thích hợp nhất với chúng ta là màu xám. Không quá đen tối, cũng không hề sáng lạng, nó chính là thứ màu ấm áp. Màu của tro tàn, chỉ có khi lửa cháy bùng lên rồi tàn lụi, chúng ta mới có ngày yên bình, bạn hiểu không?

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 29

29. Chương 29

Hơn 1 tuần qua, ngày nào cũng thấy mẹ khóc, ngày nào cũng thấy mẹ nói với cô những lời dặn dò:” Con hãy tự chăm sóc mình. Đừng đi theo mẹ, con ở lại với ba đi. Nhớ hòa thuận với Ngân Hằng và Gia Bảo, việc gì cũng phải nhường nhịn. Như vậy cuộc sống của con mới có thể tốt được. Chỉ cần con luôn nhớ đến mẹ, thường xuyên đến thăm mẹ là được rồi”. Ngân Quỳnh cảm thấy rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. Lòng cô đau đớn biết bao nhiêu.

Từng chứng kiến nhiều người bạn vì cha mẹ li hôn mà suy sụp, cô chỉ biết an ủi họ, nhưng giờ đây cô mới biết, hóa ra nỗi đau này rất khó phai nhòa. Cái giác mất mát, cảm giác chia lìa lại khiến người ta khó chịu đến như vậy. Đó là một cảm giác cô đơn và lạnh lẽo.

Cô từng an ủi bạn :” Dù ba mẹ không sống cùng, nhưng họ vẫn luôn bên cạnh mình”, nhưng tới lượt mình, cô mới biết, hóa ra an ủi người ta là điều vô cùng dễ dàng, nhưng ở cùng hoàn cảnh mới biết những lời nói đó hoàn toàn vô nghĩa biết bao nhiêu. Thiếu một người, chính là đánh mất một nửa niềm hạnh phúc.

Mệt mỏi, chán chường và buồn bã nên cô cũng không muốn ăn uống gì, cả người luôn cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tựa như muốn ngã xuống. Toàn thân dường như phát sốt, nóng bừng bừng cô muốn đi đến phòng y tế nằm một lúc. Nhưng gần như không còn sức, Ngân Hằng cảm thấy cảnh vật xung quanh mình từ từ biến mất. Mắt cô khép dần lại cả thân người giống như ngọn đèn trước gió từ từ ngã xuống.

- Đây bạn không sao chứ ...- Một giọng nói đầy lo lắng kêu lên bên tai cô.

Ngân Quỳnh muốn kêu lên nhưng cảm thấy cổ họng có gì đó chặn lại, mắt cô mờ màng nhìn người đó, nhưng chẳng thể nào nhìn rõ.

Một bàn tay mát lạnh sờ lên trán cô, dường như khiến đầu đang muốn vỡ ra của cô có chút dịu lại. Rồi cô thấy ai đó nắm tay mình sức mạnh lên. Cô cảm nhận được một bờ vai ấm áp và mềm mại. Thoang thoang một mùi hương tỏa ra khiến đầu óc Ngân Quỳnh có phần tỉnh táo lại, cô khẽ mở mắt, nhìn thấy gương mặt của người đó rồi tiếp tục nhắm mắt lại.

Ngân Quỳnh nhìn thấy mẹ cô nước mắt chảy dài trên mặt, đôi mắt đỏ hoe sưng cả lên nhìn cô rồi bỏ đi. Ba cô, Ngân Hằng, Gia Bảo đứng một bên lạnh lùng, Ngân Quỳnh khóc nức nở gọi mẹ, mong bà đừng đi. Nhưng bà không hề đứng lại. Cô đau khổ vội vàng đuổi theo, níu kéo lấy cánh tay mẹ giữ lại. Nước mắt cô chảy dài trên mặt.

Bàn tay mà cô nắm lấy không giống của mẹ cô. Nó rất cứng, không mềm mại như của mẹ cô, nhưng mang lại cảm giác bìn an vô cùng, nhất là trong thời khắc không ai bên cạnh cô như thế này. Bàn tay đó nhẹ nhàng giúp cô lau khô nước mắt, Ngân Quỳnh an tâm chìm vào giấc ngủ sâu.

Lâm Phong ngồi chơi bấm điện tử ở khu trò chơi suốt cả buổi chiều. Tâm trạng buồn bực vô cùng, cậu điên cuồng xả vào những trò chơi này như trút giận cho tới khi màn hình hiện lên hai chữ Game over, cậu mới bực tức đứng dậy về.

Nhìn đồng hồ, đã hơn 5 giờ rồi, cậu đã bỏ tiết học thêm cùng Ngân Hằng. Giờ này, chắc chắn Ngân Hằng đã trở về nhà rồi.

Cảm giác buồn bã và chán nản, Lâm Phong uể oải chạy xe đạp điện về nhà. Chiếc điện thoại trong túi bị cậu tắt nguồn vừa mở lên hiện ra vô số cuộc gọi nhỡ của bà chằn Lâm Tịnh. Lâm Phong thở dài, về nhà thế nào cũng bị bà chằn này ***** ột phen. Lúc chiều, khi Lâm Tịnh gọi bảo cậu về vì Ngân Hằng đang chờ ở nhà, Lâm Phong vẫn còn đang tức giận nên cậu tắt máy rồi khóa luôn

Đẩy xe vào nhà, Lâm Phong định đi thẳng lên phòng khóa cửa lại, không muốn bị bà chằn Lâm Tịnh chạy vào cản nhằn nhưng cậu lại thấy cái bóng nhỏ nhắn mặc một chiếc váy màu lam đang chạy đùa giỡn cùng với con BỎ RƠI của cậu. Người và chó rất vui vẻ, Ngân Hằng cười thật tươi, tiếng cười gần như vang vọng.

Chưa bao giờ Lâm Phong thấy nụ cười này của cô, nụ cười rất chân thật, không ẩn chứa sự ngượng ngập hay miễn cưỡng nào. Khung cảnh trước mặt cậu rất đẹp, có cảnh có người vô cùng sinh động.

- Sao bạn còn chưa về – Lâm Phong lên tiếng hỏi khi con BỎ RƠI thấy bóng cậu đã vui mừng chạy lại, Ngân Hằng cũng vì vậy phát hiện ra sự có mặt của cậu.

- Mình đợi bạn – Ngân Hằng nhìn Lâm Phong thật thà đáp.

Chỉ có ba chữ “Mình đợi bạn” vô cùng đơn giản, vô cùng bình thường, nhưng lại khiến tim Lâm Phong đập rộn ràng, sự buồn bã đau đớn trong lòng cũng giảm dần.

Cậu đưa mắt nhìn Ngân Hằng, có chút áy náy, nhưng cũng có chút hờn dỗi. Cậu còn đang bối rối vì không biết nên phản ứng tiếp theo thế nào thì thấy Ngân Hằng đã bước đến về phía cậu, mắt nhìn về phía con Bỏ Rơi đang quấy đuôi chồm dưới chân cậu đòi được bế.

Ngân Hằng khom người bế con chó lên vuốt ve bộ lông của nó mấy cái rồi mỉm cười hỏi Lâm Phong:

- Gọi nó là gì?

Lâm Phong cứ nghĩ Ngân Hằng chắc chắn là rất giận cậu, cho nên khi nhìn thấy nụ cười của cô, cậu càng bối rối vô cùng, ấp úng trả lời:

- Bỏ ...bỏ rơi ...

- Bỏ rơi! – Ngân Hằng ngạc nhiên kêu lên, rồi cuối đầu nhìn con chó khẽ nói với nó – Tên của mày cũng đặc biệt ghê.

- Sao lại đặt tên nó là Bỏ Rơi? – Ngân Hằng ngắt đầu nhìn thẳng vào mắt Lâm Phong hỏi.

Trong đôi mắt cô chỉ có sự tò mò, ngạc nhiên cùng thích thú chứ không có sự tức giận khiến cho Lâm Phong cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Lúc cơn giận qua đi, cậu lại thấy hành động của mình cực kì lỗ mãng, cực kỳ ngốc ghê, làm như thế chỉ càng đẩy Ngân Hằng ra xa cậu hơn mà thôi. Cho nên càng nghĩ cậu càng hối hận vô cùng.

Lâm Phong cứ nghĩ Ngân Hằng sẽ giận cậu, sẽ bỏ về, sau này sẽ không thêm dạy cậu học tiếp. Cho nên khi thấy cô còn đợi mình, thấy cô không hề tức giận, lòng cậu dấy lên một trận vui sướng, tim đập rộn ràng.

- Bạn không nhận ra nó sao – Lâm Phong vuốt ve bộ lông của con bỏ rơi hỏi.

Ngân Hằng khá ngạc nhiên, cô thờ người ra nhìn con Bỏ Rơi, cố nhớ lại xem mình đã từng gặp nó chưa, cuối cùng cô lắc đầu nhẹ.

- Vì nó, cho nên mình mới thích bạn – Lâm Phong có chút ngượng ngùng xấu hổ kể – Bạn còn nhớ có một lần bạn đi đến nghĩa trang hay không? Lần đó bạn đã khóc....bạn đã nhìn thấy con Bỏ Rơi này và nói nó giống bạn nhưng bạn không thể nuôi nó cho nên mình mới đem nó về nhà nuôi. Mình ...nhìn nó lại nghĩ đến gương mặt buồn lúc đó của bạn, không biết tại sao mình rất muốn gặp lại bạn. Lúc mình gặp lại bạn, mình rất là vui

Lời kể chân thật khiến Ngân Hằng đỏ bừng gương mặt, cô vẫn còn nhớ ngày hôm đó, mình còn tựa đầu vào vai người đó mà thiếp đi. Chỉ là trong ánh mắt đau buồn của mình, cô không hề thấy rõ gương mặt của cậu bạn đó. Sau đó cũng không còn nhớ gương mặt đó, hóa ra người đó chính là Lâm Phong. Hóa ra cậu ta thích cô từ lúc đó.

- Học bài thôi, sắp tới có kiểm tra – Ngân Hằng nhẹ nhàng xoay người đi, che giấu xúc động trong lòng mình.

Lâm Phong có chút thất vọng, cúi đầu buồn bã đi sau cô. Nhưng đột nhiên cậu ngừng đầu lên hỏi Ngân Hằng:

- Bạn chờ mình cả buổi chiều chỉ vì sắp có bài kiểm tra thôi sao?

Ngân Hằng nghe Lâm Phong hỏi, giật mình một cái tự hỏi bản thân mình :” Tại sao chờ bạn ấy đến giờ này?”. Nếu Lâm Phong không hỏi, chỉ sợ là bản thân cô cũng không phát hiện ra vấn đề.

Cô quay người nhìn Lâm Phong, chớp mắt bối rối, cuối cùng phát ra hai tiếng:

- Không phải.

Lời xác định của Ngân Hằng tựa như một cơn gió thoảng qua miền đất khô cằn mang theo biết bao nhiêu hương hoa. Hai mắt mang một màn đen đau thương của Lâm Phong vụt sáng rõ, tâm trạng nặng nề phút chốc vụt tan, khóe miệng bỗng nở nụ cười nhìn Ngân Hằng .

- Thật sao – Giọng cậu reo vui, tiếp tục hỏi – Vậy thì tại sao?

Ngân Hằng không trả lời, chỉ lờ mờ mắt nhìn Lâm Phong hỏi:

- Bạn không định học à?

- Học ...mình nhất định học thật chăm, lần này nhất định phải lấy điểm cao – Lâm Phong vội vã đáp, tinh thần phấn khởi vô cùng.

Ngân Hằng nhìn thấy biểu hiện của cậu chẳng khác nào một đứa trẻ được quà. Ngân Hằng chợt thấy vô cùng ngưỡng mộ Lâm Phong, cậu có cuộc sống an bình vô lo vô nghĩ. Muốn làm gì thì làm, có thể hành động theo trái tim mình, tự do vô cùng.

Cô quay lưng khẽ mỉm cười, lòng thấy vui vẻ theo nụ cười trên môi Lâm Phong.

Kết thúc buổi học, Lâm Phong đưa cô về. Lần đầu tiên hai người cùng nhau chạy xe vào buổi tối. Cảnh đêm đường như ôn hòa hơn, trong lành hơn. Đèn đường nhiều màu sắc cứ phản chiếu về phía họ, làm khung cảnh càng thêm thơ mộng.

Trong khung cảnh như vậy, cả hai đều không biết phải mở lời ra sau, chỉ im lặng người chở người ngồi.

Lâm Phong cảm thấy khung cảnh im lìm quá, cậu muốn tìm lời gì nói với Ngân Hằng, nhưng từ trước đến giờ, cậu không phải là người hay chuyện, nhưng chẳng lẽ lại tiếp tục nói với cô chuyện học. Đang vắt óc suy nghĩ, nên nhất thời không để ý phía trước mặt mình có một cái ổ gà.

Chiếc xe bị sụp xuống lập tức chao đảo, Ngân Hằng đang ngồi giữ khoảng cách với Lâm Phong bị bất ngờ theo phản xạ, vươn tay ôm lấy eo của Lâm Phong.

Cảm giác như có điện xẹt qua người, thân hình Lâm Phong cứng đờ trước cái ôm đó. Tim như có ai đó lay động không ngừng đập mạnh tựa hồ có thể nghe rõ nếu như không gian xung quanh không có tiếng xe cộ.

Ngân Hằng cũng cảm nhận được sự ấm áp từ thân người của Lâm Phong. Vòng eo của cậu săn chắc, đầy đặn có thể xem là lý tưởng.

Ngân Hằng không biết nên tiếp tục để yên hay là nên rút tay lại. Cuối cùng cô dịch chuyển tay nắm lấy vạt áo cậu, giữ thăng bằng ỳnh.

Lâm Phong khẽ cười, cảm giác hạnh phúc dâng tràn như mật ngọt rót vào tim. Trong lòng không ngừng rung động.

- Có muốn ăn chút gì không? – Hai người đi ngang qua một cái chợ đêm, Lâm Phong bèn đề nghị.

- Cũng được – Ngân Hằng cũng cảm thấy đói bụng, dù gì cũng đã hơn 7 giờ rồi.

Lâm Phong hớn hở phóng xe thật nhanh về phía chợ, cậu gửi xe rồi cùng Ngân Hằng dạo chơi trong chợ. Hai người dừng lại quầy cá viên chiên mua mỗi người ba xâu ba loại khác nhau.

- Nóng quá – Lâm Phong đưa lên miệng một viên phát hiện ra viên cá vừa chiên xong vô cùng nóng.

Ngân Hằng phì cười trước bộ dạng vừa thối vừa nhai của Lâm Phong. Cô đưa tay lên giúp Lâm Phong lau một vết tương dính trên môi. Cả người cô gần sát bên cạnh, Lâm Phong có thể gửi thấy mùi hoa oải hương trên người cô, có thể nhìn thấy hàng long mi cong cong của cô khẽ chớp. Cậu ngáy người nhìn cô.

Ngân Hằng phát hiện ra động tác vừa rồi của mình vô cùng than mật, cô e thẹn đỏ bừng mặt vội vã quay lưng đi tiếp, nhai một viên cá viên chiên, nhưng lại cảm thấy vị ngọt vô cùng.

Hai người còn đi xem rất nhiều nơi, Lâm Phong luôn chọn cho Ngân Hằng cười.

- Xin chào, em tên là gấu Misa, em có thể làm bạn với em không – Lâm Phong bế một con gấu đứng trước mặt Ngân Hằng giả bộ tiếng gấu nói.

Ngân Hằng phá ra cười vui, đưa tay sờ bộ lông trắng muốt của con gấu vuốt ve thì Lâm Phong đã đẩy con gấu vào lòng cô, cậu cười tươi nói:

- Tặng bạn.

Ngân Hằng nhìn Lâm Phong ngỡ ngàng, lần đầu tiên cô được người khác tặng quà thế này, trong lòng không thôi xúc động, nhìn nụ cười mong đợi của Lâm Phong khiến tim cô đập rộn rã. Ánh mắt cô lấp lánh nhìn Lâm Phong rồi nhẹ nhàng ôm lấy con gấu bong vào lòng, dụi má vào bộ lông mượt mà kia, cảm giác kì lạ không ngừng dâng lên trong lòng.

Đó là buổi tối vui vẻ nhất mà Ngân Hằng có được trong mười mấy năm qua.

Ngân Hằng ngồi trong phòng ngủ người say mê ngắm con gấu bông mà Lâm Phong tặng. Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa:

- Cốc ...cốc ...cốc ...

Cô vội đặt con gấu bông xuống rồi đi ra mở cửa.

- Ba – Ngân Hằng khẽ kêu lên khi phát hiện người đứng ở cửa là ba mình.

- Ba có chút chuyện muốn nói với con – Ba Ngân Hằng e dè ngập ngừng nhìn cô nói.

Nhìn thái độ của ba mình, trong lòng Ngân Hằng bỗng xuất hiện một linh cảm xấu, cô mím môi nhìn ba, ông tránh ánh mắt của cô. Cô thở dài lùi lại nhường đường cho ông vào.

- dạo này con học hành tốt chứ?

Ông quan sát những quyển sách trên bàn của cô quan tâm hỏi.

- Dạ vâng tốt – Cô khẽ đáp.

Ông gật đầu....lương lự một lát rồi cuối cùng hạ quyết tâm vào vấn đề chính.

- Ba có thể không li hôn với dì con không?

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 30

30. Chương 30

Ngân Hằng cười lạnh khi nghe ba nói, từ lúc thấy ba e dè bước vào, cô đã hoài nghi điều này rồi. Ngân Hằng không đáp, cô nhẹ xoay người nhìn ra cửa sổ trầm ngâm.

- Ba xin lỗi con. Nhưng ba quyết định điều này không phải vì ba, cũng không phải vì dì con mà là vì Ngân Quỳnh và Gia Bảo. Ngân Quỳnh từ trước đến giờ vốn sức khỏe yếu, một phần cũng vì dì con cứ muốn cạnh tranh với mẹ con, muốn con của bà ấy ra đời trước, muốn con của bà ấy được làm chị cho nên mới có hậu quả này. Đây cũng là một phần lỗi của ba, con bé cũng chịu thiệt thòi khá nhiều, ba phải chịu trách nhiệm. Mấy ngày hôm nay, nhìn con bé càng ngày càng suy sụp, tinh thần không được tốt, lại sắp đến kì thi học kì của hai đứa. Ba sợ, nếu chúng ta cứ nhất quyết đòi li dị, Ngân Quỳnh thật sự không chịu nổi mất. Còn Gia Bảo, nó còn nhỏ, con thì phải đi học không thể nào chăm sóc tốt cho nó được. Dì con tuy rằng đối với con không mấy thiện cảm, nhưng vẫn hết lòng chăm sóc Gia Bảo. Tuy có người giúp việc, nhưng dù sao thằng bé vẫn quen được dì con chăm sóc.

Ngân hằng vẫn im lặng không đáp. Ba cô thở dài rút trong tay ra một tờ giấy đặt lên bàn học của cô.

- Ba hy vọng là con hiểu được nỗi lòng của ba. Ba đã đặt điều kiện với dì của con, nếu bà ấy muốn ở lại, sẽ không được nhận bất cứ đồng tiền nào hết ngoài tiền tiêu vặt. Tài sản đứng tên, ba cũng sẽ chuyển sang tên của con và Gia Bảo. Di chúc của ba cũng ghi rõ tài sản thừa kế thuộc phần nhiều là của con và Gia Bảo.

Cô vẫn không đáp lời, cũng không nhìn ông, vẫn tiếp tục đưa lưng về phía ông. Nỗi lòng của người cha phải đứng ở hai vị trí như ông càng khiến ông quặn thắt. Vừa muốn bù đắp cho đứa con gái đã chịu quá nhiều thiệt thòi, lại không nhẫn tâm nhìn thấy đứa con gái kia suy sụp.

- Cho dì con thêm một ít thời gian được không? Chỉ cần thêm một năm nữa, để Ngân Quỳnh và con đều đủ 18 tuổi, đều thi đại học xong. Nếu lúc đó, con vẫn không chấp nhận được dì con, ba nhất định sẽ li dị với bà ấy. Ba hứa với con đó. Còn bây giờ...coi như ba cầu xin con đi

Ngân Quỳnh nhắm mắt lại thở dài đau đớn, cuối cùng cô quyết định nói:

- Ba! Thứ con cần không phải là tài sản của ba.

- Ba biết ...

- Vì sao ba yêu mẹ – Cô quay lưng lại nhìn thẳng ba mình hỏi.

Ông bối rối nhìn con gái, không ngờ cô lại hỏi ông việc này, chậm rãi thờ dãi, ông đáp:

- Mẹ con là người phụ nữ hiền lành và bao dung. Ba yêu mẹ con chính vì điều này. Dù biết ba có lỗi, nhưng mẹ con vẫn không nỡ lời oán trách.

“Phẩm hạnh lớn nhất của con người là lòng khoan dung tha thứ” – Lời dạy của mẹ cô lần nữa vang lên.

- Ba, con chỉ muốn ba được hạnh phúc – Ngân hằng nhìn đôi mắt trùng sâu, vàng trán đầy nếp nhăn vì sầu não của ba mình đau lòng nói.

- Cám ơn con – Ba cô xúc động nói.

- Nếu có thể được, em sẽ bắt ép ba li dị với dì ngay. Con ích kỷ, con không có được lòng khoan dung như mẹ. Cho nên con sẽ không thể chấp nhận tha thứ cho dì với những gì con đã trải qua. Nhưng con yêu ba, con yêu Ngân Quỳnh và Gia Bảo. Cho nên con sẽ để cho dì thêm một năm. Một năm sau, ba nhất định phải li dị với dì ấy, nếu không, con sẽ dẫn Gia Bảo ra đi – Cô tuy nhượng bộ nhưng vẫn khẳng định lập trường không thay đổi của mình.

Mắt ba cô tối sầm lại khi nghe cô nói, nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của cô, ông gật đầu.

Suốt buổi học, cô không tập trung được, bị Minh Nhật phát hiện, ra chơi cậu kéo cô đi đến nơi vắng hỏi chuyện. tâm sự dồn nén, cuối cùng Ngân hằng cũng kể hết cho Minh Nhật nghe, cô luôn cảm thấy an tâm mỗi khi tâm sự với Minh Nhật.

- Bạn chấp nhận như vậy sao ?- Minh Nhật nghe Ngân hằng kể lại có chút phần nộ hỏi lại.

- Nếu như có cách khác, mình sẽ không chọn cách này – Ngân Hằng thở dài, tay nắm chặt lại một mỗi đáp.

- Đáng lí, chuyện của gia đình bạn, mình không có quyền can thiệp vào. Nhưng mà vì chúng ta là bạn, mình không thể không khuyên bạn một câu “Nhân từ với kẻ địch, tức là tàn nhẫn với bản thân mình” . Bạn có thể chịu đựng bà ta thêm một năm, vậy thì sao? Bây giờ bà ta có thể dùng Ngân Quỳnh, dùng tình thân để trói buộc ba bạn và bạn. Vậy năm sau, bạn nghĩ bà ta lại không tiếp tục dùng cách này để ở lại à.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Ngân hằng, Minh Nhật quyết định nói tiếp:

- Được, cho dù ba bạn khẳng định đã làm di chúc để lại gần như toàn bộ tài sản cho hai chị em bạn thì sao. Di chúc có thể thay đổi một cách dễ dàng. Bà ta chỉ là đang cố ý nhượng bộ mà thôi, cố ý tạo lòng tin của ba bạn, từng bước từng bước để tiếp tục ở lại ngôi nhà này. Sau đó, bạn có chắc là ba bạn không bị bà ta dụ dỗ lần nữa hay không?

- Nếu như bà ấy không đi, mình sẽ đi – Ngân hằng một mỗi đáp.

- Đi....bạn là đồ ngốc mới bỏ đi. Bạn càng làm như vậy chỉ khiến cho bà ta thêm đắc ý mà thôi, vì bạn bỏ đi là đúng với ý đồ của bà ta, bạn hiểu không? – Minh Nhật tức giận mắng.

Hiếu! Cô hiểu rõ chứ, không cần Minh Nhật nói ra, cô vẫn hiểu những điều đó. Cô quá hiểu con người đầy mưu mô và thủ đoạn của bà Kim Lương. Nhưng ba cô nói đúng, Ngân Quỳnh rất đáng thương, con bé là vô tội. nếu như cô cứ thế kiên quyết thì tương lai của Ngân Quỳnh ra sao? Dù tình thương của cô dành cho Ngân Quỳnh không bằng Gia Bảo, nhưng dẫu sao, đó cũng là em gái của cô, cô không thể dồn em mình đến bước đường cùng không có tương lai như vậy.

Tài sản, cô chưa bao giờ cần thứ đó. Nó chẳng thể nào mua được cho cô hạnh phúc.

- Mình biết, làm như vậy là rất ngốc – Cô khàn giọng đáp, lòng cảm thấy rất đau xót, tiền cũng không được, lùi cũng không xong.

Minh Nhật thấy gương mặt khổ sở của cô thì cũng đau lòng không kém, cậu bước đến quàng tay vô lưng cô an ủi.

- Đừng khóc, bạn còn có mình.

Khi Ngân Hằng về nhà, bà Kim Lương ái ngại nhìn cô nói:

- Dì đã nghe ba con nói. Dì rất cảm ơn con đã cho dì thêm một năm. Dì biết, dì có làm gì, cũng không thể thay đổi được những tội lỗi dì đã gây ra. Nhưng dì muốn nói với con, dì đã hối hận rồi. Từ sau việc này, dì mới thấy, hóa ra thứ dì cần chính là gia đình này. Dì biết có hối hận thì cũng đã quá muộn rồi. Dì cũng không mong con tha thứ cho dì, dì chỉ mong con cho dì thêm chút thời gian, để dì được ở bên cạnh chăm sóc Ngân Quỳnh và Gia Bảo một thời gian nữa.

- Bà không cần phải cảm ơn tôi. Tôi cho bà ở lại, không có nghĩa là cho bà cơ hội để vẫn hỏi mọi chuyện đầu.Một năm sau, bất kể phải dùng thủ đoạn gì, tôi vẫn tống bà ra khỏi nhà này – Ngân Hằng lạnh lùng đáp.

Nói xong, cô bước thật nhanh đi lên lầu, để lại bà kim Lương với gương mặt tái xanh, bà ta mím chặt môi trừng mắt nhìn theo bóng cô.

- Này, bạn sao vậy? – Lâm Phong hươ tay trước mặt Ngân Hằng ngạc nhiên hỏi.

Ngân Hằng ngồi thẩn người suy nghĩ, từ những lời Minh Nhật nói, lời ba nói tất cả đều hỗn độn trong đầu cô. Cô không biết mình có sai lầm hay không khi để bà Kim Lương ở lại. Nếu như bà ta rắp tâm loại bỏ chị em cô thì sao? Còn nếu như bà ta thật sự ân cần thì sao....Dù đã dặn lòng phải kiên quyết, vậy mà cô vẫn yếu lòng. Nghe Lâm Phong gọi, Ngân hằng giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ hỗn độn kia.

- Xin lỗi Phong, bạn có chỗ nào không hiểu à – Cô vội vàng ngó qua bài của Lâm phong hỏi.

Lâm phong nhìn nét mặt đầy tâm sự của Ngân Hằng, bèn gấp vở lại giả vờ mệt mỏi làm nũng:

- Ngày nào cũng ôn tập hoài, vừa chán vừa mệt. Hôm nay chúng ta tạm nghỉ một ngày nha.

- Cũng được, vậy thì chúng ta tạm nghỉ một ngày, mai lại tiếp tục – Ngân hằng thấy hôm nay mình không có tâm trạng dạy học nên gật đầu đồng ý.

Thấy cô thu xếp sách vở chuẩn bị ra về. Lâm Phong bèn ngang tàng giữ cô lại nói:

- Cho dù là nghỉ, nhưng thời gian này của bạn cũng thuộc về mình.

Trước vẻ mặt khó hiểu của Ngân hằng, Lâm phong toét miệng cười tươi:

- Chúng ta đi chơi đi.

Nói rồi, không kịp đến cho Ngân Hằng suy nghĩ, Lâm Phong đã kéo tay Ngân hằng bỏ đi ra ngoài.

- Thế nào, tuyệt không? – Lâm Phong giang hai tay hít một hơi giữa một khu đất đầy cỏ hoa xanh rờn giới thiệu thế giới mà cậu yêu thích.

Sống giữa thành phố, ngày ngày xe cô qua lại ầm ĩ , khói bụi mịt trời, không khí nóng bức, lại ít đi ra ngoài. Cảnh vật trước mặt Ngân Hằng giống như một thiên đường mảnh xanh rất tuyệt.

Khu đất trống này mọc đầy cỏ xanh rờn, có nhiều hoa dại đầy màu sắc và bướm bướm bay lượn rất đẹp. Lại xa khu dân cư nên không khí trong lành vô cùng. Vừa nhìn thấy, Ngân Hằng đã thích thú, không khỏi reo lên:

- Tuyệt quá.

- Lại đây ...- Lâm Phong kéo tay cô đi theo mình, hướng về mấy cái cây đằng xa.

Chỉ một bước chân phóng vọt lên, Lâm Phong đã chênh chếch vắt người lên trên cây.

- Chụp lấy – Lâm Phong kêu lên rồi quăng về phía Ngân hằng một trái xanh xanh, Ngân hằng vội vàng bắt lấy, nhìn kỹ thì ra đó là một trái ổi vẫn chưa chín.

- Ăn thử đi – Lâm Phong khê giục.

Ngân Hằng bèn lau quả táo vào áo cho sạch rồi cắn thử. Một vị chua chua ngọt ngọt nơi đầu lưỡi, trái ổi bên ngoài màu xanh, nhưng bên trong đã hường, ăn vào ngon vô cùng.

Nó không giống như thứ ổi trắng to nhiều hạt bán đầy ngoài đường, ăn và lạt nhách, không chút hương vị. Trái ổi này nhỏ chỉ vừa lòng bàn tay nhỏ nhắn của cô, nhưng ăn vào thì rất ngon.

- Thế nào? – Lâm Phong đặc ý nhìn Ngân Hằng ăn ngon miệng hỏi.

Ngân Hằng cũng chẳng khách sáo bảo:

- Cho mình trái nữa đi.

- Thử lên đây đi – Lâm phong ngoắc tay gọi.

Ngân Hằng e dè nhìn cái cây ổi già to lớn và khá cao này. Cô không thuộc dạng người hiếu động, cũng chưa từng leo trèo nên lắc đầu từ chối.

Lâm Phong đã nhanh chóng nhảy xuống đất bước ra phía sau cô, ôm lấy eo cô nói:

- Mình giúp bạn lên. Ở trên cao thú vị hơn nhiều.

Ngân hằng đỏ bừng mặt hi bị Lâm phong ôm eo như vậy, lúng túng bám vào cái cây cố sức trèo lên. Sau một hồi chật vật, cuối cùng cô cũng có thể trèo lên thành công. Nhưng cả người run lên sợ hãi, nếu như té xuống thì sao, cô cứ nhắm tịt mắt lại không dám nhìn, tay bám chặt vào nhánh cây không rời.

Lâm Phong từ lúc nào đã trèo đến bên cạnh, nắm lấy bàn tay run sợ của cô kêu:

- Đừng sợ, mở mắt ra đi. Nhìn thử xem.

Ngân hằng cố nuốt nước bọt xuống, hít thở sâu lấy can đảm nhìn ra phía trước, khi cặp mắt nhắm nghiền của cô từ từ hé ra, đập vào mắt cô là một cảnh đẹp tuyệt trần.

Trời đã về chiều, ánh sáng dịu đi, mặt trời cũng từ từ hạ xuống từ phía chân trời, một màu xanh trải dài xen lẫn màu hồng của nắng, mây trắng trôi lơ lửng, đẹp vô cùng.

Cô cũng từng đứng trên cao nhìn xuống, nhưng cảnh vật bên dưới chỉ là những nóc nhà với những ánh đèn rực rỡ đến chói mắt, hoặc chỉ thấy dòng xe cộ di chuyển chứ không thấy được cảnh bướm lượn chim bay thảnh thơi.

Phút chốc, mọi nỗi buồn của cô tan biến mất.

Họ cùng nhau ngồi vắt vẻo trên cây nhắm nhĩ ổi chua đầy vui vẻ.

- Loại ổi này chỉ ăn khi gần chín mới ngon. Mình rất thích đến đây mỗi khi tâm trạng không vui. Bạn có thích chỗ này không?

Ngân hằng liền gật đầu. Lâm phong cười tươi nói với cô:

- Mai mốt, tụi mình thường xuyên ra đây chơi có được không?

- Được – Ngân hằng gật đầu ngay tức khắc, quả thật nơi đây khiến lòng người vô cùng thư thái.

Một cơn gió mạnh vô tình thổi qua, khiến nhánh cây hai người ngồi lên rung lay, Ngân hằng chơi với sự yếu đuối, Lâm Phong vội vàng đưa tay ôm giữ lấy cô. Cả người cô đổ ập vào lòng cậu.

Người cô toát ra mùi hoa oải hương dịu dịu, còn Lâm phong lại có mùi hương bạc hà nồng nàn. Hai hương thơm cùng hòa quyện trong giây phút này khiến cho hai trái tim của hai người họ không hẹn mà cùng đập mạnh.

Mặt cả hai đều đỏ ửng, nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng quay đi.

- Trời cũng mát rồi, xuống dưới chơi đi – Ngân Hằng bèn lên tiếng.

Lâm Phong gật gật đầu từ từ rút tay khỏi vòng eo Ngân hằng rồi giúp cô leo xuống. Nhưng leo lên dễ, leo xuống khó. Cuối cùng Lâm Phong bước xuống giang hai tay về phía Ngân hằng gọi:

- Nhảy xuống đi, mình đỡ bạn cho.

Ngân Hằng ái ngại, nhắm mắt sợ hãi, nhưng nhìn ánh mắt của Lâm Phong, cô cảm thấy cậu có thể đỡ cô nên tin tưởng buông tay hít sâu nhảy xuống. Lâm Phong quả thật là đỡ được cô, nhưng cô lại mất thăng bằng, cuối cùng ngã lên người Lâm Phong.

Lâm Phong cảm thấy một sự mềm mại chứa đựng một hương vị ngọt chạm vào môi cậu, như có một luồng điện xẹt qua khiến môi cậu tê rần. Môi cô nhỏ hồng hồng, chứa đầy hơi thở thơm ngát cũng đầy nóng ấm khiến tim cậu đập loạn cả lên, tay cậu bất giác siết chặt eo cô hơn. Muốn cố giữ mãi mãi cảm giác này.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 31

31. Chương 31

Cuối cùng cũng đến ngày thi cuối học kỳ, tất cả những học sinh đều trở nên căng thẳng và lo lắng. Chỉ còn một môn cuối cùng nữa mà thôi.

- Thế nào...thế nào rồi bà (ông) làm bài được không? – Giọng oang oang của mấy đứa con trai con gái hỏi ầm ỹ.

- Chỉ có thể nói một câu :” Đã cố gắng hết sức, nhưng rất tiếc bệnh nhân không qua khỏi , à quên bài thi quá khó nên” – Bảo Duy làm vẻ mặt trầm trọng đáp.

- Thôi đi mày, làm được thì làm, không được thì thôi, đừng có làm cái bộ mặt như đưa đám thế – Sơn Hải lo lắng cho bạn nhưng vẫn mắng.

- Haha...yên tâm đi, dù sao, năm nay tao không đội sổ là được. Chủ yếu là thằng Phong kia, nằm trong top 30, không biết nó có làm nổi không? – Bảo Duy nhăn răng cười làm như thi cử chẳng có gì đáng ngại với cậu, dù thi rớt vẫn không hề gì.

Lâm Phong cũng vừa ra khỏi phòng thi của mình, Bảo Duy và Sơn Hải lập tức kéo đến bên cậu lo lắng hỏi:

- Sao rồi...thi tốt không? – Bảo Duy nuốt nước bọt cái ực nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lâm Phong lo lắng.

Lâm Phong nhìn vẻ mặt căng thẳng của hai đứa bạn thì phì cười rồi giơ hai ngón tay làm biểu tượng chiến thắng giơ ra trước mặt hai đứa bạn, hớn hờ cười đắc chí. Mấy bài thi cậu đều làm rất tốt, tuy có thể điểm không cao, nhưng có thể nói là không tệ chút nào.

- Đi ăn mừng thôi – Sơn Hải vui vẻ reo lên.

Lâm Phong quay đầu nhìn về phía phòng thi của Ngân Hằng muốn cùng cô đi ăn mừng kết thúc kì thi, đã thấy Ngân Hằng đứng dựa tường trước cửa phòng thi như chờ đợi ai đó. Vừa định bước đến thì thấy Ngân Hằng đã bước đi, Lâm Phong chợt khựng lại. Người Ngân Hằng chờ chính là Minh Nhật, cả hai cùng sóng đôi đi, vừa đi vừa trao đổi đáp án, Minh Nhật thỉnh thoảng nghiêng đầu sấp lại gần nhìn tờ giấy ghi đáp án của Ngân Hằng.

Lâm Phong trầm mặc buồn bã, nụ cười đắc ý khi làm bài thi tốt cũng biến mất, không còn hứng thú gì cả. Bảo Duy thấy vậy liền vỗ vai bạn mình bảo:

- Mặc kệ đi, tụi mình đi ăn mừng trước cái đã.

- Để mình nấu cho, mấy hôm nay bạn vừa học bài vừa chăm sóc bà, chắc là mệt lắm. Ngủ chút đi – Ngân Hằng giành việc nấu cơm với Minh Nhật.

Mấy ngày gần đây, bà nội Minh Nhật bỗng trở bệnh nặng, đôi mắt vốn mù lòa, càng khiến bà khó khăn di chuyển. Minh Nhật không yên tâm khi bỏ mặc bà nội già yếu bệnh tật ở nhà nên không đi ôn thi, xin nghỉ ở nhà, vừa chăm sóc bà, vừa ôn thi. Vất vả vô cùng.

Ngân Hằng cũng vừa mới biết chuyện nên quyết định đến giúp Minh Nhật chăm sóc cho bà, dù gì Minh Nhật cũng là con trai, không chu đáo cẩn thận như là con gái. Huống hồ thời gian họ tạm trú ở đây, được bà cháu Minh Nhật chăm sóc, cô cũng muốn nhân cơ hội báo đáp tấm lòng của họ.

Sau khi giúp bà Minh Nhật lau người, ăn cháo xong xuôi, Ngân Hằng chào ra về, nhưng rồi ngoảnh đầu lại nhìn Minh Nhật dặn dò cẩn thận:

- Mình nấu cháo để sẵn trên bếp, đến chiều bạn hâm cháo lại cho bà ăn. Mình cũng nấu sẵn cơm cho bạn rồi. Bạn ăn cơm đi, đừng có bỏ đói bản thân nữa, dạo gần đây bạn ốm lắm.

Minh Nhật đột nhiên choàng tay ôm lấy cô khiến Ngân Hằng chết sững:

- Một chút thôi, chỉ một chút thôi

Giọng Minh Nhật đầy sự mệt mỏi và khẩn cầu khiến Ngân Hằng không thể từ chối, cô đứng im mặc cho Minh Nhật ôm mình, đầu cậu đặt lên vai cô, mắt nhắm nghiền lại khiến Ngân Hằng có chút thương xót.

Cô hiểu Minh Nhật vất vả như thế nào để vừa chăm sóc bà, vừa làm việc nhà, vừa lo thi cử. Một người con trai phải chịu đựng nhiều thứ đến thế, nếu không có nghị lực thì chắc chắn là đã gục ngã từ lâu rồi. Trong lòng cô tràn ngập sự thương cảm.

Gió lay động nhẹ khiến những lá cây đung đưa, ánh nắng nhàn nhạt màu ảm đạm. Phía xa xa, đôi mắt màu hổ phách nhìn vào cảnh tượng bên trong cửa sổ chậm chậm quay lưng bước đi.

- Cốc...cốc ...cốc ...

Ngân Quỳnh ra mở cửa, cô cười yếu ớt gọi:

- Chị.

- Em làm bài thi tốt không? – Ngân Hằng mỉm cười quan tâm hỏi Ngân Quỳnh.

- Cũng không tệ lắm, cũng may chị dạy em làm nếu không chắc là khó qua, năm nay môn hóa, môn lý khó hiểu quá – Ngân Quỳnh cười ngượng đáp, mặt nhăn nhó ra vẻ khổ sở.

- Đậu là được rồi. Năm sau cố gắng hơn nữa là được – Ngân Hằng cười trước bộ dạng của Ngân Quỳnh – Năm sau, hai chị em mình cùng học bài chung.

- Thật hả chị ? – Ngân Quỳnh hớn horeo lên – Có chị dạy em, em hy vọng có thể thi đậu đại học.

Nói xong, Ngân Quỳnh kéo tay Ngân Hằng vào trong phòng vui vẻ nói tiếp:

- Chị, mẹ nói với em, mẹ sẽ thay đổi, mẹ rất vui khi chị tha thứ, bỏ qua lỗi ẹ. Ba không li dị với mẹ nữa, em vui lắm. Chị em cảm ơn chị rất nhiều. Gia đình chúng ta từ nay về sau sẽ thật hạnh phúc phải không chị.

Ngân Hằng ngượng cười nhìn sự hạnh phúc của Ngân Quỳnh rồi khẽ gật đầu. Vì muốn Ngân Quỳnh hồi phục tâm trạng mà bà Kim Lương đã nói dối, bà không nói cho Ngân Quỳnh biết Ngân Hằng chỉ cho bà ta thêm thời gian là một năm mà thôi. Ngân Hằng cũng không nói để tránh Ngân Quỳnh đau buồn.

Nhìn thấy Ngân Quỳnh có sức sống trở lại, thi cử cũng có vẻ ổn thỏa, cô thấy quyết định cho bà Kim Lương thêm một năm nữa có lẽ là quyết định đúng.

- Chị ...Bạn Minh Nhật lớp chị ấy ...chị có thích bạn ấy không? – Ngân Quỳnh đột nhiên nhìn Ngân Hằng ấp úng hỏi. Ngân Hằng đưa mắt nhìn Ngân Quỳnh, mặt Ngân Quỳnh lập tức đỏ bừng vội vàng giải thích:

- Em thấy hai người dường như rất thân nhau. Cho nên tò mò muốn hỏi vậy thôi, chị đừng giận nha.

Ngân Hằng cười khẽ:

- Em làm như chị nhỏ mọn lắm không bằng. Hiện tại chị vẫn chưa nghĩ đến việc yêu đương chị với bạn ấy chỉ là bạn bè giúp đỡ nhau thôi.

Ngân Quỳnh khẽ gật đầu, vẻ mặt có chút vui mừng nhẹ nhõm hỏi tiếp:

- Vậy chị biết bạn ấy có bạn gái chưa không? Hay bạn ấy có thích ai không?

Ngân Hằng hơi bất ngờ khi thấy Ngân Quỳnh đột nhiên quan tâm tới Minh Nhật, cô hơi nghiêng mặt nhìn gương mặt đỏ bừng của Ngân Quỳnh, cắn nhẹ môi cuối cùng quyết định trả lời:

- Chị cũng không biết nữa.

Đáp xong, Ngân Hằng đứng dậy định bỏ đi về phòng.

- Chị, hình như em thích bạn ấy mất rồi.

Minh Nhật vốn bản tính trầm lặng, không thích thể hiện ra bên ngoài. Tuy đối xử với các bạn rất tốt, nhưng vẫn là lạnh lùng xa cách, nhưng với cô thì lại khác.

Đối với cô, Minh Nhật không ngại trải lòng, bộc lộ điểm yếu, không ngại đem hết tâm sự ra kể với cô. Lúc đầu cô nghĩ bởi vì , Minh Nhật cảm nhận được sự giống nhau về nội tâm của hai người nên mới có thể dễ dàng nói ra. Nhưng không ngờ là Minh Nhật lại tỏ tình với cô.

Sau khi ôm chầm cô một lúc thật lâu, Minh Nhật đột nhiên hôn lên môi cô khiến cô sửng sốt vô cùng, vội vàng đẩy cậu ra, cô tức giận nhìn Minh Nhật hỏi:

- Bạn làm gì vậy.

- Mình thích bạn ...- Minh Nhật trầm giọng đáp, rồi đôi mắt cậu đầy sự bi thương bắt đầu kể – Mẹ mình đã lỡ tin và yêu một người đàn ông có vợ. Cuối cùng bà có thai, nhưng sau đó bà phát hiện hiện, hóa ra người đàn ông đó không yêu bà, ông ta chỉ xem bà như một công cụ đẻ con cho ông ấy mà thôi, vợ của ông ta cũng đã có thai, vậy là đứa con như mình bị vứt bỏ. Haha bạn xem, đứa trẻ như mình được tạo ra như vậy đó.

Ngân Hằng hoàn toàn bất ngờ, cô không ngờ Minh Nhật lại có hoàn cảnh đáng thương đến như vậy. Cô cảm thấy đau lòng thay cho cậu, nước mắt muốn trào ra, thương cảm vô cùng. Cô đưa mắt nhìn Minh Nhật và kinh hoàng khi thấy nước mắt Minh Nhật rơi. Minh Nhật vẫn luôn mạnh mẽ, luôn độc lập, vậy mà giờ lại khóc. Giây phút cậu rơi nước mắt , trái tim Ngân Hằng thắt lại.

- Người ba hiện tại của mình là một người rất tốt và cũng rất ngốc. Ông tình nguyện cứu mang mẹ con mình, giấu cả người mẹ khó tính để cưới một người đàn bà mang thai với người khác về làm vợ. Cuối cùng cũng bị người ta hại phải đi tù, mình chở thành con trai tội phạm, chịu sự xỉ nhục và xa lánh của mọi người – Minh Nhật đau khổ kể.

- Đừng kể nữa- Ngân Hằng không cầm lòng được chạy đến ôm lấy Minh Nhật an ủi.

- Mình đã nghĩ, khép chặt trái tim lại để không giống như mẹ mình, không bao giờ xem trọng chữ tình. Nhưng mình đã gặp bạn... bạn đã xuất hiện ...là bạn ..bạn đã mở cửa trái tim mình.

Ngân Hằng nhắm mắt lắc đầu không muốn nhớ cảnh tượng buổi trưa ngày hôm nay nữa. Cô thở dài mệt mỏi.

Tình cảm của Minh Nhật, không phải cô không cảm nhận được, nhưng mà

Ngân Hằng đưa mắt nhìn chiếc điện thoại màu hồng vẫn nằm yên trên bàn, có chút mong đợi. Cô đã đem chiếc điện thoại sửa lại, gần như nguyên vẹn. Lúc cô đem điện thoại đặt trên bàn học, Lâm Phong tưởng cô trả lại cho cậu nên xịu mắt xuống ảo não nói:

- Mình đã quăng bỏ rồi. Bạn còn đem đến đây làm gì. Bỏ đi.

- Sao lại bỏ, bạn đã nói là tặng ình rồi mà . Nó giờ là của mình, mình rất thích nó, mình không bỏ đâu dù gì mình cũng không có điện thoại, dùng nó xài sẽ tiện hơn – Ngân Hằng chớp mắt nhìn Lâm Phong, miệng nửa cười nửa không đáp.

- Bạn thích nó ...bạn thích nó – Lâm Phong mừng ra mặt, hớn hở gật gật đầu nói – Bạn nói đúng, xài điện thoại rất tiện, rất tiện lợi.

- Đừng vui mừng, mình dùng nó để quản lí bạn. Sau khi mình về nhất định phải cố gắng học bài , không được đi – Ngân Hằng vui vẻ trêu.

- Không thành vấn đề, bạn cứ việc quản lí mình – Lâm Phong cười rạng rỡ đáp.

Ngân Hằng cũng bật cười vui vẻ, bốn ánh mắt nhìn nhau âu yếm, niềm vui nhỏ nhoi bên cạnh nhau hy vọng mãi không tắt.

Ngân Hằng bật chiếc điện thoại lên, vẫn chỉ có màn hình nền, không hề có tin nhắn hay điện thoại nhờ nào. Ngày nào Lâm Phong cũng gọi điện hay nhắn tin cho cô. Vừa ra khỏi phòng thi, cậu đã gọi điện thoại cho cô ngay lập tức. Hôm nay lại chẳng thấy Lâm Phong gọi, cô nóng lòng muốn biết tin tức nhưng vì ở bên cạnh Minh Nhật nên ngại không gọi điện, sau đó những lời thổ lộ trong đau khổ của Minh Nhật khiến tâm tư cô rối loạn mà quên mất. Ngân Hằng lo lắng không biết có phải Lâm Phong làm bài không được nên buồn bã hay không.

Cô siết chặt điện thoại quyết định gọi cho cậu, đây là lần đầu tiên cô gọi điện cho Lâm Phong, bài nhạc chờ “ Đợi em trong nhung nhớ “ vang lên:

“ Thôn thút trong đêm một bóng hình.

Anh đứng đợi em trong đêm vắng.

Sao trời dịu dịu hóa thành gương mặt em.

Ánh trăng sáng trong đêm tối không bằng ánh sáng của mắt em

Sự dịu dàng của đêm tối không bằng giọng nói của em.

Sự lạnh lẽo của gió cũng không thể làm tan hơi ấm của em.

Giờ em đang ở đâu?

Có biết anh đang đợi em.

Đêm tối cô đơn và lạnh lẽo.

Bao trùm lấy anh bằng nỗi nhớ.

Hãy đến bên anh trao vòng tay ấm áp.

Xoa dịu trái tim đang thổn thức nhớ nhung.”

Bài hát nhạc chờ kết thúc, vẫn không thấy Lâm Phong bắt máy, Ngân Hằng thở dài buông máy.

Thi xong, mọi người được nghỉ đến hết tuần, Ngân hằng vẫn không thấy Lâm Phong gọi điện, cô gọi đến nhà, chỉ nghe bảo cậu đã đi chơi. Ngân Hằng đành chờ đợi đến khi đi học lại.

Nhưng sáng thứ hai, cả trường xôn xao lên khi Lâm Phong tay trong tay với một cô bạn xinh xắn lớp kế bên vẫn thường bám theo cậu.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 32

32. Chương 32

- Gì vậy, hôm nay cá tháng tư hay trái đất bị đảo lộn – Bảo Duy kinh ngạc nhìn Sơn Hải hỏi.

- Ông hỏi tui, tui hỏi ai. Có lẽ trước giờ thằng Phong không phải đàn ông, nó là đàn bà, cho nên thay đổi 180 độ nhanh như vậy đó – Sơn Hải nhún người cố làm ra vẻ mình vừa chứng kiến phim kinh dị.

Cả hai người đang trao đổi với nhau thì thấy Lâm Phong đi về phía mình. Theo sau còn có cô bạn kia nữa, cho nên họ không ai nói ai tự động im lặng.

- Chào! – Cô bạn gái ấy tự động lên tiếng trước, cười cười chào với Sơn Hải và Bảo Duy như giữa họ có sự quen biết thân thiết.

Cô bạn này chính là Hạ Huyền của lớp bên cạnh, là bạn thân của Ngân Quỳnh. Cô nàng rất thích Lâm Phong, công khai theo đuổi rồi bám đuôi khiến Lâm Phong nhiều lần nổi cáu. Nhưng vì gia đình của Hạ Huyền với gia đình Lâm Phong có làm ăn qua lại với nhau nên có thể xem là thân thiết. Cho nên đôi khi Lâm Phong chỉ có thể nổi giận mắng vài câu rồi bỏ đi, chứ chẳng thể làm gì cô bạn này. Hơn nữa cậu tuyệt không thích đánh con gái, nhưng cũng chưa bao giờ để Hạ Huyền trong mắt. Thằng thường từ chối cô nàng không thương tiếc trước trường.

Vậy mà giờ lại tay trong tay với Hạ huyền, hỏi sao không khiến mọi người trong trường xôn xao cho được.

- Chào – Bảo Duy và Sơn Hải ngượng cười chào Hạ huyền

Cô nàng không để ý đến thái độ đó của họ mà hôn hờ ôm lấy cánh tay của Lâm Phong nhõng nhẽo đưa ra yêu cầu:

- Tối nay chúng ta đi ăn KFC nha.

- Được. Về lớp đi – Lâm Phong đáp bằng giọng nói vô cùng lạnh lùng, nhưng lại khiến Hạ Huyền vui vô cùng, cô ngoan ngoãn gật đầu rồi ngoe ngậy đi về lớp.

Bảo Duy và Sơn Hải lập tức quặp cổ Lâm Phong kéo đi nơi khác.

Sân sau của trường, chỉ có vài người qua lại, học tìm nơi yên tĩnh học bài, ba người họ đứng cách xa nhìn nhau nói chuyện.

- Nói đi, định làm trò gì ?- Bảo Duy cứ nghĩ Lâm Phong bày trò gì đó để Ngân Hằng phải nhìn về phía cậu.

Bởi vì trước đây cậu từng bày mấy trò cho Lâm Phong, trong đó có chiêu cặp kè với người con gái khác, để cho người con gái mình thích biết rằng mình không cần cô ta, để con gái không làm giá và thấy sức hút của mình.

- Không làm trò gì hết , chỉ là mình bỏ cuộc thôi – Lâm Phong đáp một cách mệt mỏi.

Sơn Hải và Bảo Duy kinh ngạc nhìn nhau, rồi nhìn Lâm Phong. Sau đó lần lượt nói:

- Hai người họ đi chung với nhau, cũng chưa nói lên điều gì mà. Ngân Hằng đâu có nói, bạn ấy thích Minh Nhật đâu đúng không? – Bảo Duy ngẫm nghĩ rồi khuyên – Phong bây giờ bỏ cuộc, sau này nhất định sẽ hối hận cho xem.

- Đúng đó, cạnh tranh mà, ai được ai không còn chưa biết. Chẳng phải người lớn cũng hay nói, chưa đám cưới thì vẫn còn cơ hội hay sao? – Sơn Hải lập tức phụ họa thêm.

- Chỉ sợ là không còn nữa, vậy thà dứt khoát cho xong để không còn đau lòng nữa – Lâm Phong mỉm cười chưa xót đáp.

Thấy thái độ dứt khoát của Lâm Phong, Bảo Duy và Sơn Hải thở dài. Cuối cùng Lâm Phong cũng kể lại cảnh tượng mình nhìn thấy trong xót xa, người như Ngân Hằng nếu không thật sự thích thì sẽ không để cho người khác ôm mình như thế. Cậu ước gì mình không đi theo hai người bọn họ, ước gì không ngu ngốc đứng đợi bên ngoài như thằng ngốc như thế để rồi chứng kiến cảnh hai người họ ôm chầm lấy nhau như thế. Giấy phút đó, tim cậu như ai bóp ghệt, cảm giác đau đốn gần như gục ngã, đến nỗi cậu không biết bản thân làm sao về nhà.

Không ngờ Hạ Huyền lại đến nhà cậu chơi vào đúng lúc này, Lâm Phong muốn quên đi Ngân Hằng, cho nên cậu liền gật đầu đồng ý

- Thật sự suy nghĩ kỹ chưa? Quyết định bỏ cuộc à – Bảo Duy trầm ngâm đứng dựa lưng vào gốc cây thấy thấy đồng tiền trong tay hỏi Lâm Phong.

Lâm Phong ngồi bệch xuống một bên dựa lưng vào gốc cây thở dài, ánh mắt chứa đầy sự u buồn, ản lên sự đau đốn trong lòng, nhưng không đáp.

- Đại trượng phu, nâng lên được, bỏ xuống được – Sơn Hải ngồi bên cạnh Lâm Phong vỗ vai cậu an ủi.

Lâm Phong cùng Sơn Hải và Bảo Duy nói cười đi vào lớp, Ngân Hằng định lên tiếng hỏi cậu làm bài thi thế nào? Nhưng Lâm Phong đi ngang người cô một cách lạnh lùng, mắt không nhìn cô, khiến cô không mở miệng được. Cuối cùng đành im lặng ngồi xuống, cô quay lưng lại nhìn Lâm Phong, nhưng đầu cậu đã gục xuống mặt bàn không cựa cựa.

Bảo Trâm ngoái nhìn theo ánh mắt của Ngân Hằng, nhìn thấy nét buồn trong mắt bạn thì không khỏi tức giận. Cô ném ánh mắt bực tức vào kẻ ngồi kế bên Lâm Phong.

Bảo Duy đang ngồi nói chuyện rôm rả với Sơn Hải, bỗng cảm thấy có ánh mắt bén nhọn ném về phía mình thì không khỏi rùng mình quay người nhìn lại. Thấy ánh mắt chết người của Bảo Trâm, cậu nuốt nước bọt sợ hãi.

Giờ ra về, cậu vội vã đuổi theo sau xe của Bảo Trâm.

- Tránh ra đi – Bảo Trâm hét lên với Bảo Duy đầy tức giận khi cậu chặn đầu xe của cô.
 - Nghe mình nói đi – Bảo Duy nhất quyết đứng chặn đầu xe của Bảo Trâm không cho cô đi tới khi nào cậu giải thích xong.
 - Không cần, bọn con trai mấy ông toàn là những kẻ xảo trá không hà. Nào là Lâm Phong rất thích Ngân Hằng, cậu ấy nhất định khiến Ngân Hằng luôn vui vẻ...cuối cùng thì sao hả. Nắm tay cô gái khác, đúng là đồ khốn mà. Uống công tui nói tốt với Ngân Hằng cho hần ta. Đồ khốn. Ông cũng là đồ khốn. đồ khốn chơi với đồ khốn – Bảo Trâm hung hăng mắng ****.
- Cô thật hận bản thân. Vì Bảo Duy tác động nên cô nghĩ Lâm Phong thật lòng với Ngân Hằng, cho nên mặc dù thấy Minh Nhật và Ngân Hằng thích hợp với nhau, cả hai đều là những người sống nội tâm, có thể đồng cảm và hiểu nhau, cô vẫn muốn lôi kéo Ngân Hằng về phía Lâm Phong. Bởi vì cô nghĩ, sự vô tư của Lâm Phong sẽ khiến Ngân Hằng vui vẻ hơn, giúp Ngân Hằng thoát khỏi sự trầm lặng, nhìn cuộc đời với thái độ lạc quan vui vẻ.
- Này, sao lại **** mình là đồ khốn chứ. Lâm Phong thích Ngân Hằng là sự thật, nhưng Ngân Hằng thích bạn ấy, chẳng lẽ bắt bạn ấy cả đời như vậy thích Ngân Hằng hay sao – Bị mắng là đồ khốn khiến Bảo Duy cũng tức giận ,cậu cũng lớn tiếng quát lại Bảo Trâm – Đau lòng đến nỗi phải từ bỏ cũng bị gọi là đồ khốn à.
- Nghe Bảo Duy quát lớn, Bảo Trâm bỗng giật mình chạnh lòng, có chút sợ, cuối cùng cô mếu máo lí nhí nói:
- Sao bạn biết Ngân Hằng không thích Lâm Phong chứ. Nếu bạn ấy thích Lâm Phong thì sao.
- Bảo Duy thấy Bảo Trâm đôi mắt đã rưng rưng thì thấy áy náy vô cùng, cậu không định lớn tiếng như vậy. Cậu gãi gãi đầu, ngượng ngập nói:
- Xin lỗi nha. Mình...mình không có mắng bạn đâu.
 - Thật không? – Bảo Trâm mếu máo hỏi lại.
 - Ừ, thật đó....- Bảo Duy trả lời trong tiếng đập mạnh của trái tim.
- Bình thường thấy Bảo Trâm hay ăn to nói lớn, không ngờ khi nhìn thấy vẻ mặt có phần yếu đuối của cô lại vô cùng đáng yêu. Bảo Duy vì Lâm Phong và cũng vì lần trước thấy có lỗi mới tiếp cận Bảo Trâm, không ngờ càng tiếp xúc, càng nhìn thấy những mặt đáng yêu của cô.
- Cuối cùng Bảo Duy kể lại lời Lâm Phong nói đã nhìn thấy Ngân hằng và Minh Nhật ôm nhau, cho nên mới buồn mà bỏ cuộc.
- Bảo Trâm nghe vậy mới bình tĩnh lại và nói:
- Mình nghĩ Ngân Hằng thích Lâm Phong đó. Có điều bạn ấy chưa nhận ra hoặc đang che dấu tình cảm của bản thân mà thôi. Còn về Minh Nhật, mình thấy Ngân Hằng đối với bạn ấy có cảm kích chứ không có thích.
 - Bạn chắc không? – Bảo Duy nhìn Bảo Trâm hỏi lại.
 - Trực giác của mình bảo thế – Bảo Trâm gật đầu khẳng định.
 - Trực giác của bạn – Bảo Duy nhăn mặt kêu lên.
 - Bạn không biết trực giác của con gái thường rất nhạy bén hay sao. Tin mình đi, mình khẳng định Ngân Hằng thích Lâm Phong, hay ít nhất trong lòng bạn ấy cũng có Lâm Phong – Bảo Trâm tự tin đáp. Rất nhiều lần nói chuyện, vô tình hỏi về Lâm Phong, cô bỗng thấy Ngân Hằng cười vui vẻ kể việc học của Lâm Phong tiến bộ thế nào ..., chưa bao giờ cô thấy Ngân Hằng hào hứng như thế.
 - Vậy bây giờ tụi mình phải làm sao? – Bảo Duy hăm hở hỏi, có chút tin tưởng Bảo Trâm.
 - Tìm cách cho họ ở gần nhau hơn để hóa giải hiểu lầm – Bảo Trâm nói khẽ.
- Hai người liền bắt tay vào kế hoạch kéo Lâm Phong và Ngân Hằng lại với nhau.

Khi Ngân Hằng về đến nhà, cô phát hiện phòng của mình bị lục lạo lung tung. Không hiểu sao, cả ngày hôm nay cô thấy trong lòng buồn bực khó chịu vô cùng, về phòng mình lại thấy bị người ta lục tung thế này, thì sự khó chịu của cô được dịp bùng phát lên.

Cô bước đến bên học tủ bàn học của mình, chiếc thẻ ba cô đưa đã biến mất. Trước đây bà Kim Lương vì đề phòng ba cô cho cô những vật đắt tiền, cho nên thường lục lạo phòng cô lấy đi. Cô đã nghĩ, có lẽ bà ta có sự sợ hãi rồi, chắc chắn sẽ không tái phạm nữa, cho nên yên tâm cất trong học tủ. Không ngờ màn cũ lại tái diễn.

Cô tức giận quăng mạnh cái cặp xách xuống sàn nhà, rồi lao ngay ra khỏi phòng đi xuống phòng bà Kim Lương chất vấn:

- Ai cho phép đi vào phòng của tôi lục lạo như thế. Chiếc thẻ rút tiền ở đâu.

Bà Kim Lương đang xếp quần áo thấy Ngân Hằng nóng giận bước vào mắng thì ngơ ngác không hiểu nhìn cô, rồi lắp bắp nói:

- Dì không có.

- Không phải bà...không phải bà thì còn ai vào đây nữa chứ. Đây không phải là lần đầu bà lục soát phòng tôi, chẳng lẽ bà vẫn nghĩ, tôi chấp nhận cam chịu để bà ức hiếp nữa hay sao. Thời hạn một năm đến đây chấm dứt, bà thu dọn đồ đạc rồi đi ra khỏi đây đi, tôi không muốn nhìn thấy bà ở lại đây chút nào nữa. Đợi ba về tôi sẽ nói rõ với ba – Cô hùng hổ tuyên bố, ánh mắt nhìn bà Kim Lương không chút e sợ, lùi bước.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 33

33. Chương 33

Bà Kim Lương nghe cô nói xong thì tái cả mặt, quần áo xếp gọn gàng trên tay bà bỗng rơi xuống đất hết. Bà vội vàng lao đến bên Ngân Hằng khóc lóc cầu xin:

- Dì thề với con là dì không hề lục lạo phòng của con, dì không có lấy bất cứ cái gì của con. Dì biết trước đây dì đã sai, nhưng dì đã sửa rồi, dì thật sự sửa rồi. Xin con...xin con đừng đuổi dì đi. Xin con cho dì thêm một năm nữa thôi, chỉ cần Ngân Quỳnh thi xong đại học, dì sẽ tự động ra đi mà không có bất cứ yêu cầu gì cả.

Ngân Hằng trước sự nín nhịn van xin của bà Kim Lương đang chưa biết phản ứng thế nào thì nghe tiếng hét lớn của Ngân Quỳnh.

- Mẹ ...mẹ vừa nói gì...ra đi...một năm. Ý mẹ là một năm nữa, sau khi con thi đại học xong, mẹ sẽ bỏ đi...mẹ sẽ đi đâu?

Ngân Quỳnh sà xuống trước mặt mẹ mình tròn mắt kinh hãi hỏi.

- Mẹ...mẹ hứa với Ngân Hằng, một năm sau, chờ đến khi con ổn định tinh thần thi đại học xong thì mẹ sẽ chấp nhận li hôn với ba của con, mẹ sẽ ra đi mà không cần điều kiện gì, sẽ không đem theo bất cứ thứ gì – Bà Kim Lương ôm Ngân Quỳnh vào lòng rồi nức nở khóc đáp.

Ngân Quỳnh sững người, ngồi bệt xuống đất, cô như hóa đá nhìn Ngân Hằng đang ngửa mặt lên trời thở dài.

- Chị...là sự thật sao?

Trước sau gì Ngân Quỳnh cũng biết, mọi chuyện cũng đã vỡ lẽ ra thế này, không còn gì để giấu diếm nữa. Cuối cùng Ngân Hằng nhìn thẳng Ngân Quỳnh, quyết định nói ra sự thật.

- Đúng vậy, tất cả đều là sự thật.

- Haha...thật không ngờ, thật không ngờ. Em cứ nghĩ, chị nghĩ tình chị em chúng ta nên mới tha thứ ẹ em, cho bà một cơ hội làm lại từ đầu. Hóa ra tất cả chỉ là một sự lường gạt. Chị à, chị thật nhẫn tâm. Nếu chị thấy Gia Bảo là tất cả đối với chị, em cũng vậy...mẹ cũng là tất cả đối với em. Sao chị lại nhẫn tâm cướp đi như thế chứ – Ngân Quỳnh đau đớn nhìn cô trách móc.

- Mẹ em vẫn còn sống sờ sờ đó, bà ấy vẫn ở bên cạnh em, khi em muốn, em đều có thể gặp bà ấy – Ngân Hằng biết Ngân Quỳnh còn đang trong cú sốc, nên mềm mỏng nói.

- Không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau chị hiểu hay không? Chẳng có đứa trẻ nào muốn ba mẹ nó xa nhau cả, em cũng thế. Đúng là em có thể gặp mẹ khi em muốn, nhưng chị có biết không con người đều có thói quen của mình, họ thích sống theo thói quen đó. Thói quen của em là khi mở mắt ra đều có thể nhìn thấy ba mẹ, nhìn thấy cả nhà quây quần hạnh phúc bên nhau chị hiểu không? Chị có biết, trước khi được đặt chân vô cái nhà này, em cũng giống như một đứa trẻ mồ côi không cha vậy đó. Ba chỉ thỉnh thoảng mới đến thăm rồi cho tiền sau đó lại đi. Chị có thể ngang nhiên nắm lấy tay ba bước vào cổng trường, được ba đi học phụ huynh học sinh, được ba đi chơi. Còn em thì sao? Em chỉ có thể nhìn hai người từ xa mà ước ao, thêm cái cảm giác được ba yêu thương biết bao. Đợi biết bao nhiêu lâu mới được ở bên cạnh ba, bây giờ chị lại bắt em xa mẹ. Chị có hiểu được nỗi đau trong lòng em hay không.

Ngân Hằng nhìn Ngân Quỳnh có chút đau buồn, cô hiểu chứ, ai mà không thích cái cảm giác ấm cúng của gia đình chứ. Nhưng cái cảm giác đó không dành cho cô.

- Chẳng phải mẹ em đã sửa đổi rất nhiều rồi hay sao, tại sao chị không chịu tha thứ cơ chứ. Chị thật ích kỷ và độc ác.

Ngân Hằng có phần choáng váng khi nghe Ngân Quỳnh mắng, cô dù biết Ngân Quỳnh chỉ là trong cơn tức giận nên mới buông lời mắng ****, nhưng mà , chưa bao giờ Ngân Hằng thấy Ngân Quỳnh nặng lời với mình như thấy. trong lòng đau đớn vô cùng. Cô biết mình đã làm tổn thương rất lớn đến Ngân Quỳnh.

- Được, nếu chị muốn đuổi, vậy thì đuổi em luôn đi – Ngân Quỳnh mím môi nhìn Ngân Hằng rồi cười nhạt nói – Em sẽ đi, sẽ đi ra khỏi cái nhà này để cho chị vừa lòng.

Nói xong Ngân Quỳnh chạy như bay ra khỏi nhà, bà Kim Lương không kịp níu giữ cô lại đành nằm vật xuống nền nhà than khóc.

- Là mẹ đã hại con, là mẹ đã hại con....

Ngân Hằng thở dài nhìn thảm cảnh trước mặt, ngửa mặt nhìn lên để nước mắt không rơi xuống :”Mình đã làm gì thế này“. Cô không biết tại sao tâm trạng của mình lại kích động đến như thế.

Ngân Quỳnh bỏ đi đến tối vẫn chưa về nhà. Bà Kim Lương sốt ruột đứng ngồi không yên, bà liên tục gọi điện thoại tìm con gái khắp nơi.

Ngân Hằng nhìn thấy cảnh bà lằng xằng như vậy cũng lo lắng vô cùng, cô mệt mỏi trở về phòng của mình thu dọn lại mọi thứ, cô tự trách bản thân tại sao lại không kiềm chế được bản thân gây nên chuyện ầm ĩ thế này. Nhưng cuối cùng, cô đành gạt bỏ phiền nhiễu thay đồ qua xem Gia Bảo thế nào.

Gây ầm ĩ như thế, sợ thằng bé lại bị ảnh hưởng.

Khi cô bước vào phòng, đã thấy Gia Bảo thu người vào một góc phòng ngồi đó ngồi mếu khóc. Ngân Hằng hoảng hốt, tưởng Gia Bảo lại bị sợ hãi mà có thể tự gây tổn thương mình, vội vàng chạy đến bên thằng bé:

- Gia Bảo sao vậy, đừng sợ, chị đây.

- Chị, là Gia Bảo không ngoan...là em đã lục phòng của chị. Em xin lỗi. Chị đừng ghét Gia bảo nha – Gia Bảo khóc òa lên ôm chặt lấy Ngân Hằng xin lỗi

Nghe Gia Bảo nói xong, đầu Ngân Hằng choáng váng vô cùng. Hóa ra là cô hiểu lầm...sự hiểu lầm này đã tạo nên một trận sóng gió nữa trong gia đình cô. Cô tức giận gơ tay lên muốn đánh Gia Bảo để trừng phạt, lại không nỡ xuống tay khi thấy thân hình thằng bé đang run lên ôm chầm lấy cô nức nở khóc.

Cuối cùng bàn tay gơ lên của cô lại áp xuống nhẹ nhàng vỗ về lưng cho Gia Bảo:

- Bé Bảo ngoan, chị không giận. Nói cho chị nghe vì sao em lại lục phòng của chị.

- Em tìm báu vật, chị xem, em tìm được báu vật rồi nè – Gia Bảo thấy Ngân Hằng không mừng rỡ như bà Kim Lương thì vui vẻ khoe. Thằng bé đưa ra tấm thẻ vàng mà ba cô cho.

Ngân Hằng nhìn tấm thẻ khẽ thở dài lần nữa. Cô nhìn đứa em trai gần 6 tuổi của mình, Gia Bảo có nét mặt tròn đáng yêu, nhưng lại không có sự thông minh bằng những đứa trẻ cùng tuổi. Thằng bé khỏe hơn, ngờ nghệch hơn rất nhiều. bác sĩ bảo là do tâm lý bị áp lực quá sức, cần có thời gian để phục hồi.

Ngân Hằng ôm Gia Bảo vào lòng, cô không mong em mình là đứa trẻ thông minh, chỉ mong, Gia Bảo có thể khỏe mạnh sống bình thường như bao đứa trẻ cùng tuổi mà thôi.

- Bà lại gây ra chuyện gì rồi – Bà Ngân Hằng vừa về nhà thấy bà Kim Lương khóc nức nở nói không nên lời khi Ngân Quỳnh bỏ đi thì nổi giận.

- Không có, tôi thật sự không có, ông phải tin tôi...- Bà Kim Lương nức nở khóc phân bua.

Ngân Hằng nghe tiếng ba nổi giận đành đi xuống nói:

- Ba, không phải lỗi của dì, là do con hiểu lầm dì....

Ánh mắt ba Ngân Hằng vì lời của cô mà dịu lại, ông thở dài mệt mỏi nói:

- Được rồi, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi về phòng đây. Các người làm ơn để cho tôi yên tâm làm việc có được hay không. Chuyện công ty cũng đủ khiến tôi đầu đau rồi.

Nói xong, ông xách cặp bước thẳng lên lầu, đi ngang qua Ngân Hằng, bên dưới là tiếng khóc của bà Kim Lương, lòng ông phiền não vô cùng. Nhưng tất cả đều là lỗi của ông, ông phải gánh lấy.

Ngân Hằng nhìn bà Kim Lương đang sầu não khóc, cô quay mặt đi nói hai tiếng xin lỗi.

Bà Kim Lương nhìn theo bóng Ngân Hằng lên lầu khẽ cười thầm. Chính bà ta xúi Gia Bảo lục phòng của Ngân Hằng, nói với Gia Bảo cái thẻ vàng chính là báu vật, báu vật có màu vàng, thằng bé ngờ nghệch bị bà giật dây. Xe đi, lần này bà đã lấy được lời xin lỗi của Ngân Hằng, còn lần sau, lần sau nữa....cho đến lúc, quyền hành lại đến tay bà.

Muốn đấu với bà, cô vẫn chưa đủ bản lĩnh

Ngân Quỳnh bỏ nhà chạy đến nhà cô bạn thân là Hạ Huyền tâm sự. Hạ Huyền liền an ủi Ngân Quỳnh rồi cũng lên tiếng bất bình thay cô.

- Chị của bạn thật quá đáng và ích kỷ, thật uổng công bạn xem chị ta là chị em, chị ta chẳng chút nể tình nào hết. Bạn đừng nhường nhịn nữa. càng nhường nhịn, chị ta càng làm tới. Trước hay sau gì, chị ta cũng tìm cách đuổi mẹ con bạn ra ngoài mà thôi. Chị ta nhẫn nhịn, rồi tỏ vẻ đáng thương trước mặt ba bạn để ông hiểu lầm ba bạn, sau đó gia tài sẽ thuộc về tay chị ta. Chị ta chỉ là đang cố làm ra vẻ thân thiết với bạn mà thôi. Người như chị ta đúng là rất thâm hiểm.....bạn nếu muốn ba mẹ không li hôn với nhau thì đừng để chị ta lấn tới nữa.

Hạ Huyền không ngừng nói, tác động đến tâm lý của Ngân Quỳnh, đánh mạnh vào tâm lý không muốn ba mẹ li hôn của Ngân Quỳnh.

- Bạn nghĩ xem, chị ta tuy bị mẹ bạn ức hiếp, nhưng luôn có được tình cảm của ba bạn. Còn bạn, một khoảng thời gian dài như thế, bị người ta cười là không có ba. Không dám công khai nói ba mình là ai. So với chị ta, bạn còn thê thảm hơn gấp bội. Chị ta muốn giành lại những gì đã bị nợ, bạn cũng phải giành lại những gì họ nợ chứ – Hạ Huyền thấy Ngân Quỳnh bị những lời nói của mình làm cho lay động, lập tức châm thêm vào.

Khi Ngân Quỳnh ra về, Hạ Huyền đưa ra cổ họng với một nụ cười trên môi.

Cô rất ghét Ngân Hằng, bởi vì cô thích Lâm Phong mà Lâm Phong lại thích Ngân Hằng. Nhìn thấy Lâm Phong cứ nhìn trộm về phía Ngân Hằng mà không thèm nhìn đến cô lấy một cái thì trong lòng không thôi tức giận. Cô muốn giành lấy Lâm Phong, cô muốn phá hủy hình ảnh của Ngân Hằng trong mắt Lâm Phong.

Dù bây giờ Lâm Phong nhận lời làm bạn trai của cô, nhưng ánh mắt cậu vẫn không hướng về cô. Tất cả đều là tại Ngân Hằng, nếu như không có Ngân Hằng, cô không tin không có được Lâm Phong.

Cô sẽ lợi dụng Ngân Quỳnh để mà hủy hoại Ngân Hằng.

Cánh cửa công trong đêm tối khép lại, một tiếng kết vang lên trong đêm đầy sợ hãi, bắt đầu những chuỗi ngày đen tối.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 34

34. Chương 34

- Hai chị em cùng cắm trại một chỗ nhớ chăm sóc nhau – Bà Kim Lương nhìn Ngân Quỳnh dặn dò .

Ngân Quỳnh không đáp lời bà, kể từ ngày biết được Ngân Hằng gia hạn ẹ mình một năm để rời khỏi nhà, giữa cô và Ngân Hằng xuất hiện khoảng cách mà bấy lâu nay cô cố rút ngắn, mà người tạo ra khoảng cách đó chính là cô.

Cô đeo ba lô bước ra khỏi nhà đến trường trước vì không muốn phải đi cùng Ngân Hằng tránh việc không thể mở miệng.

Ngân Hằng thấy Ngân Quỳnh bỏ đi trước thì thở dài, cô không ngờ tình chị em vừa mới thiết lập đã nhanh chóng phai tàn thế này.

- Bé Bảo ở nhà ngoan nha, phải biết nghe lời ba và dì....- Cô xoa đầu căn dặn Gia Bảo mấy câu trước đôi mắt rưng rưng của thằng bé .

- Cho em đi với chị, em muốn đi chơi cùng với chị – Gia Bảo lắc đầu, nắm lấy ba lô trên tay cô nặng nề đòi đi theo.

- Chị đi tham gia cắm trại của trường chứ không hẳn là đi chơi, Bảo ở nhà ngoan, đợi chị về, chị mua quà cho em – Ngân Hằng cười ngồi xuống đối diện với Gia Bảo khuyên

- Em muốn đi chơi, em muốn đi chơi – Gia Bảo dậm chân nặng nề đòi đi theo.

- Gia Bảo để cho chị Ngân Hằng đi kéo trẻ, con ở nhà, dì sẽ dẫn con đi chơi được không? – Bà Kim Lương cười khuyên nhủ Gia Bảo.

Gia Bảo nghe bà Kim Lương lên tiếng liền lùi lại im lặng không dám đòi đi nữa, Ngân Hằng quay đầu nhìn đồng hồ rồi đeo ba lô lên vai định rời đi. Bà Kim Lương thấy cô định đi nên lại gần e dè nói:

- Con giúp dì chăm sóc Ngân Quỳnh, con cũng biết, con bé bình thường nhìn vậy thôi chứ rất yếu, rất dễ bị bệnh. Dì không có ở bên cạnh chăm sóc nó, nên nhờ con giúp giùm.

Ngân Hằng nhìn bà, lần trước cô vu oan cho bà, nhưng bà vẫn không nói gì, trong lòng cô cũng có chút áy náy , hướng hồ yêu cầu của bà ấy rất chính đáng, bèn gật đầu đồng ý.

- Dì yên tâm, dù dì không bảo, tôi cũng sẽ để ý chăm lo cho Ngân Quỳnh, dù sao con bé cũng là em gái của tôi.

- Cảm ơn con – Bà Kim Lương mỉm cười nhẹ nhàng bảo.

Cô cười nhẹ chào bà Kim Lương rồi bước đi, được mấy bước thì quay đầu lại nhìn bà ta nói:

- Giúp tôi chăm sóc cho Gia Bảo.

- Dì sẽ ráng chăm sóc tốt cho thằng bé – Bà Kim Lương nhẹ nhàng trả lời.

Ngân Hằng yên tâm ra đi.

Hôm nay cả khối 11 của cô được trường tổ chức cho đi cắm trại sinh hoạt lần cuối trước khi bắt đầu vào năm 12 bận rộn. Hội trại lần này gần như là bắt buộc tất cả phải tham gia, vì có tổ chức các cuộc thi và

còn chụp hình làm kỷ yếu cho năm học vì vậy Ngân Hằng mới tham gia. Khi cô đến, tất cả mọi người cũng đã tập trung đầy đủ hết.

Thấy Ngân Hằng, Bảo Trâm liền quấy ta ra hiệu với cô, cô nàng đã giữ cho cô một ghế bên cạnh cửa sổ.

- Các em, chúng ta bắt đầu điểm danh rồi xuất phát – Cô chủ nhiệm đứng lên cầm loa nói.

- Lâm Phong chưa đến cô ơi – Sơn Hải lên tiếng báo cáo.

Nhưng cậu vừa dứt lời đã thấy Lâm Phong xuống xe từ một chiếc xe hơi, theo sau còn có cô bạn Hạ Huyền. Nhìn cảnh cô nàng xách ba lô đuổi theo Lâm Phong, mọi người không thôi bàn tán, nhất là việc hai người cùng đi đến đây bằng một chiếc xe.

- Đến nơi gọi diên ỳnh – Hạ Huyền nhìn Lâm Phong căn dặn.

- Uhm...

- Dừng trại xong thì đến tìm mình – Hạ Huyền tiếp tục căn dặn.

- Biết rồi – Lâm Phong chán nản không nhìn Hạ Huyền đáp.

- Buổi tối sinh hoạt tự do, nhất định tìm mình – Hạ Huyền nhấn nại nói tiếp.

- Nếu bạn còn nói nữa thì chia tay đi – Lâm Phong bực tức gắt lên.

Nói xong cậu lạnh lùng quay lưng đi lên xe, để lại Hạ Huyền tiêu ngửu xoay người đi lên xe của lớp mình.

Lớp Ngân Hằng đã đầy đủ, cô giáo bắt đầu cho xe lên đường. Lớp chỉ có hơn 40 người, chiếc xe 50 chỗ, cho nên những chiếc ghế trống được tận dụng triệt để để chất đồ. Bảo Trâm quan sát xung quanh đã kín hết thì mỉm cười gật đầu. Cô bèn ra hiệu cho Bảo Duy.

Bảo Duy lập tức đứng dậy bước đến ghế của họ ngồi nhìn Ngân Hằng nói:

- Ngân Hằng nè, bạn có thể nhường ghế này ỳnh được không, mình muốn ngồi gần Bảo Trâm.

Ngân Hằng ngạc nhiên nhìn Bảo Duy, chớp mắt hỏi:

- Tại sao...

- Uhm...mình với Bảo Duy – Bảo Trâm đỏ mặt thẹn thùng trả lời ấp úng.

- Hả, hai người ...hai người ...bắt đầu từ bao giờ ...- Xuân Phương ngồi ghế trên nghe vậy liền ngo1ch đầu quay xuống chất vấn.

Cả lớp cũng nghiêng đầu nhìn về hướng mục tiêu chú ý kia. Bảo Duy gãi gãi đầu xác nhận mối quan hệ giữa cậu và Bảo Trâm. Cả lớp liền ồ lên reu reu, cô giáo cũng cười reu reu theo.

- Vậy phải nhường chỗ cho hai người bọn họ thôi ...haha

Vậy là Ngân hằng phải đứng lên nhường chỗ cho hai người bọn họ, trong khi mọi người xúm lại khai thác hai nhân vật chính kia, Ngân Hằng và Lâm Phong chớp mắt nhìn nhau.

Đã lâu rồi hai người không nói chuyện với nhau, giờ nhìn nhau cũng có chút ngượng ngùng. Nhưng chỗ trống duy nhất chính là chỗ trống mà Bảo Duy vừa bỏ, chính là ở bên cạnh Lâm Phong. Cô đành phải ngồi xuống bên cạnh, không khí của hai người trở nên ngượng ngập vô cùng. Cô thì quay mặt nhìn khung cảnh xung quanh, Lâm Phong với Sơn hải nói chuyện với nhau. Cả lớp ai cũng có bạn nói chuyện vui vẻ, chỉ có cô ngồi lặng lẽ một mình bên góc cửa sổ, Ngân Hằng đành tựa người vào thành ghế khẽ nhắm mắt lại. Không biết tự lúc nào cô chìm vào giấc ngủ.

Chiếc xe bỗng nhiên thắng lại khiến thân người Ngân Hằng hơi chao đảo như sắp đổ nhào về phía trước thì một bàn tay cứng rắn và ấm áp ôm lấy cô giữ lại. Trong cơn mơ hồ Ngân Hằng cảm thấy thân người mình hơi nghiêng về một bên, đầu mình tựa lên một vật thể rắn chắc nhưng cũng êm ái.

Cảm giác này rất quen thuộc, nó làm cô nhớ lại cái cảm giác ấm áp khi cô mệt mỏi ngủ quên sau một trận khóc dài trên đường đi đến nghĩa trang thăm mộ mẹ. Cô cũng tựa vào vai một người rồi ngủ, mà người đó không hề khó chịu, cái cảm giác yên ổn khi được dựa vào bờ vai đó cũng giống như lúc này.

Có nhiều lúc, cô muốn đi tìm cảm giác yên ổn này, nhưng lại không biết người đó là ai, cũng không nhớ rõ gương mặt người đó, mãi đi tìm, nhưng hóa ra thứ mình tìm vẫn hiện diện ngay bên cạnh, hóa ra người đó là Lâm Phong. Dù đã tỉnh nhưng Ngân Hằng vẫn không muốn mở mắt, cô muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp này, hít thở mùi hương bạc hà trên người cậu.

Cắm trại là truyền thống hàng năm của trường họ, nhằm mục đích sinh hoạt vui chơi. Những cuộc thi được tổ chức xôn tụa, mọi người sau khi cắm trại dựng lều thì bắt đầu chuẩn bị cho các cuộc thi.

Không khí ồn ào đến nóng bức, người nào người nấy ra đầy mồ hôi, con trai ai cũng cởi hết áo ra át mả khiến đám con gái có chút ngượng ngùng. Con gái vì sợ nắng đen da nên che kín mít đã đành, vậy mà Lâm Phong lại bận áo dài tay cài kín mít.

- Này, nóng quá ông bị chập mạch à, bận thế mà không cảm thấy gì à – Sơn Hải nhìn Lâm Phong từ trên xuống dưới không tin được hỏi.

- Có phải là mẹ ông xếp toàn áo dài tay hay không? Lấy áo mình mặc đi – Bảo Duy bèn tốt bụng kêu.

- Không cần đâu, là mình thích mặc áo dài tay thôi – Lâm Phong lắc đầu từ chối trong khi đang kéo lại cái lều trại.

- Không phải ông sợ đen đó chứ? – Sơn Hải nháy mắt cười trêu chọc.

- Haha, nó cởi trần đá banh hoài, làm sao còn sợ đen nữa. Kiểu này chắc là sợ ung thư da – Bảo Duy liền tiếp lời Sơn hải.

Lâm Phong nghe Bảo Duy nói thì khựng lại, môi mím chặt, mắt tối sầm lại, cậu tức giận ném sợ dây trên tay xuống đất nói:

- Hai người tự làm đi.

Nói xong cậu hậm hực bỏ đi, khiến hai đứa bạn thấy khó hiểu vô cùng, cả hai nhìn nhau nhún vai thông cảm “cái thằng thất tình nên thế.”

Đi ngang qua lều bên cạnh, cậu va sầm vào Ngân hằng đang từ lều chui ra khiến cô ngã nhào xuống đất. Khi quay người lại nhìn, phát hiện người bị mình làm ngã là Ngân Hằng, Lâm Phong vừa muốn chạy đến đỡ cô đứng lên lại vừa bất bản thân dừng đến gần cô.

Bốn mắt nhìn nhau đầy phức tạp, cuối cùng Lâm Phong lạnh lùng quay người đi, cậu mím môi, tay siết chặt lại, đôi mắt bỗng trở nên đỏ hoe.

Ngay lúc đó Hạ huyền chạy đến ôm choàng lấy Lâm Phong kéo cậu đi nơi khác. Ngân Hằng đứng lên nhìn Lâm Phong bỏ đi, trong lòng đột nhiên thấy buồn vô cùng, tim thấy đau như có ai siết chặt.

- Sao vậy? – Nhật Tân bước đến thấy Ngân Hằng đứng ngay người ra thế bèn đưa tay lay cô hỏi.

Giật mình tỉnh lại, Ngân Hằng cười nhạt đáp lời Nhật Tân:

- Không có gì, làm việc thôi.

Đầu tiên là cuộc thi xây dựng lều trại và trang trí sao cho thật đẹp. Con mắt thẩm mỹ của lớp cô không được bằng con mắt của lớp Ngân Quỳnh, cho nên lớp họ giành được giải nhất, lớp cô ngậm ngùi nhận giải nhì. Nhưng vì thế lại tạo ra một cuộc cạnh tranh ngầm giữa hai lớp, vì cả hai lớp đều có mặt nổi trội hơn lớp khác.

Quyết tâm chiến thắng của mọi người đã được đền bù ở phần thi nấu ăn và thi cắm hoa. Ngân Hằng là người phụ trách nấu ăn, còn cắm hoa do Nhật Tân đảm nhiệm.

Mọi người vui vẻ đến chúc mừng, còn hăm hở ăn cơm nghỉ ngơi lại sức, chuẩn bị cho buổi sinh hoạt tối. Ai cũng khen Ngân Hằng nấu ăn rất ngon. Ngân Hằng cười buồn rồi đi dọn dẹp.

- Thử làm osin cho nhà đó đi thì sẽ nấu ăn ngon thôi – Bảo Trâm trề môi tức giận mắg.

- Thôi đi, hôm nay phải vui chơi hết mình mới được – Hà Nhi vui vẻ đề nghị.

- Phải đó – Tất cả đều đồng loạt hưởng ứng.

Lúc Ngân Hằng và Xuân Phương đang rửa chén thì Bảo Trâm chợt chạy vào nói:

- Này, hình như Lâm Phong bị bệnh đó.

- Bệnh gì ? – Xuân Phương ngạc nhiên hỏi.

Ngân Hằng cũng chợt dừng tay lại lắng nghe.

- Không biết, nhưng cái con nhỏ Hạ Huyền đó, nó cứ bám theo Lâm Phong, hồi nãy mình còn nghe nó hỏi Lâm Phong đã uống thuốc chưa. Còn nói mẹ Lâm Phong đã nhờ nó theo chăm sóc và nhắc nhở Lâm Phong phải uống thuốc.

- Chẳng phải cậu ấy hôm nay cũng mặc áo dài ay kín mít hay sao? – Nhật Tân cũng bước đến đặt nghi vấn cho đề tài này.

Ngân Hằng cắn khế môi, hai tay bỗng siết chặt miếng giẻ lau chén trong tay mình. Lòng đột nhiên như có lửa đốt.

- Có biết là bệnh gì không? – Ngân Hằng hỏi Bảo Trâm, hy vọng với mối quan hệ của Bảo Duy với Bảo Trâm, Bảo Duy sẽ nói, vì Bảo Duy và Lâm Phong thân nhau như vậy mà.

Bảo Trâm lắc đầu, thật ra cô cùng Bảo Duy đang tìm cách để kéo Ngân Hằng và Lâm Phong lại với nhau thì thấy Hạ Huyền bám lấy Lâm Phong thì định phá đám, nào ngờ nghe được sự việc này.

Chính Bảo Duy cũng kinh ngạc vô cùng, cậu không biết Lâm Phong bị bệnh gì.

Rửa chén xong, cô muốn đi tìm Lâm Phong để hỏi xem cậu đang mắc bệnh gì. Mặc kệ thái độ lạnh lùng của cậu với cô. Nhưng khi cô vừa ra ngoài đã đụng phải Minh Nhật.

Đôi mắt Minh Nhật thoáng đỏ kéo màn sương, có lẽ cậu đã cố kìm chế nước mắt của mình. Ngân Hằng chưa bao giờ thấy Minh Nhật như vậy thì có chút hoảng hốt.

- Bạn sao vậy, xảy ra chuyện gì?

Hai người họ cùng đi ra hướng bờ sông yên tĩnh nói chuyện, Ngân Hằng chờ đợi Minh Nhật nói chuyện.

- Bác sĩ bảo, bà mình sống cùng lắm chỉ được thêm 1 tháng nữa thôi. Bà rất muốn gặp ba mình, nhưng ba mình thì lại ...

Ngân Hằng thấy xót xa vô cùng, hai bà cháu Minh Nhật trước giờ dùng bọc dựa vào nhau mà sống, vậy mà...đến ước nguyện cuối cùng của bà là được gặp mặt con trai cũng khó.

- Đừng buồn, đợi buổi trại kết thúc, chúng ta cùng đến tìm nhờ luật sư thương thảo xem có thể cho ba bạn ra tù gặp bà lần cuối hay không – Ngân Hằng bèn an ủi động viên tinh thần Minh Nhật.

- Hy vọng là có thể – Tâm trạng Minh Nhật như là được xoa dịu, cậu khẽ gật đầu nhìn Ngân Hằng mỉm cười, sau đó nắm tay Ngân Hằng, nhìn cô nói – Cảm ơn bạn đã luôn ở bên mình những lúc mình thấy đau buồn và mệt mỏi.

- Chẳng phải bạn đã nói chúng ta là những người cùng hoàn cảnh hay sao. Bạn cũng đã giúp mình rất nhiều mà – Cô cười nhẹ mỉm cười với Minh Nhật.

Minh Nhật đột nhiên ôm chầm lấy cô:

- Thật sự nếu không có bạn, mình không biết mình có thể trụ nổi đến bây giờ hay không nữa.

Minh Nhật khẽ nhắm mắt lại, vòng tay ôm chặt lấy Ngân Hằng, cô bối rối vô cùng, muốn đẩy cậu ra nhưng lại sợ làm tổn thương cậu, nhất là lúc này, chỉ biết đứng bất động để mặc cậu ôm mình.

- Haiz, hai người này, lên đến đây để tình tứ – Giọng Hạ Huyền vang lên châm biếm khi nhìn thấy Minh Nhật và Ngân Hằng ôm nhau.

Mặt Lâm Phong và Ngân Quỳnh lúc nhìn thấy hai người họ ôm lấy nhau đều trở nên tái nhợt.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 35

35. Chương 35

Ngân Hằng thấy lòng ngực nện lại, tim đập liên hồi, mặt đỏ bừng trong đêm tối. Gió thổi bên ngoài lạnh lẽo mà người cô lại thấy ấm một cách kì lạ, là vì chiếc áo khoát của Lâm Phong, hay là vì câu hỏi của cậu cũng như câu hỏi của chàng trai kia. Là lời bày tỏ tình cảm của cậu hay sao?

Ngân Hằng quay đầu nhìn Lâm Phong, bắt gặp ánh mắt sang lấp lánh của cậu trong đêm tối mờ mờ kia, xúc động hỏi.

- Mình có xứng đáng để được yêu không?

- Thật sự mình thích bạn mà không biết tại sao, bằng cách nào và thậm chí từ đâu... Có nhiều người dành cả đời mình chỉ để tìm kiếm một tình yêu đích thực. Có người chỉ mới quen qua vài ba câu chào vãn đã yêu nhau. Tình yêu vốn dĩ là một thứ tình cảm kì lạ của con người, vừa lung linh vừa khó đoán. Bạn sẽ chẳng bao giờ có thể trả lời được rằng vì sao mình yêu người này nhưng lại từ chối người khác. Những lời giải thích đôi khi lại trở nên thừa thãi vì đơn giản yêu là yêu thể thôi – Lâm Phong trầm giọng nói.

- Vậy tại sao bạn lại tránh mình? – Ngân Hằng đột nhiên hỏi.

- Người ta thường nói : “Bạn có thể mất một phút để cảm thấy thích một người, một giờ để mà thương một người, một ngày để mà yêu một người. Nhưng phải mất cả đời để quên một người”. Nhưng người ta cũng thường nói : “Khi bạn gặp được một người có ý nghĩa đối với bạn, nhưng bạn biết rằng người đó sinh ra không phải dành cho bạn thì cách tốt nhất là hãy để họ ra đi” Mình thích bạn, thật sự thích bạn. Cho nên mình không ngại bày tỏ tình cảm của mình đối với bạn, bởi vì dù bạn có từ chối đi chăng nữa, ít ra mình cũng không có sự hối tiếc. Bạn không dành tình, tình cảm của mình không bao giờ được đáp lại, cho nên mình phải ra đi, không bắt ép bạn phải ở bên cạnh mình. Giống như một cánh cửa vậy, mình dù bước đến đợi bao lâu, câu trả lời là một cánh cửa đóng kín. Nhưng khi một cánh cửa đóng lại, một cánh cửa khác lại mở ra. Điều mình cần làm là thôi không chờ đợi nơi cánh cửa đã đóng, và tìm một cánh cửa khác đang mở ra. Cho nên mình thử tiếp nhận Hạ Huyền.

Ngân Hằng không ngờ Lâm Phong lại nghĩ như thế, có chút đau lòng, sóng mũi cay xé, đôi mắt đỏ hoe, chỉ chút nữa thôi là những giọt nước mắt của cô rơi ra. Bây giờ thì cô đã hiểu:” không phải cứ xa là nhớ, mà cảm thấy nhớ nhất là ở gần nhưng chẳng phải của nhau, mà coi nhau như người xa lạ..”

Im lặng...

...Không có nghĩa là từ bỏ.

Hờ hững...

..Không có nghĩa là hết quan tâm

Và đôi lúc xa nhau để biết ta cần nhau nhiều như thế !!!

Khi thấy Lâm Phong đi cùng Hạ Huyền, Ngân Hằng mới biết, hóa ra tình cảm của mình đã dành cho Lâm Phong từ bao giờ.

Chỉ những yêu thương thực sự mới làm người ta . . mong nhớ

Chỉ những hạnh phúc thực sự mới khiến người ta cố gắng . . giữ gìn !..

Thì ra chính là như vậy.

Nước mắt đã không còn kiềm nén được, nó vùng quẫy thoát khỏi đôi mắt xinh đẹp của Ngân Hằng, lăn dài lăn dài.

Lâm Phong đưa tay ngăn lại giọt nước mắt sắp rơi xuống của cô, lòng cậu đau đớn xót xa, cuống quýt hỏi:

- Sao vậy.

Ngân Hằng đưa tay quệt nước mắt lác đác.

- Khuya rồi, trở về lều thôi – Lâm Phong định đứng dậy thì Ngân hằng đã nắm tay cậu lại nói:

- Đứng đi, mình muốn được ở bên bạn lúc này – Giọng cô thổn thức vô cùng.

Lâm Phong bị câu nói của cô là ngây dại, tư thế nghiêng người đứng lên bỗng khựng lại, cậu cười nhẹ một cái rồi quyết tâm đứng lên:

- Mình nghĩ, người bạn cần lúc này không phải là mình.

Nói xong cậu bình thần bước đi, ánh mắt bỗng tối sầm tuyệt vọng. Từng bước, từng bước chân đầy nhút nhối, lý trí và tình cảm dần xé tâm can cậu. Trái tim cậu muốn ở lại bên cạnh cô, muốn là người vỗ về cô, nhưng lý trí cậu hiểu rằng không nên ở lại, đây là cách tốt nhất để quên đi nỗi đau này.

Bỗng sau lưng cậu xuất hiện một cảm giác ấm áp vô cùng, vàng trăn và chop mũi cô trạm vào lưng áo cậu khi cô tùy người vào lưng cậu, vòng tay nhỏ nhắn vòng quanh eo cậu, giọng nói thổn thức cầu xin:

- Đứng đi, mình xin bạn. Người mình cần là bạn, cũng như người mình thích là bạn.

Lâm Phong gần như hóa đá sau câu nói của Ngân Hằng, tai cậu ù đi như vừa không nghe rõ lời cô nói, những lời này không phải là sự thật.

Cậu nắm tay của Ngân Hằng kéo hai tay cô ra rồi từ từ xoay người lại, đối mặt với Ngân Hằng, miệng cậu lắp bắp hỏi rõ lại:

- Bạn vừa nói gì?

Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn Lâm Phong, đôi mắt đỏ của cô long lanh càng thấy đẹp trong đêm tối, cô nhìn thẳng vào mắt cậu nói rõ từng lời:

- Mình thích bạn.

- Bạn gạt mình, người bạn thích là Minh Nhật, mình đã thấy hai người ôm nhau rất thân mật – Lâm Phong cười đau khổ nói.

Nhưng cậu vừa dứt lời thì Ngân Hằng đã nhón chân đặt môi mình lên môi cậu.

Khi hai đôi môi chạm vào nhau, một cái gì đó như bùng nổ, máu dường như lưu thông nhanh hơn, vô cùng gấp gáp, khiến cho tim Lâm Phong đập mạnh không ngừng. Hai mắt cậu chớp liên tục nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Ngân hằng, như muốn chìm vào đó, không muốn rời ra.

Gương mặt Ngân hằng đỏ bừng bừng, cô ngượng ngùng xấu hổ rồi khỏi môi Lâm Phong, khàn giọng nói nhỏ:

- Mình không gạt bạn.

Lâm Phong nhìn hai tay siết lại của Ngân hằng chờ đợi phản ứng của cậu mà bầu chặt lấy nhau đến sâu qua da thì lòng cảm thấy đau, muốn đau thay cô.

- Thật sao?

Ngân Hằng gật gật đầu.

Lòng Lâm Phong như được một cơn gió mát thổi qua, như mùa hoa đang nở rộ, vui sướng và hạnh phúc kéo đến. Cậu kéo Ngân hằng lại sát mình, run run nói:

- Có thể nói lần nữa không?

Ngân Hằng gật đầu rồi nhìn thẳng mắt Lâm Phong nói, cách tốt nhất để người đó tin tưởng mình là nhìn thẳng họ.

- Mình thích bạn.

Nụ hôn của Lâm Phong bèn rơi xuống bờ môi cô, ngọt ngào và êm dịu.

Hai tay của Ngân hằng bám lấy vạt áo trước ngực cậu, giữ cho bản thân trụ vững. Hơi thở hai người nguyền vào nhau.

Đây là một nụ hôn đầu thật sự, một nụ hôn trao và đáp của tình yêu. Cả hai người theo bản năng, hé mở vành môi bắt đầu quyến luyến nhau qua nụ hôn.

- Á ...

Ngân hằng khẽ kêu lên một cái rồi rời khỏi môi Lăng Phong. Cả hai nhìn nhau có chút xấu hổ. Nụ hôn đầu còn chưa có kinh nghiệm nên hai người va răng vào nhau.

Lần này Lâm Phong kéo Ngân hằng sát vào cậu rồi khẽ nói:

- Lần này mình sẽ cố gắng.

Ngân Hằng xấu hổ gật đầu, từ từ khép mi mắt lại. Lâm Phong lần nữa phủ xuống môi Ngân hằng, cậu đánh lưỡi vào trong vòng miệng của Ngân hằng, say sưa cuồng quét bên trong, quần lấy nhẹ nhàng chiếc lưỡi ướt át của cô.

Tình yêu bắt đầu.

Sau một đêm êm ả, Ngân Hằng cũng đã hồi phục lại tinh thần sau một cơn hốt hoảng. Mọi người bu quanh cô rất nhiều, ai cũng hỏi han ân cần, cả thầy cô giáo cũng đến thăm.

Hạ huyền bèn nhân lúc này lên tiếng:

- Ngân Quỳnh, bạn mau nói đi, có phải Ngân Hằng đã đẩy bạn xuống hồ hay không? Bạn cứ việc nói để thầy cô phân xử giúp bạn, đòi lại công bằng.

Mọi người từ hôm qua đến giờ, chưa ai dám động đến sự việc này, bây giờ nghe Hạ Huyền khơi mào thì bắt đầu xôn xao, nhìn trước ngó sau, rồi nhìn Ngân Quỳnh chờ đợi câu trả lời của cô.

- Phải đó, chuyện em ngã xuống sông là thế nào? Em cứ nói ra đi, để thầy cô phân xử cho em. Có phải là Ngân hằng đã đẩy em xuống sông hay không? Mọi người đều nói thấy em ấy đưa hai tay đẩy em xuống – Giáo viên chủ nhiệm lớp Ngân Quỳnh nhẹ lời hỏi cô.

Ngân Quỳnh trước ánh mắt tò mò của mọi người, lại thêm lời động viên của Hạ Huyền và thầy cô, cô gật đầu ngồi nhòe dấy, quyết định nói.

Hạ Huyền thấy Ngân Quỳnh gật đầu thì mừng thầm trong bụng. Cô ta khoái chí chờ đợi, cô ta nhất định sẽ khuấy động thật mạnh vào luồn sóng khinh ghét Ngân Hằng, để xem Ngân Hằng sẽ thế nào, còn mặt mũi mà nhìn đời hay không?

Ngân Quỳnh hít sâu một hơi rồi nhìn thầy cô nói:

- Thật ra, vì em có sức khỏe yếu, nhưng lại ham vui theo bạn đi ra ngoài chơi. Chị Ngân Hằng sợ em ham chơi giữa trời đêm dễ mắc bệnh nên mới khuyên em đi về. Chuyện ngã xuống sông chỉ là sự cố thôi, là do em trượt chân vấp ngã về phía sau, Ngân Hằng chỉ muốn cứu em thôi, nhưng rất tiếc chị ấy chụp hụt nên em cứ thế ngã xuống sông. Nhưng cũng may là chị ấy chụp hụt chứ nếu nói không chừng chị ấy cũng bị ngã theo thì khổ. Tội em đều không biết bơi.

- Bạn vừa nói gì vậy – Hạ Huyền trợn mắt nhìn Ngân Quỳnh không tin nổi vào tai mình.

- Tất cả những lời em nói đều là sự thật cả – Ngân Quỳnh nhìn thầy cô khẳng định lại lời nói của mình.

Hạ Huyền nghẹn họng, không nói thêm được lời nào, nhất là trước ánh mắt dè bĩu của mọi người. Từ tối hôm qua cô cứ sang sảng mắng và kể lể nói xấu Ngân Hằng. Bây giờ không ngờ mọi người nhìn mình bằng cái nhìn dành cho tiểu nhân.

- Em biết mà, em đã nói rồi mà. Ngân Hằng vốn là người hiền lành, chắc chắn không bao giờ làm mấy cái chuyện tiểu nhân bỉ ổi kia đâu – Bảo Trâm cười đắc ý hất mặt kênh kiệu với Hạ Huyền trêu chọc khiến Hạ Huyền tức giận đành hậm hực bỏ đi ra ngoài.

Mọi chuyện tối qua đến giờ coi như khép lại. Thầy cô cũng chẳng nói gì thêm, chỉ khuyên Ngân Quỳnh nghỉ ngơi cho tốt rồi hãy ra tham gia trò chơi với mọi người.

- Dạ – Ngân Quỳnh gật đầu nghe lời, cô ăn phần điểm tâm mà mọi người đem tới.

Mọi người cũng bắt đầu lui ra đi chuẩn bị tham gia trò chơi dân gian của buổi trại.

Hạ Huyền tức giận đi ra ngoài, không ngờ lại chạm mặt ngay hai cái tên khốn kia. Cô vốn dĩ định bỏ đi luôn, không thèm nhìn chúng một cái. Nào ngờ hai tên đó đã chặn đường cô lại nói:

- Bạn nhớ phải đưa cho tụi tôi đó có biết không? Nếu không hậu quả thế nào, bạn tự hiểu.

Lời đe dọa khiến Hạ Huyền hơi sợ, cô vội vã gật đầu nói:

- Hiểu rồi, về nhà tôi gửi ấy người. Giờ tránh ra cho tôi đi.

Nói xong cô tạt hai tên này ra không chút e ngại rồi bỏ đi một nước. Vừa bỏ đi, cô cảm thấy tức giận và thất vọng vô cùng. Kế hoạch lần này xoi hỏng bống không, chẳng những không hại được Ngân Hằng mà còn mất cả chài lẫn trì.

Lúc Ngân Hằng nghe được câu chuyện của hai tên này, cô cũng nghe được. Vì trong đêm tối mờ, Ngân Hằng không hề để ý đến cô đang ở phía sau mình. Khi Ngân Hằng núp vào bên trong rồi thấy thùng nước tạo tiếng động cảnh cáo hai tên kia thì cô cũng quay lưng bỏ đi trở lại.

Nhưng cô không ra về, mà chỉ đứng một góc đợi hai tên kia.

- Mình đã nghe hết rồi.

Hai tên này đều quay mặt nhìn nhau, rồi một tên lươn lẹo nói:

- Tụi này đã nói gì nào? Tụi này có nói gì đâu cơ chứ.

- Yên tâm đi, mình không nói với thầy cô đâu. Thậm chí mình sẽ giúp hai bạn tìm một con nai tơ chính hiệu để hai bạn vui vẻ. Sao, thấy thế nào? – Hạ Huyền hất mặt nhìn hai tên này hỏi.

- Điều kiện là gì? – Một tên nghi ngờ nhìn Hạ Huyền hỏi.

- Không có điều kiện gì hết, thậm chí nếu như các bạn bị hụt thú vui, mình sẽ bù đắp lại cho các bạn một số tiền để tìm trò chơi khác – Hạ Huyền cười nham hiểm đáp.

Hai tên này thấy lợi trước mắt, bèn gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Theo kế hoạch, Hạ Huyền đã giới thiệu hai tên này với Ngân Quỳnh đang thất tình vì Minh Nhật và buồn chuyện gia đình, một trong hai tên đã giả vờ bày tỏ tình cảm với Ngân Quỳnh. Ngân Quỳnh nghĩ, có bạn nam khác, cô có thể dễ dàng quên Minh Nhật đi. Cho nên nhận lời đi ra bờ sông chơi mà không có chút nghi ngờ nào cả.

Thế là ba người họ kéo Ngân Quỳnh đi, cô tình đi ngang qua chỗ Ngân Hằng ngồi, cố tình nói lớn tiếng cho Ngân Hằng nghe thấy và nhận ra giọng nói của mình. Chỉ cần ra bờ sông, hai tên này có thể muốn làm gì thì làm, mà hai tên này không hề biết bản thân cũng đã rơi vào kế hoạch của Hạ Huyền.

Hạ Huyền đúng là không hề có ý hại Ngân Quỳnh, cô chỉ muốn lợi dụng Ngân Quỳnh để hại Ngân Hằng, khiến Ngân Hằng trở thành kẻ xấu xa, ấn tượng xấu trong lòng Lâm Phong mà thôi.

Lúc đang co ở bờ sông, thấy mọi người kéo đến đông, cô cố tình kéo Ngân Quỳnh đối lưng với dòng sông, còn bản thân mình sau đó vòng ra sau lưng Ngân Hằng, giả vờ kéo Ngân Hằng ra khỏi Ngân Quỳnh, nhân cơ hội này đẩy Ngân Hằng ngã về phía trước, nhằm mục đích để Ngân Quỳnh bị rơi xuống sông. Và Ngân Hằng đã vô tình rơi đúng vào âm mưu tính toán của cô. Chẳng những vậy, bóng đêm lại chính là bạn đồng hành tốt nhất của cô ta lúc đó. Mọi hành động, âm mưu tính toán của cô đều được bóng đen che giấu rất tốt.

Thậm chí cô còn canh giờ hẹn Lâm Phong đi ra bờ hồ, để Lâm Phong chứng kiến được mặt xấu của Ngân Hằng, để hình ảnh tinh khiết của cô biến mất trong mắt của Lâm Phong.

Chỉ tiếc là kế hoạch của cô tưởng chừng hoàn hảo lại bị phá sản tanh bành như thế. Đã không hại được Ngân Hằng, mà qua lời kể của Ngân Quỳnh, Ngân Hằng vô tình lại được trở thành người tốt, còn cô trở thành kẻ xấu khi cứ mắng **** người tốt như Ngân Hằng. Càng đáng giận hơn nữa là khi cô theo mọi người đi một đoạn về trại thì phát hiện Lâm Phong không hề có mặt ở đây, cho nên cô quyết định quay trở lại nhìn xem phản ứng của Lâm Phong thế nào. Lại thấy cảnh hai người họ hôn nhau.

Lửa giận trong lòng bùng nổ. Hạ Huyền siết chặt tay, càng thấy ghét Ngân Hằng hơn bao giờ hết. Lâm Phong là của cô, cô nhất định giành lấy cậu cho riêng mình.

Ngân hằng lo lắng cho Ngân Quỳnh, sau khi thấy mọi người đi hết, cô chỉ dám thập thò bên ngoài phòng chứ không hề dám bước chân vào bên trong.

- Vào trong đi – Minh Nhật xuất hiện từ bao giờ vỗ vai cô nói khẽ.

Ngân Hằng bậm môi lắc đầu buồn bã, rồi định bỏ đi. Không ngờ Minh Nhật đã đẩy cửa và đẩy mạnh cô vào bên trong.

Tiếng cửa khá mạnh, đánh thức Ngân Quỳnh tỉnh lại. Ngân Hằng còn đang boàng hoàng không biết đối mặt với Ngân Quỳnh ra sao, đang định quay lưng bỏ ra ngoài thì Ngân Quỳnh nhìn thấy cô rồi gọi khẽ:

- Chị .

Ngân hằng ngỡ ngàng, không ngờ Ngân Quỳnh lại chịu nói chuyện, lại còn mở miệng gọi cô là chị. Đôi mắt có chút đỏ, mặt hơi tái, từ từ quay lại nhìn Ngân Quỳnh.

Hai chị em nhìn nhau một hồi, không ai nói với ai lời nào.

- Xin lỗi – Hai người đều đồng thanh nói.

- Em nói trước đi – Ngân hằng bèn nhường nhịn em .

- Không! Chị nói trước đi – Ngân Quỳnh từ chối ngay lập tức.

- Xin lỗi em, đúng là chị không nên can thiệp vào cuộc sống riêng của em. Nhưng hai bạn đó thật sự là người xấu, họ định giở trò với em, chính tai chị nghe thấy....còn nữa....chị không hề cố ý đẩy em xuống hồ đâu. Chị nói thật đó.

- Em biết – Ngân Quỳnh khẽ cười đáp.

- Em biết – Ngân Hằng ngạc nhiên hỏi lại.

- Hôm qua, Minh Nhật đã ở lại bên cạnh em, bạn ấy đã giải thích rõ cho em biết rồi. Bạn ấy cũng nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện đó, chỉ có điều hai người không ngờ người mà hai tên đó nói lại là em. Em cũng tin chị không có cố ý đẩy em xuống hồ – Ngân Quỳnh cười tươi nói.

- Cảm ơn em – Nhìn thấy nụ cười của Ngân Quỳnh, Ngân hằng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Mặc dù cô biết Minh Nhật đã nói dối, cậu không hề nghe thấy, là do cô đã kể cho cậu nghe, nhưng cậu nói vậy là để Ngân Quỳnh không còn hiểu lầm cô nữa, cô có thể hiện ý cậu.

- Sao chị lại cảm ơn em chứ. Là em phải cảm ơn chị vì đã cứu em thoát khỏi tay hai bạn kia mới đúng chứ. Cảm ơn chị – Ngân QUỳnh lắc đầu nói:

- Vì chúng ta là chị em mà – Ngân Hằng cười nhẹ đáp.

- Chị, em xin lỗi, em biết mẹ em đã đối xử quá đáng với chị. Em hiểu vì sao chị không muốn mẹ ở lại nhà, Minh Nhật cũng đã giúp em hiểu rõ chuyện này. Dù sao em vẫn còn ba còn mẹ, còn chị chỉ có mỗi ba mà thôi. Là em gái, em phải cảm thông cho chị mới đúng.

- Em hiểu được như vậy, chị cảm thấy rất vui – Ngân hằng xúc động nói.

- Thật ra cũng phải cảm ơn Minh Nhật nhiều, vì bạn ấy đã làm em nhận ra, bản thân đã ích kỷ quá nhiều mà không hiểu cho nỗi khổ của chị – Sau đó cô ngập ngừng nói – Chị có tình cảm với Minh Nhật đúng không?

Ngân hằng không ngăn ngại gật đầu, nét mặt Ngân QUỳnh liền trở nên buồn bã, Ngân Hằng bèn nói tiếp:

- Nhưng chỉ như bạn bè.

- Thật sao – Ngân Quỳnh mừng rỡ hỏi.

- Thật. Người chị thích là Lâm Phong – Ngân hằng gật đầu xác nhận, rồi như sợ Ngân Quỳnh không tin, cô bèn nói thêm.

- Em đã nghĩ, mình chẳng còn cơ hội nào. Em vui lắm, thật sự em đã thích Minh Nhật, bạn ấy luôn đối xử tốt với em. Lần trước em ngất xỉu, cũng là bạn ấy đã cõng em đến phòng cấp cứu

Nói xong, Ngân Quỳnh nắm tay Ngân hằng khẽ lay nói:

- Chị, chị giúp em được không?

Trước ánh mắt cầu xin khẩn thiết của Ngân Quỳnh, trước tình cảm chị em hàn gắn, Ngân hằng bèn gật đầu:

- Được.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 36

36. Chương 36

Trời đã sáng.

Ánh nắng hồng hòa vào từng kẽ lá, hứa hẹn một ngày đẹp trời.

Tất cả các lớp đều ổn định bắt đầu để chuẩn bị cho cuộc thi trò chơi dân gian. Tất cả các trò chơi dân gian gồm truyền trứng, đập dĩa, kéo co, nhảy bao bố đều được các lớp hưởng ứng nhiệt tình.

Truyền trứng là trò chơi tập thể, mỗi lớp cử ra 12 thành viên tham dự: 6 nam, 6 nữ xếp thành hàng dài, đứng xen kẽ lẫn nhau, mỗi người cách nhau 1m.

Mỗi người ngậm trong miệng một cái muỗng nhỏ, dùng miệng ngậm trứng truyền quả trứng cút vẫn còn sống tới người chơi cuối cùng mà không được để rớt. Nếu rớt thì phải xem như quả trứng đó bị loại. Cuối cùng, xem lớp nào truyền được nhiều trứng hơn thì chiến thắng.

Cả một góc trời vang dậy tiếng hò reo cổ vũ, còn những người tham gia thì vừa hồi hộp vừa cố gắng để dung miệng lấy trứng mà không thể đánh rơi. Cuộc thi diễn ra sôi nổi hào hứng. Nhìn những quả trứng lăn qua lộn lại trên những chiếc muỗng nhỏ mà xuýt rơi xuống đất bết nát, mà ai nấy đều lo sợ.

Nhật Tân vốn từ nhỏ hiền lành, nhút nhát, nhìn mọi người thi đấu, lo lắng cho các bạn thì ít, nhưng lo cho số phận của những quả trứng cút kia thì nhiều. Cô cảm thấy số phận của những chú chim cút chưa ra đời thật đáng thương, bị lăn qua lộn lại, còn có khả năng bị vỡ.

Cho nên cứ mỗi lần thấy bạn nào đó suýt đánh rơi quả trứng, cô hoảng sợ bấu chặt tay lại. Trong lúc vô tình đã nắm lấy tay bạn kế bên bấu chặt, mắt nhắm lại dưới đôi kính cận run run, rồi hé ra nhìn thử phào khi thấy những quả trứng yên lành. Nhưng rồi nhận ra mình đang nắm tay người khác. Cô ngại ngùng đưa mắt nhìn người đó.

Bắt gặp một gương mặt đeo kính. Bốn mắt nhìn nhau qua hai đôi mắt kính.

Nhật Tân nhận ra anh chàng này chính là anh chàng mà Xuân Phương lỡ tay phang trứng đầu. Đúng là oan gia quá, cả hai lần gây tai nạn đều nhằm vào anh chàng này. Nhật Tân bối rối xấu hổ cúi gầm mặt xuống nhìn mấy ngón tay đang tự bấu nhau của mình, líu ríu nói:

- Xin lỗi bạn.

- Bạn cũng lo lắng ấy cái trứng đó sao, mình cũng vậy – Giọng bạn nam đó trầm ấm hỏi.

Nhật Tân ngẩng đầu nhìn cậu, cô không ngờ cậu cũng có cùng tâm trạng với mình. Hành động lo lắng này có chút ấu trĩ, những quả trứng đó, trước hay sau thì cũng bị đem đi ăn, có lo lắng thì những chú chim trong đó cũng chẳng thể nào sống lại. Nhưng lo lắng cứ là lo lắng, có thể bị cho là lo lắng hảo, hay điên rồ. Ít người có suy nghĩ giống như cô.

Vậy mà ngay gần cô lại có một người có cùng suy nghĩ , nụ cười tự nhiên hiện thị trên môi hai người, cảm giác có chút gần gũi vô cùng.

Lớp Ngân Hằng và Ngân Quỳnh tạm thời dẫn đầu với số lượng trứng bằng nhau. Cả hai lớp đang kinh nhau tranh giành hạng nhất, khí thế quyết tâm dâng trào giành chiến thắng.

Họ bắt đầu thi tiếp phần thi nhảy bao bố. Lớp Ngân Hằng đã chọn ra hai bạn nhỏ con nhưng nhanh nhẹn ra thi, là cuộc thi phối hợp nam nữ. Vì nhỏ con lại nhanh nhẹn , họ nhảy bao bố cứ như những chú cào cào búng thân mình. Lần nữa lớp họ đã giành chiến thắng. Lớp Ngân Quỳnh tức lắm, quyết giành chiến thắng ở cuộc thi đập dĩa tiếp theo.

Môn đập dĩa có quy tắc như sau: nam công nữ cầm một khúc gỗ trên tay. Nam bị bịt mắt , bước đi theo sự chỉ dẫn của bạn nữ mình công. Lớp Ngân Hằng cho Xuân Phương và Sơn Hải rat hi.

Sơn Hải nhìn cái tướng của Xuân Phương thì âm thầm nuốt nước miếng cái ực. Sau đó mếu mào nói:

- Đổi người...tui muốn đổi người...bảo tui vác bao gạo này à. Muốn giết người hay sao chứ.

- Ông chịu khó đi. Lớp mình ông to con nhất, miệng nhỏ Phương to nhất. Giữa một tràng la hét âm ỉ, miệng nhỏ Xuân Phương rất có ích ông biết chưa – Bảo Trâm chống nạnh giải thích, tư thế ép người phải nghe theo – Vào thi đi, đừng nhiều lời, ông mà còn lộn xộn là no đòn biết chưa.

- Tại sao trên đời này lại có mấy đứa con gái vừa hung dữ, vừa như quả tạ chứ – Sơn Hải cần nhằn nói.

- Giờ cho ông xem nắm đấm của quả tạ nè, muốn hông – Xuân Phương tức giận giơ nắm tay trước mặt của Sơn Hải, cô chỉ hơi tròn tròn thôi chứ đâu có mập như cái tên kia nói, đúng là sỉ nhục mà.

Sơn Hải thấy Xuân Phương nổi giận thì nhăn nhả cười trừ nói:

- Từ từ nói, bình tĩnh đi, sắp thi rồi, bà đánh tui chết thì lấy ai công bà đi thi.

Xuân Phương nghe vậy thì nhượng bộ, leo lên lưng Sơn Hải bắt đầu cuộc thi.

Sau khi nghe Xuân Phương gào thét trong tiếng hò reo âm ỉ của mọi người, Sơn Hải cũng lò mò đi được tới đích, nhưng miệng cũng không ngừng than vãn vì sức nặng trên lưng mình, bị Xuân Phương nhéo lỗ tai mấy cái đau điếng. Nhưng điều khó nhất chính là làm sao đánh trúng được trái dĩa trước mặt khi mà mắt bị bịt kín không nhìn thấy được.

Sơn Hải nhận cây gỗ từ tay Xuân Phương, bắt đầu theo lời chỉ bảo của cô mà đánh. Đánh hụt vài lần, cuối cùng cũng đánh trúng được quả dĩa trước mặt, nhanh hơn các lớp khác.

Chiến thắng oanh liệt trong một buổi sáng khiến toàn lớp Ngân Hằng vui mừng rạng rỡ hân hoan ôm lấy nhau vui mừng. Sơn Hải vui mừng kéo vãi bịt mắt của mình ra, rồi thấy Xuân Phương xuống đất như trái mít rụng. Quá bất ngờ, Xuân Phương té bịch đau điếng. Cô tức giận gầm lên:

- Sơn Hải! Ông đứng lại cho tôi.

Sơn Hải quay mặt lại nhìn cô le lưỡi trêu tức, Xuân Phương tức quá quên cả đau, đứng dậy đuổi theo Sơn Hải khiến mọi người cười một trận ra trò.

Kết thúc buổi sáng, mọi người chia nhau ra chuẩn bị nấu cơm.

Sáng sớm, Ngân Hằng và Lâm Phong được phân công cùng nhau đi chợ. Lâm Phong chở Ngân Hằng sau lưng bằng xe đạp được trường chuẩn bị đi đến chợ.

Hai người cuối cùng đã bày tỏ tình cảm với nhau, cùng nhau chạy xe dưới con đường vắng đầy bóng cây, lá vàng lác đác rơi, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Ngân Hằng ngồi ở phía sau nắm vạt áo Lâm Phong, đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh, quả thật là rất đẹp. Cô rụt rè chủ động đưa tay vòng eo Lâm Phong, gương mặt đỏ bừng nhưng nụ cười hạnh phúc lại nở trên môi.

Lâm Phong thấy Ngân Hằng vòng tay ôm lấy eo mình, tim đập loạn lên, hạnh phúc như mật rót vào tim, cậu lấy tay kéo tay cô vòng qua eo cậu sát hơn, khiến gương mặt cô áp vào lưng cậu. Đó là thứ cảm giác

nhẹ nhàng lãng mạn nhất giữa hai trái tim cùng nhịp đập. Cái cảm giác ấm áp truyền cho nhau thật bình yên và hạnh phúc.

Ngân Hằng chợt nhìn thấy trước mặt là một cánh đồng hoa oải hương tím rất đẹp, cô bèn nói:

- Dừng lại đi.

Lâm Phong bèn dừng lại, xoay đầu nhìn cô. Ngân Hằng từ từ buông tay ra khỏi eo Lâm Phong, cô bước nhẹ nhàng đến trước mặt cánh đồng hoa oải hương kia.

Cô chìm đắm trong mùi hương ngọt ngào, nhẹ nhàng của màu hoa oải hương tím kia. Thật lâu sau cô mới mở miệng kể:

- Ngày xưa ở 1 làng quê nhỏ yên bình, có 2 đứa trẻ vẫn thường hay chơi đùa trên cánh đồng hoa oải hương ở dưới chân đồi. Chúng rất thích đến đây vào mỗi buổi chiều, để được nằm dài trên cánh đồng hoa, thả hồn vào mây gió, để được ngắm trời, mây và những bông hoa tím đung đưa theo làn gió nhẹ. Cũng trên cánh đồng hoa oải hương, 2 người đã hẹn ước khi nào lớn lên sẽ cưới nhau. Cô bé ngắt 1 cành hoa oải hương tách đôi và cho vào 2 chiếc lọ nhỏ xíu, mỗi người giữ 1 lọ.

Một ngày kia, 1 chuyện không may đã xảy ra. Một tai nạn đã khiến cậu bé phải nằm bất tỉnh trên giường bệnh. Bố mẹ cậu phải đưa cậu ra nước ngoài chữa trị.

15 năm sau. Cậu bé ngày xưa nay đã trở thành ca sĩ nổi tiếng. Anh trở về làng quê cũ để tìm lại những ký ức về tuổi thơ đã mất sau tai nạn. 15 năm sau, kể từ ngày cậu bé ra đi cô bé vẫn chưa từng rời khỏi làng quê 1 lần. Cô mở 1 trang trại trồng hoa ngay dưới chân đồi, nơi có cánh đồng hoa oải hương thơm ngát. Hàng ngày cô vẫn đứng trước cánh đồng hoa oải hương, nhìn những bông hoa tím đung đưa theo chiều gió, và hy vọng 1 ngày nào đó anh sẽ trở về.

Vào 1 buổi chiều khi chàng trai đi dạo, anh đi về phía chân đồi nơi có cánh đồng hoa oải hương tím biếc. 2 người đã gặp lại nhau sau 15 năm xa cách, nhưng thật trớ trêu thay, họ không thể nhận ra nhau. Họ nói chuyện với nhau, trở thành bạn, họ kể chuyện cho nhau nghe. Chàng trai kể về chuyện anh trở về là để tìm lại ký ức. Anh đưa cho cô xem chiếc lọ nhỏ bên trong có bông hoa oải hương mà anh đã giữ bấy lâu nay, cô gái liền nhận ra đó chính là cậu bé ngày xưa, người mà cô đã chờ đợi 15 năm nay.

Hàng ngày cô đưa anh đi đến những nơi mà trước kia 2 người từng đến, kể cho anh nghe những kỷ niệm ngày xưa của 2 người. Sau 1 thời gian anh cũng nhớ lại được những chuyện từ quá khứ. Họ yêu nhau, và có khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc bên nhau.

Tưởng rằng từ đây họ sẽ được sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, nhưng ai ngờ đâu, số phận lại 1 lần nữa chia cách 2 người. Cô gái bị mắc 1 căn bệnh hiểm nghèo. Trước lúc ra đi cô gái đưa cho chàng trai cái lọ thủy tinh nhỏ và nói với chàng trai: “Anh hãy giữ lấy chiếc lọ này, nhìn thấy nó như là thấy em, như vậy chúng mình sẽ được ở bên nhau mãi mãi”.

Sau khi cô gái ra đi, chàng trai vô cùng đau khổ. Anh quyết định sẽ vẫn ở lại, tiếp tục trồng hoa trên mảnh đất mà người yêu anh đã trồng. Mỗi buổi chiều anh lại ra đứng trước cánh đồng hoa oải hương, nhìn những bông hoa tím đung đưa theo chiều gió, chờ đợi, đợi 1 ngày nào đó cô sẽ theo những làn gió trở về bên anh

Kể xong, Ngân Hằng bèn quay sang Lâm Phong nói:

- Bạn đã từng hỏi mình thích loại hoa nào đúng không?

Sau đó cô quay sang nhìn cánh đồng hoa oải hương tím trước mặt mình rồi nói:

- Màu tím luôn là màu thể hiện sự buồn bã của người con gái. Cũng là màu thể hiện tình yêu khắc khoải mong chờ của người con gái. Hoa oải hương tím có nghĩa là sự thủy chung. Mẹ mình rất thích loài hoa này bởi cái ý nghĩa của nó. Cả đời bà nguyện chung thủy một tình yêu với ba của mình không hối tiếc.

Đôi mắt Ngân Hằng có chút long lanh xúc động khi nói về mẹ mình, giọng khan khan cô nói:

- Nhưng mình thích loài hoa này vì ý nghĩa khác của nó. Mình hy vọng có người con trai sẽ trồng loại hoa này để tặng mình. Bởi vì nó có ý nghĩa là đợi chờ một tình yêu.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 37

37. Chương 37

Này! Sao rồi...- Bảo Trâm vừa giúp Ngân hằng lật rau vừa nói nhỏ bên tai cô.

- Cái gì – Ngân hằng không hiểu ý Bảo Trâm muốn hỏi gì bèn hỏi lại.

- Hai người đó, tiến triển tới đâu rồi. Mình cố tình sắp cho hai người cùng nhau đi chợ để cho hai người có dịp trò chuyện để hóa giải hiểu lầm. Có hết hiểu lầm chưa? Chẳng lẽ chuyện đi vừa rồi hoài công à – Bảo Trâm có chút thất vọng nói.

- Tụi mình có hiểu lầm gì đâu chứ – Ngân Hằng quay mặt đi không nhìn Bảo Trâm, giấu đi gương mặt có chút hồng của mình. Chuyện cô và Lâm Phong đã bắt đầu quen nhau, cô vẫn chưa dám công khai cùng mọi người. Hai người hẹn nhau sẽ giữ bí mật này thêm một thời gian nữa.

- Trời ơi, thật là bó tay với hai người – Bảo Trâm ngửa mặt lên trời than thầm – Thật sự hiểu lầm quá sâu mà. Hồi nãy thấy nhỏ Hạ Huyền cứ bám lấy Lâm Phong mà phát bực. Không được, mình phải tìm cách để hai người kết hợp lại mới được.

Ngân hằng nghe bảo Trâm nói vậy thì định lên tiếng ngăn cản nhưng vừa quay đầu lại thì cô bạn đã chạy bèn đi từ đằng nào mất rồi. Ngân Hằng nhìn theo bóng của Bảo Trâm thờ dài, cảm thấy có lỗi với Bảo Trâm vì đã dẫu cô ấy. Nhưng mà còn khá nhiều chuyện vẫn chưa giải quyết. Chuyện Lâm Phong đã nhận lời quen với Hạ Huyền, chuyện Minh Nhật đang buồn vì bà của cậu ấy đang bệnh nặng, cô không muốn cậu lại buồn hơn nữa.

Riêng nhạc báo tin nhắn vang lên, Ngân hằng bèn cầm điện thoại lên xem.

“ Nấu cơm xong thì ra bờ hồ một chút, mình có cái này muốn đưa cho bạn” – Là tin nhắn của Lâm Phong.

Ngân Hằng đọc xong tin nhắn, cô tò mò muốn biết vật mà Lâm Phong muốn đưa ình, cho nên khi nấu cơm xong, cô bạn giao lại cho các bạn nữ trong lớp rồi đi ra bờ hồ. Vừa đi ra đã thấy Lâm Phong đang chơi trò ném đá gie761t thời gian trong khi chờ đợi cô.

- Đợi lâu không? – Ngân hằng mỉm cười hỏi khi Lâm Phong nghe tiếng bước chân của cô thì quay đầu nhìn lại.

- Đợi bạn cả đời còn được mà – Lâm Phong cười ranh ma đáp.

Ngân hằng đỏ bừng cả mặt, lời nói có ý trêu đùa nhưng lại khiến long cô thấy vui và hạnh phúc, có lẽ đây chính là cảm giác của tình yêu. Cô mỉm môi nhìn cậu rồi hỏi:

- Gọi mình ra đây có chuyện gì sao?

- Nhắm mắt lại đi – Lâm Phong cho hai tay vào túi rồi ra vẻ bí mật nhìn cô yêu cầu.

Ngân hằng chớp mắt nhìn Lâm Phong rồi ngoan ngoãn nghe lời cậu khép mi mắt cong cong đầy thu hút của mình lại một cách nhẹ nhàng. Mắt nhắm rồi thì các giác quan khác bỗng trở nên nhạy cảm hơn. Cô cảm thấy hơi thở của Lâm Phong vang vọng bên tai mình khiến tim cô đập liên hồi.

- Được rồi, mở mắt ra đi.

Ngân Hằng từ từ mở mắt, trước mặt cô là hai bàn tay đang giơ cao ngang tầm mắt cô, trên đầu ngón tay cậu là hai sợi dây đỏ treo tròn teng hai lọ thủy tinh nhỏ trong suốt. Trong lọ có chứa một cánh hoa màu tím, Ngân Hằng nhận ra đó chính là cánh hoa oải hương lúc nãy họ nhìn thấy. Trong chiếc lọ bên phải còn chứa thêm một tờ giấy, còn chiếc lọ bên phải thì không có.

Lâm Phong chìa chiếc lọ không có mảnh giấy đưa cho cô, rồi cười nói:

- Chiếc lọ này là của mình. Nhưng nó vẫn còn thiếu.

Ngân hằng cảm thấy song mũi cay cay khi Lâm Phong đã dựa vào câu chuyện hoa oải hương mà cô đã kể để bày tỏ tình cảm của cậu. Cái cậu còn thiếu đó là lời ước hẹn của cô. Trong câu chuyện đó, cậu bé và cô bé kia đã ước hẹn lớn lên sẽ lấy nhau.

Cô rơm rớm nước mắt đưa tay cầm lấy chiếc lọ bên phải, rồi nhìn Lâm Phong, trong ánh mắt cậu ngập tràn niềm tin vào tình yêu vĩnh hằng của hai người họ.

- Mình đã ghi rồi, tới lượt bạn.

Cậu thò tay vào túi lấy ra một cây viết và một mảnh giấy vuông đưa cho Ngân hằng. Ngân hằng đưa tay nhận lấy cây viết và giấy trên tay Lâm Phong rồi ngồi xuống ngẫm nghĩ sau đó ghi mấy chữ rồi gấp tờ giấy cẩn thận bỏ vào trong lọ thủy tinh kia.

- Đợi khi chúng ta lớn lên rồi hãy mở ra có được không?

Lâm Phong mỉm cười gật đầu, cậu cầm lấy lọ thủy tinh của Ngân hằng rồi trao cho cô lọ thủy tinh trên tay mình. Khi hai bàn tay chạm nhẹ vào nhau, một cảm xúc dâng tràn, bốn mắt họ nhìn nhau...hương vị tình yêu bao trùm xung quanh họ. Lâm phong nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Ngân hằng. Nụ hôn rất nhẹ nhưng lại mang hương thơm của một tình yêu mãi mãi, của hai tâm hồn hòa nguyện vào nhau.

Yêu và được yêu là điều hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Chỉ những yêu thương thực sự mới làm người ta . . . mong nhớ

Chỉ những hạnh phúc thực sự mới khiến người ta cố gắng . . . giữ gìn !..

Khi buổi chiều mát mẻ kéo đến, nhà trường lại bắt đầu những cuộc thi khác, như k

** co, đoán chữ. Buổi cắm trại thật sự vui vẻ chứa đầy hồi ức đẹp.

Sau khi mọi người nghỉ ngơi sau cuộc thi mệt mỏi thì hạ huyền đột nhiên bước đến bên cạnh của Ngân Hằng rụt rè do dự rồi nói:

- Xin lỗi, hy vọng bạn không giận vì mình đã nghi oan cho bạn. Đáng lý mình phải nhìn kỹ hơn rồi mới nói bạn đấy Ngân Quỳnh xuống song.

- Gớm...giờ này mới chịu xin lỗi, giống như làm vỡ chén rồi bày đặt nói lấy chén vá lại là xong. Chén nào mà vá được chứ – Xuân Phương nghe Hạ Huyền xin lỗi thì bĩu môi nói.

- Phải đó, xin lỗi bây giờ thì có ích gì – Hà Nhi cũng hừ mũi khinh bỉ đáp.

- Thôi bỏ đi. Dĩ hòa di quý thì hơn – Nhật Tân vốn không thích gây sự ồn ào bèn khuyên bạn bè mình.

Ngân Hằng nãy giờ im lặng, bây giờ mới bắt đầu lên tiếng nói:

- Được rồi, chỉ là hiểu lầm thôi. Xí xóa hết đi.

- Nói bỏ qua là bỏ qua sao. Hôm qua có kẻ mắng như tát nước vào mặt của Hằng mà, nói xấu Hằng khắp nơi nữa chứ – Hà Nhi bực tức nói.

- Thôi bỏ đi. Coi như bài học đi, hy vọng lần sau

ai đó đừng có mà vu oan cho người khác nữa là được rồi – Bảo Trâm cũng miễn cưỡng bỏ qua.

Hạ Huyền bị nói móc bực tức quay lưng bỏ đi. Hạ Huyền tức tối thầm nghĩ trong lòng:” Nếu không phải muốn Lâm Phong nhìn mình với ánh mắt không chứa sự chán ghét thì cô cũng không thêm đi xin lỗi nhỏ đáng ghét đó”

- Đẹp chuyện này sang một bên đi. Chúng ta cùng tổ chức trò chơi đi – Bảo Duy bèn vỗ tay tập trung sự chú ý của mọi người rồi hô lớn.

Mọi người ngay lập tức vỗ tay hưởng ứng.

Mọi người chơi trò chơi xếp báo.

Đang đứng trò chuyện trong khi mọi người trong lớp đang làm số thăm để bốc thăm Ngân Hằng thấy Ngân Quỳnh ngồi một chỗ buồn so, hình như ánh mắt Ngân Quỳnh hướng về phía Minh Nhật đang ngồi trầm lặng bên kia.

“Chị giúp em nha chị” – Ngân Hằng nhớ lại lời cầu xin của Ngân Quỳnh, cô thầm nghĩ đây cũng là một cơ hội tốt để tạo sự gần gũi giữa Minh Nhật và Ngân Quỳnh bèn nói nhỏ với Bảo Trâm, người đang làm phiếu. Sau đó cô chạy đến rủ Minh Nhật và Ngân Quỳnh cùng tham gia.

Bảo Trâm làm đúng như lời Ngân Hằng, xếp Minh Nhật và Ngân Quỳnh là một cặp. Có điều cô không ngờ, mình cũng bị xếp thành một cặp với Lâm Phong.

Thể lệ trò chơi rất đơn giản. Nam và Nữ cùng đứng chung trên một tờ báo. Báo sẽ được gấp từ từ lại, nghĩa là hai người họ càng lúc càng đứng sát vào nhau. Bên nào càng gấp được nhiều nếp gấp hơn thì thắng. Cho nên may mắn chơi cặp chung với bạn nữ nhỏ con và ốm thì các bạn nam sẽ dễ dàng bế họ lên. Gấp đến khi người nam bế người nữ đứng một chân và chịu đựng trong thời gian dài nhất thì sẽ thắng.

Không chỉ có mỗi lớp Ngân Hằng, mà còn khá nhiều bạn đăng ký vào trò chơi thú vị này.

Các đội cũng nhanh chóng bị loại, vì nhiều cặp có bạn nữ quá ư mập, đứng còn không có chỗ thì làm sao mà bế. Nhật Tân cũng vui vẻ tham gia trò chơi này. Không ngờ bắt cặp với cô lại là cậu bạn đó. Có thể xem như hai người họ có duyên với nhau không nhỉ.

- Mình tên là Gia Huy.

- Mình...- Nhật Tân có chút xấu hổ nói.

- Bạn là Nhật Tân đúng không? Cái tên nghe rất hay.

- Cảm ơn – C ô xấu hổ cuối cùng khi phát hiện hai người bị gấp dính sát vào nhau thể này.

Ở bên này, Minh Nhật và Ngân Quỳnh trở thành một cặp. Ngân Quỳnh thấy hồi hộp vô cùng, tuy được Minh Nhật công một lần, được cậu bế một lần. Nhưng đây là lần đầu tiên cô ở gần bên cạnh cậu đến như thế, mà lại trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo.

- Chuyện lần trước, mình cảm ơn bạn rất nhiều – Cô cười xấu hổ nói, trong giọng có chút hồi hộp vô cùng – Nhờ có bạn khuyên giải nên mình và chị đã làm lành với nhau rồi.

- Không có gì, mình chỉ nói đúng sự thật mình chứng kiến mà thôi – Minh Nhật hồ hững đáp.

Cho đến khi chỉ còn lại 5 cặp cuối cùng. Mấy bạn nam vội vàng bế các bạn nữ lên với tư thế cho là tiện lợi nhất để quyết tâm giành chiến thắng.

Ngân Hằng cũng được Lâm Phong bế bổng lên cao bằng đôi bàn tay rắn chắc của mình. Bốn mắt họ nhìn nhau mỉm cười.

Sức chịu đựng của mọi người càng lúc càng kém. Lần lượt hai bạn bị loại, cả Gia Huy và Nhật Tân cũng bị loại, giờ chỉ còn duy nhất hai cặp đối đầu là Minh Nhật và Ngân Quỳnh, Lâm Phong và Ngân Hằng.

Bỗng có tiếng nói lớn:

- Hôn đi...hôn đi ...

Mọi người nghe vậy, lập tức hò reo theo thôi.

- Hôn đi, hôn đi....

Trước sức ép của mọi người, Ngân Hằng bèn cúi người xuống hôn lên mặt của Lâm phong trong tiếng hò reo phấn khích của mọi người.

Điều mọi người không ngờ là Ngân Quỳnh lại chủ động hôn Minh Nhật như thế.

Bây giờ chỉ còn được đo sức bền như họ mới được. Người giành được chiến thắng sẽ có được phần thưởng đặc biệt.

Ai cũng nghĩ Lâm Phong và Ngân hàng sẽ chiến thắng, bởi vì Ngân Quỳnh và Ngân Hằng thì thể trọng ngang nhau. Vào giây phút quyết định kia, Lâm Phong đột nhiên buông tay khỏi người Ngân hàng khiến cô té một phát oan mạng. Còn chưa hiểu chuyện gì, Lâm Phong đã ngã phịch xuống đất trong tiếng kinh hãi của mọi người.

Hạ huyền vội chạy lên bên cậu . tất cả mọi người đều bị đuổi ra ngoài.

Đến khi Ngân Hằng vào thăm Lâm Phong, cô thấy Hạ Huyền nhìn cô vẻ đắc ý vô cùng.

Cô chưa kịp nói lời gì thì Lâm Phong đã lên tiếng nói:

- Hãy coi như chúng ta là những người bạn bình thường. Ngoài mối quan hệ trường lớp ra, chúng ta không còn mối quan hệ nào nữa.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 38

38. Chương 38

- Có biết vì sao lớp mình lại có thể thắng được cuộc thi kéo co hay không? – Sơn Hải ngồi trên xe buýt cùng mọi người trở về trường sau mấy buổi cắm trại vui vẻ và giành chiến thắng ưỡn ngực bắt đầu nổ – Chính là nhờ tui dẫn đầu hô hào mọi người cùng đồng tâm hiệp lực kéo mới có thể giành thắng lợi trong cuộc thi kéo co đây cam go này. Nếu không có mình, lớp mình chắc chắn thua.

- Thôi dẹp ông đi. Đừng có mà nổ quá như thế , không có chuyện nhờ ông mà lớp mình thắng đâu.

Nhìn tướng con trai lớp mình thì to lớn thật đó, có thể đọ cùng với lớp bên kia. Nhưng nữ bên mình lại toàn mình đây không hà, bên kia thì như sumo, thua là cái chắc.

- Thua....phải lấy eo chàng hy (y chàng heo ấy bà con) như bà ra mới thắng được chắc. Vậy mà nói xem, vì sao lớp mình lại chiến thắng chứ – Sơn Hải bâu môi nói.

- Ông muốn chết hả. Chưa thấy heo đánh người phải không? – Xuân Phương tức giận cung tay chuẩn bị nên Sơn Hải.

- Được rồi, mau nói đi bà chẳng – Sơn hải đưa tay đầu hàng giục.

- Còn vì sao nữa, nguyên nhân chiến thắng chính là nhờ tui nè – Xuân Phương ưỡn ngực đáp – Chính là nhờ tui đã áp dụng chiến thuật .

- Chiến thuật gì? – Sơn hải không tin hỏi lại.

- Chiến thuật tâm lí.

- Bà mà cũng bày đặt chiến thuật tâm lí à – Sơn Hải phá ra cười ngoặc nghêu nói.

- Ông đừng có mà khinh thường tui à nha. Nói cho ông biết trong lúc ông kéo co, tui đã cầm máy ảnh đi qua bên hàng đối thủ quay.

- Gì! Mắc gì mà bà phải quay đối thủ, lại không chịu quay tui tui hả – Sơn hải trợn mắt tức giận.

- Ông im lặng nghe tui nói đi có được không – Xuân Phương gắt lên cắt ngang lời Sơn Hải – Tui đã cầm máy chụp hình đi qua bên đó giả vờ quay hình tui nó. Nhưng vừa quay vừa bảo:” Trời, mặt bạn này sao toàn mụn không vậy....haha, nhìn cái mặt bạn lúc này trong buồn cười chết đi được, quay lại rồi quăng lên face của trường ọi người tha hồ cười ...” . Hehe, vậy là mấy đứa tui nó lo che đi gương mặt của mình mà lơ là dẫn đến chúng ta giành chiến thắng dễ dàng.

- Sao hả ? – Xuân Phương hất mặt hỏi Sơn Hải trong khi cả lớp cười nghiêng ngả trước chiến thuật đánh bại đối thủ của Xuân Phương.

- Tui công nhận cách của bà hay – Sơn Hải gật đầu chấp nhận chiến thuật tâm lí của Xuân Phương khá hay.

- Chứ sao?

Trong khi các bạn ngồi trò chuyện rôm rả, chỉ có Ngân Hằng ngồi trầm lặng ngắm nhìn ngoài cửa sổ.

“Hãy coi như chúng ta là những người bạn bình thường. Ngoài mối quan hệ trường lớp ra, chúng ta không còn mối quan hệ nào nữa.” – Lời Lâm Phong văng vẳng bên tai của cô.

Sau đó dù Ngân Hằng hỏi lí do, Lâm Phong cũng chỉ nói: “Không tại sao cả”, rồi cậu đắp mền kín mít không muốn nói gì thêm với cô. Ngân Hằng cũng đánh bất lực quay đi mà thôi.

Không ngờ mấy tiếng sau đó, hay tin Lâm Phong đã được người nhà đón về, Hạ Huyền cũng đi theo.

- Này, vậy là lời đồn Lâm Phong bị bệnh là đúng đó – Bảo Trâm đột nhiên khều cô nói.

Ngân Hằng cũng nghĩ đến điều này. Nhưng cô không hiểu lý do vì sao, cả hai đang vui vẻ mà Lâm Phong lại nói ra những lời như thế, cứ như một lời chia tay vậy.

Bệnh...Lâm Phong bệnh gì mà lại dẫu mọi người cơ chứ. Cách ăn bận của cậu không giống với ngày thường cho lắm. Nhưng lúc nhìn cậu ấy vẫn vui vẻ hoạt động bình thường, khiến cô nghĩ là vì đi xa nhà, nên ba mẹ Lâm Phong mới bắt buộc cậu mặc áo tay dài như thế. Nhưng xem ra, Lâm Phong mặc áo dài tay là vì bị bệnh rồi.

Trong lòng Ngân Hằng bỗng xuất hiện một ngọn lửa như đang thêu đốt ruột gan của cô, nỗi lo lắng bất an dâng trào trong tim. Cô siết cái điện thoại trong tay, muốn gọi cho Lâm Phong ngay lập tức, nhưng cuối cùng cũng dần lòng lại. Cô muốn gặp trực tiếp hỏi rõ cậu mọi chuyện xem thế nào.

Vừa về đến trường, thay vì về nhà, Ngân hằng đã lên xe buýt đến nhà Lâm Phong ngay. Cô hồi hộp bấm chuông cửa.

- Thăng Phong không có nhà con à, nó đã đi chơi với Hạ Huyền rồi – Mẹ Lâm Phong mỉm cười mở cửa cho Ngân Hằng rồi nhìn cô nói.

- Cô ơi, có phải bạn Phong bị bệnh hay không cô? – Ngân Hằng dè dặt nói.

- Sao cháu lại hỏi vậy? Thăng Phong vẫn khỏe mạnh mà, nó chỉ bị cảm xoàng thôi. Bây giờ nó đã đi chơi rồi còn đâu, nếu không khỏe làm sao đi chơi được – Bà Ngọc Lan tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

- Vậy sao – Ngân Hằng thấy ngại ngùng xấu hổ, cô đỏ mặt lung tung nói – Vậy thôi, cháu xin phép ra về ạ.

- Ủ, cháu đi cẩn thận nha – Bà Ngọc Lan gạt đầu rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Bà Ngọc Lan nhìn theo bóng dáng Ngân Hằng khuất dạng mới quay người vào trong nhà.

- Bạn ấy về rồi sao mẹ?

- Ủ.

Bà Ngọc Lan thở dài nhìn đứa con trai nhỏ của mình đang nằm dài trên giường. Bà nhẹ nhàng bước tới đưa tay sờ trán Lâm Phong, vẫn thấy nóng dữ dội, thì lấy khăn đắp cho cậu.

- Nghe lời mẹ, đến bệnh viện đi con.

- Bỏ đi mẹ, con không thích đến bệnh viện chút nào cả, dù sao vẫn là không chữa được – Lâm Phong chua xót nói.

- Nói vậy, chắc chắn sẽ chữa được, chỉ cần tìm người thích hợp mà thôi, con yên tâm đi – Bà Ngọc Lan nắm chặt tay con trai, kìm nén nước mắt nói.

- Nếu có thể được, con cũng muốn hy vọng là như thế. Nhưng ngay cả người thân trong gia đình còn không được, thì biết ai là người thích hợp đây hả mẹ.

- Mẹ tin rồi chúng ta cũng sẽ tìm ra được mà thôi. Dù phải trả bao nhiêu tiền, ba mẹ cũng nhất định tìm cho ra người thích hợp. Con ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng suy nghĩ gì nữa.

Lâm Phong cười yếu ớt gạt đầu rồi nhắm mắt lại. Cơn sốt cao khiến đầu óc cậu khó chịu, nhanh chóng chìm vào hôn mê.

Nghe lời Lâm Phong nói, bà Ngọc Lan đau đớn vô cùng, nhìn những đốm đỏ trên tay cậu, lòng mẹ như bà thêm tan nát. Vất vả mang thai, vất vả sinh ra và nuôi dưỡng con trưởng thành. Chẳng mong có thể hưởng phúc từ con cháu, chỉ mong có thể nhìn thấy con khôn lớn và bình an mỗi ngày. Nào ngờ ông trời thật quá nhẫn tâm.

Bà phải quay mặt đi cố che giấu nước mắt của mình, không muốn Lâm Phong thêm buồn trước sự yếu đuối của bà. Đã không con sự chọn lựa, dù phải trả giá đắt cỡ nào, dù phải đánh đổi bất cứ thứ gì, bà cũng chấp nhận. Dù có bất bà phải quỳ gối thì bà cũng sẽ làm, nhất định van xin tia hy vọng cuối cùng của con trai bà.

Bí mật mà bấy lâu nay bà giấu kín, bí mật mà chưa bao giờ bà muốn nghĩ tới, cuối cùng vì con trai bà, bà phải mở nó ra.

Ngân Hằng mang nỗi thất vọng đi về nhà, cô vừa mới xuất hiện ở cổng thì đã thấy Ngân Quỳnh vội vã chạy ra ngoài đón cô. Ngân Quỳnh thở hồng hộc, kích động nói:

- Chị.... mau đến tìm Minh Nhật đi. Bà của bạn ấy đang nguy kịch.

Mặt Ngân Hằng biến sắc ngay lập tức, cô run run mò túi tìm chiếc điện thoại, bấm số của Minh Nhật. Tiếng chuông điện thoại vang lên hồi lâu vẫn không thấy ai bắt máy.

- Thế nào hả chị – Ngân Quỳnh sốt sắn hỏi.

Cô lắc đầu thờ dãi. Sau đó quay lưng bỏ chạy theo hướng nhà Minh Nhật.

- Chờ em theo với – Ngân Quỳnh gọi với theo rồi cũng chạy theo sau lưng cô.

Hai chị em hối hả chạy đến trước nhà Minh Nhật, căn nhà im lặng đến đáng sợ, hoàn toàn không có lấy bóng người, càng không có lấy một ánh đèn nào.

- Làm sao em biết ? – Ngân Hằng cố gắng tìm manh mối ở Ngân Quỳnh.

- Lúc em ra về cùng với bạn ấy. Bạn ấy nhận điện thoại rồi bỏ chạy đi, em chỉ nghe loáng thoáng việc bà bạn ấy nhập viện đang nguy kịch mà thôi – Ngân Quỳnh chỉ giải thích mơ hồ cho thấy không cách nào biết bà nội Minh Nhật nhập viện ở đâu?

- Vậy sao – Ngân Hằng thất vọng nói.

Đành hy vọng lát nữa có thể liên lạc với Minh Nhật, ngoài cách này ra thì chỉ có một cách là chạy từng bệnh viện tìm kiếm mà thôi.

Lúc cô nghe Minh Nhật nói chuyện bà của bạn ấy, cô không nghĩ mọi chuyện lại trở nên trầm trọng đến như thế. Trong lúc Minh Nhật đang buồn rầu lo lắng, vậy mà cô lại chỉ biết vui vẻ cho bản thân.

Trong lúc cô buồn bã vì bị vu oan, thì Minh Nhật là tìm cách giúp cô minh oan. Minh Nhật đã vì cô nhiều như thế, mà cô chẳng làm gì được cho cậu ấy. Cô cảm thấy bản thân thật ích kỷ xấu xa.

Ngân hằng còn đang tự trách, đột nhiên có một người đàn ông chạy xe đến trước mặt họ rồi dừng lại, người đàn ông nhìn hai cô một cái rồi im lặng xuống xe đi thẳng đến cửa cổng.

Trong lòng Ngân hằng nhao nhao lên, người đàn ông đó, theo sự mô tả của Minh Nhật về cậu mình thì khá giống nhau, có lẽ ông ta chính là người cậu mà Minh Nhật đã nói đến.

- Cậu An.... – Ngân Hằng đánh liều gọi thử.

Người đàn ông nghe gọi liền quay mặt lại nhìn cô. Ngân Hằng mừng rỡ, cô xác định người đàn ông đó chính là cậu của Minh Nhật, bèn chạy đến trước mặt ông ta. Ngân Quỳnh ngỡ ngạc không hiểu gì cũng chạy theo.

- Cháu là bạn của Minh Nhật – Ngân Hằng giới thiệu ngắn gọn.

- Cháu là Ngân hằng à – Người đàn ông có chút lạ hỏi.

Ngân Hằng gật đầu, người đàn ông mỉm cười nói:

- Chào cháu, chú có nghe Minh Nhật kể về cháu.

- Minh Nhật và bà nội hiện giờ đang ở đâu ạ – Ngân Hằng hỏi ngay không chút vòng vò.

Nghe lời hướng dẫn của cậu Minh Nhật, hai chị em Ngân Hằng nhanh chóng chạy đến bệnh viện tìm Minh Nhật. Khi cả hai chạy tới, đã thấy Minh Nhật ngồi trầm tư trên ghế, hai tay chấp lại siết chặt vào nhau trước cửa phòng cấp cứu. Đường như toàn thân người cậu đang run lên đầy sợ hãi.

Nghe tiếng bước chân, Minh Nhật ngẩng đầu lên, Ngân Hằng nhìn thấy đôi mắt cậu đỏ hoe, nước mắt chực trào rơi. Cái cảm giác sợ hãi này cô rất hiểu, bởi vì cô cũng từng lo lắng như thế khi mẹ của cô sắp chết. Sự đồng cảm, cùng sự thương cảm dâng lên, Ngân Hằng giang tay ôm lấy Minh Nhật an ủi cậu.

Minh Nhật cũng choàng tay ôm lấy sau lưng của Ngân Hằng, nước mắt cậu nhòa ra, giọng tắt nghẹn, cuối cùng cậu lên tiếng nói:

- Đáng lí ra mình không nên đi hội trại, đáng lí ra mình không nên bỏ mặc bà ở nhà. Đáng lí ra mình phải phát hiện chuyện bà cố tình khỏe mạnh để mình vui vẻ lên đường. Mình đúng là thằng ngốc mà, tại sao lại không nhận thấy sự đau đớn của bà cơ chứ.

- Được rồi. Không phải lỗi của bạn đâu. Bà cũng không trách bạn đâu. Hãy mạnh mẽ lên, bạn mà cứ như vậy, bà ở trong kia nghe thấy thì làm sao. Mình tin là bà sẽ không sao, các bác sĩ đang tích cực cứu chữa cho bà. Bà sẽ không ao đầu – Cô vỗ lưng Minh Nhật nhẹ nhàng an ủi, nhưng trong đôi mắt của cô cũng đã ngấn đầy nước mắt.

Ngân Quỳnh cũng rơi nước mắt khóc.

Ba người cùng ngồi bên ngoài chờ đợi, cùng chấp tay cầu nguyện cho bà của Minh Nhật không sao.

Cậu Minh Nhật về nhà thu dọn đồ đạc cũng vội vã chạy đến đúng lúc cửa phòng cấp cứu mở ra. Tất cả đồng loạt đứng dậy, hồi hộp chờ đợi các bác sĩ bước ra.

Cuối cùng, bác sĩ cũng bước ra nhìn họ nói:

- Bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy hiểm, nhưng căn bệnh đã trở nên nghiêm trọng . Cần phải tiến hành trị liệu gấp. Một cuộc phẫu thuật cắt bỏ lớn để loại bỏ các ung bướu. Phẫu thuật khá tốn kém, hy vọng cả nhà có sự chuẩn bị trước.

Nói xong bác sĩ bỏ đi. Mọi người thở phào nhẹ nhõm vì bà nội Minh Nhật không sao. Nhưng nghĩ đến cuộc phẫu thuật sắp tới....cậu Minh Nhật cũng được xem là người thành đạt, nhưng cũng chỉ có thể nuôi Minh Nhật và bà cậu ấy một cuộc sống đầy đủ. Nhưng để làm một cuộc phẫu thuật tốn kém thì....

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 39

39. Chương 39

Ngân Hằng siết chặt chiếc thẻ vàng mà ba cho trong tay, đây vốn là tiền cô định để dành cho tương lai mai sau này của hai chị em. Ngoại trừ duy nhất lần muốn mua quà tặng sinh nhật cho Lâm Phong cô mới sử dụng đến nó.

Nghĩ đến việc Minh Nhật và bà của cậu ấy đã cư mang cô cùng em trai mà không chút lợi dụng nào. Nhớ đến sự ân cần của bà Minh Nhật, nhớ đến những ký ức vui vẻ đầm ấm như người thân trong gia đình khi họ cùng quây quần bên mâm cơm, thì số tiền nhỏ nhoi của cô nếu có thể giúp ích cho họ thì cô vui sướng biết bao.

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Ngân Quỳnh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nhìn cô gọi khẽ:

- Chị! Chị giúp em gửi số tiền này cho Minh Nhật, em biết số tiền này rất ít nhưng hy vọng có thể giúp được phần nào chi phí phẫu thuật của bà bạn ấy.

Ngân Hằng nhìn cọc tiền được xếp ngay ngắn trên tay Ngân Hằng, Những tờ tiền đều có nếp gấp, có lẽ Ngân Quỳnh vừa lôi ra từ con heo đất của mình. Ngân Hằng cũng không từ chối, cô với tay cầm lấy số tiền đó rồi khẽ nói:

- Cám ơn em.

- Đừng nói vậy, dù bạn ấy không bạn em thì em cũng sẵn sàng giúp đỡ bạn ấy trong lúc khó khăn thế này, thà rằng không biết, đã biết thì phải giúp. Huống hồ bạn ấy đã từng giúp em nhiều lần, em...- Ngân Quỳnh có chút ngượng khi nói.

- Chị tin có một ngày Minh Nhật sẽ hiểu được tình cảm của em đối với bạn ấy – Ngân Hằng cười nhẹ nhàng nói.

Ngân Quỳnh nghe cô nói thì cười xấu hổ.

- Em có nhờ chị giúp việc nấu thêm ít cơm, chị đem vào cho bạn ấy luôn nha. Cơm bên ngoài vừa không hợp vệ sinh vừa không ngon.

- Ừ, cám ơn em – Ngân Hằng nhìn Ngân Quỳnh cảm động nói, không ngờ cô ấy lại chu đáo như thế. Rồi cô thấy Ngân Quỳnh chần chừ đứng đó bèn nói – Hay là em đi cùng chị luôn nha.

- Được hả chị, em chỉ sợ đến đó sẽ làm phiền – Ngân Quỳnh vui ra mặt nói.

- Không có đâu. Biết có người quan tâm đến mình, Minh Nhật sẽ rất vui. Ít ra cậu ấy cũng sẽ thấy có người quan tâm đến mình mà đỡ tủi thân.

- Ừm ...- Ngân Quỳnh gật đầu cười tươi.

Hai chị em đang trò chuyện thì bà Kim Lương bước vào, Ngân hằng ngược mắt lạnh lùng nhìn bà Kim Lương. Bà ta e dè bước vào, trên tay bà ta là một phong bì trắng.

Bà Kim Lương bước đến trước mặt Ngân hằng rồi ngồi xuống giường đối diện với cô.

- Mẹ, có chuyện gì vậy mẹ – Ngân Quỳnh lo sợ hỏi.

- Thật ra...dì có cái này muốn đưa cho con – Bà Kim Lương không trả lời Ngân Quỳnh mà nhìn Ngân hằng nói, rồi sau đó bà ta cầm phong bì trên tay đặt vào tay Ngân Hằng.

Ngân Hằng nhú mày không hiểu bên trong là cái gì, cô ngược mắt dò hỏi nhìn bà Kim Lương. Ngân Quỳnh cũng mím môi nhìn mẹ mình.

Trước ánh mắt dò xét của hai người bọn họ , bà Kim Lương cười ngượng giải thích:

- Dì nghe Ngân Quỳnh dặn chị giúp việc nấu thêm cơm đem cho bạn con. Tình cờ nghe hai đứa nói chuyện với nhau tối qua, dì cũng hiểu được hoàn cảnh của bạn con. Dì biết bạn con đang gặp khó khăn, cho nên dì muốn....- Rồi bà ta nhìn vào cái phong bì trên tay cô – Đây là số tiền dì có, tuy biết rằng không thể giúp được nhiều cho bạn con, nhưng dì nghĩ có nó ít ra cũng có thể kéo dài thêm thời gian từ từ tính sau.

- Không cần đâu – Ngân Hằng từ chối, cô đẩy phong bì về phía bà Kim Lương – Dì không cần phải làm vậy.

- Con cứ cầm đi – Bà Kim Lương đẩy lại cho cô – Con đừng lo lắng, dì hoàn toàn không có ý lấy lòng con hay gì gì đâu. Dì biết con vẫn còn ác cảm với dì, nhưng dì thật sự thấy hối hận lắm. Dì giúp cậu ấy, vì cậu ấy đã từng giúp đỡ con và em con trong thời gian qua. Con hãy nhận tấm lòng của dì có được không?

Ngân hằng không biết bà Kim Lương có thật sự hối hận hay không, nhưng trong những ngày vừa qua, biểu hiện của bà ấy hoàn toàn khác với trước đây: ân cần hơn, chu đáo hơn và đặc biệt là nhường nhịn cô rất nhiều. Ngân hằng còn đang lưỡng lự thì Ngân Quỳnh đã đốc vào:

- Chị , hãy nhận lấy đi. Bây giờ không phải là lúc truy xét mọi chuyện, chúng ta đang cần tiền. hãy bỏ qua mọi hiềm khích trước đây giữa hai người mà nhận lấy đi.

Nghe Ngân Hằng nghe Ngân Quỳnh nói, cô gật đầu nhẹ rồi nhìn bà Kim Lương nhận số tiền đó, nhưng cô không muốn nhận ân huệ này nên nói:

- Cám ơn dì, sau này cháu sẽ trả lại số tiền này cho dì.

Bà Kim Lương thấy Ngân Hằng chịu nhận số tiền này thì vui vẻ nói:

- Không có gì, thôi hai đứa xuống ăn cơm rồi đem cơm vào bệnh viện cho bạn cháu đi.

Nói rồi bà Kim Lương đứng dậy đi ra ngoài hai người cũng thu dọn theo sau.

Khi hai chị em đến bệnh viện, chứng kiến cảnh Minh Nhật ngồi bên giường nhìn bà nội đang nhắm mắt hôn mê, chỉ qua một ngày mà người cậu gầy rạc cả đi. Đôi mắt trũng sâu hốc hác cho thấy một đêm thức trắng bên cạnh bà nội của cậu để chăm sóc. Không hẹn mà hai chị em Ngân Hằng đều cảm thấy xót xa.

- Đến rồi sao – Dù không ngẩng đầu lại nhìn nhưng Minh Nhật vẫn nhận ra được tiếng bước chân của họ đến.

Ngân Hằng chị nhẹ gật đầu, còn Ngân Quỳnh thì rưng rưng nước mắt nhìn Minh Nhật thương cảm.

Ngân Hằng đặt cả mên cơm xuống mặt bàn rồi nói:

- Bạn ăn chút cơm đi, có khỏe thì mới có sức chăm lo cho bà.

Minh Nhật khẽ gật đầu rồi đứng dậy bước tới bàn ăn, Ngân Quỳnh vội vàng gỡ cơm ra cho cậu. Minh Nhật miễn cưỡng ăn vài đũa rồi thôi, Ngân Quỳnh liền đưa mắt nhìn cô cầu khẩn. Ngân Hằng cũng bắt lực lắc đầu, quả thật chính cô cũng không có lòng dạ nào mà ăn hưởng chỉ là Minh Nhật.

- Bác sĩ đã bảo sao? – Cô nhìn Minh Nhật quan tâm hỏi.

- Cần phải phẫu thuật sớm. Nhưng vì bà đã lớn tuổi lại mắc bệnh nhiều nên cần rất nhiều thiết bị hỗ trợ. Chi phí phẫu thuật vì vậy rất cao – Minh Nhật thở dài đáp.

- Xác suất thành công là bao nhiêu?

Nghe cô hỏi, cả người Minh Nhật khẽ run lên, hai tay siết chặt lại, đôi mắt sầm xuống. Biểu hiện của cậu khiến Ngân Quỳnh thút thít, đưa tay lên che miệng ngăn tiếng nức nở. Ngân Hằng thấy lòng đau như cắt. Cô biết, đối với loại phẫu thuật thế này xác suất thành công thường rất thấp.

- Cái này...là của mình và Ngân Quỳnh cùng góp lại – Ngân Hằng rút thẻ và tiền từ trong túi ra đưa cho Minh Nhật, cô có tình tránh nhắc đến bà Kim Lương vì cô không muốn Minh Nhật từ chối số tiền này, số tiền của người phụ nữ đã từng sỉ nhục cậu và bà nội, bởi vì lòng tự trọng của cậu rất cao.

- Không cần, mình có thể tự nghĩ cách – Minh Nhật lắc đầu không nhận số tiền đó.

- Bạn cầm lấy đi, không thể đặt sĩ diện của bản thân lên trước tính mạng của bà nội được – Ngân Hằng lớn tiếng nói, hoàn toàn không cho phép Minh Nhật từ chối.

Minh Nhật sững người một chút nhìn cô rồi cuối cùng khép hờ mắt lại đón nhận số tiền đó. Ngân Quỳnh khẽ thở phào mừng rỡ khi thấy Minh Nhật chịu nhận số tiền đó.

- Số tiền này chẳng nhiều gì, nhưng tạm thời có thể dùng trước rồi chúng ta từ từ nghĩ cách sau – Ngân Hằng khuyên nhủ.

Đang lúc ba người đang nói chuyện thì cánh cửa phòng bệnh bỗng mở ra. Cậu An bước vào, tay xách mấy túi đựng vật dụng cần thiết, theo sau cậu là một người đàn ông sang trọng.

Ông ta vừa bước vào phòng thì không khí trong phòng vốn ngọt ngào đau thương thì càng trở nên ngọt ngào nhiều hơn.

Đây là lần đầu tiên Ngân Hằng gặp mặt ông ấy, nhưng gương mặt của ông ấy lại gần như quen thuộc với cô. Nhưng nhìn kỹ lại, ông ta hoàn toàn khác với dáng bộ mà cô thườngng thấy.

Ở ông ta toát ra sự sang trọng, kêu ngạo và bản lĩnh. Ông ta bận trên mình bộ vest được cắt may tỉ mỉ rất đẹp, vừa nhìn đã biết là rất đắt. Ngay cả đôi giày ông ta mang cũng không hề vướng lấy một hạt bụi. Cho

thấy ông là người giàu có, đi xe hơi sang trọng, nơi ông ta vào là nơi sang trọng không vườn lấy một hạt bụi nào. Không hề giống với cậu nhóc nóng nảy bộc trực nhưng không kém phần ngây ngô thường nhìn cô rưng rờ.

Ông chỉ bước chân vào vài bước rồi dừng chân đứng im, ánh mắt ông ta liếc nhìn bà nội Minh Nhật đang nằm trên giường bệnh rồi chiếu thẳng đến Minh Nhật.

Rất dễ nhận ra Minh Nhật ngồi giữa hai đứa con gái, đều đáng nói hơn là, tuy Minh Nhật không giống ông ta về vẻ ngoài nhưng đôi mắt của cậu và ông ta trông rất giống nhau, dù đôi mắt ông ta ẩn đằng sau đôi kính.

- Ông đến đây làm gì ? – Minh Nhật trừng mắt nhìn ông ta rồi hỏi với giọng cực kì gắt gao.

- Cậu đã đưa ông ta đến đây – Cậu An bối rối giải thích.

- Ở đây không ai hoan ghênh ông, mời ông về cho – Minh Nhật không nghe lời cậu An nói, kiên quyết vạch ra ranh giới một cách rõ ràng với người đàn ông này.

Ngân Hằng và Ngân Quỳnh không biết mối quan hệ giữa bọn họ ra sao mà khiến Minh Nhật giận dữ đến như thế, chỉ có thể đứng nép một góc nhìn, Ngân Quỳnh có chút e sợ, núp sau lưng Ngân Hằng.

Người đàn ông đó không hề để ý đến thái độ có phần hỗn hào của Minh Nhật, ông thần nhiên nói:

- Đổi phòng đi. Ở đây không thích hợp lắm cho bà nội tĩnh dưỡng sau phẫu thuật. Ba đã trao đổi với bác sĩ rồi, 3 ngày nữa sẽ tiến hành phẫu thuật.

- Ông đang hoang tưởng gì vậy? – Minh Nhật cười khịa hừ mũi nói – Ông là ba của ai? Ai cần sự giúp đỡ của ông chứ.

- Bây giờ con không có sự lựa chọn hay từ chối. Nếu không phẫu thuật gấp, bà con sẽ không chịu đựng được nỗi đau kéo dài đâu. Còn nữa, theo dự đoán của bác sĩ nếu không phẫu thuật thì cùng lắm bà nội con có thể sống được hơn 1 tháng nữa mà thôi – Giọng ông nói đầy uy nghiêm, dường như không bao giờ cho người ta có cơ hội từ chối, chỉ có thể chấp nhận nghe theo sự sắp đặt của ông ta mà thôi.

Minh Nhật siết chặt tay đầy tức giận, cậu thật sự chẳng muốn đón nhận ơn huệ này của ông ta, nhưng nếu không nhận thì bà của cậu sẽ ra sao. Minh Nhật quay đầu nhìn bà nội đang nằm trên giường bệnh, mím môi tức giận, cả người buồng xuôi. Cuối cùng cậu cũng bị ông ta khuất phục.

Ông ta hài lòng với biểu hiện của Minh Nhật nên khẽ cười, quay sang cậu An nói:

- Tôi đã sắp xếp xong hết cả rồi. Mọi chuyện còn lại giao cho cậu.

Cậu An gật đầu thở dài nhìn Minh Nhật, ông ta vỗ vai cậu An rồi quay lưng đi ra cửa.

Minh nhật tức giận đánh mạnh vào bộ ghế dưới chân mình rồi hất hết mọi thứ trên bàn xuống đất khiến thức ăn chén bát mà hai người đem tới văng tung tóe, Minh Nhật lại đập mạnh tay vào tường bất lực rơi nước mắt.

Cậu An thấy vậy khẽ thở dài nói:

- Thật sự đã hết cách rồi cậu mới phải tìm đến ông ấy.

Ngân Quỳnh nắm chặt cánh tay Ngân Hằng khi thấy Minh nhật nổi giận, khi người đàn ông tự xưng là ba của Minh Nhật bỏ đi, cô gỡ tay Ngân Quỳnh ra rồi nói khẽ:

- Giúp chị dọn dẹp chỗ này đi. Chị có chuyện ra ngoài một chút.

Nói xong cô vụt chạy đi. Cô đuổi theo người đàn ông đó, tìm cô đập thình thịch , từ giây phút ông ta bước vào, tìm cô thất lại. Cô không biết tên ông ta, nên đành đánh liều gọi:

- Bác lâm

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 40

40. Chương 40

Người đàn ông đó chột dờng bước rồi quay người lại nhìn cô, dáng vẻ có chút bất ngờ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh nghiêm nghị của mình, ông nhìn Ngân hằng hỏi.

- Cháu gọi bác có chuyện gì?

Ngân hằng thấy ông ta đứng lại bèn tiến lại gần, cô ngẩng đầu nhìn ông ngập ngừng nói, trong khi người đàn ông đó dường như rất nhẫn nại chờ đợi cô.

- Bác có phải là ba của bạn Phong không ạ?

- Cháu là...- Người đàn ông có chút sững sốt khi cô nhận ra ông, sắc mặt ông hồi tảo lại nhìn cô hỏi.

- Cháu là bạn học của Lâm Phong ạ- Cô nhỏ nhẹ nói

- À – Ông Lâm tỏ vẻ phát hiện ra rồi gật đầu – Cháu muốn hỏi gì – Giọng ông có chút lạnh hỏi.

- Cháu chỉ muốn hỏi, bạn Phong thế nào rồi ạ, nghe nói bạn ấy không được khỏe.

- Ủ, nó có chút không khỏe – Ông trả lời cho có lệ rồi từ giả – Cảm ơn cháu đã quan tâm, bác có chuyện gấp cần phải đi.

Nói rồi ông sải bước đi thật nhanh không để Ngân hằng kịp nói thêm điều gì. Thái độ lẩn tránh của ông ấy khiến cho Ngân hằng càng thêm lo lắng, không biết Lâm Phong đã bị bệnh gì.

Khi Ngân hằng bước vào bên trong thì nghe tiếng Minh nhật giận dữ nói:

- Cho dù có thế nào con cũng không cần ông ấy giúp đâu.

- Con đừng có ngang bướng nữa. hiện giờ chỉ có ông ấy mới giúp được bà nội con mà thôi – Cậu An cũng giận dữ lên tiếng quát.

- Con không cần sự bố thí đó, tự con có thể lo liệu được – Minh Nhật ngang bướng nói.

- Lo liệu, con lo liệu thế nào chứ hả? Con có làm ra được tiền chưa mà đòi lo liệu.

Lời cậu An khiến minh nhật khựng lại, sắc mặt tái xanh, tay siết chặt lại, sau đó bất lực ngồi thõng xuống đất, hai tay ôm lấy đầu.

Ngân Hằng nhìn thấy cảnh tượng đó mà đau long không siết, Ngân Quỳnh thì nước mắt chảy dài, môi cắn chặt lại kìm nén tiếng khóc của mình.

Trong không khí căng thẳng này, Ngân hằng cũng không biết phải làm gì hơn, cô nhìn cậu An cũng đang ngồi thẫn thờ nói:

- cậu à, để bạn Nhật yên tĩnh suy nghĩ rồi nói tiếp.

Cậu An nghe vậy thở dài đứng dậy đi ra ngoài.

Ngân Hằng cũng kéo Ngân Quỳnh đi ra về, lúc này để Minh Nhật yên tĩnh là cách tốt nhất.

Hôm sau khi Ngân hằng đến thăm Minh Nhật đã nghe tiếng cậu từ xa:

- Cút. Bà cút ngay cho tôi. Thật là nực cười, quá nực cười rồi. Bà về đi – cánh cửa phòng bật ra.

- Cô xin cháu, xin cháu hãy cứu nó, nó là con trai duy nhất của cô – Giọng một phụ nữ vang lên trong nức nghẹn, dường như bà ta khóc rất nhiều.

- Haha, cầu xin ư? Bà định cầu xin tôi thế nào đây – Giọng Minh Nhật chua chát nói.

Ngân Hằng vội bước nhanh đến, cánh cửa phòng đã được mở, Minh Nhật đứng gần cánh cửa, bên trong là một phụ nữ mặc bộ vest đen thanh lịch và sang trọng đang từ từ quỳ xuống.

Cả Minh Nhật và Ngân hằng đều ngạc nhiên vô cùng khi thấy bà ấy quỳ xuống trước mặt Minh Nhật, người đàn bà nhìn Minh Nhật đôi mắt đỏ hoe nhưng kiên định hỏi:

- Cậu đã thấy thành ý chưa

Minh Nhật lặng người, cậu không ngờ người đàn bà này lại quỳ dưới chân cậu như thế, sững sờ vài giây rồi quay lưng nói:

- Bà đi đi, dù bà có quỳ bao nhiêu lâu, tôi cũng không đồng ý đâu.

Không ngờ khi cậu quay lưng lại thì thấy Ngân Hằng phía sau, cậu mím môi nhìn cô, ánh mắt dời đi nơi khác. Người phụ nữ vừa định nói gì đó cũng phát hiện ra Ngân hằng, đôi môi vừa hé ra bỗng ngậm lại.

Ngân Hằng không nói lời nào, lẳng lặng bước đến đỡ bà dậy rồi nói:

- Bác đứng lên đi rồi nói tiếp.

Dường như sự xuất hiện của cô đã tạo ra không khí êm dịu hơn cho hai người họ, ai cũng không lên tiếng trước, xung quanh chỉ có tiếng hơi thở của ba người họ.

Ánh mắt Ngân hằng nhìn bà Ngọc lan dò hỏi, bà vội vã lẩn tránh ánh mắt của cô, rồi ngượng cười nói:

- Cô đi trước đây.

- Mong bà từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Đừng làm phiền bà tôi đang điều trị bệnh, nếu không tôi sẽ không để yên cho bà đâu – Minh Nhật giận dữ cảnh cáo.

- Tôi sẽ còn quay lại. Dù phải quỳ bao nhiêu lần, tôi cũng sẽ quỳ, cho tới khi cậu thấy được thành ý của tôi.

- Tôi sẽ mãi mãi không nhận thành ý của bà – Minh nhật dứt khoát nói, nói xong cậu đóng sầm cửa lại, mặt kệ người đàn bà kia thế nào.

Nhìn thái độ vội vã của bà ấy, lại thấy sắc mặt Minh Nhật không tốt, Ngân hằng cũng không lên tiếng hỏi gì về chuyện vừa xảy ra. Cô chỉ lẳng lặng đến bên cạnh bà nội Minh Nhật quan sát sắc mặt của bà. Sau đó đi lấy thau hứng nước, giúp bà lau người.

Minh Nhật ngồi im lặng một bên nhìn Ngân hằng tỉ mỉ lau cho bà của mình. Đến khi Ngân hằng lau xong thay nước cậu mới chậm rãi hỏi:

- Bạn biết bà ta đúng không?

Ngân hằng nhìn thẳng Minh Nhật thẳng thẳng gạt đầu.

- Vì sao mình ghét Lâm Phong, bạn đã hiểu rồi chứ.

Ngân Hằng cắn môi rồi lại gạt đầu. Minh Nhật thở dài ngã người ra sau ghế, ngẩng mặt lên trời. Ngân hằng biết cậu đang cố kìm nén những giọt nước mắt tủi thân và đau buồn khôn tả vào trong tim mình.

- Có muốn biết lí do vì sao bà ta đến tìm mình hay không?

- Mình sẽ không hỏi, nếu bạn muốn kể thì sẽ tự động kể – Ngân hằng cuối cùng cũng lên tiếng.

Cô cố gắng kìm nén sự nôn nóng trong lòng mình xuống không để nó lộ ra, bởi vì cô biết, chỉ cần một biểu hiện nhỏ nhoi của mình thôi cũng sẽ làm Minh Nhật càng thấy tổn thương nhiều hơn. Cô không muốn, dù là Lâm phong hay Minh Nhật, cô đều không muốn cả hai bị tổn thương.

Nhưng phải làm sao giải quyết mâu thuẫn này? Cô là người ngoài, càng không tiện xen vào, dù cô nghiêng về phía ai, cũng sẽ làm người kia tổn thương nghiêm trọng.

- Cám ơn – Minh nhật khẽ cười ngượng đáp. Quả thật giờ phút này cậu rất cần yên tĩnh.

- Bạn về đi

Ngân hằng cũng không nán lại thêm, đứng dậy rồi bảo.

- Ủ...mình về đây. Lát nữa Ngân Quỳnh sẽ đem cơm đến cho bạn. Hãy giữ gìn sức khỏe, bà còn cần bạn chăm sóc, chớ để bản thân gục ngã.

- Yên tâm. Mình sẽ không bao giờ gục ngã, nhất là thời điểm này.

Ngân Hằng nhìn thấy sự lạnh lẽo có chút thù hận trong đôi mắt cậu. Có lẽ sự xuất hiện dồn dập của hai người kia ngay trong thời khắc này đã làm bùng nổ sự giận dữ của Minh Nhật. Hai người đó, một người thì uy quyền, một người thì hạ thấp bản thân, cả hai dung hai phương thức khác nhau để ép buộc Minh Nhật.

Lòng Ngân hằng càng thấp thỏm không yên. Phải có chuyện gì rất nghiêm trọng xảy ra, cho nên một người như bà Ngọc lan đã bất chấp sĩ diện quỳ trước mặt con trai tình địch của mình như thế. Điều gì có thể khiến bà ta hành động như thế ngoài tình yêu và tình mẫu tử chứ.

Lâm phong nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, cô nhất định phải gặp Lâm Phong mới được, nhất định

Có cách nào gặp được Lâm phong không? – Ngân hằng được Bảo Trâm và Xuân Phương chở đến gặp hai tên bạn thân của Lâm Phong là Sơn hải và Bảo Duy.

- Tụi mình đến nhà mấy lần. Người nhà đều bảo bạn ấy đến nhà ông chơi rồi. Hở số điện thoại thì họ nói không tiện cho. Còn gọi điện thoại thì không bóc máy. Nói thật tụi mình cũng hết cách. Bây giờ lại nghỉ hè, càng khó gặp cậu ấy hơn – Sơn hải nhăn nhó khổ sở nói.

- Thật không hiểu thằng phong xảy ra chuyện gì. Tự nhiên lại biệt tích như vậy chứ – Bảo Duy lo lắng nói.

- Hai ngày nữa là sinh nhật của thằng Phong rồi, nó phải ăn sinh nhật một mình thì buồn chết – Sơn Hải cũng buồn bã nói.

- Chả lẽ không còn cách nào gặp được bạn ấy hay sao? – Bbảo Trâm tức tối dậm chân hỏi.

- Còn thì tụi tui đã làm rồi – Bảo Duy ảo não nói.

- Hai ông đúng là vô dụng mà – Xuân Phương bực đầu bực tóc mắng.

- Có giỏi thì bà đi tìm cách đi – Sơn hải bị mắng thì nổi cáu.

- Được rồi, thôi cãi nhau đi – Bảo Trâm nạt hai người đang chuẩn bị khẩu chiến với nhau kia.

- Mình sẽ đến nhà Lâm Phong tìm lần nữa. Hy vọng bạn ấy sẽ chịu gặp mình – Ngân Hằng cắn môi lên tiếng.

Cả bọn đều nhìn cô với tia hy vọng mỏng manh.

Ngân Hằng đứng trước nhà Lâm Phong với quyết tâm nhất định phải gặp được cậu. Người mở cửa cho cô là Lâm Tịnh.

- Em chào chị! – Cô lễ phép nói – Chị ơi, có thể cho em gặp Phong không hả chị.

- Phong lên nhà nội chơi rồi em – Lâm Tịnh trả lời.

- Vậy chừng nào bạn ấy về hả chị – Cô e dè hỏi.

- Cái này chị cũng không rõ lắm, có lẽ chơi chán thì nó sẽ trở về – Lâm Tịnh mỉm cười trả lời.

- Vậy chị có thể chỉ cho em cách gì liên lạc với bạn ấy không chị ?

- Chị e là không...

- Chị em biết chị biết cách liên lạc với bạn ấy mà – Ngân hằng vội nói trước, chặn đứng lời từ chối của chị Tịnh.

Lâm tịnh trở nên bối rối, không biết phải nói sao, cuối cùng thở dài nói:

- Chị xin lỗi em. Đây là ý của thằng Phong, chị không muốn làm trái ý của nó.

- Vậy chị có thể nói với bạn ấy dùm em một tiếng hay không ạ.

Lâm Tịnh gật đầu.

- Nói với bạn ấy, đích thân đem trả cho em chiếc lọ thủy tinh của em mà bạn ấy đang giữ.

Lâm Tịnh dường như đã từng thấy chiếc lọ nhỏ đó Lâm Phong hay cầm trong tay. Cô biết em trai mình rất quý chiếc lọ đó, hóa ra là của Ngân hằng. Nếu như là Ngân hằng biết đâu có thể khuyên bảo được....Trong lúc lâm Tịnh còn đang lưỡng lự, Ngân hằng đã chào tạm biệt cô ra về.

Ngân Hằng thất thểu đi ra về, một chiếc xe hơi màu đen sang trọng chạy vụt qua cô, sau đó ngừng lại, chiếc xe chạy lùi về phía cô rồi dừng lại. Một người phụ nữ từ trong xe bước ra.

- Con chào bác – Ngân hằng vừa thấy bà liền cúi đầu chào.

- Bác có thể nói chuyện với con một lát hay không?

Trong quán nước gần đó, Ngân hằng ngồi đối diện với bà Ngọc Lan, mẹ Lâm Phong.

- Cháu là gì của cậu bé đó.

- Dạ, tụi cháu đều là bạn của Phong ạ – Nghe bà Ngọc Lan hỏi, Ngân hằng biết bà đang nói đến Minh Nhật, cô thành thật trả lời.

- Bác thấy thằng bé đó dường như rất quý cháu – Ngừng một lát bà ta lại hỏi – Còn cháu, cháu thích ai.

- Dạ – Ngân hằng bị hỏi bất ngờ, cô có chút xấu hổ đỏ mặt bèn cúi đầu ấp úng – Cháu ...

- Bác biết rất rõ thằng Phong nhà bác rất thích cháu.

Ngân hằng nghe bà Ngọc Lan nói thì cắn môi, hai tay siết chặt, cả người thấy nóng bừng lên, cô không biết phải làm gì, trả lời ra sao. Bà Ngọc Lan thấy biểu hiện căng thẳng của cô thì cười trấn an.

- Bác hiểu chuyện tình cảm rất khó cảm đoán, bác cũng không phải những bà mẹ khó khăn hay ngăn cấm chuyện tình cảm của con cái.

Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn bà, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Cô lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Bác tìm cháu chắc không phải để nói mấy chuyện này phải không ạ.

- Đúng vậy – bà Ngọc Lan cũng thẳng thắn đáp – bác tìm cháu vì chuyện của Lâm Phong.

Ngân Hằng nhìn bà chờ đợi.

- Thật ra Lâm Phong đang mắc bệnh.

- Cháu biết ạ.

- Bệnh mà nó mắc phải là bệnh ung thư máu mãn tính.

Ngân hằng há hốc miệng nhìn bà Ngọc Lan, cả người trấn động, cô không ngờ căn bệnh mà Lâm Phong gặp phải lại là một căn bệnh nan y như thế. Vốn vẫn tưởng Lâm Phong mắc căn bệnh gì đó về da, căn bệnh hiện ra trên mặt hay tay chân, cậu vì thế nên không chịu gặp mọi người mới bắt người nhà nói dối.

Không ngờ rằng cậu lại mắc căn bệnh này.

- Bạn ấy bây giờ ra sao ạ – Cô hỏi mà giọng trở nên run rẩy.

- Ngày thi cuối cùng, thằng bé trở về trong bộ đồ ướt sũng, sau đó bị sốt cao. Cả nhà cứ tưởng do mắc mưa nên chỉ chăm chăm hạ sốt cho nó. Sau đó, cả người nó nổi những nốt đỏ, lại hay nôn ói. Bác đành đưa nó đi bệnh viện – Bà Ngọc Lan bắt đầu kể với giọng khàn khàn, rưng rưng nước mắt – Khi cầm báo cáo xét nghiệm trên tay mà bác tưởng chừng như trời đất sập đổ. Thằng Phong là đứa con trai duy nhất của bác, mà cũng là đứa cháu trai duy nhất của cả dòng họ, không ngờ nó lại mắc phải căn bệnh này.

Kể xong bà Ngọc Lan bưng mặt khóc nức nở, Ngân hằng cũng đau lòng không cầm được nước mắt. Cô lặng lẽ ngửa mặt lên trời cố gắng kìm nén nước mắt của mình rơi ra. Rõ ràng người mắc bệnh là Lâm Phong, vậy mà vì sao cô lại thấy đau lòng đến như thế, tim đau thắt từng cơn nhức nhối.

- Không còn cách nào sao bác? – Cô ghen ngào hỏi.

Bà Ngọc Lan chậm rãi lắc đầu.

- Gia đình bác đã lần lượt đi xét nghiệm, mong là tìm được tủy thích hợp với thằng Phong, nhưng đáng tiếc là không có ai có tủy thích hợp với nó cả. Cũng may đây là căn bệnh mãn tính, nếu không e rằng thằng Phong đã sớm rời bỏ cuộc sống này. Bác và bác trai đang cố gắng tìm người có tủy thích hợp với thằng Phong, và hy vọng duy nhất chính là thằng bé đó. Nhưng mà ...

Bà không tài nào nói tiếp được, đó là chuyện xấu trong gia đình. Ngân Hằng nghe bà nói, cô hiểu dụng ý của bà Ngọc lan là gì, cô lặng lặng đứng dậy nói:

- Cháu sẽ cố gắng hết sức để khuyên bạn ấy đi xét nghiệm.

Nói xong, cô bỏ đi ra về trong tâm trạng cực kì hoang mang bối rối. Cô phải làm sao đây, phải làm thế nào để khuyên nhủ Minh Nhật. Cô biết nỗi đau trong lòng Minh Nhật rất lớn, nỗi hận trong lòng cậu càng lớn hơn. Bây giờ trong lúc cậu đang lo lắng cho bà, lại bắt buộc cậu đi hiến tủy, chắc chắn sẽ làm tổn thương cậu ấy rất nhiều.

Nhưng nếu không khuyên cậu thì Lâm Phong sẽ phải chết vì căn bệnh ung thư này. Cô đứng giữa hai chàng trai mà cả hai đều có tình ý với mình. Vốn dĩ cô chọn người nào cũng làm người kia bị tổn thương. Cô đã chọn Lâm Phong, đã làm tổn thương Minh Nhật một lần, bây giờ lại vì Lâm Phong lại tiếp tục làm Minh Nhật tổn thương lần nữa.

Lâm Phong ngồi trong nhà nhìn ngọn nến đang dần tàn lụi trên cái bánh sinh nhật rất lớn của mình. Hôm nay là sinh nhật của cậu, sinh nhật tròn 17 tuổi của mình. Là sinh nhật thật sự, không phải là sinh nhật nói dối như lần trước. vậy mà lần này cậu lại cô đơn khi không có cô bên cạnh, càng không có bất cứ bạn bè nào .

Cười nhạt cho nỗi đau của mình, thật không ngờ rằng cậu lại bị mắc căn bệnh ung thư như thế. Cuộc sống của cậu giờ đây phải đếm ngược từng ngày. Cậu từng muốn bình thản chấp nhận nó, coi như đó là một chuyện không hề quan trọng gì. Cho nên cậu vẫn tham dự hội trại, vẫn đón nhận và nắm giữ tình cảm Ngân hằng dành ỉnh. Cho tới khi cậu lần nữa ngất xỉu, nó đã nhắc cho cậu biết rằng cậu đang ảo tưởng một cuộc sống tươi đẹp. Cậu biết rằng mình không nên lún sâu vào cảm xúc tình yêu, nếu không sẽ đau đớn mãi mãi cho đến khi chết.

Cậu đã suy nghĩ rất nhiều mới quyết định quên đi Ngân hằng. Nhưng lại chẳng thể nào quên được. Cậu nhìn con bỏ rơi trầm giọng nói:

- Mà có nhớ bạn ấy không?

- Cộp....

Tiếng gì đó va vào cửa kính của cậu rất nhẹ.

- Cộp

Thêm một tiếng nữa. Lặng phong bèn đứng dậy bước ra xem thử.

Qua ô kính cửa sổ, Ngân hằng đứng bên dưới cầm một cái bánh kem nhỏ, trên đó dót hai cây nến hiện thị năm sinh nhật cậu.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 41

41. Chương 41

Ngân Hằng về nhà , cô thấy ba mình đang ngồi trên ghế trầm tư suy nghĩ, ông gần như không nhận thấy sự xuất hiện của cô. Đạo gần đây, ông thường đi sớm về muộn, nên hai cha con cũng ít dịp gặp mặt nhau, có gặp mặt cũng chỉ trao đổi vài câu hỏi thăm.

Hôm nay ông lại về nhà rất sớm, vẻ mặt có phần mệt mỏi vô cùng. Ngân hằng đứng nhìn ba mình thật lâu, ông gầy đi rất nhiều, da cũng sạm đen. Ngân Hằng cảm thấy thương ba mình nhiều lắm, là trụ cột gia đình nên ông phải vất vả để chăm lo cho cuộc sống đủ đầy của tất cả mọi người trong gia đình.

- Ba – Cô gọi khẽ rồi bước đến bên cạnh ông.

Đôi mắt khép hờ của ông nghe tiếng con gái gọi bèn ngẩng đầu lên, ông mỉm cười nhẹ với Ngân Hằng:

- Con về rồi sao.

- Hôm nay sao ba về sớm vậy hả ba? – Cô cũng cười đáp lại ba rồi ngồi xuống bên cạnh ông, lâu rồi cha con họ chưa từng ở bên cạnh nhau như bây giờ.

- Hôm nay xong việc là ba về nhà luôn. Lâu rồi mấy cha con mình chưa ăn cơm cùng với nhau – Ông vuốt mái tóc cô trả lời.

- Vậy hôm nay để con nấu cơm cho ba ăn – Cô vui vẻ đề nghị.

- Đúng đó, ba thèm cơm con nấu lắm rồi – Ông vui vẻ tán thành.

- Vậy ba đi tắm thay đồ đi, nấu xong con sẽ lên mời ba xuống ăn.

Ông liền gật đầu rồi đứng dậy bước lên lầu.

Ngân Hằng bèn vội vã xuống bếp bắt đầu nấu ăn thay cho chị giúp việc. Khi nấu xong cô lên lầu định gõ cửa phòng mời ba và dì xuống ăn cơm. Bàn tay vừa đưa lên chưa kịp chạm vào cửa thì tiếng nói từ bên trong phòng vọng ra.

- Nếu không ký hợp đồng được thì sao? Công ty sẽ xảy ra chuyện gì? – Giọng bà Kim Lương lo lắng hỏi.

- Tình hình hiện tại rất khó nói, có lẽ là phá sản cũng không chừng – giọng ba cô buồn rầu đáp.

“Phá sản” – Ngân Hằng cảm thấy ghen khi nghe nói đến mấy từ này. Công ty ba cô đã xảy ra chuyện gì? Đạo gần đây ba cô đi sớm về khuya chắc là lo việc của công ty.

- Là lỗi tại em, nếu em không làm Ngân hằng và Gia Bảo bỏ đi, anh cũng không lo lắng mà chạy về đây thì đâu có xảy ra chuyện gì – Bà Kim Lương nước mắt khóc nói.

Cả người Ngân Hằng thấy choáng váng, bủn rủn cả tay chân, cô bước lùi mấy bước mà gần như muốn ngã bật ra sau. Tim gần như ngừng đập đến khó thở.

- Bỏ đi, mọi chuyện cũng đã qua hết rồi. Anh chỉ hi vọng gia đình mình được hạnh phúc mà thôi. Chuyện công ty anh sẽ cố gắng giải quyết – Giọng ba cô vang lên an ủi bà Kim Lương.

- Em hứa với anh, sẽ cố gắng chăm sóc cho gia đình mình, coi Ngân hằng, Gia Bảo như con đẻ của mình. Những sai lầm trước đây em nhất định sẽ sửa đổi, anh hãy bỏ qua cho em. Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ cùng anh gánh vác.

- Cảm ơn em.

Ngân Hằng khẽ nhắm mắt lại, sóng mũi cay nồng, nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt cô. Vì sao mọi chuyện lại như vậy chứ?

Tại sao ông trời lại nhẫn tâm với cô như vậy chứ?

“Khi cô bị ngược đãi, ông không thêm đoái hoài tới. Khi cô cố gắng phản kháng tìm kiếm cuộc sống tốt hơn, ông lại cướp đi của cô một cuộc sống khác.”

Trước đây cô nghĩ là chỉ cần thoát khỏi bà Kim Lương thì có thể sống được cuộc sống hạnh phúc, cho nên cô phớt lờ sự đau khổ của Ngân Quỳnh, phớt lờ sự thay đổi của bà Kim Lương. Nhưng hóa ra chính cô đã tự tay phá đi cuộc sống hạnh phúc của mình, của những người thân trong gia đình. Chỉ vì một phút nông nổi mà cô đã đẩy gia đình vào một cơn sóng gió.

Nếu công ty xảy ra chuyện, gia đình cô sẽ mất tất cả.

Bản thân cô có thể kiếm việc làm, nhưng một đứa con gái chỉ mới 17 tuổi , một đứa con gái không bằng cấp như cô làm sao có thể kiếm được một công việc tốt có thể nuôi sống gia đình.

Ba cô liệu có thể đứng dậy sau cú vấp ngã đau đớn này? Ngân Quỳnh có chịu được sự thay đổi của cuộc sống hay không với thân thể yếu ớt quen sống trong sung sướng. Còn Gia Bảo, nó vẫn còn là một đứa trẻ

Lâm Phong bị bệnh, bà Minh Nhật cần tiền để mổ, công ty của ba cô xảy ra chuyện...Tại sao mọi thứ lại đổ dồn về phía cô như vậy? Tại sao lại để cô phải đối mặt với những chuyện này?

Ngân Hằng khẽ bám vào lang thang cầu thang để giữ bản thân mình không sụp đổ.

- Được rồi, lau nước mắt rồi rửa mặt đi. Gọi Ngân Quỳnh và Gia Bảo xuống nhà ăn cơm. Chắc Ngân hằng cũng nấu cơm xong rồi. Hôm nay gia đình mình phải quây quần hạnh phúc bên nhau. Quên hết chuyện ở công ty đi, còn nước còn tát mà. Đừng để mấy đứa nhỏ sợ hãi – Giọng ba cô trầm trầm lên tiếng khuyên bà Kim Lương.

- Em biết rồi.

Ngân Hằng vội vã lấy lại sự bình tĩnh, cô nhanh chân chạy xuống lầu. Chuyện công ty, ba cô muốn giấu mấy chị em cô, vậy thì cô cũng sẽ im lặng. Hãy để gia đình cô được hạnh phúc bên nhau dù là trong thời gian ngắn ngủi.

Khi mọi người đi xuống nhà, Ngân Hằng đã lấy lại sắc mặt tươi tỉnh mỉm cười nhìn mọi người cười nói:

- Mọi người xuống rồi, vừa đúng lúc con nấu cơm xong. Mời cả nhà ngồi xuống dùng cơm.

- Hihi, em đánh hơi mùi thức ăn thơm lừng mà chị nấu nên vác bụng chạy xuống đây ngay – Ngân Quỳnh chun mũi hít hà thức ăn cười nói.

Ngân Hằng lườm em gái một cái mắng yêu:

- Em đó, chả học được cái gì, chỉ học được cái nịnh bợ.

- Có sao đâu, chị của em, em nịnh. Ai cấm – Ngân Quỳnh nhe răng cười đáp, vừa nói vừa kéo ghế giúp Gia Bảo ngồi , rồi nghiêng đầu hỏi thằng bé – Gia Bảo nói xem, có phải chị hai của chúng ta nấu cơm ngon số 1 hay không?

Gia Bảo gật đầu đưa ngón tay cái lên biểu thị sự khen ngợi bất chước Ngân Quỳnh khen nịnh cô:

- Chị Hằng nấu cơm ngon số 1.

Ngân hằng bật cười, ba cô và bà Kim Lương cũng nhìn nhau cười vui vẻ thưởng thức bữa cơm ấm cúng của gia đình. Ngân Hằng nhìn mọi người ăn cơm vui vẻ, mắt cô bỗng đỏ hoe khi nghĩ đến những ngày tháng sau này.

- Con sao vậy? Mắt con đỏ quá – Ba cô thấy cô ngồi thừ ra bèn quan sát rồi hỏi.

- Con không sao. Hồi nãy sắc hành nên bị cay mắt đó thôi – Cô bèn đáp.

- Con thật là giống mẹ con, nhất là đôi mắt, rất nhạy cảm, dễ xúc động đến rơi nước mắt....nhưng cũng rất mạnh mẽ – Ba cô trầm ngâm nhớ lại người vợ đã mất nói.

- Con thấy gia đình mình hôm nay được ở bên cạnh nhau thế này, con rất vui. Con hy vọng mai này, dù nhà ta có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì vẫn sẽ vui vẻ hạnh phúc như hôm nay. Con hy vọng cuộc sống sau này luôn được sống bên cạnh ba, Gia Bảo , Ngân Quỳnh– Ngân hằng ngập ngừng một lát rồi quay sang bà Kim Lương nhìn bà nói – Và cả dì nữa

“Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng sẽ cùng anh gánh vác” – Cô vì câu nói này mà tha thứ cho tất cả những đau đớn mà bà Kim Lương đã gây ra ỉnh. Có lẽ bà ấy yêu ba cô sâu nặng, vì càng yêu sâu nặng nên càng hận. Còn cô vì quá giống mẹ nên bà ấy mới đem nỗi hận với mẹ cô chuyển sang cho cô.

Con người vì yêu mà sinh hận. Cũng là một người đáng thương.

Tha thứ cho bà ấy cũng đồng thời tha thứ cho chính bản thân cô. Bởi vì cô cũng hận bà ấy rất nhiều.

Bà Kim Lương nghe Ngân hằng nói, bà sững sờ đôi đũa trên tay rơi xuống, quay đầu nhìn Ngân hằng lấp bắp nói:

- Có thật con nghĩ như vậy không?

Cô khẽ cười gật đầu.

Bà Kim Lương xúc động bưng mặt khóc nói:

- Cảm ơn con, cảm ơn con ...

Ngân Hằng khẽ cười hạnh phúc trước đôi mắt đầy hàm ơn của ba cô và Ngân Quỳnh, và trong đôi mắt ngơ ngác của Gia Bảo.

Từ đây, hy vọng gia đình họ được hạnh phúc về sau, dù có giông tố nào ập đến đi chăng nữa.

Ngân Hằng đi tắm rửa xong chở về phòng sau bữa cơm tối vui vẻ và hạnh phúc ấy, cô cầm tấm thẻ vàng của ba nhìn nó và suy nghĩ rất lâu. Tấm thẻ này cô đã đưa cho Minh Nhật để lo cho bà mỗ, nhưng sau đó cậu An đã trả lại cho cô, ông nói rằng ba cậu ấy sẽ chi trả tiền viện phí cho họ.

Nhưng cô biết với bản tính Minh Nhật, cậu nhất định không chịu nhận cái ơn huệ đó, cho nên số tiền trong thẻ này cũng sẽ có lúc dùng đến. Nhưng giờ đây, tình hình công ty ba cô đang xảy ra chuyện, cô nghĩ sẽ rất cần nhiều tiền để trang trải, dù số tiền này chẳng đáng là bao nhiêu so với số tiền cần, nhưng cũng có thể giúp đỡ được phần nào.

Đây chính là điều làm cô cảm thấy phiền não vô cùng. Đưa cho Minh Nhật hay là đưa cho ba cô.

Ngân hằng thở dài vì không biết phải tính sao?

- Cốp

Tiếng vật gì đó va vào cửa sổ phòng cô.

Ngân hằng vội mở cửa nhìn ra bên ngoài, cô thấy Lâm phong đang ngẩng đầu mỉm cười vẫy tay với mình. Cậu mặc một cái áo sơ mi kẻ sọc ngắn tay, quần jeans xanh trông khá bụi, nhưng gương mặt đang mỉm cười của cậu trông rất đáng yêu. Cậu đứng bên ngoài bờ tường hàng rào nhà cô.

Cô vội vã chạy xuống dưới, định mở cổng chạy ra thì Lâm Phong đã nhảy tót lên tường nhà cô ngồi vắt vẻo huýt sáo nhìn cô cười hì hì. Ngân hằng bèn bước về phía đó.

Thấy Ngân hằng đến, Lâm phong ngẩng đầu nhìn lên trời nói:

- Cảm giác ngồi ở đây rất tuyệt, tiếc là nhà mình không có xây tường như thế này?

- Nếu nhà bạn có xây tường, làm sao mình có thể đến tìm bạn được chứ – Ngân Hằng bèn đáp.

- Có muốn lên đây không?

- Muốn.

Cô liền đưa tay lên cao để Lâm Phong kéo mình lên ngồi trên thành tường. Ngồi yên vị trên đó, cô mới quay lại hỏi cậu:

- Sao lại đến đây giờ này?

- Có ba câu trả lời: 1..2...3. Bạn chọn đi – Lâm phong cười cười đáp.

Ngân hằng nhìn ngắm nhìn nụ cười của Lâm Phong rồi quyết định chọn:

- Câu trả lời số 1

- Câu trả lời số 1 là mình nhớ bạn – Lâm phong tự nhiên nói.

Ngân hằng cảm thấy có chút ngượng, hai má cô hồng lên nhưng rất hạnh phúc, bèn hỏi tiếp:

- Vậy câu trả lời số 2.

- Là mình rất nhớ, rất nhớ bạn.

Ngân hằng gật đầu, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, cô thấy tim mình mình đập rộn rã. Những vì sao trên trời dường như lấp lánh hơn mọi ngày.

Cô im lặng không hỏi gì thêm, thì Lâm phong đã lên tiếng:

- Không muốn biết câu trả lời thứ 3 à?

- Chẳng phải câu trả lời thứ 3 là mình rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ bạn hay sao – Cô chớp mắt nhìn Lâm phong hỏi.

Lâm Phong mím môi lắc đầu. Ngân hằng ngỡ ngác một chút bèn hỏi:

- Vậy câu trả lời thứ 3 là gì?

- Là anh rất nhớ em – Lâm Phong trả lời, tay cậu đưa lên chạm nhẹ vào gương mặt cô.

Má cô nóng rang theo cái chạm nhẹ đó, ánh mắt cô bị ánh mắt Lâm Phong cuốn hút muốn lẩn tránh nhưng không tài nào lẩn tránh được. Sự run động của môi tình đầu vừa nhẹ nhàng vừa cuồng nhiệt.

Nó giống như một viên kẹo đường, càng ăn càng thấy ngon, mùi vị khiến ta nhớ mãi không quên.

Trong giây phút ấy, theo nhịp đập của con tim, sợi dây nối liền hai trái tim kéo họ về phía nhau.

Môi họ chạm vào nhau rất nhẹ. Tựa như giọt sương đêm chạm vào cánh hoa rồi đọng lại trên đó.

Mắt họ khẽ nhắm lại, cảm nhận từng hơi thở của nhau hòa quyện vào cơn gió thoảng giữa màn đêm. Dường như họ đã chìm vào không gian hạnh phúc ấm áp nào đó chỉ tồn tại hai người mà thôi.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 42

42. Chương 42

- Có lạnh không? – Ngân Hằng nhìn chiếc áo sơ mi mỏng của Lâm Phong bèn hỏi khi có một cơn gió thổi qua.

- Như vậy sẽ không lạnh nữa – Cậu đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngân hằng, từng ngón tay đan vào nhau siết chặt.

Cảm giác ấm áp từ từng ngón tay chạy thẳng vào tim. Ngọn lửa trong tim bùng cháy lên, xua đi cơn lạnh giá bên ngoài. Hai người họ nhìn nhau, bốn con mắt long lên trong màn đêm khiến mọi thứ xung quanh cũng trở nên ấm áp.

Ngân Hằng từ từ ngã đầu vào vai Lâm Phong, cả hai ngược mắt nhìn lên bầu trời.

Đêm nay trời sao rất sáng.

Hai người cứ im lặng dựa vào nhau như thế, dường như cảnh vật thay lời nói, chất chứa tình cảm của cả hai, cứ bình yên như thế. Mãi lúc sau, Lâm Phong mới nói:

- Nếu như mình có thể sống thật lâu cho đến lúc già, mình muốn trở lại nơi mà chúng ta cắm trại, xây một ngôi nhà bên cạnh bờ hồ đó. Cùng với người mình thích hạnh phúc bên nhau, cùng ngắm sao thế này mỗi tối, bầu trời ở đó thật đẹp. Nếu có thể trồng được, mình muốn trồng một cánh đồng hoa oải hương ở đó. Để chiều chiều có thể cùng người mình thích nắm tay đi dạo mỗi buổi chiều, tận hưởng hương thơm của hoa oải hương.

Sóng mũi Ngân Hằng thấy cay cay khi nghe Lâm Phong nói. Tại sao ước mơ của cậu ấy lại là có thể sống thật lâu cho đến lúc già ...Cô cảm thấy đau lòng vô hạn trước nỗi đau mà Lâm Phong phải chịu và đang cố chôn giấu nó vào trong tận sâu trong tim cậu.

Ngân hằng bắt giác siết chặt lấy tay Lâm Phong, cô ngồi dậy nhìn Lâm Phong nói:

- Chúng ta làm một giao ước đi. Bất luận sau này có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ cùng nhau đến đó, cùng xây một ngôi nhà nhỏ, cùng ngắm sao trời, cùng đi dạo dưới cánh đồng hoa . Cho dù quãng thời gian đó ngắn ngủi là 1 năm, hay 1 tháng, thậm chí là một ngày đi chăng nữa.

Nói xong cô giơ ngón tay út của mình về phía Lâm Phong, cậu nheo mắt nhìn cô rồi cũng gật đầu đưa tay lên làm một cái ngoáy tay xác lập lời hứa của bản thân.

Dưới bầu trời êm ái, họ cùng lập một lời thề, lấy gió làm người nhắc nhở, lấy sao làm chứng, hứa mãi mãi bên cạnh nhau.

Ngân hằng xách mâm cơm nóng hổi đem đến bệnh viện cho Minh Nhật, Ngân Quỳnh đã ở bệnh viện cả buổi, cô bé vừa về nhà nghỉ ngơi.

Khi Ngân Hằng đang đứng đợi thang máy thì có một ông lão tay cầm gậy bước đến gần cũng đứng im chờ đợi thang náy như mình. Ông ta ăn bận snag trọng vô cùng, vừa nhìn vào đã thấy là một ông chủ lớn.

Cửa thang máy mở ra, Ngân Hằng lễ phép chờ ông lão bước vào trước rồi mới bước theo sau. Cô đứng phía sau ông lão. Đang định đưa tay bấm nút tầng thì..

- Bấm lầu 5 – Đột nhiên ông lão ra lệnh

- Ngân hằng có chút ngạc nhiên vì giọng ông lão không giống nhờ vả mà giống như ra lệnh, nhưng thang máy này chỉ có 2 người là cô và ông ấy. Vậy ông ấy đang ra lệnh cho ai ?

Dù có chút bất mãn nhưng Ngân hằng vẫn nghe lời giúp ông ấy bấm nút lên tầng năm. Còn mình ghé qua tầng 6 đi lên.

Khi tới lầu 5, ông lão không có lấy một tiếng cảm ơn nào dành cho cô cứ thể bước ra khỏi thang máy. Bước đi của ông ta đầy tự tin và kêu hãnh.

Khi Ngân Hằng đi lấy nước nóng về giúp cho Minh Nhật để lau người cho bà thì trở lại phòng có chút giật mình khi nhìn thấy ông lão lúc nãy đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế duy nhất có trong phòng này.

Sau lưng ông còn có hai người mặc vest đen theo đứng phía sau. Ông ngồi đối mặt với Minh Nhật im lặng chờ đợi câu trả lời của cậu.

Ngân hằng thấy Minh Nhật mím môi trầm lặng, sắc mặt hầm hầm đầy căm tức.

- Cháu hãy quyết định đi. Nể tình cháu là con cháu của dòng họ Lâm nhà ta. Ta sẽ giúp cho bà nội cháu toàn bộ chi phí phẫu thuật. Còn cháu, ta sẽ nhận lại cháu, từ nay cháu sẽ là cháu nội của ta không gì có thể thay đổi, cháu cũng có quyền thừa kế tài sản của ta như bao đứa cháu khác – Giọng ông ta hung hãn nói .

Minh nhật cười gằn một cái rồi nói:

- Xin lỗi! Từ trước đến giờ tôi không hề có ông nội, cũng không muốn nhận bất cứ ai làm ông nội . Ông làm ơn về đi cho .

Ông ta nheo mắt nhìn Minh Nhật một cái rồi nói:

- Ông nói cho cháu biết, chưa bao giờ ta cầu xin ai, cũng chưa có người từ chối yêu cầu của ta. Cho dù cháu có là cháu của ta cũng không có ngoại lệ, điều kiện ta đặt ra cháu hãy suy nghĩ kỹ đi. Đợi đến khi cháu suy nghĩ kỹ thì hãy đến tìm ta, nhưng dù cháu chấp nhận hay không chấp nhận điều kiện nào đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được. Đừng bao giờ để bản thân mình hối hận, đó là phương châm của dòng họ nhà ta. Máu chảy trong người cháu cũng giống như ta – Ông lạnh lùng nói, và cố ý nhấn mạnh dòng cuối.

Nói rồi không đợi câu trả lời của Minh Nhật, ông ta dứt khoát đứng lên bỏ đi. Hai người theo sau cũng vội vã rút ra danh thiếp đặt lên bàn rồi theo bước chân của ông ta ra ngoài.

Ngân hằng đứng chon chân tại chỗ khi biết ông ta là ông nội của Minh Nhật, cũng có nghĩa ông ta là ông nội của Lâm Phong. Khi ông ta quay người bước ra cửa, hai người chạm mặt nhau, ở ông ta có ánh mắt nghiêm nghị cùng lạnh lùng khiến Ngân hằng sợ hãi cúi đầu né sang một bên.

Ngân hằng vội vã bước vào khi nghe tiếng cười điên dại của Minh Nhật, Minh Nhật thấy cô vào thì cười khố nói:

- Bạn nói xem, mình là một thằng bị bọn họ vứt bỏ không chút đoái hoài tới. Vậy mà dùng một cái họ đến đây giống như là làm ơn ỉn, ban phúc ỉn để mình chịu ơn họ, chấp nhận yêu cầu của họ.

Ngân Hằng biết Minh Nhật rất đau khổ khi những người đó đến đây không phải vì quan tâm thương yêu cậu mà là vì cậu là hy vọng cuối cùng có thể cứu chữa cho Lâm Phong mà thôi. Nhưng nếu cô im lặng, trong khi thái độ của Minh Nhật thể hiện sự căm ghét thấy rõ như vậy làm sao cậu chịu giúp Lâm Phong cơ chứ.

Vì Lâm Phong, Ngân Hằng quyết định lên tiếng:

- Thật ra, cho dù bạn hận họ đến thế nào đi chăng nữa, họ cũng là người thân của bạn. Ông ấy nói dùng, dòng máu chảy trong người bạn là của ông ấy. Dù căm ghét thì cũng nên tha thứ cho họ.

Huông hồ đây là mạng người, nếu như bạn không dang tay giúp đỡ thì Lâm Phong sẽ chết.

- Thì ra bạn cũng biết rồi...Tại sao, tại sao chứ? Tại sao ai cũng đứng về phía hắn ta như vậy chứ? Khi biết mẹ hắn mang thai con trai, họ vứt ***** mình đi với cái thai chưa biết rõ trai gái. Hắn ăn xung mặc sướng, còn mình phải nước nhục mà sống. Vậy mà giờ đây, đến thân thể của mình cũng bắt mình hiến dâng cho hắn. Ngay cả bạn cũng vậy, vì sao người bạn chọn là tên đó chứ không phải là mình? Vì sao cái gì cũng đều là của tên đó chứ – Minh nhật gào lên trong đau khổ.

Ngân Hằng ghen đấng cổ họng, cô không biết trả lời thế nào cả.

- Bà nội sao rồi hả con – Người đàn ông có vẻ mặt tiêu tụy, gương mặt buồn bã chứa đựng nhiều nếp nhăn, râu lung phúng trên gương mặt gầy của ông cho thấy ông đã chịu nhiều khắc khổ.

- Bà- Minh Nhật ghen ngào không thể nói tiếp được khi nhìn cha dượng của mình đang mặc bộ đồ tù tội.

Người đàn ông nhìn vẻ mặt bất lực của Minh Nhật khẽ thờ dài tự trách:

- Tất cả là tại ba, nếu không phải vì ba mang tội thì bà của con đâu có khóc đến mù như thế.

- Không phải lỗi của ba, là lỗi của bọn họ, sẽ có lúc con bắt họ phải trả giá cho tội ác này – Minh Nhật cắn tức gần mạnh tay nói, ánh mắt cậu lóe lên sự hận thù.

- Ba thật không muốn con phải chịu khổ sở như thế này. Con còn nhỏ mà phải chăm lo cho bà, hai bà cháu phải sống khổ sở như thế. Nếu ba có thể đi ra khỏi đây, ba nhất định sẽ không để cho hai bà cháu phải chịu khổ nữa.

- Ba sống ở đây có tốt hay không?

- Cuộc sống trong tù thì làm sao có thể tốt được hả con. Ba chỉ mong có thể cải tạo tốt rồi được ân xá ra sớm mà thôi. Nếu có thể ba chỉ muốn thoát khỏi nơi khủng khiếp này, thoát khỏi bộ quân áo nhục nhã này – Người đàn ông đau đớn nói.

- Ba! Con nhất định tìm cách đưa ba ra khỏi đây, ba hãy chờ con.

- Đừng làm điều gì dại dột, bà thà ngồi tù suốt đời còn hơn phải thấy con xảy ra chuyện. Làm sao ba có thể sống nổi khi mất con.

- Ba yên tâm, con không ngốc nghếch làm điều gì dại dột đâu.

Hai cha con họ nhìn nhau thật lâu, trong đôi mắt cả hai dường như đều chất chứa nỗi oán hận khôn nguôi.

Ba à, công việc ở công ty dạo này vẫn ổn chứ ba – Ngân Hằng cố ý hỏi thăm việc công ty của ba mình.

Ba Ngân Hằng hơi bất ngờ khi nghe cô hỏi, nhưng vì trước đây cô vẫn thường hỏi thăm nên ông bỏ qua nghi ngờ đáp:

- Dạo này công ty khá bận rộn. Do có một số nhân viên nghỉ việc nhưng chưa có người thay.

- Vậy sao? – Ngân Hằng cúi đầu buồn rầu.

- Không có gì đâu? Chỉ là công việc dồn về nhiều hơn, mọi người phải thường xuyên tăng ca. À, đúng rồi – Ông làm như chợt nhớ ra có chuyện chưa nói với cô – Sau này dì con sẽ đến công ty phụ giúp ba, cho nên việc nhà con hãy quán xuyến giúp dì con, có được không?

- Dạ được ạ – Ngân Hằng gật đầu – Ba và dì cứ yên tâm làm việc đi, con sẽ chăm sóc cho Gia Bảo và Ngân Quỳnh,

- Ba cảm ơn con – Ông vuốt nhẹ tóc cô, hai cha con họ mỉm cười ấm áp bên nhau.

Trên đường cô trở về phòng của mình, cô gặp bà Kim Lương đang đi xuống, cô bèn lên tiếng:

- Con nghe nói, dì định đến chỗ làm của ba phụ giúp.

- Dì cũng không biết là mình có giúp được gì hay không nữa. Hy vọng là không gây thêm phiền phức cho ba con – Bà Kim Lương đáp với chút xấu hổ – Việc nhà sau này phải nhờ con.

- Cảm ơn dì rất nhiều. Cảm ơn dì đã không rời bỏ ba lúc khó khăn.

Cô nói xong thì nhìn bà Kim Lương cười chân thành rồi trở về phòng mình trong đôi mắt ngỡ ngàng của bà Kim Lương.

Ngân Hằng trở về phòng của mình, cô thở dài mệt mỏi. Cuộc sống này có quá nhiều khó khăn, mọi thứ kéo đến như cơn bão điên cuồng muốn quét sạch mọi thứ. Cô nhìn hai bàn tay nhỏ bé của mình, hai bàn tay trống không chẳng thể làm gì được cả, chẳng thể chống đỡ được với cuộc sống này

Điện thoại cô chợt reo lên:

- Có thể ra ngoài không? – Giọng Lâm Phong hồ hởi hỏi.

- Đi đâu?

- Bí mật- Lâm Phong cười giấu giếm

Lâm Phong đèo Ngân Hằng trên chiếc xe đạp điện của mình, hai người họ đi đến một nơi khá xa, phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ mới đến.

- Sao hả? Chỗ này thế nào?

Ngân Hằng ngỡ ngàng nhìn cảnh vật trước mặt mình.

- Đẹp quá .

Một màu vàng rực rỡ đang khoe sắc với ánh mặt trời. Từng bông hoa tung người trong gió đón lấy ánh nắng

- Hoa hướng dương thể hiện niềm tin và hy vọng trong tình yêu, luôn hướng về điều tươi sáng nhất. Mình hy vọng tình cảm của hai chúng ta cũng như những đóa hoa hướng dương này. Luôn hướng về điều tươi sáng nhất.

Lâm Phong nói xong, hai người cùng nhìn nhau cười. Hạnh phúc dù cho có ngắn ngủi đến đâu, nhưng hai người vẫn hướng đến những ngày tháng hạnh phúc và vui vẻ mà thôi.

Cả hai người chơi vui vẻ một lát, đột nhiên Lâm Phong cảm thấy trong người phát lạnh, sau đó ngã xuống đất. Ngân Hằng hoảng hốt kêu lên.

Ngân Hằng ngồi trên xe cấp cứu nắm lấy bàn tay lạnh giá của Lâm Phong nhìn gương mặt xanh xao của Lâm Phong khóc nức nở.

- Xin lỗi, vì đã giấu bạn – Lâm Phong thều thào trong ống thở khí – Thật ra mình....

- Đừng nói nữa, mình biết rồi – Cô ngăn không cho Lâm Phong dung sức nói, cô muốn cậu giữ gìn sức khỏe.

- Bạn biết sao – Lâm Phong nhủ mảy nhìn cô với ánh mắt đau buồn, cậu cup mắt xuống im lặng trầm tư.

Ngân Hằng sợ Lâm Phong nghĩ cô đang thương hại cậu nên muốn trấn an:

- Mình kể cho bạn nghe một câu chuyện nha. Đừng nghĩ gì hết cho đến khi bạn nghe xong câu chuyện này: "Một ngày, có một cậu bé nói với một cô bé " Nếu chỉ có một bát canh trường sinh , một nửa anh sẽ cho cha mẹ, nửa còn lại sẽ cho em". Cô bé đã yêu cậu bé rồi. Năm đó cậu bé 12 tuổi, cô bé 10 tuổi.

10 năm trôi qua, ngôi làng bị một cơn lũ tràn qua, chàng trai dốc hết sức cứu người bị nạn, có người già, trẻ con, có người quen biết, có người không quen biết , duy chỉ có cô gái là anh không tự mình đi cứu, sau khi cô ấy được người khác cứu rồi, có người hỏi anh rằng "Đã yêu cô ấy, sao anh không cứu cô " anh từ tốn trả lời "Chính vì tôi yêu cô ấy, tôi mới cứu người khác trước. Cô ấy chết rồi, thì tôi cũng không sống nữa" 1 năm sau đó hai người họ kết hôn. Năm đó anh 22 tuổi, cô 20 tuổi.

Về sau , cả nước mất mùa, hai người họ cũng lâm vào cảnh nghèo khó kiệt quệ. Cuối cùng chỉ còn lại một chút miến, chút miến này đủ nấu thành một bát. Anh không nỡ ăn, nhường cho cô, cô cũng không nỡ ăn, nhường cho anh ăn! 3 ngày sau, bát canh miến ấy bị mốc. Năm đó anh 42 tuổi, cô 40 tuổi.

Do ông bà trước đây là thành phần địa chủ, cho nên anh bị đem ra đấu tố. Trong khoảng thời gian này, "tổ chức" giao cho cô nhiệm vụ phải " Vạch ra giới tuyến, phân rõ trắng đen", cô nói " Tôi không biết trong bộ phận nhân dân ai là giặc, nhưng tôi biết, anh ấy là người tốt, anh ấy yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy, thế là đủ rồi." Tiếp đó, họ bên nhau lần lượt chịu từng cái tát một. Treo biển làm du lịch, đôi vợ chồng trong những năm tháng khó khăn đã nhận ra số mệnh tương đồng ! năm đó anh 52 tuổi, cô 50 tuổi.

Rất nhiều năm qua đi, ông và bà cùng nhau tập luyện khí công, rèn luyện sức khỏe. Thời kỳ này họ đã chuyển về thành phố, sáng sớm mỗi ngày đều đi xe bus đến công viên trung tâm, có người thanh niên thấy vậy nhường chỗ, nhưng hai người đều không ai chịu ngồi vì người còn lại phải đứng, họ tay trong tay dựa vào nhau, trên khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc. Những người trên chiếc xe ấy xúc động mà đều tự động đứng dậy. Năm đó ông 72 tuổi, bà 70 tuổi.

Bà nói " Nếu 10 năm nữa chúng ta cùng chết, tôi sẽ trở thành ông còn ông sẽ trở thành tôi, để ông cũng được uống phần canh trường sinh mà ông tặng!"

- Tuy chúng ta không có được cái tình cảm từ thuở bé ấy. Nhưng bạn là người ính rất nhiều thứ. Mình cũng giống như bà cụ đó, có được niềm vui từ bạn trong cuộc sống tràn ngập nỗi buồn của mình. Niềm vui của mình cũng giống như canh trường sinh của bà cụ ấy. Cho nên dù có trải qua bất cứ chuyện gì mình vẫn muốn ở bên cạnh bạn. Bởi vì có bạn mình mới có thể hướng đến những điều tươi đẹp nhất. Hứa với mình, sẽ cùng mình nắm tay ngắm nhìn hoa hướng dương đến cuối cuộc đời có được không?

Giọt nước mắt của Lâm Phong rơi xuống, cậu khẽ gật đầu, siết chặt lấy bàn tay Ngân Hằng.

Lâm Phong được đưa vào phòng cấp cứu cũng là lúc ba mẹ cậu chạy đến. Nhìn Ngân Hằng hốc hác ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu, bà dựa vào lòng chồng bật khóc, yếu ớt nói:

- Phải làm sao đây, thằng bé thật là đáng thương. Nếu nó có mệnh hệ gì? Em cũng không muốn sống nữa.

Ngân Hằng ngửa mặt lên trời cố kiềm nén nước mắt, cô siết chặt tay quyết định đến gặp Minh Nhật. Cô sẽ cầu xin cậu ấy lần nữa, dù phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào. Dù là một hy vọng mỏng manh, nhưng cô vẫn muốn thử. Cứ một ngày trôi qua, tính mạng Lâm Phong ngày càng hiu hắt

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 43

43. Chương 43

Đã có sự quyết tâm, Ngân hằng đi đến bệnh viện gặp Minh Nhật, cô hy vọng có thể tìm được một tia hy vọng dù rằng rất mong manh từ Minh Nhật.

Nhưng Minh Nhật không hề có ở bệnh viện, người chăm sóc bà cậu chính là cậu An, cậu An bèn nói cho Ngân Hằng biết Minh Nhật đi đâu.

- Nó đi viếng mộ mẹ ở nghĩa trang rồi....

Ngân Hằng vừa nghe xong liền quay lưng đi tìm cậu ấy ngay lập tức.

Nghĩa trang cũng là điểm chung của họ, bởi vì nơi đó có hai người mẹ mà họ hết mực yêu quý đang nằm. Cô và Minh Nhật đều là những đứa trẻ mồ côi mẹ, cho nên cả hai rất hiểu tình cảm mình dành ẹ là như thế nào.

Ngân Hằng cầm trên tay hai bó hoa cúc trắng, cô đến mộ mẹ mình, muốn đặt lên đó một bó hoa cúc. Không ngờ lại thấy trước mộ mẹ là một bó hoa cúc trắng khác, không cần nghĩ, cô cũng biết người đặt bó hoa ấy là ai. Hai người họ đã từng hứa khi ai đến viếng thăm mộ mẹ, sẽ viếng thăm mộ mẹ của người kia. Đó là một lời hứa hẹn.

Đặt bó hoa cúc xuống mộ mẹ mình, Ngân Hằng thì thầm với mẹ mình vài câu rồi tiến lại phần mộ của mẹ Minh Nhật. Từ xa xa, cô đã thấy bóng dáng cao ráo của Minh Nhật đang đứng yên trước mộ mẹ của cậu. Cô tiến lại gần thì nhìn thấy được vẻ mặt chất chứa đau buồn của Minh Nhật. Bên dưới là một tờ xét nghiệm nhàu nát.

Cô đặt nhẹ bó hoa cúc trước mộ mẹ của Minh Nhật, bên cạnh bó hoa của cậu ấy, cúi lạy vài cái rồi quay người nhìn tờ xét nghiệm dưới đất kia.

Ngân Hằng nhặt tờ xét nghiệm đó lên xem xét. Quả nhiên đây là báo cáo xét nghiệm cho thấy tủy của Minh Nhật rất thích hợp để hiến cho Lâm Phong.

Ngân Hằng vuốt tờ giấy thật phẳng thơm rồi đặt ngay ngắn trước phần mộ của mẹ Minh Nhật.

- Là cậu An nói cho bạn biết mình ở đây sao? – Minh Nhật đứng im lặng nhìn cô này giờ bỗng lên tiếng.

Ngân Hằng không trả lời mà gật đầu, cô đứng dậy đối diện với Minh Nhật.

- Bạn có thấy buồn cười hay không? Mình là đứa trẻ mà họ đã bỏ rơi không ngó ngàng đến, thậm chí họ còn không muốn sự có mặt của mình trên cõi đời này nữa. Chỉ vì họ đã có một đứa con khác, trong bao nhiêu năm qua, họ không hề ngó ngàng gì đến mình. Bây giờ thì sao nào, đứa con đó của họ mắc bệnh, mà người duy nhất có thể cứu lại là mình. Ông trời quả thật quá công bằng rồi. Ông ta cho người cái này thì lấy đi cái kia. Ông ta cho tên khốn ấy có tất cả, nhưng lại lấy đi sức khỏe và sự sống của tên khốn ấy.

- Bạn cho đó là sự công bằng hay sao – Ngân Hằng phẫn nộ lên tiếng.

Minh Nhật nhìn cô bằng đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa nhiều tâm tư.

- Bạn có cuộc sống đau buồn, cực khổ, gia đình bạn tan nát, mẹ mất, ba bị đi tù, bạn cho rằng đó là lỗi của Lâm Phong hay sao? Bạn sai rồi, sai nghiêm trọng rồi. Người có lỗi với bạn không phải là bạn ấy, người có lỗi với bạn là ba mẹ của bạn ấy, không phải bạn ấy. Lâm Phong cũng như bạn, cả hai đều là những người vô tội. Mọi tội lỗi của ba mẹ bạn ấy, không liên quan gì đến bạn ấy. Nếu muốn hận, hãy hận ba mẹ của bạn ấy.

- Không phải lỗi của tên đó ư!- Minh Nhật bật cười lớn rồi gằn giọng nói trong giận dữ – Nếu như không có tên đó, thì vị trí hiện nay mà hân ta có sẽ là của mình, bạn hiểu không hả? Vậy thì mình cần gì phải mang tiếng là con của tội phạm, cần gì mỗi ngày đánh nhau đến chảy máu vì bị nhục mạ. Sẽ không có ai nhìn mình bằng cặp mắt khinh rẻ và mắng ****. Cuộc sống của mình sẽ hạnh phúc như bao đứa trẻ khác.

- Phải! nếu như không có Lâm Phong, thì có lẽ vị trí đó rất có thể đã thuộc về bạn. Nhưng chẳng có ai có thể chọn lựa ỉnh cuộc sống khi chưa sinh ra cả. Lâm phong cũng vậy, bạn ấy chẳng thể lựa chọn cuộc sống cho riêng bạn ấy khi còn trong bụng mẹ, ...là cuộc sống chọn bạn ấy. Bạn cũng vậy, là cuộc sống này đã chọn bạn. Đúng là cuộc sống khắc nghiệt đã chọn bạn, khiến bạn oán trách.

Nhưng bạn có nghĩ đến việc, nếu không có Lâm Phong, vị trí đó thuộc về bạn, còn mẹ bạn thì sao?

Mẹ bạn liệu có thể vì bạn mà có được cuộc sống giàu sang hay không? Hay bà phải đau khổ mang nặng đẻ đau rồi sau đó đứa ruột nhìn bạn rồi xa bà ấy. Bạn nghĩ đến điều này chưa?

Minh Nhật ngậy người trước lời Ngân hằng, cuộc sống khốc liệt đã chọn cậu, nếu cậu chấp nhận cuộc sống giàu sang này thì mẹ cậu sẽ đau khổ.

Ngân Hằng thấy Minh Nhật đã bị tác động trước những lời mình nói, cô bèn nói thêm vào:

- Minh Nhật, bạn thử nghĩ xem, liệu mẹ bạn có vui khi bạn sống trong cảm hận hay không? Liệu bác ấy có muốn bạn đứng nhìn người anh em cùng chung dòng máu của bạn chết hay không?

- Anh em cùng chung dòng máu haha – Minh Nhật phá ra cười, sau đó cậu đưa đôi mắt đầy tức giận nhìn Ngân Hằng – Tại sao mình phải coi tên khốn đó là anh em cơ chứ. Là bởi vì mình và tên đó có cùng huyết thống à. Thật buồn cười.

- Minh Nhật, bạn suy nghĩ kỹ lại đi. Cứ coi như Lâm Phong không phải là anh em với bạn thì sao. Đối với một người xa lạ bạn còn giúp đỡ thì tại sao lại không chịu cứu một mạng sống chứ.

- Người xa lạ....- Minh Nhật nhìn cô với ánh mắt châm biếm – Mình giúp bạn bởi vì mình thích bạn.

Ngân Hằng hơi ngây người khi nghe Minh Nhật nói thẳng ra như thế.

- Nhưng tại sao? Tại sao ngay cả bạn cũng đứng về phía Lâm Phong, tại sao người bạn chọn là Lâm Phong chứ không phải mình cơ chứ – Minh Nhật nhìn Ngân Hằng buông lời oán trách – Mình đã nghĩ, chúng ta giống nhau như vậy, người thích hợp với bạn là mình chứ không phải là Lâm Phong.

- Tình cảm là một thứ không thể nắm bắt được, nó không thuộc vào lý trí mà là thuộc con tim. Có lẽ vì hoàn cảnh chúng ta quá giống nhau, cho nên mới không thích hợp với nhau. Bởi vì con người ta cần tìm những chỗ thiếu của mình mà bồi đắp vào để tạo nên hai nửa hoàn chỉnh của tâm hồn. Chúng ta đều là những con người lạnh lùng, nhưng co rút lại vào một góc lẩn tránh tất cả mọi người. Vừa mang nỗi cô đơn, vừa mang nỗi sợ hãi không dám cho ai đụng đến vì sợ bản thân lại bị tổn thương. Nhưng Lâm Phong thì khác, bạn ấy gần như trái ngược với chúng ta. Bạn ấy như một ngọn lửa sôi nổi và dũng cảm. Bạn ấy nghĩ điều gì thì sẽ làm điều đó, muốn nói gì thì sẽ nói ra chứ không giữ mãi trong lòng như chúng ta. Bạn ấy là cơn gió nóng thổi đến khiến mình thấy ấm áp.

- Hóa ra là như vậy – Minh Nhật cười nhạt – Vì mình là kẻ lạnh lùng nên bạn chọn hẳn chứ không chọn mình. Haha...

Ngân Hằng muốn phủ nhận nhưng lời nói lại không thể ra khỏi miệng. Cô cũng từng nghĩ, nếu như mình không bị tình cảm chân thành của Lâm Phong làm cảm động, vậy thì có thể chấp nhận Minh Nhật hay không? Có lẽ nếu không gặp Lâm Phong, cô sẽ đón nhận Minh Nhật, vì cậu ấy hiểu cô nhất.

- Bạn nói đúng, mình là kẻ lạnh lùng, chỉ muốn bảo vệ bản thân mà thôi. Cho nên mình sẽ không vì tên đó mà làm tổn thương bản thân mình đâu.

- Mình thật thất vọng vì bạn. Bây giờ, mình đã hiểu rõ hơn lý do vì sao mình chọn Lâm Phong. Bạn ấy dù tính tình bốc đồng lại trẻ con, nhưng có một điều, bạn ấy sẽ không ích kỷ, không bỏ rơi người bị nạn, dù đó chỉ là con chó con bunn bị người ta vứt bỏ – Ngân Hằng nghĩ đến con Bò rơi được Lâm Phong nhặt về khi lần đầu hai người gặp nhau – Còn bạn thì sao. Bạn ích kỷ, bạn bị sự thù hận làm che mờ lý trí, bạn có thể ngoảnh mặt làm ngơ trước một người sắp chết, hơn hết, người đó lại là anh em với bạn.

- Nếu như mình cứu tên đó, mình nhận được cái gì chứ – Minh Nhật phẫn nộ trước lời trách móc của Ngân Hằng – Bạn nói xem, mình sẽ nhận được cái gì?

- Giúp người là điều nên làm, không nên đòi hỏi người khác báo đáp.

- Nhưng nếu mình đòi hỏi thì sao?

Không gì làm tình yêu xa cách.

- Mẹ...khoảng bao lâu thì con sẽ chết – Lâm Phong quay mặt nhìn lên trời sau khi tỉnh lại, một giọt nước mắt từ gương mặt cậu rơi ra. Cậu biết bàn tay ấm áp nắm lấy tay cậu là của mẹ mình, bà lúc nào cũng ở bên cạnh cậu lo lắng – Thật tiếc là con đã bỏ lỡ quá nhiều

Vốn vẫn tưởng có thể vui vẻ cùng Ngân Hằng hết ngày hôm qua, vậy mà....Con người thường chẳng bao giờ biết quý trọng thời gian, chỉ đến khi nó trôi qua, mới bắt đầu thấy hối tiếc.

Cậu từng nghĩ, bản thân có một cuộc sống vô cùng đầy đủ, thậm chí cảm thấy cuộc sống này quá ư nhàm chán. Cậu cho rằng mình còn quá trẻ, mình còn rất nhiều thời gian cho nên đã bỏ phí rất nhiều thời gian mà không biết rằng nó sẽ bị lấy đi bất ngờ như thế.

Cuộc sống trước mặt cậu là một màn tầm tối, bởi vì cậu không biết khoảng thời gian còn lại của bản thân là bao lâu. Đột nhiên cảm thấy còn có quá nhiều việc cậu muốn thực hiện, còn rất nhiều việc cậu chưa làm. Cậu cảm thấy vô cùng tiếc nuối và hối hận vì đã bỏ lỡ khoảng thời gian qua

Nghe con trai hỏi, bà Ngọc Lan bưng mặt khóc trong đau đớn.

Bà còn nhớ, vào cái ngày Lâm Phong thi xong môn thi cuối cùng rồi trở về trong tình trạng ướm hết toàn thân, sau đó bị sốt cao, bà phải hốt hoảng đưa cậu đi bệnh viện. Sau đó phát hiện ra căn bệnh

Ngay từ lúc biết Lâm Phong mắc bệnh ung thư máu, ban đầu chồng bà muốn giấu giếm không cho Lâm Phong biết sự thật này cho đến khi tìm ra được người có tủy thích hợp. Bà cũng muốn Lâm Phong có thể vui vẻ mà sống tiếp cho nên bà cũng đồng ý với ý kiến của chồng.

Nhưng khi bà nghe Lâm Phong nói ra những ước mơ của mình bằng giọng đau buồn, bà biết rằng không thể giấu con trai về căn bệnh này. Bởi vì bà muốn rằng...lỡ chẳng may chẳng thể tìm được tủy thích hợp thì ít ra trong thời gian còn lại, Lâm Phong có thể thực hiện được ước mơ của mình. Bà không muốn con trai có điều hối tiếc khi ra đi.

Bà đã đau khổ biết bao nhiêu khi hay tin này, thương cho đứa con trai còn chưa trải qua cái tuổi 17. Đó là đứa con bà đứt ruột đẻ ra, là đứa con rất khó khăn mới có được. Vậy mà ông trời lại nỡ cướp mất nó khỏi tay bà.

Khi bà quyết tâm nói ra cho Lâm Phong biết, bà nghĩ thẳng bé sẽ suy sụp nhiều lắm, nhưng bà không ngờ Lâm Phong lại đón nhận sự thật này một cách bình thản. Lâm Phong chỉ hỏi bà một câu

- Tại sao căn bệnh này lại chọn con hả mẹ.

Chỉ một câu thôi, cũng khiến bà đau như đứt từng đoạn ruột. Tại sao hạnh phúc và vui vẻ không chọn con bà. Hay kẻ chọn con bà là sự gian nan vất vả, bà cũng có thể chấp nhận. Vậy mà căn bệnh này lại chọn con bà, thần chết lại chọn con của bà.

Chỉ là một câu nói thôi, nó cũng nói lên sự đau long vô cùng tận của Lâm Phong. Nỗi đau này quá lớn, lớn đến nỗi muốn từ chối nó cũng không được, nên chỉ có thể chấp nhận nó trong đau đớn mà thôi

Lâm Phong chỉ hỏi bà đúng câu đó mà thôi. Sau đó không nói thêm gì hết cho đến bây giờ.

Đây là lần thứ hai Lâm Phong hỏi bà, nhưng lại không ngờ Lâm Phong lại hỏi bà về thời gian cậu còn tồn tại trên cõi đời này.

Bà Ngọc Lan khóc nức nở lắc đầu nói:

- Không đâu? Con đừng có suy nghĩ bậy như thế. Rồi chúng ta sẽ tìm được người có tủy phù hợp với con, con yên tâm tĩnh dưỡng đi.

- Mẹ! Con xin lỗi mẹ, con toàn làm mẹ lo lắng cho con mà thôi – Cậu nhìn những giọt nước mắt trên mặt mẹ đau lòng đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt đó.

- Không đâu! Con là con trai ngoan nhất của mẹ – Bà Ngọc Lan cố gắng kiềm nén nước mắt của mình, bà không muốn làm Lâm Phong thêm đau lòng nữa

Lâm Tịnh cũng bước đến vỗ nhẹ vai mẹ nói:

- Được rồi, có Ngân Hằng ở đây, hai người làm vậy sẽ khiến cô bé khó xử đó.

Nghe nói, Lâm Phong mới giật mình quay lại tìm kiếm, cậu phát hiện ra Ngân Hằng đang đứng bên cạnh cửa sổ nhìn về phía cậu, chớp mũi và khóe mắt cô có chút đỏ.

- Để hai đứa nó nói chuyện đi mẹ, chúng ta đi tìm bác sĩ nói chuyện – Lâm Tịnh thấy vậy bèn khuyên mẹ mình.

Bà Ngọc Lan cũng gạt đầu rồi đứng dậy theo Lâm Tịnh ra ngoài

Từ lúc biết Ngân Hằng ở đây, ánh mắt Lâm Phong không rời khỏi dáng người cô. Cậu chưa đủ dũng cảm để nói rõ với cô về căn bệnh mà cậu mắc phải. Nhưng xem ra giờ đây cô đã biết hết tất cả rồi. Ánh mắt cô

nhìn cậu không chớp, đôi mắt màu đen trong suốt đó đang ẩn chứa nét buồn đau. Là sự đau buồn hay là sự thương cảm.

Ngân Hằng tiến lại gần trong ánh nhìn không dứt của Lâm Phong. Khi cô dừng lại, Lâm Phong nén đau thương quay đầu nói

- Bạn đi đi.

- Vì sao? Chỉ vì bạn bị ung thư máu hay sao?

- Vì mình không cho bạn được bất cứ lời hứa hẹn nào cả. Lời hứa mà các chàng trai đều hứa với người con gái mình yêu

- Nếu mình nói, mình không cần lời hứa hẹn thì sao? Nếu mình nói, dù thời gian bên bạn là những giây phút ngắn ngủi mình cũng chấp nhận, chỉ cần....- Cô ngừng lại nhìn cậu im lặng.

Lâm Phong thấy Ngân Hằng bỏ lỡ câu nói, cho nên quay đầu lại, mong muốn nghe tiếp câu nói bỏ dở kia. Ngân Hằng thấy Lâm Phong quay đầu nhìn mình, cô nhướn miệng cười nói:

- Chỉ cần bạn luôn nhìn về phía mình. Thật ra yêu cầu của con gái rất đơn giản. Bất luận thời gian hai người bên nhau có bao nhiêu lâu đi chăng nữa, chỉ cần trong lòng người con trai luôn luôn chỉ có hình bóng của người con gái đó là đủ rồi. Đó là nguyện ước muôn đời của con gái. Cho nên....- Cô dừng lại nhìn sâu vào ánh mắt Lâm Phong xúc động nói – Cho nên, bất luận là thời gian bao nhiêu lâu, bất luận là thời gian bạn dành inh chỉ còn 1 tháng, 1 tuần.... hay chỉ là 1 giây, trong lòng bạn chỉ có một mình mình là đủ rồi. Bởi vì ...em yêu anh – Ngân Hằng chậm rãi nói ra ba tiếng thổ lộ.

Môi Lâm Phong run run mấp mấp không thành lời trước lời thổ lộ của Ngân Hằng.

- Trong lòng bạn có không? – Cô lên tiếng hỏi

Khóe mắt cay nồng, toàn thân run lên những giai điệu hạnh phúc. Lâm Phong gắng gượng ngồi dậy, Ngân Hằng thấy vậy vội đến giúp đỡ cậu. Sau khi đã có thể đối mặt với nhau Lâm Phong nhìn thẳng vào mắt Ngân Hằng và đáp:

- Có. Trong lòng mình từ giây phút bắt đầu thì vẫn luôn chỉ có bạn. Chỉ có riêng một mình bạn mà thôi.

Ngân Hằng khẽ mỉm cười hạnh phúc gật đầu, nước mắt rơi xuống mặt cô, rơi xuống bàn tay Lâm Phong, một cảm giác nóng hổi và ấm áp lan tỏa giữa hai trái tim trong sáng. Giữa mối tình vụng dại ngây thơ, giữa đau khổ và hạnh phúc.

- Hứa với mình, không được nản lòng. Bạn phải luôn cố gắng tiếp tục sống, cho dù rằng chẳng có một tia hy vọng mong manh nào. Hãy vì mình mà sống tốt có được không?

Lâm Phong gật đầu choàng tay ôm lấy Ngân Hằng. Cái gật đầu mang theo lời hứa, dù rằng ngày mai cậu có thể nhắm mắt xuôi tay đi chăng nữa. Cái ôm ấm áp thể hiện tình yêu chân thành của cậu qua từng hơi ấm yêu thương

Ngân Hằng tựa người vào vai Lâm Phong, cô khẽ nhắm mắt lại, răng cắn chặt môi đến chảy máu, cố gắng kìm nén sự đau lòng đang dần xé trong lòng cô

Hai người trò chuyện thật nhiều bên nhau.

- Điều mình hối tiếc là chúng ta chưa chính thức hẹn hò, cùng nhau đi chơi, làm những việc mà mấy cặp tình nhân hay làm – Lâm Phong thờ dãi buồn rầu nói.

- Chẳng phải chúng ta cũng đi chơi trò chơi với nhau, cùng nhau đi chợ, cùng nhau đi ngắm hoa hướng dương đó sao? – Ngân Hằng tròn mắt nhìn cậu nói.

- Không đúng. Đó không phải là hẹn hò chính thức – Lâm Phong phản bác lại.

- Vậy phải như thế nào? – Ngân Hằng phải thú nhận, lĩnh vực này cô hoàn toàn không biết tí nào.

- Hẹn hò là phải nắm tay nhau đi trên phố – Lâm Phong đỏ mặt ấp úng nói – Mình có thể lớn tiếng nói với mọi người bạn là bạn gái mình, còn nữa....

Cậu xấu hổ không dám nói tiếp. Về xấu hổ đỏ cả mặt của cậu rất dễ thương, cái dễ thương ngây ngô của những chàng trai mới lớn khiến trái tim Ngân hằng đập rộn rang

Cô luồn nhẹ bàn tay mình vào trong lòng bàn tay Lâm Phong, nhìn cậu cười nói:

- Đợi bạn khỏe hơn một chút, tụi mình cùng nhau đi hẹn hò có được không?

Lâm Phong vui vẻ nhanh chóng gật đầu. Hai bàn tay siết chặt vào nhau thành một sợi dây bền bỉ.

Đợi khi Lâm Phong ngủ say, Ngân Hằng mới rút tay mình ra khỏi tay cậu. Cô nhìn Lâm Phong bằng ánh mắt đau buồn, cô đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt cậu cảm nhận hơi thở của cậu vươn vãn nơi đầu ngón tay mình

Nước mắt lại lã lã trên mặt cô, Ngân hằng đưa tay lau nước mắt khẽ nói thầm: “ Xin lỗi! Lời hứa ở bên cạnh cậu, e rằng mình không thể giữ.

Cô nhẹ nhàng bước ra ngoài, siết chặt chiếc điện thoại rồi bấm số gọi.

- Thực hiện đi. Mình chấp nhận yêu cầu của bạn.

- Thật hả mẹ? – Lâm Phong hớn hở reo lên hỏi khi bà Ngọc Lan thông báo rằng đã tìm được người có túy phù hợp với cậu rồi.

Bà Ngọc Lan nhìn niềm vui ngập tràn trên nét mặt của Lâm Phong hạnh phúc gật đầu, bà đưa tay vuốt lại mái tóc cho Lâm Phong rồi nói:

- Bây giờ đã tìm được người rồi, con không được buồn rầu nữa có biết không? Không được bỏ mặc bản thân nữa, mau chóng lấy lại sức khỏe và tinh thần để chuẩn bị làm phẫu thuật. Ba và bác sĩ đang bàn xem thời điểm thích hợp để làm phẫu thuật cho con.

- Có phải chỉ cần phẫu thuật xong thì con có thể sống tốt phải không mẹ? – Lâm Phong e dè hỏi lại mẹ mình.

Gương mặt bà Ngọc Lan thoáng khựng lại, lời bác sĩ vẫn vang lên bên tai bà :” Thật ra dù phẫu thuật có thành công đi chăng nữa, người bệnh vẫn phải đối mặt với nhiều vấn đề. Hệ miễn dịch bị suy yếu, rất dễ mắc các chứng bệnh khác. Phải thường xuyên uống thuốc sau phẫu thuật....”

- Mẹ.....- Lâm Phong hoang mang nhìn mẹ gọi.

- Chuyện gì? – Bà giật mình ngơ ngác hỏi lại Lâm Phong.

- Mẹ làm sao vậy, mẹ mệt à ? – Lâm Phong nhìn mẹ mình lo lắng.

- Mẹ không sao, chị là mẹ đang suy nghĩ xem nên làm gì để chúc mừng sau khi con phẫu thuật xong – Bà nhẹ nhàng cười nói rồi xoa đầu Lâm Phong.

- Mẹ...- Lâm Phong kêu lên khi bị mẹ xoa đầu như một đứa trẻ.

- Sao vậy?

- Con lớn rồi, người ta nhìn thấy sẽ mất mặt lắm – Lâm Phong phụng phịu hờn dỗi trách.

Bà Ngọc Lan phì cười nhìn con trai, đưa tay bẹo má cậu:

- Con sợ ai nhìn thấy hả? Không phải là Ngân hằng đó chứ?

- Mẹ lại trêu con nữa – Lâm Phong đỏ mặt đẩy tay mẹ mình ra khỏi mặt mình nhưng bà Ngọc Lan vẫn muốn trêu chọc đứa con trai của mình nên vẫn không buông tha.

Hai mẹ con cứ đùa giỡn như thế thì...

- Cốc ...cốc ...cốc...

Cánh cửa phòng bệnh mở toang, nhưng vì lịch sự nên Ngân Hằng vẫn gõ cửa thông báo. Hai mẹ con bèn ngừng đùa mà nhìn ra cửa .

- Bạn đến rồi – Lâm Phong thấy Ngân Hằng thì hôn hờ reo lên thông báo – Đã tìm được người có tủy phù hợp với mình rồi.
- Thật vậy sao – Ngân Hằng cố gắng cười thật tươi nói.
- Thật. Chỉ vài bữa nữa thôi sẽ phẫu thuật ghép tủy – Bà Ngọc Lan đáp thay lời Lâm Phong.
- Bây giờ bạn ấy khỏe chưa bác? Có thể ra ngoài được hay không? – Ngân Hằng nhìn bà Ngọc Lan hỏi.
- Rồi. Bác nghĩ, bác sĩ sẽ chấp nhận – bà Ngọc Lan gật đầu đáp.
- Chúng ta đi đâu à? – Lâm Phong nhìn Ngân Hằng ngơ ngác hỏi.
- Chúng ta đi hẹn hò.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 44

44. Chương 44

- Anh làm gì vậy. Anh say rồi, buông tôi ra – Ngân Hằng kinh hãi hét lên.
 - Em ngoan đi. Anh sẽ đối xử thật tốt với em – Tên Hào cúi người hôn lên gương mặt đang cố tránh né đôi môi nham nhở của hắn ta, nhưng vẫn bị hắn hôn vào mặt.
 - Không cần, anh mau buông tôi ra – Cô đẩy thật mạnh hắn ta ra khỏi người mình, đã có sự chuẩn bị nên Ngân Hằng nhanh chóng thoát ra khỏi vòng tay của hắn ta, cô trừng mắt nhìn hắn căm giận cảnh cáo – Nếu anh dám làm vậy, tôi sẽ báo cảnh sát.
 - Báo cảnh sát – Tên hào nghe cô nói thì hừ mũi tức giận nói – Nếu mày dám báo cảnh sát, ba mày lập tức ngồi tù, mày có biết không hả. Tao nhân nhượng mày, vậy mà mày không biết hướng, bày đặt lên mặt với tao à. Nói ày biết, con gái theo tao xếp hàng dài kia kia. Mày được tao để mắt đến, còn bày đặt làm cao.
- Nói xong, hắn ta nhìn cô dịu giọng nói:
- Ngoan ngoan nghe lời anh. Anh thương, anh sẽ đối xử dịu dàng với em.
- Hắn tiến tới phía trước mặt cô, Ngân Hằng lập tức lùi người lại. Cô cắn răng nhìn hắn ta yếu ớt cầu xin:
- Em xin anh tha cho em đi có được không?
 - Tha cho em...- Hắn làm ra giọng ngạc nhiên – Anh có làm gì đâu mà em lại xin anh tha chứ. Em là vợ sắp cưới của anh, những chuyện này trước sau gì chúng ta cũng sẽ làm. Chỉ là anh muốn hưởng thụ nét đẹp của em trước mà thôi – Giọng của hắn ta đầy vẻ ám muội đáng sợ.
- Ngân Hằng thấy lạnh run cả người. Cô lùi thêm mấy bước rồi nhanh chóng quay lưng bỏ chạy. Cô phải thoát ra khỏi đây, cô không muốn bị hắn ta làm nhục. Cô thật sự không muốn đời con gái của mình bị vùi dập vào tay một kẻ như hắn ta. Cô phải thoát ra bên ngoài....
- Cô và Lâm Phong cùng các bạn đã hẹn nhau cùng ăn mừng sinh nhật thứ 17 của mình một cách vui vẻ, dù rằng mai sau sẽ xảy ra chuyện gì. Ít ra cô cũng có thể có được một ngày hạnh phúc thuộc về bản thân mình.
- Tay Ngân Hằng vừa chạm vào cánh cửa, chốt cửa vừa được kéo ra, lòng Ngân Hằng vui sướng, chỉ cần kéo cánh cửa này ra, cô có thể thoát ra bên ngoài. Có thể trở về gặp Lâm Phong, gặp Gia Bảo, Ba cô, Ngân Quỳnh và các bạn....
- Chỉ cần kéo cánh cửa này ra nữa mà thôi.
- Nhưng....

Bàn tay thô kệch của tên hào đã nắm lấy tóc của Ngân hằng kéo lại. Mái tóc đã được cô chải chuốt cẩn thận để cùng mọi người vui quây quần bỗng chốc bị rối loạn. Cảm giác đau nhức truyền đến tận xương tủy bởi cú giật quá mạnh của tên Hào.

Ngân Hằng bị kéo mạnh về phía sau, cả thân người cô ngã đập về phía sau trong đau đớn, cô hét lên:

- Không! Thả tôi ra....thả tôi ra....

Tay cô vờ quào dầm loạn xạ về phía tên Hào, nước mắt sợ hãi cùng đau đớn lăn dài trên gương mặt của cô. Ngân Hằng biết mình khó có khả năng thoát ra khỏi tay của hắn, cô bèn hét lên cầu cứu:

- Cứ tôi với...cứu tôi với....thả tôi ra.

Tên Hào mặt mũi cũng đỏ gay phần vì phải dùng sức khống chế Ngân Hằng, phần vì rượu, nghe Ngân Hằng gào thét thì bực mình, hắn giang tay tát mạnh vào mặt cô mấy cái:

- Mày dám kêu cứu nữa, tao đánh mày chết.

Ngân Hằng bị mấy cái tát của hắn ta làm choáng váng, má nhanh chóng sưng vù lên, khắp người tê dại, không còn chút sức lực, chỉ có thể đau đớn rơi nước mắt nằm dài trên nền gạch.

- Ông đây cũng không muốn cưỡng ép mày, muốn nhẹ nhàng với mày, nhưng xem ra mày không thích nhẹ nhàng.

Nói xong hắn ta lôi Ngân hằng đến ghế xô fa, quăng mạnh cô lên đó. Dù ghế khá êm, nhưng cú va đập mạnh vẫn khiến cả người Ngân hằng quằn quại đau nhất, đầu óc cô mơ hồ, phản ứng chậm chạp. Đến khi cô có phần tỉnh táo thì đã thấy hắn ta cởi xong nút áo của mình, hoảng hốt, cô bật ngồi dậy muốn thoát khỏi nhưng hắn ta đã chụp lấy hai tay của Ngân Hằng đè xuống.

Đôi môi gớm ghiếc của hắn ta bắt đầu di chuyển trên cơ thể cô.

Ngân Hằng cố vùng quẫy, cả thân người bị thân người nặng trĩu của hắn ta đè xuống, khó lòng trốn thoát. Chiếc áo của cô bị tay hắn xé rách toạc để lộ phần da trắng trẻo của mình. Anh mắt tên Hào kích động nhìn vào phần tịt non mềm của thiếu nữ thì nước ực một cái. Môi hắn ta liền di chuyển đến ngay phần da lộ ra đó.

Ngân Hằng hoảng sợ, vội oằn người né tránh. Cô cố co chân lên đập mạnh vào phần thân dưới của hắn ta. Tên Hào bị đập trúng đau đớn ngã xuống đất.

Ngân Hằng nhờ thế có thể thoát được. Cô kéo lại phần áo bị rách trên người mình, dùng tay che chắn đứng lên nhìn tên Hào đầy kinh hãi lẫn sợ hãi.

Tên Hào tức giận nhìn cô mắng:

- Con khốn! Mày dám đập tao à.

Hắn ta bị rượu làm chéch choáng động tác chậm chạp hơn, lồm cồm đứng lên, Ngân Hằng vội vã chạy ra khỏi nơi nguy hiểm này. Cô biết mình chạy không thoát khỏi tay hắn, cho nên chộp lấy con dao gọt trái cây trên bàn hưng hăng chĩa mũi dao về phía hắn ta.

- Anh không được đến gần tôi, nếu không tôi sẽ đâm đó.

Tên Hào hừ mũi nhìn lưỡi dao trong tay cô khinh bỉ.

- Em nghĩ, em đủ khả năng làm cho con dao đó đâm vào người tôi sao? Vậy thì cứ thử xem.

Hắn ta ngang nhiên tiến về phía cô, Ngân hằng hoảng loạn, tay cầm dao run rẩy. Cô quả thật không có gan đâm hắn ta, nhưng vẫn không muốn rời con dao ra, vẫn chĩa mũi dao về phía hắn ta.

Tên Hào lắc đầu cười, nhanh chóng chộp lấy tay cô, siết mạnh cổ tay cô, sự đau đớn khiến Ngân Hằng đánh rơi con dao xuống đất.

Ngay sau đó là cú tát vào mặt khiến cô ngã xuống:

- Mày dám đá ông mày – Tên Hào cay cú vì cú đá của cô mà gơ tay đánh cô lần nữa.

Bước mắt Ngân hằng rơi đầy mặt của cô, nỗi tuyệt vọng dâng cao trong lòng mình, cô bật khóc thành tiếng. Đây là sự nhục nhã ê chề nhất của cô. Ngân hằng khẽ nhắm mắt chờ đón sự chà đạp trên thân thể mình.

Ngay khi tên Hào chờ đến định lôi cô đến sofa tiếp tục hành lạc thì cánh cửa nhà bật ra. Lâm Phong xuất hiện với vẻ mặt đầy giận dữ, hai tay cậu cung lại thành nắm đấm, không nói nửa lời, cậu lao vào đấm thẳng vào mặt của tên Hào.

Khi tên hào ngã xuống, Ngân hằng mới ngơ ngàng nhìn người vừa xuất hiện, một niềm vui sướng vang lên, cô nức nở gọi khẽ:

- Phong!

Tiếng gọi thốn thức làm lý trí điên cuồng của Lâm Phong dịu bớt, cậu quay người nhìn Ngân Hằng. Trước mặt cậu là hình ảnh hết sức đau xót. Ngân hằng nằm dưới đất, gương mặt đầy nước mắt, váy bị rách rách khách nơi, tóc tai bù xù, điều khiến cậu hận nhất là gương mặt cô bị những cú tát của hắn ta làm đỏ bừng đau rát.

Lâm phong bỏ mặt tên Hào, cậu vội chạy đến bên Ngân hằng, kéo cô dựa vào lòng cậu. Ngân hằng được thể bật khóc nức nở gọi tên cậu.:

- Phong....

- Phong....

Ngân Hằng tựa đầu vào vai Lâm Phong, tay ôm choàng lấy cổ của cậu, tìm cảm giác bình yên mà Lâm Phong mang đến. Vòng tay ấm áp và an toàn nhất của cô hiện giờ.

Tên Hào bị đánh bất ngờ, lại thấy Lâm Phong và Ngân hằng âu yếm như thế thì nổi điên lên, hắn gầm thét:

- Mày là thằng nào mà dám đánh tao.

Hắn ta đứng dậy trừng mắt nhìn Lâm Phong đang dìu Ngân hằng đứng dậy.

- Tưởng là ai? Hóa ra thằng con chết bầm nhà họ Lâm. Hôm bữa hai anh em mày đánh nhau giành vợ chưa cưới của tao, bây giờ lại đến đây đánh tao cướp cô ấy đi à. Đừng hòng....

Nói xong, hắn ta lao vào Lâm Phong. Lâm Phong cũng cuống nộ mà lao vào hắn trong sự lo lắng sợ hãi của Ngân Hằng. Cô lo sợ sức khỏe của Lâm Phong không tốt, từ sau khi phẫu thuật xong, sức khỏe giảm sút rất nhiều, lại còn vết thương phẫu thuật vẫn chưa thật sự lành lại.

- Đừng đánh nữa mà.....- Cô yếu ớt cầu xin.

Nhưng đối với một gã công tử bột ăn chơi như tên Hào, một chàng trai đang tuổi phát triển như Lâm Phong dễ dàng hạ gục. Hắn ta bị Lâm Phong đánh ngã xuống đất.

Con dao mà Ngân hằng đánh rơi ngay bên cạnh, bị hắn ta chụp lấy rồi lao vào Lâm Phong. Ngân Hằng hoảng hốt vội lao đến chụp tay cầm mũi dao hướng về Lâm Phong của hắn giữ lại.

Lâm Phong cũng đưa tay giữ con dao trên tay hắn. Ba người giằng co với nhau rất lâu, kẻ cố đâm con dao vào người mình căm ghét. Người cố tránh con dao.

Trong tình cảnh hỗn loạn vô cùng, đột nhiên tên Hào đứng sững lại, rồi từ từ ngã xuống đất, một dòng máu từ người hắn ta chảy xuống. Con dao đã cắm vào bụng của hắn ta từ khi nào không biết.

Ngân Hằng và Lâm Phong đều chết sững .

Hai bàn tay lúc này giữ con dao vẫn đưa ra trên không phía trước từ từ truyền đến một trận run rẩy, cổ họng cả hai bỗng thấy đắng nghét.

Cả hai trân trối nhìn tên Hào đang rên rỉ dưới đất rồi quay mặt nhìn nhau, cả hai gương mặt đều tái xanh cả lên. Lâm Phong cúi cùng cũng định bước đến xem tên Hào như thế nào thì Ngân Hằng đã hét lên:

- Đừng động vào hắn ta.

Lâm Phong khựng lại nhìn Ngân Hằng, cô nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, nhìn Lâm Phong ra lệnh.

- Ra ngoài cổng nhìn địa chỉ nhà giúp mình. Chúng ta phải gọi điện cho bệnh viện đến đưa anh ta đi cấp cứu.

Lâm Phong nghe lời, nhanh chóng quay lưng chạy ra ngoài. Bước chân cậu run rẩy, chạy bước thấp bước cao, cậu nhắm mắt vẫn không thuộc địa chỉ nhà. Hai tay run run đổ đầy mồ hôi, cậu chà tay vào túi quần, chạm ngay vào điện thoại trong túi quần, cậu nhanh trí lấy điện thoại chụp lại biển số nhà rồi mau chóng đem vào trong.

Ngân Hằng cũng đã nhanh chóng lấy chiếc khăn trên bàn khách buộc chặt vết thương cho tên Hào, thấy Lâm Phong vào, cô bèn nói:

- Dừng lên tiếng gì hết.

Nói rồi, Ngân Hằng nhanh chóng gọi điện cứu thương báo họ đến.

Cúp điện thoại, cô nắm tay Lâm Phong giục:

- Chúng ta mau rời khỏi đây đi.

- Nhưng còn anh ta – Lâm Phong sợ hãi nói.

- Yên tâm đi. Con dao rất ngắn, vết thương sẽ không sâu đâu. Lại ở phần ít mạch máu, cho nên sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng của anh ta. Đợi lát nữa, xe cấp cứu đến, họ sẽ đưa anh ta đi bệnh viện. Chúng ta rời khỏi nơi này mau thôi.

Ngân Hằng không để Lâm Phong do dự nữa, cô nắm tay Lâm Phong trực tiếp kéo cậu đi, cả hai cứ thế nắm tay nhau bỏ chạy khỏi hiện trường mà cả hai vừa gây án. Đối với cả hai người, đây đều là đã kích rất lớn, họ chưa từng chứng kiến cảnh tượng như thế, huống chi là chính bản thân mình trải qua.

Hai bàn tay lạnh ngắt siết chặt vào nhau, cứ thế mà chạy trong trời hừng tối. Cuối cùng cả hai cũng dừng lại thở hổn hển nhìn xung quanh không rõ mình đã chạy đi đâu.

- Bây giờ chúng ta nên làm sao đây ? – Lâm Phong nhìn Ngân Hằng bối rối.

- Gọi cho các bạn bảo buổi tiệc bị hủy bỏ rồi – Ngân Hằng nói với giọng đượm buồn.

Nói xong, cô dùng điện thoại của Lâm Phong gọi cho các bạn, bảo mọi người ra về hết.

- Phong cũng mau về nhà luôn đi. Mọi việc cứ để mình giải quyết – Cô đưa điện thoại trả lại cho Lâm Phong rồi bảo.

- Mình không để bạn giải quyết một mình đâu – Lâm Phong siết lấy tay Ngân Hằng – Mình đã nói mặc kệ ngày mai ra sao, tụi mình chỉ cần được vui vẻ bên nhau trong lần sinh nhật thứ 17 này của Hằng là đủ rồi.

Ngân Hằng nhìn Lâm Phong bằng ánh mắt sâu lắng niềm hạnh phúc.

Cả hai siết chặt tay nhau quyết định trở lại nơi tổ chức sinh nhật, cùng bên nhau chúc mừng sinh nhật thứ 17 của cô.

Nhìn chiếc váy đã bị rách của Ngân Hằng, Lâm Phong thấy tức giận tên Hào vô cùng, cảm giác tội lỗi đối với hắn ta nhanh chóng biến mất. Cậu cởi chiếc áo khoát của mình ra cho Ngân Hằng mặc vào rồi đón xe đi đến nhà ông ngoại để lại, nơi tổ chức tiệc sinh nhật.

Ngân Hằng mệt mỏi dựa đầu vào vai Lâm Phong, cô khẽ nhắm mắt lại thở dài. Thật may mắn là có thể thoát khỏi tay của tên Hào, thật may mắn là Lâm Phong đến kịp.

- Sao bạn biết mà chạy đến đó – Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn Lâm Phong hỏi.

- Mình đến nhà bạn sớm, định cùng bạn đi chọn bánh sinh nhật. Không ngờ lại thấy bạn cùng hắn ta cùng lên xe đi ra nên quay xe đuổi theo. Tiếc rằng xe mình bị mất dấu xe hắn, phải chạy lòng vòng một lúc, mới thấy tài xế lái xe hắn chạy xe ra mà không có bạn và hắn. Mình chỉ có thể chạy từng nhà tìm kiếm. Lúc mình nghe tiếng hét của Hằng, ruột gan mình nóng bừng cả lên, hận là không thể xông vào ngay lập tức. Mình phải cố gắng leo rào mới có thể vào bên trong, thật may mắn là cửa mở – Lâm Phong một tay ôm chặt vai Ngân Hằng, một tay nắm lấy tay cô siết chặt.

Ngân Hằng cũng gật đầu, cô quả thật là may mắn, nếu như Lâm Phong không muốn cùng cô chọn bánh sinh nhật sẽ không đến sớm và đuổi theo. Nếu như cô không mở cửa muốn thoát thân thì Lâm Phong làm sao mà có thể phá cửa vào cứu cô kịp thời như thế.

Xem ra ông trời đối với cô không bạc, ít ra ông cũng cho bên cạnh cuộc đời cô một người mà cô có thể an tâm dựa vào. Chỉ tiếc là sự may mắn đó chỉ hết ngày hôm nay mà thôi....còn ngày mai...ai biết ngày mai sẽ ra sao.

Trên đường đi, họ bảo bác tài dừng lại ở một tiệm bánh kem, mau một cái bánh sinh nhật rồi đến nhà ông ngoại cậu.

Nhìn những ngọn nến lung linh phát phơ trên bánh kem, Ngân Hằng cảm thấy những ngọn nến này quá mỏng manh, quá yếu ớt, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng sẽ khiến chúng vụt tắt. Giống như số phận của cô hiện giờ, trước sau gì cũng như ngọn nến tàn lụi bị dập tắt kia.

- Có muốn nghe mình hát hay không? – Cô đột nhiên hỏi Lâm Phong.

Lâm Phong chậm rãi gật đầu.

Ta quen nhau đã bao lâu rồi, hồi đêm đêm có hay,

Mà giọt buồn hoài vương trên môi mận đắng.

Ta quen nhau đã bao lâu rồi, hồi đêm sao cứ mãi đêm dài

Để mình ta với con tim khô cạn giá băng.

Đêm hôm qua bỗng nhiên em nhìn thấy anh trong giấc mơ,

Mình ngồi cạnh thật lâu bên nhau lặng lẽ.

Đêm nay mơ bỗng nhiên em lại thấy (nhớ) anh trong cơn gió đông về.

Phải chăng khi biết yêu, giấc mơ là nơi bắt đầu.

Này mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi để chắn lối anh em về.

Này mùa đông ơi xin hãy làm tuyết rơi để anh biết em cần cần.

Và thời gian ơi xin hãy ngừng chôn đây để những dấu yêu đọng đây.

Ngập vòng tay anh khao khát 1 giấc mơ, em đã yêu anh người ơi.

Hát xong cô cười nhẹ nói:

- Thật ra hồi nhỏ mình rất thích hát, mỗi khi ba vắng nhà, mẹ lại dạy mình hát. Mẹ mình hát hay lắm, bà đã dạy mình hát.

- Hằng hát hay lắm – Lâm Phong khẽ khen ngợi.

Ngân Hằng cười nhẹ. Cô bỗng thấy nhớ mẹ vô cùng, nhớ cảm giác ấm áp và hạnh phúc ở bên cạnh mẹ, nước mắt tự nhiên lăn ra khỏi khóe mắt của cô.

Lâm Phong đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, vuốt lại những lọn tóc rối của cô về phía sau, ánh mắt rơi trên phần vai bị bị xé rách, nơi đó còn để lại một vết trầy xước. Bàn tay đưa đến chạm vào vết xước đó xót xa hỏi:

- Có đau không?

Anh mắt cả hai chạm vào nhau, mang theo một chút nồng nàn, trong khung cảnh huyền hoặc chỉ cá ánh sáng của nến. Không gian bỗng bao trùm lấy cả hai, trong mắt họ chỉ có hình ảnh của nhau.

Bàn tay chạm vào làn da mịn gây xao động trái tim, một cảm giác rung động khó diễn tả.

Ngân Hằng gật đầu thay cho câu trả lời của mình. Lâm Phong bèn rời tay khỏi nơi đó nhưng Ngân Hằng đã giữ lại, để tay cậu chạm vào nơi trước ngực mình, nơi trái tim cô đang đập. Đang vang lên một cảm xúc yêu thương trong sâu lắng.

Một ngọn lửa dâng trào trong hai trái tim yêu, nơi tưởng chừng như mất nhau nay lại thuộc về nhau.

Yêu và được yêu chính là điều khiến họ hạnh phúc lúc này.

Nếu như mai sau không biết được sẽ ra sao, vậy thì hôm nay cứ yêu hết mình, dâng hiến hết mình để ngày mai không còn điều gì hối tiếc.

Nếu như phải cho đi lần đầu tiên của mình, Ngân Hằng muốn trao cho người con trai cô yêu thương nhất.

Giống như cơn gió thổi qua làm rung động con tim, trong giây phút ấm áp, hai trái tim muốn hòa nguyện cùng một nhịp đập với nhau, muốn mãi mãi được gắn bó với nhau.

Ngân Hằng khẽ nhắm mắt lại đợi chờ.

Hàng mi cong khẽ nhắm lại càng làm nổi bật vẻ yêu kiều quyết rũ của cô dưới ánh sáng mờ ảo kia khiến trái tim Lâm Phong đập loạn. Không khi nóng bừng lên trong không gian im ắng này, có thể nghe được nhịp đập của hai trái tim đang muốn hòa vào nhau.

Môi Lâm Phong từ từ tiến sát vào bờ môi mỏng của cô, nhẹ nhàng êm ái trao cho nhau từng nụ hôn.

Cảm giác nóng bừng lên từng tắc khi bàn tay ấm chạm vào làn da mịn màng, hơi thở cũng theo đó mà trở nên hỗn loạn.

Cả hai người chưa từng trải qua cảm giác ái ân, cho nên cứ thế thuận theo bản năng vốn có của mình.

Đau đớn hay hạnh phúc chẳng còn phân biệt rõ, chỉ biết rằng họ muốn có nhau vào trong giây phút này.

Cơ thể hai người chạm vào nhau gây lên từng đợt lửa bỏng như nham thạch nóng chảy nhưng lại không một chút muốn xa rời.

Hai tay Ngân hằng siết chặt lại cổ nén lại cảm giác đau đớn của lần đầu tiên trải qua, nhưng trong tim lại cháy lên khao khát đón nhận sự đau đớn mang hương vị hạnh phúc này.

Người con trai đang ở trên thân thể cô là người mà cô yêu thương nhất, người mà cô muốn trao tất cả mà không hề hối hận.

Bên ngoài trắng sáng cùng gió lộng thổi khắp nơi, như ca bài ca hạnh phúc lứa đôi.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 45

45. Chương 45

Cháu đã nói người đâm hấn ta là cháu mà, không phải bạn ấy đâu – Lâm Phong gào lên trong uất nghẹn trước mặt mấy chú công an điều tra – Bắt cháu đi. Thả bạn ấy ra.

Lâm Phong khi tỉnh lại không thấy Ngân Hằng ở đâu cả, cậu vội vàng bật dậy tìm kiếm. Chợt thấy một lá thư Ngân hằng để lại cho cậu.

Phong!

Cám ơn bạn đã ỉnh một ký ức ngọt ngào như thế, suốt cuộc đời này mình sẽ không bao giờ quên phút giây ấy. Bạn biết không, mình vốn dĩ đã không còn mong đợi gì ở nữa ở cuộc sống này. Nhưng chính bạn đã mở ra ỉnh một con đường mới. Bạn đem lại ỉnh một thứ ánh sáng ấm áp, một cảm giác yên bình hạnh phúc. Bạn đem đến ỉnh một niềm tin, tin rằng tương lai phía trước có hạnh phúc.

Cám ơn bạn, vì tất cả mọi điều bạn làm ỉnh. Cám ơn bạn vì lời hứa cùng mình đi chung một con đường. Cám ơn vì đã tạo ỉnh một giấc mơ tuyệt đẹp như thế.

Chỉ tiếc rằng, mình không thể cùng bạn thực hiện ước mơ kia.

Hãy biết rằng, dù giấc mơ kia không thể thành sự thật, nhưng mình mãi mãi không quên.

Hãy thay mình xây dựng giấc mơ đó. Hy vọng có một ngày mình có thể nhìn thấy khung cảnh mà chúng ta đã vẽ ra.

Hứa với mình, hãy sống cuộc sống tốt đẹp và hạnh phúc nha.

Ngân Hằng.

PS: Có một câu nói mình vẫn muốn nói với bạn:” EM YÊU ANH”

Đọc xong lá thư, lòng Lâm Phong như một ngọn lửa đang bùng cháy, một nỗi sợ hãi mơ hồ bùng lên. Cậu đã vội vã chạy đi tìm Ngân Hằng khắp nơi, cuối cùng cậu cũng nghĩ ra cô đi đâu. Cô muốn thay cậu đi đầu thú tội đã đâm tên Hào.

- Cháu bình tĩnh lại đi. Chuyện do ai làm, chúng tôi sẽ tự điều tra. Nếu cháu mà còn như vậy nữa, chúng tôi sẽ đuổi cháu ra khỏi nơi này – Một bác công an bận đồng phục lại vỗ vai Lâm Phong trấn tĩnh cậu – Cháu cứ bình tĩnh kể lại đầu đuôi sự việc ọ người nghe.

Lâm Phong nghe xong thì hít một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh, chậm rãi kể lại toàn bộ sự việc một lần nữa cho bác công an đó nghe.

- Vậy là cả ba người giằng co, rồi con dai đâm vào anh ta à – Bác công an đó ôn tồn hỏi cậu.

Lâm Phong khẽ gật đầu.

- Nghĩa là trong lúc hỗn loạn không xác định được người đâm con dao đó là ai?

Cậu lại tiếp tục gật đầu.

- Nhưng cô bé kia đã bảo rằng, con dao đó là do cô ta đâm.

- Không phải – Lâm Phong kích động đứng bật dậy hét lên. Cậu không xác định rõ con dao đó là do cậu hay tên Hào đã đâm vào, nhưng cậu biết rõ, Ngân Hằng hoàn toàn không liên quan gì hết.

Khi cô lao vào chụp tay tên Hào, ngăn chặn hắn ta đâm cậu, hai bàn tay của cô nắm ngay bắp tay của hắn, cho nên không thể nào có thể đâm hắn được.

Có lẽ Ngân Hằng tưởng rằng người đâm hắn ta là cậu, cho nên mới quyết định thay cậu đi tự thú. Nhưng cậu không thể đứng nhìn cô vì mình mà phải mang tội oan như thế.

- Con dao đó là do cháu đâm ...không phải là bạn ấy – Lâm Phong điên cuồng hét lên để cho bọn họ tin cậu.

- Bình tĩnh đi cậu bé . Bác biết quan hệ cả hai đứa rất tốt, nhưng không thể bao che giúp đỡ cô bé ấy như thế được.

- Không phải, là cháu, con dao đó là cháu đâm vào. Cháu mới là hung thủ, hãy bắt cháu đi, thả bạn ấy ra – Lâm Phong lần nữa hét lên, cả người cậu đỏ rần vì tức giận. tại sao dù cậu cố gắng giải thích thế nào, bọn họ vẫn nhất mực không tin cậu mới chính là hung thủ.

- Im miệng – Một giọng nói đanh thép đầy uy quyền vang lên kèm theo tiếng gậy đập mạnh dưới sàn.

- Ông...- Lâm Phong ngỡ ngàng quay đầu nhìn về phía sau – Ba, mẹ ...chị....

- Phong à, con không sao chứ? – Bà Ngọc Lan lao đến bên con trai ôm lấy con ghen ngào.

- Con không sao – Lâm Phong đẩy mẹ mình ra rồi yêu cầu bà – Mẹ à, mẹ giúp con nói với họ đi. Người đâm tên kia là con chứ không phải Ngân Hằng.

Bà Ngọc Lan nghe con nói xong thì Bốp....

- Con đừng nói bậy bạ nữa.

- Mẹ- Lâm Phong sững người không ngờ mẹ cậu lại đánh cậu, chưa bao giờ bà nặng lời với con cái chứ đừng nói là đánh mắng.

- Dẫn nó về nhà đi – Ông nội Lâm Phong ra lệnh.

- Theo mẹ về nhà – Bà Ngọc Lan liền nắm lấy cánh tay Lâm Phong kéo đi.

- Không...con không về nhà đâu – Lâm Phong vùng ra khỏi tay mẹ mình lắc đầu nói – Con đã nói rồi, con mới là người đâm hấn ta.

- Bốp....

Lần này, người đánh cậu là ông Hoàng Nam, ba của cậu.

- Mày làm loạn đủ hay chưa hả. Mau theo ***** về nhà, nếu không đừng trách tao – Trước giờ ba Lâm Phong luôn giữ hình tượng lịch sự trước mặt mọi người, nhưng hôm nay ông gần như mất bình tĩnh trước thái độ cương quyết của thằng con trai.

Bà Ngọc Lan và Lâm Tịnh nhìn thấy ông nổi giận thì cũng tái xanh mặt mày lao đến giữ lấy Lâm Phong khuyên bảo.

- Con mau ngoan đi, về nhà với mẹ, đừng chọc giận ba của con, mọi chuyện cứ để ông ấy giải quyết.

- Phải đó, em nghe lời về nhà đi. Ba mẹ sẽ giúp Ngân Hằng mà, dù sau thì con bé mới 17 tuổi thôi. Người ta sẽ xem nhẹ tội trạng. Em ở lại đây gây rối, chẳng những không giúp ích được gì cho Ngân hằng mà còn khiến cô bé khổ sở hơn. Em nghĩ xem, nếu như mọi chuyện bị đồn đại lên thì thế nào? Còn danh dự của cô bé nữa – Lâm Tịnh lựa lời khuyên giải em trai.

- Nhưng mà....- Lâm Phong định nói thì bắt gặp cái trừng mắt của ba và ông nội.

- Mẹ cam đoan với con, Ngân Hằng sẽ không sao đâu. Anh ta chỉ bị thương nhẹ mà thôi, chỉ cần thương lượng một chút là ổn. Con đừng ở đây chọc giận ông và ba, nếu không lấy ai cứu Ngân Hằng đây.

Lâm Phong nghe mẹ và chị hết lời khuyên can, cậu đành quay lưng ra về mà lòng nóng như lửa đốt. Sau lưng cậu tiếng ba và người công an đó vang lên:

- Xin lỗi anh, thằng bé nhà tôi rất ngốc nghếch, nó thích con bé nên mới như thế.

- Tôi hiểu, tình yêu tuổi trẻ mà. Khá bằng bột.

Hai người kia cười haha nói chuyện với nhau, con Lâm Phong theo mẹ và chị lên xe về nhà.

- Là em đây – Giọng bà Kim Lương ngọt ngào vang lên trong điện thoại.

- Mọi chuyện thế nào rồi?

- Rất tốt. Theo đúng kế hoạch của anh, cuối cùng ông ấy cũng ký tên giao hết tài sản cho em quản lý rồi – bà Kim Lương đắc ý đáp.

- Chúc mừng em.

- Nhưng mà, anh chắc chắn bên nhà ông giám đốc ngân hàng sẽ không rút tiền lại chứ – Bà vẫn e ngại việc này.

- Chuyện xảy ra như vậy, lão ta chắc chắn sẽ rút tiền lại, không cho công ty em vay đâu.

- Cái gì. Anh bảo sao? – Bà Kim Lương hoảng sợ hét lên – Rõ ràng anh tạo ra kế hoạch thế này để công ty gặp khó khăn. Em sẽ giả vờ chấp nhận thay chồng bị liệt gánh lấy hết mọi việc, dụ ông ta chuyển giao tài sản. Để sau này, dù có phá sản, em cũng thay ông ta gánh chịu, ông ta mới đồng ý giao hết tài sản cho em. Nhưng mà đây chỉ là kế hoạch nhằm lừa đảo ông ta mà thôi. Bây giờ anh nói như thế, chẳng khác nào bảo, em sắp sửa ngồi tù sao?

- Yên tâm đi. Anh nào nỡ hại em. Đúng là lão ta sẽ rút tiền vốn lại, nhưng sẽ có người khác nhảy vào giúp em giữ công ty. Em yên tâm đi.

- Anh làm em hết hồn – Bà Kim Lương nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, rồi bà thắc mắc kế hoạch của ông ta – Nhưng anh làm thế nào vậy.

- Cũng không có gì khó. Thằng khốn đó từng bị tạm giam một tháng trời trong trại giam vì nhiều thứ tội, nhưng nhờ tiền ba hấn mà được giảm nhẹ, chung bổng với anh. Nghe hấn khoe, hấn là con của giám đốc Ngân hàng nên anh làm thân với hấn, chờ đợi cơ hội lợi dụng hấn ta để trả thù cái nhà kia. Và cơ hội đã đến khi anh gặp em. Coi như ông trời cho anh cơ hội khi biết con gái của chồng em và con trai của bọn

khốn tổng anh vào tù kia yêu nhau. Anh liền xúi giục tên Hào, để hắn kêu ba hắn chấp nhận đầu tư cho công ty em.

Anh cho người theo dõi và điều tra biết hôm đó là ngày sinh nhật của con bé, biết thằng Lâm Phong đang đến nhà con bé, anh liền nói cho tên Hào biết, xúi giục tên Hào cưỡng bức con bé để chọc tức thằng nhóc đó. Mua chuộc tài xế của hắn ta, cố ý chạy chậm, khiến cho thằng Lâm Phong thấy được con bé bị tên Hào dẫn đi. Tất nhiên anh đã sắp đặt sẵn chiếc xe taxi, cứ thế chờ tới và thằng bé lên xe đuổi theo. Tài xế của tên Hào còn cố tình vờn vào vòng, để Lâm Phong biết chính xác tên Hào đã đưa con bé đi đâu.

Hắn ta cười vang đắc ý một chút, sau đó bèn nói tiếp:

- Anh ỉ, chỉ cần xảy ra một trận ẩu đã là chúng ta thành công rồi. Không ngờ mọi chuyện còn thuận lợi hơn như vậy nữa. Em xem đi, tiếp theo sau đó. Anh sẽ khiến con bé và thằng Phong kia biến mất khỏi chúng ta. Haha.

- Anh thật tài giỏi. Nhưng thằng con nuôi của anh có biết hay không?

- Tất nhiên là không? Nó thích con bé đó, chắc chắn sẽ không cho anh làm hại con bé đó đâu. Cho nên chúng ta cứ âm thầm tiến hành. Từ từ tất cả tài sản của bọn họ cũng thuộc về tay hai chúng ta mà thôi.

Hai người bọn họ cùng cười vang lên trước kế hoạch hại người của mình.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 46

46. Chương 46

- Mẹ! Thả con ra đi mẹ, con cầu xin mẹ đó – Lâm Phong đập cửa rầm rầm gào thét cầu xin mẹ mở cửa thả mình ra ngoài.

Bà Ngọc Lan lúc đầu im lặng không lên tiếng, nhưng thấy con trai cứ khóc lóc đập cửa cầu xin mãi thì xót ruột bèn đứng bên ngoài cửa khuyên.

- Phong! Con đừng như vậy nữa. Con phải biết, con vừa phẫu thuật, sức khỏe yếu hơn trước đây nhiều. Con mà cứ như vậy, sẽ không tốt cho sức khỏe đâu.

- Vậy thì mẹ thả con ra đi – Lâm Phong vội vàng cầu xin.

- Không được, nếu mẹ thả con ra. Con lại đến đồn công an gây sự nữa, sẽ khiến ông con nổi giận đó – Bà Ngọc Lan nhất quyết không mở cửa nói.

- Con không đến đó gây sự, con chỉ đến đó giải thích mà thôi. Con dao đó là do con đâm, không phải là Ngân Hằng đâu – Cậu đập cái rầm vào cửa khóc lóc nói – Tại sao lại bắt cô ấy chịu tội chứ?

- Là do con bé tự mình đi đầu thú. Nếu như hai đứa bàn với mẹ sớm hơn thì mọi chuyện đã không như thế này rồi – Bà Ngọc Lan thở dài trách.

Lâm Phong nghe mẹ nói, cũng tự trách mình ngu ngốc, tại sao không nghĩ đến mẹ sớm hơn. Xưa nay dù có xảy ra chuyện gì, mẹ cậu cũng giang tay che chở cho cậu mà.

Nhưng nghĩ đến ký ức ngọt ngào đêm qua, lòng cậu bỗng lắng lại. Cuối cùng hai người đã thật sự thuộc về nhau rồi, cho nên cậu càng muốn yêu thương bảo vệ cô nhiều hơn nữa.

“Bảo vệ”....Lâm Phong bỗng nhận ra một điều. Đêm qua, Ngân Hằng không muốn cậu chạm tay vào tên Hào. Sáng sớm cô đã ra tự thú, như vậy thì chính là cô muốn bảo vệ cậu.

Nghĩ đến đây, Lâm Phong đã hiểu, Ngân Hằng vì muốn bảo vệ cậu mới đứng ra thay cậu nhận tội, chứ không phải là vì cô cảm thấy trách nhiệm của mình trong sự việc này mà ra đầu thú.

Cậu càng điên cuồng đập cửa cầu xin mẹ mình. Nhưng bà Ngọc lan vẫn cương quyết không chịu dù rất sốt ruột vì lo lắng cho vết mổ mới lành của cậu.

- Á- Đột nhiên tiếng rên trong phòng Lâm Phong vang lên khiến bà Ngọc Lan kinh hãi, vội vàng hỏi.

- Con sao vậy, có phải động đến vết thương rồi hay không?

Bên trong không có tiếng trả lời càng khiến bà Ngọc Lan hốt hoảng, không nghĩ ngợi thêm, bà bèn lấy chìa khóa mở cửa ra. Lâm Phong đang khom người dưới sàn nhà, gương mặt đầu vể đầu đón.

- Phong! Con sao vậy, mẹ đưa con đi bệnh viện.

- Con không đi đâu – Lâm Phong lắc đầu.

- Con đừng cố chấp nữa. Nếu con có bề gì mẹ biết làm sao?

- Con sẽ không đi cho tới khi gặp mặt được Ngân Hằng, con không thể cứ lo cho bản thân mà mặc kệ bạn ấy chịu khổ được.

Bà Ngọc Lan thấy thái độ cương quyết của Lâm Phong, lại biết con mình bướng bỉnh, nếu chưa thỏa mãn yêu cầu thì cậu sẽ không nghe theo sắp đặt của bà. Bà đành thở dài nói:

- Được rồi. Mẹ hứa với con, chỉ cần con chịu đi bác sĩ, mẹ sẽ liên hệ để con và Ngân Hằng được gặp nhau nói chuyện.

- Thật sao mẹ – Lâm Phong mừng rỡ ôm lấy mẹ.

- Nhưng con phải hứa với mẹ, khi đến đó, tuyệt đối không được khẳng định mình là hung thủ. Hai đứa cứ khẳng định như vậy khiến công an phiền não, mọi việc rối tung lên, khó lòng giàn xếp, lại chọc giận ba và ông nội sẽ không hay. Mẹ hứa với con, sẽ giải quyết vụ này nhanh chóng, đưa Ngân Hằng an toàn ra ngoài.

- Được, con hứa với mẹ. Chỉ cần Ngân hằng bình an, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

- Tốt lắm....

Bà Ngọc Lan dịu Lâm Phong mở cửa bước ra thì đụng ngay Minh Nhật bên ngoài. Ba người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, Minh Nhật lạnh nhạt nói:

- Ba và ông nội đã về rồi.

Bà Ngọc Lan liền dịu Lâm Phong đi xuống lầu, cậu nôn nóng hỏi:

- Ba! Mọi chuyện sao rồi ba.

Ông Hoàng Nam quay mặt thở dài

Thái độ của ông khiến Lâm Phong hoảng sợ, Minh Nhật thì siết chặt tay lại im lặng đứng một bên. Lâm Phong vùng ra khỏi tay mẹ mình muốn chạy đi đến đồn công an, ông nội cậu đã đập gậy xuống sàn hét lên.

- Đừng lại đó.

Lâm Phong đành dừng bước chân lại, bà Ngọc Lan cũng níu chặt tay con trai. Lúc này ông Hoàng Nam mới thở dài nói:

- Con bé không sao rồi. Nó đã được trở về nhà. Cậu Hào cũng nói sẽ không truy cứu mọi chuyện nữa, coi như đây là một tai nạn đáng tiếc mà thôi, là con hay là con bé đâm thì mọi chuyện cũng đã êm đẹp rồi. Nhưng cậu Hào yêu cầu, con từ nay về sau không được đến tìm gặp quấy rầy vợ chưa cưới của cậu ta nữa. Năm sau con bé tốt nghiệp trung học, hai người họ sẽ kết hôn với nhau. Nếu như con còn quấy rầy con bé nữa thì cậu ấy sẽ làm đơn kiện con tội cố tình đâm cậu ta đó.

- Con không cố tình đâm anh ta, là anh ta cố tình cầm dao lao vào con.

- Rầm....- Ông Hoàng nam đập tay xuống bàn quát lên – Cho dù là anh ta cố tình cầm dao đâm con đi chăng nữa, nhưng người bị đâm trúng là anh ta. Bây giờ anh ta muốn nói gì chẳng được, còn con thì sao.....thật là ngu ngốc mà, tại sao chạy đến đồn công an gào thét thú nhận mình phạm tội chứ.

Sau đó ông hít một hơi thật sâu kìm nén tức giận nói:

- Con có biết, Ngân Hằng khôn ngoan nên không để con đi tự thú hay không, nếu là con bé ra thú nhận với bộ dạng như thế, người ta sẽ tin vào sự thật, con bé vì bị cưỡng hiếp, vì bảo vệ mình mà lỡ tay đâm hấn ta. Nhưng giờ đây, con lại chạy đến đó, mọi lời nói của con bé đều bị nghi ngờ hết cả.

Lâm Phong chết sững trước lời ba mình phân tích, cậu đứng là nóng vội, không hiểu chuyện, quá ngu ngốc. Giờ đây mọi chuyện đều chuyển sang hướng có lợi cho tên Hào. Ba hấn ta cũng dùng tiền để bịt miệng, vụ cưỡng hiếp bị lật ngược, hấn muốn áp đặt thế nào tùy hấn ta.

- Lâm Phong! Con nghe cho rõ đây. Bắt đầu từ hôm nay, ông nội cấm con đến gặp con bé đó nữa. Nếu con cứ ngang bướng cãi lời, ông sẽ xem như không có đứa cháu như con. Tài sản của ta sẽ giao hết cho Minh Nhật – Ông nội của Lâm Phong lớn tiếng cảnh cáo.

- Ba.... – Bà Ngọc Lan phẫn uất kêu lên.

- Không nói nhiều lời nữa. Chúc vụ tài sản của ta về sau cũng trao lại cho gia đình con, ta cần người tài giỏi tiếp quản sản nghiệp này. Minh Nhật và Lâm Phong đều là cháu của ta, đứa cháu nào khiến ta hài lòng và an tâm nhất, ta sẽ trao lại cho đứa cháu đó – Ông nội Lâm Phong ngăn chặn lời bà Ngọc Lan tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình.

- Ba, chuyện con nhờ ba thế nào rồi ạ – Minh Nhật về phòng vội vàng dùng điện thoại gọi cho ba nuôi của mình.

Sau khi có điện thoại thông báo Lâm Phong đang trên đồn cảnh sát gây âm ỉ, linh tính mác bảo mọi chuyện có liên quan đến Ngân Hằng. Cậu biết bản thân không thể nào ra mặt, nên đành nhờ ba nuôi của cậu.

- Ba đã điều tra hết rồi. Con yên tâm, ba cũng có quen biết với cậu ta, ba đã nhờ vả và cậu ấy đồng ý bỏ qua mọi chuyện rồi – Lời ba nuôi của Lâm Phong khẳng định chắc nịch khiến cậu an tâm vô cùng.

- Con cảm ơn ba rất nhiều.

- Chúng ta là cha con mà, là người nhà của nhau, cần gì phải cảm ơn. Chỉ cần con hạnh phúc là ba mãn nguyện rồi. Từ khi mẹ con mất đi, thì con và bà nội đối với ba rất quan trọng.

Ông ta nhắc đến mẹ của Minh Nhật, khiến cậu không nguôi căm thù. Hình ảnh mẹ mình chất thảm trước mặt, cậu mãi mãi không bao giờ quên.

- Phải! Chúng ta là người một nhà, còn bọn họ thì không. Sẽ có một ngày con bắt họ phải trả giá cho cái chết của mẹ con.

- Ba cũng muốn mẹ con có thể chết nhắm mắt.

- Ba yên tâm, con mãi mãi không quên cái chết của mẹ và nỗi oan của ba. Con sẽ làm theo kế hoạch của ba. Ba cứ chờ tin tức của con – Minh Nhật ghiền răng quyết tâm nói.

- Ba biết, con phải cẩn thận có biết không? Dù sao đối với họ, con vẫn là người xa lạ. Bây giờ cần nhất là phải lấy lòng lão già đó, khiến ông ta cam tâm tình nguyện trao hết mọi thứ cho con có biết không?

- Con biết. Hôm nay ông nội đã tuyên bố, nếu thằng khốn đó còn quậy phá nữa thì cái gia tài này sẽ giao lại cho con.

- Haha....khá lắm. Con cứ tiếp tục thân cận với ông ta. Cứ làm cho ông ta thấy con là con cừ non, sau đó cứ từ từ tìm cách phá hoại để ông ta bất mãn với thằng nhóc đó, và nghiêng về phía con. Ba sẽ ở bên ngoài sắp đặt mọi thứ thay con.

- Con hiểu rồi, con cảm ơn ba. Ba và bà nội ở nhà giữ gìn sức khỏe, hệ rãnh con sẽ thăm bà nội.

- Ủ, bà nội nhớ con nhiều lắm. Rảnh rồi về thăm bà. Vậy đi, ba còn có công việc, có gì chúng ta nói chuyện sau.

Nói xong, ông cúp máy rồi gọi điện ngay cho bà Kim Lương ra lệnh:

- Bây giờ em hãy đón con bé vào con đường cùng đi.

Ngân Hằng được thả ra, ông Hoàng nam có nhã ý đưa cô về nhà, nhưng Ngân Hằng từ chối, cô muốn được yên tĩnh bây giờ cho nên rời đi ngay. Cũng may ông Hoàng Nam đã sai người mau cho cô một bộ quần áo lành lặn thay cho chiếc váy đã bị rách kia, cô cứ thế đi bộ đến trước mộ mẹ mình dù hai chân mỏi rã rời, cô vẫn cứ thế bước đi.

Bầu trời gần tắt nắng, một buổi chiều ảm đạm với những cánh chim hồi đang vội vã bay về tổ ấm của mình. Nhưng ngôi mộ yên bình đến cô đơn lạnh lẽo khiến cho người ta cảm thấy buồn vô hạn.

Ngân Hằng mang theo nỗi buồn từng bước từng bước tiếng đến trước mộ mẹ mình, nơi giờ đây cỏ đã mọc đầy. Cô dùng tay không nắm từng bụi cỏ ra sức kéo chúng lên, chẳng mấy chốc tay cô đầy bùn đất, cỏ của tay cô chảy máu, nhưng Ngân Hằng vẫn không còn tí cảm giác đau đớn nào.

Sau đó cô quỳ xuống trước mộ của mẹ mình, từng giọt từng giọt nước mắt ứa ra cùng hồi hận rơi ra, cô đưa tay vuốt nhẹ hình của mẹ trên mộ rồi khẽ nói:

- Mẹ, con xin lỗi, con không thực hiện được lời hứa với mẹ là chăm sóc ba với Gia bảo chu đáo. Con đã tự tay phá nát cuộc sống yên ả của gia đình mình. Nếu như con vẫn sống cuộc sống cam chịu, có lẽ mọi chuyện giờ đây không có kết cục như hiện nay. Là lỗi tại con....là con đã sai rồi....Mẹ nói cho con biết, con phải làm sao để cứu vãn đây, mẹ hãy dạy con biết đi mẹ ơi...

Ngân Hằng gục mặt khóc nức nở trước mộ mẹ, cô thật sự không còn đủ dũng khí đối mặt với ba và mọi người trong gia đình.

Chuyện này chắc chắn tên Hào không chịu bỏ qua cho cô và gia đình dễ dàng như vậy, còn công ty ba cô thì sao?

Cô sẽ đối mặt ra sao với những ánh mắt buồn đau của gia đình đây?

Ngân Hằng cũng không biết bằng cách nào cô có thể trở về nhà, nhưng không ngờ cô vừa bước chân qua cửa thì...

- Bốp.....

Một cái tát tai đánh vào mặt cô, cái tát tai quen thuộc vô cùng. Tiếng bà Kim Lương gầm lên:

- Mày còn vác mặt về đây nữa à.

Ngân hằng cắn chặt răng, đưa tay ôm lên gò má đỏ hồng bỏng rát của mình cúi đầu nhận lỗi:

- Con xin lỗi.

- Mày xin lỗi, mày nghĩ là mà chỉ cần nói lời xin lỗi thì xong xuôi mọi chuyện hay sao hả. Tao nói ày biết, công ty nếu mà có chuyện gì mày sẽ không yên với tao đâu – Bà Kim Lương bắt đầu nổi lên bản tính vốn bị bà che dấu bấy lâu nay. Bà ta lao vào đánh Ngân Hằng – Mày đúng là con ***** mà, mày hại gia đình, làm xấu công ty. Có phải mày muốn gia đình này chết mày mới vừa lòng hay không hả.

Ngân Hằng bị đánh đau, đôi mắt hoang dại nhìn bà Kim Lương, những trận đòn trước đây lần lượt xuất hiện. Nhìn đôi mắt đầy dữ tợn của bà ta, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Nhưng cảm giác có lỗi tràn ngập trong cô, Ngân hằng nghĩ bà Kim Lương nhất thời giận dữ, cô biết đã bao nhiêu ngày qua, bà lao tâm khổ trí vì công ty, nào ngờ bây giờ lại bị cô làm như thế, hỏi sao không giận, ngay cả bản thân cô còn không tha thứ ỉn.

- Con xin lỗi, con thật sự xin lỗi – Cô nghẹn ngào nói.

- Người mày cần xin lỗi không phải là tao. Mày nên đến cầu xin cậu Hào tha thứ. Cậu ấy muốn gì, mày cũng phải đồng ý có biết không? – Bà giang tay đánh vào người cô.

- Con sẽ làm....con sẽ cầu xin anh ta...

- Làm con tao ra nông nổi này, mày chỉ định nói một câu xin lỗi rồi thôi được à – Ba tên Hào thấy Ngân Hằng cầm một làn trái cây đến bệnh viện thăm hân thì thẳng tay xua đuổi.

- Bác à, con xin lỗi. Con thật sự không cố ý, mong bác hãy tha lỗi cho con – Ngân Hằng nắm tay áo ông ta nước mắt không ngừng rơi cầu xin.

- Cút đi. Mày cố cầu xin cũng vô ích thôi. Tao đã rút lại quyết định cho công ty nhà mày vay vốn, số tiền con lại phải lập tức trả ngay, nếu không ba mày sẽ phải đi tù ngay tức khắc.

Ngân hằng nghe vậy thì hốt hoảng, cô quỳ gối xuống mặt đất dập đầu lạy ông ta nói:

- Bác à, trăm sai ngàn sai đều là lỗi của con. Không liên quan gì đến ba con hết. Mong bác cứ trút hết lên người con, hãy tha cho ba con đi bác, con cầu xin bác.

Nhưng thái độ của ông ta vô cùng hờ hững trước lời xin của cô.

- Ba à! – Tên Hào này giờ im lặng giờ mới lên tiếng – Coi như nể mặt con đi ba. Dù sao con cũng giới thiệu với mọi người em ấy là vợ chưa cưới của con rồi. Coi như cũng có chút tình nghĩa, vết thương của con không nghiêm trọng lắm. Bỏ qua cho em ấy và gia đình đi ba. Lần này cũng là lỗi của con.

- Nhưng mà – Ba tên Hào có chút ngạc nhiên vì con trai mình hôm nay tự dưng lại nghĩ đến việc tha thứ cho người hại mình đơn giản như thế, ông ta ngẩng đầu nhìn con trai định nói thì bắt gặp ánh mắt gian xảo của tên Hào ông bèn im lặng. Hiểu con không ai bằng cha, ông tỏ vẻ thờ dãi nói:

- Thôi được rồi, con đã lên tiếng như vậy, ba cũng bỏ qua cho gia đình nó lần này.

- Con cảm ơn bác rất nhiều – Ngân Hằng mừng rỡ dập đầu sau đó đứng lên nhìn tên Hào cảm kích – Em cảm ơn anh rất nhiều.

- Không có gì đâu, em về đi – Tên Hào tỏ vẻ tốt bụng xua tay.

Ngân Hằng mừng rỡ cúi đầu chào rồi ra về, ba tên hào liền hỏi hấn:

- Con có dự định gì?

- Con phải hành hạ bọn chúng lại để trả mối thù này. Phải khiến tụi nó bị chà đạp dưới chân con – Tên Hào ghiền răng nói.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 47

47. Chương 47

Bể dầu mới biết dòng đời cay đắng

Chỉ còn 3 tuần nữa là Ngân Hằng nhập học, cuộc sống của cô trở lại với cuộc sống cam chịu. Ban đầu cô cứ nghĩ bà Kim Lương vì tức giận khi công sức bỏ ra bỗng chốc bị đạp đổ nên sinh lòng giận dữ.

Nhưng càng ngày bà càng trở nên quá quắt hơn, động một chút là phạt cô không được ăn cơm.

Ngoài việc đi theo tên Hào ra ngoài, thì cô lại phải làm tất cả công việc bà ta giao cho giống như ngày xưa với lí do nhà đã không còn tiền để tiếp tục thuê người giúp việc. Còn bà ta phải chống đỡ công ty.

Ngân Hằng không phải kẻ ngốc, từ lúc cô biết sau sự việc tên Hào, ba đã đe dọa sự an toàn của cô để dụ dỗ ba cô chuyển hết toàn bộ tài sản cho bà ta đứng tên, rồi bắt đầu lộ dần bản tính trước kia của bà ta. Cô đã hiểu lòng người hiểm ác thế nào, vì danh lợi mà bất chấp mọi thủ đoạn, giả vờ hối cải để một tay chiếm đoạt tất cả.

Nhưng trước mắt cô không màn để ý đến bà ta, chỉ chú ý đến việc nhẫn nhịn không để tên Hào nổi giận mà không chịu cho gia đình cô vay vốn.

Tên Hào biết cô sợ hấn, e dè hấn, muốn tránh né hấn nhưng không dám. Hấn bắt đầu lôi cô đi khắp nơi, ép cô uống rượu, Ngân Hằng bị hấn ức hiếp đến khổ sở vô cùng, không biết bao nhiêu lần cô phải chạy vào toilet để nôn hết thứ chất lỏng cay nồng đang đốt cháy ruột gan cô. Nếu không nhìn thấy cô mặt đỏ tía tai,

cả người đứng không vững, hẳn ta tuyệt đối sẽ không buồn tha cho cô, điều khiến hẳn ta thích thú nhất chính là cách cô kiên cường chịu đựng sự hành hạ của hẳn mà tuyệt không có một lời van xin.

Ngân Hằng luôn thầm nhủ chỉ cần cô chịu đựng thêm ba tuần nữa, ba tuần nữa cô bắt đầu đi học.

Vậy thì ít phải gặp mặt hẳn ta hơn. Chỉ cần cố gắng chịu đựng.

Đã biết bao nhiêu lần cô nằm trong phòng nhớ đến Lâm Phong đến rơi nước mắt. Không biết giờ này cậu thế nào? Đang làm gì? Có nhớ đến cô hay không?

Điện thoại của cô đã bị bà Kim Lương tịch thu, bà ta cũng nghiêm cấm Gia Bảo và Ngân Quỳnh đến gần cô, nếu không ngày đó cô đừng hòng được ăn cơm. Gia Bảo thì khóc thét lên đòi cô, nhưng bị bà ta nắm lỗ tai lôi lại, nhốt vào trong phòng, thẳng bẻ vì hoảng sợ cứ ôm Ngân Quỳnh khóc mãi. Ngân Quỳnh dù có van xin thế nào, bà ta cũng nhất quyết không cho.

Đêm đến, chờ cho bà Kim Lương ngủ say, Ngân Quỳnh mới dẫn gia Bảo đến phòng Ngân Hằng cho hai chị em được gần nhau.

- Em nhớ chị lắm, chị ơi, dì đáng sợ lắm, em sợ lắm. Chị bảo vệ em đi, chúng ta đi khỏi nơi đây đi – Gia Bảo khóc ngất trong vòng tay cô.

Ngân Hằng cũng đau thắt từng cơn khi nghe em trai bé bỏng của mình nức nở trong vòng tay. Cô ôm chặt Gia Bảo xót xa vô về:

- Gia Bảo ngoan, hiện giờ chị vẫn chưa thể dẫn em đi được. Ba hiện nay không khỏe, nếu chúng ta bỏ đi, ai sẽ chăm sóc cho ba. Gia Bảo nghe lời chị, từ nay về sau hãy ngoan ngoãn nghe lời dì, đừng khiến dì nổi giận. Chờ cho đến lúc sức khỏe ba bình phục, sẽ không ai bắt nạt em nữa.

Gia Bảo khóc rầm rức gật đầu. Ngân Quỳnh đau đớn và xấu hổ vì mẹ mình, cô chỉ có thể lặng lẽ đứng yên nhìn hai chị em ôm chầm lấy nhau, vô về. Cô cảm thấy mình chẳng chút xứng đáng nào trong tình cảm chị em này.

- Cảm ơn em rất nhiều. Thay chị chăm sóc Gia Bảo – Ngân Hằng nhìn Ngân Quỳnh khi cô bế Gia Bảo trở về phòng mình.

- Xin lỗi, đây chỉ là một chút chuyện em có thể làm được cho chị – Ngân Quỳnh áy náy đáp.

- Chị biết , chị biết ơn em vì điều đó.

- Chị....- Ngân Quỳnh gọi cô bằng một giọng ngập ngừng như có điều gì muốn nói.

Ngân Hằng mở mắt nhìn Ngân Quỳnh chờ đợi.

- Lâm Phong....Bạn ấy nhờ em trao cho chị một bức thư – Ngân Quỳnh lấy từ trong túi áo ngủ ra một bức thư trao cho Ngân Hằng.

Ngân Hằng run run cảm xúc, đưa tay đón lấy lá thư được xếp gọn gàng trong tay Ngân Quỳnh.

- Cảm ơn em.

- Em đưa Gia Bảo về phòng ngủ – Ngân Quỳnh mỉm cười đáp lời cô, sau đó bế Gia Bảo đang thiêu thiêu ngủ chột khựng lại ở cửa, quay đầu nhìn Ngân Hằng nói – Nếu chị muốn viết thư trả lời, cứ nhét qua khe cửa phòng em, em sẽ đưa thư giúp chị.

Niềm hạnh phúc dâng trào trong lòng cô, Ngân Hằng rơm rớm nước mắt nhìn Ngân Quỳnh rồi gật đầu.

Ngân Quỳnh và Gia Bảo đi rồi, Ngân Quỳnh vội vã khép chặt cửa lại sau đó rồi nhanh chóng mở phong thư ra đọc. Là mộtбет khá ngay ngắn, dù vẫn là bút tích của Lâm Phong nhưng không có sự cầu thả hơi hợt như trước đây.

Ngân Hằng!

Biết nói làm sao để có thể nói hết nỗi nhớ mình dành cho bạn. Kể từ giây phút đầu tiên gặp bạn, hình bóng bạn đã ăn sâu trong lòng mình.

Cái nháu mày, một nụ cười, và mặt thần thờ nhìn bên ngoài cửa sổ, từng chút từng chút một khắc sâu trong tâm trí mình, không cách gì xóa nhòa.

Để rồi mình như một kẻ ngốc luôn muốn ánh mắt bạn nhìn về phía mình dù chỉ một chút thôi. Những hành động ngốc nghếch của mình đôi khi khiến bạn nổi giận, nhưng đó là cách thể hiện của mình để thu hút sự chú ý của bạn. Thật ngốc nghếch đúng không?

Bao nhiêu lần mình thầm ước có thể nắm lấy bàn tay nhỏ bé của bạn hay chỉ một lần thôi bạn quay đầu lại và mỉm cười với mình. Có lẽ ông trời đã nghe lời cầu xin của mình, cho nên cuối cùng bạn cũng chấp nhận tình cảm của mình. Mình hạnh phúc đến phát điên lên bạn có biết không? Cảm giác lần đầu chạm vào tay bạn, đó là cảm giác giống như vừa bị một luồng điện chạy qua thân thể làm tê liệt khắp người, nhưng vẫn không muốn buông tay ra.

Lần đầu tiên chạm vào đôi môi của bạn đó là cảm giác tê dại ngọt ngào mang đến hạnh phúc khiến trái tim mình không ngừng đập loạn.

Cám ơn bạn đã dành một giây phút hạnh phúc nhất đời mình, mình mãi mãi sẽ không bao giờ quên phút giây ngày hôm đó.

Mình biết bây giờ mình chưa đủ mạnh mẽ để bảo vệ che chở cho bạn, nhưng mình sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ bạn, để chúng ta có thể ở bên nhau, giữ mãi lời ước hẹn cùng nhau.

Mong bạn hãy tin tưởng và ủng hộ được che chở bảo bọc cho bạn.

Trong tình yêu có rất nhiều đòi hỏi. Nhưng mình chỉ có một đòi hỏi duy nhất, là đòi hỏi tham lam nhất. Đó là có thể cùng bạn mãi mãi già đi.

Vì em là tất cả đối với anh.

Lâm Phong

“ Vì em là tất cả đối với anh”, những dòng cuối cùng khiến mắt Ngân Hằng nhòe lệ. Không mong cầu một tình yêu quá hoàn hảo, không cầu có được một tình yêu mỹ mãn, chỉ cầu mong một tình yêu đơn sơ nhất. Được cùng nhau nắm tay cho đến lúc già đi.

Ngân Hằng đếm từng ngày, mong chờ từng khoảng khắc có thể thoát khỏi tay tên Hào. Hắn ta là đang cố ý hành hạ cô, tuy hắn không còn ý nghĩ muốn xâm hại đến thân thể cô nữa, nhưng hắn lại tra tấn cô về tinh thần, hắn như con mèo vờn con chuột trong tay, dùng ánh mắt lạnh tanh nhìn cô đầy thích thú, khiến cô sợ hãi không biết khi nào hắn thật sự có ý định cưỡng bức mình.

Ở nhà, cô phải xem sắc mặt bà Kim Lương mà sống, cô nhẫn nhịn hết mức có thể vì ba vì Gia Bảo, chỉ mong một ngày ba có thể phục hồi đi đứng được như xưa. Trong những ngày đau thương đó, những bức thư của Lâm Phong được Ngân Quỳnh chuyển tới giúp cô xoa dịu những đau đớn trong tinh thần và thể xác kia. Cô không được phép bước chân ra khỏi nhà, vì thế hoàn toàn không thể gặp Lâm Phong.

Ngân Quỳnh lén lút giúp Ngân Hằng và Lâm Phong có thể nhìn thấy nhau bên khung cửa kính. Khi hai người nhìn thấy nhau cảm xúc yêu thương dâng trào, muốn nói với nhau thật nhiều, nhưng nghẹn ngào không thể nói được. Người đứng trên lầu nhìn xuống, người đứng bên ngoài nhìn lên, khoảng cách của hai người rõ ràng là không quá xa nhưng lại giống như cách xa muôn trùng. Rõ ràng là không thể chạm vào nhau, nhưng lại so với chạm vào hạnh phúc biết bao nhiêu.

Chỉ như vậy thôi, bao lời muốn nói, ánh mắt đã thay lời. Không cầu mong quá nhiều, chỉ cầu mong được nhìn nhau dù chỉ là thoáng qua.

Hạnh phúc vốn nhỏ bé như thế.

Tên Hào đến đưa Ngân Hằng đi chơi, vừa ra bên ngoài đã thấy Lâm Phong đứng bên ngoài cổng. Ngân Hằng hơi hoảng hốt khi thấy Lâm Phong có mặt ở đây ngay lúc này, cô mím môi đưa mắt nhìn cậu tỏ ý xua đuổi.

Tên Hào thấy vậy thì khẽ cười nham hiểm, hắn ta kéo eo cô lại, đưa tay nựng cằm của cô. Kề mặt hắn ta sát mặt cô làm ra vẻ cưng chiều hỏi:

- Em yêu, em muốn ăn gì. Anh đưa em đi ăn.

- Ở đâu cũng được – Bị hắn giữ chặt cằm, Ngân Hằng rên rỉ đáp.

Lâm Phong tức giận siết chặt tay lại, trừng mắt nhìn hắn ta đang đối xử thô bạo với Ngân Hằng.

- Em thật là cô bé đáng yêu – Tên Hào nhếch môi cười, ánh mắt nhìn cô một cách dâm dăng .

Sau đó hắn ta nhanh chóng hôn cô, cố ý chọc tức Lâm Phong. Ngân Hằng bị hắn ta hôn vội vàng quay mặt tránh né, đưa tay đẩy hắn ta ra . Cô nhìn hắn ta bằng ánh mắt tức giận, đưa tay lau đi mùi vị gớm ghiếc của hắn ta.

- Không được lau – Tên Hào tức giận quát.

Nhưng Ngân Hằng bỏ qua, cô tiếp tục lau đi sự tủ nhục mà hắn dành cho cô.

- Bốp.....

Một cái tát tai không một chút thương tiếc của hắn dành cho cô. Dấu vết năm ngón tay hiện rõ trên mặt Ngân Hằng, cô đau đớn ôm lấy gương mặt đang đau rất của mình.

Nhưng hơn hết, cô biết Lâm Phong sẽ không đứng yên nhìn cô bị người khác đánh đập như thế. Cho nên vào lúc mắt Lâm Phong hiện lên một sự giận dữ như lửa cháy rực muốn thiêu đốt toàn bộ những thứ trước mặt. Ngân Hằng vội vã lao đến ôm chầm lấy Lâm Phong trước khi cú đấm của cậu nện vào gương mặt đau giả của hắn ta.

- Đừng mà – Ngân Hằng hoảng hốt cầu xin.

Lâm Phong bị Ngân Hằng giữ lại, cậu đưa mắt nhìn về mặt in rõ dấu tay của tên Hào mà đau lòng không xiết.

- Sao hả? Muốn đánh tao à, vậy thì đến đây – Tên Hào nhìn Lâm Phong đầy khiêu khích thách thức.

Lâm Phong nổi nóng, định lao đến đánh hắn ta, nhưng Ngân Hằng khóc lóc van xin cậu.

- Đừng mà, mình xin bạn, hãy về đi. Mặc kệ mình, mau về đi, đừng ở đây gây sự. Đi đi....về đi....

Lâm Phong nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên mặt Ngân Hằng, đau đớn như có người cắt từng mảnh thịt trên người của cậu xuống.

- Sao hả? Không dám à – Tên Hào ra sức khiêu khích Lâm Phong.

Thấy tên Hào không muốn bỏ qua cơ hội chọc tức Lâm Phong, Ngân Hằng bèn đẩy cậu ra xa:

- Mình xin bạn đó. Van cầu bạn hãy về đi. Đừng ở lại đây, bạn còn ở lại đây thì người khổ chính là mình. Hãy vì mình mà đi về đi.

Tên Hào hung hăng nắm tay cô kéo lại, tát thêm một cái lên mặt cô:

- Cô là vợ chưa cưới của tôi, tôi cấm cô có hành động lồi lõm kéo kéo với bất kì thằng con trai nào khác có biết hay không.

- Đi đi, xin bạn – Ngân Hằng không để ý đến nỗi đau của mình, cô chỉ muốn Lâm Phong rời đi, không muốn cậu nhìn thấy hình ảnh thô lương của cô như bây giờ.

- Về đi..... – Cô hét lên với Lâm Phong.

Cậu còn đứng lặng nhìn cô đầy bất lực, cuối cùng đành nuốt xuống tất cả quay lưng bỏ đi. Nước mắt không thể rơi ra khiến tim đau nhói, lồng ngực căng cứng đầy khó thở. Từ lúc sinh ra đến giờ, cậu mới cảm nhận được cảm giác đau không bằng chết khi bất lực trước nỗi đau của người con gái mình yêu như thế.

- Mau đi theo tôi – tên Hào nắm tay Ngân Hằng lôi đi, quăng mạnh cô vào xe, sau đó phóng xe chạy đi.

Bước chân Lâm Phong rời đi càng lúc càng nhanh, sau cùng không chịu nổi, cậu chạy thật nhanh, chạy như người điên, cứ chạy cứ chạy, bất chấp mọi thứ trước mặt, bất chấp vật cản dưới chân. Muốn xua đi hình ảnh khiến người ta vừa tức giận vừa đau lòng kia.

Cuối cùng vẫn không thể xua đi hình ảnh đau buồn đó, cảm giác khó chịu trong lòng ngực vỡ tan. Sự bất lực trong vô vọng của cậu khiến cậu không còn chịu được nữa, Lâm Phong đứng lại ôm đầu, ngửa mặt lên trời hét lớn.

- Aaaaaaaaaa.....

Rồi quỳ sụp xuống đất, tay liên tục đập mạnh xuống lòng đường, đến khi bàn tay tê dại đi. Nhưng sự giằng xé trong lòng vẫn không tài nào chấm dứt.

Ở một góc cách đây không xa, Minh Nhật xiết tay lại trong tức giận. Máu nổi lên một nỗi hận, tên Hào khốn khiếp, dám đối xử với Ngân Hằng như thế, một ngày nào đó, cậu sẽ thay Ngân Hằng đòi lại món nợ này. Lặng lẽ quay bước ra đi, bước chân Minh Nhật trở nên nặng nề hơn bao giờ hết. Trong giây phút ấy, cậu khao khát quyền lực mạnh mẽ, chỉ cần cậu có khả năng, nhất định sẽ bảo vệ Ngân Hằng, không để cô tiếp tục gánh chịu sự đau khổ khốn cùng này.

- Sao mà mặt mày cậu có vẻ không vui vậy – Người đàn ông có ánh mắt thâm trầm nhìn tên Hào hỏi.

- Đừng nhắc nữa, trò chơi này càng lúc càng nhạt nhẽo, tôi không còn hứng thú với nó nữa – Tên Hào giờ ly rượu lên cao đảo đảo vài vòng rồi uống một hơi.

- Đó là do cậu không biết cách chơi – Người đàn ông cười nhạt với tay lấy chai rượu giulò tên Hào rót thêm.

- Cách chơi? – Tên Hào cau mày nhìn người đàn ông hỏi lại.

- Phải – Ông ta gật đầu đáp.

Về mặt tên Hào bỗng tỉnh tỉnh, đầy vẻ hứng thú nhìn người đàn ông hỏi.

- Luật chơi thế nào?

Ngay khi người đàn ông, định đáp thì tiếng chuông điện thoại của ông ta vang lên. Ông liền nhấn nút nghe máy.

- Ba...- Âm thanh đầu dây bên kia đầy sự phẫn nộ.

Người đàn ông liếc nhìn tên Hào rồi nói nhỏ:

- Có chuyện gì?

- Ba, xin hãy giúp con.

Kết thúc cuộc nói chuyện, người đàn ông bật cười, mọi chuyện không ngờ lại thuận lợi đến thế. Thật là tốt quá, ông trời quả nhiên là giúp hắn ta.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 48

48. Chương 48

- Ông đừng có ra mặt như vậy, hãy bình tĩnh lại đi – Sơn Hải khuyên nhủ Lâm Phong khi cả ba đứng núp bên hàng cây ngoài nhà Ngân Hằng thấy tên Hào đang ung dung lái xe tới và vào nhà Ngân Hằng.

- Đúng đó, làm như vậy chỉ khổ cho Ngân Hằng. Nhìn vào cũng biết là hắn ta cố ý chọc tức ông thôi. Hắn muốn ông nổi điên lên thì mới hả dạ. Tốt nhất đừng có xuất hiện trước mặt hắn như thế. Chúng ta cứ im lặng đi theo là được – Bảo Duy cũng giữ Lâm Phong lại khuyên nhủ.

Lâm Phong nghe lời hai người bạn khuyên , kiên nhẫn đứng bên ngoài theo dõi tên Hào, xem hắn hàng ngày đưa Ngân Hằng đi đâu.

Cuối cùng cũng chờ được, hắn và Ngân Hằng cùng lên xe chạy đi. Cả ba người cũng lên xe đuổi theo.

Họ dừng chân ở một quán bar khá nổi tiếng trong thành phố.

Tên Hào cứ thế nắm tay Ngân Hằng dẫn vào bên trong quán, hắn dúi vào tay tên bảo vệ rồi nói nhỏ gì đó. Đến khi ba người đến thì bị chặn lại bên ngoài.

- Tại sao cô ấy có thể vào mà chúng tôi thì không hả – Lâm Phong bực tức chỉ tay vào Ngân Hằng đã vào tuốt bên trong chất vấn hai tên bảo vệ.

- Trẻ em dưới 18 tuổi không được vào trong quán bar – Tên bảo vệ không thèm đáp, chỉ lạnh lùng nhắc lại qui định được pháp luật ban hành.

Sơn Hải khôn lanh, móc ra một số tiền, nhét vào tay người bảo vệ nói:

- Tụi em đã qua 17 tuổi rồi ạ.

Tên bảo vệ nhìn số tiền trên tay mình, hai mắt sáng lên đầy khoái chí, hắng giọng giả bộ nói:

- À, qua 17 tuổi rồi thì có thể vào bên trong.

- Cảm ơn anh nhiều – Bảo Duy mỉm cười gật đầu nói.

Cả hai người nhanh chóng kéo Lâm Phong vào bên trong.

Quán bar này không có tiếng nhạc sập xình nhưc óc, nhưng những tiếng hò reo vang lừng từ một góc bàn khiến mọi người đều chú ý.

Tại nơi đó, tên Hào cùng bạn bè đang vỗ tay cho cuộc thi uống rượu. Bọn chúng vung tiền ra mua những chai rượu đắt tiền, rồi tổ chức các cuộc thi vô bổ. Bạn gái ai có thể uống được nhiều rượu nhất, thể diện người đó càng cao, càng tỏ rõ được khả năng hơn người của mình.

Ngân Hằng mím môi nhìn hai người con gái kia đang cố sống cố chết nốc rượu như người điên. Cô siết chặt tay lại, thu người tránh xa bọn họ, dù cô biết, mình sẽ phải giống như những cô gái kia, uống rượu mua vui cho bọn họ.

Cuối cùng hai cô gái kia cũng không còn chịu nổi nữa, gục xuống tại chỗ, bọn chúng liền hást mặt nhìn nhau ra hiệu. Ngân Hằng nhìn thấy hai tên trong bọn đứng lên dìu bọn họ đi vào phòng trong đã được đặt sẵn. Một cái ớn lạnh chạy khắp toàn thân của Ngân Hằng.

Bởi vì hai kẻ dìu hai cô gái kia lại không phải là bạn trai của họ. Mà những người còn lại, từ bạn trai của hai cô gái đó đến mấy cô gái còn lại đều tỏ vẻ bình thản như không có gì xảy ra.

Vì sao không phải là bạn trai họ săn sóc họ, vì sao không phải những người bạn gái chăm sóc cho nhau.

Vào khoảng khắc đó, Ngân Hằng chợt hiểu ra một điều. Bọn người này chẳng những vung tiền ra ăn chơi trác tán, còn nhường nhau bạn gái, chúng căn bản không yêu thương gì những người mà chúng gọi là bạn gái. Chúng căn bản xem họ như món đồ chơi xác thịt, hứng thú thì để bên cạnh, không hứng thú thì nhường cho nhau để ném trải cảm giác mới lạ.

Cô rùng mình quay lại nhìn tên Hào, hắn đang vui vẻ cạ ly với hai gã bạn trai kia. Nếu như đến lượt cô bị bắt uống thì sao? Tầm lượng của cô kém cỏi vô cùng, làm sao có thể cùng cô gái kia thi đấu, hắn hẳn phải biết điều đó.

Một khi cô say, hắn ta liệu có trao cô cho người khác hay không, khi mà cô và hắn vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Dù là hắn ta hay là bạn hắn ta, cô cũng không muốn, một chút cũng không muốn. Cô cam tâm chấp nhận hắn dày vò, cũng không muốn bàn tay bẩn thỉu của hắn chạm vào người cô. Cả đời này, cô chỉ muốn được ở trong vòng tay của một người duy nhất mà thôi.

- Đang suy nghĩ gì vậy – Tên Hào đột nhiên kéo cô vào lòng hắn, kề cái miệng đầy mùi rượu nặc nồng của hắn vào tai cô hỏi.

Ngân Hằng giật mình, vội lắc đầu:

- Không suy nghĩ gì hết.

- Tốt – Hấn buông cô ra nói với mọi người – Nào! Chúng ta tiếp tục trò chơi nào. Để xem lần này ai sẽ là người thi đấu đây.

Cả bọn liền hào hứng ủng hộ. Chiếc chai rượu bỗng tiếp tục đặt lên bàn xoay một vòng.

Ngân Hằng nhìn cái chai rượu đang xoay tròn kia, thầm mong chúng không chĩa về phía mình.

Đáng tiếc là....

Chai rượu lại dừng ngay vị trí cô đang ngồi.

Trong lúc Ngân Hằng còn đang hoảng sợ không biết từ chối thế nào thì cô gái thứ hai đã được chọn. Bọn chúng lập tức đổ rượu vào những cái ly trên bàn. Rồi hò reo cổ vũ vang dội, lần át luôn cả tiếng cô ca sĩ trên quầy bar đang cất giọng hát.

- Tôi chịu thua – Ngân Hằng lên tiếng nói, giọng nói không lớn nhưng vẫn có thể từ trong đám đông âm ỉ nghe ra, tay cô đẩy ly rượu đang chĩa về phía mình.

Cả bọn bỗng im bật.

- Tôi chịu thua – Ngân Hằng lập lại lần nữa.

- Lí do – Tên Hào nhìn vẻ mặt thất vọng của bạn bè thì cau gắt kéo tay cô gơ lên về phía hấn hỏi.

- Anh cũng biết, em không biết uống rượu, trước sau gì cũng thua, vậy thì cần gì phải thi. Để cho cô gái khác vào thay sẽ không làm mất hứng thú của mấy anh – Ngân Hằng khôn khéo nói.

Tên Hào nhìn cô thật lâu mới hất đầu về phía chiếc bàn đối diện nói:

- Là không uống được hay là sợ bị thằng nhóc kia đánh giá.

Ngân Hằng nghe hai từ “ thằng nhóc “ mới ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Lâm Phong đang bị Sơn hải và Bảo Duy giữ lại trước khi cậu nổi điên lao về phía họ.

Ngân hằng còn đang hoang mang nhìn Lâm Phong thì tên Hào đã ôm eo cô tiến thẳng về bàn của ba người kia. Hấn trưng ra nụ cười đáng ghét hỏi ba người:

- Tao đã dặn bảo vệ không cho ba thằng tụi bây vào đây rồi. Vậy mà tụi bây vẫn có thể vào được. Có nên khen ngợi tụi bây hay không ta.

Ngân hằng trừng mắt nhìn tên Hào, hóa ra hấn đã biết ba người bọn họ đi theo hấn. Là hấn cô tình bày trò chơi này, sau đó nhấn tâm giẫm đạp cô trước mặt Lâm Phong.

Đúng là đê tiện.

- Thằng khốn...- Lâm Phong bực tức mắng.

- Thằng khốn là như thế này à – Hấn mỉm cười ôm hôn lên môi Ngân Hằng một cái.

Ngân Hằng tức giận đẩy hấn ra, tay cô gơ lên uốn tạt thẳng vào bộ mặt đều giả của hấn để thỏa sự tức giận này giờ của cô. Nhưng cánh tay gơ lên cao đã run run bỏ xuống, Ngân Hằng cần môi chịu đựng.

- Bốp....

Lâm Phong vùng thoát khỏi tay hai người bạn, giáng một cú đấm vào bụng của tên Hào, khiến hấn ta va vào một cái bàn rồi ngã lộn xuống sàn nhà. Chai rượu trên bàn, cũng hất văng lên bay đập vào cô ca sĩ đang hát. Tiếng hát của cô ca sĩ bị đứt đoạn thay vào đó là tiếng hét thất thanh của mấy cô gái đi cùng, làm náo động quán bar.

Tên Hào và mấy người bạn của hấn ta tức giận xông vào định đánh nhau với Lâm Phong, Sơn hải và Bảo Duy.

- Đủ rồi – Một giọng nói dứt khoát và mạnh mẽ vang lên ngăn chặn cuộc ẩu đã sắp xảy ra. Tất cả mọi người đang chuẩn bị tránh xa cuộc ẩu đã đồng loạt đứng lại chờ coi tình hình ra sao.

Ngân Hằng quay mặt nhìn người đàn ông đang bận bộ vest sang trọng màu xám, dáng người cao ráo, đầy phong độ đang bước tới. Ông ta chỉ mới ba mươi tuổi mà thôi.

- Hóa ra là anh. Lâu quá không gặp – Tên Hào và mấy người bạn thấy người đàn ông đó đi tới thì vội vàng lên tiếng chào hỏi.

Người đàn ông đó chỉ gật đầu đáp nhẹ.

- Xin chào.

Ông ta liếc mắt nhìn một lượt về phía Lâm Phong, rồi mới quay lại tên Hào nói với hắn:

- Cậu là người lớn, chấp nhất chi tuổi con nít. Bỏ qua đi. Đây là quán của bạn anh, coi như nể mặt anh, đừng gây sự.

Tên Hào nghe vậy, bèn liếc Lâm Phong một cái rồi gật đầu.

- Được rồi, nể mặt anh, em không thêm chấp với thằng nhóc này nữa.

Hắn nắm tay Ngân Hằng lôi đi thì người đàn ông đó lên tiếng:

- Cô bé, cô biết hát không?

Tên Hào bèn dừng lại, Ngân Hằng đưa mắt nhìn người đàn ông đó dò hỏi.

- Ca sĩ của quán, đã bị chai rượu va vào, khiến chân cô ấy bị đau, e là khó lòng đứng hát tiếp được. Thay vì uống rượu giúp vui, cô hãy hát một bài đi.

Ngân hằng nhìn người ca sĩ đang đi cà nhắc từng bước từng bước xuống cánh gà sân khấu rồi quay lại nhìn người đàn ông đó, ánh mắt ông ta hấp háy một cái nhìn trầm lắng. Ngân Hằng biết ông ta đang giúp cô bèn gật đầu.

- Được, vậy nhờ cô lên hát thay ca sĩ của quán một bài trong lúc chờ cô ấy vào xem vết thương.

Ngân hằng nhẹ nhàng gật đầu rồi rời tay khỏi tên Hào, cô đưa mắt nhìn Lâm Phong ra hiệu, sau đó tiến lên sân khấu. Dặn ban nhạc bài hát cô sẽ hát xong, cô đứng vào chính giữa sân khấu, bắt đầu chìm vào tiếng nhạc đang nổi lên.

Đến đây thì cả hai chắc sẽ phải dừng lại

Đoạn đường kia ngày mai em sẽ không cùng đi

Chúng ta dù vẫn yêu phải nói câu chia lìa

Bởi duyên phận không ình bên cạnh nhau

Nắm tay người rất lâu chẳng biết phải làm sao

Từng buồn vui ngày xưa không dễ phai mờ đâu

Trái tim này khắc sâu những phút giây ngọt ngào

Ánh mắt và nụ cười ấy đã in trong đầu

Ôm chặt người một lần sau cuối, lòng tan nát em cố gượng cười

Chúc cho người ngày mai sẽ luôn luôn yên bình

Ngân Hằng vừa hát vừa nhìn Lâm Phong, ánh mắt cô dưới ánh đèn sân khấu càng đượm buồn hơn.

Giọng cô trầm lắng nhẹ nhàng hòa vào giai điệu buồn thương của bài hát, du dương len lỏi khắp quán.

Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, một điệu nhạc buồn thay vì điệu nhạc sôi nổi có tiết tấu nhanh. Sự thay đổi này làm ọi người bỗng nhiên thổn thức vô cùng.

Còn yêu sao phải xa nhau, phải quên bao kí ức một thời
Chắc tại trời không muốn mình được gần nhau yêu nhau mà thôi
Từ đây ta sẽ chia xa, khẽ lau khô khóe mắt nhạt nhòa
Số phận mà, đừng nên khóc, hãy chúc cho nhau câu bình an!

Ngân hằng đưa ánh mắt nhìn Lâm Phong, trên đôi mi dài của cô đã ẩn chứa những giọt nước mắt. Lời bài hát là lời cô muốn nói với Lâm Phong.

Họ dù yêu nhau nhưng số phận rõ ràng là không cho họ bên nhau, chỉ có thể chia tay mà thôi.

Hoài yêu anh, mãi yêu anh, sẽ yêu anh đến suốt cuộc đời
Nếu chọn lại, em vẫn chọn được gặp anh yêu anh mà thôi
Hoài yêu anh, mãi yêu anh, sẽ yêu anh đến suốt cuộc đời
Nở nụ cười chào nhau nhé duyên phận bắt ta xa nhau rồi.
Những giọt nước mắt hòa trên mi của cô cuối cùng cũng chảy xuống, hai dòng lệ khiến cho người nghe xúc động, khiến cho họ cảm giác được nỗi đau thương của đôi trai gái trong cuộc tình kia.
“ Duyên phận ý trời” , duyên số đúng là do ý trời mà ra. Ông trời cho họ gặp nhau, yêu nhau, nhưng rồi ý trời lại rẽ chia cách họ.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 49

49. Chương 49

Lời ca vừa dứt, dư âm còn lắng lại, khiến nhiều người trong quán bar còn chìm trong hư vô. Không phải giọng ca của Ngân Hằng quá xuất sắc, có thể vượt qua cả ca sĩ nổi tiếng hát bài này mà là cô thể hiện tâm trạng bi ai, nỗi đau thương phải chia lìa với người mình yêu.

Nước mắt cô rơi hòa vào lời ca khiến người khác nghe mà cảm thấy ray rứt, một nỗi đau thấm vào tận tâm can.

Sau khi cô cúi đầu trao trả lại micro cho người dẫn chương trình, ánh mắt bi ai lướt qua Lâm Phong lần cuối rồi quyết định quay lưng bỏ đi.

Đó là lời cuối cùng, cô có thể nói với Lâm Phong, đau dài thà rằng đau ngắn. Kết thúc tất cả đi.

Một năm, liệu trong vòng một năm, công ty ba cô có thể vực dậy hay không? Không ai biết được, cũng không ai có thể trả lời được.

Cho nên, dù cô và Lâm Phong có kéo dài cuộc tình này thêm một năm nữa thì được gì? Đổi lại là nỗi đau càng lớn hơn nữa mà thôi.

Một năm sau, tên Hào sẽ đối xử với cô ra sao, chẳng ai có thể biết được. Hơn nữa, nếu cô đủ tuổi kết hôn, họ sẽ bắt cô kết hôn với hắn, vì hắn và gia đình hắn sinh con nối dõi.

Cô quay lưng đi bắt gặp cái nhìn của người đàn ông đó, từ khi cô bước chân lên sân khấu, cô đã chạm phải ánh nhìn của ông ta. Đôi mắt sâu đầy thâm trầm, dưới ánh đèn mờ trong quán bar càng mông lung huyền ảo, có chút đáng sợ, nhưng lại có chút gì đó chân thành. Đôi mắt ông ta khiến Ngân Hằng bối rối.

Ông ta là người vỗ tay khen ngợi cô trước tiên, những người khác nghe tiếng vỗ tay cũng sức tĩnh và nhiệt liệt vỗ tay tán thưởng.

- Chào cô bé – Một người đàn ông mặc bộ vest, trên tay cầm một mảnh giấy cuộn tròn bước đến chặn đường Ngân Hằng, ông ta nhìn Ngân Hằng cười nói – Giọng hát của cháu thật đặc biệt.

- Vậy sao – Ngân Hằng cười ngượng ngùng đáp.

- Đây là danh thiếp của chú – Ông ta chìa trước mặt Ngân Hằng – Nếu có lúc nào đó, cháu muốn làm ca sĩ, hãy thử sức ở quán bar này của chú trước xem.

- Cám ơn, có lẽ là cháu sẽ không cần đâu ạ – Ngân Hằng dứt khoát từ chối.

- Cứ thử cân nhắc xem – Ông ta mỉm cười nhẹ nhàng nói, không hề có tí ép buộc nào.

Ngân Hằng thấy vậy đành miễn cưỡng nhận lấy rồi gật đầu chào ông ta, cô dứt khoát đi đến bên tên Hào, về mặt đang nhìn cô đắc chí, xem ra nhờ cô hẳn cũng được ngẩng đầu không ít với bạn bè.

Tên Hào vui vẻ ôm lấy vai cô, kề mặt sát vào tai cô nói khẽ:

- Hôm nay em thể hiện xuất sắc lắm.

- Vậy chúng ta có thể về nhà sớm chút được không? – Ngân Hằng nhân cơ hội hẳn đang vui vẻ bèn đề nghị.

Quả nhiên hẳn gật đầu:

- Được.

Tên Hào bèn cầm chai rượu còn gần phân nửa lên tu một hơi, rồi đặt cái cạch xuống bàn, coi như đã trả nợ xong với bạn bè, vẫy tay chào họ ra về.

Hắn ta không quên quay lại chào người đàn ông kia một tiếng. Ngân Hằng muốn tránh ánh mắt của ông ta nhưng cuối cùng vẫn là giáp mặt chào hỏi.

- Hy vọng lần nào đó được mời cậu và cô bé này một bữa cơm, nhớ nể mặt nha – Giọng nói thân tình của ông ta vang lên.

- Được ạ, anh đã lên tiếng, lẽ nào em lại không đồng ý. Vậy chúng ta hẹn khi nào anh rảnh nha

- Được.

Tên Hào cứ thế ôm lấy Ngân Hằng rời quán. Ba người kia cũng vội vàng tính tiền rồi rời đi. Lâm Phong này giờ bị Sơn Hải và Bảo Duy kiềm giữ, bây giờ không còn bị giữ nữa, cậu nhanh chóng lao ra ngoài, ánh mắt cậu cũng chạm qua người đàn ông này một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Người đàn ông nhìn theo bóng Lâm Phong, khẽ nhếch môi cười, sau đó tiếp tục ly rượu của mình.

Lâm Phong và hai người bạn vừa đi ra ngoài thì đã không còn thấy Ngân Hằng và tên Hào đâu nữa. Cả ba vội lấy xe chạy đi tìm, nhưng họ vừa đi ra một đoạn vắng người, lập tức bị một nhóm côn đồ chặn xe lại giữa đường.

- Bọn bây muốn gì – Bảo Duy dừng xe lại nhìn bốn thằng chặn xe của họ hỏi.

- Muốn tụi bây không làm kỳ đả cản trở người khác nữa mà thôi – Một tên cầm cây gậy vỗ vỗ tay mình, nhướn mày cười đều đáp.

- Hắn ta thuê tụi bây à? – Lâm Phong bức tức gắt hỏi, tay cậu siết chặt lại nổi lửa giận phùng phùng.

- Nói nhiều cũng vô ích, dạy dỗ tụi bây trước đã – Hắn không đáp mà nói, rồi hất đầu ra lệnh cho đồng bọn.

Cả bốn tên đều cầm gậy trong tay từ từ tiến lại gần ba người bọn họ, tạo một vòng tròn bao họ bên trong. Cả ba người đều chống xe lại, tựa người vào nhau phòng thủ. Đánh nhau cũng đã nhiều, nhưng cũng chỉ là

kiểu mấy thằng con trai chơi chơi trong lớp chơi nhau mà thôi. Còn đây , nhìn mặt bọn này, kẻ nào kẻ nấy đều tỏ ra máu lạnh đến đáng sợ.

Cả ba nuốt nước bọt cái ực, có chút e sợ, nhưng mà dù chết cũng phải đánh một trận oanh liệt.

Bao Duy cho tay vào túi mình, nhấn nút một cái, từ di động đã truyền đến một người.

- Xem ra, tụi bây nhất định cho bọn tao nằm dài trên con đường này rồi đúng không? – Bao Duy không ngoan gợi ý cho người bên kia điện thoại nghe.

- Đúng vậy, nhưng yên tâm đi, chỉ là muốn dạy tụi bây một bài học thôi, chẳng muốn lấy mạng tụi bây đâu.

- Nói nhiều với chúng làm gì, nhanh lên còn rút nữa – Tên khác lên tiếng phản đối.

Ngay sau đó là bốn tên sấp lại đánh ba người bọn họ, dù cố chống đỡ, nhưng cuối cùng, cả ba người đều bị đánh trọng thương. Nhất là Lâm Phong, máu miệng chảy ra từ miệng cậu đến đáng sợ. Cũng may ngay lúc đó, cảnh sát chạy xe đến, mấy tên kia lập tức bỏ chạy.

Cả ba nhanh chóng được đưa đến bệnh viện. Bảo Trâm cũng có mặt ngay sau đó, cô chính là người báo cảnh sát, nhờ họ đến giải cứu ba người kia, vài phút sau mấy cô bạn cũng lục tục kéo đến.

Chuyện quan trọng thế này, gia đình ba người bọn họ đều không thể không biết được.

Ông nội Lâm Phong vì thế rất phẫn nộ. Ông đập mạnh cây gậy chống của mình xuống sàn nhà thể hiện sự phẫn nộ.

- Lại là con bé đó.....Còn tên khốn kia, nó biết rõ cháu trai của ta, vậy mà dám cho người xuống tay. Được lắm, lần này để xem nó còn ngang tàng hống hách được nữa hay không – Ông quay đầu nhìn ba Lâm Phong ra lệnh – Con mau cho người tiến hành đi. Ba không muốn, người nhà chúng ta phải chịu uất ức.

Bà Ngọc Lan nhìn con trai vừa mổ chữ bao lâu, dù vết thương đã cắt chỉ, nhưng sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn bình phục, vậy mà bị đánh một trận thâm tím mình mẩy thì khóc lóc thảm thiết. Tiếng khóc của bà khiến ông nội Lâm Phong càng bức hơn, ông quát lớn:

- Khóc cái gì? Nó chưa chết mà. Bảo con quản lý nó cho chặt, còn lại để nó đi tìm con bé đó mới ra nông nỗi này. Con nghe cho rõ đây, từ bây giờ, nếu nó còn đi tìm con bé đó, thì gia sản nhà này, không đến phiên nó.

- Ba.....- Bà Ngọc Lan yếu ớt kêu lớn.

Nhưng ông đã rời khỏi phòng bệnh ra ngoài.

Một tuần sau, ông giám đốc Ngân Hàng đã bị cách chức điều tra.

Bà Kim Lương và Ngân Hằng đều hoảng hốt vô cùng. Họ coi như mất đi chỗ dựa dẫm, thì công ty sẽ thế nào.

Bà Kim Lương vội vã gọi điện thoại.

- Anh à, giờ phải làm sao đây – Tâm trạng bà Kim Lương hoảng hốt rõ rệt – Chẳng phải anh đã nói là sẽ có người đến giúp em hay sao?

- Em yên tâm, chắc chắn sẽ có người đến. Lúc đó, em tha hồ đặt điều kiện với họ.

- Thật sao? – Bà Kim Lương nghi ngại hỏi lại.

- Yên tâm. Chúng ta là những người đứng chung một xuông. Nếu anh chìm xuông, chẳng khác nào tự hại bản thân mình rồi.

- Vậy em yên tâm rồi. Cảm ơn anh nhiều lắm – Bà Kim Lương yên lòng nói.

Sau khi cúp điện thoại, ông ta gõ ngay cho Minh Nhật:

- Con hài lòng rồi chứ?

- Con cảm ơn ba. Cha con hai tên kia, dám đối xử với Ngân Hằng như thế, con muốn họ phải trả giá gấp đôi.

- Tên Hào chính là bị bốn tên đánh Lâm Phong đánh cho trọng thương tàn phế suốt đời rồi, con yên tâm, hần chẳng thể tìm con bé nữa.
- Nhưng liệu mọi việc có bị phanh phui không ba.
- Con yên tâm, mọi việc ba sắp xếp chu đáo hết rồi. Lúc đầu, ba cho người dàn xếp đánh Lâm Phong, ai cũng nghĩ do tên Hào sai khiến cả. Bọn họ nổi giận, lật đổ cha con nhà đó, sau đó ba cho người đập hần ta, coi như vì hần không chịu trả tiền nên bị bọn kia đánh vậy thôi. Thần không biết, quỷ không hay. Haha....con cứ yên tâm, ba nhất định giúp con giành cái gia tài đó, chỉ tiếc là không thể đánh thẳng nhóc đó tàn phế nếu không thì....- Ông ta chắc lừa....
- Ba....- Minh Nhật hoảng hốt kêu lên, khắp người phát lạnh run.
- Ba chỉ nói đùa thôi mà – Ông ta cười hề hề nói.
- Ba, tuy không thừa nhận, nhưng nó vẫn là em trai con – Khẩu khí cậu chắc nịch khiến cho ông ta cũng có phần do dự.
- Ba biết rồi.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 50

50. Chương 50

Ngân Hằng khá bất ngờ khi thấy Minh Nhật được phép vào trong nhà của cô.

- Sao bạn vào đây được vậy.
- Minh nhờ Ngân Quỳnh dẫn mình vào – Minh Nhật chậm rãi đáp.
- Minh nghe nói Lâm Phong bị....
- Không nghiêm trọng lắm đâu – Minh Nhật bèn ngắt lời cô.

Ngân Hằng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều, mấy ngày qua cô lo lắng thấp thỏm không yên. Chỉ có thể nhờ Ngân Quỳnh ra ngoài tìm hiểu tin tức, bà Kim Lương không cho cô ra ngoài, Ngân Hằng chỉ đành nén lòng chờ đợi ngày khai trường đến. Dù thế nào, bà ta cũng phải cho cô đến trường đi học. Cô đã nghe bà ta dặn dò Ngân Quỳnh mua sách học cho cô luôn. Cho nên cô rất mừng, ít ra bà ta cũng không nhẫn tâm cắt đứt niềm hy vọng cuối cùng của cô.

Dù không biết nguyên nhân vì sao, trong hoàn cảnh khó khăn thế này, mà bà ta không buộc cô thôi học, cô đã thầm biết ơn bà ta ngàn vạn lần.

Ngân Hằng đếm từng ngày để bản thân có thể đi ra ngoài, thoát khỏi cuộc sống ngột ngạt trong ngôi nhà này. Nếu không vì ba vì Gia bảo, có lẽ cô sẽ gục ngã mất.

- Bạn gầy quá, chỉ còn da bọc xương – Minh Nhật đưa tay chạm vào mặt cô vuốt nhẹ, ánh mắt nhìn cô dâng lên nỗi chua xót không nguôi.

Ngân Hằng cười ngượng, quay mặt đi, tránh né ánh mắt của Minh Nhật.

- Ông nội đã ra lệnh, cấm Lâm phong từ nay không được gặp bạn nữa.
- Vậy sao – Ngân Hằng buồn bã đáp, cô cũng có thể đoán được điều này. Tất cả nguyên nhân đều vì cô, họ làm sao để cậu ấy gặp cô được nữa.
- Tại sao là cậu ấy, vì sao nhất định là Lâm Phong. Vì sao không in cơ hội – Minh nhật nắm chặt bàn tay Ngân Hằng, ánh mắt oán hận hỏi.

Ngân Hằng rút tay lại, cúi đầu chậm rãi đáp:

- Dù không phải là Lâm Phong thì vẫn sẽ là một người khác. Mình đã nói, chúng ta khá giống nhau, đều là những đứa trẻ có tâm hồn tổn thương, chỉ có thể đồng cảm nhưng không thể nào hòa hợp với nhau được. Bởi vì chúng ta đều cần tình yêu thương của người khác để dung hòa vào trái tim tổn thương của mình. Nếu hai trái tim cùng tổn thương hòa nhập vào nhau, chỉ mang lại sự tổn thương sâu sắc hơn mà thôi.

- Sẽ không đâu. Tin mình đi, mình sẽ không để chúng ta tổn thương nữa. Mình sẽ bù đắp tổn thương trong tâm hồn của hai chúng ta – Minh Nhật ôm lấy Ngân Hằng thổn thức nói.

Ngân Hằng nhẹ nhàng đẩy Minh Nhật ra, cô lắc đầu nói:

- Mình là một ngôi sao xấu, mình luôn đem lại bất hạnh cho người khác.

- Mình không sợ...- Mianh Nhật tiến về phía cô.

- Nghe mình nói đi – Ngân Hằng lùi bước mỉm cười buồn nói – Cám ơn bạn đã dành tình cảm ỉnh. Nhưng ở bên cạnh mình bạn chỉ gặp bất hạnh mà thôi. Lâm Phong đã là một ví dụ. Tền Hào cũng như thế. Mình không muốn bạn lại giống như họ, bạn hiểu không? Còn nữa, nếu như ông nội đã nghiêm cấm Lâm Phong gặp mình, bạn cũng sẽ như vậy thôi. Họ sẽ không cho hai người gặp mình nữa đâu, trừ khi bạn chịu vứt bỏ tất cả vì mình.

Minh Nhật bối rối lưỡng lự không biết nên trả lời thế nào, trong lòng cậu nhất thời bị vật chất cuốn lấy. Ngân Hằng cười nhạt nhìn Minh Nhật nói.

- Nhưng bạn không thể...mình hiểu bạn, bạn khó khăn mới tiến được vào nhà đó. Bạn khó lòng mà rời bỏ nó có đúng hay không? Cho nên, bạn rất khác Lâm Phong ở đó, nếu là bạn ấy, nhất định câu trả lời là chấp nhận vì mình mà vứt bỏ tất cả.

- Mình.....

- Mình hiểu, mình không trách bạn. Minh Nhật, bạn là người lí trí, bạn biết suy nghĩ, còn Lâm Phong, bạn ấy có suy nghĩ rất đơn thuần, chỉ thích làm theo tình cảm của bản thân. Nếu muốn nương tựa, người như bạn là thích hợp nhất. Nhưng bất kì cô gái nào, cũng mong người con trai hết lòng hết dạ vì mình, vì mình chấp nhận vứt bỏ tất cả. Cho nên hãy quên mình đi. Đi về đi, từ nay chúng ta chỉ là những người bạn, những người bạn bình thường của nhau mà thôi.

Minh Nhật rời khỏi nhà Ngân hằng trong lòng cậu ngổn ngang suy nghĩ, Ngân hằng nói đúng, họ cũng sẽ không cho cậu gặp Ngân hằng, trừ khi cậu chấp nhận từ bỏ phần tài sản kia mà thôi. Nhưng mà nếu cậu rời bỏ thì những ngày qua phải chịu đựng , phải nhẫn nhịn vì cái gì? Nhưng nếu không rời bỏ.....

Ngân Quỳnh đứng chờ Minh Nhật trước cổng nhà, cô nhân lúc mẹ đi vắng mà cho Minh Nhật vào. Bây giờ đứng bên ngoài trông cửa, thấy vẻ mặt trầm tư của Minh Nhật, Ngân Quỳnh đau lòng nói:

- Ngân Hằng tốt đến như vậy sao? Dù là phải cầu xin mình, vẫn chấp nhận à.

- Bạn không hiểu được đâu.

- Không! Mình hiểu! – Ngân Quỳnh buồn rầu đáp, đôi mắt đen chứa đựng một nỗi niềm thâm kín, một tình cảm đè nén – Đó là một sự ngốc nghếch, khờ dại. Bất chấp mọi thứ vì tình yêu mà không hối hận.

- Bất chấp mọi thứ vì tình yêu mà không hối hận – Minh Nhật lẩm bẩm lặp lại lời Ngân Quỳnh.

“...trừ khi bạn vứt bỏ tất cả vì mình...” – Minh Nhật nhớ lại lời Ngân Hằng. Cuối cùng cậu đã hiểu mình thua Lâm Phong ở đâu.

Trong lòng cậu có quá nhiều nỗi đau, có quá nhiều món nợ, khó lòng vứt bỏ. Cho nên dù yêu thích Ngân Hằng đến đâu chẳng nữa, cậu vẫn không thể vì cô mà từ bỏ tất cả mọi thứ. Cậu chưa hiểu tận tường cái gì là bất chấp mọi thứ vì tình yêu mà không hối hận.

Minh Nhật vừa rời đi không bao lâu thì một người phụ nữ đã xuất hiện trước cửa nhà Ngân Hằng, bà Kim Lương lúc này cũng vừa về tới. Ánh mắt bà quét lên người đàn bà vừa xuất hiện trước cửa nhà mình. Bà thăm đánh giá người phụ nữ kia, bà ta ăn bận sang trọng, cho thấy là loại người có tiền tài, không thể đắc tội. Bèn nhỏ nhẹ hỏi chuyện.

- Chị này, chẳng biết chị tìm ai trong nhà này.

Người phụ nữ kia nghe hỏi bèn quay đầu lại, là một người phụ nữ đẹp, nhưng trông đôi mắt có phần mỏi mệt. Bà ta nhìn bà Kim Lương nói:

- Tôi muốn tìm cháu Ngân Hằng.

Vừa nghe câu trả lời, bà Kim Lương trong bụng cười thầm:” Xem ra đây sẽ là người sẽ bỏ tiền ra giúp công ty trả nợ đây”, cho nên bà ta vồn vã nói:

- Dạ chào chị. Mời chị vào nhà. Không biết chị tìm cháu Ngân Hằng nhà em có chuyện gì hay không?

Người đàn bà không đáp chỉ gật đầu rồi bước theo bà Kim Lương vào bên trong, thấy người đàn bà không đáp, bà Kim Lương có chút nổi giận, nhưng nghĩ đến đây là người giúp công ty bà như lời ba Minh Nhật nói nên bà nín nhịn.

- Chị ngồi chơi, em vào gọi con bé.

Bà Kim Lương nhanh chóng lên lầu gọi Ngân Hằng đi xuống. Ngân Hằng đi xuống lầu, nhìn thấy người phụ nữ trước mặt, trong lòng Ngân Hằng có chút lạnh lẽo, nhưng cô biết thế nào cũng xảy ra chuyện này, nên bình thản bước xuống gật đầu chào người phụ nữ trước mặt.

- Con chào bác.

Người phụ nữ gật đầu rồi theo tay mời của Ngân Hằng mà ngồi xuống ghế.

- Bác nghĩ con biết bác đến đây làm gì chứ.

- Dạ con biết – Ngân Hằng cười nhẹ gật đầu.

- Con vẫn luôn là cô bé thông minh – Bà Ngọc lan nhìn Ngân Hằng bằng đôi mắt yêu thương nói – Bác luôn luôn thích con.

Ngân Hằng được khen, cô khẽ cười, đưa mắt nhìn bà Ngọc Lan chờ đợi điều bà sắp nói. Bà Ngọc Lan nhìn ánh mắt của Ngân Hằng, cũng không muốn dài dòng nữa, bà liền kể.

- Chắc con biết, Minh Nhật là anh em cùng cha khác mẹ với Lâm Phong.

- Con biết.

- Lâm Phong không biết điều đó, nó luôn nghĩ nó và thằng bé kia là anh em sinh đôi. Nhưng thằng bé Minh Nhật kia luôn xem Lâm Phong là cái gai trong mắt, luôn có sự đố kỵ, cạnh tranh nhất là việc phân chia gia tài – Bà Ngọc Lan nhẹ nhàng kể, bà cố ý nhấn mạnh từ “ phân chia gia tài “ – Con cũng biết, Lâm Phong bị chứng bệnh ung thư máu, dù được Minh Nhật hiến tủy, nhưng vẫn phải uống thuốc đều đặn, sức khỏe sẽ bị yếu đi rất nhiều, rất dễ bị các loại vi khuẩn gây bệnh khác xâm nhập. Cho nên bác vẫn luôn chăm sóc thằng bé, không để nó chịu bất kì tổn thương nào hết, vậy mà....

Ngân Hằng hiểu bà muốn nhắc đến việc cậu và hai người bạn kia, cô cúi đầu buồn bã.

- Bác không có ý trách cháu. Chuyện bác muốn nói với cháu là- Bà ngập ngừng nhìn cô.

- Cháu biết, cháu có nghe nói, là ông nội bạn ấy không cho bạn ấy gặp cháu.

- Đúng vậy. Cháu biết không, là một người mẹ, bác luôn muốn giành cho con mình những thứ tốt nhất. Nhất là khi Lâm Phong trong tình trạng này, bác càng muốn cho con mình nhiều thứ hơn để nó có thể sống an nhàn vui vẻ về sau. Nhưng lại xuất hiện thêm một đứa cháu trai nữa, và vì cháu, ông nội Lâm Phong đã tuyên bố, sẽ rút lại toàn bộ tài sản mà ông muốn cho Lâm Phong mà trao cho Minh Nhật. Bác không thể để chuyện này xảy ra, cho nên đến đây gặp cháu. Hy vọng cháu hiểu được tấm lòng của bác mà rời xa Lâm Phong.

Ngân Hằng cắn chặt răng, dù dằn lòng rời xa Lâm Phong, nhưng vẫn không ngăn được nỗi buồn đau trong lòng. Mũi cô đỏ lên, hai tròng mắt đỏ hoe, cô cúi đầu xuống che dấu.

Bà Ngọc Lan nhìn thấy dáng vẻ mỏng manh của cô như thế thì đau lòng vô cùng, nếu không phải bà muốn tốt cho con trai, cũng không nhẫn tâm làm điều này với một cô bé như Ngân Hằng. Nhưng tất cả đều phải

chấp nhận như một số mệnh đã an bài. Cho nên để bù đắp, bà bằng lòng làm tất cả để Ngân Hằng có thể sống tốt hơn.

Bà nhẹ nhàng đưa ra một xấp hồ sơ được bỏ trong phong bì cẩn thận rồi chậm rãi nói:

- Bác biết, hiện nay công ty của gia đình con gặp khó khăn, có nguy cơ phá sản. Cho nên bác và bác trai đã bàn với nhau, sẽ giúp đỡ công ty của con. Chỉ yêu cầu con, từ này đừng gặp Lâm Phong nữa. Bác và bác trai đang sắp xếp cho Lâm Phong đi du học. Mong rằng từ lúc đó, con và thằng bé sẽ không gặp nha nữa.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 51

51. Chương 51

Dù cô có van xin thế nào, bà Kim Lương vẫn một mực không chấp nhận.

- Dì à, con xin thề, con không hề có ý định bỏ đi cùng với bạn ấy đâu. Con xin dì để con ở lại đây, để con có thể chăm sóc ba và Gia Bảo, dì bắt con làm gì cũng được hết. Dì đừng đưa con sang bên đó, con xin dì....

Trước lời cầu xin của Ngân hằng, bà Kim Lương giả bộ thở dài nói:

- Ngân Hằng à, dì cũng không muốn ép buộc con như thế đâu. Nhưng con cũng biết mà, từ lúc gánh hết mọi chuyện của công ty, dì vất vả nhiều như thế nào mà. Nếu không vì ba con giờ đã bị liệt nữa người như thế, dì cũng không ép con gả đi như thế. Con phải biết, đưa con đi qua đó, không phải vì dì, mà là vì ba của con. Nếu con muốn nhìn ba con phải ngồi xe lăn đến tòa án thì con có thể ở lại, vì đây là nhà con. Thật ra vì người thằng hào chọn là con chứ không phải Ngân Quỳnh, nếu không, dì cũng đành nén lòng đưa Ngân Quỳnh qua đó mà thôi. Chúng ta nợ họ mà....

Lời của bà Kim Lương dù Ngân Hằng biết rõ không hoàn toàn là sự thật, nhưng cô lại không thể nào phản đối được. Hai bàn tay đang nắm lấy tay bà Kim Lương cầu xin vô lực rời ra, cả người cô sụp xuống đất, đã không còn cơ hội lựa chọn nữa rồi. Dù cô có van xin thêm nữa cũng chỉ vô ích mà thôi.

Ngân Hằng rửa sạch gương mặt thấm đẫm nước mắt của mình, dặn lòng cố nặn ra một nụ cười, chẳng phải trước kia cô đã chấp nhận phần số mà ông trời đã ban cho cô hay sao. Vậy thì bây giờ không có lí do nào lại sợ đối mặt với nó.

Huống hồ bây giờ tên Hào đã tàn phế, hẳn sẽ không còn dịp hành hạ cô như trước đây để trút giận nữa. Đây có thể xem là chút may mắn mà ông trời ban cho cô.

Chấp nhận, vì gia đình này, chấp nhận vì ba cô, thế là đủ rồi.

Có chôn dấu nỗi đau, Ngân Hằng như thường lệ mỉm cười tươi tắn đi đến giúp ba cô lau người. Ngân hằng như thường lệ kể vài câu chuyện bên ngoài cho ba cô nghe, mặc dù ông vẫn thường xem tin tức trên tivi, nhưng cô vẫn thích kể cho ba nghe, đó là sự kết nối tình cảm của hai cha con cô.

Từ ngày bị té từ trên cao xuống, ông bị liệt, không có khả năng đi lại, tay ông cũng di chuyển khó khăn, nhưng may mắn là thần trí vẫn minh mẫn, dù nói chuyện hơi khó khăn nhưng ông vẫn thường trò chuyện với Ngân Hằng.

Mọi chuyện xảy ra bên ngoài đều che dấu ông, để ông trong phòng đóng chặt cửa lại, không để ông biết điều gì. Ngân hằng cũng cảm thấy may mắn là ông không biết, vậy thì cuộc sống còn lại của ông sẽ thanh thản hơn.

Nhưng mà...hôm nay, bỗng nhiên ba cô nắm chặt tay cô bằng bàn tay yếu ớt của ông. Ngân hằng tưởng ba cô muốn nói gì bèn ngẩng đầu hỏi:

- Có chuyện gì vậy ba.

Nhưng thay vì mấp máy môi trả lời, ông lại nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt khiến Ngân Hằng lo lắng:

- Ba...ba sao vậy.

Cuối cùng ông cũng lên tiếng, giọng nói khó khăn nhưng rất rõ ràng.

- Ba..xin..lỗi.

Ngân Hằng ngẩng người nhìn ông, cô không hiểu vì sao đột nhiên ba lại nhìn cô nói như thế thì cánh tay kia của ông cố gắng giơ lên cao vươn về phía gương mặt cô. Ngân hằng liền kề mặt mình vào sát tay ba, để ông có thể chạm vào gương mặt cô âu yếm như những khi còn nhỏ.

Một hồi lâu, ông mới rời tay khỏi gương mặt cô, ánh mắt nhìn lên trần nhà, ẩn chứa một nỗi đau đớn khôn cùng. Ông chậm rãi nói:

- Ba bỗng muốn nghe con hát, hồi nhỏ con hát rất hay.

Ngân hằng nắm tay ba cô rồi khẽ mỉm cười gật đầu, cô chọn bài hát “ Tình cha”, bài hát lúc nhỏ cô vẫn thường hay hát tặng ông:

Tình Cha ấm áp như vàng thái dương.

Ngọt ngào như dòng nước trôi đầu nguồn.

Suốt đời vì con gian nan.

Ấn tình đậm sâu bao nhiêu.

Cha ơi ! Cha già dẫu yêu.

Và con nhớ mãi những ngày tháng qua.

Kỷ niệm năm nào khó phai trong lòng.

Nhớ hoài tuổi thơ bên Cha.

Gian khổ ngày đêm chăm lo.

Mong muốn con được lớn khôn.

Còn nhớ những ngày ấy, những đêm trường giá lạnh.

Và Cha nằm ôm con sưởi ấm những canh dài.

Nhẹ nhàng ôm con và Cha khẽ nói :

“Này con yêu ơi ! Con hãy nhớ. Hãy nhớ lời Cha sống cho nên người và con ơi chớ bao giờ dối gian”.

Nghèo thì cho sạch, rách rau cho thơm. Những lời của Cha năm xưa.

Con nguyện ghi sâu trong tim.

Cha ơi ! Cha già dẫu yêu.

Khi cô kết thúc bài hát của mình, ba cô siết chặt tay cô nhìn cô xúc động. Ông khẽ nở một nụ cười, một nụ cười hạnh phúc và mãn nguyện. Cuối cùng nụ cười dừng lại trên môi ông, ông trầm mặt nhìn cô cất lời.

- Đáng lí ra, ba không nên đặt tên con là Ngân Hằng. Hằng của sự vĩnh hằng, nghĩa là mãi mãi, tình yêu mãi mãi dành ẹ con. Nhưng Ngân lại là bạc, đời người con gái không nên gắn với chữ bạc (đây là lí do cái tên Ngân hằng đó bà con à, nhiều người bảo không thích cái tên này. Haiz! Giờ thì càng ghét thêm) , bạc là thứ lạnh lẽo vô cùng, bạc của bạc phước. Cuộc đời của con vì có thêm chữ bạc này mà trở nên bất hạnh, chịu nhiều đau khổ.

- Không có đâu ba – Hai mắt cô kéo màn nước lắc đầu nói – Chỉ cần có ba và Gia Bảo bên cạnh, con luôn cảm thấy hạnh phúc.

- Con là đứa con ngoan nhất của ba. Là đứa hiểu chuyện nhất.

- Vì con là chỉ cả mà.

- Ba hạnh phúc khi có một đứa con như con.

Cô khẽ cười âm áp, tựa đầu vào vai ông, để ông vuốt mái tóc dài của cô giống như lúc nhỏ.

- Đi đi, hãy rời xa nơi này đi. Đi tìm hạnh phúc cho chính mình.

Ngân hằng giật mình ngẩng đầu nhìn ba mình, cô lắp bắp gọi:

- Ba....

- Ba đã biết hết rồi – Ông buồn ra câu nói nặng trĩu – Ba thật là quá ngốc, lại lần nữa yếu lòng mà tin bà ấy, chấp nhận cho bà ấy một cơ hội, còn đưa hết tài sản cho bà ấy. Cuối cùng thì bà ấy không hề thay đổi bản tính của mình, đúng là vật chất có thể đổi, nhưng bản chất khó lòng thay đổi.

- Con hãy đi đi, tự tìm hạnh phúc cho chính mình, ba đã trở thành kẻ vô dụng, không thể bảo vệ và chăm sóc cho con. Cho nên ba càng không thể đứng nhìn con phải chịu khổ sở thêm nữa.

- Không đâu, con sẽ không rời bỏ ba và Gia Bảo đâu.

- Làm người, ai cũng có một lần ích kỷ cho bản thân. Hãy ích kỷ một lần cho bản thân con đi. Đi đi, thoát khỏi cái nhà này, thoát khỏi địa ngục đau khổ này đi. Đừng lo cho ba, đừng lo cho Gia Bảo, chỉ cần con được hạnh phúc thì ba và Gia Bảo cũng an lòng, cũng có thể hạnh phúc.

.....

“ Chúng ta cùng trốn đi đi, đi đến nơi mà họ không thể tìm được chúng ta, cùng nhau chăm chỉ làm việc...Xây dựng một ngôi nhà, chúng ta sẽ trồng rau, trồng hoa...” – Lời Lâm Phong vang vọng bên tai cô.

“ Vài bữa nữa thôi, Lâm Phong sẽ đi du học...” – Lời bà Ngọc lan, mẹ Lâm Phong truyền lại.

“ Đi đi...đi tìm hạnh phúc cho chính bản thân con đi...”

Ngân Hằng cảm thấy đầu óc hỗn loạn vô cùng, từng đoạn thoại chạy qua đầu cô, tâm trí cô không ngừng đấu tranh, nửa muốn ra đi, nửa muốn ở lại.

- Anh yên tâm đi, chỉ cần bà ta giúp công ty xong, em sẽ nhanh chóng tổng khứ con bé đi mà thôi. Giữ lại thật chượng mắt. Dù bây giờ được bà ta giúp trả hết món nợ vay của nhà thằng Hào, em cũng không muốn giữ nó ở lại đâu. Đợi nó đủ 18 tuổi, em nhất định tìm một tên già giàu có nào đó gả quách nó đi cho rảnh nợ. Haha...vừa tổng khứ được nó, vừa thu thêm một món lợi – Giọng bà Kim Lương từ trong phòng vang ra khiến Ngân hằng không khỏi rùng mình.

Hóa ra, món nợ đã được trả, nhưng bà ta vẫn cố tình ép cô đi. Hóa ra bà ta còn muốn lợi dụng cô về sau nữa....

Cuối cùng thì Ngân hằng cũng đã có thể quyết tâm ra đi, cô không muốn đánh mất cuộc đời mình trong những toan tính của bà ta. Nhưng mà, làm sao cô có thể ra đi đây, bà Kim Lương đã khóa cửa, muốn thêm người giúp việc về đây giúp bà ta trông coi cô, làm sao cô có thể thoát ra đây.

Ngân Hằng xoay người lại bắt gặp Ngân Quỳnh đứng sau lưng cô.

Ngân Quỳnh cầm lá thư của Ngân Hằng lén lút ra khỏi nhà, cô không biết làm cách nào để có thể trao bức thư này cho Lâm Phong, Lâm Phong giờ đây cũng giống như Ngân Hằng, cũng bị giam giữ trong nhà, chờ ngày đưa cậu ra sân bay sang mỹ.

Ngân Quỳnh bèn chạy đến tìm Bảo Trâm và các bạn nhờ giúp đỡ. Mọi người bàn bạc thống nhất giả vờ đến chia tay Lâm Phong trước khi đi du học.

Cả bọn cầm lá thư của Ngân hằng cùng đến nhà Lâm Phong, mẹ cậu không nghi ngờ gì hết, dù sao bà cũng muốn con trai ra đi mà còn quyến luyến mọi thứ như thế. Có bạn bè tạm biệt cũng an ủi hơn nhiều.

- Trong thư Ngân Hằng nói gì? – Hà Nhi sốt ruột hỏi khi Lâm Phong đọc lá thư của Ngân hằng trong thời gian dài như thế.

- Bạn ấy bằng lòng cùng mình bỏ trốn – Lâm Phong khẽ nói.

- Cái gì? Bỏ trốn – Cả bọn nhất thời kinh ngạc mà hét lớn.

Ngay sau đó cả bọn lập tức đi tay chặn miệng im lặng chỉ sợ người bên ngoài nghe thấy.

- Giúp mình và Ngân hằng đi, mình xin các bạn – Lâm Phong nhìn mọi người thành khẩn nói.

Cả bọn cắn chặt môi nhìn nhau cuối cùng gật đầu.

Cho nên cuối cùng mọi người bàn bạc thống nhất chờ cơ hội tốt nhất mới giúp hai người bỏ trốn. Ngân Quỳnh cũng thông báo cho Ngân hằng như vậy cùng lời nhắn của Lâm Phong:” Chờ thư của mình”

Ngân Hằng chưa bao giờ cảm thấy thời gian chờ thư Lâm Phong lại trở nên dài như vậy. Cô thu xếp quần áo, chỉ chờ ngày nhận được thư của Lâm Phong hẹn ngày giờ, địa điểm gặp nhau cùng bỏ trốn mà thôi.

Cô ôm ba trong lòng, ngen ngào không nỡ rời xa, cô xót xa nắm chặt tay Gia Bảo không rời. Cô nhất định sẽ trở về tìm họ, chờ đến khi cô có thể độc lập, chờ đến khi cô đủ tuổi không còn chịu sự ràng buộc của bà Kim Lương, cô nhất định sẽ trở về tìm họ.

Cuối cùng họ cũng thống nhất ngày đi là ngày 26, trước ngày Lâm Phong ra đi hai ngày.

Lâm Phong bèn viết cho Ngân Hằng lá thư, thông báo ngày giờ và địa điểm hẹn gặp, nhờ Ngân Quỳnh chuyển thư lại.

Trên đường về nhà, Ngân Quỳnh gặp hạ Huyền đang đi mua ít vật dụng cho năm học mới, hạ huyền rủ Ngân Quỳnh vào quán uống nước trò chuyện.

Lát sau, Ngân Quỳnh bước vào nhà về sinh. Hạ Huyền chợt nhớ có mua cho Ngân Quỳnh một cái kẹp, nên quyết định bỏ vào túi xách của cô tạo sự bất ngờ. Không ngờ, hạ huyền lại nhìn thấy một lá thư có nét chữ của Lâm Phong, bèn tò mò mở ra đọc.

Đọc xong lá thư, Hạ Huyền giận run, không ngờ Lâm Phong và Ngân hằng lại dám đưa ra quyết định như thế. Cô không thể để họ đến bên nhau được. Cô đã nghe mẹ mình nói chuyện Lâm Phong đi du học. Cứ nghĩ Lâm Phong và Ngân hằng xa nhau như vậy, cô sẽ có cơ hội. Chỉ cần năm sau cô thi đậu đại học, sẽ xin ba mẹ sang mỹ du học cùng Lâm Phong.

Vậy mà không ngờ mọi chuyện lại như thế. Hạ Huyền rất muốn xé nát lá thư bên trong ngay tức khắc, nhưng trong đầu bỗng lóe lên ý nghĩ.

Cô liền lấy bút nhanh chóng sửa một đường, cô nhìn tác phẩm hoàn mỹ của mình mà nhếch môi cười đắc ý. Sau đó gấp lại, nhét trở vào phong thư, bỏ lại vào túi Ngân Quỳnh như cũ.

Cũng vừa lúc Ngân Quỳnh đi ra:

- Đợi mình lâu không?

- Có gì đâu – Hạ huyền đáp, rồi đưa cái kẹp vốn muốn đặt vào túi của Ngân Quỳnh – cái này tặng cho bạn.

- Cám ơn – Ngân Quỳnh cầm lấy chiếc kẹp xinh đẹp khẽ cười.

Ngân Hằng đếm từng giây chờ đến ngày hẹn với Lâm Phong, không ngờ trước một ngày lại gặp được Minh Nhật, cậu dựa vào ba nuôi mình mà có thể gặp Ngân Hằng mà không cần sự giúp đỡ của Ngân Quỳnh nữa. Câu đầu tiên Minh Nhật hỏi Ngân hằng là:

- Bạn thật sự muốn cùng Lâm Phong bỏ trốn sao?

Ngân hằng bị chấn động, cả người run lên quay đầu nhìn Minh Nhật.

- Làm sao bạn biết.

- Lũ ngốc kia, cứ tưởng đâu là thông minh, lừa được người lớn, chứ không thể lừa được mình đâu – Minh Nhật tự tin đáp.

- Bạn đã nói ọi người biết rồi à? – Ngân Hằng hoảng sợ hỏi.

- Minh chưa nói, nhưng mình sẽ nói – Minh Nhật buông lời đe dọa.

Trước lời đe dọa của Minh Nhật, Ngân Hằng nhìn thẳng cậu nói rành rọt.

- Nếu như bạn nói ra, mình sẽ hận bạn mãi mãi.

- Vì sao cứ muốn đi như thế chứ?

- Vì đó là lối thoát duy nhất ình – Ngân hằng lạnh lùng đáp.

Minh Nhật choáng voảng khi nghe câu trả lời của Ngân hằng, cậu siết chặt tay, cảm thấy tim đau nhói.

- Nếu mình nói, mình có đủ khả năng để giải thoát cho bạn thì sao?

Ngân Hằng im lặng cúi đầu, cô không muốn tranh cãi với Minh Nhật vì điều này nữa.

- Bạn có nghĩ hậu quả khi quyết định bỏ trốn hay không?...Cứ cho là bạn có thể tự mình bươn chải cuộc sống, vậy còn Lâm Phong thì sao. Từ nhỏ cậu ta đã quen sống sung sướng rồi, liệu có chịu được cảnh sống này không? Bạn nghĩ chỉ đơn thuần có tình yêu là có mọi thứ hay sao? Bạn đâu phải là cô gái ngốc nghếch suy nghĩ nông cạn như vậy. Bây giờ Lâm Phong chấp nhận rời đi với bạn, sau này sẽ có ngày cậu ấy sẽ hối hận. Khi đó bạn sẽ thế nào.

Ngân Hằng cắn chặt môi im lặng.

Cuối cùng đến ngày hẹn, Ngân Hằng được Ngân Quỳnh lén lút trộm chìa khóa của mẹ mở cửa cho Ngân hằng thoát ra. Cô chạy đến chỗ hẹn, chờ Lâm Phong.

Đó chính là gốc cây ổi mà hai người từng cùng nhau đến chơi.

Ngân Hằng nhìn nơi này, khẽ cười nhớ lại từng khoảnh khắc vui vẻ của hai người trước đây. Trong giây phút chờ đợi, cô ngồi tưởng tượng ra mái nhà mà họ sẽ cùng nhau xây dựng, tưởng tượng ra khu vườn nhỏ mà họ sẽ trồng rau, cô nghĩ chuyện nếu hai người sẽ kết hôn cùng nhau, sẽ hạnh phúc ra sao, sinh ra những đứa con thế nào?

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, bầu trời từ âm áp chuyển sang lạnh lẽo, từ sáng chuyển sang tối, và cuối cùng là những cơn mưa rào rích rơi xuống ướt lạnh khắp người cô.

Ngân hằng chỉ có thể co ro đứng sát vào gốc cây ổi, ôm ba lô quần áo run rẩy.

Từ giây phút hạnh phúc chuyển sang lo lắng, rồi từ lo lắng chuyển sang sợ hãi và cuối cùng là tuyệt vọng.

Lâm Phong không tới.

Cô vẫn luôn tự nhủ, cậu nhất định sẽ tới, nhất định sẽ tới. Chờ thêm chút nữa thôi, chỉ chút nữa thôi...

Bóng dáng Lâm Phong vẫn mịt mờ.

Trong màn mưa tối thăm thẳm, ở nơi xa vắng, chỉ có tiếng mưa và cái lạnh khiến cho Ngân hằng biết thế giới này còn tồn tại. Nếu không cô sẽ bị nổi cô đơn quay bực và ăn mòn mất.

Cái lạnh bên ngoài thấm vào da thịt, lạnh cắt, nhưng cô lại không cảm thấy bằng cái lạnh trong lòng. Một nỗi tuyệt vọng cùng oán hận cuộn trào.

Chiếc ba lô cô ôm chặt trong tay rơi xuống đất cùng nỗi tuyệt vọng mong chờ.

Nước mắt cô chạy dài trên mặt hòa cùng nước mưa, không rõ đâu là mưa, đâu là nước mắt. Chỉ khi chúng và trong miệng cô, cô mới phân biệt được. Nhưng tất cả đều lạnh đến cùng cực, chạm vào trái tim của cô khiến nó đóng băng rồi vỡ vụn ra.

Ánh sáng từ nơi trước mặt, hòa trong màn mưa mờ ảo càng mờ ảo hơn.

Nhưng lại mang niềm vui khôn tả trong Ngân hằng, cô vui mừng lau nước mắt trên mặt mình, khẽ cười hạnh phúc. Cuối cùng...cuối cùng Lâm Phong cũng đã đến.

Cô vui mừng lao đến, dáng người đó dần hiện rõ trước mặt cô hơn, một tay cầm dù, một tay cầm đèn pin đi tới.

- Phong....- Ngân hằng mừng rỡ gọi, tay ôm lấy người trước mặt
- Không phải – Đáp lại cô là giọng nói lạnh lùng của Minh Nhật.

Ngân hằng sững lại trước mặt Minh Nhật, cô ngẩng đầu nhìn kỹ người trước mặt, cơn lạnh khiến môi cô tím tái và run rẩy:

- Sao lại là bạn.
- Mình đến để nói cho bạn biết, Lâm Phong không đến đâu, cậu ấy đã lên đường đi Mỹ du học rồi.

Trái tim Ngân hằng như rơi vào một hố đen không đáy, đầu óc choáng váng, tai ù đi, cả người bị sự tuyệt vọng bao trùm bóp ghệt đến khó thở.

- Giữa bạn và vật chất vốn có, cậu ấy cuối cùng đã chọn vật chất – Minh nhật khẽ nói thêm một câu nữa, khiến Ngân hằng rơi xuống vực thăm muôn trượng.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 52

52. Chương 52

Nếu anh chỉ là một giấc mơ

Ngân Hằng đứng trên sân thượng của tòa nhà công ty cô làm, nhìn về phía những đám mây trôi lững lờ xa xăm, đôi mắt cô ẩn chứa một nỗi buồn.

Cô thích nhìn đường chân trời xa xôi tím tấp ở đằng kia, nhìn mãi nhìn mãi, nhìn đám mây trôi, mỗi lúc một xa, giống như dòng đời của một con người, cứ thế trôi đi, không nơi dừng lại. Hòa trong những tia nắng ấm áp, tạo ra những màu sắc thật đẹp.

Đứng từ trên cảm, cảm nhận gần như là chỉ cần vươn tay là có thể chạm lấy, nhưng khi giơ tay lên bắt lấy thì chỉ bắt được khoảng hư vô mà thôi.

Nhìn bàn tay trống rỗng của mình, Ngân Hằng khẽ nhắm mắt lại, hít thật sâu cố xua đi cảm giác buồn bã trong lòng của mình.

Cô đưa tay ôm lấy cơ thể, cảm thấy bản thân lạnh lẽo và cô đơn giữa dòng đời rộng lớn này.

- Biết ngay là chị ở đây mà – Ngọc Liên – Cô bé mới vào làm trong công ty cô, trực thuộc quyền cô quản lý có đôi mắt sáng và nụ cười tươi tắn, bận bộ đồ công sở màu đen đang từng bước đi đến gần cô.

Ngọc Liên nhìn theo hướng đường chân trời mà cô đang nhìn hít một cái rồi nói:

- Đúng là khiến người ta dễ chịu thật.
- Tìm chị có việc gì – Ngân hằng lạnh lùng quay sang nhìn cô bé ấy hỏi.
- Á, em đem mẫu thiết kế của phòng kế hoạch đến cho chị xem. Em để ở phòng chị đó – Ngọc Liên chợt nhớ ra vì sao mình tìm Ngân hằng bèn trả lời.
- Chúng ta xuống thôi – Ngân hằng gật đầu đáp rồi quay người đi xuống bên dưới.

Ngọc Liên cũng đi theo cô xuống dưới, nhưng ánh mắt nhìn cô lăm la lăm lét như muốn hỏi gì đó nhưng lại không dám, Ngân hằng bèn nói:

- Muốn nói gì thì nói đi.

Được sự cho phép của cô, ngọc Liên hít một cái bèn đi vào chủ đề.

- Chị, em thật không hiểu vì sao chị lại không chịu nhận chuyển công tác đó. Chẳng phải đó là cơ hội rất tốt để thăng chức hay sao. Biết bao nhiêu người muốn mà không được, vậy mà chị lại từ chối.

Ngân Hằng khẽ cười trước dáng vẻ tiếc nuối của Ngọc Liên, nhưng cô vẫn im lặng.

- Haiz! Nếu chị mà đi, em cũng sẽ được đi theo. Em chưa đến mỹ lần nào, thật là đáng tiếc – Ngọc Liên than thở thành lời.

- Nếu em muốn đi, chị có thể lên tiếng để em có thể đi theo gọi là phụ giúp ọi người – Ngân Hằng bèn đề nghị.

Ngọc Liên vừa nghe xong thì hai mắt sáng rỡ quay sang nhìn cô kích động:

- Thật hả chị.

Nhưng sau đó, vẻ mặt cô tiêu nghỉ, lắc đầu nói:

- Em thích làm việc với chị hơn.

- Dù chị nghiêm khắc và khó tính à – Ngân Hằng khẽ trêu.

- Chị làm vậy vì muốn em giỏi thôi. Đi theo chị, em học được nhiều lắm, còn được ra công trình nữa chứ. Nhỏ bạn cùng vào một lúc với em nhưng ở bên tổ 2 lại chỉ là một chân sai vặt thôi, đời nào được như em chứ. Em cảm thấy mình thật may mắn vì được nằm trong tổ của chị.

Ngọc Liên nhìn Ngân Hằng bày tỏ thái độ kính phục lẫn biết ơn sâu sắc.

- Mau đi thôi, đừng có nịnh nữa – Ngân hằng khẽ cười lườm Ngọc Liên một cái.

- Người ta nói thật mà – Ngọc Liên dậm chân hơi dỗi đáp nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Ngân Hằng.

Vừa xuống là Ngân Hằng vào phòng ngay rồi đóng cửa lại xem xét kỹ bản thiết kế mà Ngọc Liên đã để trên bàn cho cô. Còn Ngọc Liên vừa định ngồi xuống bàn thì đã bị mấy chị em cùng tổ quấy tay đến hỏi nhỏ:

- Sao rồi, Ngân Hằng bảo thế nào, cô ấy có nói vì sao không chịu đi mỹ hay không?- Một người hỏi.

Ngọc Liên lắc đầu trưng ra bộ mặt buồn hiu.

- Đã bảo mà, Ngân Hằng sẽ không đồng ý đi đâu – Một người có thâm niên lâu nhất nói.

- Sao kì vậy ta, đây là lần thứ 7 rồi đó. Hễ bảo đi qua mỹ là cô ấy lại từ chối, trong khi Nhật và canada vẫn chấp nhận đi như thường.

- Chắc là có nguyên nhân gì đó.

- Nhưng là nguyên nhân gì?

- Không biết....

Vậy là mọi người bắt đầu lao đầu vào tám chuyện, tìm hiểu nguyên nhân vì sao mà Ngân hằng không chấp nhận công tác qua mỹ , mãi lo tám mà quên mất thời gian, không hay rằng có người đang tới.

Người đó khẽ tăng hắng một tiếng, khiến cả tổ giật mình, hốt hoảng chào:

- Tổng....tổng giám đốc.

- Ngân hằng đâu – Người đó lạnh giọng hỏi.

- Cô ấy ở bên trong – Một người đáp.

Người đó liền đi thẳng đến phòng làm việc của Ngân hằng. Đẩy cửa bước vào một cách tự nhiên.

- Haiz! Tổng giám đốc của chúng ta tuy không phải là người cực kì đẹp trai, nhưng lại là người cực kì phong độ. Mọi người nói đúng không? – Một người nhìn theo chớp mắt khen ngợi.

- Đúng đó, tuy đã hơn 30 tuổi rồi, nhưng nhìn vẫn trẻ như thanh niên 20 vậy đó. Đi với Ngân Hằng cực kì xứng đôi. Mà nghe nói, họ quen nhau đã 6 năm rồi đó. Chắc là chỉ còn chờ ngày lành tháng tốt làm đám cưới nữa mà thôi.

- Cho nên mới nói, không cần phải giành giật cơ hội thăng quan tiến chức làm gì. Sau này về làm bà chủ cho sướng hơn.

- Em lại thấy chưa chắc đâu. Chị Ngân hằng giỏi như vậy, bản thiết kế của chị ấy luôn được khách hàng hài lòng, là nhân tài của công ty ta. Dù sau này có lấy tổng giám đốc thì cũng sẽ không nghỉ việc đâu, phụ nữ tài giỏi luôn muốn giúp chồng gánh vác mà – Ngọc Liên ngẫm nghĩ nói.

- Cũng đúng....- Mọi người gật đầu tán thành.

Ngân Hằng đang chăm chú xem bản thiết kế thì thấy một cái bóng đổ lên bản thiết kế bèn ngẩng đầu nhìn lên.

- Tổng giám đốc , tìm em có việc gì à.

- Quang Khải! Anh thích em gọi anh bằng cái tên này hơn – Quang Khải nheo mắt nhìn cô đề nghị.

Ngân hằng gấp bản thiết kế lại thật cẩn thận rồi đứng lên cười nhìn Quang Khải nói:

- Nhưng đây là công ty mà.

- Ồ, anh không cho là còn ai trong công ty không biết mối quan hệ của chúng ta – Quang Khải cười cười đáp, đáng điệu tỏ vẻ đắc ý khiến Ngân Hằng phải phì cười.

- Sao giờ này lại xuống đây tìm em.

- Anh đang muốn mua quà mừng nhập học cho Gia Bảo nhưng không biết nên chọn quà gì, đang định nhờ em tư vấn đây. Lát nữa chúng ta cùng đi mua quà rồi đến đón Gia Bảo luôn. Sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm.

- Đâu phải sinh nhật đâu cần gì phải mua quà cho nó.

- Cái này gọi là khích lệ mà, năm nay thằng bé đã lên cấp hai rồi còn gì, vào học đã lâu rồi mà vẫn chưa tặng gì cho thằng bé – Quang Khải nói với vẻ yêu thương.

- Vậy cũng được, nhưng anh đừng chiều nó nữa, nó sẽ hư đó – Ngân Hằng gật đầu cũng cảnh cáo luôn, cô không muốn Gia Bảo được chiều quá mà sinh hư.

- Được rồi – Quang Khải cười đáp .

Ngay lúc đó, có điện thoại của nhà trường gọi đến cho cô, Ngân Hằng nghe xong, vội vàng nói:

- Gia Bảo đánh bạn trên trường, phụ huynh đến mắng vốn, thầy cô gọi em lên để nói chuyện.

- Anh đưa em đi – Quang Khải đề nghị.

- Không cần đâu, anh cứ lo công việc đi, em đến đó xem thế nào rồi về ngay – Ngân Hằng lắc đầu từ chối rồi thu xếp túi xách ra về.

- Được, có gì gọi điện thoại cho anh.

Ngân Hằng gật đầu rồi nhanh chóng đẩy cửa bước ra ngoài.

Khi cô đến trường, chạy đến phòng thầy hiệu trưởng thì đã nghe tiếng mẹ của đứa học sinh bị Gia bảo đánh đang lớn tiếng nói:

- Con tôi chỉ có nói nó mấy câu, vậy mà nó lại dám đánh con tôi. Cô nói xem, nhà trường các người dạy học trò kiểu gì vậy hả. Nhìn xem đi, tay thằng nhỏ bị bầm hết rồi nè – Bà ta kéo tay áo nơi có một vết bầm tím trưng ra cho cô giáo xem.

Từ nãy đến giờ , cô giáo cứ nghe bà ta lập đi lập lại điều này nhúc cả đầu, thấy Ngân hằng vô cô mừng rỡ vội chạy lại kể chuyện cho cô nghe.

Nghe xong, người đàn bà đó đang định tiếp tục vạch tội Gia bảo thì Ngân Hằng đã lên tiếng:

- Xin chị im lặng một chút, tôi cần nói chuyện với em trai mình trước.

Giọng Ngân Hằng nhỏ nhẹ nhưng sắc bén khiến người đàn bà kia im lặng, trừng mắt nhìn cô. Ngân hằng bỏ qua ánh mắt của bà ta, quay đầu tìm kiếm em trai mình. Gia Bảo đang đứng co ro một góc, gương mặt

lầm lì, môi mím chặt lại giống như cương quyết không nhận lỗi lầm mình đã phạm. Nhưng ánh mắt nhìn cô đầy sợ hãi.

- Em lại đây – Ngân Hằng nghiêm giọng gọi em trai.

Dù không muốn, nhưng Gia Bảo vẫn phải bước đến bên cạnh cô.

- Chị cho em một cơ hội giải thích – Ngân hằng nhìn Gia bảo nói ngắn gọn.

Gia bảo đứng trước mặt Ngân hằng, dù đã cao lớn rất nhiều, nhưng vẻ mặt và ánh mắt nhìn cô vẫn như đứa trẻ. Là sợ là bất an, là không cam chịu, là uất ức.

- Bạn ấy bảo, em là đồ con hoang của chị và người đàn ông nào đó. Chứ không phải là em trai của chị. Bạn ấy nói mẹ bạn ấy bảo như vậy, bạn ấy nói xấu chị, em không nhịn được.

Cô giáo này giờ hỏi thế nào Gia bảo cũng im lặng, nên nghe như vậy thì cũng khá bất ngờ, há hốc miệng nhìn Ngân hằng rồi nhìn sang mẹ của đứa bạn kia. Người đàn bà này cũng xấu hổ cúi đầu không nhìn ai.

Ngân hằng nghe xong thì bình thần gật đầu, sau đó quay lại, lấy từ trong bóp ra chứng minh nhân dân của mình chìa ra trước mặt cô giáo nói:

- Xin cô giáo nhìn rõ, năm nay tôi mới 24 tuổi. Vì ba mẹ bị bệnh nên lần lượt qua đời, chị em tôi phải nương tựa nhau mà sống, nên rất yêu thương nhau. Nếu như tôi là mẹ Gia Bảo thì phải sinh nó lúc 12 tuổi rồi. Mong cô nhắc nhở dùm các bậc phụ huynh dùm, đừng dạy con nói xấu sao lưng người khác. Đây là chuyện trẻ con đánh nhau mà thôi, nhưng nếu lần sau thằng bé ra đường nói linh tinh, thì không biết chuyện gì xảy ra nữa đâu. Không đơn giản chỉ là những vết bầm.

Nói xong, cô lấy bóp rút ra một số tiền lớn đặt lên bàn rồi nói:

- Đây là tiền bồi thường cho việc đánh bạn của Gia Bảo, chúng ta xin lỗi vì đã làm phiền. Xin phép cô được đưa Gia Bảo về sớm một buổi.

Dứt lời cô nắm tay Gia Bảo kéo đi ra ngoài bỏ lại cho bà mẹ dạy con nói bậy một sự xấu hổ khôn nguôi, cùng cái nhìn chê trách của cô giáo dành cho hai mẹ con họ.

- Chị! Chị không giận em chứ.

- Chị không giận, nhưng từ nay về sau em còn đánh bạn nữa thì sẽ ăn đòn – Ngân hằng xoa đầu Gia Bảo đùa.

Cuối cùng thì cô thay Quang Khải mua cho Gia Bảo một món quà, rồi chờ anh ta đến cùng ăn cơm. Gia bảo rất vui vì món quà, cứ nói tíu tít khiến bữa ăn trở nên vui vẻ. Quang Khải đưa hai chị em cùng về, Gia bảo ngủ gục trong lòng Ngân hằng.

Quang Khải cũng kéo đầu cô tựa vào vai mình, Ngân Hằng không từ chối sự ân cần này. Bởi vì vòng tay này đối với cô rất ấm áp, đó là vòng tay cứu vớt cuộc đời cô thoát khỏi khổ ải.

Nếu như cô không gặp Quang Khải, vậy thì cô và Gia Bảo sẽ ra sao, Ngân Hằng nhắm mắt lại, không dám nghĩ đến ký ức đen tối đó.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 53

53. Chương 53

Vừa kết thúc buổi họp, Quang Khải chờ mọi người ra hết mới nhìn Ngân Hằng hỏi:

- Tối nay em định làm gì?

- Em có hẹn với các bạn cùng ăn tối. Em sẽ dẫn theo Gia bảo – Ngân Hằng vẫn cầm cúi ghi chép số liệu không ngẩng đầu đáp, ngẩng một chút, cô ngẩng đầu đề nghị – Đi cùng em được không?

Quang Khải cảm thấy rất vui trước lời đề nghị này của cô, Ngân hằng sống rất khép kín, dù đã quen biết nhiều năm như vậy, Quang Khải vẫn không hiểu rõ cuộc sống trước đây của Ngân Hằng là như thế nào cả. Cô không nói, anh ta cũng không tiện hỏi. Chỉ biết rằng khi cô đến tìm anh ta bằng một đôi mắt cương quyết sáng rực rỡ nhưng chất chứa một nỗi đau cùng tuyệt vọng.

Chính ánh mắt đó cùng câu nói :” Tôi đã là đàn bà” của Ngân Hằng mà Quang Khải để Ngân hằng bên cạnh mình đến bây giờ.

Nhưng từ lúc hai người ở bên cạnh nhau, Ngân hằng ít nói về cô, cũng chưa bao giờ cho Quang Khải biết rõ về mối quan hệ bên ngoài của cô, có gặp chỉ chào hỏi vài câu, chưa chính thức trò chuyện bao giờ. Nhưng lần này, không ngờ cô lại chủ đề muốn cùng Quang Khải đi.

Điều này khiến anh ta vui vẻ vô cùng. Nhanh chóng gật đầu.

Gia Huy và Nhật Tân cuối cùng cũng chọn được ngày cưới ỉnh, nên hôm nay họ mời bạn bè đến để thông báo chính thức và gửi thiệp hồng ọi người.

Còn nhớ rõ ngày đó, Ngân Hằng và Gia Bảo bị bà Kim Lương đuổi ra ngoài đường không một chút thương tiếc. Sau đó Gia Bảo đột nhiên kích động khó thở co giật ngất xỉu, Gia Huy bèn chạy đến giúp đỡ, cùng Ngân Hằng đưa Gia Bảo đến bệnh viện. Giúp đỡ Ngân hằng làm thủ tục nhập viện trong khi trong người cô chỉ có một số tiền ít ỏi mà Ngân Quỳnh lén lút vùi vào tay cô mà thôi.

Và cũng ngay lúc này, bác sĩ thông báo cho Ngân Hằng hay rằng Gia Bảo bị bệnh tim, mà không phải là bệnh tim bẩm sinh. Nguyên nhân khiến tim suy yếu là do trạng thái hoảng hốt bất an trong tinh thần, khiến tim cũng bị sự kích động mà co bóp mạnh tạo ra những cơn đau thất. Đó là một cú shock khiến Ngân Hằng gần như tê liệt.

Nhìn gương mặt vừa dịu lại sau cơn đau tim của Gia Bảo, Ngân hằng không chịu được, cô đau đớn lao ra ngoài rồi ngã sụp xuống đất, nước mắt rơi không ngừng trên gương mặt cô. Nỗi đau khiến cô nghẹn đắng không cất được thành lời.

Đứa em trai nhỏ của cô, chỉ vừa bước sang 6 tuổi, đã mắc bệnh tim mà nguyên nhân không phải do di truyền. Trái tim nhỏ bé yếu ớt không chịu nổi những đã kích bên ngoài nên bị tác động mạnh và dần suy yếu.

Ngân Hằng thật sự hận, hận người đàn bà độc ác hơn cả loài cầm thú kia, vì sao một đứa trẻ chưa 6 tuổi cũng nhẫn tâm đối xử tàn ác đến như thế. Gia bảo từng rơi vào trầm cảm, dùng dao lam rạch đùi mình để giải thoát khỏi nỗi sợ hãi, nhưng nỗi sợ hãi vẫn đeo bám lấy nó, khiến trái tim nhỏ bé không thể chứa thêm được những nỗi sợ hại nữa mà suy yếu đi.

Thật đáng thương thay cho đứa em nhỏ của cô, Gia bảo thông minh như thế, ngoan ngoãn như thế vậy mà ông trời lại nhẫn tâm bắt nó phải chịu những nỗi đau tàn khốc đến như thế. Chẳng lẽ một mình cô chịu đau khổ , chịu đọa đầy như thế vẫn còn chưa đủ hay sao chứ.

Ngân Hằng quỳ xuống đất ngửa mặt nhìn trời nức nở nói:

- Nếu như ông vẫn chưa đủ thỏa mãn, hãy trút lên người con đi. Xin hãy trả lại cho đứa em của con một cơ thể khỏe mạnh. Con cầu xin ông.

Từ lần tìm nhà Ngân Hằng, Gia Huy và mọi người cũng có thể xem là quen biết, nên cậu đã gọi điện cho những người bạn của Ngân Hằng đến. Họ vừa đến đã chứng kiến cảnh tượng đau thất lòng, tất cả đều bật khóc.

Rõ ràng đây không phải là một câu chuyện cổ tích, vì sao số phận của con người lại có thể bị thương đến như thế. Chẳng thà đây là một câu chuyện cổ tích, ít ra họ cũng biết được, cuối cùng sẽ có một kết thúc tốt đẹp. Nhưng đây là hiện thực, kết thúc là gì chẳng ai có thể nói trước được.

Kể gom người góp, cuối cùng cũng giúp được hai chị em cho đến khi Gia Bảo khỏe mạnh. Bảo Trâm, Xuân Phương, Hà Nhi rất phần nộ, họ đòi đến công an tố cáo hành vi độc ác của bà Kim Lương, đòi lại công bằng cũng như tài sản cho hai chị em. Nhưng Ngân Hằng lắc đầu ngăn lại.

Ba cô đã không còn, tài sản đều bị bà ta nắm giữ hết, cô không còn chút luyến tiếc gì nữa cả. Có đấu tranh đòi quyền lợi cũng không được, cô không có tiền để trả phí, cho nên cam chịu số phận mà ôn trời đã sắp đặt, đây cũng coi như một sự giải thoát. Thoát khỏi bà ta bắt đầu một cuộc sống mới, chỉ là cô chỉ có hai bàn tay trắng không biết phải làm gì tiếp theo.

Không thể cứ thế nhận sự giúp đỡ của mọi người, hưởng hồ các bạn cô hia đình cũng chỉ khá giả chút đỉnh, chẳng ai thực sự giàu có cả.

Gia Huy lúc đó cũng thương thay hoàn cảnh hai chị em, nên năn nỉ ba mẹ, cho Ngân Hằng ở trong một căn phòng trọ của gia đình họ. Với tư cách chủ phòng trọ, cậu thường đến thăm nom hai chị em, Nhật Tân cũng hay lui tới và hai người từ từ phát sinh tình cảm cho đến bây giờ.

Thấy Ngân hằng trầm tư trong im lặng, Quang Khải bèn lên tiếng hỏi:

- Đang nghĩ gì thế?

Ngân Hằng bị tiếng nói cắt đứt suy nghĩ về thời quá khứ, bèn quay đầu đáp:

- Đang nhớ lại chút chuyện trong quá khứ.

Sau đó đưa tay xoa đầu Gia Bảo, kể từ lúc Gia Bảo thoát khỏi cái chết, Ngân Hằng chưa từng lớn tiếng trách móc thằng bé bao giờ nữa. Cũng may Gia Bảo hiểu chuyện nên rất ngoan.

Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn Quang Khải, là Quang Khải đã cứu sống Gia Bảo, nếu không có anh ta....

- Cảm ơn anh .

Quang Khải cau mày hơi ngạc nhiên nhìn cô hỏi:

- Sao tự nhiên lại cảm ơn anh.

- Vì tất cả mọi thứ – Ngân Hằng cười đáp.

Quang Khải cũng cười nắm chặt tay cô siết nhẹ.

Khi họ đến nơi đã nghe tiếng ồn ào vang lên.

Tất nhiên nhóm bạn cùng thời cấp ba, cùng nhau trải qua những ngày tháng đen tối vất vả của Ngân Hằng đều không một ai vắng mặt cả. Mọi người xôn xao trò chuyện, nói cười vui vẻ trên chốc Gia Huy và Nhật Tân. Thấy Ngân Hằng dẫn theo Quang Khải cũng khá bất ngờ, nhưng đối với người đàn ông hơn họ 10 tuổi trước mặt, họ vẫn vô cùng kính trọng vì anh ta là người giang tay cứu giúp hai chị em Ngân Hằng thoát khỏi bể dâu.

- Chào anh, em là Bảo Trâm.....- Bảo Trâm tự nhiên lên tiếng chào một cách cởi mở.

Lần lượt tất cả mọi người đều giới thiệu mình với Quang Khải. Quang Khải cũng lịch sự đáp lại lời chào của mọi người:

- Chào các em, lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp mặt, có thể để anh mời mọi người một bữa hay không?

- Cái gì chứ, cái này là em đồng ý hai tay hai chân – Xuân Phương vỗ tay hoan hô.

- Chân heo mà cũng đồng ý nữa hả? – Sơn Hải ngồi bên cạnh châm chọc, nhưng ngay sau đó nhận ngay một cú đấm chết người của Xuân Phương.

Ngân Hằng nhìn hai người này lắc đầu cười nói với Quang Khải:

- Họ là như vậy đó, kệ họ đi.

Hai người này rõ ràng là có tình ý với nhau, nhưng chẳng ai chịu mở lời cả, hễ mở miệng ra là châm chọc nhau, cãi cọ đánh nhau âm ỉ khiến mọi người cười vỡ bụng.

Trong lúc vui vẻ, Bảo Trâm muốn đi vệ sinh, cô bèn rủ Ngân hằng đang ngồi cạnh mình.

- Có đi vệ sinh với mình không?

- Đi – Ngân Hằng gật đầu đồng ý.

Cả hai đứng dậy, thì Bảo Duy ân cần rút trong túi ra một bịch khăn giấy đưa cho Bảo Trâm để cô có thể lau tay.

Khi cả hai cùng rửa tay ở bồn vệ sinh, Ngân Hằng mới quan tâm hỏi:

- Nhật Tân và Gia Huy cũng đã tiến tới hôn nhân rồi, khi nào Trâm với Duy mới tính đây.

Bảo Trâm nghe cô hỏi hơi khựng lại, tắt máy, lấy giấy trong bịch khăn giấy ra lau tay, xoay người thở dài trả kể:

- Bảo Duy nhiều lần thúc giục mình cho hai nhà gặp mặt.

- Rồi sao?

- Mình vẫn chưa đồng ý.

- Tại sao? – Ngân hằng khó hiểu nhìn Bảo Trâm, cô biết Bảo Trâm rất yêu Bảo Duy, nhưng vì sao lại từ chối chuyện kết hôn.

- Bạn mắc chứng tiền hôn nhân à? – Ngân Hằng hỏi đùa.

- Không phải.

- Vậy vì sao?

- Có một số chuyện, mình muốn suy nghĩ thật kỹ .

- Được rồi. Nghĩ kỹ đi hãy quyết định. Nhưng đừng bắt Bảo Duy chờ quá lâu, cậu ấy là người đàn ông tốt đó – Ngân Hằng vỗ vai Bảo Trâm rồi mở cửa đi ra khỏi toilet.

Bảo Trâm nhìn theo bóng dáng Ngân Hằng, cô thở dài. Sở dĩ cô chưa đồng ý với Bảo Duy bởi vì cô vẫn còn ám ảnh bởi cuộc tình của Ngân Hằng và Lâm Phong.

Rõ ràng tình cảm của Ngân hằng và Lâm phong dù vẫn là một tình yêu tuổi mới lớn nhưng rất sâu sắc, đầy cảm động vô cùng. Cứ nghĩ đó là một mối tình vô cùng bền vững, không có gì có thể chia cắt được. Nhưng rồi giờ đây thì sao, mỗi người một nơi .

Cô còn nhớ hôm đó, cả bọn kéo nhau đến giả vờ chia tay với Lâm Phong lần cuối, rồi nhân cơ hội giữ chân cho vệ sĩ để Lâm Phong chạy lên xe taxi chờ sẵn bên ngoài, cứ thế đến chỗ hẹn với Ngân Hằng.

Mọi chuyện sau đó thì thế nào, tất cả bọn họ đều không biết, bởi vì đã bị giữ lại rồi gọi phụ huynh đến. Cả đám bị nhốt trong nhà không cho ra ngoài, cho đến khi hay tin ba Ngân Hằng đã mất, chỉ kịp đến tiễn đưa linh cữu của ông lần cuối mà thôi.

Sau đó, chỉ biết Lâm Phong không đến chỗ hẹn với Ngân Hằng, và đã bay đi mỹ. Chỉ còn lại Ngân Hằng với nỗi đau, và sự oán hận không nguôi.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 54

54. Chương 54

Khi Ngân Hằng trở lại bàn tiệc, Quang Khải ngồi im lặng trầm ngâm quan sát từng người trong nhóm. Ngân hằng đến gần cười hỏi nhỏ:

- Sao thế?

- Anh đang tìm hiểu tính cách của từng người trong nhóm.

Ngân Hằng bật cười trêu:

- Sao vậy, đột nhiên nổi máu ông chủ quan sát nhân viên để giảm biên chế à.

Quang Khải nghe cô nói cũng vui vẻ cười lớn.

- Tiếc là họ không phải là nhân viên của anh, nếu không anh sẽ xem xét có nên tăng lương cho họ hay không?

- Vậy tăng bao nhiêu để em hỏi ý họ xem, có muốn đến công ty ta làm hay không – Ngân Hằng cười phụ họa.

Hai người vui vẻ trêu đùa nhau, nụ cười của Ngân Hằng rạng rỡ chân thật khiến đám bạn ngây người.

Bảo Duy và Sơn Hải đưa mắt nhìn nhau. Hai người họ vẫn thỉnh thoảng liên lạc với Lâm Phong. Tuy rất muốn hỏi Lâm Phong vì chuyện năm xưa, nhưng mỗi khi muốn mở miệng thì lại không thể nói ra lời. Năm xưa không hiểu vì sao Lâm Phong không đến chỗ hẹn, nhìn thấy Ngân Hằng rất đáng thương, cũng rất tức giận muốn đánh cho cậu một trận. Nhưng mỗi khi nghe giọng Lâm Phong đầy tâm sự đau buồn, hai người lại không biết có nên trách cứ hay không? Cũng không thể rũ bỏ tình bạn bao nhiêu năm trời với cậu ấy.

Cho nên họ chỉ trao đổi vài tin tức, hỏi thăm sức khỏe nhau nghe, ngoài ra không hề nhắc đến tên Ngân Hằng lần nào hết. Nhưng hai người biết, Lâm Phong vẫn còn nhớ đến Ngân Hằng, bởi vì có nhiều lúc Lâm Phong ngập ngừng rất lâu như muốn hỏi gì đó rồi gác máy.

Chuyện liên lạc với Lâm Phong, hai người họ vẫn giấu giếm không kể cho các bạn nữ nghe, bởi vì ở đây đều là bạn thân của Ngân Hằng, đều vì Ngân Hằng mà oán giận Lâm Phong, không tiếc lời nguyên rủa cậu.

Kết thúc buổi tiệc, tài xế đưa Quang Khải và Ngân Hằng về nhà cô, căn nhà là do Quang Khải mua cho hai chị em, dù anh ta đề nghị cô đứng tên, nhưng Ngân Hằng vẫn một mực từ chối. Cô nợ Quang Khải quá nhiều, nhưng chưa làm gì bù đắp cho anh ta được, cho nên cô không muốn nhận thêm nữa.

Về đến nhà, Quang Khải giúp cô bế bé Gia Bảo đang ngủ say vào bên trong. Ngân Hằng giúp Gia Bảo thay bộ đồ trong nhà ra để thằng bé được ngủ ngon hơn, sau đó mới ra bên ngoài trò chuyện với Quang Khải.

- Bản thiết kế anh đã xem xong rồi, thấy không có vấn đề gì cả, em cứ cho người thi công đi – Quang Khải đang ngồi trên ghế sofa nhà cô hút thuốc, thấy cô ra bên dụi thuốc và nói.

- Vậy ngày mai em sẽ cho người xây dựng – Ngân Hằng gạt đầu tiến lại ngồi bên cạnh anh ta đáp.

Cô ngồi xuống, nhìn Quang Khải bày tỏ lòng cảm kích vì đã thay mặt cô mời mọi người một bữa ăn như thế.

- Hôm nay rất cảm ơn anh.

Quang Khải nheo mắt nhìn Ngân Hằng, hôm nay là lần đầu tiên Quang Khải chứng kiến được vẻ mặt không chút miễn cưỡng nào của Ngân Hằng, nụ cười đáp lại anh ta cũng có vẻ chân thật hơn.

- Xem ra, em với bọn họ rất thân – Quang Khải nhận xét.

- Phải đó, họ là những người đầu tiên em biết ơn cho đến khi gặp anh – Giọng Ngân Hằng đầy cảm kích nhìn Quang Khải, ánh mắt của cô nhìn anh ta thật sâu, chỉ sợ không đủ để Quang Khải biết cô mang ơn anh ta nhiều thế nào đâu.

Quang Khải bị đôi mắt đen sâu thăm thẳm của cô thu hút, bất giác đưa tay vuốt mái tóc trên vầng trán của Ngân Hằng, bàn tay thô cứng nhưng rất nhẹ nhàng, đem tóc vén sau màng tai của Ngân Hằng, ánh mắt mờ đục nhìn cô. Mỗi Ngân Hằng khẽ run lên, bởi vì động tác thân mật bất ngờ của Quang Khải khiến cô chưa kịp thích ứng. Cả người cô càng căng cứng bởi động tác để cho những ngón tay chạy dọc theo gương mặt cô xuống cằm cô của Quang Khải. Tim cô co thắt mạnh không ngừng, có chút không tự nhiên.

- Anh về đây, chúc em ngủ ngon – Quang Khải đột nhiên thu tay lại rồi nói, sau đứng đứng lên chuẩn bị ra về.

Ngân Hằng sau giây phút cứng cả người, thấy Quang Khải đứng lên định bụng bỏ đi về thì vội vàng chộp lấy tay anh ta, dù giọng nói đã được kìm nén nhưng vẫn có chút run rẩy:

- Nếu anh muốn, hãy ở lại đây đêm nay đi.

Quang Khải có chút bất ngờ về lời đề nghị của Ngân Hằng, nhưng sau đó anh ta ngồi xuống đối mặt với cô, nhìn cô rất lâu. Không nói một lời, anh ta từ từ đưa mặt đến gần mặt cô, môi anh ta nhanh chóng chạm vào vành môi của Ngân Hằng. Rất nhanh chiếm lấy môi cô, Ngân Hằng khẽ nhắm mắt lại chờ đợi điều sắp tới. Tim cô đập mạnh, cả cơ thể cứng ngắc để mặt cho Quang Khải lấn tới.

Quang Khải đặt cơ thể cô nhẹ nhàng ngã xuống sofa. Bàn tay của anh ta chạm nhẹ vào vùng eo của Ngân Hằng, cả cơ thể cô cứng đờ, nổi đầy da gà, nhất là khi bàn tay đó từ từ di chuyển lên trên cao, chạm vào bờ ngực của cô. Ngân Hằng nhất thời sợ hãi đưa tay chặn lại bàn tay của Quang Khải, nhưng ngay sau đó cô nhận ra điều mình đang làm nên từ từ buông tay ra. Cô quyết định buông xuôi chấp nhận, đáng lý đây phải là điều mà sáu năm trước cô đã làm.

Nhưng trong lúc cô quyết định thả lỏng cơ thể đón nhận Quang Khải thì anh ta đã buông cô ra, hôn nhẹ lên trán cô nói:

- Chúc ngủ ngon.

Nói xong, anh ta đứng dậy quay người quyết định bỏ đi. Ngân Hằng hoảng hốt ngồi bật dậy gãi khe:

- Anh....- Cô nắm tay Quang Khải lần nữa.

- Hãy chờ đến khi em sẵn sàng.

- Nhưng mà....

- Đừng lo lắng gì hết, mau ngủ đi – Quang Khải trầm giọng nói đầy dịu dàng, trong giọng nói không hề có sự trách móc chút nào hết.

Ngân Hằng ngồi thẩn thờ nhìn theo bóng Quang Khải ra đi mà nước mắt lặng lẽ rơi. Cô khẽ nhắm mắt lại, lòng cảm thấy đau xót vô cùng. Lần nữa quá khứ mà cô muốn lãng quên hiện về.

“Giữa bạn và vật chất vốn có, cậu ấy cuối cùng đã chọn vật chất” Câu nói của Minh Nhật lúc đó đã dập tắt toàn bộ hy vọng của Ngân Hằng, khiến Ngân Hằng rơi xuống vực thẳm muôn trùng.

“Về nhà đi. Hãy để mình bảo vệ bạn. Bây giờ ra đi, bạn nhất định sẽ hối hận, hối hận vì đã bỏ rơi ba và Gia Bảo”

Ngân Hằng òa khóc nức nở, cô thật lòng không muốn rời khỏi nơi đó, thật lòng không muốn bỏ ba và Gia Bảo ra đi. Nhưng vì người đó là Lâm Phong, cho nên cô mới dễ dàng vứt bỏ mà ra đi như thế. Nhưng vì sao lại đối xử với cô như thế, vì sao lại không đến.

Trong cơn đau khổ tuyệt vọng, Ngân Hằng vừa khóc, vừa đánh vào lòng mình Nhật cất lời oán trách:

“Vì sao lại không tới ...vì sao lại không tới...vì sao lại bỏ rơi mình”

“Mình sẽ không bỏ rơi Hằng đâu” – Minh Nhật ôm chặt cô vào lòng dịu dàng vỗ về. Cậu để cho Ngân Hằng khóc trong lòng mình, chờ đợi nỗi đau của cô theo nước mắt trôi ra, mới từ từ đưa cô trở về nhà.

Mưa vẫn không ngừng rơi khiến cho lòng người càng thấy lạnh và nỗi buồn theo những giọt mưa dâng cao trong lòng.

Ngân Hằng đứng trước cổng nhà của mình, cô đột nhiên thấy sợ hãi vô cùng. Cô đã bỏ đi cả ngày, và bây giờ chắc hẳn bà Kim Lương đã biết cuộc bỏ trốn của cô rồi. Nếu bây giờ cô trở về, Ngân Hằng không biết rồi chuyện gì sẽ chờ đón cô bên trong.

Nhưng ngày bị giam trong nhà là những ngày đen tối nhất của cô. Nếu cô bỏ đi, chắc hẳn sẽ chọc giận bà Kim Lương rất nhiều. Vậy giờ cô ở về có lẽ sẽ bước vào một địa ngục tàn khốc hơn trước nữa.

Cô bắt gặp sợ hãi, chân chùng lại, cả người run sợ không tài nào nhấc chân lên được nữa.

“Sao vậy” – Minh Nhật thấy biểu hiện của cô thì quay đầu hỏi.

“Mình không về đó nữa đâu” – Ngân Hằng sợ hãi lùi chân về phía sau lắc đầu nói.

“Mình không muốn trở lại nơi đó” – Cô ra sức lắc đầu trong sợ hãi.

“Mình sẽ đi với Hằng, đừng lo lắng gì hết” – Minh Nhật nắm lấy tay cô trấn an.

“Không đâu, bà ta nhất định sẽ đánh gãy chân mình sau đó bắt nhốt mình, không ỉn gặp ba và Gia Bảo nữa. Mình sợ lắm, mình không muốn về nhà...”

Ngân Hằng muốn vùng ra khỏi tay Minh Nhật, nhưng bị cậu giữ chặt, cô hoảng hốt ôm lấy cậu yêu cầu.

“Đừng đưa mình về đó, hãy đưa mình đi đi, đi đâu cũng được. Chỉ cần rời xa nơi này, đưa mình đi đi...”

Cô ôm chặt lấy Minh Nhật cầu xin.

“Chỉ cần được ở bên bạn, dù bạn đưa mình đi đâu cũng được. Mình muốn được ở bên cạnh bạn mà thôi” – Nỗi sợ hãi khiến lí trí của Ngân hằng rối loạn, cô ra sức cầu xin chỉ mong Minh Nhật không đưa cô quay trở về nhà, cũng không nhớ rõ bản thân đã nói gì.

Thật lâu...thật lâu dưới trời mưa, cô luôn miệng khẩn cầu Minh Nhật đưa mình đi, Minh Nhật lúc đầu bối rối vì cậu chưa từng nghĩ đến việc này, hơn nữa, cậu có những ý định và nỗi niềm riêng. Nhưng rồi cậu mềm lòng trước những giọt nước mắt của cô, cậu khẽ ôm cô và nói:

“Được, mình sẽ đưa bạn đi khỏi nơi đây”

“Thật sao” – Ngân hằng mừng rỡ nhìn Minh Nhật.

“Thật” – Cậu gật đầu xác nhận.

“Cám ơn...” Ngân Hằng đưa tay bưng mặt khóc, cuối cùng cũng có người đồng ý đưa cô đi khỏi nơi này.

Mưa lạnh lẽo vẫn cứ rơi, dường như nó xác định sẽ rơi mãi không ngừng, giống như cuộc đời của Ngân hằng mãi không ngừng đau khổ.

Nhưng lúc Minh Nhật quyết tâm nắm tay Ngân hằng rời đi thì Ngân Quỳnh bỗng chạy ra khỏi nhà, nhìn thấy Ngân hằng bèn hét gọi, nước mắt cô cũng rơi đầy gương mặt và bị mưa cuốn trôi đi:

- Chị...chị ơi.....ba đã...

Trời đất đêm tối bỗng quay cuồng, bên tai như có tiếng sét nổ ầm ầm khủng khiếp, mưa nặng hạt thấm vào người ướt lạnh, cô cuối cùng không chống đỡ được nữa mà ngất đi.

Khi cô mở mắt dậy, xung quanh là một màn sương khói đậm đặc, cả người nóng bừng, đầu óc choáng váng quay cuồng khi bên tai có tiếng khóc than âm ỉ. Và cũng là lúc cô nhận ra mình vừa mất một người thân nữa trên cõi đời này.

Điều bất ngờ nhất sau đám tang của ba Ngân Hằng, bà Kim Lương dường như không làm khó gì Ngân Hằng cả, bà ta đối xử với cô lạnh nhạt nhưng không còn đánh đập hay hành hạ gì cô nữa. Bà ta vẫn chấp nhận cho cô đi học. Ngân hằng đã nghĩ rằng bà ta vì ba cô mất nên mới như vậy với cô.

Công ty nhà cô cũng bắt đầu trở lại quỹ đạo, coi như ba mẹ Lâm Phong vẫn giữ lời giúp đỡ nhà cô. Nhưng Minh Nhật ngay sau đó cũng bị ông nội đưa sang mỹ du học. Bởi vì trong mắt người ngoài, Lâm Phong và Minh Nhật là hai anh em sinh đôi, Lâm Phong qua mỹ học, Minh Nhật cũng vì vậy phải đi du học chung. Cậu vẫn thường xuyên liên lạc với Ngân Hằng.

Hơn nữa năm trời cô sống trong yên ổn, hàng ngày đi học, thậm chí bà ta còn cho cô đến lớp ôn luyện để nâng cao. Và cuối cùng cô sắp đối mặt với kì thi đại học.

Ngân Hằng cầm trên tay phiếu ghi nguyện vọng của mình, cô mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng thì nguyện vọng của và mơ ước của cô cũng thành sự thật.

Nhưng không ngờ trước khi Ngân Hằng đặt bút viết tên trường cô muốn thi thì bà Kim Lương đã gọi cô đến phòng bà ta nói chuyện.

- Dì bảo sao...bảo con thay Ngân Quỳnh thi đại học sao – Ngân hằng run run hốt hoảng dường như không tin được vào tai mình hỏi lại bà Kim Lương.

- Đúng vậy – Bà Kim Lương lạnh lùng xác nhận.

- Dì à, dì đừng đùa, làm sao con có thể thi thay cho ngân Quỳnh – Ngân hằng sụp người xuống đất nhìn bà nói.

- Chuyện đó mà không cần phải lo, chỉ cần làm theo lời tao bảo là được rồi.

- Nhưng mà

- Rằm.... – bà Kim Lương đập tay xuống bàn giận dữ quát lên.

- Nếu như mà không đồng ý thì mà và Gia Bảo sẽ cùng nghỉ học hết. Tao không có tiền để nuôi hai thứ ăn hại tụi bây đâu. Tao nuôi tụi bây lâu như vậy là đủ lắm rồi. Tụi bây ít nhất cũng phải làm một việc gì đó để trả ơn tao chứ. Huống chi, Ngân Quỳnh là em gái mà. Mà giúp nó thi cũng có gì đâu. Năm nay mà không thi được thì còn năm sau, còn Ngân Quỳnh thì không được thông minh như mà. Mà phải giúp nó chứ. Bây giờ mà chọn lựa đi, thi hay là không thi.

Ngân Hằng cười khổ trước sự uy hiếp của bà Kim Lương, cô còn có thể chọn lựa được nữa hay sao? Cô lặng lẽ nuốt nước mắt gật đầu. Ít nhất là vì Gia Bảo. Không thể để thằng bé không được đến trường như thế.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 55

55. Chương 55

Từng sợi tóc của cô rơi xuống, Ngân Hằng khẽ nhắm mắt lại như một cách luyện tiệp thứ đã từng gắn bó với mình rất lâu.

Hai chị em gái, hai người mẹ khác nhau, cho nên cả hai cũng có gương mặt khác nhau. Tuy nhiên nhìn bề ngoài và dáng người lại khá giống nhau. Nhất là khi nhìn họ từ đằng sau, cả hai dáng thon gầy thanh mảnh, mái tóc dài phủ ngang lưng, khó lòng phân biệt được. Chỉ khác nhau ở chỗ, Ngân Quỳnh để tóc mái, cho nên trông giống như búp bê xinh xắn đáng yêu, còn cô, tóc ép nhẹ bồng bênh, mỗi khi thả rơi lại trở nên quyến rũ. Nhưng mà giờ đây, cô phải cắt đi mái tóc trước của mình để cho giống Ngân Quỳnh.

Có lẽ vì họ là hai chị em, cho nên cũng có chút nào đó giống nhau, cô cắt tóc mái, đeo kính gọng đen vuông bự, loại kính ngố mà các bạn trẻ thường hay đeo che đi nửa khuôn mặt trong khá là giống Ngân Quỳnh.

Bà Kim Lương nhìn hai tấm hình chụp cô và Ngân Quỳnh ở hai hình ảnh giống nhau thì mỉm cười hài lòng vô cùng. Bà ta cấm Ngân Hằng tiết lộ mọi chuyện với bất cứ ai, kể cả Ngân Quỳnh.

Nộp hồ sơ dự thi đại học, chụp lại hình chứng minh nhân dân....tất cả đều đồng loại thay hình của Ngân Hằng cho Ngân Quỳnh. Cứ thế chờ đợi ngày thi tới. Cũng không hiểu vì sao, Ngân Quỳnh đối với Ngân Hằng có phần lạnh nhạt xa cách hơn xưa kể từ khi ba cô mất. Ngân Quỳnh luôn nhìn cô với ánh mắt kì lạ, muốn nói điều gì đó nhưng lại lẩn tránh.

Trong khoảng thời gian ôn thi, bà Kim Lương cho Ngân Hằng khoảng thời gian thoải mái vô cùng, nhiệm vụ của cô chính là học. Điều bà ta muốn là Ngân Quỳnh có thể đậu đại học khối A ngành quản trị kinh doanh, để sau này thay bà ta tiếp quản công ty.

Ngân Hằng chưa hề có ý tranh giành với Ngân Quỳnh, cô cũng cảm thấy như vậy khá tốt. Cô chỉ cần công ty của ba cô vẫn phát triển tốt là được, cô hy vọng mình có thể đóng góp phần công sức nào đó, cho nên lén lút đăng ký dự thi khối V. Cô muốn trở thành kiến trúc sư để có thể giúp cho công ty của ba cô phát triển tốt hơn. Cô Đăng ký lớp học đồ họa và mọi thứ, chăm chỉ học hỏi và tìm hiểu, tất nhiên đều là trong âm thầm lặng lẽ. Cô muốn trở thành kiến trúc sư giỏi, có danh tiếng để vực dậy cho công ty ba cô. Xem như an ủi ông khi đã an nghỉ dưới lòng đất.

Cứ nghĩ đến việc, ba cô vì tham gia công trình mà bị tai nạn là lòng Ngân Hằng lại quặn đau, đều là lỗi của cô tất cả. Kể cả lúc ba cô mất, không ngờ ông lại chọn thời điểm cô bỏ đi mà ra đi như thế. Có lẽ ông đã muốn từ bỏ cuộc sống này nhưng vì cô mà cố níu kéo hơi thở đến tận lúc đó.

Trong đêm tối nhìn hình ông trên bàn thờ mà Ngân Hằng lặng lẽ rơi nước mắt tự trách bản thân rất nhiều. Đồng thời cũng oán hận kẻ đã bỏ rơi cô trong lúc cô cần bờ vai nhất.

Cuối cùng ngày thi cũng đến, Ngân Hằng mang nỗi hồi hộp giống như các bạn đến trường thi, còn Ngân Quỳnh bị bà Kim Lương cho uống thuốc ngủ khiến cô chậm trễ, xem như bỏ kì thi lần này.

Khi Ngân Hằng đưa lời giải mà cô đã viết trong bài thi, bà Kim Lương lập tức nhờ người so kết quả.

Đến khi kết quả được coi là đúng đến 90%, bà ta gạt đầu hài lòng, đối xử với cô mấy ngày tiếp theo tốt vô cùng. Tốt đến nỗi khiến Ngân Hằng ghen ngờ, không dám tin bà ta thực tâm.

Ngân Quỳnh vì buồn bã không thể đi thi đại học, được bà Kim Lương dỗ dành khuyên nhủ bảo đợi đến năm sau, sau đó bà ta bảo cô đi du lịch cho đỡ buồn. Thái độ bà ta cương quyết bắt Ngân Quỳnh phải đi rất kì lạ.

Nhưng Ngân Hằng cũng không có nhiều thời gian để lo nghĩ, cô cố gắng để tiếp tục với cuộc thi cho bản thân mình. Ngày cô kết thúc cuộc thi trở về cũng là ngày cô bị đuổi ra khỏi nhà. Thật là một sự nghiệt ngã.

Cô nhớ mình đã khóc lóc gào thét van xin bà Kim Lương nhiều thế nào, nhưng vẫn bị bà ta một mực đuổi đi.

Đó là những tháng ngày đen tối nhất của Ngân Hằng, phải tìm mọi cách bươn chải lo cuộc sống. Một cô gái như cô, trên người không có lấy một đồng xu, lại dẫn theo đứa em nhỏ, dù được bạn bè giúp đỡ, nhưng cô hiểu chỉ có tự bản thân mình vươn lên mới có thể đứng vững giữa cuộc sống khắc nghiệt này, vả lại cô cũng không thể cầm tiền của các bạn được. Cho nên cô dùng thứ mà bản thân mình có để bán.

Nhật Tân nhìn vẻ mặt xanh xao của Ngân Hằng cùng mái tóc ngắn của cô mà kinh ngạc vô cùng, hét lên:

- Ngân Hằng đã xảy ra chuyện gì vậy.

Cô mệt mỏi, cảm thấy toàn thân rã rời, cố gắng mỉm cười lắc đầu:

- Không có gì đâu.

Nhật Tân nhìn nắm tiền cô siết chặt trong lòng bàn tay, nhìn cánh tay bị tím bầm dán một miếng băng keo cá nhân liền hiểu ngay lập tức, cô run run nước mắt hỏi Ngân Hằng:

- Bạn bán tóc và bán máu sao.

Ngân Hằng xoay mặt không đáp, đều cô tiếc nhất là mái tóc dài của mình, bà luôn thích cô để tóc dài vì như thế trông cô rất giống mẹ.

Nhật Tân ôm chầm lấy cô khóc nức nở, cô cũng khóc, khóc cho thân phận béo dạt mây trôi của mình, rồi không biết sẽ đi về đâu. Mọi người đến chơi biết chuyện xảy ra cũng ôm lấy cô khóc nức nở. Bảo Trâm ôm lấy cô khóc than nói:

- Tại sao ông trời lại nỡ đối xử với bạn như thế .

Ngân Hằng cũng không biết vì sao ông trời lại nỡ đối xử với cô như thế, chỉ có thể cho rằng kiếp trước mình đã làm sai, kiếp này phải chuộc tội.

Ước mơ học đại học đành phải từ giã, bạn bè giúp cô lấy lại sức khỏe và bắt đầu tìm kiếm một công việc có thể nuôi sống hai chị em. Ngân Hằng đi đến đâu đều bị từ chối, ngay cả công việc thấp hèn nhất, bởi vì cô không có bất cứ giấy tờ tùy thân nào cả, kể cả chứng minh nhân dân. Đau khổ và tuyệt vọng, Ngân Hằng lang thang cho đến khi trời tối sẫm.

Ánh đèn đầy màu sắc của thành phố về đêm càng cho thấy sự ồn ào náo nhiệt của nó hơn cả ban ngày. Ngân Hằng cảm thấy cô đơn lạc lõm hơn bao giờ hết.

Bước chân thẫn thờ, cô va vào một người đang đi ngược lại.

Người đó cau mày nhìn cô một cái rồi quay lưng bước đi. Ngân Hằng mới ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, một tiếng thở dài bi thương thừ trong đáy lòng của cô. Rồi khung cảnh quen có chút thuộc đập vào mắt cô. Đó là một quán bar sang trọng, với những ánh đèn rực rỡ.

“ Cô bé có muốn trở thành ca sĩ hay không....giọng của cháu hay lắm....”

Lời của người quản lý nói khi đó bỗng đọng lại trong tâm trí cô. Ngân Hằng siết chặt tay, cô cần môi nhìn chăm chăm vào cánh cửa quán bar đó. Có những lựa chọn dù không muốn cũng phải chấp nhận.

Ngày hôm sau, Ngân hằng trở lại với tờ danh thiếp mà ông ta đã đưa cho cô. Đó có lẽ là một sự may mắn, may mắn duy nhất với cô lúc này. Tấm danh thiếp đó, Ngân Hằng chẳng hề chủ tâm giữ lại, cô chỉ là tiện tay đặt vào trong chiếc hộp thiếp đựng những thứ bút viết của cô. Lúc bà Kim Lương quăng chiếc hộp đó ra, tấm danh thiếp cũng văng ra trước mặt cô, Ngân hằng cũng chỉ là tiện tay nhặt bỏ vào mà thôi. Không ngờ bây giờ có thể sử dụng nó một cách thuận lợi như vậy.

Người quản lý tất nhiên đã không còn nhớ đến cô sau một năm trời dài như thế. Nhưng ông ta ít khi nào đưa danh thiếp của mình cho người lạ, cho nên khi nghe cô nói và nghe cô hát, ông ta mới nhớ lại và cuối cùng ông ta đồng ý để cô hát ở đây.

- Cô bé, cháu thật sự muốn đến đây hát à.

Ngân Hằng chậm rãi gật đầu.

- Vì sao?

- Vì cháu cần tiền – Cô thẳng thắn đáp, ánh mắt nhìn thẳng vào ông ta không chút e ngại. Cũng không tỏ ra đau khổ bị ép buộc.

Người quản lý nheo mắt nhìn cô thật lâu, rồi quyết định để cô ở lại. Giọng của cô vẫn là một giọng ca thô, được ông ta đào tạo cả tuần mới bắt đầu đứng lên sân khấu. Lần này cô không còn tâm trạng bi thương khi sắp xa cách người yêu, cũng không còn Lâm Phong để cô nhìn và gửi gắm tâm sự, cho nên cô có chút hồi hộp và run sợ. Cảm thấy một mình đứng lên sân khấu thu hút ánh nhìn của mọi người, có chút không tự nhiên. Trong lúc cô còn đang bối rối, nhạc vẫn đang dạo lên thì người tiếp viên đã ôm một bó hoa tặng cô, theo hướng tay người đó, cô nhìn thấy Quang Khải. Anh ta vẫn nhìn cô với ánh mắt khi gặp tên Hào.

Từ đó mỗi đêm, khi cô hát, anh ta đều tặng cô một bó hoa, chỉ là lặng lẽ nhìn cô như thế cho đến khi kết thúc bài hát. Ly rượu trên tay anh ta khiến anh ta càng trở nên bí ẩn hơn.

Có lẽ Ngân Hằng mãi mãi sẽ không gặp mặt với Quang Khải nếu không có việc Gia Bảo bị ngã và bác sĩ bảo cần phẫu thuật gấp.

Ngân Hằng nhớ mãi ngày hôm đó, lúc đó, bên cạnh Quang Khải có hai cô gái xinh đẹp, còn có một vài người xung quanh. Dường như họ đang bàn bạc việc làm ăn với nhau, nhưng trong đó, cũng có sự trêu ghẹo đùa giỡn với hai cô gái kiều nữ xinh đẹp kia.

Ngân Hằng nghe loáng thoáng họ đùa với nhau về giá một đêm của hai cô gái là bao nhiêu. Hai cô gái kia chẳng chút xấu hổ đưa ra giá của mình.

Ngân Hằng siết chặt bó hoa mà Quang Khải tặng mình, quyết tâm đến trước mặt anh ta lên tiếng:

- Anh có thể trả giá một đêm cho tôi bao nhiêu tiền.

Thanh âm của cô không lớn không nhỏ trong trẻo vừa đủ nghe. Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn cô đầy kinh ngạc, họ biết cô hát phục vụ ở đây, nhưng chưa từng nghe nói cô đi khách bao giờ. Quang Khải nhìn Ngân Hằng vẫn với đôi mắt thâm trầm kì lạ kia. Đưa tay với lấy điều thuốc châm lửa hút một hơi, anh mắt của Ngân Hằng vẫn chiếu trên người anh ta không hề rời. Dù cho khói thuốc phả ra vẫn không thể làm mờ ánh sáng từ trong đôi mắt đen sâu lấp lánh của cô.

Ngân Hằng càng siết chặt bó hoa hơn nữa, đến nỗi móng tay bấm cả vào lòng bàn tay cô, tim cô đập rất mạnh, cô chờ đợi câu trả lời của Quang Khải mà đôi chân cô run rẩy ẩn dưới chiếc váy dài.

Cuối cùng Quang Khải cũng dụi tắt điều thuốc và trả lời cô:

- Tôi không ngủ với trẻ em.
 - Tôi đã là đàn bà – Ngân Hằng nhìn thẳng anh ta đáp.
- Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 56

56. Chương 56

- Được rồi. Trong buổi đấu thầu này, công ty chúng ta nhất định phải giành được công trình này. Đây là công trình được đầu tư và có sự quan tâm lớn. Nếu như chúng ta có thể giành được nó về mình, chắc chắn sẽ có nhiều người tìm đến công ty của chúng ta hơn – Quang Khải nghiêm nghị nói lớn trong buổi họp.

Tất cả mọi thành viên đều gật đầu tán đồng, họ đã bỏ công sức rất nhiều để hoàn thành dự án lần này, với quyết tâm giành được bản hợp đồng của công trình xây dựng bệnh viện lớn lần này. Hiện nay có rất nhiều công ty xây dựng đều nhắm đến công trình xây dựng này. Đây là cơ hội lớn, dù là công ty nhỏ, nhưng chỉ cần vé mời tham gia đấu thầu lần này cũng đã có thể ngẩng cao đầu. Hướng hồ việc giành được nó, chắc chắn danh tiếng công ty sẽ vang xa. Công ty của họ là công ty lớn, không cần phải tạo thêm tiếng tăm, nhưng lợi nhuận từ công trình lần này hoàn toàn không nhỏ, vì lợi ích của bản thân, họ quyết giành cho bằng được.

- Tất cả mọi người đã nghe rõ chưa – Quang Khải quét mắt tất cả lớn tiếng hô. – Rõ – Tất cả đồng loạt hô lớn.

- Được rồi, tan họp – Quang Khải gật đầu hài lòng hô lớn lần nữa,.

Tất cả mọi người đều lục đục đứng lên trở về phòng tiếp tục công việc của mình. Đợi mọi người ra ngoài hết, Quang Khải mới nhìn Ngân Hằng hỏi:

- Trưa nay ăn cơm trưa cùng với anh được không?

Ngân Hằng nghe hỏi thì dừng tay thu xếp tài liệu mà quay đầu nhìn Quang Khải đáp:

- Không được. Em đã bảo Ngọc Liên mua dùm cơm hộp rồi. Hôm nay em muốn xem xét kỹ lại bản vẽ lần nữa xem có vấn đề gì hay không. Ngày mai đã đến buổi đấu thầu rồi, em muốn chuẩn bị thật kỹ, không muốn có chút sơ xuất nào.

Chưa từng có người nào từ chối bất cứ lời mời nào của Quang Khải, nhưng từ khi anh gặp Ngân Hằng, không biết đã bao nhiêu lần cô từ anh ta, nhưng chẳng có lần nào, Quang Khải có thể giận cô được hết. Quang Khải chỉ lo lắng cô cứ mãi miết với công việc mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe, nhưng nói thế nào, Ngân Hằng vẫn cứ cố chấp không chịu nghe, đôi khi Quang Khải cũng phải chịu thua, đành để mặc cô như thế.

- Vậy bảo Ngọc Liên mua giúp anh một phần luôn, anh cũng sẽ ở trong phòng làm việc vậy – Quang Khải bèn đề nghị. Ngân Hằng nghe Quang Khải nói thì dừng tay thở dài:

- Đợi em hết công việc, chúng ta cùng đi.

Quang Khải khẽ cười hài lòng gật đầu rồi mới đứng dậy bước ra ngoài. Anh ta bị đau dạ dày nên cần những thức ăn dễ tiêu hóa, cơm hộp thường khô khốc, lại chẳng ngon miệng, cái dạ dày của anh ta thường xuyên biểu tình chống đối, cho nên Ngân Hằng không nỡ để Quang Khải bị đau. Biết điều này, Quang Khải mới cố tình yêu cầu như thế, quả nhiên Ngân Hằng bị anh ta cho vào bẫy, đành ngoan ngoãn theo anh ta đi ăn cơm.

Ngân Hằng nhìn vẻ đắc ý của Quang Khải đi ra ngoài khẽ cười, cô biết Quang Khải muốn tốt cho cô nên mới như thế. Cô về phòng căn dặn Ngọc Liên không cần mua cơm giúp cô rồi mãi miết làm việc, cho đến khi Quang Khải đến gõ cửa thúc giục, cô mới nhìn đồng hồ và phát hiện là đã quá 12 giờ rồi.

Trong nhà hàng , Ngân Hằng chọn ra những món dễ ăn cho Quang Khải, rồi nhẹ nhàng gấp bỏ vào chén giúp anh ta. Quang Khải cười cười hạnh phúc nhìn cô, hưởng thụ sự chăm sóc của ngân Hằng. Đối với đàn ông mà nói, họ chỉ cần một người phụ nữ dịu dàng biết quan tâm lo lắng chăm sóc mình mà thôi.

Tuy Quang Khải biết thái độ của ngân Hằng với anh ta chỉ là hàm ơn mà thôi, nhưng anh ta không quan tâm điều đó. Đôi khi trong tình cảm vợ chồng, không cần phải có tình yêu, chỉ cần có sự nhường nhịn, hòa hợp, và sự thoải mái là được. Cho nên Quang Khải quyết định buông dưa nói khẽ.

- Hay là chúng ta kết hôn đi.

Ngân Hằng đang gấp đồ ăn bỏ vào bát Quang Khải nghe vậy bỗng khựng lại, cô đưa đôi mắt có chút bối rối nhìn anh ta. Cẩn nhẹ môi một chút rồi chậm rãi buông dưa trả lời:

- Em nghĩ là nên chờ thêm một khoảng thời gian nữa. Hiện nay Gia Bảo vẫn còn cần em, hơn nữa mẹ anh.... Ngân Hằng bỏ lỡ câu nói của mình, rồi cúi gằm mặt xuống. Cô không được tiếp xúc nhiều với mẹ của Quang Khải, nhưng gia đình Quang Khải là một gia đình có truyền thống bảo thủ, đối với việc cô từng là ca sĩ quán bar thì khó bằng lòng, dù rằng thời gian cô hát ở đó chưa đầy một tháng. Lại còn nổi giận vì việc cô đến với Quang Khải qua việc ra giá chẳng khác nào gái điếm làm tiền.

Những điều này dù Quang Khải không để tâm, nhưng đối với gia đình Quang Khải, cô không thể bước chân đến gần được. Và mặc dù vị trí hiện nay của cô trong công ty có thể nói là khá vững chắc, được sự kính trọng của mọi người trong công ty, nhưng trong mắt của người nhà Quang Khải, cô được lên vị trí này đều là do Quang Khải mà thôi. Cho nên từ trước đến nay vẫn là không ưa cô.

Quang Khải nghe Ngân Hằng nói thì trầm mặt xuống, chớp mắt một cái rồi khàn giọng đáp:

- Thôi được. Có lẽ là cần chút thời gian, anh nhất định sẽ bàn vấn đề này lại với người nhà của anh.

- Cảm ơn anh – Ngân Hằng khẽ thở phào nhẹ nhõm cười nhẹ nói.

Mặc dù Ngân Hằng biết Quang Khải nhìn hình ảnh của cô gái khác thông qua cô. Cũng chính vì cô và cô gái đó có nét giống nhau, cho nên anh ta mới để ý và thu nhận cô khi cô đang bơ vơ giữa dòng đời như thế. Nhưng trong 6 năm qua, Quang Khải luôn đối tốt với cô, ơn sâu nghĩa nặng của anh ta, Ngân Hằng có lẽ khó lòng trả hết.

Nếu như Quang Khải muốn cô trở thành vợ của anh ta, cô cũng không có gì để từ chối được, chỉ là trong lòng cô vẫn mang nặng một bóng hình. Dù hận, dù đau, dù oán trách đến thế nào đi nữa, vẫn là khắc ở trong tim, không sao xóa được.

Ngày hôm sau, Ngân Hằng và một vài người cùng đi đến buổi đấu thầu kia. Quả nhiên như dự kiến của bọn họ, có rất nhiều công ty lớn cũng lao vào tranh giành công trình này. Người trong sảnh đường đông nghịt, còn có đầy rẫy báo chí phóng viên đến buổi đấu thầu ghi lại hình ảnh này. Bởi vì công trình xây bệnh viện lần này rất lớn, được đầu tư kỹ càng, dùng toàn bộ trang thiết bị hiện đại.

Buổi đấu thầu diễn ra khá căng thẳng và kịch liệt, các bên phải trình bày bản thiết kế và những vật liệu mình sẽ sử dụng Và cuối cùng, Ngân Hằng tự tin ngẩng cao đầu trình bày thiết kế của mình trước mọi người, trước ánh mắt thán phục của mọi người. Và công ty cô đã xuất sắc giành được toàn bộ công trình đó.

Tiếng reo mừng từ nhân viên công ty vang dội, tiếng chúc mừng của một vài công ty với Ngân Hằng. Nhưng cô lại chú tâm đến một người duy nhất đang tiến về phía cô. Đã lâu rồi họ không gặp nhau, cũng là khoảng thời gian 6 năm trời dài đằng đẵng. Thời gian dài thật dài, có quá nhiều thứ thay đổi.

Tiếng reo mừng từ nhân viên công ty vang dội, tiếng chúc mừng của một vài công ty với Ngân Hằng. Nhưng cô lại chú tâm đến một người duy nhất đang tiến về phía cô. Đã lâu rồi họ không gặp nhau, cũng là khoảng thời gian 6 năm trời dài đằng đẵng. Thời gian dài thật dài, có quá nhiều thứ thay đổi.

- Chúc mừng chị.

Ngân Hằng nhìn bàn tay trắng nõn chìa ra trước mặt mình, nhìn gương mặt quen thuộc đã có chút thay đổi của Ngân Quỳnh, trong lòng bỗng xúc động biết bao nhiêu. Đã 6 năm trời dài đằng đẵng.

- Cám ơn em – Ngân Hằng khẽ đáp.

- Lâu nay chị và Gia Bảo vẫn khỏe chứ?

- Vẫn khỏe.

- Vậy thì tốt. Lần nữa chúc mừng chị giành được thắng lợi. Em phải về báo cáo với công ty rồi, khi nào rảnh, chị em mình gặp nhau uống nước tâm sự tiếp nha – Ngân Quỳnh mỉm cười nói thêm vài lời rồi tạm biệt.

Ngân Hằng nhìn theo dáng Ngân Quỳnh rời đi, bỗng cảm giác hụt hẫng vô cùng. Giống như vừa đánh mất một cái gì đó thân thuộc. Từng lời nói của Ngân Hằng thật là khách sáo, giống như quan hệ giữa hai người chị là một mối quan hệ bình thường, chứ không phải mối quan hệ ruột rà máu mủ. Nhìn cách Ngân Quỳnh lạnh nhạt quay lưng bỏ đi, Ngân Hằng bỗng hồ nghi, có phải tình cảm chị em đã đứt đoạn rồi hay không?

Ngẫm nghĩ lại những ngày tháng trước khi cô rời khỏi nhà, Ngân Quỳnh đã trở nên xa cách. Cho dù khi cô và Gia Bảo ra đi, Ngân Quỳnh không hay biết, nhưng vì sao khi trở về không có lấy một lần hỏi thăm đến. Cô đã từng hỏi các bạn mình, Ngân Quỳnh có từng hỏi thăm tin tức của cô hay không? Nhưng tất cả đều lắc đầu trả lời rằng không có. Vì sao? Vì sao lại như thế.

Tình chị em của Ngân Quỳnh với cô chỉ là vì ba cô thôi sao, cho nên khi ba cô vừa mất, Ngân Quỳnh cũng trở nên xa cách với cô, bởi sợi dây duy nhất cũng đã đứt. Nhiều lúc Ngân Hằng đặt nhiều dấu chấm hỏi về Ngân Quỳnh, cô không nghĩ Ngân Quỳnh thay đổi, luôn cho rằng Ngân Quỳnh bị bà Kim Lương ngăn cấm nên mới không thể đi tìm họ, nhưng thái độ lạnh nhạt vừa rồi cho thấy rằng không phải.

- Chị – Ngọc Liên bỗng lay nhẹ cô một cái gọi.

Ngân Hằng thở dài rồi quay đầu nhìn Ngọc Liên dò hỏi. Ngọc Liên vừa giơ cao điện thoại lên hồ hởi thông báo.

- Tổng giám đốc vì việc chúng ta đã giành được công trình nên đã đặt nhà hàng bảo chúng ta đến đó.

Ngân Hằng bèn quay đầu nói với tất cả mọi người đi cùng.

- Mọi người vất vả nhiều rồi, bây giờ chúng ta cùng đến nhà hàng thôi.

Mọi người vui vẻ tán thành rồi lục tục đi ra ngoài đến nhà hàng. Ngọc Liên bèn tò mò nhìn Ngân Hằng hỏi.

- Chị! Chị quen với giám đốc bên công ty xây dựng Bảo Nam sao?

- Ủ ...

- Cô ta tài giỏi thật đó, còn trẻ mà đã lên được vị trí giám đốc rồi. Em có nghe nói phong phanh là hình như cô ta đi du học về là nhận vị trí giám đốc ngay. Mà chị ấy chỉ hơn em có một tuổi thôi. Đúng là con quan lại được làm quan, con sãi ở chùa phải quét lá đa. Con sãi như chúng ta phải bò từ từ lên mà thôi – Ngọc Liên nói một hơi rồi than dài.

Ngân Hằng phì cười lắc đầu.

- Mà chị với cô ấy quen nhau thế nào vậy?

- Cô ấy là em gái của chị.

- Em gái? Em họ à?

- Em ruột – Ngân Hằng đáp xong rồi đi thẳng ra ngoài bỏ lại Ngọc Liên với gương mặt kinh ngạc vô cùng, cái miệng há ra mãi mới khép lại được.

- Đi thôi – Ngân Hằng quay đầu thúc giục, Ngọc Liên mới hoảng hồn chạy theo cô, bắt đầu nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên lẫn tò mò, không hiểu vì sao Ngân Hằng là chị em ruột với giám đốc công ty Bảo Nam mà lại đến đây làm như thế.

Ngân Hằng hiểu sự tò mò của Ngọc Liên, chính bản thân cô còn thấy buồn cười nữa là Ngọc Liên.

Vốn dĩ cô học ngành xây dựng, chính là vì muốn giúp đỡ cho công ty của ba cô. Không ngờ cuối cùng hiện tại cô lại là người tranh giành hợp đồng với công ty của ba mình. Sự đời quả thật là quá nực cười.

Nhưng năm đó, khi ra đi, trên người cô không có bất cứ giấy tờ gì cả, đều là nhờ Quang Khải vận dụng mối quan hệ giúp cô làm lại tất cả. Còn giúp cô thương lượng với trường đại học kiến trúc nơi cô đã dự thi bằng cách tài trợ một số tiền học bổng khá lớn, để cô có thể nhận giấy báo nhập học rồi vào học rồi bổ sung giấy tờ sau.

Khi Ngân Hằng cùng mọi người đang ăn uống vui vẻ, bỗng Ngân Hằng nhận được một cuộc gọi điện thoại, không rõ là ai, cô nói nhỏ trong điện thoại.

- A lô!

- Ngân hằng! Là dì đây. Chúng ta nói chuyện được hay không?

Là điện thoại của bà Kim Lương, bà ta muốn gặp cô chắc chắn là để thương lượng. Gương mặt của Ngân Hằng bỗng chốc đanh lại, tay cô siết chặt điện thoại hơn nữa. Tim cảm giác uất ghẹn muốn bùng nổ, cô khẽ nhắm mắt hít sâu, cố để bản thân không nổi giận.

- Bà muốn nói gì? Tôi nghĩ tôi không rảnh để nói chuyện với bà, hơn nữa giữa chúng ta cũng không có gì để nói hết – Cô lạnh lùng đáp.

- Ngân Hằng, dì biết, con vẫn còn rất giận dì, nhưng mà chuyện cũng đã qua lâu rồi. Mong con hãy bỏ qua cho dì. Huống hồ đây là công ty ba của con.

Ngân Hằng khẽ run lên, không ngờ bà ta có thể mặt dày nói đến chuyện này. Nhưng cô lại không thể không nghe. Ngân Hằng đứng dậy ra ngoài nói tiếp.

- Nói đi – Cô lạnh lùng ra lệnh.

- Dì nghe Ngân Quỳnh nói là công ty con làm việc đã trúng thầu công trình xây dựng bệnh viện lần này – Giọng bà Kim Lương nhỏ nhẹ nói.

- Vậy thì sao?

- Nghe nói con là người trực tiếp chỉ huy của công trình lần này có phải không?

- Phải – Ngân Hằng có chút không nhẫn nại gắt lên trước cái kiểu rào trước đón sau của bà ta – Bà có chuyện gì nói lẹ đi, nếu không tôi cúp máy.

- Con có thể san sẻ cho công ty nhà mình hay không? – Bà Kim Lương vội vã nói trước khi Ngân Hằng cúp máy.

- Ý bà là sao? – Dù hiểu bà Kim Lương muốn nói gì, nhưng Ngân Hằng vẫn giả vờ không hiểu.

- Những công trình như thế này thường cần rất nhiều công nhân lẫn vật liệu. Liệu con có thể chừa cho công ty mình một phần nào đó hay không?

- Rất tiếc. Tôi không phải là chủ công ty này nên không thể tùy ý quyết định được. Mà dù tôi có quyền hạn thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không giúp bà, bà đừng dùng từ công ty nhà ta nữa. Đã từ lâu rồi và tôi không còn dính líu gì nữa rồi.

Cô nói xong lạnh lùng tắt máy, sau đó ngã lưng dựa vào bức tường thở dài. Cuối cùng quay trở vào quán.

- Ai vậy? – Quang Khải nhìn cô hỏi.

- Một kẻ đáng ghét thôi. Không có gì đâu.

Quang Khải thấy vậy cũng không hỏi nhiều, anh ta gấp thức ăn cho Ngân Hằng, cô mỉm cười nói:

- Cảm ơn.

Ngay lúc đó, cánh cửa bỗng mở ra, một người bước vào, vừa nhìn thấy người đó, đôi đũa của Ngân Hằng rơi xuống.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 57

57. Chương 57

Ngay lúc đó, cánh cửa bỗng mở ra , một người bước vào, vừa nhìn thấy người đó, đôi đũa của Ngân Hằng rơi xuống.

- Xin lỗi, em lỡ tay – Ngân Hằng vội vàng cười ngược xấu hổ đáp khi Quang Khải quay sang nhìn cô, rồi cúi đầu nhặt lên, tay cô run run, không dám ngẩng đầu nhìn người đối diện.

- Lấy đũa khác đi, dơ rồi – Quang Khải nhú mày, nhìn vẻ lúng túng của Ngân Hằng cảm thấy khó hiểu, đến nỗi cô lại ngớ ngẩn cuối người nhặt đôi đũa đã rớt dưới đất lên. Nhưng Quang Khải không có thời gian , chỉ khẽ nhắc cô một tiếng rồi đứng lên mỉm cười lịch sự chào người đang bước vào.

- Lâu quá không gặp chú. Không ngờ chú lại đến tận đây, thật là quá nể mặt. Lần này cũng nhờ chú nể mặt nên công ty cháu mới giành được hợp đồng.

- Là công ty cháu tài năng đầy rẫy, lại được sự lãnh đạo tài tình của cháu, giành được hợp đồng là điều đương nhiên rồi – Người đó cười cười vỗ vai Quang Khải đáp – Nghe nói cháu và nhân viên đến đây ăn cơm nên chú ghé qua chào hỏi. Nhân tiện mời mọi người bữa cơm, mọi người cứ gọi đồ ăn tự nhiên.

- Vậy thì sao được, phải để cháu mời chú mới đúng – Quang Khải khách sáo đáp.

- Đừng khách sáo nữa, chúng ta ngồi vào bàn đi thôi.

Quang Khải bèn gạt đầu đồng ý. Một người lập tức đứng lên đi về phía dưới bàn ngồi nhường chỗ ngồi lại cho người mới đến. Quang Khải lập tức gọi người đem chén bát mới đến, nhân tiện đem cho Ngân Hằng thêm một đôi đũa.

- Mọi người – Quang Khải lớn tiếng hô – Vị này là tổng giám đốc của công ty Phong Thịnh, chính là người chủ đầu tư cho dự án xây dựng bệnh viện đa khoa mà chúng ta vừa trúng thầu. Mọi người hãy ột tràng vỗ tay hoan nghênh chú ấy nào.

Mọi người lập tức vỗ tay hoan hô vang dội. Người đó bèn đưa tay giơ lên với mọi người nói:

- Được rồi, mọi người cứ ăn uống tự nhiên đi.

Sau đó mọi người vẫn ăn uống nói chuyện bình thường, chỉ có Ngân Hằng cúi mãi cúi đầu không lên tiếng. Cô nghe người đó nói:

- À, lần này bản thiết kế bên con làm rất tốt. Chú rất hài lòng, vậy kiến trúc sư đã vẽ bản thiết kế đó là ai? Chú thật mong được diện kiến tài năng như thế.

- Dạ vâng, cô ấy là kiến trúc sư trẻ nhưng có tài, cháu may mắn có được – Quang Khải vui vẻ đáp – Cô ấy tên Ngân Hằng.

Ngân Hằng nghe Quang Khải gọi tên mình thì giật thót tim, cắn chặt môi, hai tay siết chặt dưới bàn. Người đó cũng khẽ nhú mày. Quang Khải không để ý tâm trạng của hai người bọn họ, quay đầu nhìn Ngân Hằng khẽ bảo:

- Ngân Hằng, đây là chú Hoàng Nam, là chủ công trình của chúng ta hiện nay. Em mau chào chú ấy đi.

Ngân Hằng biết, trước sau gì cũng phải đối mặt, bởi vì họ còn hợp tác với nhau khá dài lâu nữa. Dự án lần này, khi xây dựng phải kéo dài nhiều năm trời, không thể không gặp mặt ông ấy. Cho nên cô hít một hơi thật sâu, quyết định ngẩng đầu nhìn người đàn ông đó, cô cười chào một cách khách sáo đến lạnh nhạt.

- Chào tổng giám đốc Nam. Thật hân hạnh được làm quen với bác.

Cô chìa tay ra trước mặt ông ta, về mặt ông Hoàng Nam cứng đờ mấy giây nhưng sau đó nhanh chóng cười đưa tay bắt lấy tay cô. Hai người quyết tâm xem như đây là lần đầu tiên gặp nhau.

- Thật không ngờ người vẽ ra bản thiết kế đó lại là một cô gái trẻ như thế – Ông ta nhìn Ngân Hằng thật lâu rồi mở miệng khen ngợi.

- Cám ơn bác quá khen.

Sau đó Quang Khải xem vào giữa hai người bọn họ, cứ hỏi và đáp cho đến khi tàn bữa tiệc. Sắc mặt Ngân hằng mỗi lúc càng xấu, cô dường như cảm thấy khó thở khi ông ta hiện diện, bởi vì ông ta nhắc cho cô nhớ đến một người. Một hình bóng in sâu trong tim cô vẫn chưa phai.

Quang Khải đưa Ngân hằng về, trên đường về, Quang Khải quan tâm nhìn cô hỏi:

- Em sao vậy, cả buổi cứ cúi đầu xuống dưới. Cứ như người mất hồn ấy.

- Có lẽ em mệt quá do thôi. Thật là chỉ muốn được ngủ một giấc thật ngon lành – Cô lảng tránh đáp.

- Ủ, từ hôm qua đến hôm nay chắc là em ngủ rất ít để hoàn thành công việc cho nên giờ mới mệt như thế. Được rồi, dựa lưng vào ghế ngủ chút đi. Khi nào đến nhà, anh gọi em dậy.

- Cám ơn anh – Ngân Hằng yếu ớt đáp, cô khẽ nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài.

Trong tâm trí cô vẫn còn nhớ mãi lời người đàn ông đó nói.

“Cháu nên hiểu mối quan hệ giữa các cháu chỉ là một mối quan hệ trẻ con mà thôi. Sau này chắc chắn sẽ thay đổi, không ai có thể bảo đảm mai sau cả hai đứa có thể bên nhau mãi mãi. Thời gian rồi sẽ làm người ta quên lãng đi quá khứ. Hai đứa nó đều là con của bác, bác không muốn chúng dính dáng gì đến cháu nữa hết. Hãy cắt đứt hết toàn bộ liên lạc đi, cả Minh Nhật cũng như Lâm Phong.

Đây là lần cuối bác nói với cháu những lời này. Mong cháu hiểu cho bác, bác đã giúp gia đình cháu vực lại công ty coi như là trả cho cháu món nợ này. Hy vọng từ nay về sau, chúng ta không còn mối liên quan gì nữa hết. Nếu không, chắc cháu cũng hiểu hậu quả sẽ là gì mà phải không?”

Minh Nhật dù ra nước ngoài vẫn thường xuyên gửi mail cho cô kể lại cuộc sống của cậu ấy bên Mỹ. Dù Ngân Hằng chưa bao giờ hỏi, Minh Nhật cũng chưa từng nhắc lấy một lời. Nhưng Ngân Hằng thông qua cuộc sống của Minh Nhật để biết tình hình của Lâm Phong. Trường của cậu học, nhà của cậu ở, những nơi cậu có thể đi..., cô nhìn thấy hình dáng của Lâm Phong qua lời kể về cuộc sống của Minh Nhật. Cô thật sự muốn gặp Lâm Phong để hỏi nguyên nhân vì sao lại không đến

Chỉ đáng tiếc rằng, ông Hoàng Nam phát hiện điều này và không muốn cô và Minh Nhật tiếp tục trao đổi với nhau nữa cho nên tìm cô để nói chuyện. Cuối cùng Ngân Hằng cũng từ bỏ nốt niềm hy vọng cuối cùng của mình cho đến khi bị đuổi khỏi nhà. Chỉ để một tin nhắn với Minh Nhật “Đừng gửi thư nữa, mình không muốn liên hệ gì với bạn nữa”

Ở một biệt thự sang trọng trong khu đắt tiền nhất thành phố.

- Ba à, ba không sao chứ – Bà Ngọc lan vỗ lưng cho ba chồng mình khi ông ho một trận dài.

- Có lẽ ba sẽ không qua khỏi.

- Ba đừng nói vậy mà ba....- Bà Ngọc lan hoảng hốt nói.

- Cả hai đứa nó đều hận ba, đều hận ông già này.

- Không có đâu ba, tội nó là bạn học mà thôi. Rồi bây giờ đang quản lí công ty bên đó nên....

- 7 năm rồi, nếu ta không qua đó, tội nó cũng chẳng có lấy một lần trở về đây thăm ta. Gọi chúng nó trở về đi....

- Dạ được, con lập tức gọi tội nó trở về, ba yên tâm...

Sân bay ồn ào tiếng người vui mừng gặp lại nhau, Lâm Phong nặng nề kéo lê vali đi ra khỏi cổng. Ngày trở về, cậu không thông báo cho ai hay hết, cho nên chỉ mình cậu cô đơn ở sân bay mà thôi.

Bước ra khỏi sân bay, bầu trời trở nên trong xanh vô cùng, cậu khẽ nhắm mắt lại thật lâu, hít một hơi thật sâu trước bầu trời quen thuộc đây nhưng nhớ này. 7 năm đã trôi qua, Minh Nhật còn quay về đây ít lần, còn cậu, chưa bao giờ cậu quay lại đây.

Lúc gặp Minh Nhật ở bên Mỹ, cậu cũng vô cùng ngạc nhiên, muốn hỏi vì sao lại qua đây, muốn hỏi Ngân Hằng thì thế nào.

Còn nhớ trước khi ra đi, ba cậu đã bảo:” Đừng nghĩ đến con bé nữa. Nó đã bán con để nhận lấy một số tiền lớn từ ba, giúp gia đình nó rồi. Hiện tại người nó muốn bên cạnh không phải là con. Con nghĩ con có cái gì để con bé quyết định từ bỏ mọi thứ để theo con trốn đi. Con chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi. Nếu con không cố gắng, thì con mãi mãi không thể bằng Minh Nhật được”

Sau khi đi mỹ, gặp Minh Nhật, Minh Nhật đã bảo:” Cô ấy hiện sống rất tốt. Cô ấy bảo sẽ chờ tao trở về, chờ đến khi tao có đủ thực lực đưa cô ấy thoát khỏi nơi đó, cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc”

Trong suốt một năm đầu, Minh Nhật vẫn thường cùng Ngân Hằng gửi mai cho nhau, Minh Nhật để chọc tức cậu, đã để cho cậu đọc hết những cái mail của Ngân Hằng gửi. Trong mail đó, Ngân Hằng chưa có lấy một lời hỏi thăm cậu, chỉ là những lời động viên và kể chuyện cuộc sống với Minh Nhật mà thôi. Lòng Lâm Phong cảm thấy nhói đau vô cùng, như thế ai đó đang xé ruột gan cậu ra từng mảnh.

Cậu cảm thấy hận người con gái đó vô cùng, hận cô vì chút vật chất đã thay đổi. Hận cô không giữ lời hứa, hận cô quên đi mất lời thề năm nào. Nhưng có một điều, hận càng nhiều lại càng nhớ nhiều. 7 năm trôi qua, mang theo nỗi hận, chưa ngày nào cậu không nhớ đến cô. Sợi dây đeo lọ thủy tinh trên cổ cậu vẫn chưa khi nào tháo xuống. Từng đêm cậu nắm chặt sợi dây trong lòng bàn tay muốn bóp nát nó, nhưng rồi không nỡ. Bởi trong đó, có câu nói mà cô ghi cho cậu:” Không mong ước gì nhiều, chỉ mong ước có thể cùng nhau già đi”

Đó là điều mong ước của cô, cũng là điều mong ước của cậu. Chỉ có điều cô đã quên. Cô đã chọn, chọn người mà cô có thể tin tưởng là Minh Nhật chứ không phải cậu. Nghĩ đến điều này, trái tim cậu quặn đau từng hồi không dứt.

- Anh à, anh muốn đi đâu.

Thay vì nói địa chỉ nhà, không ngờ Lâm Phong lại nói ra địa chỉ của nhà Ngân Hằng. Người tài xế vô tình cũng chở cậu đến trước địa chỉ nhà Ngân Hằng. Đây là địa chỉ nhà sau khi họ gần như phá sản. Nơi chứng kiến bao nỗi đau của hai người.

Lâm Phong đứng bần thần trước cảnh cũ, ngôi nhà đã đóng kín cửa từ lâu, bên ngoài đã phủ màu rêu, họ rời xa đây chắc là cũng lâu rồi. Trong lòng Lâm Phong tự hỏi:” Ngân Hằng là khi đó rời đi cùng Minh Nhật hay là sau này mới rời khỏi”. Không có câu trả lời nào dành cho cậu, Lâm Phong thở dài quay bước, từng ký ức ngọt ngào hạnh phúc, từng ký ức đau thương cứ như con lũ cuốn qua trí não cậu khiến bước chân cậu chậm nhịp trở nên mất hồn. Cậu vô tình va vào một người con trai đeo mắt kính đi ngang qua.

- Xin lỗi, cậu khê nói.

Sau đó cũng không nhìn người con trai đó mà bước đi.

- Lâm Phong, là cậu phải không?

Lâm Phong ngạc nhiên quay đầu nhìn anh chàng đó, nhưng không tài nào nhớ ra.

- Mình là Gia Huy – Gia Huy nhả nhận cười nhắc lại.

- Lâu quá không gặp – Lâm Phong chợt nhớ ra bèn cười giả lã chào.

- Đã 7 năm rồi – Gia Huy cố tình nhắc đến – Nếu như Phong không đi, có lẽ chúng ta sẽ thân nhau hơn.

- Mình mới vừa từ sân bay về. Đạo này, cậu thế nào? – Lâm Phong lảng tránh nhắc lại chuyện xưa bèn hỏi.

- Mình sắp cưới vợ rồi.

- Chúc mừng cậu.

- Lời chúc thực tế là đến chung vui cùng mình – Gia Huy cười đáp.

- Được, ngày nào? Mình nhất định đến – Lâm Phong không suy nghĩ nhiều, lập tức gật đầu. Sau đó trao đổi số điện thoại cho nhau rồi mới ra về. Gia Huy nhìn theo bóng dáng Lâm Phong, trong lòng cậu bỗng mơ hồ một điều gì đó. Năm xưa, cậu không trực tiếp giúp đỡ hai người bọn họ, chỉ nghe kể lại mọi chuyện, luôn cảm thấy có chút gì không đúng. Dù không tiếp xúc với Lâm Phong nhiều, nhưng cậu yêu mến tính tình của Lâm Phong, cậu không nghĩ Lâm Phong là loại người bỏ rơi Ngân Hằng như thế. Còn nữa, vừa từ

máy bay trở về, vì sao lại đến nơi này trước tiên, tìm kiếm muốn gặp Ngân Hằng chăng. Gia Huy cảm giác hình như mình hiểu được tấm lòng của Lâm Phong dành cho Ngân Hằng qua đôi mắt buồn bã kia. Cậu muốn giúp họ gặp nhau nên cố tình mời Lâm Phong đến dự đám cưới của mình với Nhật Tân.

Khi Lâm Phong bước vào nhà, ông nội của cậu tức giận quăng cây gậy chống của mình vào cậu. Lâm Phong thấy cây gậy chống văng tới cũng không buồn tránh né, cứ đứng im lặng đón nhận. Điều này càng khiến ông cậu tức giận hơn nữa, tay ông run run chỉ vào cậu nói:

- Mày còn về đây làm gì. Sao không chờ tao chết rồi hãy về.

Bà Ngọc Lan thấy ba chồng nổi giận, lại thấy sắc mặt ông không tốt, hơi thở khó khăn bèn mắng Lâm Phong mong ba chồng bớt tức giận:

- Phong, con mau xin lỗi ông nội mau. Tại sao bây giờ này mới chịu về nhà, mẹ đã gọi điện cho con biết bao nhiêu lần rồi. Con xem, Minh Nhật vừa nghe ông bệnh lập tức về ngay, còn con ở mãi tới bây giờ. Làm sao không khiến ông nội con không tức giận đây hả.

Lâm Phong nghe mẹ mắng, thở dài định bước đến đỡ ông nội thì ông đã nói:

- Không cần thiết. Bây giờ ba không muốn nhìn mặt nó. Mau đỡ ba vào phòng nghỉ đi.

Bà Ngọc Lan nhìn con trai oán trách rồi bất đắc dĩ dìu ba chồng về phòng. Sau khi bà Ngọc Lan đi rồi, ông nội Lâm Phong mới từ từ đi lại kê sách, ông lấy trên kệ một cuốn sách dày cộm, mở một trang sách, bên trong có kẹp một tấm hình của hai ông cháu rất thân thiết.

Sau khi Lâm Phong ra đời, tự cảm thấy mình đã già, ông giao công ty lại cho con trai mình, dù vẫn đứng chủ quyền. Con trai và con dâu bận bịu công việc, để lại hai đứa cháu cho ông chơi đùa. Lâm Tịnh đã lớn lại là con gái nên hai ông cháu không thân thiết, còn Lâm Phong, từ nhỏ đã thích đeo bám ông, cùng đi câu, cùng trồng cây....làm sao mà ông không thương cho được.

Dù ông biết Minh Nhật cũng là cháu nội ruột của mình, nhưng tình cảm đối với cậu ấy rất nhạt nhòa. Tình cảm ông đều dành cho Lâm Phong hết, dù tuyên bố gia tài sẽ để cho người giỏi giang, nhưng ông chưa từng có ý định giao cho Minh Nhật. Chỉ có điều đứa cháu này của ông vì chuyện năm xưa mà bỏ đi mất 7 năm trời mới chịu về. Khi ông quăng cây gậy cũng không buồn né tránh, có phải vì không còn để ông trong mắt hay không? Nghĩ đến đây, ông không khỏi đau lòng.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 58

58. Chương 58

Đám cưới trang hoàng rất đẹp mắt trong một nhà hàng tiệc cưới, tuy không thật sự sang trọng như rất ấm cúng. Chúng đủ thể hiện tình yêu của cô dâu chú rể hạnh phúc trong ngày này qua nụ cười vô cùng hạnh phúc của họ.

Nhóm bạn thân được ngồi riêng một bàn, tụ họp xôn tụ, cười nói đủ điều. Ngân Hằng cùng Quang Khải và Gia Bảo đến tham dự tiệc cưới. Ba người họ giống như một gia đình nhỏ vậy.

Nhật Tân và Gia Huy đi từng bạn mời rượu, đến bàn của họ bị Sơn Hải và Bảo Duy giữ lại trêu.

- Này! Nhật Tân của tụi mình từ nay gả cho Huy, phải chăm sóc cho tốt, không được ăn ở hai lòng nha. Nếu không tụi mình sẽ không tha đâu.

- Không được thấy Nhật Tân hiền lành mà bắt nạt

- Không được gia trưởng, là đàn ông thì phải giúp vợ việc nhà.

.....

Mỗi người một câu, rồi cùng cùm ly vui vẻ, Gia Huy liếc nhìn Ngân Hằng rồi nhìn Quang Khải đang ngồi kế bên cô đầy thân mật, trong lòng bỗng nảy lên một nỗi âu lo. Có phải cậu đang sai lầm hay không? Có phải cậu nên chọn thời điểm thích hợp hay không? Ánh mắt bất giác chuyển ra cửa nhìn.

- Sao thế, chờ ai à? – Nhật Tân thấy Gia Huy cứ nhìn ra cửa thì tò mò nhìn theo rồi hỏi.

- Một người bạn cũ, đã lâu không gặp. Nhưng có lẽ cậu ấy không đến – Gia Huy khàn giọng trả lời, cũng không biết nên vui hay buồn.

Sơn Hải đứng lên dùng muỗng vỗ vỗ vào cái ly trên tay cho kêu để thu hút ánh nhìn của mọi người trong bàn:

- Sau đây, nhân ngày cưới của Gia Huy và Nhật Tân, mình xin công hiến một bài thơ con cóc thu lượm được để khuyên các đấng lang quân có ý định mèo mả.

Nói xong Sơn Hải bưng ly bia uống một ngụm sau đó hắng giọng đọc trong tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người.

“ Bò là bạn nhậu có mồi

Vợ là có mùi đấy nôi hằm hiu

Bồ là nơi tỏ lời yêu

Vợ là nơi chút bao nhiêu bực mình

Bồ là rượu quý ở trong bình

Vợ là nước ở ao đình thấy ghê

Nhìn bồ con mắt nó phê phê

Nhìn vợ con mắt nó ghê ghê gờm gờm

Bồ tiêu thì chẳng tiếc tiền.

Vợ tiêu một cắc thì liền kêu than

Bồ giận thì quỳ lạy thấp nhang

Vợ giận thì bị mắng bị phan cây liền

Một khi túi hầy còn tiền

Bồ ôm thắm thiết hôn liền lấy anh

Một mai hết sạch sành sanh

Bồ đi vợ lại đón anh về nhà

Bồ là lều, vợ là nhà

Gió lớn lều sập

Cái nhà còn nguyên.”

- Xin ột tràng pháo tay – Sơn Hải đọc xong cúi người ra vẻ khiêm nhường nói.

Một người lập tức vỗ tay vang dội, tán thưởng bài thơ của Sơn hải vừa đọc.

- Hay lắm, thích nhất là 2 câu cuối. Nói đúng lắm, vợ là người ở bên cạnh ta mãi mãi, dù là ốm đau bệnh tật hay nghèo khó. Cho nên đàn ông chúng ta không nên có mối nói cũ, có vợ rồi mà còn ngó nghiêng – Bảo Duy cũng lên tiếng ủng hộ.

Đang trong lúc náo nhiệt, một người lặng lẽ từ cửa sảnh bước vào. Dáng người cao lớn, áo vest màu xám khoát lên người càng làm nổi bật thân hình. Gương mặt đẹp góc cạnh toát lên vẻ lạnh lùng, đôi mắt đen sâu ẩn chứa nhiều điều khiến người ta khó lòng nắm bắt. Chỉ có thể nói, khi người đó bước vào, tiến lại gần bàn nơi cô dâu chú rể đang đứng, từng bước chân đều thu hút cái nhìn của nữ giới.

- Chúc mừng hai bạn – Giọng nói trầm ấm nhưng mang theo sự ơ hờ không cảm xúc.

Mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn người có giọng nói quen thuộc đó. Sau đó là những phút giây sững sờ kinh ngạc. Chỉ có Ngân Hằng vẫn ngồi im lặng, nhưng trong tim cô không ngừng run rẩy.

- Phong

Sơn Hải và Bảo Duy là hai người đứng bật dậy chào đón Lâm Phong.

- Cái thằng này, về bao giờ. Sao không thông báo gì hết vậy – Bảo Duy lớn tiếng trách.

- Đáng đánh – Sơn Hải đứng lên cung tay đầm nhẹ lên vai Lâm Phong, sau đó ôm chầm lấy cậu vui mừng.

- Ai mời cậu ta mà cậu ta xuất hiện vậy – Bảo Trâm ghiến răng tức giận nhìn trừng trừng Lâm Phong hỏi.

- Là mình mời – Gia Huy lên tiếng đáp.

- Tại sao – Xuân Phượng nhìn Ngân Hằng rồi cũng tức giận mà hỏi – Cậu chẳng biết là....

- Thôi đi, hôm nay là đám cưới của Gia Huy và Nhật Tân, cậu ấy muốn mời ai thì mời – Hà Nhi vội vàng ngăn cản cơn thịnh nộ của hai người bạn gái.

Bảo Trâm và Xuân Phượng hậm hực trừng mắt nhìn Lâm Phong một cái rồi ngồi xuống bàn, giận luôn cả Sơn Hải và Bảo Duy khiến hai anh chàng cực kì khó xử.

- Vào ngồi cùng luôn đi – Gia Huy vỗ vai Lâm Phong mời.

Lâm Phong không khách sáo, chọn ngay cái ghế trống đối diện với Ngân Hằng ngồi xuống. Ánh mắt chậm rãi trên gương mặt đang cúi đầu của Ngân Hằng.

Họ xa nhau đã 7 năm trời, lại như đã xa cách cả một thế giới vậy. Lâm Phong vốn muốn định ổn định rồi mới dò la tin tức của Ngân Hằng, nào ngờ gặp lại trong hoàn cảnh thế này.

Sự sững sờ trong khoảnh khắc khiến cậu không rời mắt khỏi Ngân Hằng. Dù Ngân Hằng không nhìn cậu, nhưng đôi tay siết chặt đôi đũa, cơ thể cứng đờ, hoang mang nhìn xuống dưới khiến Lâm Phong cảm thấy cô không hề vô tình như cô đang cố tỏ ra.

Lần này quay về, cậu muốn hỏi rõ năm xưa vì sao thay đổi lòng dạ, nhưng không thể không oán không hận.

Khẽ mỉm cười bình thản nhìn Ngân Hằng, Lâm Phong cười nói:

- Lâu quá không gặp. Không muốn chào đón người bạn này sao.

Tất cả mọi người gần như cứng đờ, im lặng không dám nhúc nhích. Ngân Hằng nghe Lâm Phong cũng trấn tĩnh lại cười nhẹ đáp:

- Vui chứ, tất nhiên là vui rồi. Chỉ là thời gian lâu quá, Phong thay đổi nhiều quá, nhất thời không nhận ra.

Cái đau khổ nhất của con người là nhìn thấy người mình yêu ngay trước mặt lại không thể chạm vào, chỉ có thể dùng sự lạnh lùng xa cách nhìn nhau. Hai tay Ngân Hằng đặt dưới chân, bấu chặt vào bắp đùi của cô, để có thể tỏ ra bình tĩnh thờ ơ đến lạnh lùng, cô nhận ra đã 7 năm xa cách, thời gian dài như vậy, mà cô vẫn không thể quên được .

7 năm, quả thật có thể làm thay đổi một con người. Một Lâm Phong của 7 năm trước luôn bốc đồng, nóng tính nhưng ở người cậu lại có sự chân thành, khiến người ta ấm áp, ánh mắt lúc nào cũng trong sáng như một đứa trẻ con hay hồn hay giận. Còn hiện tại, Lâm Phong đã trở thành một chàng trai trưởng thành. Từ sắc mặt lẫn thân hình khiến cho người ta cảm giác xa cách vô cùng. Vẫn là ánh mắt đó, nhưng sự trong sáng được thay bằng sự thâm trầm chất chứa đau buồn, gương mặt gầy hơn và dài hơn cho thấy sự trưởng thành rõ rệt của một người đàn ông, càng khiến vẻ mặt lạnh lùng xa cách hơn.

- Vậy sao? – Lâm Phong cười nhạt rồi quay sang Gia Bảo đang ngồi ăn chiếc đùi gà hỏi – Gia Bảo có nhớ anh là ai không?

Tuy Lâm Phong và Gia Bảo tiếp xúc không nhiều, nhưng lần nào cậu đến cũng mua cho Gia Bảo món quà nho nhỏ nào đó như một chiếc xe, một con rô bốt nên đối với một đứa bé như Gia Bảo dễ dàng ghi nhớ người cho quá nó.

- Dạ nhớ. Anh là anh Phong ạ – Gia Bảo lễ phép đáp.

- Haiz, xem ra trí nhớ của một đứa bé tốt hơn trí nhớ của một người lớn – Lâm Phong hừ mũi cười khinh miệt ánh mắt không ngừng chiếu lên Ngân Hằng.

Mấy cô gái tỏ ra bức tức vô cùng nhưng bị mấy chàng trai giữ chặt lại. Ngân Hằng mím môi không đáp. Lâm Phong chuyển ánh mắt về phía Quang Khải cười nhạt lần nữa hỏi:

- Sao không giới thiệu bạn bè biết thế.

Từ lúc Lâm Phong bước vào, không khí bỗng trở nên khác lạ, là người giàu kinh nghiệm như Quang Khải không thể không nhận thấy. Nghe Lâm Phong nhìn mình hỏi như thế, Quang Khải cũng thẳng thắn đáp trả:

- Xin chào. Tôi là Quang Khải, tôi là người bảo bọc cho Ngân Hằng.

Lâm Phong hơi nhúu mày trước câu trả lời của Quang Khải, sắc mặt có chút tái đi. Nếu như Quang Khải trả lời rằng anh ta là bạn trai của Ngân Hằng, cậu sẽ có thể cười châm chọc cô. Nhưng không ngờ Quang Khải lại nói là “người bảo bọc”, nó giống như nói rõ quyền sở hữu của mình với Ngân Hằng, giống như người chồng đối với vợ là thuộc về mình. Mà Ngân Hằng với lời nói này hoàn toàn không có ý phủ định. Lâm Phong cười ngượng nói:

- Vậy sao? Khi nào thì hai người đám cưới.

Lâm Phong nhìn bàn tay Quang Khải, ngón áp út không có chiếc nhẫn nào, cậu biết rằng hai người bọn họ vẫn chưa thật sự tiến tới hôn nhân.

- Chỉ cần Ngân Hằng đồng ý thì một nửa gia tài của tôi thuộc về cô ấy – Quang Khải nhìn thẳng Lâm Phong đáp.

- Không ngờ anh lại sẵn khoái đến như vậy – Lâm Phong cười châm biếm nói.

- Đó là vì tôi yêu cô ấy – Quang Khải nắm lấy tay Ngân Hằng, đan từng ngón tay mình vào tay cô siết chặt bày tỏ tấm chân tình của mình với Ngân Hằng.

- Phải đó, chỉ có loại người không biết quý trọng tình yêu, xem nặng vật chất thì không thể nào hiểu được – Bảo Trâm không nhịn được lên tiếng công kích lại Lâm Phong, mặc kệ Bảo Duy đang trừng mắt với mình.

Lâm Phong hừ mũi một cái, không muốn đối đáp nữa. Nhưng lát sau cậu lại nói:

- Còn nhớ khi xưa Hằng hát rất hay mà, sao không đứng lên hát một bài tặng cô dâu chú rể đi.

- Hát chỉ để khiến chính bản thân mình vui vẻ mà thôi, cho nên mình chỉ hát nhạc buồn, chỉ sợ không hợp không khí trong này.

- Chỉ là một bài hát thôi mà. Hai người sẽ không để ý chứ? – Lâm Phong ngược mặt nhìn Gia Huy và Nhật Tân hỏi.

- Được, cứ tự nhiên đi – Gia Huy đáp thay lời Nhật Tân.

Lâm Phong liền đưa mắt nhìn Ngân Hằng khiêu khích. Ngân Hằng biết bản thân mình không còn có đủ khả năng cự tuyệt được nữa, nhất là khi phải đối diện với ánh mắt lạnh như băng khiến người ta phát run kia, thì lên sân khấu hát một bài lần tránh cũng tốt. Cho nên cô nhận lời.

Lâm Phong lập tức giơ tay lên gọi người dẫn chương trình nói nhỏ vài tiếng, người dẫn chương trình liền gạt đầu bước lên giới thiệu.

Ngân Hằng đứng bật dậy, đi lướt qua Lâm Phong lên bục sân khấu, được người dẫn chương trình trao micro cho cô, hỏi cô chọn bài nào. Ngân Hằng vô thức nói ra tên bài hát “Cảm giác lần lộn”

Nhạc điệu từ từ vang lên, Ngân Hằng mới giật mình, vì sao cô lại ngốc ghêch chọn bài hát này. Điệu nhạc đã vang lên không thể vãn hồi, Ngân Hằng đành siết chặt micro bước ra sân khấu. Ánh mắt cô sụp xuống, ẩn chứa một nỗi buồn, âm điệu của bài hát vang lên lần nữa, Ngân Hằng cũng cất tiếng hát giọng trong trẻo chứa nỗi buồn của mình.

Tình cờ mình thấy nhau trên con đường

Người mà em nhớ thương từ lâu lắm

Giờ tim em chẳng biết phải nên vui hay nên buồn

Vì ngày xưa anh đã bỏ em mà đi !

Ngồi bên anh chẳng biết phải nói gì

Dù lòng em có bao điều muốn nói

Từ ngày anh bỏ đi lòng em đau đến điên dại

Những lúc này em chẳng biết phải làm sao !

Phải cười lên để anh thấy em đã quên anh rồi

Dù bao đêm mình em khóc nước mắt rơi cũng vì anh

Phải cười lên để anh thấy em đang vui trong lòng

Làm sao biết em đau đến thế nào

Buồn hay vui đâu sao cũng không thay đổi được gì

Vài giây nữa là anh sẽ đứng lên đi xa thật xa

Buồn hay vui đâu sao cũng không thể giữ anh lại

Anh đi rồi em vẫn cứ ngồi chờ anh

Lâm Phong nhíu mày, lắng nghe từng lời hát mà Ngân Hằng thể hiện, tay cậu siết chặt lại. Cậu hy vọng bài hát đó của Ngân Hằng là dành cho cậu, giống như bài hát “ Duyên phận ý trời” năm xưa. Chỉ khác là lần này Ngân Hằng không nhìn cậu mà rơi nước mắt nữa.

“Phải cười lên để anh thấy em đã quên anh rồi

Dù bao đêm mình em khóc nước mắt rơi cũng vì anh

Phải cười lên để anh thấy em đang vui trong lòng

Làm sao biết em đau đến thế nào.”

Đoạn hát lần nữa khiến cho nhiều người xúc động vô cùng, thương cho người con gái bất hạnh kia. Dù đau nát tâm can nhưng vẫn phải cố gượng cười. Nhật Tân vốn là người nhạy cảm, cô bật khóc trong vòng tay của Gia Huy. Nhưng người còn lại có cảm phần, có thở dài.

Kết thúc bài hát, một tràng pháo tay dành cho Ngân Hằng vang lên, cô đi đến bàn rồi khẽ nói một câu:

- Mình đi toilet một chút.

Nói rồi cô đi thẳng ra ngoài.

Lâm Phong siết chặt tay, đứng bập dẫy quyết định đuổi theo. Bảo Trâm và Xuân Phượng định đứng dậy thì bị Sơn Hải và Bảo Duy giữ tay lại nói khẽ:

- Chuyện của họ, cứ để họ giải quyết với nhau đi.

Hai người kia nhìn Quang Khải đang ngồi im lặng gấp đồ ăn cho Gia Bảo đành nén lòng ngồi lại.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 59

59. Chương 59

Ngân Hằng nhìn sắc mặt mình trong gương, cô cứ nghĩ mình có thể...có thể bình tĩnh đối diện với Lâm Phong, có thể bình tĩnh đáp lại ánh mắt của cậu ấy. Nhưng hóa ra cô không làm được. Bức tường xa cách hờ hững mà cô đã xây dựng trong bảy năm qua cuối cùng cũng sụp đổ chỉ bởi một ánh mắt mà thôi.

Chẳng những trái tim mà cả cơ thể của cô không ngừng run lên, đó là cảm giác vừa yêu vừa hận, vừa muốn chối bỏ đồng thời cũng muốn tiến đến gần. Cô bất lực, cô hoàn toàn bất lực trước sự thổn thức của trái tim mình. Đã bao nhiêu lần cô cố quên đi, nhưng hình bóng của Lâm Phong vẫn cứ hiện về. Hình ảnh và cảm xúc của lần đầu tiên trao nhau đó vẫn hiển hiện trong tâm trí của cô.

Từng nụ hôn ngọt ngào đến tê dại, từng hơi thở ấm áp phủ đầy, những rung động đầu đời làm xúc cảm không ngừng ngân lên. Từng sự vuốt ve va chạm mang hương vị yêu thương khiến cơ thể cô nóng rực lên. Những khao khát mong muốn trao cho nhau sự yêu thương vụn vặt. Giọng Lâm Phong ở bên tai cô thì thầm lời yêu thương, như mật ngọt rót vào tim không ngừng.

Từng ký ức hiện về khiến gương mặt của Ngân Hằng nóng bừng lên, cô vội vàng và nước để dập tắt sức nóng mãnh liệt kia. Nhiều đêm nằm thao thức, cô nhớ lại những năm tháng đau khổ ập đến khi Lâm Phong ra đi, cô không biết mình có nên hận cậu hay không? Bởi vì khi đó nếu cô ra đi thì sẽ không thể nhìn mặt ba mình lần cuối trước khi ông được đưa vào quan tài, cũng không thể chịu tang ông làm tròn đạo hiếu cuối cùng của người con. Còn Gia Bảo, nó sẽ thế nào, có oán hận cô hay không khi mà tất cả những người thân đều bỏ rơi nó. Nhất là cô, đối với Gia Bảo, cô chính là niềm tin và chỗ dựa duy nhất của nó.

Đôi khi cô nghĩ, Lâm Phong lúc đó ra đi, cũng là cách tốt nhất cho cả hai người bọn họ. Bởi vì trong cuộc sống không chỉ tồn tại tình yêu mà còn tồn tại mâu thuẫn. Nếu như cả hai có thể nương tựa nhau mà sống thì thật là hạnh phúc, còn nếu không cả hai sẽ thế nào? Nhất là đối với một công tử nhà giàu như Lâm Phong, liệu có phải nhất thời cuồng dại yêu đương mà suy nghĩ như thế. Đến khi ra đời, cuộc sống hoàn toàn khác biệt, không thể đối mặt với sóng gió, cậu sẽ tiếc nuối và hối hận vì đã ra đi, thì lúc đó cô sẽ còn đau khổ hơn nữa.

Có lẽ giây phút biết mình bị bỏ rơi, cho rằng cậu yêu chưa đủ, cho rằng so với cô, trong lòng Lâm Phong vật chất quan trọng hơn cho nên mới sinh ra hận. Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, cuộc sống của cô từ sự vấp ngã đau thương kia mà kiên cường hơn đối lấy những ngày tháng êm ả như hiện giờ. Có lẽ hận cũng đã theo gió tan biến đi, chỉ có điều, tình yêu vẫn còn đó, vẫn còn thổn thức mãi trong trái tim cô. Cho nên giờ gặp lại, cô không có tự tin đối mặt với Lâm Phong, cô sợ bản thân sẽ yếu đuối trước ánh mắt kia.

Nhắm mắt định thần giây lát, Ngân Hằng quyết định trở ra, cô trước sau gì cũng đối mặt với Lâm Phong mà thôi. Chỉ lần này thôi, sau này hai người vẫn tiếp tục đi trên con đường của mình, mãi mãi là hai đường song song.

Khi Ngân Hằng mở cửa bước ra bên ngoài, dự định tiếp tục tham dự đám cưới thì thấy Lâm Phong đang đứng dựa vào tường, tay khoanh lại, mắt nhắm nghiền, hai chân mày chau lại trạng thái vô cùng mệt mỏi. Nghe tiếng mở cửa, cậu khẽ mở mắt ra, chậm rãi xoay người nhìn cô. Ánh mắt sâu nhìn thẳng vào cô tựa như một hố đen không đáy khiến tim cô run lên từng hồi, Ngân Hằng cố trấn tĩnh lấy giọng lạnh lùng nói:

- Toilet nam ở phía kia.

Xong cô vừa bước ngang qua Lâm Phong đi về đại sảnh, cảm thấy tay mình bị ai đó nắm giữ:

- Anh đang chờ em – Lâm Phong nhẹ nhàng buông tiếng nói.

“Anh đang chờ em” chỉ có 4 chữ ngắn ngủn nhưng lại như tiếng pháo nổ rền vang trong đầu của Ngân Hằng, tim co bóp mạnh khiến cô gần như không thở được, ánh mắt ngây dại nhìn Lâm Phong. Vì sao không phải là “Tôi đang chờ cô” hay là “Mình đang chờ bạn”

Bốn mắt giao nhau, tâm trạng giống như sóng lũ tràn về nhưng lại không thể nói ra lời. Trong lúc hai người vẫn chưa ai mở miệng lên tiếng, nhưng hai bàn tay vẫn không rời nhau ra thì có bóng dáng hai cô gái đang

cười cười nói nói đi đến. Thấy vậy Lâm Phong mới nói:

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện chút đi.

- Giữa chúng ta không có chuyện gì để nói cả – Cô lạnh nhạt từ chối rồi vùng tay ra khỏi tay Lâm Phong bước đi thật nhanh vào bên trong. (haha... ọi người ăn chấp rùa nữa rồi)

Lâm Phong buông cánh tay vừa mất đi hơi ảm kìa xuống, tâm trạng hụt hẫng vô cùng. Nghe bài hát của cô, cậu không dần lòng được mà bất chất tất cả chạy đi. Chỉ với hy vọng có nghe được nguyên nhân khiến mình có thể tha thứ cho cô, muốn biết đáp án trong lòng cô có còn cậu hay không. Mặc kệ những ý nghĩ hận cô trong bao nhiêu năm qua, vậy mà đối lại chỉ là sự lãnh đạm đến đau thương

Ngân Hằng bước vào thì nhìn thấy Quang Khải mặt mày đỏ gầy, nhưng vẫn bị Sơn Hải và Bảo Duy chuốc rượu không ngừng, cô khẽ nhíu mày một cái . Đang định tiếng lại gần thì bị Bảo Trâm giữ lại nói nhỏ:

- Hai người họ thấy Lâm Phong đuổi theo Hằng, cho nên cố tình vui đùa chuốc say Quang Khải để anh ấy khỏi suy nghĩ nhiều nữa.

- Cám ơn – Ngân Hằng khẽ thở phào nhẹ nhõm, thật may vì cô có những người bạn hiểu ý người như thế.

- Hai người thế nào rồi, bạn vào đó lâu như vậy ? – Bảo Trâm nhìn cô với ánh mắt tò mò.

- Chẳng có gì hết, mình và anh ta căn bản không có chuyện gì để nói với nhau cả – Ngân Hằng cười buồn đáp.

Nói rồi tiếp lại gần bàn, nhìn gương mặt đỏ bừng của Quang Khải khẽ thở dài, nói:

- Chúng ta về thôi. Bé Bảo cũng buồn ngủ rồi .

Sơn Hải và Bảo Duy nhìn vẻ mặt của Ngân Hằng, không tài nào đoán được vừa nãy cô và Lâm Phong đã nói gì với nhau. Quang Khải nghe cô nói cũng gật đầu, đứng lên chào mọi người cùng Ngân Hằng ra về. Vì đã chéch choáng cơn say, cho nên cả người hơi đảo một chút, bước chân cũng không vững vàng. Ngân Hằng đành dìu anh đi ra xe. Hai người đi ra, chạm mặt Lâm Phong, Ngân Hằng quay mặt đi, tiếp tục dìu Quang Khải rồi nắm tay bé Bảo đi ra.

- Để em lái xe cho – Ngân Hằng khẽ đề nghị, cô đưa mắt nhìn Quang Khải áy náy. Biết Quang Khải đã lâu, cũng biết anh giao tiếp rất nhiều, nhưng ít khi nào cô thấy Quang Khải uống nhiều đến thế, anh luôn biết cách từ chối mọi người. Vậy mà lần này lại say như thế, có lẽ anh cũng hiểu chuyện của cô với Lâm Phong cho nên mới im lặng để mọi người chuốc say mình. Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi ân hận vì đã kéo Quang Khải đến đây – Xin lỗi anh, mấy bạn của em lại ép buộc anh như thế.

- Không sao đâu. Em lái xe đến nhà em đi – Quang Khải tươi cười rộng lượng nói.

Sự thật của năm đó

- Không cần đâu, em đưa anh về nhà, tự em đón taxi , hai chị em em về cũng được rồi – Ngân Hằng không nỡ để Quang Khải lái xe trong tình trạng say xỉn thế này, cô lo lắng anh xảy ra tai nạn.

- Không sao đâu, anh có thể tự lái xe về nhà được. Anh không thể để hai chị em về trong đêm khuya như thế, rất nguy hiểm. Nếu không để tự anh lái xe vậy – Anh cố ý nói để cô không còn cách nào từ chối được.

Quả nhiên Ngân Hằng thở dài nói:

- Thôi để em lái cho, anh tranh thủ chợp mắt nghỉ ngơi tí cho tỉnh rượu đi.

- Chị hai, em buồn ngủ quá – Gia Bảo thò đầu ra khỏi xe ngáp miệng nói.

- Gia Bảo nằm xuống ghế ngủ đi. Lát nữa về nhà chị gọi em dậy – Ngân Hằng đành bảo.

Cả hai đành nhanh chóng ngồi vào xe đi về nhà cô. Trên đường đi không ai nói điều gì, Ngân Hằng cũng chăm chú lái xe, Quang Khải thì khẽ nhắm mắt, Ngân Hằng đôi khi liếc mắt trộm nhìn Quang Khải, cô lo lắng liệu Quang Khải có truy hỏi quan hệ giữa cô và Lâm Phong khi xưa hay không?

Xe cuối cùng cũng về tới nhà. Quang Khải đưa tay day day trán, mắt vẫn nhắm ghiền ra chiều mệt mỏi vô cùng. Ngân Hằng nhìn thấy cảnh này không khỏi xót xa, cô áy náy vô cùng, dù sao anh cũng là vì cô. Cho nên cô nói:

- Hay là anh vào nhà em ngủ tạm đi. Em ngủ cùng Gia Bảo cũng được.

Quang Khải nghe nói thì mở mắt, nhìn vào kính chiếu hậu một cái khẽ nhếch môi cười trong bóng tối, rồi gật đầu:

- Vậy cũng được.

- Không cần đâu, em tự đưa Gia Bảo đến trường là được rồi – Ngân Hằng lắc đầu từ chối đến nghị đưa hai chị em đến trường của Quang Khải. Cô thật sự ngại đến lời đàm tiếu của mọi người trong công ty, mặc dù rằng ai cũng biết cô và Quang Khải có mối qua lại với nhau, nhưng Ngân Hằng và Quang Khải luôn giữ khoảng cách nhất định. Bây giờ nếu cùng đến chỗ làm buổi sáng, e là mọi người sẽ hiểu lầm đêm qua giữa bọn họ có chuyện gì. Nhưng Ngân Hằng không muốn nói rõ ra, cô không muốn Quang Khải không vui, nên cố mỉm cười nhẹ nhàng khuyên – Anh mau về nhà tắm rửa thay quần áo đi cho thoải mái, hôm nay chẳng phải anh còn phải đi gặp khách hàng à.

- Thôi được, vậy anh đi trước nhà. Hẹn gặp em ở công ty – Quang Khải gật đầu rồi đáp.

- Tạm biệt. Gia Bảo tạm biệt anh Khải đi.

- Tạm biệt anh Khải – Gia Bảo quẫy tay chào tạm biệt với Quang Khải, anh cũng chào lại rồi chạy xe đi.

Ngân Hằng nhìn theo bóng dáng Quang Khải chạy đi mà khẽ thở dài. Đang định dắt tay Gia Bảo đi vào trong nhà lấy xe thì Ngân Hằng chợt khựng lại, giống như một luồng điện xẹt ngang người cô gây tê dại, khắp người run lên, bàn tay nắm tay Gia Bảo siết chặt khiến thằng bé bị đau nhăn mặt meo meo nói:

- Chị ơi em đau.

Ngân Hằng bỏ tay Gia Bảo ra, cô cảm thấy cổ họng khô khốc, tim như ngừng đập, khó thở vô cùng, mặt cũng tái lại, cô quay đầu nhìn lại bóng người mà cô vừa xẹt qua. Cô nhìn người đó trân trối.

Lâm Phong thấy Ngân Hằng nhìn mình, thì lạnh lùng bước xuống xe, cậu cho hai tay vào túi, từng bước từng bước tiến đến trước mặt hai chị em. Ngân Hằng quay đầu bảo Gia Bảo.

- Vào nhà, lấy cặp sách đi.

Gia Bảo ngoan ngoãn gật đầu rồi đi vào nhà. Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn Lâm Phong một lúc mới nói:

- Sao anh lại ở đây?

- Thế nào, tôi ở đây hay ở đâu liên quan gì đến cô – Lâm Phong cười khinh bỉ nhìn cô, đôi mắt lạnh lùng chế nhạo – Cô quan tâm đến tôi à.

Ngân Hằng mím môi trước lời chế nhạo của Lâm Phong

- Hay là sợ vì tôi phát hiện ra chuyện cô và bạn trai ở cùng nhau. Tôi thấy chuyện này cũng bình thường thôi, bây giờ người ta coi chuyện sống chung với nhau là chuyện thường tình thôi. Tôi cũng không để ý....chỉ là....xem ra Minh Nhật không thể cho cô thứ cô muốn đúng không?

- Thật xin lỗi, tôi không hiểu anh muốn nói gì – Ngân Hằng không muốn đứng lại ở đây nữa, trái tim cô đang không ngừng run lên, khó thở vô cùng, cô sợ mình sẽ rơi nước mắt trước bao nhiêu yêu thương vẫn tồn tại trong tim.

- Năm xưa, chẳng phải vì điều này nên cô đã chọn lựa ở lại hay sao? – Lâm Phong cười nhạt nhìn Ngân Hằng, ánh mắt tràn ngập giận dữ cùng đau buồn.

- Anh vừa nói gì! – Ngân Hằng giống như vừa chịu một cú đấm kích lớn, sững sờ nhìn Lâm Phong.

- Cần tôi nhắc lại hay sao? – Lâm Phong nheo mắt, ánh mắt khinh thường rõ nét.

- Tôi thật sự không hiểu gì hết. Chuyện năm xưa tôi cũng không muốn nhắc lại nữa. Tôi đã chóng xem nó như là một giấc mơ rồi – Nói xong cô quay người đi vào bên trong vì thấy Gia Bảo đã xách cặp đi ra.

- Cô thật sự xem đó là một giấc mơ thôi sao? – Lâm Phong giữ tay Ngân Hằng lại, ghấn răng hỏi, ánh mắt hiển hiện sự đau thương cùng phần nộ.

Ngân Hằng bị nắm đau, quay đầu nhúu mày nhìn Lâm Phong, mắt cô long lên ẩn chứa hình bóng Lâm Phong trong đó, cứ tưởng phải giận dữ trách mắng thì cậu mới buông tay cô ra. Nhưng nào ngờ, Lâm Phong đột nhiên thả tay cô ra, sau đó cậu cười lớn rồi lùi bước, ánh mắt giống như một kẻ bị thương.

- Đúng vậy, cô nói đúng. Đó là một giấc mơ, một giấc mơ mà tôi muốn xóa bỏ, chỉ đáng tiếc lại không cách nào xóa bỏ được. 7 năm qua, không ngày nào tôi không nghĩ khi gặp lại tôi nên thế nào với cô. Dù miệng vẫn luôn nói hận cô, vẫn luôn nhắc nhở bản thân là quên cô, nhưng mà đối mặt với cô tôi vẫn không thể nào hận cô được, vẫn không thể nào quên cô được. Còn cô ...một cô gái đam mê vật chất...

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 60

60. Chương 60

- Haha, thật buồn cười. Anh đang nói chuyện cứ như thể tôi bỏ rơi anh vậy. Lâm Phong tôi nói cho anh biết, tôi đúng như anh nói, là một cô gái đam mê vật chất. Thậm chí chấp nhận bán thân cho đàn ông chỉ vì tiền. Nhưng ít ra tôi không phải là kẻ thất hứa như anh, một kẻ vì quyền lợi của mình mà ra nước ngoài. Sau đó lại trở về đây nói những lời này lời nọ, cứ như thể mình là kẻ bị tổn thương – Ngân Hằng cười lạnh đáp lại, cô từng nghĩ có thể đối mặt với Lâm Phong như một người bạn, không oán không trách, nhưng mà không ngờ bây giờ trong lòng cô lại nhen lên ngọn lửa cuồng nộ – Xin lỗi, hiện giờ tôi rất bận, tôi không có thời gian rảnh mà nói chuyện phảm với anh. Nói xong cô lạnh lùng quay đi vào nhà mình sau đó lấy xe chở Gia Bảo đến trường, mặt kẻ Lâm Phong có đứng ở đó nữa hay không.

Nhưng suốt cả buổi làm việc, cô như người mất hồn, thậm chí khi Ngọc Liên đưa cà phê vào cô xém chút nữa là làm đổ cà phê lên bản vẽ trên bàn. Cô vội vàng dùng chính cái áo khoát của mình mà lau đi vết cà phê, chỉ sợ nó làm bản thiết kế. Ngọc Liên nhìn thái độ hốt hoảng của cô với bản thiết kế trên bàn thì thắc mắc nhiều lắm.

- Đây là bản thiết kế cho công trình mới hả chị?

- Không phải – Ngân Hằng thờ người ngừng tay lau khế giọng đáp.

Ngọc Liên cũng gật đầu, đúng là gần đây bọn họ không nhận thiết kế công trình nào mới hết. Ngọc Liên khế liếc trộm bản thiết kế, sau đó cô thốt lên:

- Woa...bản thiết kế này không chề vào đâu được cả, rất tuyệt.

- Chuyện mảnh đất lần trước chị nhờ em, tới đâu rồi?

- Xong xuôi hết rồi, tiền cũng đã trả – Ngọc Liên ưỡng ngực đáp với vẻ đầy tự hào, nhưng sau đó cô chợt nhìn cái bản thiết kế lần nữa rồi kinh ngạc hỏi – Chị, không phải chị định xây nhà theo bản thiết kế ở đó chứ ạ?

- Uhm – Ngân Hằng gật đầu.

- Nhưng mà em cảm thấy chị không nên xây nhà ở đó, thứ nhất là xa chỗ làm quá. Thứ hai, ở đó cũng hẻo lánh, nhà cửa thưa thớt, lỡ có chuyện gì thì sao?

- Không sao, chị thích ở nơi này.

- Tại sao?

- Bởi vì.....- Ngân Hằng khế nhắm mắt đáp – Bởi vì một lời hứa hẹn.

Ngân Hằng nói xong rồi bỗng cười chua chát vô cùng. Lời hứa đó, e là chỉ một mình cô còn nhớ, cho dù Lâm Phong còn nhớ thì sao, cậu đã bỏ đi rồi. Bây giờ còn có tư cách trở về trách móc cô là một cô gái đam mê vật chất hay sao?

Vậy thì lời hứa ngày xưa cô còn giữ để làm gì nữa chứ. Ngân Hằng nhìn bản thiết kế mà cô dày công tỉ mỉ tạo ra lần nữa, cuối cùng đưa tay xé mạnh, bản thiết kế bị xé ra làm hai một cách nhanh chóng. Ngọc Liên tròn mắt kinh ngạc nhìn Ngân Hằng, miệng há hốc không nói được một lời nào. Cô thật sự không thể hiểu được Ngân Hằng đang nghĩ gì, theo Ngân Hằng làm việc, thời gian tuy chưa đủ để nói là lâu, nhưng với tính cách của Ngân Hằng cô cũng hiểu đôi chút. Cô chưa bao giờ thấy Ngân Hằng hốt hoảng đến thế khi thấy bản thiết kế sắp sửa bị dính dơ, vậy mà chỉ trong chớp mắt, Ngân Hằng lại xé nó đi như vậy.

- Chị

- Không có gì – Ngân Hằng tỏ vẻ mặt bình thường đưa bản thiết kế cho Ngọc Liên bảo – Hủy nó đi.

- Chị...chị có chắc chắn là muốn hủy nó không – Ngọc Liên nhăn mặt nhìn Ngân Hằng khó xử hỏi lại.

- Từ bao giờ em có tật nhiều chuyện vậy hả – Ngân Hằng khê lườm cô – Có cần chị chuyển em đến bộ phận khác để em có thể tám chuyện cùng mọi người cho dễ dàng hay không?

- Chị....không cần đâu. Em nhanh chóng giúp chị hủy bỏ nó – Ngọc Liên le lưỡi nịnh nọt, mặc dù biết Ngân Hằng chỉ nói đùa vậy thôi, nhưng mà cô cũng không muốn chọc giận Ngân Hằng chút nào, nhanh chóng cầm bản thiết kế đi ra ngoài.

Tiếng cánh cửa khép lại, lòng Ngân Hằng bỗng trở nên rối loạn vô cùng, cô bị nỗi day dứt giằng xé. Cô đưa hai tay ôm lấy đầu, chưa bao giờ thấy mệt mỏi như thế này.

Tiếng điện thoại reo lên khiến Ngân Hằng giật mình, cô đưa tay nghe máy.

- Ngân Hằng là di đây – Giọng bà Kim Lương có chút nghẹn ngào .

- Có chuyện gì

- Chuyện là...chuyện lần trước dì nói với con...

- Không phải tôi đã nói rõ với bà rồi sao? – Ngân Hằng chán ghét, chẳng muốn nói thêm gì với bà ta nữa, không biết làm sao bà ta biết được số điện thoại của cô, nhưng cô nhất định phải ba mặt một lời với bà ta để tránh bà ta đeo bám phiền phức về sau – Tôi lập lại lần nữa, đây không phải là công ty của tôi, nếu bà muốn gì thì cứ tìm tổng giám đốc của công ty tôi, đừng đến làm phiền tôi nữa. Nếu lần sau bà còn gọi điện thoại đến quấy nhiễu thì tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát ngay lập tức đó.

Nói xong lời đe dọa, Ngân Hằng toan tắt máy thì bà Kim Lương đã lên tiếng.

- Ngân Quỳnh....

Ngân Hằng bỗng khựng lại, cô im lặng không tắt máy, bà Kim Lương mừng rỡ nhanh chóng nói trước khi Ngân Hằng cúp máy.

- Ngân Quỳnh nó đã vì dự án lần này mà thức trắng nhiều đêm.

- Hừ...để tôi nói cho bà biết, vì dự án lần này, rất nhiều người thức trắng cả tháng chứ không chỉ riêng con gái bà đâu

– Ngân Hằng cười nhạt đáp.

- Nó đã ngã bệnh rồi, đây là lần đầu tiên nó điều hành công ty. Nhưng lại gặp thất bại như thế – Bà Kim Lương nghẹn ngào khóc – Cả ngày nay nó không muốn ăn gì, di sợ nó bị shock vì thất bại mà, chỉ sợ tâm lí của nó sau này sẽ khó ổn định, với lại người trong công ty sẽ nhìn nó thế nào? Con nệm tình chị em mà giúp nó đi. Dù sao đi nữa, công ty này cũng là của ba con mà, con nhần tâm thấy nó sụp đổ hay sao.

Ngân Hằng khê nhắm mắt, cuối cùng cô thở dài nói:

- Đưa số điện thoại của Ngân Quỳnh cho tôi.

- Mày muốn tao tức chết có phải không? – Ông nội Lâm Phong một tay ông lấy ngực, một tay chỉ vào Lâm Phong mắng.

- Ba...ba bình tĩnh lại đi ba – Bà Ngọc Lan đỡ lấy ba chồng của mình, mếu máo nói.

- Phong à, mau rút lại lời nói đi. Em cũng biết ông nội bị bệnh tim mà còn nói những lời đó hay sao – Chị gái Lâm Phong thấy vậy cũng bước đến khuyên can.

- Nó muốn đi thì cứ để nó đi đi – Ông Hoàng nam cũng vô cùng giận dữ trước ý định ra nước ngoài định cư của Lâm Phong

- Gia đình này sẽ không ày thêm một xu nào nữa.

- Ba yên tâm, con sẽ không lấy bất cứ một đồng nào của gia đình mình – Lâm Phong khẳng định chắc nịch, giống như ý định trở về Mỹ sinh sống của cậu là không thể thay đổi được.

- Được rồi, nếu mày muốn đi, thì từ nay về sau đừng bước vào căn nhà này nữa – Ông nội Lâm Phong tức giận đến độ nói không ra hơi.

Bà Ngọc Lan cũng tức giận chạy đến đánh vào người cậu, vừa khóc vừa mắng:

- Con là đồ bất hiếu, tại sao mẹ lại sinh ra con chứ, tại sao mẹ lại sinh ra một đứa con bất hiếu như con chứ.

Minh Nhật đứng bên cạnh đỡ ông nội, giương mắt nhìn mọi ánh mắt oán trách đều đổ dồn lên vai của Lâm Phong. Cậu ta cũng giả vờ khuyên nhủ vài câu:

- Phong, em hãy suy nghĩ lại đi, đồng ý ở lại cho ông vui mừng đi.

- Thay tôi chăm sóc gia đình – Lâm Phong hướng Minh Nhật nói một câu ngắn gọn rồi kéo va ly đi ra cửa.

Ông nội và ba của cậu chỉ là giận mà xua đuổi như thế, nhưng đến khi thấy cậu đi thì chợt dạ vô cùng. Mẹ cậu khóc nức nở dựa vào Lâm Tịnh. Ông nội cậu cuối cùng cũng vì tức giận mà lên cơn đau tim rồi ngất xỉu trên tay Minh Nhật.

- Ông...- Minh Nhật gào lên gọi.

Lâm Phong và mọi người kinh hãi quay lại nhìn ông nội, sau đó vội vã đưa ông đi cấp cứu.

Trong bệnh viện ba Lâm Phong tức giận tát Lâm Phong một bạt tai, giận dữ mắng:

- Mày đã thấy hậu quả do mày gây ra chưa. Nếu ông nội mày có bề gì thì tao.....- Dù giận Lâm Phong đến mấy, cuối cùng cậu vẫn là con ông, vẫn là máu thịt của ông. Dù cậu có gây lỗi lầm như thế nào chẳng nữa, ông cũng không nỡ nói ra những điều tàn nhẫn. Huống hồ khi ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt trầm buồn của Lâm Phong, lòng ông không khỏi áy náy. Từ 7 năm nay, tình cảm cha con vốn thân thiết bỗng trở nên xa cách, Lâm Phong ở mãi bên Mỹ không về lấy một ngày đã khiến ông ân hận biết bao nhiêu. Nếu như ông năm xưa không nhất quyết chia cách hai đứa trẻ thì con trai ông vẫn là một đứa con bé lạc quan vui vẻ, chứ không phải một đứa bé tính tình trầm lặng u buồn như thế.

- Ông à, tôi xin ông....- Bà Ngọc Lan rơi nước mắt khẽ nói.

- Ba à, giờ phút này kkhông phải là lúc để trách móc đâu ba – Lâm Tịnh cũng nói thêm vào....

Ông Hoàng Nam đánh ngồi phịch xuống ghế. Cả nhà đành thở dài ngồi im lặng chờ đợi trước phòng cấp cứu. Minh Nhật chau mày nhìn ba mình, môi siết chặt, trong lòng không khỏi uất ức. Vì sao Lâm Phong luôn được nhân nhượng như vậy, hết lần này đến lần khác, dù lần nào cậu cũng khiến cho ông và ba tức phát điên.

Cậu còn nhớ, đó là năm thứ đầu tiên, sinh nhật tròn 80 của ông nội, để kỷ niệm tất cả mọi người trong nhà đều phải có mặt. Nhưng Lâm Phong không về. Từ đó sinh nhật của ông nội đều tổ chức bên Mỹ.

Đám giỗ bà nội, cậu từ chỗ cấm trại xa xôi, băng đèo lội suối để ra sân bay về nhà. Cả nhà lại vì một cú điện thoại của Lâm Phong mà vui vẻ dùng cơm.

Còn nhớ khi cậu đang học năm 2 đại học ở bên đó, ông nội nổi giận bảo cả hai phải trở về, cậu lúc đó đang bận làm báo cáo nên không về nhà, tài khoản liên bị cắt đứt, còn Lâm Phong vẫn ung dung từ chối về nhà

mà vẫn không có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng hai đứa cháu, cậu luôn luôn vâng lời, trước sau nhất nhất nghe theo, vậy mà vẫn không bằng được một đứa cứng đầu ngỗ nghịch như Lâm Phong.

Lần này cũng vậy, rõ ràng cậu thấy ánh mắt của ba mình đầy tia lửa giận, nhưng cuối cùng khi ông nhìn Lâm Phong thì lại buông tay không trách mắng nữa.

Tại quán nước yên tĩnh, Ngân Hằng ngồi nhìn bản hợp đồng trong tay mình thật kỹ. Rồi đưa mắt ra ngoài nhìn, cô thấy Ngân Quỳnh đang từ từ bước vào bên trong. So với hôm trước cô gặp, đúng là bây giờ Ngân Quỳnh đã gầy hơn, xanh xao và tiêu tụy hơn. Ngân Quỳnh đi đến chỗ bàn Ngân Hằng ngồi khẽ khàng gọi:

- Chị

- Ngồi đi – Ngân Hằng dùng giọng nói ấm áp như xưa dành cho Ngân Quỳnh đáp.

Ngân Quỳnh ngồi xuống, cô cúi đầu nhìn xuống dưới mà không ngẩng lên nhìn Ngân Hằng, thái độ xa cách thấy rõ rệt. Ngân Hằng thấy vậy cũng không muốn tốn thêm thời gian, cô dứt khoát nói ra lí do hẹn gặp Ngân Quỳnh.

- Công ty chị muốn hợp tác với công ty em để xây công trình bệnh viện vừa đấu thầu được.

- Ý chị là...- Ngân Quỳnh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Ngân Hằng.

- Em cũng biết việc hợp tác giữa các công ty xây dựng với nhau chứ? Dù cho không trúng thầu lần này thì công ty chị cũng còn rất nhiều công trình cần hoàn thành. Do đó cần hợp tác với công ty khác, vừa hay công trình lần này lại thuộc quyền chị chỉ đạo. Chị không muốn có sơ suất nào cả, cho nên thay vì hợp tác với chỗ không quen biết, thì hợp tác với nơi mình biết hay hơn. Cho nên bây giờ còn tùy thuộc vào việc em thấy mình có đủ khả năng đảm nhận hay không?

- Không cần đâu chị. Dù hiện nay công ty không nhận được công trình nào tốt, nhưng công trình nhỏ vẫn có. Chị không cần phải vì em và công ty mà sắp đặt như vậy. Nếu sau này, bị cấp trên trách, em sẽ áy náy lắm – Ngân Quỳnh hiểu tấm lòng của Ngân Hằng, nhưng đành lắc đầu từ chối.

- Em nghĩ là chị đang tự tiện quyết định hành sự hay sao. Chị chỉ là một nhân viên nhỏ trong công ty, tất nhiên sẽ không có khả năng cùng công ty em ký hợp đồng đâu. Cái này là chị đã trình bày với cấp trên và được sự đồng ý thảo hợp đồng này – Ngân Hằng bèn giải thích rõ với Ngân Quỳnh về việc ký kết lần này là do Quang Khải gật đầu đồng ý.

Nhưng thật ra khi Ngân Hằng trình bày ý kiến, Quang Khải đã hỏi cô .

“ Em và công ty này có quan hệ gì”

Một công ty lớn như của bọn họ, nếu muốn hợp tác thì cần một công ty tương xứng hơn, chứ không phải một công ty chỉ có một chút tiếng tăm và vài ba nhân lực như thế. Ngân Hằng biết, cho nên để có thể được Quang Khải chấp nhận, cô không chút che giấu đáp:

“ Đó là công ty của ba em”

Cho nên có thể nói, để có thể có được hợp đồng này, cô đã lợi dụng quan hệ giữa cô và Quang Khải mà ra.

- Em cứ về đọc kỹ hợp đồng này đi, nếu thấy được thì ký tên đóng dấu, hai công ty chúng ta chính thức ký kết hợp đồng với nhau.

Ngân Quỳnh nghe Ngân Hằng nói, có chút tin tưởng bèn hỏi:

- Chị nghĩ em làm được không?

- Được, chị tin em làm được. Vì em là em gái của chị – Ngân Hằng nắm tay Ngân Quỳnh vỗ nhẹ vào tay cô nói.

Ngân Quỳnh không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy, Ngân Hằng vẫn lặp lại lời nói này, nước mắt đã nhanh chóng đọng đầy trong khóe mắt cô, cô ngược nhìn Ngân Hằng nghẹn ngào nói:

- Chị, em thật sự không xứng đáng đâu. 6 năm qua, em chưa từng đi tìm chị, chưa từng dò la tin tức của chị và Gia Bảo. Chẳng lẽ chị không hận em sao, không oán trách em sao.

- Có – Ngân Hằng nhìn sâu vào mắt cô đáp.

Ngân Quỳnh giạt mình kinh ngạc đưa mắt nhìn Ngân Hằng, môi mím chặt đến tái nhợt.

- Nhưng có một sự thật không thay đổi, em là em gái của chị, mãi mãi là em gái của chị – Ngân Hằng khẽ nói rồi đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt Ngân Quỳnh, thái độ dịu dàng đầy yêu thương.

Ngân Quỳnh nắm lấy tay Ngân Hằng bật khóc lớn hơn, lớn đến nỗi mọi người trong quán đều chú ý, mặc dù họ đã chọn một góc cực kỳ yên ắng.

- Chị không biết đâu, từ khi ba mất đến giờ, em chưa từng dám đối mặt với chị, em chọn cách thờ ơ xa lánh chị. Thậm chí khi quay về biết chị và Gia Bảo bị đuổi đi, em cũng không dám đến tìm hai người.

- Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa. Mà cho dù lúc đó em có ở nhà thì sao, em cũng không thể nào lay chuyển ý của mẹ em đâu – Ngân Hằng hiểu rõ đây không phải lỗi của Ngân Quỳnh.

- Chị không hiểu đâu – Ngân Quỳnh lắc đầu khóc ràn rụa – Chị không hiểu đâu....Em là một đứa xấu xa, một đứa xấu xa ...em không xứng đáng nhận sự yêu thương của chị, hoàn toàn không xứng đáng....

Ngân Quỳnh đứng bật dậy vừa chạy vừa khóc lao ra ngoài trong sự hốt hoảng của Ngân Hằng. Trong lòng Ngân Hằng có một cái gì thôi thúc, chuyện gì đã xảy ra?

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 61

61. Chương 61

Lâm Phong ngồi nhìn ông nội đang nằm trên giường bệnh trong lòng ngổn ngang vô cùng. Thật sự không phải cậu muốn chọc tức ông nội như thế.

7 năm ra đi, chưa từng một lần quay về, cậu biết ông nội rất tức giận, nhưng lần nào đối mặt hay gọi điện, ông nội chỉ quan tâm xem cậu sống thế nào, có quen không, dặn dò cậu phải biết tự chăm sóc bản thân, chứ chưa từng một lời trách mắng. Lâm Phong biết ông nội yêu thương mình rất nhiều.

7 năm, cậu không dám đối mặt với những đau khổ trong tình yêu nên chọn cách chạy trốn. Khi trở về, cậu dùng hết quyết tâm của mình muốn lần nữa tìm lại cảm giác năm nào, muốn thử lần nữa đối mặt với nỗi đau. Chỉ cần trong lòng cô còn có cậu, vậy thì cậu sẽ lập tức quên đi những thứ đau khổ kia, để nắm bắt hạnh phúc hiện tại. Chỉ có điều hiện tại đối với cậu quá khủng khiếp.

“...Anh đang nói chuyện cứ như thể tôi bỏ rơi anh vậy. Lâm Phong tôi nói cho anh biết, tôi đúng như anh nói, là một cô gái đam mê vật chất. Thậm chí chấp nhận bán thân cho đàn ông chỉ vì tiền. Nhưng ít ra tôi không phải là kẻ thất hứa như anh, một kẻ vì quyền lợi của mình mà ra nước ngoài. Sau đó lại trở về đây nói những lời này lời nọ, cứ như thể mình là kẻ bị tổn thương”

Câu nói của Ngân Hằng đã dập tắt hết mọi hy vọng ở lại nơi này của cậu.

Cô nói: cô đam mê vật chất. Cô còn nói: Chấp nhận bán thân cho đàn ông vì tiền. Cô nói anh là kẻ thất hứa. Cô vừa cho cậu thấy bản chất thật con người cô, vừa đổ hết mọi tội lỗi năm xưa lên người cậu. Ngân Hằng hiện tại, cùng một người đàn ông khác ở chung, cậu còn hy vọng gì nữa cơ chứ.

Cho nên lần nữa, cậu dứt khoát ra đi. Chạy trốn quá khứ đau buồn kia, quên đi người con gái khiến cậu vừa yêu vừa hận kia.

Đang mãi suy nghĩ, ngón tay và mi mắt của ông nội bỗng động đậy, Lâm Phong bèn bật dậy nhìn ông nội vui mừng nói:

- Ông nội, ông tỉnh lại rồi.

- Con đã ở đây suốt đêm sao?

Lâm Phong gật đầu.

- Con không đi mỹ sao?

- Con xin lỗi vì đã làm ông nội buồn. Con biết mình đã sai rồi, con quyết định ở lại đây phụ giúp cho gia đình. Mong ông nội tha thứ và chấp nhận con.

Ông nội Lâm Phong nghe vậy thì mừng rỡ, đưa đôi tay già nua yếu ớt vỗ về bàn tay cậu nói:

- Được, chỉ cần con chịu ở lại là được rồi.

- Ông nội, con muốn là người đứng ra thực hiện dự án bệnh viện lần này có được hay không?

Ông nội Lâm Phong nghe cậu hỏi thì nheo mắt nhìn cậu, mấy ngày trước, Minh Nhật cũng vừa yêu cầu ông cho cậu ta thực hiện. Trong lòng quả thật có chút khó xử vô cùng. Nhưng Lâm Phong vì việc năm xưa mà bỏ đi biệt 7 năm. Ông cảm thấy có lỗi vô cùng, cho nên vẫn có lòng áy náy. Bây giờ xem như ông chuộc lỗi cho Lâm Phong.

- Được không ông nội –

Lâm Phong khèn giọng, ánh mắt tha thiết cầu xin.

- Được. Vậy thì tất cả giao cho con – Ông nội Lâm Phong không nghĩ nhiều nữa, bèn gật đầu, hiện tại ông chỉ muốn cậu ở lại bên cạnh mà thôi, cho nên muốn chiều ý cậu một lần.

- Xoảng....

- Binh....

- Bốp

Tiếng đập , tiếng vỡ vang lên ầm ĩ ở một căn nhà lầu 2 tầng, tuy không lớn lắm, nhưng nội thất bên trong thì khiến người ghen tỵ.

- Con bình tĩnh lại đi. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, chỉ còn cách là im lặng chờ thời cơ mà thôi – Ba nuôi Minh Nhật khẽ cười khuyên can cậu tiếp tục đập vỡ đồ đạc bên trong nhà mình.

- Thời cơ...haha....con đợi thời cơ này hết mấy năm rồi vậy mà cái thằng khốn đó vừa trở về là nằng tay trên cái dự án này – Minh Nhật tức giận, mặt đỏ tía tai ghiến răng nói – Cái ông già đó, bao nhiêu năm nay, ở trước mặt ông ta con luôn luôn cúi đầu vâng dạ, không dám làm sai dù chỉ một lần. Vậy mà ông ta chỉ xem trọng thằng khốn đó, căn bản không xem con là cháu của ông ta. Thằng khốn đó vừa bảo ở lại liền dang hai tay bản hợp đồng mà con đã năn nỉ hết lời.

- Được rồi, con đó. Ba đã dạy con bao nhiêu lần rồi. Đối mặt với nguy hiểm khó khăn phải luôn luôn điềm tĩnh. Con xem, hiện nay ba đã từ một anh công nhân quen, cuối cùng cũng đã trở thành giám đốc rồi đó thôi. Đó là do ba luôn biết tự kiềm chế bản thân, khôn ngoan cố gắng leo lên từng bậc thang một. Con bị nó cướp mất dự án lần này thì đã sao nào, chúng ta có thể cướp lại từ tay nó mà. Ba sẽ nghĩ cách giúp con, con cứ yên tâm.

Minh Nhật ngã người xuống sofa bày ra vẻ mặt mệt mỏi vô cùng. Cậu quay đầu nhìn ba nuôi của mình khẽ nói:

- Ba, con cảm ơn ba. Nếu không có ba nhắc nhở, chắc là con không thể nào có thể bắt bọn họ trả giá được. Từ nay con nghe lời ba, bình tĩnh kiềm chế tâm trạng của mình. Nhất định không để cho bọn họ được sống tốt – Minh Nhật bỗng đưa ánh mắt nhìn xa xăm, trong lòng có chút lửa giận, lại như có một sự mất mát tổn thương.

- Yên tâm đi, ba nhất định đứng về phía con.

Ông ta nhìn Minh Nhật cầm chai rượu đặc tiền lên tu một hơi dài thì nhếch môi cười. Ông ta nhất định giúp Minh Nhật giành lại tất cả bằng mọi giá, mọi thủ đoạn, rồi sau đó....càng nghĩ, ông ta càng khoái trí.

- Ngân Quỳnh, mình ở đây – Hạ Huyền quấy ta réo gọi Ngân Quỳnh khi thấy cô đang bước vào cửa.

Ngân Quỳnh nhìn thấy Hạ Huyền, cô cười ngượng rồi bước đến bên bàn Hạ Huyền ngồi xuống. Hạ Huyền thấy vậy bèn bắt đầu nói:

- Sao rồi, mấy năm nay, bạn sống tốt không?

- Vẫn bình thường – Ngân Quỳnh thờ ơ đáp – Còn bạn?

- Vẫn vậy. Mấy năm nay mình nhớ bạn lắm, đáng tiếc là không thể về gặp bạn được – Hạ Huyền cười giả lả đáp.

- Vậy à – Ngân Quỳnh cười nhạt đáp. Sau khi Lâm Phong ra đi, Hạ Huyền cũng đi học theo cậu ấy, mà không thèm báo cho cô lấy một tiếng.

Thấy sắc mặt Ngân Quỳnh không được vui vẻ, Hạ Huyền mím môi nhìn cô ái ngại:

- Có phải bạn còn giận vì tiệc mình đi mà không một lời chào hay không? Mình xin lỗi, thật ra, lúc đó vì gấp quá cho nên mình mới không kịp từ biệt.

- Không sao.

- Ngân Quỳnh dừng vậy mà, mình xin lỗi bạn. Bạn cũng biết mình xưa nay rất thích Lâm Phong mà. Khi biết cậu ấy ra đi, mình phải nấn nỉ mãi, ba mẹ mới chịu ình cùng Lâm Phong đi du học. Bạn biết mà, mình chỉ có mình bạn là bạn tốt thôi. Vừa về nước, mình đã tìm bạn ngay rồi.

Ngân Quỳnh nhìn ánh mắt hối lỗi của Hạ Huyền, cô thở dài đáp:

- Thôi bỏ đi. Dù sao chuyện cũng đã qua.

Hạ Huyền thấy ánh mắt của Ngân Quỳnh dịu lại bèn lôi trong túi ra một món quà đưa cho Ngân QUỳnh.

- Cái này là quà hối lỗi của mình, mong bạn tha thứ ình.

Ngân Quỳnh cười khê cầm lấy món quà trên tay Hạ Huyền, hạ Huyền bèn giục cô:

- Mở ra xem đi.

Ngân Quỳnh bèn mở ra xem thứ bên trong, đó là một sợi dây chuyền có mặt rất đẹp.

- Thích không?

- Đẹp lắm. Cảm ơn bạn .

- Đừng khách sáo – Hạ Huyền xua tay bảo.

Im lặng một chút, Hạ Huyền giả vờ hỏi:

- Chị của bạn thế nào rồi? Đã có người yêu chưa?

Ngân Quỳnh tắt ngay nụ cười trên môi, cô nhú mày nhìn Hạ Huyền, hóa ra không phải muốn tìm cô mà là muốn dò la tin tức của Ngân Hằng. Xem ra Lâm Phong đã trở về rồi, trong lòng vẫn nhớ tới Ngân Hằng, cho nên Hạ Huyền mới lo sợ như thế. Cô nhìn Hạ Huyền với ánh mắt khinh bỉ, năm xưa đã vậy, bây giờ cũng vẫn như vậy. Cô hối hận vì đã làm bạn với Hạ Huyền. Cô bèn đứng dậy nhìn Hạ Huyền nói:

- Xin lỗi, mình có việc bận mình phải đi ngay bây giờ. Món quà của bạn lớn quá, mình không dám nhận.

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi, nhưng trái tim không ngừng run rẩy. Lâm Phong đã trở về, vậy thì sự việc năm xưa cũng sắp được làm rõ. Cô nhất định phải nói rõ với Ngân Hằng, nhất định phải kể lại hết mọi chuyện. Nhất định không để cho Hạ Huyền lần nữa phá hoại tình cảm của hai người bọn họ được.

Người giúp việc theo giờ của Quang Khải hôm nay xin nghỉ, vì vậy Ngân Hằng đến nhà giúp anh nấu cơm. Quang Khải nhìn dáng vẻ nấu cơm của Ngân Hằng bèn cười nói:

- Hay là anh tìm có cho người giúp việc nghỉ việc nhỉ.

Ngân Hằng không hiểu ý của Quang Khải, cô quay đầu nhìn anh, hơi nhú mày tỏ vẻ không hiểu. Quang Khải cười cười bước đến ôm lấy eo cô, đặt cằm lên vai cô rồi thổ thê :

- Cảm giác này thật là thích.

Ngân Hằng bị Quang Khải ôm bắt chợt, toàn thân cô cứng lại, nhưng vẫn ráng nở nụ cười với Quang Khải. Tay cầm dao của cô đang thái quả cà chua hơi run một chút. Cô hiểu ý Quang Khải nói gì qua cái ôm nhẹ này. Cô cười cười đáp

- Vậy cũng hay. Mỗi ngày em sẽ sang đây nấu cơm cho anh ăn.

- Vậy thì phiền phức lắm. Tốt nhất là em chuyển sang đây ở luôn đi.

- Em nghĩ để sang năm đi – Ngân Hằng dừng tay khẽ đáp.

- Tại sao? – Quang Khải nhìn chằm chằm vào mặt cô không chớp mắt.

- Gia Bảo vừa mới vào năm học mới. Chuyển đến đây sẽ rất xa trường. Sang năm sau, em sẽ tìm một trường ở gần đây chuyển Gia Bảo đến đó. Rồi chuyển đến đây luôn – Cô trầm mặc một lúc rồi nói.

- Được rồi, đến lúc đó rồi tính – Quang Khải buông cô ra rồi ngồi xuống ghế gần đó.

Ngân Hằng lén lén thở nhẹ rồi tiếp tục cắt quả cà chua bày lên trên đĩa. Nhanh chóng dọn bàn ăn cơm. Đang ăn cơm, Quang Khải chợt nhớ ra một chuyện bèn hỏi:

- Chuyện bên công ty gia đình em thế nào rồi?

- Em gái em vẫn chưa đồng ý – Ngân Hằng cắn môi một chút rồi đáp.

- Cứ từ từ để cô ấy suy nghĩ kỹ – Quang Khải quan tâm nói – Dù sao cũng vẫn chưa tiến hành khởi công mà.

- Cám ơn anh – Cô nhìn Quang Khải đầy cảm kích. Dù cô đã nói rõ ra mọi chuyện, nhưng Quang Khải vẫn không truy hỏi ngọn nguồn sự việc. Điều này khiến cô biết ơn anh ta rất nhiều.

Quang Khải từ trong túi lấy ra một chiếc hộp gấm màu xanh mở ra đặt lên bàn, sau đó đẩy nhẹ về phía cô, nhìn cô nói:

- Chiếc nhẫn này anh mua từ 3 năm trước. Nhưng vì em vẫn chưa học xong nên anh vẫn chưa dám ngỏ lời. Hai năm vừa qua, anh để em phát triển sự nghiệp nên vẫn chưa dám ngỏ lời. Gần đây mẹ anh đã nhắc khéo chuyện anh cần cưới vợ.

- Nhưng mẹ anh.....

- Mẹ anh bảo, chuyện cưới vợ tùy anh quyết định, và anh cũng chưa từng vì mẹ phản đối mà thay đổi ý định của mình. Người cưới vợ là anh

Quang Khải đáp xong thì nhìn cô, Ngân Hằng cũng bối rối nhìn Quang Khải. Quang Khải bèn lên tiếng hỏi:

- Em có đồng ý làm vợ anh không?

Ngân Hằng biết, cô đã không còn sự lựa chọn nữa, sau bao nhiêu ân tình mà cô đã nợ Quang Khải. Và niềm hy vọng duy nhất của cô cũng đã tiêu tan, tình yêu trong lòng cô cũng như con thuyền chòng chành trước gió. Cô đã không còn mong đợi điều gì hơn nữa.

Ngân Hằng cầm chiếc hộp lên rồi tháo chiếc nhẫn ra khỏi hộp. Cô xăm soi chiếc nhẫn một hồi lâu rồi khẽ cười nhìn Quang Khải bảo:

- Anh cũng tinh mắt thật, lựa đúng kiểu dáng mà em thích nhất. Mau đeo vào xem có vừa hay không.

Quang Khải bị hành động nhìn xăm soi của Ngân Hằng làm lo âu, nghe cô nói vậy thì ngẩng người ra sau đó vội vàng cầm lấy chiếc nhẫn trên tay Ngân Hằng, rồi nắm lấy tay cô, vuốt nhẹ những ngón tay của cô. Từ từ lồng chiếc nhẫn vào bàn tay cô, chiếc nhẫn vừa khít.

Chiếc nhẫn lồng vào tay cô cũng giống như một sợi dây buộc chặt trái tim cô, miệng vẫn nở nụ cười tươi, nhưng lòng cô nặng trĩu. Tựa như những chiếc lá vàng khô rời cây, đang nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, bỗng bị một cơn gió mạnh thổi vèo qua, khiến nó chao đảo rồi gãy lìa, rách nát.

Quang Khải bỗng nhiên nắm lấy tay Ngân Hằng, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp vô cùng:

- Em vẫn còn cơ hội suy nghĩ lại. Anh không muốn ngượng ép em. Em hãy suy nghĩ cho thật kỹ một lần nữa. Nếu như ngày hôm nay em vẫn chưa chịu thay đổi quyết định của mình thì ngày mai dù em hối hận đến thế nào. Anh cũng buộc chặt em bên cạnh anh. Không cho em có cơ hội thoát khỏi anh đâu.

Ngân Hằng nhìn ánh mắt phức tạp khó dò của Quang Khải, cô biết có nhiều sự việc anh biết nhưng không hỏi cô cho rõ, nhất là truyện của Lâm Phong. Hôm nay anh đột ngột cầu hôn cô thế này thì xem ra anh đã sắp đặt hết cả, Chị giúp việc xin nghỉ là giả, muốn ăn cơm nhà là giả, mục đích thật sự là màn cầu hôn này.

Quang Khải biết tính cô, nên thay vì một lời cầu hôn ở một nhà hàng lãng mạn nào đó, anh lại chọn ở nhà mình. Cũng một phần sợ cô từ chối, nên chọn cách cầu hôn này. Ngân Hằng khẽ thở dài, cô nhìn Quang Khải khẽ nói:

- Phụ nữ chỉ cần người đàn ông có thể che chở ỉn những lúc hoạn nạn khó khăn nhất. Vào lúc em lâm vào bế tắc, chính anh đã gơ tay ra kéo em thoát khỏi vực sâu. Tuy rằng lúc đó anh giúp em là vì nhìn em giống như bạn gái cũ đã mất của anh. Nhưng bao nhiêu năm nay, anh đã chăm sóc cho hai chị em em rất chu đáo. Chẳng những cho em tiếp tục ăn học, còn cho em tiền chữa bệnh cho Gia Bảo. Ôn của anh đối với em sâu nặng vô cùng. Dù dùng cả đời mình, em cũng chưa chắc báo được. Nhưng em chỉ sợ rằng anh xem em như chị ấy mà thôi, em không muốn mình mãi mãi là hình bóng của chị ấy.

Quang Khải cũng không ngờ Ngân Hằng lại nghĩ như vậy, nèm cúp mắt buồn bã nói:

- Đã từ lâu trong mắt anh chỉ có hình bóng em.

- Vậy thì em nhận lời.

Ngân Hằng đeo trên tay chiếc nhẫn mà Quang Khải đã cầu hôn cô đến làm việc khiến mọi người trầm trồ bàn tán xôn xao.

- Mọi người nói xem, đó có phải nhẫn đính hôn hay chỉ là nhẫn kiểu mà thôi.

- Chắc là nhẫn đính hôn rồi. Lúc sáng có nhìn thấy tổng giám đốc của chúng ta, sắc mặt hồng hào vui vẻ vô cùng. Xem ra đã ngỏ lời và trưởng phòng đã đồng ý rồi.

- Mọi người mau góp tiền đi là vừa.

Cả đám người đang bàn tán xôn xao việc nên tặng quà gì chúc mừng cho hai người thì Ngân Quỳnh bước vào. Cô ho khẽ báo hiệu sự xuất hiện của mình, khiến mọi người giật mình.

- Xin hỏi. Chị Ngân Hằng có ở đây không ạ? – Ngân Quỳnh nhìn họ lịch sự hỏi.

Ngọc Liên nhận ra Ngân Quỳnh, cô bèn bước đến bảo.

- Trưởng phòng của bọn em đang ở trong phòng, chị cứ vào trong đi ạ.

- Cám ơn – Ngân Quỳnh khẽ cúi đầu chào, rồi bước đi về hướng tay chỉ của Ngọc Liên.

- Nè, không thông báo mà đã chỉ người ta vào phòng làm việc của chị ấy. Không sợ chị Hằng la à.

- Có khi nào là đánh ghen không? Tranh giành tổng giám đốc chúng ta ấy. Biết đâu hay tin Tổng giám đốc cầu hôn với chị Ngân Hằng nên đến đây làm lớn chuyện – Một người đoàn mò theo cách nhiều chuyện, muốn có tường kịch để xem.

Ngọc Liên liền lườm mấy người nhiều chuyện này một cái rồi mắng.

- Nói bậy nói bạ không hà. Có biết chị gái xinh đẹp kia là ai không? Chị ấy là em gái của chị Ngân Hằng đó.

Tất cả mọi người đều há hốc miệng kinh ngạc, vì từ trước đến giờ có biết Ngân Hằng có một người em trai 12 tuổi, nhưng chưa từng nghe nói có một cô em gái lớn thế này.

Ngân Quỳnh đi đến trước cửa phòng Ngân Hằng khẽ đưa tay gõ cửa.

- Vào đi – Ngân Hằng không ngẩng đầu mà đáp.

Ngân Quỳnh mở cửa bước vào đúng lúc Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn lên, bốn mắt hai chị em họ gặp nhau. Giống như những người xa nhau lâu lắm, đến nỗi cảm xúc bị nghẹn lại. Thật lâu Ngân Quỳnh mới bước đến trước mặt Ngân Hằng, lấy bản hợp đồng mà Ngân Hằng đã chuyển đến cho cô, đặt xuống trước mặt Ngân Hằng.

- Em biết, chị muốn giúp đỡ em và công ty. Nhưng em không xứng đáng. Nếu chị nghe xong những lời sau đây của em, mà vẫn muốn giúp đỡ em, em sẽ đồng ý với chị.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 62

62. Chương 62

Ngân Hằng đứng bên kia góc đường nhìn thấy Lâm Phong và Hạ Huyền cùng nhau bước ra khỏi nhà cậu, Hạ Huyền ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Phong không buông. Mặc dù vẻ mặt của Lâm Phong vô cùng khó chịu, nhưng cũng không đẩy Hạ Huyền ra. Trái tim Ngân Hằng bỗng trở nên buồn bã vô cùng, cô ngồi xuống một bồn hoa bên vệ đường, vẻ thần thờ như người mất hồn.

Những lời trách của Lâm Phong ngày nào vang vọng bên tai cô. “ Cô là một cô gái đam mê vật chất” Ngân Hằng khẽ bật cười khi nhớ lại lời trách này. Nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống bên dưới.

Hóa ra cô chờ đợi 7 năm, oán hận 7 năm, thì Lâm Phong cũng như thế. Hóa ra năm xưa, không phải là Lâm Phong không đến mà là họ lỡ hẹn với nhau. Hóa ra người cuối cùng không đến chỗ hẹn lại là cô.

Đau quá. Ngân Hằng cảm thấy đau vô cùng, tim như bị thắt lại. 7 năm qua, cô mang theo niềm hy vọng gặp lại, cũng mang theo sự oán trách vì bị phụ bạc. Cho đến khi Ngân Quỳnh tìm gặp cô.

- Chị, em có lỗi với chị rất nhiều – Ngân Quỳnh mếu máo khóc ân hận vì lỗi lầm năm xưa của mình.

Lúc đó, cô không hiểu Ngân Quỳnh nói gì, nên chỉ đưa mắt nhìn. Sau đó, cô cho rằng Ngân Quỳnh ân hận vì chuyện cô và Gia Bảo bị đuổi đi, nên từ tốn đáp:

- Chị đã nói rồi, chuyện năm đó, chị không hề trách em. Dù em có ở nhà thì cũng khó lòng thay đổi được bất cứ điều gì đâu.

- Không phải chuyện đó – Ngân Quỳnh lắc đầu đáp, nước mắt vẫn không ngừng rơi trên gương mặt đầy đau buồn của cô.

- Vậy thì là chuyện gì? – Ngân Hằng có chút khó hiểu, quả thật cô không thấy Ngân Quỳnh đã làm gì có lỗi với cô cả.

Ngân Quỳnh bỗng khụy người sập xuống đất khiến cô kinh ngạc vô cùng. Ngân Hằng đứng bất dậy đi đến bên Ngân Quỳnh, hồ hoảng nói:

- Được rồi, có gì từ từ nói. Em mau đứng dậy đi.

- Không, chị ơi. Hãy để em quỳ ở đây, hãy để em được nói ra hết sự thật tội lỗi của mình – Ngân Quỳnh kiên quyết lắc đầu không chịu đứng dậy.

Ngân Hằng đành phải đưa mắt nhìn cô chờ đợi. Ngân Quỳnh bèn kể lại trong nghẹn ngào.

- Năm xưa là do em ích kỷ, là do em chỉ biết lo cho bản thân mình. Là do em yếu hèn ích kỷ cho nên mới hại chị đau khổ biết bao nhiêu năm qua. Năm đó khi hay gia đình tên Hào nhất quyết bắt gia đình ta phải đền tiền hoặc gả chị cho con trai họ, em quả thật rất lo lắng cho chị. Em biết hẳn là một tên khốn, một kẻ xấu xa, nếu chị phải gả cho hắn, thì chắc chắn sẽ chẳng thể nào hạnh phúc. Cho nên khi chị nhờ em đưa thư cho Lâm Phong muốn cùng cậu ấy cao bay xa chạy, em đã thật lòng giúp chị, em cầu mong cho chị có thể chạy thoát. Nhưng sau đó, em nghe mẹ nói, công ty không thể trụ vững nếu không gả chị đi, bởi vì không có tiền thì công ty sẽ phá sản, nói không chừng sẽ ngồi tù. Mà gia đình tên Hào chỉ cần một đứa con gái để chăm sóc và làm vợ cho hắn ta. Cho nên em nghĩ nếu chị đi rồi, bọn họ đến làm gì thì sao? Có khi nào họ

sẽ bắt em thay thế chị, gã cho tên Hào hay không? Nghĩ đến đây, em vô cùng sợ hãi. Em không muốn, một chút cũng không muốn gã cho tên Hào.

Ngân Quỳnh đau khổ nhìn Ngân Hằng, cô khẽ lau nước mắt rồi tiếp tục nói:

- Lúc đi đưa thư cho chị, em đã đấu tranh dữ dội với chính bản thân mình. Với chính sự ích kỷ của bản thân mình. Nửa muốn chị có thể đi tìm một tương lai hạnh phúc cho bản thân, nửa lại không muốn chị rời đi. Nhưng mà em không thể không giúp chị, cho nên vẫn đều đặn gửi thư đi và nhận thư cho chị. Nhưng cuối cùng em đã chọn sự ích kỷ cho bản thân.

Cánh tay Ngân Hằng từ từ buông lỏng khỏi người Ngân Quỳnh. Cho nhìn Ngân Quỳnh với ánh mắt phức tạp. Cô lạnh giọng hỏi:

- Rồi sao nữa.

- Lúc đó, lá thư Lâm Phong hẹn ngày giờ cùng trốn đi do Bảo Trâm đưa cho em. Cô ấy cũng nói rõ là ngày 26 sẽ là ngày cùng nhau giúp cho chị và Lâm Phong trốn đi. Trên đường về em gặp Hạ Huyền, cô ấy đã rủ em đi uống nước. Sau đó em đi toilet, Hạ Huyền đã lúc túi của em và thấy bức thư của Lâm Phong gửi cho chị. Lúc đó em đã đi ra à tận mắt thấy cô ấy sửa cái gì đó trên lá thư, em rất muốn chạy ra trách mắng bạn ấy, nhưng không hiểu vì sao chân em không chịu bước đi mà cứ đứng yên như thế cho đến khi Hạ Huyền bỏ lá thư trở lại vào trong túi. Có lẽ lúc đó sự ích kỷ bùng lên trong em, có lẽ từ lâu em mong muốn có người ngăn chặn sự ra đi của chị với Lâm Phong, cho nên mới để yên cho Hạ Huyền sửa lá thư như thế.

Sắc mặt Ngân Hằng tái nhợt, cô buông lỏng cánh tay xuống, cả người như vừa bị lấy đi linh hồn, không gian bỗng im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng khóc đầy ân hận của Ngân Quỳnh mà thôi.

Mãi thật lâu sau đó, Ngân Hằng mới lên tiếng hỏi:

- Có phải Hạ Huyền đã sửa số 6 thành số 8. Ngày 26 lại trở thành ngày 28 có đúng không?

Ngân Quỳnh ôm mặt gật đầu. Ngân Hằng khẽ nhắm mắt thở dốc, cô như bị ai đó đánh vào lòng ngực, đau đến không thở được.

- Chị em biết mình không đủ tư cách, nhưng em xin chị hãy tha lỗi cho em. Bao nhiêu năm qua, em sống trong hối hận dày vò. Chỉ vì sự ích kỷ của bản thân mà em đã khiến chị khổ sở biết bao nhiêu. Em đã rất ân hận trong đám tang của ba, có lẽ ba nhắm mắt vì nghĩ cuối cùng chị cũng được hạnh phúc. Là chính em đã hủy hoại hạnh phúc của chị, ba biết được chắc chắn sẽ rất đau lòng. Cho nên em không dám đối mặt với chị, em xa cách chị, em hổ thẹn với lương tâm của chính mình. Đã như vậy, chị còn vì em mà đi thi đại học thay. Chị ơi, em hối hận lắm, em có lỗi với chị lắm.

Trước sự thật mà Ngân Quỳnh vừa thú nhận, Ngân Hằng giống như người rơi vào khoảng không vô trọng lượng, cứ rơi, cứ rơi mà chẳng biết khi nào dừng, cô lạnh lùng buông một câu.

- Em đi về đi.

Ngân Hằng cũng không biết từ khi nào, cô đã chạy đến đây rồi. Căn nhà không thay đổi nhiều lắm, vẫn giống như năm nào khi cô bước chân vào đây. Chỉ có điều, người bên trong đã không còn chờ cô như cũ.

Ngân Hằng nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, cô biết rằng sự thật này mình phải chôn giấu mãi mãi. Bởi cô sợ, một khi Lâm Phong biết được, cậu sẽ nhất định không rời cô mà ra đi. Còn Quang Khải, anh đã cho cô cơ hội lựa chọn, chỉ tiếc rằng cơ hội đến quá muộn khiến cô không chọn lựa được, chắc chắn, Quang Khải sẽ không buông cô ra. Mà cô đã nợ anh quá nhiều, dù muốn cũng không thể rời anh đi.

Sự thật này quả thật quá đau khổ.

Ngân Hằng cười khổ chấp nhận cay đắng lần nữa đến với mình, cô chỉ tham lam mong ước một điều:” Trong trái tim Lâm Phong vẫn chứa bóng hình cô, giống như hình ảnh Lâm Phong mãi mãi ngự trị trong cô”

Ngân Quỳnh rời khỏi công ty của Ngân Hằng, cô đi về trong tình trạng vô hồn, từng mảng ký ức hiện về trong đầu cô.

- Mẹ...- Ngân Quỳnh cũng bất mãn khi nghe mẹ mình nói hét lên phản đối – Sao mẹ lại yêu cầu kì quái như vậy chứ.

- Mẹ làm như vậy vì con thôi – Bà Kim Lương quát mắng đáp.
- Con không cần. Nếu con không thi đậu đại học được thì con sẽ học cao đẳng hay trung học là được mà. Sao lại phải làm ra những chuyện phải hổ thẹn như thế chứ.
- Không được, công ty nhà mình, mai này sẽ do con tiếp quản. Là một giám đốc, ít nhất con cũng cầm cái bằng Đại học trên tay thì nhân viên mới nể phục chứ – Bà Kim Lương ngọt nhẹ khuyên lơn.
- Còn chị Ngân Hằng mà, chị ấy quản lý chắc chắn sẽ tốt hơn con – Ngân Quỳnh bèn đáp.
- Ngân Hằng không được, nó đừng hòng bước chân vào cái công ty đó – Bà Kim Lương nói với giọng hằn học.
- Mẹ, Ngân Hằng cũng là con của ba mà – Ngân Quỳnh phần nộ nói.
- Vậy thì sao. Nó là con của ông ấy với người đàn bà đó, chứ không phải là con của mẹ. Nó có tư cách gì để làm trong công ty chứ, công ty này là mẹ phải vất vả lắm mới giành lấy được. Mẹ không ngu dại gì mà cho anh em nó.
- Như vậy, có phải là mẹ đuổi Ngân Hằng cùng Gia Bảo đi vì mục đích này đúng không? Mục đích là không muốn ai tranh giành tài sản với mẹ đúng không? Chứ không phải như lời mẹ nói là Ngân Hằng chôm tiền của mẹ rồi dắt Gia Bảo trốn đi đúng không – Ngân Quỳnh gần như đứng không vững khi phát hiện ra sự thật này.

Cô không ngờ mẹ mình lại nham hiểm đến thế. Lúc đó, cô ngủ quên nên không thể tham dự kì thi đại học, cô đã buồn rầu rất nhiều, mẹ cô đã an ủi, bảo đã đặt cho cô một chuyến du lịch và khuyên cô đi chơi cho đỡ buồn. Khi cô về, cô không thấy Ngân Hằng và Gia Bảo đâu nữa. Cô đã chạy đi hỏi bà Kim Lương, thì mẹ cô đã nói:

“Mẹ không biết, hôm kia mẹ đi đám cưới trở về thì đã không còn thấy hai chị em nó đâu nữa. Vào phòng thì phát hiện tủ tiền đã bị trộm, cả vòng vàng nữ trang cũng biến mất. Mẹ định đi báo công an, nhưng nghĩ tình ba con nên không báo. Coi như đó là tài sản chia cho hai chị em nó, chúng ta không cần phải nhìn mặt hai chị em nó nữa”

Dù không tin Ngân Hằng lại đi trộm tiền của mẹ mình, nhưng lúc đó, cô chọn cách tin lời mẹ. Cô thà rằng Ngân Hằng trộm tiền rồi đi tìm một cuộc sống khác, tốt đẹp hơn là sống trong căn nhà này.

Cô đã mong như thứ, cô đã tin như thế....bởi vì cô không đủ can đảm đối mặt với Ngân Hằng. Bởi vì cô đã hành động xấu xa như thế.

Giờ đây cô mới biết, hóa ra không phải như thế.

Nếu như không có giấy báo trúng tuyển gửi về cho cô. Cô sẽ không biết được sự thật kinh khủng như thế này. Hóa ra hôm đó, không phải vì học bài quá khuya, không phải vì quá lao lực lại gặp áp lực thi cử mà cô ngủ quên đến mức không dậy nổi. Cô còn nhớ, bà Kim Lương mẹ cô đã pha cho cô một ly sữa, bảo cô uống để lấy sức học bài. Nhưng khi uống xong thì cô bắt đầu buồn ngủ. Cô nghĩ rằng, cũng nên ngủ để giữ tinh thần, nào ngờ ngủ một giấc tới trưa như thế. Thì ra mẹ cô đã bỏ thuốc ngủ vào ly sữa để cô ngủ mê man và Ngân Hằng phải thay cô đi thi.

Thật không ngờ mẹ cô lại có thể sắp đặt chu đáo đến như thế, để Ngân Hằng đi thi thay cô mà không hề bị lộ. Cuối cùng thì cô, một kẻ ngủ quên lại có thể thi đậu đại học. Cô cầm tờ giấy báo trúng tuyển trên tay vô nát nó, khẽ cười như điên.

Đúng là một sự thật cay đắng vô cùng.

Cuối cùng Ngân Quỳnh nhận ra, chính là cô, chính là sự tồn tại của cô đã hại Ngân Hằng. Nếu cô không sinh ra đời, thì mẹ cô sẽ không có cơ ép ba cô phải ở bên bà, nếu không phải là cô, Ngân Hằng sẽ không phải chịu nhiều cay đắng đến thế. Nếu không phải là cô ích kỷ, Ngân Hằng đã có thể hạnh phúc bên cạnh Lâm Phong, nếu không phải là cô, người nhận giấy báo trúng tuyển là Ngân Hằng.

Suốt từng ấy năm, không ngày nào cô không hối hận, không đắn đo lương tâm. Đôi khi cô muốn đi tìm Ngân Hằng nói ra sự thật để lương tâm không cắn rứt nữa, nhưng đã không còn tin tức gì nữa. Bạn bè

Ngân hằng thì cô chỉ biết mặt mà không biết nhà. Mà cô cũng sợ mình không đủ can đảm đối mặt với Ngân hằng.

Giờ đây, khi cô đủ can đảm nói ra tất cả mọi việc rồi, nhưng cô phát hiện ra, lương tâm của cô không vì thế mà bớt ray rứt. Hơn nữa, còn làm tình cảm chị em rạn nứt đến nỗi không cách gì hàn gắn được.

Cô biết, dù có nói bao nhiêu lời xin lỗi, cũng không thể bù đắp được lỗi lầm của cô với Ngân Hằng. Cô cảm thấy tuyệt vọng với lỗi lầm của mình, cô muốn chuộc tội, nhưng chỉ có cái chết mới khiến cô chuộc hết mọi lỗi lầm.

Ngân Quỳnh quay đầu nhìn dòng xe cô đang chạy trên đường, đầu óc cô bỗng trở nên trống rỗng. Cô từng bước tiến lên phía trước, từng bước một cho đến khi cô rơi xuống lòng đường, một chiếc xe đang lao tới.

- Ké ttttttttt.....- Tiếng thắng xe vang dội làm náo động cả một góc đường.

Tất cả mọi phương tiện đường như bất động đều ngó về nơi tạo ra âm thanh kinh hoàng đó.

Chỉ thấy Ngân Quỳnh ngã xuống lòng lề đường bất tỉnh, sau đó là sự hoảng hốt lao ra khỏi xe của người tài xế.

- Này cô ơi....

Một người ngồi ở ghế sau cũng bước xuống, quan sát Ngân Quỳnh.

- Giám đốc, không phải lỗi của tôi đâu, là tự nhiên cô ấy lao ra đầu xe thôi. Này cô ơi – Người tài xế hoảng hốt giải thích rồi lay người Ngân Quỳnh. Gương mặt ngân Quỳnh trước cái lay của người đó, đã đập vào mắt người bước xuống kia, người đó nhận ra cô bèn kêu lên hoảng hốt:

- Ngân Quỳnh.

Trong bệnh viện, bác sĩ đang xem xét cho Ngân Quỳnh, lát sau quay sang nói:

- Chỉ bị chấn động nhẹ thôi, tạm thời ngất đi, lát nữa sẽ tỉnh lại.

- Cảm ơn bác sĩ – Người đó trầm giọng nói.

Bác sĩ đi ra, thấy người tài xế mặt mày tác mết đứng ở đó bèn nói:

- Xong chuyện rồi, cậu về nhà đi. Không có việc gì nữa.

- Cảm ơn giám đốc, cảm ơn giám đốc không đuổi việc. Tôi còn mẹ già và con thơ.

Người đó chỉ phát tay bảo đi. Người tài xế vội vàng ra về. Ngay lúc đó Ngân Quỳnh tỉnh dậy, cô nhìn thấy người đó thì giật mình gọi khẽ:

- Minh Nhật, anh về rồi à.

- Uhm Em đi đâu mà như người mất hồn vậy. Sao lại lao ra đầu xe của anh.

- Em vừa đi gặp Ngân hằng về.

Ngân Hằng lê bước với tâm trạng đau buồn vô cùng. Sự thật cuối cùng đã được phơi bày ra. Cả hai người đều không có lỗi, mà là bị người ta chia rẽ để rồi oán trách nhau.

Giờ đây, cả hai người không thể ở bên nhau được nữa rồi.

Bỗng một dấu chân người đứng chắn trước mặt cô, Ngân Hằng ngẩng đầu nhìn lên, cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc đã lâu không gặp, bèn hốt hoảng gọi:

- Minh Nhật.

Minh Nhật không nói không rằng giang tay ôm lấy cô vào lòng.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 63

63. Chương 63

Ngân Hằng hơi bất ngờ, nhưng vẫn muốn đưa tay đẩy Minh Nhật ra thì cậu đã nói khẽ bên tai cô, hai tay vòng tay siết chặt tay cô hơn.

- Đừng, một chút thôi. Chỉ một chút thôi. Hãy để cho anh được cảm nhận hơi ấm của em.

Ngân Hằng yên lặng đứng yên để cho Minh Nhật ôm lấy mình. Lát sau Minh Nhật từ từ buông Ngân Hằng ra, cậu nhìn gương mặt cô một lúc rồi mới nói:

- Tại sao lại cắt đứt liên lạc như thế. Có biết bao nhiêu năm nay không có ngày nào anh không nhớ em hay không?

- Minh Nhật....

- Đừng nói gì hết – Minh Nhật ngăn lời Ngân Hằng, cậu nắm lấy tay của cô khẽ nói – Lần này anh sẽ không nghe lời em nói nữa. Em cứ chờ xem, anh sẽ khiến cho những người làm em đau khổ phải hối hận.

Minh Nhật nói xong thì ôm lấy Ngân Hằng lần nữa sau đó buông tay quay người bỏ đi. Trong lòng Ngân Hằng đột nhiên có một linh cảm đáng sợ, linh cảm khiến toàn thân cô phát run. Dường như Minh Nhật đang có một âm mưu nào đó, âm mưu này có khi nào sẽ khiến cho Lâm Phong khổ sở hay không? Nghĩ đến điều này, cả người Ngân Hằng run lên bần bật, cô không muốn, thật sự không muốn Lâm Phong bị bất kì tổn thương nào nữa. Cô càng không muốn Minh Nhật vì cô mà có hành động nông nổi nào đó.

- Minh Nhật – Ngân Hằng cố gắng gọi tên khi Minh Nhật đã đi được một lúc.

Minh Nhật quay đầu lại nhìn cô, Ngân Hằng từng bước tiến đến Minh Nhật, cô đưa tay về phía Minh Nhật, nắm lấy tay cậu siết chặt, ánh mắt cầu khẩn nhìn cậu nói:

- Đừng lại đi có được không?

- Đừng lại...- Minh Nhật nói với giọng khó chịu – Nếu anh dừng lại thì những đau khổ của chúng ta trong những năm qua thì sao.

- Bỏ đi. Điều đã qua rồi.

- Qua rồi, em sẽ quên được sao. Em có thể quên được Lâm Phong hay không? – Minh Nhật nhìn Ngân Hằng với ánh mắt vừa đau buồn vừa khinh thường, cậu cười nhạt nói – Nếu em có thể quên được hẳn ta, anh sẽ buông tay.

Một câu của Minh Nhật đúng là đánh vào điểm trí mạng của Ngân Hằng. Cô quả thật làm không được, không thể làm được.

7 năm rồi, cô đã từng nghĩ mọi chuyện rồi sẽ qua, quá khứ rồi cũng phai nhạt, từ từ cô cũng có thể quên đi Lâm Phong. Nhưng hóa ra, cái qua đi chỉ là thời gian mà thôi, còn tất cả mọi thứ đều tồn tại trong tim cô.

Cánh tay giữ lấy tay Minh Nhật từ từ buông lỏng sau đó rơi xuống. Ngân Hằng đứng im lặng, ánh mắt đau buồn tuyệt vọng vô cùng.

- Em không làm được. Vậy anh cũng không làm được. Cho nên những người đó đều phải trả giá.

Minh Nhật gằn giọng nói một câu rồi xoay lưng bỏ đi, Ngân Hằng cũng không thể giữ lại được nữa, thù hận trong lòng của Minh Nhật quá sâu, thật khó làm Minh Nhật xoay chuyển lòng mình.

Lâm Phong ngồi nhìn ly rượu trên tay thật lâu, cậu khẽ bật cười cay đắng, rồi lắc nhẹ mấy cái. Rượu trong ly chao đảo, sau đó bị cậu uống cạn một hơi.

Cậu tự mắng mình là quá ngu ngốc. Vì sao lại đi đến đó, vì sao bước chân lại không nghe lời mà đi đến đó. Để rồi....

Lâm Phong đặt ly rượu xuống bàn cái cách, mạnh đến nỗi ly rượu trên tay cậu nứt ra, tức giận, cậu đưa tay gạt phẳng nó xuống khỏi mặt bàn, rồi chộp lấy chai rượu cứ thế mà uống một hơi. Chỉ mong cơn say có thể khiến cậu quên đi hình ảnh đó.

7 năm trước, chỉ vì một lời hứa hẹn mà cậu trốn khỏi nhà, đứng chờ đợi dưới gốc cây một mình, một bước cũng chẳng dám rời đi. Lo lắng thấp thỏm đứng ngồi không yên.

Mãi cho đến khi trời tối mịt, chỉ còn lại ánh sao và những cơn gió lạnh nặng nề thổi tới. Giống như muốn cuốn trôi của tâm tình nhiệt huyết lúc rời đi của cậu.

Ngân Hằng không đến.

Mặc cho lời hẹn của họ, mặc cho cậu chờ đợi hàng tiếng đồng hồ, mặc cho sự lo lắng thất từng đoạn ruột. Nửa muốn đi tìm, nửa lại sợ cô đến, hai người sẽ không gặp được nhau. Cậu lo lắng, có thể cô đã xảy ra chuyện gì nên mới không đến được.

Cuối cùng thì người đến lại là ba mẹ cậu. Họ cho người lôi bắt cậu về nhà. Nhưng điều khiến Lâm Phong đau lòng nhất là khi mẹ cậu nói: Chính Ngân Hằng đã thông báo địa điểm hai người hẹn gặp nhau để bà đến rước cậu về. Bà còn nói, Ngân Hằng chấp nhận điều kiện thay cô ấy trả nợ của ba mẹ cậu.

Điều này có nghĩa là, cô đã bán tình yêu của họ để đổi lấy tiền, dùng vật chất để đổi lấy tình cảm của bản thân.

Nhưng cậu không tin, cậu thật sự muốn đi tìm Ngân Hằng để hỏi cho rõ. Nhưng cậu bị ba mẹ giam giữ trong phòng, chờ hai ngày sau sẽ lên đường đi du học. Cậu lúc đó tuyệt vọng vô cùng, nhưng dù cầu xin van nài thế nào, mẹ và mọi người vẫn nhất quyết bắt cậu phải đi, không cho cậu đi ra ngoài.

Chính lúc đó cậu đã phải quỳ xuống cầu xin chị Lâm Tịnh giúp mình, chỉ cần cho cậu đi tìm Ngân Hằng hỏi lý do vì sao cô không đến là được. Chị Lâm Tịnh cuối cùng cũng chịu gật đầu hứa giúp cậu thoát thân lúc trên đường đi ra sân bay.

Cậu chờ mãi chờ mãi, thời gian như trôi qua chậm, từng giờ từng phút từng giây đều trôi qua thật chậm. Cứ như thêu đốt ruột gan cậu trong thấp thỏm lo âu chờ đợi.

Cuối cùng thì cũng đến ngày ra sân bay, cậu cố tình đòi đi xe cùng chị Lâm Tịnh, tỏ vẻ giận dữ với ba mẹ cậu để hai người họ không nhận ra ý đồ bỏ trốn lần nữa của hai chị em. Họ càng không ngờ là Lâm Tịnh lại đồng ý giúp cậu như thế. Cho nên cuối cùng, cậu nhân cơ hội đèn đỏ mà xuống xe bỏ trốn.

Chạy và chỉ biết chạy đến nhà Ngân Hằng tìm gặp cô trong mưa gió. Cả người cậu không có gì cả, ngay cả một đồng cậu cũng không có, cho nên dù hai chân gần như rã rời, cổ họng khô khốc, cậu vẫn cố sức chạy đi tìm cô trước khi bị ba mẹ bắt giữ lại.

Cuối cùng, cậu đã có thể đến được nhà cô, nhưng đập vào mắt cậu là cảnh Ngân Hằng ôm lấy Minh Nhật cầu xin hãy đưa cô ấy đi, hãy đưa cô ấy thoát khỏi nơi chốn địa ngục này.

Mặt đất dưới chân cậu sụp đổ, sức lực trong người đã không còn nữa, cuối cùng cậu gục ngã dưới cơn mưa tầm tã, lặng lẽ nhìn hai người kia ôm nhau.

Lòng cậu đau đớn vô cùng, lời mẹ cậu, lời Minh Nhật đã vang vọng bên tai cậu. Ngân Hằng vì vật chất, cuối cùng cũng vứt bỏ cậu, vứt bỏ lời hứa hẹn, vứt bỏ tình yêu của hai người. Cả nước mắt, cậu cũng không thể rơi được nữa. Lòng cậu như đã chết từ giây phút đó.

Ba mẹ cũng tìm thấy cậu, họ và những người khác xúm nhau kéo cậu đi lên xe. Đưa cậu lên máy bay bay sang Mỹ ngay lập tức. Cậu cũng không buồn phản kháng, cũng không còn sức phản kháng.

Cậu tưởng đâu sẽ hận cô mãi mãi, sẽ sỉ nhục chà đạp cô khi gặp lại. Nhưng rồi cậu phát hiện, cậu không làm được, không đủ nhân tâm, cậu mềm lòng trước ánh mắt, giọng hát của cô.

Dù bị cô lừa dối từ chối, nhưng vẫn không ngăn được bước chân đi đến nhà cô. Nhưng đó là sự ngốc nghếch nhất đời cậu, bởi lần nữa cậu nhìn thấy hai người họ ôm nhau thắm thiết. Thậm chí Ngân Hằng còn đuổi theo nắm lấy tay Minh Nhật. Vậy là đủ lắm rồi, một chút hy vọng dù nhỏ nhoi cũng không còn nữa rồi.

Lâm Phong đứng bật dậy, cậu đập nát chai rượu, muốn tình yêu trong lòng cũng như chai rượu kia vỡ nát, mãi mãi không thể nào hàn gắn lại được.

- Đã chuẩn bị xong hết chưa? Hôm nay là ngày chính thức ký hợp đồng nhận thầu công trình đó – Quang Khải nhìn mọi người trong phòng họp với ánh mắt nhắc nhở.

- Chúng tôi đã chuẩn bị xong.

- Tốt – Quang Khải gật đầu với vẻ hài lòng, rồi quay sang nhìn Ngân Hằng – Em cùng đi với mọi người luôn đi.

- Em...chẳng phải bản thiết kế đã được chấp thuận rồi hay sao? – Ngân Hằng hơi ngạc nhiên vì Quang Khải lại bảo cô đi theo, bởi từ xưa đến giờ, đàn ông thường ký hợp đồng trên bàn nhậu, mà cô lại không thích chịu được mùi nia rượu qua nhiều.

- Nghe nói lần này người tiếp quản công trình là một người khác, cho nên người đó đòi chúng ta phải trình bày lại một chút về bản thiết kế mà chúng ta đã vẽ. Em là kiến trúc sư chính nên phải đi – Quang Khải nhẹ nhàng giải thích rồi nói thêm – Chỉ đi một chút thôi rồi về.

- Em hiểu rồi – Cô đành gật đầu đồng ý

Cả nhóm người trong công ty cô và công ty bên kia đều tập trung đầy đủ trong một phòng tiệc. Ngân Hằng cho rằng lần này cô lại gặp ông Hoàng Nam, ba Lâm Phong, cho nên cô đã chuẩn bị tâm lý để đối đáp với ông. Chỉ tiếc là người bước vào lại không phải là ông ấy.

hi, đáng lý ra định viết dài dài rồi pót, nhưng muốn dừng tại đây để mọi người đoán thử xem, ai là người bước vào. Đa số thắng thiếu số nha, người bước vào tùy mọi người lựa chọn.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 64

64. Chương 64

Quang Khải cũng không ngờ 7 năm trước, anh ta gặp một cậu nhóc tính tình nóng nảy, dù bạn bè đã cố gắng hết sức kìm giữ, nhưng cậu ta vẫn là đánh tên Hào không một chút kiên dè nể mặt.

Quang Khải còn nhớ ánh mắt của Ngân Hằng khi hát bài “ Duyên phận ý trời”, ánh mắt hướng về cậu ta không rời, ánh mắt đầy đau khổ đầy tuyệt vọng, khiến cho giọng hát càng trở nên truyền cảm hơn, khiến tiếng vỗ tay vang vọng lên không dứt khi cô kết thúc bài hát.

Khi đó Quang Khải chú ý đến Ngân Hằng là bởi vì cô khá giống bạn gái của anh ta.

Mười năm trước, khi anh quán bar đó khai trương, anh không thể đến tham dự vì bận đi công tác. Khi trở về, anh vội vàng đến chúc mừng. Cũng tại đây, anh đã gặp Lệ Thu, cô là ca sĩ ở quán bar này, khi đó, anh bị ánh mắt buồn và giọng hát ngọt ngào của cô thu hút. Khi ra về, cô bị một tên say xỉn trêu chọc, anh đã ra tay cứu giúp, sau đó được bạn anh giới thiệu, nên hai người quen nhau.

Lệ Thu luôn mặc cảm thân phận nghèo khó của mình, phải đi hát kiếm tiền phụ giúp gia đình, cho nên không dám chấp nhận tình cảm của anh, anh đã mất rất nhiều thời gian đeo đuổi mới khiến cô chấp nhận. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của Quang Khải. Những cảm giác ngọt ngào, những nụ hôn say đắm mà Lệ Thu mang lại khiến anh luôn nở nụ cười.

Nhưng lúc đó, anh chỉ là một chàng trai mới lớn, chỉ mới vừa đi làm, công việc chưa tiếp nhận xong, cho dù ba anh làm chủ công ty, nhưng anh vẫn phải cố gắng hết sức mình vươn lên để mọi người có thể công nhận tài năng của anh. Cho nên cuộc sống của anh gần như đều bị sắp đặt hết.

Và điều sắp đặt dành cho anh là một cô vợ môn đăng hộ đối. Gia đình anh biết chuyện anh đang qua lại với một cô gái làm ca sĩ quán bar, cho dù cô trong sạch thế nào đi chăng nữa, họ vẫn không chấp nhận và nhanh chóng tiếp hành đám cưới giữa anh và cô gái kia.

Quang Khải thừa nhận rằng anh không đủ bản lĩnh để phản kháng lại gia đình và bảo vệ tình yêu của hai người họ. Anh chỉ có thể đứng nhìn gia đình mình dùng tiền và ép buộc Lệ Thu rời xa anh. Anh cho rằng rồi anh sẽ quên cô và cô cũng sẽ quên anh.

Nhưng ngày anh đám cưới cũng là ngày cô lìa xa. Chỉ để lại một tin nhắn cho anh với hai câu ngắn ngủi:” Chúc anh hạnh phúc. Em yêu anh”

Quang Khải mới đau đớn xót xa nhận ra rằng, anh yêu cô rất nhiều, anh không thể quên cũng không thể sống thiếu cô được. Nhưng tất cả đã quá muộn.

Cho nên ngày mà anh có thể dẫn dắt được công ty cũng là ngày anh li hôn với người vợ chẳng yêu thương kia.

Ngày mà Quang Khải nhìn thấy Ngân Hằng bị tên Hào ép buộc cũng giống như Lệ Thu bị tên say xỉn năm xưa giở trò, cũng là ngày giở của Lê Thu. Trong lòng Quang Khải đã nghĩ, Ngân Hằng chính là Lệ Thu năm xưa. Cho nên ánh mắt Quang Khải không thể nào rời khỏi Ngân Hằng và đã ra tay giúp cô cùng Lâm Phong.

Để rồi 1 năm sau anh gặp lại Ngân Hằng ở hoàn cảnh giống Lệ Thu năm xưa, làm ca sĩ cho quán bar. Chỉ có điều, sau đó Ngân Hằng đã đến gặp anh hỏi câu:

- Anh có thể trả cho tôi một đêm bao nhiêu?

Khi đó Quang Khải rất sửng sốt, anh nhìn Ngân Hằng, ở ánh mắt cô hoàn toàn khác với Lệ Thu, cô mạnh mẽ và kiên cường hơn Lê Thu. Quang Khải thật sự muốn biết điều gì đã khiến một cô bé như Ngân Hằng thay đổi đến như thế nhưng anh vẫn nói:

- Tôi không thích trẻ con.

- Tôi đã là đàn bà.

Một câu nói khẳng định không chút e dè, không chút xấu hổ, chỉ là một gương mặt lạnh lùng không cảm xúc, đôi mắt phẳng lặng không gợn một chút gì.

Lúc đó Quang Khải chỉ muốn thử xem một cô bé như Ngân Hằng có gan nói ra điều đó, nhưng có gan chấp nhận nó hay không. Cho nên anh nhìn cô và nói:

- Vậy thì tùy em ra giá.

Khi đứng trước cửa phòng khách sạn mà Quang Khải đã thuê, anh quay đầu hỏi Ngân Hằng một lần nữa:

- Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.

Nhưng Ngân Hằng đã đẩy cửa bước vào bên trong, thấy thái độ cương quyết như thế của Ngân Hằng khiến Quang Khải có chút bất ngờ. Quan sát cô từ ngày đầu tiên cô lên sân khấu hát, Quang Khải có thể nói, cô cũng giống như Lệ Thu năm xưa là bán giọng ca chứ không bán thân xác. Vậy thì chuyện gì khiến cô lại cần tiền gấp đến độ chấp nhận bán thân như thế.

Quang Khải chỉ tay lên trên chiếc giường duy nhất trong phòng rồi hất đầu ra lệnh cho Ngân Hằng:

- Ngồi xuống đó đi.

Ngân Hằng ngoan ngoãn ngồi xuống rồi ngẩng đầu nhìn Quang Khải mà hỏi:

- Có phải chúng ta làm ngay bây giờ hay không?

Quang Khải không đáp, chỉ bước đến bàn, trên đó có đặt một chai rượu, rót ỉnh một ly rồi uống cạn mới quay sang hỏi Ngân Hằng:

- Em không sợ tôi là loại người chơi xong rồi bỏ à, một xu em cũng không lấy được thì sao?

- Vậy thì chúng ta cứ giải quyết tiền bạc xong rồi hãy tiến hành giao dịch tiếp theo – Ngân Hằng không thay đổi sắc mặt nói.

Quang Khải nghiêng đầu quan sát cô, tuy vẻ mặt không hề thay đổi, giống như là không hề lo lắng hay sợ hãi, nhưng hai chân cô khép chặt, những ngón chân cũng co quắp lại, giống như muốn bấu chặt vào đôi giày dưới chân. Thân hình ngồi thẳng thớm, tưởng chừng như bất khuất kiên cường, nhưng thật ra cả thân hình đều cứng đờ.

Nhìn bộ dạng Ngân Hằng như vậy, Quang Khải quả thật càng muốn trêu chọc cô hơn, anh ta tiến lại gần Ngân Hằng nói:

- Yên tâm, việc xong tôi sẽ trả em không thiếu một xu. Nếu em phục vụ tôi tốt, nói không chừng tôi sẽ thưởng thêm cho em.

Vừa nói xong, Quang Khải đã đẩy ngã Ngân Hằng xuống giường. Trái tim Ngân Hằng gần như thót lại vì sợ hãi, hai tay bấu chặt vào trên tấm ra giường. Quang Khải bèn áp thân người anh ta lên người cô. Bàn tay đưa ra tạo thành một đường vẽ từ gương mặt đi qua cái cổ thon trắng rồi xuống ngực của cô.

Người Ngân Hằng khẽ run lên, một cảm giác sợ hãi cùng ghê tởm trực trào trong lòng cô nhưng cô nghĩ đến Gia Bảo. Nghĩ đến việc Gia Bảo đang cần tiền để phẫu thuật. Mà người đàn ông có thể giúp cô, người đàn ông ít nhất vẫn cho Ngân Hằng cái cảm giác là người tốt chính là Quang Khải. Cho nên cô khẽ nhắm mắt, tay cũng bắt đầu thả lỏng, buông xuôi cơ thể mình trong lòng Quang Khải.

Nụ hôn của Quang Khải rơi xuống môi, mặt...trên người cô, Ngân Hằng cứ bất động để mặt anh ta xâm phạm cơ thể mình. Cô giống như một cái xác không cảm xúc. Không đáp trả cũng không phản kháng.

Chỉ một lát sau, Quang Khải buông cô ra, anh chán nản bảo:

- Vẫn là không hứng thú với trẻ con.

Nói xong Quang Khải đứng lên, anh đi tới áo khoác, lấy ra một điếu thuốc và bật lửa hút. Ánh mắt nhắm lại nhìn Ngân Hằng hỏi:

- Nói đi. Vì sao lại muốn bán thân như thế.

- Tôi cần tiền.

- Tôi cũng cần tiền – Quang Khải khẽ cười cười, ánh mắt thâm trầm đáp lại lời Ngân Hằng.

Ngân Hằng nhìn thẳng anh ta, Quang Khải cũng nhìn thẳng cô, cuối cùng Ngân Hằng đã khuất phục, cô cụp mắt xuống đáp.

- Em trai tôi cần tiền làm phẫu thuật.

Bắt đầu từ giai đoạn đó, Quang Khải đã bao bọc Ngân Hằng, cho hai chị em cô một cuộc sống tốt đẹp hơn, tươi sáng hơn.

Trong bao nhiêu năm qua, cô luôn bên cạnh anh một cách ân cần, nhưng trong cô luôn ẩn chứa một thế giới mà người ngoài như anh không thể bước vào, cho đến khi Lâm Phong xuất hiện.

Quang Khải đã từng nghĩ, cho dù Ngân Hằng là một Lệ Thu thứ hai, hay cô chính là bản thân cô trong lòng anh thì anh cũng không muốn mất cô. Cho nên dù thế nào, anh cũng không để cho Ngân Hằng trở về bên cạnh Lâm Phong.

Lần trước, anh đã thấy Lâm Phong theo sau xe của họ, cho nên giả vờ say để ở lại nhà Ngân Hằng, anh muốn Lâm Phong hiểu rõ Ngân Hằng đã không còn thuộc về cậu nữa để cậu rút lui, không xuất hiện làm xáo động tâm hồn Ngân Hằng.

Chỉ có điều, anh không ngờ, lần này Lâm Phong lại xuất hiện, không phải với tư cách là người yêu cũ, mà là người tiếp quản công trình xây dựng mà họ đang nhận thầu.

Cậu không còn là một cậu nhóc bất cần nóng nảy mà trở nên chững trạc ra dáng một nhà kinh doanh giỏi.

- Xin chào! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau – Lâm Phong nhìn hai người họ mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng xa cách.

- Xin chào! – Quang Khải thay mặt công ty đứng ra bắt tay với Lâm Phong – Không ngờ có duyên được hợp tác với cậu.

Lâm Phong nhanh chóng rút tay lại rồi ngồi xuống, ánh mắt không hề lướt qua Ngân Hằng một chút nào cả. Cả một buổi nói chuyện chỉ là xoay quanh vụ hợp đồng. Trợ lý của Lâm Phong nhanh chóng đưa ra bản hợp đồng đã được thảo luận với công ty Quang Khải.

- Ngân Hằng – Quang Khải gọi khẽ khiến Ngân Hằng giật mình, cô ngó người nhìn Quang Khải.
- Cậu Phong đây có đôi chút thắc mắc về bản thiết kế, em giải thích cho cậu ấy đi – Quang Khải ân cần nói.
- Anh không hiểu chỗ nào xin cứ hỏi – Ngân Hằng nhìn Lâm Phong với ánh mắt sẵn sàng giải đáp.

Từ đầu đến giờ cô hoàn toàn rơi vào im lặng để mặc ọi người trò chuyện rôm rã. Nhưng giờ đây, trong bàn ăn chỉ có cô và Lâm Phong lên tiếng, Lâm Phong hỏi và cô đáp và giải thích cặn kẽ tỉ mỉ mọi thứ.

Dường như Lâm Phong có quá nhiều vấn đề thắc mắc với bản thiết kế của cô. Nghe cái giọng chất vấn của Lâm Phong, Ngân Hằng thật sự muốn hét lên hỏi” Nếu như anh thấy bản thiết kế của chúng tôi có vấn đề thì tại sao vẫn chọn công ty tôi hợp tác”, nhưng cô lại không thể. Cho nên nhẫn nại đáp từng câu hỏi của Lâm Phong cho đến khi cổ họng cô khàn đặc.

Cuối cùng Lâm Phong mới nói:

- Được rồi. Hy vọng sau này, chúng ta sẽ hợp tác với nhau thật tốt.

Cuối cùng hai công ty cũng chính thức ký kết hợp đồng với nhau. Tất cả mọi người lại vui vẻ thưởng thức bàn tiệc.

Quang Khải tỏ ra thân mật với Ngân Hằng trước Lâm Phong. Anh ta gấp thức ăn cho cô, giúp cô lau khôe môi, cố ý kề sát tai cô nói nhỏ.

Dù vẻ mặt vô cùng bình thản, nhưng dưới bàn, hai tay Lâm Phong siết chặt lại, cậu nhìn hai người họ mà cõi lòng tan nát.

Kết thúc bàn tiệc, mọi người lục tục chào nhau ra về, Ngân Hằng không quen uống rượu và bia, nhưng theo phép tắc xã giao, cô cũng phải nể mặt mà uống vài ly.

Vốn không quen uống, chỉ vừa nuốt xuống, cả người cô đã thấy nóng bừng lên đầy khó chịu. Gương mặt nhanh chóng ửng đỏ lên. Vừa tiếng đồng hồ sau, cô không chống đỡ nổi sự quay cuồng của đầu óc nên phải dựa vào người của Quang Khải, đến lúc ra về phải để anh dìu cô đi. Tay Quang Khải ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của Ngân Hằng trong vòng tay, dịu dàng ân cần dìu cô đi.

Người trong công ty gần như đã biết hết mối quan hệ của cô và Quang Khải, họ mặc nhiên nghĩ cô là bạn gái của anh ta. Nên đối với hành động thân mật này của hai người, họ đều không nói gì. Nhưng những người bên công ty của Lâm Phong thì có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó họ cười trêu:

- Kiến trúc sư có tài như cô Ngân Hằng đây, tổng giám đốc Khải sợ bị rơi vào tay người khác. Cho nên nhanh chóng để cô ấy mãi mãi là của mình rồi.

Quang Khải cũng cười đùa đáp:

- Đúng vậy, đúng vậy....

Một người thân tình vỗ vai Quang Khải bảo:

- Cách trối buộc đàn bà tốt nhất là đeo vào tay cô ta một chiếc nhẫn.
- Nhẫn thì đã có rồi, vì bản hợp đồng lần này nên khá bận rộn vẫn chưa có dịp cầu hôn cùng cô ấy. Chỉ cần hai công ty chúng ta làm lễ động thổ cho công trình thì tôi nhất định chọn lựa một dịp thích hợp để cầu hôn với cô ấy – Quang Khải nhìn Ngân Hằng yêu thương trả lời.
- Vậy thì tốt quá. Chúc mừng tổng giám đốc Khải.

Ngân Hằng đầu óc mơ mơ màng màng, nghe họ nói chuyện, nhưng chẳng rõ là chuyện gì, chỉ thấy họ cười đùa, cô cũng khẽ cười theo mà thôi.

- Chúc mừng tổng giám đốc Khải – Lâm Phong cũng bước tới, khước miệng cười nhạt nói.
- Cám ơn cậu – Quang Khải cũng giương mắt nhìn Lâm Phong nở nụ cười đáp lại nụ cười lạnh của Lâm Phong. Sau đó anh ta quay sang cùng chào với mọi người – Xin phép được đưa cô ấy về trước.

Nói xong dìu Ngân Hằng ngồi vào xe, rồi nhanh chóng lái đi.

Lâm Phong cũng nhìn mọi người rồi nói:

- Mọi người cũng về trước đi.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 65

65. Chương 65

Tất cả mọi người nghe lệnh, lên xe chở về hết. Lâm Phong đứng yên trước cửa nhà hàng đó, cảm thấy nhức nhối trong lòng vô cùng. Những lời của Quang Khải và mọi người, tuy chỉ là lời nói đùa với nhau, nhưng từng lời từng lời như mũi kim đâm vào trái tim cậu. Nếu thật sự có ngày đó, nếu thật sự có ngày trên bàn tay của cô xuất hiện một chiếc nhẫn cầu hôn, cậu sẽ như thế nào. Có lẽ cậu sẽ phát điên lên mất.

Gió đêm thổi thẳng vào mặt cậu lạnh buốt, nhưng Lâm Phong không muốn rời đi. Nếu như cái lạnh này có thể đóng băng được trái tim của cậu thì tốt biết mấy. Vậy thì nó không còn đau, không còn nhức nhối nữa.

- Giám đốc Phong – Một giọng nói có chút ồn ồn vang lên sau lưng Lâm Phong, nhưng cũng có thể cắt đứt cái lạnh đang bao trùm lấy cậu.

- Trưởng phòng Tuyên – Lâm Phong quay đầu lại nhìn thấy một người đàn ông tuy không cao lớn nhưng thân người cân đối. Ông chưa đến 50 tuổi, nhưng gương mặt ông dường như già đi rất nhiều so với tuổi. Nhìn ông ta trạc tuổi ba cậu, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

- Vẫn còn luyến tiếc sao? – Ông ta đột nhiên hỏi một câu đầy khó hiểu.

- Trưởng phòng Tuyên nói vậy là sao? – Lâm Phong cau mày nhìn ông ta một cách đầy ngờ vực lẫn khó hiểu.

- Cô bé đó không ngờ lại lớn nhanh như vậy, càng ngày càng xinh đẹp, lại tài năng như thế. Đúng là khiến cho bao nhiêu người đàn ông phải ngưỡng mộ – Ông ta không trả lời, chỉ buông một câu.

Lâm Phong ngạc nhiên nhìn ông ta, cậu chuyên chú nhìn ông ấy một hồi lâu. Quả thật không thể nhận ra ông ta là ai, vì sao lại biết Ngân hằng, càng không ngờ ông ta lại biết đến mối quan hệ giữa cậu và Ngân Hằng năm xưa.

- Có phải cậu vẫn còn yêu cô bé đó không? – Ông ta không lẩn tránh ánh mắt của Lâm Phong mà trực tiếp hỏi cậu.

- Đó là chuyện của tôi, không cần ông bận tâm – Lâm Phong trừng mắt nhìn ông ta, lạnh lùng đáp.

- Biết đâu cô ấy còn yêu cậu thì sao – Ông ta mặc kệ sự đe dọa của Lâm Phong mà tiếp tục nói- Phụ nữ thường không thể quên được mối tình đầu tiên của họ.

Lâm Phong nghe xong thì bật cười, một nụ cười buồn đầy chua chát, lòng cay đắng nghĩ :” Biết đâu Minh Nhật mới là mối tình đầu của cô chứ không phải cậu”

- Tình yêu là phải tranh giành mà có, cậu có hiểu không? Hay ít nhất cũng khiến cho người con gái đó hiểu rằng rời bỏ cậu là sai lầm lớn nhất của cô ta. Khiến cho cô ấy hiểu, chỉ có cậu mới là người khiến cô ấy hạnh phúc.

Ông ta buông ra một kiểu triết lí đáng sợ rồi nhẹ nhàng buông ra một câu:

- Tôi có thể giúp cậu giành lại cô ấy từ tay giám đốc Khải.

- Ông làm vậy với mục đích gì? – Lâm Phong nghi ngạc nhìn ông ta, cậu không tin ông ta tốt đến mức muốn giúp cậu như thế.

- Xin hãy đối xử tốt với Minh Nhật.

- Hóa ra ông là ba nuôi của cái tên đó – Lâm Phong cuối cùng mới vỡ lẽ ra vì sao ông ta biết mối quan hệ giữa hai người. Hóa ra ông ta là ba nuôi của Minh Nhật, người đã được nhận vào làm trong công ty sau khi ra tù. Chỉ mấy năm ngắn ngủi mà ông ta đã leo lên được vị trí trưởng phòng. Xem ra ông ta là người có tài năng...hoặc là có thủ đoạn.

- Vậy chẳng lẽ ông không biết, con trai ông đối với cô ấy cũng là tình yêu sâu đậm hay sao. Vì sao không giúp con trai mình mà quay sang giúp tôi.

- Là tôi đang giúp nó đấy chứ.

- Đang giúp ư? – Lâm phong nhìn ông ta với ánh mắt giễu cợt.

- Nói đúng ra, Minh Nhật là anh trai cậu, là con trai trưởng của nhà cậu, nhưng vì hoàn cảnh, từ nhỏ nó không nhận được sự yêu thương của ba cậu và ông nội cậu. Còn cậu, cậu nhận được dư thừa tình yêu của họ cho đến tận bây giờ. Cả công trình lần này cũng giao cho cậu, cho thấy trong thâm tâm họ, rất yêu thương cậu. Nhất là ông nội cậu. Cho nên tôi tin chắc rằng, gia tài sau này, chắc chắn sẽ về tay cậu. Giúp cậu có được thứ mình muốn có, chính là cầu mong cậu sau này nghĩ chút tình mà nâng đỡ Minh Nhật.

- Xem ra ông cũng thật là thương Minh Nhật nhỉ – Lâm Phong chớp mắt đầy mỉa mai nói – Nhưng xin lỗi, tôi không có hứng thú với lời đề nghị của ông.

- Tùy cậu vậy. Hy vọng cậu sẽ không hối hận – Ông ta đáp xong rồi bỏ ra về.

Lâm Phong đứng lại nhìn theo bóng dáng chiếc xe của ông ta rời đi. Cậu thật sự muốn nói là cậu hối hận , đã hối hận rồi.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Lâm Phong gần như lái xe trong vô thức đến nhà của Ngân hằng. Cậu đứng dưới nhìn lên khung cửa sổ tối om, cậu cũng không nhớ mình đã đứng bao lâu và nhìn lên trên như thế nữa. Chỉ muốn biết cô thế nào rồi, còn nhức đầu không?

Có đang ở trong vòng tay của Quang Khải hay không?

Khi Ngân Hằng chuẩn bị ra khỏi nhà để đi đến tham dự buổi lễ động thổ của công trình xây dựng bệnh viện. Nói chung đây là bệnh viện lớn được đầu tư khá nhiều tiền nên qui mô quảng cáo rầm rộ, cả một lễ khởi công mà cũng khiến báo chí truyền hình đến quay. Cho nên kiến trúc sư như cô cũng không thể vắng mặt.

Nhưng khi cô định đi thì Gia Bảo đột nhiên ngất xỉu khiến cô hoảng hốt vội vàng đưa thẳng bé đi cấp cứu. Cô nhìn Bảo Duy đi đến mà mắt rưng rưng nói:

- Gia Bảo... Gia bảo....

- Được rồi, mình hiểu rồi, để mình vào xem cái đã – Bảo Duy trấn an cô rồi đẩy cửa bước vào phòng cấp cứu.

Thấy Bảo Duy đến, Ngân hằng cũng yên tâm phần nào. Quen Bảo Duy lâu như vậy, nhưng điều khiến cô bất ngờ nhất là Bảo Duy lại chấp nhận đi làm bác sĩ. Với bản tính thích rong chơi của cậu ấy, cô cứ tưởng Bảo Duy sẽ chọn một ngành nghề tự do nào đó, không ngờ lại tiếp bước truyền thống của gia đình mình. Mà ngành Bảo Duy chọn lại là khoa tim mạch, cho nên với bệnh tình của Gia Bảo, Bảo Duy cũng nắm rất rõ. Tuy cậu cũng chỉ là bác sĩ mới ra trường, nhưng có ông là viện trưởng, ba lại là tổ trưởng khoa tim mạch nên cậu cũng có thể nói là được thừa hưởng khả năng từ họ.

Cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, Ngân Hằng đứng phắt dậy chạy đến . Bảo Duy thấy cô thì liền nói:

- Yên tâm đi, thằng bé không sao đâu. Nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi.

- Tại sao đột nhiên lại như thế. Lâu lắm rồi, bệnh tim của Gia Bảo không tái phát – Ngân hằng nhìn Bảo Duy nói.

- Gần đây có xảy ra chuyện gì hay không? – Bảo Duy nhíu mày suy nghĩ rồi hỏi

Ngân Hằng chớp mắt suy nghĩ kỹ lại, nhưng chẳng nghĩ được gì:

- Chỉ có hôm đi đám cưới Nhật Tân là ra ngoài thôi. Bình thường Gia Bảo đi học rồi về nhà thôi....Mà hình như hôm qua ra về, thằng bé có chút lạ.

- Có biết là chuyện gì không?

Ngân Hằng lắc đầu. Hôm qua cô sơ ý quá, thấy Gia Bảo đi về có chút hoảng hốt, nhưng cứ nghĩ nó và bạn đang cãi nhau hay đánh nhau gì đó. Chứ không ngờ mọi chuyện lại như thế. Sáng nay khi cô chuẩn bị cặp xách cho Gia Bảo đến trường thì thằng bé dường như kích động rồi ngắt xiu. Nếu như cô biết sớm hơn thì, Ngân Hằng thở dài tự trách.

- Được rồi, dù sao thằng bé cũng đã ổn định lại rồi, không còn gì nguy hiểm nữa. Nhưng cần hỏi rõ nguyên nhân, để tránh thằng bé kích động lần nữa – Bảo Duy liền khuyên nhủ cô.

- Mình biết rồi, cảm ơn cậu Bảo Duy – Ngân Hằng thở phào nhẹ nhõm.

- Không có gì. À mà không phải sáng nay Hằng phải tham dự lễ khởi công công trình xây bệnh viện của Lâm Phong à – Bảo Duy chợt nhớ ra và hỏi.

- Đúng rồi – Ngân Hằng vỗ trán tỏ vẻ sầu não.

- Đi đi, để mình xem Gia Bảo giúp cho.

- Vậy nhà Duy nha, mình đi đây.

- Đừng khách sáo.

- Nói với Gia Bảo ngoan ngoãn đợi, mình sẽ về ngay đây.

- Nhân viên của công ty các vị là như vậy sao. Ngày quan trọng như vậy lại đến trễ. Là bắt đắ dĩ hay là xem thường vậy – Lâm Phong cau có khó chịu hỏi một cách chế nhạo với Quang Khải.

- Thật là xin lỗi. Cô ấy bình thường không bao giờ đi trễ, nhưng hôm nay lại như thế. Tôi đang lo không biết đã xảy ra chuyện gì hay không. Người của tôi đã liên lạc với cô ấy. Xin lỗi giám đốc Phong, phiền anh chờ một lát, dù sao vẫn chưa đến giờ khởi công.

Lâm Phong khề hừ một cái rồi quay lưng bỏ đi. Quang Khải thở dài lo lắng nhìn đồng hồ. Lâm Phong phải giả vờ cho phóng viên phỏng vấn để kéo dài thời gian. Cứ tưởng phải làm lễ mà không có Ngân Hằng, không ngờ ngay lúc đó, cô chạy tới, thở dốc không ra hơi, mặt mũi chảy đầy mồ hôi. Cô nhìn mọi người luôn miệng nói:

- Xin lỗi, xin lỗi.

- Sao lại đến trễ thế? – Mọi người quan tâm bu xung quanh cô hỏi.

- À, là vì....

Ngân Hằng chưa kịp trả lời, Lâm Phong đã lên tiếng:

- Mau bắt đầu thôi

Ánh mắt liếc qua cô một cái sắc bén rồi quay đầu đi. Mọi người cũng bắt tay vào lễ động thổ. Tiếng chụp hình vang lên, ánh sáng lấp lánh, cuối cùng cũng kết thúc buổi lễ động thổ.

Quang Khải đi đến gần Ngân Hằng, anh ta đưa cho cô một chai nước, rồi giúp cô lau khô mồ hôi trên trán. Lâm Phong nhìn thấy cảnh đó, trong lòng vô cùng khó chịu. Lúc này qua thật rất tức giận vì cô đến trễ, nhưng khi Quang Khải nói không biết cô có xảy ra chuyện gì hay không? Thì lòng cậu thấp thỏm không yên, lo lắng vô cùng, thật sự muốn vất bỏ mọi thứ để chạy đi tìm cô.

Khi thấy cô đến, vẻ mặt đầy hoảng hốt, môi khô lại, cả người thở dốc và mồ hôi đầy gương mặt, sự lo lắng của cậu mới dịu lại. Thật sự muốn chính tay mình lau mồ hôi cho cô, giúp cô xua đi mệt mỏi. Chỉ tiếc rằng vị trí đó đã có người rồi.

Càng nhìn, Lâm Phong càng cảm thấy khó chịu, cô với Minh Nhật, rồi với tổng giám đốc Khải là mối quan hệ thế nào. Chẳng lẽ cô thật sự muốn một chân đạp hai xuống hay sao? Nghĩ đến đây, Lâm Phong cảm

thấy máu đường như chảy loạn trong cơ thể cậu, một sự ghen tỵ lẫn tức giận. Cậu đến bên họ trừng mắt lạnh lùng nói:

- Hôm nay chỉ là lễ khởi công thôi, mà cô lại đến trễ. Nếu vậy sau này, khi bắt tay vào xây dựng thì sao hả. Công ty các vị chuyên làm ăn như thế sao. Nếu như ngày nào cũng vậy, thì khi nào công trình này mới xong.

- Xin lỗi , lần này là lỗi của tôi, lần sau sẽ không như vậy đâu, giám đốc Phong, xin anh yên tâm – Ngân Hằng nhìn Lâm Phong đáp.

- Hy vọng là được thế. Chỉ sợ cô lại thất hứa lần nữa – Lâm Phong cười chế giễu.

Mặt Ngân Hằng vốn tái nhợt vì mệt mỏi, bây giờ càng tái hơn. Cô biết Lâm Phong là đang ám chỉ cô đã thất hứa lời hứa năm xưa. Quang Khải thấy vậy bèn lên tiếng đỡ hộ cô.

- Giám đốc Phong, xin cậu yên tâm. Nếu như tiến độ chậm, hay xảy ra sự cố gì, công ty chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm và bồi thường theo hợp đồng cho công ty anh.

- hy vọng tổng giám đốc Khải nói được làm được. Chỉ sợ với công ty anh, không thể đền nổi mà thôi – Lâm Phong cười nhạt khinh thường đáp.

Hai người đàn ông lập tức bốn mắt nhìn nhau trừng trừng, bầu không khí bỗng trở nên đáng sợ.

Độc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 66

66. Chương 66

Bước đi của quý.

Ngân Hằng thấy hai người như vậy vội vã lên tiếng để ngăn cản cơn giận của ahi người:

- Chuyện lần này là lỗi của tôi. Nếu sau này tôi làm sai, tôi sẽ tự mình gánh lấy trách nhiệm.

Hai người quay đầu nhìn cô, sự căng thẳng cũng dịu lại bớt, Ngân Hằng bèn nói tiếp:

- Buổi lễ đã xong, tôi có chuyện gấp, xin phép về trước.

Không đợi hai người họ trả lời, cô quay người bước đi vội vã, Quang Khải bèn giữ cô lại nói:

- Để anh đưa em đi.

- Không cần. Em tự đón xe đi.

Nói xong cô vùng tay ra khỏi tay Quang Khải rồi đi nhanh, cô vội vã đến bệnh viện chăm sóc cho Gia Bảo. Mấy năm nay, cô cố gắng hết sức để chăm sóc, ổn định tinh thần của Gia Bảo, không để thằng bé bị kích động. Nhưng lần này, Gia Bảo kích động như thế quả thật là có vấn đề, cô phải tìm cho ra nguyên nhân.

Khi cô đến, Gia bảo nhìn cô vui mừng gọi:

- Chị, chị đến rồi.

- Gia Bảo thế nào rồi – Ngân Hằng cười với thằng bé một cái rồi quay sang hỏi Bảo Trâm đang có mặt trong phòng bệnh chăm sóc cho Gia Bảo.

- Bảo Duy nói nó khỏe rồi, nằm thêm hai ngày để theo dõi, nếu thấy không có gì thì có thể ra về – Bảo Trâm bèn đáp. Công ty của cô nằm gần ở đây, nên sau khi nghe Bảo Duy nói, vừa nghỉ trưa cô bèn chạy qua đây chăm Gia Bảo giúp, dù gì thằng bé cũng mới 12 tuổi, vẫn chưa tự chăm sóc mình được.

- Cám ơn hai người rất nhiều .

- Còn bày đặt khách sáo với tụi này làm gì. Chỉ cần đến khi tụi này đám cưới, nhớ bỏ phong bì to là được rồi – Bảo Trâm vui vẻ đùa.

- Nhất định rồi – Ngân hằng phì cười gật đầu. Sau đó cô đi đến bên Gia bảo ngồi xuống nhìn thẳng bé hỏi – Gia Bảo nói cho chị biết, ở trường có bạn nào ăn hiếp em không?

- Không có? – Gia bảo lắc đầu đáp khi cô hỏi.

- Hay là cô giáo khó quá nên Gia Bảo sợ?

- Không ạ. Thầy cô rất hiền, rất thương em – Gia Bảo vẫn một mực lắc đầu bảo. Gia Bảo do có vấn đề về tim nên hầu như không được vận động mạnh. Cho nên thằng bé tập trung vào học bài nhiều hơn là vui chơi, Ngân hằng cũng rất nghiêm khắc rèn luyện vấn đề học tập của Gia Bảo, cho nên thằng bé luôn là học sinh giỏi và ngoan của trường, thầy cô đối với Gia Bảo cũng rất thương yêu.

- Hôm nay em bị ngất, khiến chị rất sợ, em có biết không? Anh Bảo Duy nói rằng do em bị kích động, gặp chuyện gì sợ hãi nên mới như thế. Gia Bảo mau nói cho chị nghe, cái gì đã làm em sợ – Ngân Hằng dịu dàng nhìn Gia Bảo hỏi nhỏ.

Gia bảo nghe Ngân hằng hỏi như thế thì người co lại, gương mặt cũng sầm xuống lo lắng, mãi một lúc sau, thằng bé mới khẽ khàng nói:

- Em thấy dì ở trường. Em sợ dì phát hiện ra em. Em sợ...em sợ lắm chị ơi...- Nói xong, Gia Bảo ôm lấy cô bật khóc, thân hình thằng bé run lên đầy sợ hãi – Em không muốn đến trường nữa đâu.

Ngân Hằng cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như thế, cô và Bảo Trâm cùng đưa mắt nhìn nhau. Sau đó cô ôm Gia Bảo vỗ về nói:

- Không sao. Không sao đâu. Gia Bảo ngoan đừng sợ gì hết, dì không dám làm gì em nữa đâu. Đã có chị ở đây rồi. Chị sẽ không để dì làm em sợ hãi nữa.

- Phải đó Gia Bảo, có chị Trâm ở đây, chị sẽ không để cho dì ức hiếp em nữa đâu – Bảo Trâm cũng tiến đến vỗ lưng Gia Bảo an ủi.

Ngân Hằng thương em trai vô cùng, thằng bé từ nhỏ đã chịu nhiều áp lực tâm lý từ bà Kim Lương, sự hành hạ giày vò của bà ta thật là đáng sợ. Cô không thể tưởng tượng được, một đứa bé 5 tuổi lại có thể dùng dao lam rạch đùi mình để áp đảo sự sợ hãi trong lòng nó, đến khi không thể chịu đựng được nữa, tim nó bị kinh hãi mà co bóp đến nỗi phát bệnh tim như thế. Quá nhiều tổn thương mà bà ta đã đem lại cho Gia Bảo, lần này cũng thế.

Ngân Hằng hết sức tức giận, cô trấn an Gia Bảo rồi gọi điện đến trường Gia bảo tìm hiểu. Quả nhiên là trường Gia Bảo đang xây dựng thêm một dãy lớp ở cổng sau, bà Kim Lương nhận thầu công trình này nên đến đó quản thúc. Gia bảo và bạn bè đi chơi vô tình ra đó và nhìn thấy bà ta nên sau bao nhiêu năm gặp lại mới kích động như thế.

Nhờ mọi người chăm sóc Gia Bảo, Ngân Hằng đi đến công ty gặp bà Kim Lương. Bà Kim Lương nghe tên cô, vội vàng mời cô vào. Ngân hằng đẩy cửa thì phát hiện Ngân Quỳnh đang ở bên trong. Ngân Quỳnh nhìn thấy cô thì ngạc nhiên kêu lên.

- Chị.

Ngân Hằng không chú ý đến Ngân Quỳnh, cô rút trong túi ra một bản hợp đồng quảng xuống bàn bà Kim Lương nói:

- Thứ bà cần ở đây. Tôi chỉ có một yêu cầu mà thôi.

Bà Kim Lương nhìn thấy đó là hợp đồng cùng hợp tác xây dựng công trình bệnh viện đó thì rất vui mừng. Tất nhiên bên bà chỉ là bổ sung nhân lực, gọi là hỗ trợ chứ không phải là người trực tiếp. Nhưng nhận được sự hợp tác thế này cũng khiến công ty nở mày nở mặt. Cho nên vui mừng nói với Ngân Hằng:

- Con có yêu cầu gì cứ nói đi, dì nhất định sẽ làm theo.

Ngân Hằng thấy hai con mắt sáng rực của bà ta mà cảm thấy khinh bỉ vô cùng. Cô nói:

- Có phải bà đang nhận xây một dãy lớp ở một trường học không?

- Đúng vậy, có chuyện gì à.

- Để Ngân Quỳnh đi thay bà đi. Từ nay về sau, đừng bước chân đến đó nữa, nếu không bà đừng hòng chúng tôi tiếp tục hợp tác với bà nữa.

Dù chưa hiểu là chuyện gì nhưng bà Kim Lương cũng vội vã nhận lời cô.

- Được. Không thành vấn đề.

Ngân Hằng chán ghét, không muốn nhìn mặt bà ta thêm nữa bèn quay lưng ra về, cô nhìn thấy Ngân Quỳnh, vẻ mặt tức giận có chút dịu lại, dù Ngân Quỳnh đã nói ra sự thật là chính bản thân ích kỷ nên mới khiến Lâm Phong và cô mỗi người mang theo oán hận xa cách như thế. Nhưng cô không trách Ngân Quỳnh. Bởi vì dù Ngân Quỳnh có nói ra sự thật cho cô hay vào lúc đó đi chăng nữa thì cô và Lâm Phong cũng khó lòng chạy thoát, một khi Hạ Huyền đã biết được âm mưu bỏ trốn của hai người.

- Em tiễn chị – Ngân Quỳnh thấy vậy bèn nói.

Ngân Hằng cũng không từ chối. Hai chị em đứng trong thang máy. Ngân Quỳnh e dè nhìn cô hỏi.

- Có phải Gia Bảo học ở đó không chị.

- Ủ....

Im lặng một lúc, Ngân Quỳnh nói:

- Chuyện đó.

Ngay lúc đó thang máy mở cửa, Ngân Hằng bèn bước ra, nhưng trước khi đi cô buông một câu:

- Chuyện cũng đã qua rồi, chị không muốn trách ai nữa. Đó cũng không hoàn toàn là lỗi của em.

Ngân Quỳnh nhất thời cảm động đứng im nhìn theo bóng của ngân hằng, rồi bật khóc. Cô cuối cùng đã có thể thanh thản trong lòng rồi sao.

Khi Ngân Hằng trở lại bệnh viện, Bảo Duy cũng có mặt ở đó. Cô cảm ơn bảo Duy và Bảo Trâm xong, liền xoa đầu Gia Bảo nói:

- Xong rồi, dì sẽ không đến trường nữa đâu. Em cứ an tâm mà đi học, có lẽ chị Ngân Quỳnh sẽ đến trường thăm em đó.

- Thật sao chị? – Gia bảo vui mừng hỏi, đối với Ngân Quỳnh, Gia Bảo vẫn rất yêu mến.

- Ủ....

- Yeah!!!!!!!!!!!!- Gia Bảo nhảy cẫng lên vui mừng.

Bảo Trâm, Bảo Duy, và cô thấy vậy thì phì cười. Bỗng bên ngoài có tiếng của một y tá:

- Bác sĩ Duy ở trong phòng này. Anh cứ vào đó tìm bác sĩ.

Sau đó là tiếng gõ cửa nhẹ, Bảo Duy liền ra mở cửa, không ngờ người bên ngoài lại là Lâm Phong. Lâm Phong thấy Bảo Duy thì liền cười nói:

- Mình có chút chuyện nên đến bệnh viện, sẵn tiện ghé thăm cậu....

Lâm Phong chưa kịp nói gì thì đã thấy gương mặt Ngân hằng phía sau, cậu bỗng im bật.

Không khí trong phòng bỗng nhiên chìm vào im lặng, cho đến khi Gia bảo kêu lên:

- Anh Phong.

Lâm phong mới cười cười bước vào đến bên Gia bảo nói:

- Gia Bảo, em bị bệnh à.

- Dạ. Sáng nay em bị ngất xỉu.

Lâm Phong khẽ liếc nhìn Ngân Hằng một cái, cậu đã hiểu lí do vì sao Ngân hằng đến trễ. Cậu mỉm cười nói tiếp:

- Em thấy khỏe chưa?

- Gia Bảo, đừng nói chuyện với hạng người này – Bảo Trâm đột nhiên lên tiếng xen vào.

Gia bảo nghe Bảo Trâm nói vậy thì xù mặt xuống, lén lút nhìn Lâm Phong. Lâm Phong có chút khó chịu, nhìn Bảo Trâm, sau đó cười nhạt nói.

- Bảy năm không gặp, mình dường như đã bị xếp vào hạng người nào đó rồi. Đúng là thời gian làm con người thay đổi, cả tình bạn cũng không còn.

- Xếp vào cái hạng người là cũng như đã coi trọng tình bạn năm xưa lắm rồi đó. Chứ người như cậu, còn thua cầm thú – Bảo Trâm không chút khách sáo nào, bĩu môi buông tiếng mắng ****.

Bảo Duy rất khó xử giữa Lâm Phong và Bảo Trâm, bên bạn thân, bên người yêu, nên này giờ vẫn im lặng. Bây giờ nghe Bảo Trâm nói khó nghe như vậy thì quát lên.

- Bảo Trâm, thôi đi, chuyện cũng đã qua rồi.

- Nếu như anh vẫn còn bên vực hạng người này nữa thì chúng ta chia tay đi. Lễ cưới cũng hủy bỏ đi – Bảo Trâm bị quát thì tức giận hét lên. Là bạn bè bao nhiêu năm, cô rất thương cho hoàn cảnh của Ngân Hằng. Cô hiểu đối với người con gái, mối tình đầu thường rất khó lãng quên, nhất là người sống nội tâm như Ngân Hằng. Cô vẫn thấy Ngân Hằng đeo sợi dây chuyền chiếc lọ thủy tinh nhỏ kia không rời, cô biết Ngân Hằng mãi không thể quên được Lâm Phong. Cho nên cô nhất thời tức giận mà mất đi lí trí.

- Em- Bảo Duy nhất thời không nói nên lời, cậu biết Bảo Trâm xưa nay nóng tính lại cố chấp, dù cho buộc miệng nói nhưng tuyệt đối sẽ không rút lại lời mình nói.

Ngân Hằng thấy vậy cũng vội vã nói:

- Bảo Trâm, ăn nói bậy bạ quá. Đừng nói nữa.

Nhưng Lâm Phong cảm thấy tức giận vì bị Bảo Trâm nói như thế, rõ ràng năm xưa cậu mới là người bị bỏ rơi, vì sao Bảo

Trâm đối xử với cậu như thế cậu là người có lỗi.

- Nói rõ đi, vì sao lại trở nên ghét mình như thế – Cậu hết sức kìm chế nhìn bảo Trâm hỏi rõ.

- Được. Vậy thì chúng ta cứ ba mặt một lời đi – Bảo Trâm nhìn Lâm Phong, quyết định làm rõ mọi chuyện.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 67

67. Chương 67

- Hai người thôi đi. Đây là phòng bệnh, không phải chỗ cãi nhau – Ngân Hằng đột ngột lên tiếng chấm dứt trận cãi vã đang kịch liệt diễn ra này.

Sau đó cô quay sang Bảo Duy đang khó xử nhìn Bảo Trâm và Lâm Phong khẽ nói:

- Đưa Lâm Phong đi đi, đừng làm Gia Bảo kích động.

Cô chớp mắt ra hiệu, Bảo Duy lập tức hiểu ý vội vàng kéo tay Lâm Phong ra ngoài nói:

- Lâm Phong, cậu đến tìm mình mà. Đi thôi, chúng ta ra ngoài uống nước.

Lâm Phong nén cơn giận xuống, anh trừng mắt nhìn Bảo Trâm rồi quyết định theo Bảo Duy ra ngoài, cậu cũng không muốn làm Gia Bảo bị kích động, mặc dù cậu không biết Gia Bảo bị bệnh gì.

Thấy Lâm Phong định bỏ đi, Bảo Trâm tức giận mắng:

- Đồ hèn.

- Đừng nghĩ mình là con gái, thì muốn nói gì thì nói – Lâm Phong bị mắng thì tức giận quay đầu giận rầm rầm nhìn Bảo Trâm nói – Hai người đúng là cùng một hạng người – Ánh mắt cậu sau đó ném về phía Ngân Hằng.

Cô bắt gặp ánh mắt và lời nói đó, tim cảm thấy đau nhói, suýt chút đã bật khóc.

- Chúng tôi là loại người nào hả – Bảo Trâm sấn tới trước mặt Lâm Phong, thái độ gần như muốn phân định rõ ràng với Lâm Phong bất chấp mọi thứ.

- Đúng, tôi chính là hạng người đó. Là hạng người tham lam vật chất mà phụ bạc như trong suy nghĩ của anh. Năm xưa, tôi không đến chỗ hẹn gặp anh, cũng là vì ba anh đã nói nếu tôi rời xa anh, ông ấy sẽ giúp gia đình tôi trả nợ. Anh nghĩ xem, tôi sẽ chọn lựa cái gì nào? Theo anh để sống khổ sở, hay là theo ý ba của anh để cuộc sống sau này không phải vất vả.

- Cho nên cô chọn lựa, chọn lựa sự thất hứa với tôi, để ba tôi giúp đỡ gia đình cô. Rồi sau đó cô bám vào Minh Nhật, định lợi dụng cậu ta để kiếm thêm lợi ích có đúng không?

- Anh nói vậy là có ý gì?

- Ý gì...haiz...dù cô không đến chỗ hẹn. Tôi bị gia đình bắt về, vẫn một lòng lo lắng cô xảy ra chuyện, bất chấp giữa đường xe lớn, tông cửa xe bỏ trốn chạy đến tìm cô. Tôi là một thằng ngốc, liều mạng mà chạy đi tìm cô, cuối cùng thì sao. Chỉ nhìn thấy cô dùng bộ dạng đáng thương ôm Minh Nhật cầu xin – Một giọt nước mắt của Lâm Phong rơi xuống, mắt cậu đỏ hoe, giọng khàn đặc lại, lòng đau nhói, dù muốn kìm chế vẫn không giữ được nước mắt đau đớn. Tâm trạng của cậu khiến cho người nhìn vào cảm thấy đau cùng nỗi đau mà cậu chịu đựng. Đến Bảo Trâm đang bực tức cậu cũng ngây người không thốt nên lời được.

Lâm Phong nhìn Ngân Hằng đầy ý mỉa mai hỏi:

- Sao hả, cô đã thu được gì từ ba tôi để chia tay với Minh Nhật rồi chạy theo anh chàng tổng giám đốc kia.

Ngân Hằng không ngờ giây phút cô đau khổ tuyệt vọng, tưởng rằng mình bị vứt bỏ, ôm lấy Minh Nhật khóc dưới cơn mưa. Cứ tưởng rằng giây phút đó, cô là người đau khổ nhất thế gian. Nhưng hóa ra Lâm Phong còn đau khổ hơn cô gấp bội. Cô chỉ đau khổ với cảm giác bị vứt bỏ, nhưng Lâm Phong thì khác, cậu mang theo cảm giác bị lừa dối, bị bán rẻ lẫn phản bội. Nỗi đau của Lâm Phong càng gấp cô bội phần, nhìn người mình yêu trong vòng tay người khác, cảm giác này chua chát và cay đắng biết bao nhiêu.

Nút thắt trong lòng cô đã được giải rồi, nhưng nút thắt trong lòng Lâm Phong vẫn chưa được giải. Mà nút thắt này càng ngày càng lớn hơn. Nhưng giờ đây, cô lại không thể giải nút thắt này ra, chỉ có thể chấp nhận nhìn nó ngày càng lớn, chấp nhận đón nhận những oán hận của Lâm Phong. Cho nên cô nhìn Lâm Phong, cố giữ bình tĩnh đáp:

- Đúng vậy. Tôi đã nhận thêm một số tiền nữa để rời xa Minh Nhật, dù sao số tiền đó đối với nhà các người cũng không đáng bao nhiêu mà, đúng không?

- Cô đúng là quá vô sỉ.

- Thật tiếc cho anh, đến bây giờ mới nhận ra điều này – Cô khẽ cười, ánh mắt đầy trêu chọc khiến Lâm Phong tức giận vô cùng, cậu nhướn mày nhìn cô, trong mắt chứa đầy sự thất vọng tột cùng, cuối cùng tức giận quay người bỏ đi.

Bảo Duy thấy Lâm Phong đi, cậu không biết có nên đi theo hay không. Còn đang lưỡng lự, cậu đã thấy Ngân Hằng ngồi sụp xuống đất, toàn thân cô không còn sức để đứng vững nữa rồi. Bảo Trâm hốt hoảng chạy lại lay Ngân Hằng, khó hiểu hỏi:

- Ngân Hằng, đã xảy ra chuyện gì vậy. Năm xưa hai người ...chuyện là như thế nào? Sao hai người nói chuyện mà mình hoàn toàn không hiểu gì hết.

Nước mắt Ngân Hằng rơi xuống càng khiến Bảo Trâm hoảng loạn hơn:

- Chuyện gì vậy, nói nghe đi.

Ngân Hằng đang ngồi tính toán lại chi phí đầu tư thì giám đốc Điền của cô đi vào và nói:

- Hôm nay con đi với chú đến gặp giám đốc bên đầu tư một chút.

Giám đốc cô vừa nói, Ngân Hằng hiểu ngay là phải đi đến gặp Lâm Phong, cô thở dài một cái rồi nói:

- Hôm nay con hơi khó ở một chút, chú tìm người khác đi được không ạ.

- Con ráng uống thuốc rồi chịu khó một chút đi. Bản thiết kế này chỉ có con với Ngọc Liên là hiểu rõ nhất, nhưng con bé ăn nói không rõ ràng, chú sợ là người ta lại hỏi nữa – Giám đốc Điền cũng rầu rĩ đáp. Ông vẫn ẩn tượng với buổi gặp mặt, Lâm Phong đã không ngừng hỏi Ngân Hằng vì bản thiết kế công trình một cách tỉ mỉ. Làm nghề như ông bao nhiêu năm rồi mà chưa từng thấy có người khó tính đến như thế, hỏi từng chi tiết nhỏ mà bình thường ít ai để ý đến. Cũng may hôm đó, Ngân Hằng có đi cùng, nếu không người trả lời phải là ông. Quả thật lúc đó không trả lời được thì dù trúng thầu cũng có nguy cơ bị từ chối.

Ngân Hằng cũng hiểu được ý nghĩ của giám đốc cô. Cô cũng không tiện từ chối nữa đành gật đầu. Giám đốc Điền thấy cô đồng ý thì vui mừng bảo:

- Con đi đi, nếu khi về thấy khó chịu thì ngày mai cứ nghỉ một ngày cho khỏe.

- Con biết rồi, cảm ơn chú.

Giám đốc Điền đi rồi, những ngón tay đặt trên bàn của cô bỗng run run, cây viết trong tay cũng rơi phịch xuống bàn. Quả thật từ hôm ở bệnh viện, nhìn thấy ánh mắt đau lòng, cùng giọt nước mắt rơi ra của Lâm Phong, cô rất sợ phải đối mặt với cậu lần nữa. Bởi vì cô sợ, sợ rằng trái tim mình không cầm lòng được mà lao đến bên cậu, ôm chặt lấy cậu mà thổn thức.

Nhưng giờ đây, cô bắt buộc phải đối mặt một lần nữa, có lẽ về sau này, hai người còn phải thường xuyên gặp nhau cho đến khi công trình kết thúc.

Ngân Hằng thở dài lần nữa, tự cổ vũ mình phải mạnh mẽ lên, cô không thể để Lâm Phong biết được sự việc năm xưa. Nếu không, với tính tình này, Lâm Phong nhất định sẽ không chịu buông tay. Điều khiến tim cô quàng thắt nhất chính là cô biết Lâm Phong không hề thay đổi, tình cảm của cậu không hề thay đổi. Cô cũng muốn nói với Lâm Phong, cô cũng chưa từng quên thời khắc hai người bên nhau.

Ngân Hằng đang ngồi tính toán lại chi phí đầu tư thì giám đốc Điền của cô đi vào và nói:

- Hôm nay con đi với chú đến gặp giám đốc bên đầu tư một chút.

Giám đốc cô vừa nói, Ngân Hằng hiểu ngay là phải đi đến gặp Lâm Phong, cô thở dài một cái rồi nói:

- Hôm nay con hơi khó ở một chút, chú tìm người khác đi được không ạ.

- Con ráng uống thuốc rồi chịu khó một chút đi. Bản thiết kế này chỉ có con với Ngọc Liên là hiểu rõ nhất, nhưng con bé ăn nói không rõ ràng, chú sợ là người ta lại hỏi nữa – Giám đốc Điền cũng rầu rĩ đáp. Ông vẫn ẩn tượng với buổi gặp mặt, Lâm Phong đã không ngừng hỏi Ngân Hằng vì bản thiết kế công trình một cách tỉ mỉ. Làm nghề như ông bao nhiêu năm rồi mà chưa từng thấy có người khó tính đến như thế, hỏi từng chi tiết nhỏ mà bình thường ít ai để ý đến. Cũng may hôm đó, Ngân Hằng có đi cùng, nếu không người trả lời phải là ông. Quả thật lúc đó không trả lời được thì dù trúng thầu cũng có nguy cơ bị từ chối.

Ngân Hằng cũng hiểu được ý nghĩ của giám đốc cô. Cô cũng không tiện từ chối nữa đành gật đầu. Giám đốc Điền thấy cô đồng ý thì vui mừng bảo:

- Con đi đi, nếu khi về thấy khó chịu thì ngày mai cứ nghỉ một ngày cho khỏe.

- Con biết rồi, cảm ơn chú.

Giám đốc Điền đi rồi, những ngón tay đặt trên bàn của cô bỗng run run, cây viết trong tay cũng rơi phịch xuống bàn. Quả thật từ hôm ở bệnh viện, nhìn thấy ánh mắt đau lòng, cùng giọt nước mắt rơi ra của Lâm Phong, cô rất sợ phải đối mặt với cậu lần nữa. Bởi vì cô sợ, sợ rằng trái tim mình không cầm lòng được mà lao đến bên cậu, ôm chặt lấy cậu mà thổn thức.

Nhưng giờ đây, cô bắt buộc phải đối mặt một lần nữa, có lẽ về sau này, hai người còn phải thường xuyên gặp nhau cho đến khi công trình kết thúc.

Ngân Hằng thở dài lần nữa, tự cổ vũ mình phải mạnh mẽ lên, cô không thể để Lâm Phong biết được sự việc năm xưa. Nếu không, với tính tình này, Lâm Phong nhất định sẽ không chịu buông tay. Điều khiến tim cô quàng thắt nhất chính là cô biết Lâm Phong không hề thay đổi, tình cảm của cậu không hề thay đổi. Cô cũng muốn nói với Lâm Phong, cô cũng chưa từng quên thời khắc hai người bên nhau.

Cuộc hẹn diễn ra ở phòng họp của công ty Lâm Phong, đây là một nơi có kiến trúc xa hoa sang trọng vô cùng, ánh mặt trời phản xạ lên các tấm kính của phòng họp, tỏa ra một sức cuốn hút đầy mạnh mẽ. Ngân Hằng cùng giám đốc Điền ngồi xuống bộ sofa đắt tiền gần cửa sổ phòng họp, cô thư ký đã nhiệt tình tự mình pha cà phê mang lên cho hai người bọn họ rồi. Sau đó nhìn họ nhả nhặn nói:

- Chú và em chờ một lát, giám đốc đang bận một cuộc họp.
- Cám ơn, làm phiền chị rồi – Ngân Hằng bèn đáp lời.
- Không có chi, hai vị cảm phiền ngồi đợi, tôi đi làm việc – Cô thư ký nói rồi nhanh chóng rời đi.

Đợi cô thư ký rời đi, giám đốc Điền mới nhìn cô nói nhỏ:

- Họ hẹn chúng ta rồi mà giờ chắc bọn họ đột xuất, chúng ta chịu khó chờ một chút đi.

Ngân Hằng không nói gì chỉ im lặng gật đầu. Sau đó cô đứng dậy, bước đến những tấm kính kia nhìn ra bên ngoài. Ngoài cửa sổ, nắng chói chang khiến người ta cảm thấy nóng bức vô cùng, nhưng trong phòng lại chẳng có một chút khó chịu nào. Bên dưới thành phố, xe cộ qua lại đông đúc vô cùng.

Hai người họ ngồi chờ đến khi cơn nắng bên ngoài đã cao đến đỉnh điểm, dòng xe cộ cũng đã giảm bớt giữa trưa nắng gắt gao như thế, mà vẫn chưa thấy Lâm Phong xuất hiện.

Ngân Hằng nhìn đồng hồ có vẻ mất kiên nhẫn, giám đốc Điền là người có kinh nghiệm, trong làm ăn phải có sự chấp nhận van cầu, cho nên đối với sự chờ đợi thế này ông chẳng hề có chút ý kiến. Ngân Hằng nhìn ra bên ngoài, không có lấy một bóng người, cả cô nữ thư ký kia, sau khi bê vào cho họ một bình thủy tinh nước là biến dạng luôn. Có lẽ giờ này cả công ty đều đi ăn trưa cả rồi.

- Chú, chúng ta đi thôi – Ngân Hằng nhìn giám đốc Điền giục – Giờ này chắc cũng chẳng bàn bạc được gì đâu ạ. Có gì thì đầu giờ chúng ta quay lại.
- Không được đâu, nếu chúng ta bỏ đi, giám đốc Phong đi ra không thấy thì sao? Đầu giờ trưa, không biết giám đốc Phong còn ở công ty hay không nữa. Chỉ bàn bạc một chút thôi, chúng ta kiên nhẫn chờ đi.

Giám đốc Điền đã nói như thế, Ngân Hằng cũng miễn cưỡng ngồi chờ.

Ngồi một lát, cô nhìn đồng hồ rồi thở dài bảo:

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 68

68. Chương 68

- Chú, xem chừng họ không có thành ý nói chuyện với chúng ta đâu – Ngân Hằng âm thầm thở dài, cô cho rằng Lâm Phong là cố tình làm như thế vì cô.
- Tôi có thành ý hay không, không phải do người khác nhận định đâu. Về phần người tự ý bình phẩm sau lưng người khác, tôi nghĩ cũng chẳng có thành ý là bao – Giọng Lâm Phong vang lên sau lưng Ngân Hằng, khiến cô giật mình quay đầu nhìn lại.

Lâm Phong mặc bộ đồ vest màu xém chuột, với thân hình cao lớn, gương mặt sắc cạnh đầy thu hút. Tim tim Ngân Hằng đánh thịch một cái đau đớn khi bắt gặp ánh mắt khinh bỉ lướt qua mình.

Giám đốc Điền liền đứng dậy cười cười đáp:

- Cô bé này không có ý gì đâu. Giám đốc Phong, cậu đừng giận.

- Mời ngồi – Lâm Phong đi đến ghế nhẹ nhàng ngồi xuống rồi hướng mắt hai người khẽ nói.

Giám đốc Điền vì sợ câu nói khi này của Ngân Hằng làm phật lòng Lâm Phong, nên bèn giả vờ nói:

- Cậu Phong còn trẻ mà đã được làm giám đốc rồi, thật là đáng khâm phục.

- Cứ nói thẳng ra là tôi dựa thế gia đình sẽ hay hơn – Lâm Phong nhếch môi nụ cười chẳng mấy vui vẻ khiến giám đốc Điền đóng băng luôn.

Ngân Hằng thấy vậy bèn lên tiếng khéo léo :

- Đúng là gia đình giám đốc phong rất bề thế, chức vụ giám đốc cũng dễ dàng nắm trong lòng bàn tay. Nhưng ai cũng biết, giám đốc Phong đối với công trình này có sự tìm hiểu kỹ lưỡng và dốc hết công sức, không thể không khâm phục được.

- Đúng, đúng...chính là như vậy – Giám đốc Điền vui mừng hơn bắt được vàng liền gật đầu lia lịa đồng ý với lời Ngân Hằng nói.

Lâm Phong không nói gì chỉ lừ mắt nhìn Ngân Hằng một cái rồi cười giả lã với giám đốc Điền:

- Trưởng phòng của công ty các vị rất biết nói chuyện, hèn gì bao nhiêu người đều bị mê hoặc. Có một cấp dưới như vậy hèn chi công ty các vị thành công đến thế.

Giám đốc Điền không hề nhận ra hàm ý mỉa mai của Lâm Phong, cô gật đầu nói:

- Cậu nói đúng, Ngân Hằng được xem như vật quý của công ty tôi, là một kiến trúc sư có tài, thiết kế của cô ấy rất được ưa chuộng.

- Vậy sao – Lâm Phong thông thả nháp một ngụm cà phê nheo mắt trả lời – Vậy thì hôm nào nhờ kiến trúc sư của các vị thiết kế giúp tôi một ăn nhà mới được.

- Nếu cậu có nhã hứng, chúng tôi lập tức thiết kế cho cậu những căn nhà độc đáo và đầy đủ tiện nghi.

- Không cần đâu, chỉ là một căn nhà bình thường thôi. Căn nhà này là lúc trước tôi và người bạn gái hứa hẹn với nhau cùng xây nên. Trong sân nhà sẽ tạo một khu vườn nhỏ, trồng rau sạch, trồng hoa để mỗi buổi chiều có thể ngồi bên cạnh nhau nhìn ngắm trong hạnh phúc.

Từng lời nói và ánh mắt của Lâm Phong như đâm thẳng vào tim của cô đau nhói. Cô vội vàng nói:

- Tôi nghĩ chúng ta nên bàn công việc cho nhanh đi, cũng đã quá trưa rồi, giám đốc Lâm vẫn chưa ăn gì đúng không?

- Thật ra hôm nay cũng không có gì để bàn hết, chỉ là tôi muốn được trực tiếp tham quan chỗ công trình mà thôi – Lâm Phong giương mắt nhìn Ngân Hằng đáp – Thôi thì hôm nay tôi mời các vị dùng cơm, sau đó chúng ta cùng đến công trình xem xét.

Giám đốc Điền là người từng trải, chỉ cần liếc sơ qua ánh mắt của Lâm Phong và Ngân Hằng, ông cũng có thể đoán ra hai người này có mối quan hệ nào đó với nhau. Cho nên ông ta khéo léo từ chối.

- Được rồi, tôi nghĩ việc giải thích Ngân Hằng rành hơn tôi, chỉ cần Ngân Hằng đi cùng giám đốc Phong là được rồi, tôi trở lại công ty làm tiếp công việc dở dang của mình.

Nói xong ông ta cáo từ ra về, Lâm Phong và Ngân Hằng đành cùng nhau đi ăn cơm rồi đến công trình.

Bữa ăn của hai người rất kiên cường, không ai nói với ai câu nào. Ngân Hằng đã ăn ít, Lâm Phong còn ăn ít hơn cô, cuối cùng cả hai đi ra xe đến công trình. Nhưng chỉ chạy được một đoạn, Lâm Phong bỗng dừng xe lại nói với Ngân Hằng:

- Bây giờ tôi hết hứng thú đi đến đó rồi, cô tự xuống xe về nhà đi.

Ngân Hằng ngẩng người nhìn Lâm Phong, sắc mặt cậu không đổi, cứ nhìn về phía trước khiến cô tưởng anh đang nhìn người yêu của mình.

- Xuống xe – thấy Ngân Hằng chần chừ, Lâm Phong liền hét lên xua đuổi.

Ngân hằng tức giận bước xuống xe, cô may mắn đón ngay được chiếc taxi đang chờ đến, nhanh chóng lên xe chạy đi. Lâm Phong thấy Ngân hằng đi rồi bèn nằm gục trên vô lăng, mồ hôi bắt đầu túa ra, cậu bỗng ho sặc sụa, cảm giác đau đớn ập đến toàn thân. Cậu vội vã lục tìm thuốc, nhưng dường như cậu đã để rơi nơi nào rồi, chỉ còn lại chiếc lọ rỗng không.

Đang đau đớn, cậu nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó Ngân hằng mở cửa bước vào nhìn Lâm Phong hốt hoảng kêu lên:

- Anh sao vậy.

Lâm Phong gập người xuống, tay vòng bên bụng, môi tái nhợt lác đầu. Ngân Hằng lo lắng, đang định đưa tay bấm số điện thoại gọi cấp cứu thì Lâm Phong đã lên tiếng:

- Đừng gọi.

- Nhưng anh bị làm sao – Cô khẽ lay tay Lâm Phong, rồi chợt nhìn thấy lọ thuốc trên tay Lâm Phong cô kinh hoàng nhớ lại lời bác sĩ năm xưa sau khi phẫu thuật cho Lâm Phong xong nói:

- Dù phẫu thuật có thành công, nhưng cậu ấy vẫn phải luôn uống thuốc đều đặn để phòng ngừa các loại bệnh khác.

Tiếng rên khẽ vì đau đớn của Lâm Phong làm Ngân Hằng sợ hãi, cô run rẩy nói:

- Làm sao đây? Không được thuốc hết rồi, em phải đưa anh đến bệnh viện mua thuốc.

Lâm Phong dấu hết mọi người trong nhà về bệnh tình của mình, ai cũng nghĩ cậu đã khỏe hẳn rồi. Cho nên cậu ngần ngại không cho Ngân hằng gọi điện. Ngân Hằng thở dài lấy khăn lau cho Lâm Phong, động tác dịu dàng vô cùng, khiến Lâm Phong xúc động, nhất thời không kiềm lòng được mà giang tay ôm lấy cô, đầu cậu gục trên vai cô nói nhỏ vài câu:

- Một chút thôi, chỉ một chút thôi

Cảm giác hai cơ thể chạm vào nhau thổi bùng lên cảm xúc che dấu bao lâu nay của Ngân Hằng, nhưng cô chỉ có thể cắn chặt răng để kiềm chế, nuốt đau khổ vào trong tim mình. Cô để mặc cho Lâm Phong ôm chặt lấy cơ thể mình, chỉ có thể lần lượt cảm nhận hơi ấm, tiếng tim đập, cùng hơi thở có chút dồn dập mang theo đau đớn của Lâm Phong.

Lát sau cô nghe hơi thở Lâm Phong đã dịu lại, cảm giác cơn đau trong cơ thể cậu đã giảm, cô đẩy Lâm Phong ra đặt người cậu dựa vào ghế, mắt cậu nhắm chặt, cô thấy sắc mặt của Lâm Phong đã trở nên nhợt nhạt, môi cũng trắng bệch, nhưng sắc mặt có phần tốt hơn lúc này.

- Để tôi đưa anh về – Cô lưỡng lự một chút rồi lên tiếng.

Lâm Phong không nói, cậu lặng lẽ tháo sợi dây an toàn ra, Ngân Hằng thấy vậy bèn mở cửa đi ra ngoài nhường ghế lái phụ lại cho Lâm Phong. Khi Lâm Phong đã sang ghế lái phụ, cô bèn ngồi vào ghế lái rồi lái xe đi. Xe chạy rồi dừng lại trước nhà của Lâm Phong, con đường này vô cùng quen thuộc với cô, cả căn nhà cũng chẳng thay đổi bao nhiêu, có chăng chỉ là những cây kiểng trưng bày trong sân mà thôi.

Cô quay sang nhìn Lâm Phong, cậu vẫn đang dựa vào thành ghế nhắm mắt. Ngân Hằng định đưa tay lay cậu dậy thì chuông điện thoại reo lên. Cô nhìn màn hình điện thoại lé sáng hiện lên hai chữ Hạ Huyền thì đưa tay lay Lâm Phong dậy:

- Phong, tới nhà rồi. Anh có điện thoại.

Nhưng Lâm Phong vẫn nhắm mắt không hề nhúc nhích. Ngân Hằng cắn môi, Lâm Phong không tỉnh lại, cô cũng không dám gọi cửa nhà Lâm Phong, cô sợ chẳng may gặp mất ba mẹ cậu thì thật khó xử. Cho nên quyết định nhận cú điện thoại đó của Hạ Huyền, muốn thông báo cho cô ấy tình hình hiện tại của Lâm Phong. Để cô ấy thông báo lại với người nhà của cậu, chứ cô không đành lòng bỏ mặc Lâm Phong thế này.

- Phong! Em đang đến nhà anh. Anh đang ở đâu.

- Xin lỗi, giám đốc Phong anh ấy.... – Ngân Hằng cố hạ giọng để Hạ Huyền không nhận ra giọng cô .

- Cô là ai? – Chưa kịp để Ngân Hằng nói hết câu, Hạ Huyền đã lớn tiếng chất vấn.

- Xin cô đừng hiểu lầm. Tôi chỉ là người bên công ty nhận thầu công trình xây dựng bệnh viện Nhân Ái Tĩnh Phong. Hôm nay tôi và giám đốc Phong cùng đi khảo sát công trình. Nhưng giám đốc Phong bị đau, cho nên tôi đưa anh ấy về trước cửa nhà anh ấy. Cô hãy gọi người nhà anh ấy....

Ngân Hằng còn chưa nói xong thì điện thoại của Lâm Phong đã bị giật lấy, chiếc điện thoại nhanh chóng bị quăng mạnh về ghế phía sau khiến Ngân Hằng sửng sốt. Cô quay đầu nhìn Lâm Phong, ánh mắt kinh ngạc kêu khẽ:

- Anh

Ánh mắt Lâm Phong nhìn cô chứa đầy sự bị thương. Cậu ghèn rằng nhìn cô hỏi:

- Quan hệ của chúng ta thật sự không có gì để người ta hiểu lầm sao? Tệ đến mức em không muốn người khác biết à.

Ngân Hằng bị Lâm Phong hỏi, cô không biết trả lời thế nào, chỉ lo lắng bệnh của Lâm Phong.

- Anh đừng nói nữa, hãy giữ gìn sức khỏe. Em về đây.

Nói rồi cô đẩy cửa định bước ra nhưng tay cô đã bị người ta kéo lại rồi thân hình cô bị cố định trên ghế. Tiếp theo đó cả người cô bị đè chặt trên ghế, môi cô bị một nụ hôn cưỡng bức.

Cảm giác nóng ấm từ nụ hôn khiến tim Ngân Hằng trở nên hoảng loạn, hơi thở nhất thời bị ngừng lại. Cả người cứng đờ để mặc nụ hôn của Lâm Phong từng chút từng chút chiếm đoạt môi cô.

Đó là cảm giác dồn nén bùng cháy sau bao nhiêu năm yêu hận trong lòng, Lâm Phong dường như muốn chiếm lấy hết những thứ vốn thuộc về mình của 7 năm trước. Cậu điên cuồng mút lấy môi cô, gần như thô bạo, giống như là đang trừng phạt, trừng phạt cho tội bội bạc của cô.

Cảm giác đau nhói trên bờ môi khiến Ngân Hằng thức tỉnh, cô vội vàng đẩy Lâm Phong ra, tránh né nụ hôn của cậu. Nhưng cô càng phản kháng, càng khiến Lâm Phong điên cuồng hôn cô. Cậu đưa lưỡi vào bên trong cuồn quét hút cạn không khí bên trong khiến Ngân Hằng không sao chống đỡ nổi.

Cô đau khổ rơi nước mắt. Không phải là cảm giác đau do nụ hôn mang lại, mà là cảm giác đau ở trong tim. Lâm Phong đang khơi gợi tình yêu vẫn còn cháy âm ỉ trong cô, cô cũng muốn để nó bùng cháy lên bất chấp mọi hậu quả, bất chấp mọi tổn thương mình sẽ gây ra cho người khác.

Nhưng cô biết mọi chuyện là không thể, hoàn toàn không thể, cho nên bất lực cùng đau lòng khiến cô rơi nước mắt.

Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gương mặt cô rơi xuống khoe môi. Lâm Phong nuốt lấy vị đắng cay đó, lòng bất giác nhói đau, sau đó dừng lại.

Cậu nhìn sâu vào ánh mắt của Ngân Hằng, trong đó chứa đựng một nỗi buồn, cậu khẽ cười khinh bỉ bản thân mình. Đã biết cô vất bỏ mình như thế, mà vẫn nuôi tia hy vọng, cuối cùng thì sao, làm cô rơi nước mắt. Cậu cảm thấy bản thân mình quá ư hèn hạ, đi cưỡng ép người như thế.

- Ghê tởm đến như vậy sao?

Cậu trở lại ghế lái phụ của mình, nhắm mắt thở dài một hơi nói:

- Em đi đi, tôi không muốn gặp lại em nữa.

Ngân Hằng nhìn Lâm Phong, cô muốn nói không phải, không phải vì ghê tởm nụ hôn của cậu mà khóc, nhưng cuối cùng cô lại không thể mở lời. Muốn đưa tay ôm lấy cậu nhưng không dám.

Lặng lẽ mở cửa bước xuống xe, lòng đau như dao cắt từng đoạn ruột, cô chỉ quay đầu nói một câu:

- Anh hãy nhớ uống thuốc, giữ gìn sức khỏe của mình.

Nói xong cô đóng cửa từ từ rời đi.

Hạ Huyền đang chạy xe đến gần nhà Lâm Phong thì gọi điện cho cậu, không ngờ người khác nhận máy, lại là một cô gái. Đang nói chuyện giữa chừng thì điện thoại hình như bị quăng bỏ, khiến cô lo lắng không biết

xảy ra chuyện gì, bèn chạy nhanh đến nhà cậu. Xe vừa đến đã thấy xe Lâm Phong đậu trước nhà, sau đó cô nhìn thấy một bóng người bước xuống xe.

Hạ Huyền cảm thấy choáng váng, không ngờ điều cô lo sợ cũng đã đến, tay cô siết chặt nhìn theo bóng dáng rời đi của Ngân Hằng mà siết chặt.

Quang Khải vừa về đến công ty thì đi tìm Ngân Hằng, nghe nói cô cùng Lâm Phong đang đi cùng nhau, trong lòng bỗng nổi lên một cảm xúc khó chịu, anh ta lấy điện thoại gọi cho Ngân Hằng.

- Em đang ở đâu

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 69

69. Chương 69

Ngân Hằng vừa đón xe taxi định trở lại công ty tiếp tục công việc đang dở dang của mình. Cô ngồi trên xe mà thần thờ đầu đốn, có quá nhiều hiểu lầm, có quá nhiều oán hận. Chỉ có thể để mặc nó trôi qua mà thôi, dù có đau lòng thì sao, dù có luyến tiếc thì sao? Vẫn không lấy lại được những khoảng thời gian đã qua. Thời gian không chờ đợi ai, không vì ai mà dừng bước chân, không vì ai mà thay đổi. Cho nên một khi đã bỏ lỡ một điều gì đó, một khi đánh mất điều gì đó thì chỉ còn niềm ân hận và tiếc nuối mà thôi.

Lặng lẽ đau xót, lặng lẽ đem nỗi đau chôn giấu vào tim, lặng lẽ nói tiếng yêu trong tâm lặng. Ngân Hằng tự an ủi bản thân mình, tự mình lau nước mắt, nhưng vẫn không thể bình tâm lại sau nụ hôn của Lâm Phong.

- Con gái ơi. Điện thoại của con reo kìa – Chú tài xế taxi thấy điện thoại reo mà Ngân Hằng cứ mãi trầm tư không nghe thấy bèn lên tiếng nhắc nhở.

Ngân Hằng giật mình vội vàng lục túi tìm điện thoại, cô nhìn thấy tên Quang Khải, trong cổ họng bỗng nghẹn đắng. Cố gắng mãi để che giấu giọng nói đầy cảm xúc của mình. Cô bật máy lên nghe thì đã thấy giọng Quang Khải lạnh lùng hỏi, trong tim bỗng mơ hồ sợ hãi vội lên tiếng đáp:

- Em đang trên đường về công ty.

- Đừng về công ty nữa, đến nhà anh đi – Quang Khải ra lệnh rồi cúp máy.

Ngân Hằng vâng lời, nói địa chỉ nhà Quang Khải cho bác tài chở đến. Trong lòng cô có cảm giác sợ hãi, chất giọng của Quang Khải dường như có gì đó khác hẳn ngày thường.

Khi Ngân Hằng đến nơi, cô tự mở cửa vào bên trong nhà, Quang Khải đang ngồi một mình uống rượu, cảm giác của anh ta tỏa ra lúc này thật đáng sợ. Ở bên Quang Khải lâu rồi, cho nên Ngân Hằng hiểu chỉ những xảy ra chuyện gì đó thì tâm tình anh ta mới xấu như thế. Ngân Hằng nhẹ nhàng ngồi xuống nắm lấy tay Quang Khải hỏi:

- Xảy ra chuyện gì à?

- Không có gì đâu, chỉ là đột nhiên thấy không vui thôi – Quang Khải uống nốt phần rượu trong ly của mình rồi đặt xuống bàn quay sang nhìn Ngân Hằng. Đột nhiên anh ta nhíu mày một chút, nhìn cô chăm chú.

- Sao vậy? – Ngân Hằng không hiểu vì sao Quang Khải lại nhìn mình như thế, có chút lo lắng hỏi hồi hộp không yên.

Quang Khải không trả lời, chỉ tiến sát mặt anh ta về phía cô, ánh mắt anh ta nhìn cô một cách đắm đuối, giống như là muốn hôn cô, Ngân Hằng có chút bối rối không biết là có nên né tránh hay không? Người cô cứng lại, nhưng cuối cùng, cô chọn lựa ngồi yên, mặc Quang Khải muốn làm gì.

Quang Khải lại không đặt một nụ hôn nào lên môi cô, chỉ là khẽ khàng lấy tay quệt qua môi cô một chút. Tim Ngân Hằng bỗng đập mạnh lên, bất giác thở mạnh. Cô đã hiểu cái chau mày của Quang Khải là vì đâu rồi. Khi Lâm Phong cưỡng bạo hôn cô đã để lại dấu vết, môi cô có chút sưng lên thật rất dễ nhận thấy.

Ngân hằng cắn môi nhìn Quang Khải, lòng thấp thỏm, muốn mở miệng lại không thể. Quang Khải đã nhanh chóng hôn cô, cũng mạnh bạo và cưỡng ép y như Lâm Phong lúc này. Cảm giác đau đớn ập đến, nhưng Ngân Hằng biết mình không thể phản đối nụ hôn này, lần nữa chịu đựng, chờ đợi nó qua đi. Quang Khải hôn đến khi cảm thấy lưỡi mình chạm đến vị mặn và tanh thì hoảng hốt, anh mới biết do sự thô bạo của mình mà môi cô chảy máu. Ánh mắt đau buồn, hối hận buông Ngân hằng ra, ảo não nói:

- Xin lỗi. Anh cũng không biết mình đã làm sao nữa. Khi anh biết em đang ở riêng với cậu ta thì cảm giác rất khó chịu....anh đang ghen.

Ngân Hằng không ngờ Quang Khải lại nói ra những lời thế này. Cô đưa tay vết đi vết máu còn đọng trên khóe môi mình, sau đó nói:

- Xin lỗi anh. Em và anh ta thật sự đã không còn gì nữa đâu.

- Anh có thể tin em không? – Quang Khải nhìn sâu vào ánh mắt của Ngân Hằng, ánh mắt đầy mong chờ một câu hứa hẹn.

“Em đi đi, tôi không muốn gặp lại em nữa.” – Câu nói cuối cùng của Lâm Phong vang vọng trong tim cô, khiến tim cô nhói đau. Ngân Hằng nhìn Quang Khải khe gật đầu.

Ngày tháng cứ thế trôi qua lặng lẽ, Ngân hằng và Lâm Phong không còn gặp mặt nhau nữa. Cô ngày ngày đến chỗ công trường đang thi công hướng dẫn công nhân thực hiện cho tốt. Ngọc Liên cũng đi theo cô ra sức giúp đỡ.

Cô mặc một chiếc áo thun giản dị, quần jean nhẹ nhàng, đầu đội nón bảo hiểm màu vàng, tay cầm bản thiết kế, chỉ dẫn tỉ mỉ ọi người, dáng vẻ cô lúc làm việc thật đẹp. Mặc cho cái nắng bao quanh, cô vẫn cùng mấy anh em công nhân tiếp tục công việc.

- Giám đốc, chúng ta đi được chưa ạ – Người tài xế quay đầu lưỡng lự hỏi Lâm Phong. Ngày nào anh ta cũng chờ Lâm Phong đi ngang qua đây và lần nào cũng bị bắt dừng lại thật lâu như thế. Anh ta không hiểu vì sao giám đốc của mình lại không chịu bước vào trong xem xét mà chỉ ngồi đây quan sát thế này.

- Đi thôi – Lâm Phong ngã người vào thành ghế thúc giục. Sau đó cậu thở dài một cái, sau đó tự cười nhạo cho bản thân mình, đã nói không muốn gặp mặt cô nữa, vậy mà trái tim vẫn thôi thúc không ngừng, đến nỗi phải làm cái chuyện lén lút nhìn cô từ xa thế này.

Lâm Phong không hề biết, khi cậu đang nhìn về cô thì cũng có ánh mắt đầy tức giận như thế nhìn theo. Hạ Huyền cắn môi, gầm gừ:” Cứ chờ xem tôi sẽ để cô phải van xin tôi mà thôi.”

Công trình gần như đang trong giai đoạn hoàn thành phần móng thì Ngọc Liên hốt hải chạy vào kêu lên:

- Chị ơi chị, không xong rồi.

Ngày tháng cứ thế trôi qua lặng lẽ, Ngân hằng và Lâm Phong không còn gặp mặt nhau nữa. Cô ngày ngày đến chỗ công trường đang thi công hướng dẫn công nhân thực hiện cho tốt. Ngọc Liên cũng đi theo cô ra sức giúp đỡ.

Cô mặc một chiếc áo thun giản dị, quần jean nhẹ nhàng, đầu đội nón bảo hiểm màu vàng, tay cầm bản thiết kế, chỉ dẫn tỉ mỉ ọi người, dáng vẻ cô lúc làm việc thật đẹp. Mặc cho cái nắng bao quanh, cô vẫn cùng mấy anh em công nhân tiếp tục công việc.

- Giám đốc, chúng ta đi được chưa ạ – Người tài xế quay đầu lưỡng lự hỏi Lâm Phong. Ngày nào anh ta cũng chờ Lâm Phong đi ngang qua đây và lần nào cũng bị bắt dừng lại thật lâu như thế. Anh ta không hiểu vì sao giám đốc của mình lại không chịu bước vào trong xem xét mà chỉ ngồi đây quan sát thế này.

- Đi thôi – Lâm Phong ngã người vào thành ghế thúc giục. Sau đó cậu thở dài một cái, sau đó tự cười nhạo cho bản thân mình, đã nói không muốn gặp mặt cô nữa, vậy mà trái tim vẫn thôi thúc không ngừng, đến nỗi phải làm cái chuyện lén lút nhìn cô từ xa thế này.

Lâm Phong không hề biết, khi cậu đang nhìn về cô thì cũng có ánh mắt đầy tức giận như thế nhìn theo. Hạ Huyền cắn môi, gầm gừ:” Cứ chờ xem tôi sẽ để cô phải van xin tôi mà thôi.”

Công trình gần như đang trong giai đoạn hoàn thành phần móng thì Ngọc Liên hốt hải chạy vào kêu lên:

- Chị ơi chị, không xong rồi.

- Có chuyện gì vậy – Ngân Hằng nghiêm nghị điềm tĩnh hỏi.

- Bên cung cấp vật tư bỗng nhiên không chịu cung cấp cho chúng ta nữa – Ngọc Liên nuốt trọng nước bọt trả lời khó nhọc.

Ngân Hằng sững sốt tròn mắt nhìn Ngọc Liên kêu lên:

- Sao lại như vậy?

Sau đó cô lấy lại bình tĩnh nói:

- Để chị gọi điện hỏi xem thế nào đã.

Ngân Hằng nói xong lập tức cầm điện thoại gọi cho Ngân Quỳnh. Công ty cô kết hợp với bên Ngân Quỳnh vì tin tưởng nên đã giao bên Ngân Quỳnh toàn quyền phụ trách khâu thu mua vật tư xây dựng. Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngân Quỳnh vừa bóc máy thì Ngân Hằng đã nghe tiếng nức nở:

- Chị, em xin lỗi chị.

- Đã xảy ra chuyện gì rồi? – Ngân Hằng bất giác lo lắng không yên hỏi.

- Chị là em quá ngu ngốc, em quá tin tưởng vào bạn ấy. Không ngờ bạn ấy lại lừa em như thế – Ngân Quỳnh meo meo tự trách mình rồi khóc.

- Là ai đã lừa em?

- Là Hạ Huyền, cô ấy....- Ngân Quỳnh nói không nên lời – ...em cứ tưởng cô ấy ghét chị giành Lâm Phong nên mới như thế thôi, chứ em không ngờ ngay cả em mà cô ấy cũng hại như thế.

Ngân Hằng khẽ nhắm mắt thở dài, tay siết chặt chiếc điện thoại kiềm chế cơn tức giận. Dù Ngân Quỳnh không kể rõ ràng, cô cũng đã hiểu rồi. Hóa ra bên bán vật liệu cho bên cô lại là nhà của Hạ Huyền.

- Vẫn chưa ký hợp đồng sao? – Ngân Hằng cuối cùng hỏi rõ.

- Cô ấy bảo, là chỗ bạn bè thân cho nên chưa làm hợp đồng ngay, vì ít hôm nữa vật liệu xây dựng sẽ giảm, khi đó hãy làm hợp đồng luôn. Em ngu ngốc quá, thấy lợi trước mắt nên bị người ta lừa gạt mà không hay.

- Được rồi, em mau chóng tìm nơi cung cấp khác đi – Ngân Hằng cảm thấy đau đầu nói.

- Chị ơi, em vừa phát hiện, số vật liệu cô ấy cung cấp cho chúng ta trước đây đều có vấn đề – Ngân Quỳnh có chút sợ hãi nói tiếp.

- Cái gì – Ngân Hằng kinh hoàng đến độ đứng bật dậy khiến Ngọc Liên cũng giật mình theo – Tại sao em không chịu kiểm tra kỹ trước khi nhập chứ.

- Em, trước nay đều là mẹ em cho người kiểm tra, em chỉ lả mới thay mẹ làm chuyện này cho nên....

Ngân Hằng thả phịch người mình xuống ghế, bây giờ cô phải làm sao đây. Sai lầm lần này cô cũng chịu một phần trách nhiệm, là cô quá bất cẩn không chịu kiểm tra kỹ. Bây giờ đã xây dựng một thời gian rồi, nền móng đã xong, nếu phải làm lại sẽ rất mất thời gian mà trên hợp đồng không cho phép kéo dài.

Mà nếu như không hoàn thành đúng thì chắc chắn sẽ phải bồi thường. Ngân Hằng hít thở thật sâu rồi nói với Ngân Quỳnh.

- Vậy em có làm hợp đồng mua bán số vật tư ban đầu hay không?

- Em có làm, nhưng không ngờ nó lại là vật tư có vấn đề.

Ngân Hằng thật sự buông xuôi, đến giờ phút này, coi như mất tất cả rồi. Số vật tư đã dùng gần hết, bây giờ không thể phát đơn kiện với lý do phát hiện có vấn đề được. Cô không còn lời nào nữa đành một mội gác máy.

- Chị, giờ phải làm sao đây chị? – Ngọc Liên lo lắng hỏi.

- Bên giám đốc đã biết chưa?

- Em chưa thông báo, nhưng e là sẽ có người khác báo lại – Ngọc Liên cắn môi trả lời.

Sự việc lần này, bên cô có quyền khởi kiện bên cung cấp vật tư cho họ, nhưng không phải bên công ty của Hạ Huyền mà là bên công ty của Ngân Quỳnh. Nếu như không đền nổi, việc ngồi tù là hiển nhiên, giống như sự cố của ba cô năm xưa.

- Được rồi, em cứ lo làm việc của mình đi, mau tìm cho chị nhà cung cấp vật tư mới, gấp rút làm hợp đồng và đốc thúc họ chuyển hàng đến. Chúng ta cần phải làm lại từ đầu.

- Em biết rồi, em đi làm ngay – Ngọc Liên lập tức khấn trương đáp.

Ngọc Liên đi rồi, Ngọc Loan ngồi cắn răng suy nghĩ, cô đang tìm cách để ngăn chặn thiệt hại gây ra.

Bọn họ tìm cách liên lạc với các chủ đầu tư vật liệu khác, nhưng số lượng quá lớn, thời gian lại gấp như thế thì hầu như các công ty đều từ chối. Ngân Hằng còn đang chưa biết phải giải quyết bằng cách nào, bởi áp lực từ cấp trên sau khi nghe tin vô cùng lớn thì Hạ Huyền đã chủ động gọi điện thoại cho cô.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 70

70. Chương 70

Ngân Hằng vừa bóc mỳ thì Hạ Huyền đã lên tiếng chào hỏi trước, giọng cô ta có chút đắc ý, dù không giáp mặt, nhưng Ngân Hằng có thể hình dung ra vẻ mặt của cô ta lúc này.

- Lâu quá không gặp.

- Chỉ e là lâu với tôi thôi chứ không phải với cô – Ngân Hằng cười nhạt tạo thành tiếng để cho Hạ Huyền nghe – Đừng nên tỏ vẻ đạo đức giả như thế.

- Cô...- Hạ Huyền có chút tức giận nhưng sau đó cô ta nhún xuống, cao giọng nói – Chắc là cô hiểu lí do tôi gọi điện cho cô chứ?

- Tôi hiểu, và tôi biết, cô đang làm chuyện thừa thãi rồi. Cô theo dõi tôi lâu như vậy, chẳng lẽ không biết tôi đã có chồng chưa cưới à.

- Lời cô nói là thực? – Hạ Huyền nghi ngờ hỏi lại.

- Không tin cô có thể điều tra – Ngân Hằng lạnh lùng bảo.

- Được tôi tin cô.

- Vậy khi nào cô giao hàng cho bên tôi? Còn nữa, tổn thất của chúng tôi vừa rồi, cô định thế nào? – Ngân Hằng nghiêm giọng hỏi.

- Yên tâm đi. Chỉ có phần bề mặt là có vấn đề thôi, phần nền móng đều là vật tư chất lượng cả. Chỉ cần phá bỏ lớp mặt đi là có thể tiếp tục rồi.

- Xem ra cô tính toán kỹ để đối phó với tôi rồi – Ngân Hằng hừ mũi nói.

- Đúng vậy, đây chỉ là đòn cảnh cáo thôi. Lần sau, tôi sẽ không cho cô thêm cơ hội đâu.

- Vậy thì tốt nhất cô đừng nên giở trò mèo này nữa, nếu không tôi nhất quyết giữ cho được thứ cô muốn. Và tốt nhất đừng lợi dụng Ngân Quỳnh nữa, cô không xứng làm bạn với con bé.

- Cô...- Hạ Huyền tức giận, nhưng chẳng thể nói gì đành cúp máy.

Ngân Hằng ngồi xuống ghế thở dài, cô lúc này mới phát giác Quang Khải đã đứng trước cửa phòng làm việc của cô từ bao giờ. Quang Khải thấy cô nói xong thì tiến lại, giọng anh quan tâm hỏi:

- Giải quyết xong rồi à.

Ngân Hằng bèn gạt đầu. Quang Khải nhìn cô cười cười, rồi tiến lại sau lưng cô hỏi:

- Theo như em nói, anh đoán chồng chưa cưới của em là anh có phải không?

- Chỉ là đẩy sớm hơn một chút mà thôi.

- Vậy bây giờ anh có thể công bố ra bên ngoài hay không? – Quang Khải nghi hoặc nhìn cô hỏi.

- Được – Ngân hằng không chần chừ đáp, dù sao, cô cũng không muốn làm Quang Khải buồn nữa rồi.

- Em có biết điều này có nghĩa là gì không? Là từ nay em sẽ là người của anh, em tuyệt đối sẽ không để em rời xa anh đâu.

- Em biết – Ngân hằng cup mắt gạt đầu, cô không muốn Quang Khải nhìn thấy ánh mắt đau buồn của cô.

Mấy ngày sau, tin tức đính hôn của Ngân hằng và Quang Khải đã được mấy tờ báo đăng tải.

Bảo Trâm hay tin, cô chạy đến gặp Ngân Hằng vừa thương vừa giận nói:

- Chẳng lẽ Hằng thật sự muốn lấy Quang Khải hay sao?

- Chẳng phải trước đây Trâm vẫn bảo, mình tốt nhất nên lấy anh ấy hay sao – Ngân hằng cười cười nói.

- Trước đây là trước đây, nhưng bây giờ đã khác rồi, bây giờ Lâm Phong đã trở về rồi.

- Về rồi thì sao? Chẳng có gì thay đổi được hết. Mình và anh ấy đã là chuyện dĩ vãng rồi – Ngân hằng dù đau lòng vẫn cương quyết nói.

- Nếu là dĩ vãng thì hãy quăng bỏ sợi dây truyền này đi, giữ lại làm gì – Bảo Trâm tức giận nắm lấy sợi dây truyền trên cổ áo cô, vẫn luôn được cô giấu kín vào trong cổ áo. Bảo Trâm định giật mạnh sợi dây truyền ra, sợi dây vốn mỏng nên chỉ cần dùng lực sẽ dễ dàng đứt ra.

- Đừng mà – Ngân Hằng vội vã hét lên chụp lấy tay Bảo Trâm giữ chặt.

Bảo Trâm thấy buồn cho cô vô cùng, liền vòng tay ôm lấy Ngân Hằng, Ngân Hằng liền bật khóc trong lòng Bảo Trâm.

- Mình có thể làm gì hơn đây. Mình không biết, mình không biết phải làm sao. Mình mắc nợ quá nhiều, nợ tình cảm của hai người đàn ông này. Nhưng mình chỉ có thể trả một người mà thôi. Dù bây giờ mình rời xa Quang Khải thì sao chứ. Mình và Lâm Phong vẫn sẽ như lúc trước bị người ta ra sức ngăn cách mà thôi. Trâm bảo mình phải làm sao đây, chẳng lẽ lại cứ phải khổ thêm lần nữa hay sao.

Bảo Trâm nghẹn lời không thể nói được. Nhưng ngày tháng khổ sở đó, chỉ nghĩ đến thôi đã kinh hoàng. Bán tóc, bán máu, bán thân thể, những gì có thể, những gì thuộc về cô, cô đều đem bán để đổi lấy cuộc sống cho hai chị em. Sự khổ sở đó, có mấy người hiểu và đồng cảm được. Cũng may khi ấy gặp được Quang Khải.

Nếu bây giờ từ bỏ Quang Khải, nếu lại gặp phải nỗi khổ như thế, Ngân Hằng liệu có còn đủ sức vượt qua nữa hay không? Tim tan nát một lần rồi, trái tim vẫn chưa lành lặn, làm sao chịu thêm nỗi một nhát dao.

Bao Trâm chưa xót cho số phận của Ngân Hằng, cô bật khóc theo, thậm chí oán trách ông trời, vì sao lại độc ác với Ngân Hằng như thế. Vì sao lại tạo ra oan nghiệt này rồi trút lên đôi vai gầy nhỏ bé của Ngân Hằng như thế.

Nhìn thấy Ngân Hằng buông xuôi chấp nhận đầu hàng số phận như thế, Bảo Trâm cảm thấy đau dùm cho cô, rõ ràng trái tim vẫn chỉ hướng đến một người, nhưng lại không dám bước đi cùng người đó. Chẳng thà là ông trời cứ để họ hiểu lầm nhau như thế, mang nỗi oán hận nhau để tìm quên, đằng này lại phơi bày sự thật ra, chẳng khác nào lần nữa khuấy đảo trái tim Ngân Hằng lần nữa. Tiếp tục để cô mang thêm một nỗi đau khổ tội cùng như thế.

Tại một quán nước, tất cả bạn bè đều tập trung lại, gương mặt ai cũng cực kỳ bàng hoàng khi biết được sự thật năm xưa.

- Con nhỏ đáng ghét kia, biết vậy hồi trước, mình đã cào rách mặt nhỏ cho rồi. Mặt đẹp tâm ác, cào rách mặt đi ặt xấu tâm tốt – Hà Nhi phần nộ nói.
- Trước đây mình đã trách oan Lâm Phong rồi – Xuân Phượng thở dài, lau nước mắt.
- Thật sự nếu như lúc đó Lâm Phong không đến tìm Bảo Duy, không gặp mặt mình và Ngân Hằng, mình cũng không tức giận đến nổi mắng cậu ấy ép buộc Ngân Hằng phải nói ra sự thật này – Bảo Trâm cũng thở dài.
- Lỗi là ở mình và Bảo Duy. Nếu lúc đó Lâm Phong gọi điện, tại mình lập tức chất vấn cậu ấy ngay thì nội chuyện cũng không ra nông nổi này – Sơn Hải thở dài bảo.
- Chúng ta chỉ vì không muốn mất một người bạn tốt mà im lặng để bây giờ phát hiện sự thật đau lòng như vậy.

Nhật Tân bỗng nghĩ ra điều gì bèn quay đầu hỏi Gia Huy:

- Có phải anh đã biết điều gì hay không? Nếu không vì sao lại mời Lâm Phong đến dự lễ cưới của chúng ta.
- Thật ra anh cũng như mọi người, hoàn toàn không hay biết điều gì. Chỉ là...nhìn thấy Lâm Phong đứng trước cửa nhà cũ của Ngân Hằng, ánh mắt cậu ấy lúc đó quả thật khiến người ta đau lòng. Cậu ấy vừa xuống sân bay đã đến ngay nơi đó, vậy thì chỉ có thể hiểu rằng, cậu ấy chưa hề quên Ngân Hằng.
- Không được. Chúng ta không thể cứ thế mà sống hạnh phúc trong khi hai người họ lại đau khổ như thế – Bảo Trâm đứng bật dậy hô lớn

Ngân Quỳnh hồi hộp vô cùng khi đứng trước cửa một quán nước, tim cô đập không ngừng. Không ngờ Minh Nhật lại gọi điện thoại tìm cô. Thời gian đã qua lâu như vậy, cứ nghĩ đó là một cơn cảm nắng, nào ngờ khi gặp lại, cô vẫn thấy tim mình đập mạnh vì cậu.

Cố gắng chọn lựa quần áo thật kỹ, thậm chí cô còn trang điểm nữa, trước khi bước vào cô vẫn lấy kính ra soi lần nữa mới hài lòng đẩy cửa bước vào, mặc dù cô biết làm như vậy cũng chẳng được gì.

- Anh Minh Nhật – Ngân Quỳnh gọi khẽ tên cậu khi thấy cậu đang ngồi trầm ngâm bên ly cà phê, dường như ly cà phê đã tan chảy hết rồi mà cậu vẫn không hề đụng vào. Cũng không hề phát hiện cô đã đến đứng trước mặt cậu.

Nghe gọi tên Minh Nhật quay đầu lại đôi mắt có chút thẫn thờ, cố cười nhìn Ngân Quỳnh.

- Em đến rồi sao?

Ngân Quỳnh có chút hồi hộp khi ngồi xuống, cô thích nhìn nét mặt hiền lành của Minh Nhật như thế này.

- Em uống gì?

- Cho em một ly cà phê.

Minh Nhật liền gọi giúp cô một ly cà phê rồi khuấy đảo ly cà phê của mình lên, nhưng có vẻ cậu không muốn uống. Ngân Quỳnh thấy vậy bèn hỏi.

- Sao hôm nay lại gọi em ra đây?

- Không có gì? Chỉ là anh nghe tin công trình vừa xảy ra chuyện nên có chút lo lắng, muốn hỏi em thế nào mà thôi.

- Yên tâm đi, mọi việc đã giải quyết xong rồi, Ngân Hằng sẽ không sao đâu, chị ấy luôn có cách giải quyết mọi vấn đề

- Ngân Quỳnh biết người Minh nhật lo lắng chính là Ngân Hằng, nên cô nói thẳng.

Minh Nhật có chút bối rối vì bị bóc trần nên cười ngượng nói:

- Anh biết cô ấy rất giỏi, muốn lo lắng cũng chưa tới phiên anh. Chỉ là anh không biết mọi chuyện giải quyết ra sao rồi thôi.

- Sao anh lại không biết, chẳng phải công ty đầu tư là công ty nhà anh hay sao – Ngân Quỳnh ngạc nhiên nhìn Minh Nhật hỏi.

- Haiz....anh chẳng là gì ở nơi đó cả – Minh Nhật thở dài một cách buồn bã, ánh mắt trở nên tối lại như mang trĩu nỗi đau, khiến Ngân Quỳnh không khỏi xót xa – Không nói chuyện này nữa. Lần trước gặp vẫn chưa có dịp hỏi thăm cuộc sống của em mấy năm nay.

Ngân Quỳnh thấy Minh Nhật không muốn đá động đến công việc của mình thì cũng không gặng hỏi nữa, cô cũng học theo cậu xoay đề tài quanh cuộc sống của hai người. Hai người đang trò chuyện thì bỗng nhiên gặp hai người bước tới.

Minh Nhật nhìn thấy người đàn ông đó thì gọi khẽ:

- Ba....

Sau đó cậu đưa mắt quay sang người đàn bà kia với ánh mắt có chút khó chịu. Bà ta cũng ngượng ngùng gật đầu chào cậu. Ngân Quỳnh quay đầu nhìn lại cũng thoáng thốt kêu theo:

- Mẹ.

- Hóa ra mọi người đều biết nhau à – Ba nuôi Minh Nhật nhìn ba người họ cười cười kêu lên.

- Mẹ, mẹ quen với chú ấy à – Ngân Quỳnh đưa mắt nhìn ba nuôi của Minh Nhật e dè hỏi. Cô ra vào công trường cũng thường nên có gặp ông ta.

- Đây là chú Thành Trung, bạn cũ của mẹ. Lâu rồi không gặp, hôm nay mẹ và chú hẹn gặp nhau uống nước trò chuyện xưa mà thôi.

- Hóa ra đây là con gái em à, cô bé càng lớn càng xinh. Không ngờ lại quen biết với con trai của anh, chúng ta xem như thật có duyên. Nếu sau này mà chúng nó cưới nhau thì chúng ta thân càng thêm thân, không phải sao? – Ba nuôi Minh Nhật hào sảng cười lớn nói.

Ngân Quỳnh thấy ba Minh Nhật hiểu lầm cô ngượng ngùng định phân bua thì bà Kim Lương đã cười phụ họa nói:

- Đứa con gái này của em, xưa nay rất hiền lành, khờ khạo, nhưng được cái rất siêng năng chăm chỉ, mấy năm nay nhờ nó gánh vác phụ công ty em mới có thể sống thanh nhàn như bây giờ. Nhưng xem ra cũng đến tuổi lấy chồng rồi.

- Mẹ...- Ngân Quỳnh xấu hổ kêu lên, cô ái ngại nhìn Minh Nhật, rồi nói lớn – Con với Minh Nhật đâu có gì, tụi con chỉ là bạn thôi.

- Haha, con gái lớn thật là hay mắc cỡ, thôi được rồi, chú và mẹ cháu sang bàn khác, hai đứa cứ tự nhiên trò chuyện đi. Chú cháu mình còn nhiều dịp trò chuyện mà – Ông Thành Trung thấy sự bối rối của cô thì không muốn trêu cô nữa.

Bà Kim Lương cũng gật đầu đồng ý. Hai người cùng đi vào bên trong quán, tìm một bàn trống khuất xa tầm mắt của Ngân Quỳnh và Minh Nhật.

- Xin lỗi anh, mẹ em thật là...- Ngân Quỳnh đỏ mặt vì ái ngại nhìn Minh Nhật nhỏ nhẹ nói.

Từ nãy đến giờ Minh Nhật vẫn im lặng không lên tiếng, bây giờ cậu nhìn Ngân Quỳnh cười hiền nói:

- Không có gì đâu. Đâu phải lỗi của em.

Khi Minh Nhật đưa Ngân Quỳnh về đến nhà, cô có chút lưu luyến không muốn vào. Minh Nhật nhìn cô ân cần nói:

- Công việc dù có bận rộn, em cũng phải biết chăm sóc bản thân, nếu không sẽ ngã bệnh mất.

Ngân Quỳnh cảm thấy rất vui khi thấy Minh Nhật quan tâm đến mình như thế.

- Cám ơn anh, em sẽ chăm sóc bản thân cho thật tốt. Em vào đây.

Ngân Quỳnh lưu luyến lùi bước chân nhìn Minh Nhật tạm biệt lần nữa, khi cô định quay người lại bước đi thì Minh Nhật đột nhiên lao đến ôm chầm lấy cô, kéo dịch cô sang một bên trước khi tiếng thắng xe đạp kêu lên keng két....

- Xin lỗi, tại con vấp cục đá nên lạc tay lái – Một cậu nhóc đang đạp xe suýt đụng trúng Ngân Quỳnh bảo.
- Không sao, lần sau cẩn thận là được.

Ngân Quỳnh sau cơn hoàn hồn thì bất giác đỏ mặt, cả người khẽ run lên vì hiện giờ cô đang nằm trong vòng tay mình Nhật, hửi được hương thơm nam tính của cậu, cùng thân nhiệt ấm áp khiến đầu óc cô quay cuồng.

- Em không sao chứ? – Minh Nhật lên tiếng hỏi Ngân Quỳnh khi cậu nhóc kia đã đạp xe chạy đi.

Ngân Quỳnh lúc này mới ý thức vội vàng cách xa khỏi vòng tay của Minh Nhật, lắc đầu cúi mặt che dấu sự xau hổ của mình. Động tác cúi đầu của cô, khiến vài sợi tóc tơ của mình rơi xuống trán, Minh Nhật bèn dùng tay vén chúng lên giúp cô. Những ngón tay nóng ấm chạm vào da cô khiến cô không thôi run rẩy, Ngân Quỳnh ngẩng đầu nhìn lên, cô bắt gặp ánh mắt trìu mến của Minh Nhật nhìn mình, cả người cô dường như bị cuốn hút vào trong đôi mắt đó.

Minh Nhật đột nhiên đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng...

Lát sau khi hai người rời ra, Ngân Quỳnh đỏ bừng cả mặt lên, cúi đầu lí nhí nói:

- Em vào nhà trước đây.

Minh Nhật nhìn Ngân Quỳnh bước vào trong nhà, lòng cậu dâng lên niềm ân hận khôn siết. Cậu đang lôi cô vào cuộc trả thù hèn hạ của mình. Lòng trùng lại, cậu thở dài nhìn bầu trời xanh đã hóa đen tối trước mắt mình, cậu đã bước đi những bước đi của quỷ.

Hai ngày sau, ông Thành Trung lại gặp Ngân Quỳnh ở công trình, ông vui vẻ mời cơm Ngân Quỳnh, cô cũng không dám từ chối. Trong bữa cơm, ông Thành Trung nói chuyện rất vui vẻ và cởi mở, đến cả người rụt rè nhút nhát như Ngân Quỳnh cũng bị ông làm mở miệng nói nhiều đến thế. Trong câu chuyện, ông ta luôn miệng nhắc đến việc Ngân Quỳnh và Minh Nhật rất xứng đôi với nhau, còn nói nếu như Ngân Quỳnh chưa có đối tượng, vậy thì để mắt đến Minh Nhật một chút.

Ngân Quỳnh cũng không biết uống bia nhưng cũng vì nể mặt ông mà uống một ly, không ngờ một ly bia lại khiến cô can đảm thú nhận với ông ta việc mình thích Minh Nhật, nhưng Minh Nhật thì lại thích Ngân Hằng. Cô cũng buồn rầu thú nhận là tại mình đã hại Ngân Hằng, khiến cô và Lâm Phong không đến được với nhau, giờ lại sắp phải cưới Quang Khải.

Ông Thành Trung nghe cô nói, lại ta híp mắt nhìn cô châm một điếu thuốc mới nói:

- Thật ra chú đã nghe những thành tích bất hảo ngày xưa của Quang Khải, chú chỉ sợ cậu ta ngựa quen đường cũ vậy thì chị gái của cháu chắc chắn là phải chịu khổ rồi.

Ngân Quỳnh nghe vậy thì hoảng hốt, cô lo lắng cho Ngân Hằng vô cùng, là cô đã hại Ngân Hằng, cô không ngờ nhìn Ngân Hằng tiếp tục đau khổ nữa. Cô bối rối ân hận cắn môi, bấu vào chính tay mình.

- Thật ra cháu muốn cứu chị gái mình thì chú có thể bày cách giúp cháu.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 71

71. Chương 71

Ngân Hằng đang ngồi nằm với Quang Khải về những khoảng chi phí cần tình toán cho thiệt hại vừa qua thì cô nhận điện thoại của Hà Nhi rủ đi ăn.

- Được rồi, chiều mình và anh Khải đưa Gia Bảo đến đó.

- Không không...chỉ mình Hằng đến thôi – Hà Nhi vội vàng nói.

- Chỉ mình mình sao? – Ngân Hằng ngạc nhiên hỏi lại, mọi người đều biết cô đi đâu vẫn luôn dẫn Gia Bảo theo, thằng bé còn nhỏ, cô không thể để mặc thằng bé ở nhà một mình được.

- Phải đó đến một mình thôi.Gửi Gia Bảo cho anh Khải chăm giùm được không? Hôm nay coi như ngày hội phụ nữ, chỉ có chị em phụ nữ chúng ta thôi.

Ngân Hằng ái ngại đưa mắt nhìn Qaung Khải,anh ta nhìn cô cười bảo:

- Em cứ đi đi. Anh sẽ chăm giúp em Gia Bảo.

Ngân Hằng nghe vậy thì bèn nói với Hà Nhi qua điện thoại.

- Vậy hẹn chiều nay gặp – Sau đó quay sang hỏi – Chúng ta nói đến đâu rồi.

- Em đã tính thời gian sự cố chưa?

- Rồi, em có tính hết rồi. Vì sự cố lần này, nên chúng ta chậm lại 2 ngày. Nhưng vẫn có thể hoàn thành sớm hơn dự định. Chỉ cần đốc thúc mọi người hoàn thành tốt, lần này vật liệu phải kiểm kê lại thật kỹ, lần trước bên kiểm tra chỉ kiểm tra phần đầu mà không chú ý chất lượng phần sau, cho nên mới dẫn đến sau sót lần này.

- Được rồi, tất cả đều không phải lỗi của em, công ty cũng không ai phàn nàn gì, em cũng không nên tạo áp lực với bản thân, hôm nay cứ đi chơi vui vẻ với bạn bè đi.

- Cám ơn anh.

Chỉ có điều Ngân Hằng không để biết là, không phải chỉ có hội con gái không thôi mà còn có hội con trai, trong đó có Lâm Phong. Cả hai nhìn nhau im lặng, có chút ái ngại, Ngân Hằng định cáo từ ra về thì bị giữ lại, không ngờ các bạn còn buộc hai người ngồi gần nhau, Khoảng khắc Ngân Hằng ngồi xuống bên cạnh Lâm Phong, tim cô gần như gần đập.

Bảo Duy lập tức vỗ tay reo lên:

- Nào mọi người, hôm nay chúng ta xem như là họp mặt bạn cũ với nhau, hôm nay không say không về, say rồi cứ mượn rượu làm càn, nói ra hết những điều giấu trong lòng ra đi.

Lâm Phong trầm mặc không đáp, Ngân Hằng ngồi bên cạnh im lặng. Chỉ nhìn biểu hiện của mọi người, Ngân Hằng hiểu mọi người đang cố gắng làm cho hai người hòa hợp lại như xưa. Nhưng cô biết cố gắng của mọi người chỉ hoài công vô ích nên tỏ ra rất lạnh nhạt hờ hững với Lâm Phong.

Mọi người trò chuyện, cố kéo Lâm Phong và Ngân Hằng vào câu chuyện, nhưng cả hai vẫn chọn cách im lặng, lát sau nói về công việc của nhau.

- Chúc mừng. Dù sao cũng sắp làm bà chủ một công ty lớn rồi – Lâm Phong cười nhạt cảm ly bia chĩa về phía cô nói khi nhìn thấy chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên tay của cô.

- Cám ơn, chỉ là một ông chủ nhỏ thôi, chẳng thể sánh được với một giám đốc của công ty lớn như anh. Nhưng dù sao tôi cũng khá hài lòng về vị trí sắp tới này của mình.

Lâm Phong nghe câu nói này cảm thấy rất đau. Cậu không ngừng uống , hết ly này đến ly khác, hết chai này đến chai khác. Ngân Hằng thấy vậy lo lắng bèn đưa tay ngăn cản, Lâm Phong cười phá ra đẩy tay cô sang một bên nói:

- Em là gì của tôi mà ngăn cản tôi.

Ngân Hằng bị câu nói này như bị dao đâm vào tim, đau đớn vô cùng. Cô không là gì hết, không là gì của anh hết.Cô lặng lẽ thu tay về, ngồi im .

Mọi người ai cũng ái ngại đưa mắt nhìn nhau, không ngờ kế hoạch để cho hai người họ gần nhau lại hóa ra công cốc thế này. Sơn Hải bèn lên tiếng:

- Được rồi, đừng uống nữa. Cậu uống hết rồi lấy gì tụi mình uống đây.

- Đúng đó, hôm nay gọi mọi người đến đây là muốn tuyên bố rằng: Quá khứ thì cứ để nó qua đi, chúng ta hãy quên hết mọi chuyện đau buồn ngày xưa để sống hạnh phúc cho hiện tại.

- Phải đó. Coi như hôm nay là ngày sự thật đi, có gì muốn nói thì cứ nói ra hết đi. Có giận hờn oán trách gì thì một lời nói ra.

- Người ta nói có yêu mới có hận, có giận hờn chỉ để thấy yêu nhau nhiều hơn mà thôi.

Mọi người thay phiên nhau góp lời, không ai mở miệng gọi tên, nhưng hai người biết mọi người là đang ám chỉ họ. Ngân Hằng và Lâm Phong đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó quay mặt đi.

Lâm Phong uống ực ly rượu, rồi đặt mạnh xuống bàn, lão đảo đứng lên nhìn mọi người nói:

- Xin lỗi. Mình thấy không khỏe trong người, mình về trước đây. Mọi người cứ dùng tự nhiên nha, hóa đơn sẽ tính ỉn.

Lâm Phong nói xong quay người mở cửa bỏ đi ra ngoài không ọi người có cơ hội giữ cậu lại. Mọi người nhìn nhau e ngại, vốn định tạo nhiều cơ hội cho hai người, chẳng ngờ cuối cùng hai người đều tỏ ra như không quan biết, làm họ không biết nên nói thế nào cho đúng.

Bảo Trâm liền húc vào eo Xuân Phượng một cái, nháy mắt ra dấu, Xuân Phượng hiểu ý liền nói:

- Thức ăn nhiều như vậy mà Lâm Phong chẳng ăn gì hết, chỉ uống bia thôi, chắc chắn dạ dày sẽ khó chịu.

- Phải đó, anh ấy còn uống nhiều như vậy, không biết lái xe có ổn hay không nữa – Nhật Tân cắn môi e ngại – Lỡ xảy tai nạn thì sao?

- Bảo Duy, hay anh đưa Lâm Phong về nhà đi – Hà Nhi bèn đề nghị.

- Lát nữa anh phải đưa Bảo Trâm về – Bảo Duy liền xua tay thối thoát.

- Mình cũng phải đưa Xuân Phượng về – Sơn Hải cũng từ chối ngay lập tức.

Tất cả đồng loạt quay đầu nhìn Ngân Hằng, trong đây chỉ có cô và Hà Nhi là đi một mình mà thôi. Nhưng Hà Nhi thì đi xe máy, còn cô thì đón taxi đến đây. Ngân Hằng bị mọi người nhìn như thế, cô bèn thở dài, nói tới nói lui, từ chối này giờ vẫn chỉ là mục đích để hai người bên nhau mà thôi.

- Được rồi để mình – Cô lắc đầu đứng dậy xách túi đi ra cửa bên ngoài.

Cô vừa ra khỏi cửa đã thấy Lâm Phong đang đứng dựa vào một gốc cây ỏi mưa. Ngân Hằng vội vàng lấy khăn tay ra đưa cho Lâm Phong rồi quan tâm hỏi:

- Anh không sao chứ.

Lâm Phong ngẩng đầu nhìn Ngân Hằng, rồi liếc nhìn chiếc khăn trên tay cô, khoe môi cậu nhếch lên một cái rồi dùng tay áo lau khoe miệng mình. Cậu quay lưng đi không thèm đếm xỉa đến sự có mặt của Ngân Hằng. Cơn say làm bước chân cậu loạng choạng, bước thấp bước cao đi về bãi đỗ xe. Thấp Lâm Phong sắp ngã, Ngân Hằng vội vàng chạy đến đỡ lấy cậu.

- Cẩn thận.

Nhưng Lâm Phong lại hất tay cô ra khỏi người mình, cậu lạnh lùng nói:

- Không mượn cô phải quan tâm đến tôi.

- Đã 7 năm rồi vì sao anh vẫn mãi như một thằng nhóc nóng tính vậy chứ hả – Ngân Hằng tức giận nhìn Lâm Phong cố ý nói nặng lời – Anh cho rằng cứ khoác vào bộ mặt lạnh lùng thì cho rằng mình đã lớn hay sao. Không hề, anh vẫn là thằng nhóc chẳng biết suy nghĩ gì cả. Nếu năm xưa, tôi chọn lựa đi theo anh, thì anh nghĩ với cái tính cách này của mình. Anh có thể làm cho tôi hạnh phúc được hay không? Có thể bảo đảm được hạnh phúc của tôi hay không? Cho nên, cho tới bây giờ tôi vẫn không hối hận vì đã rời xa anh.

- Phải, em nói đúng. Tính tình tôi chẳng thay đổi vẫn là một thằng nhóc, một thằng nhóc chẳng biết suy nghĩ cho nên vẫn cứ ngay ngốc giữ mãi tình yêu trong lòng dù bị phụ bạc và phản bội. 7 năm....đã 7 năm rồi, anh dù muốn vẫn không quên được em, em có biết không? Vì sao anh lại ngốc như vậy, em nói cho anh biết đi.

Ánh mắt Lâm Phong đã đỏ hoe, tứ hốc mắt, nước mắt bắt đầu rơi. Cậu nhìn Ngân Hằng cười khổ.

- Em có biết cái cảm giác nhìn người mình yêu bên người khác, cảm giác đó sống không bằng chết. Đau như thế nào em biết không? Cho nên anh phải mang mình một vỏ bọc, một vỏ bọc lạnh lùng xa cách, giống như một chú nhím mọc gai để tự bảo vệ mình khỏi tổn thương. Nếu anh không làm vậy, anh không thể đối mặt với em được, anh không đủ can đảm để gặp em. Bởi vì anh sợ, chỉ cần nhìn thấy em thì khao khát được ôm lấy em, được giữ chặt em trong vòng tay của mình không thể khống chế được.

Ngân Hằng cảm thấy tim mình khó thở vô cùng. Cô cảm thấy lòng đau quá, đau vô hạn Chỉ muốn cơn đau này biến mất, nhưng nó cứ hiện diện theo những giọt nước mắt trên mặt Lâm Phong. Mắt cô cũng đã nhòe đi, dù cô cố gắng xua đi, cố gắng chối bỏ thế nào chăng nữa, cuối cùng cô vẫn không tìm được trái tim vẫn đang thổn thức của mình.

Từng bước chân bước đến bên cạnh Lâm Phong như có kim châm vào, nặng trĩu và đau nhói. Ngân Hằng đứng trước mặt Lâm Phong, tay cô run run, đưa tay mình lên chạm vào những giọt nước mắt của cậu.

Những giọt nước mắt nóng hổi, chạm vào tay gây bao nhiêu xúc động. Từng ngón tay chạm vào da mặt của Lâm Phong, giống như chìa khóa mở cửa những khao khát trong lòng cậu.

Lâm Phong ôm lấy Ngân Hằng, cậu hôn lên môi cô, mang những nỗi khao khát trút ra, từng trận từng trận gió sóng vỡ bờ dữ dội, có thể cuốn phăng đi những khoảng cách nhớ nhung, cuốn đi những vật cản thời gian, xóa bỏ hết những đau thương, chỉ còn lại bờ yêu thương mà thôi.

Ngân Hằng cũng không khống chế được mình, cô vòng tay ôm lấy cô Lâm Phong, cùng cậu hòa vào nụ hôn ngay ngất kia. Nếu như có thể, cô muốn cùng Lâm Phong thực hiện lời hứa với nhau, cùng dắt tay đi đến một nơi thật xa. Cùng xây dựng một căn nhà, do chính tay cô trang trí, thiết kế, có một mảnh vườn nhỏ để họ có thể cùng nhau trồng hoa...chiều chiều nhìn ngắm thành quả của mình, một hạnh phúc nhỏ nhoi.

Gió lay động nhẹ, ánh đèn đường phố cũng dịu dặt, xe cộ qua lại cũng thưa dần, không gian êm đềm càng bao trùm lấy họ với những khát khao.

- Hai người đang làm gì vậy – Một giọng nói lạnh lùng mang theo sự tức giận vang lên.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 72

72. Chương 72

Giọng nói đầy quen thuộc khiến Ngân Hằng giật mình mở choàng mắt, cô nhìn thấy ánh mắt của Lâm Phong thì hốt hoảng lùi lại phía sau vài bước. Cô như người vừa tỉnh cơn mộng ảo, sợ hãi nói không nên lời.

Ngân Hằng còn chưa hết bàng hoàng, thì Quang Khải đã vượt qua cô đâm một đâm vào Lâm Phong, Lâm Phong không kịp chuẩn bị, cậu bị đâm ngã lăn xuống đất. Ngân Hằng kinh hãi hét lên một tiếng, cô còn đang lo lắng cho Lâm Phong thì Quang Khải đã nắm tay cô kéo mạnh, lôi cô đi về phía xe.

Ngân Hằng bị Quang Khải kéo, cô biết mình khiến anh ta nổi giận nên ngoan ngoãn đi theo anh ta. Quang Khải giận dữ mở cửa định đẩy Ngân Hằng ngồi vào, thì Lâm Phong đã bật dậy đuổi theo giữ tay Ngân Hằng lại. Quang Khải bèn quay lưng trừng mắt nhìn cậu lớn tiếng nói:

- Cậu Phong, xem ra một cú đâm của tôi không đủ cảnh tỉnh cậu thì phải. Nếu vậy thì cậu nghe cho rõ đây, cô ấy đã là người của tôi rồi. Tôi mặc kệ chuyện trước đây của hai người, nhưng từ nay về sau mong cậu đừng đi theo quỹ rầy vợ sắp cưới của tôi nữa, chúng ta đã đính hôn rồi, điều này chắc cậu đã biết.

Quang Khải vừa nói vừa nắm bàn tay đeo nhẫn của Ngân Hằng vươn ra trước mặt Lâm Phong. Chiếc nhẫn sáng lấp lánh, làm sáng một khoảng trong màn đêm mờ ảo, nhưng lại như một mũi gương sáng đâm vào trái tim đen thẳm khô máu của cậu. Cậu biết mình không có tư cách giữ lấy tay cô như thế, nhưng mà ngoài cách này ra, cậu hoàn toàn không còn cách nào khác.

- Anh chỉ muốn biết một điều, em còn yêu anh không? – Lâm Phong nhìn chiếc nhẫn hồi lâu rồi nhìn sang Ngân Hằng, trong đáy mắt một tia hy vọng, mong đợi, chỉ cần cô nói còn, hay chỉ cần một cái gật đầu, một ánh mắt biểu thị của cô, cậu sẽ bắt chặp mà giữ chặt tay cô không buông.

Hai tay của Ngân Hằng đều bị hai người con trai nắm giữ, bàn tay ai cũng siết chặt tay cô nhất quyết không buông. Cả hai người đều quyết liệt nhìn nhau, không ai chịu nhường ai, ánh mắt hai người trừng trừng không chớp. Nhưng trong đáy mắt đều mong chờ sự chọn lựa của cô.

Cô đau đớn nhìn hai người đàn ông bên cạnh mình, một người có tình một người có nghĩa, nếu cô lựa chọn ai, người kia cũng bị tổn thương. Nhưng cô chỉ có thể chọn một mà thôi, dù lòng cô đau đớn thế nào đi chăng nữa.

Ngân Hằng nhìn Quang Khải, từ từ rút tay mình ra khỏi tay anh ta, ánh mắt Quang Khải lập tức tối sầm lại. Nhưng Ngân Hằng không nhìn anh ta, cô từ từ quay người sang nhìn Lâm Phong. Cô dùng bàn tay mà Quang Khải vừa buông ra gạt bàn tay Lâm Phong đang nắm tay mình ra, ngay khoảnh khắc bàn tay ấm áp của Lâm Phong rời khỏi tay cô, trái tim của cô như ai xé, nhưng cô vẫn hắng giọng nhìn Lâm Phong nói:

- Trái tim tôi từ lâu đã thuộc về người đàn ông ở bên cạnh rồi. Có thể ngày xưa tôi từng yêu anh, anh từng yêu tôi. Nhưng năm đó tôi chọn lựa vất bỏ anh, cũng đồng nghĩa với việc xóa bỏ hình ảnh của anh trong lòng. Trong 7 năm nay, tôi sống rất tốt, rất vui vẻ, rất hạnh phúc tôi thậm chí không có một giây phút nào nhớ đến anh cả.

Thời khắc tay cô từ từ rời đi, tim của cậu cũng từ từ chết lặng cuối cùng lạnh ngắt khi nghe cô nói.

- Tôi đã chọn người đàn ông này, đây mới là người khiến tôi có cảm giác an toàn, hoàn toàn khác hẳn anh. Nụ hôn lúc này chẳng qua là muốn thỏa mãn cho anh một chút tự ái mà thôi. Đáng tiếc còn chưa kịp hoàn thành cho anh đã bị bắt gặp. Vậy thì nhân đây chúng ta nói thẳng luôn vậy.

Cô quay sang nắm lấy tay Quang Khải, người hơi tựa vào anh ta, tạo một cử chỉ thân mật âu yếm nhìn Lâm Phong nói tiếp:

- Tôi đã thuộc về anh ấy từ lâu rồi, trong tâm trí tôi chỉ có hơi thở, ánh mắt và vòng tay của anh ấy mà thôi. Chúng tôi rồi sẽ lấy nhau, có con cái, cùng nhau nuôi dạy con cái, sống hạnh phúc bên tổ ấm của mình. Xin anh từ nay đừng đến quấy rầy tôi nữa, đừng làm việc khiến chồng sắp cưới của tôi hiểu lầm giữa chúng ta xảy ra chuyện gì – Ngân Hằng nhìn Lâm Phong, cô cố ý những lời bóng gió như thể giữa cô và Quang Khải đã trải qua ái ân khiến cô ghi nhớ từng chút từng chút một về anh ta.

Lâm Phong nghe thấy những lời này, lòng không khổ quặng đau, đây là kết cục, là đáp án chính xác nhất mà cậu muốn để có thể quên cô đi.

- Đi...đi...từ nay tôi sẽ không làm phiền hai người nữa đâu – Cậu lạnh lùng nhìn họ, ánh mắt trở nên xa xăm vô định.

- Cô ấy đã nói rõ như thế, mong cậu từ nay sẽ không tìm đến phá hoại tình cảm của chúng tôi nữa – Quang Khải nói xong ôm lấy Ngân Hằng đẩy vào bên trong xe. Sau đó anh ta lên xe lái xe bỏ đi.

Lâm Phong cũng lặng lẽ quay người bước đi. Gió lạnh thổi thốc vào mặt cậu, rõ ràng là gió lạnh như vậy, nhưng lại cảm thấy lòng còn lạnh hơn nữa.

Ngân Quỳnh vì có chút chuyện phải gặp Ngọc Liên bàn giao, cô đến thẳng công ty tìm Ngọc Liên. Vừa đến, cô thấy Ngọc Liên đang hý hoái dáng cái gì đó, bèn tò mò lại xem.

Thì ra Ngọc Liên đang dáng một bản thiết kế nhà đơn. Tuy không hiểu lắm về thiết kế, nhưng cô có thể nói, người thiết kế ra căn nhà này đã đặt hết toàn bộ tâm tư vào trong bản vẽ. Thiết kế có phần giản dị, nhưng lại tạo nên không gian ấm áp, từng màu sắc, từng góc ngách đều được bố trí hài hòa. Không gian không quá rộng, cũng không gò bó, tạo cảm giác thoải mái thoáng mát, không lạnh lẽo cũng không nóng bức. Đặc biệt khoảng sân xung quanh nhà, còn được vẽ chú thích các loại cây cảnh, đất trồng rau. Đây thật là một căn nhà cho những ai thích cuộc sống giản dị.

Ngân Quỳnh nhìn hồi lâu rồi bất giác ồ lên:

- Thật không ngờ bản thiết kế này lại tuyệt đến vậy. Chị cũng thích có một căn nhà như thế, là em thiết kế à?

- Không phải là của chị Ngân Hằng đó. Chị cũng thấy bản thiết kế này rất đẹp đúng không. Em thấy chị ấy bỏ ra rất nhiều tâm huyết để vẽ vậy mà lại xé bỏ như thế, em thấy tiếc quá nên cô ngồi dán lại cho nó .

Ngân Quỳnh liếc mắt nhìn bản thiết kế lần nữa, cô chau mày suy nghĩ.

- Ha, sau này em có tiền, cũng sẽ dịch thân thiết kế một căn nhà thế này cho bản thân mình mới được.

- Nếu vậy, em có thể cho chị bản thiết kế này hay không? – Ngân Quỳnh nghe vậy liền đề nghị.

Ngọc Liên có chút tiếc rẻ nhưng vẫn đưa bản thiết kế cho Ngân Quỳnh, dù sao thì so với cô, Ngân Quỳnh là chị em ruột với Ngân Hằng. Đưa cho Ngân Quỳnh xong cô còn thì thầm to nhỏ căn dặn:

- Chị đừng nói cho chị Ngân Hằng biết là em chưa bỏ nó nha, nếu không chị ấy la em chết. Em nhân cơ hội chị ấy ra ngoài mà ngồi chỉnh sửa lại đó.

Ngân Quỳnh gật đầu đồng ý rồi cuộn gọn bản thiết kế lại, nhanh chóng đưa giấy tờ cho Ngọc Liên rồi mau chóng ra về.

Cô về đến nhà, mở nhanh bản thiết kế của Ngân Hằng ra, sau đó thở dài náo nức. Quả đúng như cô nghĩ, trong phần ghi chú của bản thiết kế, có một chữ Phong, phía bên dưới còn có chữ ký của Ngân Hằng. Cô quyết định tìm gặp Lâm Phong.

Cô hẹn gặp Lâm Phong, trong lúc chờ đợi, cô đã nghĩ thật nhiều những điều mà mình muốn nói với Lâm Phong, một lời tự thú dù đã muộn. Cô ôm bản thiết kế được bỏ cẩn thận vào ống đựng, siết chặt lấy nó chờ đợi với lòng quyết tâm.

Chỉ không ngờ không chỉ Lâm Phong đến mà còn có Hạ Huyền đi theo, Hạ Huyền nhìn thấy cô thì tươi cười định chào hỏi nhưng Ngân Quỳnh lại không thấy vui chút nào, nhất là khi nhìn thấy Hạ Huyền bám chặt cánh tay Lâm Phong. Những ý nghĩ này giờ của cô bỗng bay biến hết, cô tức giận đứng phắt dậy cầm lấy cái ly nước hắt thẳng vào mặt của Lâm Phong. Sau đó không nói không rằng bỏ đi.

- Cô ấy sao vậy chứ, đúng là đồ thần kinh – Hạ huyền hốt hoảng dùng khăn lau mặt cho Lâm Phong, miệng **** mắng.

Trong lúc tức giận, Ngân Quỳnh đứng bật dậy và buông luôn ống đựng bản thiết kế cứ thế bỏ đi. Hạ Huyền tò mò nhặt lên rồi mở ra xem, nhưng cô ta không hiểu về thiết kế cho lắm.

Nhưng Lâm Phong vừa nhìn thoáng qua thì giật nó khỏi tay Hạ Huyền, lòng cậu trào dâng xáo động

Cầm bản thiết kế về nhà, Lâm Phong trải nó ra mặt bàn, cậu lặng người ngắm nhìn từng chi tiết trên bản thiết kế. Cậu nhìn thấy hàng ghi chú có tên mình kèm chữ ký của Ngân Hằng, điều đặc biệt khiến cậu lưu tâm là bản thiết kế vừa mới hoàn tất trước khi cậu về nước không bao lâu.

Cậu hoàn toàn có thể nhận ra, đây là bản thiết kế căn nhà mơ ước của hai người. Nếu cho rằng Ngân Hằng vì sở thích mà vẫn giữ ý tưởng thiết kế mà họ đã bàn, vì sao lại ghi tên cậu. Có thể cho là một sự trùng hợp, nhưng nếu đó không phải là trùng hợp thì sao. Tay Lâm Phong bất giác siết chặt lại, ánh mắt trầm đục bỗng như có một tia sáng quét qua. Nhưng vì sao lại xé bỏ nó khi đã bỏ công ra thiết kế như thế. Có quá nhiều việc khiến đầu óc cậu rối loạn.

Chuông cửa nhà cậu reo lên, Lâm Phong đoán là Hạ Huyền bám theo cậu về tận nhà, cậu xếp gọn bản thiết kế lại chẳng muốn mở cửa. Nhưng tiếng chuông dai dẳng không ngừng, cậu bực tức đứng lên mở cửa, vừa mở cửa đã quát âm lên:

- Anh đã nói là đừng có đi theo anh nữa. Em đúng là quá phiền phức .

Không ngờ người bên ngoài lại là mẹ và ông nội cậu.

- Ông.... mẹ...- Lâm Phong thần thốt kêu lên.

- Cái thằng này, tại sao cứ ở mãi chỗ này mà không chịu về nhà hả? – Ông nội Lâm Phong vừa nhìn thấy cậu liền quở trách ngay – Bảo mày về nước, mày lại dọn ra ngoài đây ở, vậy chẳng khác nào ở nước ngoài chứ.

- Ba...ba bình tĩnh đi, tại công việc của thằng Phong bận rộn nên nó dọn ra đây ở cho thuận tiện đi lại thôi
- Mẹ Lâm Phong vội vàng khuyên nhủ rồi đưa mắt ra hiệu cho Lâm Phong.

Lâm Phong trầm thờ dài, rồi nói:

- Con xin lỗi, sau này con sẽ cố về nhà thường xuyên hơn.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 73

73. Chương 73

- Con cần về nhà thường xuyên để mẹ nấu mấy món ăn ngon cho con ăn, dạo này con gầy quá đi mất, hai má gần hóp lại luôn rồi – Bà Ngọc Loan nhìn con trai xót xa.

Ông nội Lâm Phong nhìn cậu cũng sốt ruột nói:

- Cái thằng cứng đầu này, đã bảo phải thường xuyên về nhà ăn cơm, xem xem, cơm bên ngoài đúng là chẳng ra gì cả mà, không có tí dinh dưỡng nào hết. Con mau xuống làm ít món cho nó ăn ngay đi, phải bổ bổ vào.

Ông nội lập tức ra lệnh cho bà Ngọc Lan, bà liền nghe lời đi xuống bếp, trên đường đến đây, bà cũng đã chuẩn bị một ít đồ ăn cho cậu. Lâm Phong nhìn hình dáng mẹ vội vàng vàng thì xúc động vô cùng, cậu nhìn ông nội nói:

- Con cảm ơn ông nội.

Ông nội Lâm Phong thở dài, ánh mắt thoáng buồn rầu:

- Ông nội già rồi Phong à. Trong mấy đứa cháu, con Tịnh thì không nói làm gì, có có chồng, có con, có cuộc sống ổn định rồi. Chỉ còn con với Minh Nhật mà thôi. Hai đứa đều là cháu ruột của ông, nhưng mà ông thừa nhận, ông thiên vị con rất nhiều, con có biết không?

Lâm Phong lặng lẽ gật đầu, ánh mắt đọng đầy lòng yêu thương với ông nội.

- Ông càng thương con bao nhiêu thì càng ân hận bấy nhiêu, giá như, giá như lúc trước ông không ra lệnh cho ba con tìm con bé và ngăn cản hai đứa đến với nhau, thì bây giờ con đã không trở nên lặng lẽ u sầu thế này. Ông nội rất thích nhìn nụ cười của con, rất giống với bà nội con. Haiz...có lẽ tính cố chấp trong tình yêu của con được di truyền từ ông. Ngoài bà nội con ra, ông chưa từng yêu bất cứ người đàn bà nào khác cả. Có lẽ sự già cả đã làm ông quên mất tình yêu là gì.

- Đều đã qua rồi ông à – Lâm Phong gượng cười cố xua bớt mặc cảm chia rẽ tình cảm của hai người của ông nội cậu.

- Nếu đã qua rồi, vì sao con lại muốn được là người tiếp nhận quản lý công trình đó – Ông nội Lâm Phong nhìn cậu buồn buồn hỏi – Ba con đã nói cho ông biết, cô ấy chính là người đã thiết kế ra công trình bệnh viện đó.

Lâm Phong quay mặt đi không đáp, lúc cậu nhìn thấy cô qua màn hình ghi lại buổi đấu thầu, nhìn nụ cười chiến thắng của cô, tim cậu đã thôi thúc cậu đến gặp cô biết bao nhiêu lần.

- Nếu bây giờ vẫn còn kịp thì hãy giữ chặt cô ấy lại đi. Bây giờ ông chỉ cần con hạnh phúc mà thôi – Ông nội Lâm Phong khẽ khàng nói.

Phải, nếu như có thể làm rõ, thì cậu nhất định sẽ giữ chặt cô lần nữa.

Lâm Phong quyết định đến gặp Ngân Quỳnh để hỏi cho ra sự thật, đáng tiếc Ngân Quỳnh lại tránh mặt cậu không chịu gặp.

Ngân Quỳnh nhìn điện thoại của mình hiển thị số Lâm Phong, lòng cô hoảng hốt vô cùng. Cô muốn nói rõ mọi chuyện cho Lâm Phong nghe, nhưng vì cô thấy Lâm Phong đến cùng Hạ Huyền, cứ nghĩ Lâm Phong và Hạ Huyền đã là một đôi rồi nên rất tức giận vì âm mưu của Hạ Huyền đã thành công. Cô ta đã có được Lâm Phong, cho nên cô mới ra về như thế.

Nào ngờ cô đã hoàn toàn sai lầm rồi, ngay chiều đó, Hạ Huyền đã tìm cô, cô ta dùng nhiều lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô nói ra vì sao lại tìm Lâm Phong. Cô đã biết, hóa ra Lâm Phong chưa chấp nhận cô ta, cho nên cô nói thẳng sự thật năm xưa bóc trần sự dối trá của Hạ Huyền. Nào ngờ Hạ Huyền đã chuẩn bị trước, đem những giấy tờ ký kết, có chữ ký của cô ra đe dọa. Sự việc lần trước, là do lỗi sai sót của cô, bị cô ta đánh tráo vật tư dỏm và cuối cùng cũng bù đắp bằng vật liệu tốt. Sự việc tưởng chừng đã êm ả, nhưng một khi cô ta trở mặt, đòi phải trả lại số vật tư kia thì cô và Ngân Hằng sẽ điều đứng.

Hạ Huyền vì chưa có được Lâm Phong mới giở trò này, vậy thì chỉ cần làm Quang Khải rời xa Ngân Hằng thì hai người họ nhất định sẽ đến bên nhau.

Cô bất chợt nhớ đến lời của ba nuôi của Minh Nhật, chỉ cần cô làm theo lời ông ta thì....

- Chẳng phải đã nói từ nay sẽ không đến làm phiền chúng tôi nữa hay sao – Ngân Hằng lạnh lùng nhìn Lâm Phong hỏi khi bị cậu gọi đến.

- Tôi gọi em đến là chỉ muốn em giúp tôi thiết kế một căn nhà mà thôi. Căn nhà này tôi dùng để xây cho vợ tương lai của mình.

- Xin lỗi, thiết kế của tôi theo phong cách đơn giản, không thích hợp với các phụ nữ trẻ hiện nay. Khác quen thường là các ông chủ lớn thực hiện công trình, được anh xem trọng cũng có thể xem là vinh dự của tôi. Nhưng rất tiếc, tôi buộc lòng phải từ chối.

- Căn nhà tôi muốn chính là thiết kế theo phong cách đơn giản của em. Trước đây tôi từng rất thích và mơ ước xây một căn nhà như thế cùng một cô gái, cho hôm nay tôi muốn hoàn thành ước mơ năm xưa của mình. Chỉ cần em thiết kế xong thì mọi chuyện còn lại tôi sẽ tự xử lý và sẽ không làm phiền em nữa.

Lòng Ngân Hằng như con diều chao đảo, cô nhìn Lâm Phong:

- Lòng người con gái đó đã thay đổi rồi. Cũng như bao cô gái trẻ hiện nay, họ thích một cuộc sống phồn trương, giàu sang. Căn nhà mơ ước đó chẳng qua là mơ ước của trẻ con, lẽ nào anh không hiểu điều này sao – Ngân Hằng cười nhạt đáp

– rái tim của người phụ nữ hiện nay bị trói buộc bởi tiền và danh vọng. Xin lỗi, người đàn ông hiện nay là người cho tôi danh vọng và tiền bạc, cho nên tôi muốn ở bên cạnh anh ta.

- Vậy những cô gái hiện đại như cô dùng cái gì để trao đổi tiền và danh vọng. Dùng thân xác sao – Lâm Phong ác ý nói.

- Anh nói đúng, loại con gái như tôi chính là dùng thân xác để trao đổi. bất kỳ người đàn ông nào chỉ cần cho tôi tiền và danh vọng tôi đều cam tâm đánh đổi – Nói xong cô bỏ ra về mà lòng đau nhói, bên tai cô vẫn nghe tiếng đập phá đồ đạc của Lâm Phong.

Ít lâu sau đó, công trình lại xảy ra sự cố lớn, khiến cho ba công nhân đều bị trọng thương có khả năng mất sức lao động. Người đứng đầu công ty là Quang Khải phải chịu trách nhiệm. Bên công ty Lâm Phong đưa đơn kiện, vì bên thầu hết lần này đến lần khác làm nguy hại đến công trình. Càng không cho bên công ty Quang Khải có cơ hội sửa chữa. Công ty vì thế trở nên hỗn loạn.

Quang Khải có nguy cơ phải hầu tòa, chỉ cần Lâm Phong đồng ý gia hạn thời gian và rút đơn kiện lại để anh ta có thời gian giải quyết chuyện công ty. Ngân Hằng vì thế mà đến cầu xin Lâm Phong, thậm chí đứng hàng giờ trước cửa nhà chờ đợi nhưng cậu nhất quyết không chịu.

- Vậy tôi phải làm thế nào thì anh mới chịu buông tha cho anh ấy.

- Em nghĩ em có cái gì để trao đổi với tôi – Lâm Phong nhếch môi khinh bạc nhìn cô hừ giọng hỏi.

Đúng vậy, cô chẳng có cái gì để làm vật trao đổi hết. Chẳng có gì cả. Tiền bạc chắc chắn Lâm Phong không cần, cái cậu cần cô lại không thể đáp ứng được. Nhưng nếu cô không trao đổi, vậy thì Quang Khải sẽ thế nào?

- Nếu tôi dùng thân xác tôi trao đổi thì sao – Ngân Hằng nhìn Lâm Phong đánh mắt hỏi.

Tia cười trên mặt Lâm Phong vụt tắt, lòng sôi sục như núi lửa phun trào, giận rống tức giận, trừng mắt nhìn cô, đôi mắt hằn tia máu, cả người run lên.

Ngân Hằng cũng khẽ cười chua chát, nắm đó vì cần tiền phẫu thuật cho Gia Bảo, cô chấp nhận bán thân xác cho Quang Khải để trao đổi một số tiền. Giờ đây cô dùng thân xác để trao đổi để cứu Quang Khải, coi như cô trả cho anh ân huệ năm xưa. Nhưng nếu như là một người đàn ông khác, có lẽ cô sẽ không cảm thấy nhục nhã xấu hổ như lúc này, nếu là một người khác, cô sẽ nhắm mắt coi là một cuộc trao đổi công bằng. Chỉ tiếc rằng, đó là người con trai cô yêu và cũng là người con trai yêu cô. Cô vì một người đàn ông khác chấp nhận bán mình cho người con trai mình yêu, chỉ nghĩ thôi cũng thật là quá nực cười rồi. Khi mở miệng buông ra câu nói này, cô đã hối hận, nhưng mà lời đã nói ra cô chẳng thể nào rút lại được. Chỉ có thể nhắm mắt bước đi mà thôi.

Sau câu nói, cô nhìn Lâm Phong chờ đợi, thời gian chỉ vài giây ngắn ngủi lại như các rất xa. Ánh mắt Lâm Phong nhìn cô chứa đầy sự đau đớn và tổn thương, sau đó cậu cười, cười thật lớn nói:

- Em biết không? Em rất biết cách làm tổn thương người khác. Chẳng những khiến họ đau đớn, mà còn đâm đập lên trái tim của họ, đập cho đến khi nó tan biến không còn một mảnh giáp mới cam lòng.

- Vậy xem như tôi chưa nói gì hết – Ngân Hằng trừng thất lòng, cô trước khi bản thân bật khóc vội vàng trốn tránh – Tôi sẽ tự tìm cách khác.

Nói xong, cô quay lưng bỏ đi thật nhanh, nhưng khi Ngân Hằng mở cửa, cánh cửa bị một bàn tay to lớn đóng sầm lại. Hơi ấm của Lâm Phong bao phủ khắp lưng cô, hơi thở cậu phả lên định đầu cô khiến cô nấc lên, cả người cứng đờ, rồi hơi thở trở nên hỗn loạn vô cùng.

Ngân Hằng cố kiềm chế trái tim đang đập loạn của mình vì hơi thở nóng ấm của Lâm Phong, cô biết mình không thể đối mặt với cậu thêm một phút giây nào nữa. Bàn tay siết chặt hơn vào nắm cửa và vặn mạnh, cô dùng hết sức kéo cánh cửa, muốn thoát ra ngoài. Nếu không cô sẽ mềm lòng mất, nếu không cô sẽ bật khóc không ngừng trước mặt cậu, phá hủy hết tất cả những cảm xúc mà cô cố công tạo nên để che giấu. Ngân Hằng giống như bị giam vào bên trong không có cơ hội vùng thoát.

Nhưng cánh cửa vẫn bất động, cánh tay to lớn của Lâm Phong vẫn giữ chặt chiếc cửa, tay kia của cậu chạm vào bàn tay trên nắm cửa của Ngân Hằng, khiến cô giật mình run rẩy, cô quay lại có chút hốt hoảng nhìn Lâm Phong, môi mấp máy trong đứt quãng hỏi

- Anh làm.. vậy.. là sao?

- Xem như anh muốn chấp nhận cuộc trao đổi này – Lâm Phong nhìn sâu vào đôi mắt đang mờ đục dần vì màn nước của cô trả lời.

- Xin lỗi, bây giờ tôi không có hứng nữa, lúc này chẳng qua là tùy tiện nói mà thôi – Ngân Hằng bặm môi, cương quyết đáp.

- Được thôi – Lâm Phong cười gằn, khóe môi nhếch lên đầy cao ngạo, tay cậu từ từ buông khỏi cửa, người cũng lùi về sau cách xa Ngân Hằng, sau đó quay người ngồi phịch xuống ghế đệm về mặt tự đắc bảo – Nếu bây giờ em rời khỏi đây, sau này có tìm tôi để trao đổi cũng không được đâu, sợ lại lúc đó tôi đã không còn hứng thú với em nữa. Vậy thì xem ra chồng sắp cưới của em khó lòng thoát khỏi lao tù rồi

- Anh...- Ngân Hằng có chút tức giận nhìn Lâm Phong, nhưng sau đó cô nhìn cậu cười nhạt nói – Xem ra bấy năm qua, bên đó chẳng dạy được anh cái gì ngoài sự lưu manh cả. Trông anh cứ như là người không được thỏa mãn, phải dùng hạ sách để chen ép người khác thỏa mãn nhu cầu ỉn ngay lập tức.

Lâm Phong thật sự rất tức giận khi bị cô trêu tức như thế, nhưng sắc mặt cậu không đổi nhìn cô nói:

- Vậy xem ra em rất biết làm người đàn ông của mình thỏa mãn đúng không. Vậy thì tôi cũng phải thử xem mới được.

Lâm Phong đứng bật dậy với thái độ đầy tức giận khiến Ngân Hằng hoảng sợ, cô bước lùi lại rồi va vào cánh cửa phía sau lưng mình. Cô nhanh chóng bị Lâm Phong tóm lấy, kéo cô đi lại ghế sofa rồi nhanh chóng đẩy ngã cô xuống ghế. Ánh mắt cậu bắt đầu hằn lên dục vọng một cách điên cuồng.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 74

74. Chương 74

Ngân Hằng sợ hãi cô gắng ngồi dậy nhưng đã bị Lâm Phong đè cả thân người mình lên người cô, sau đó cậu cúi đầu hôn lấy môi cô một cách cuồng bạo. Ngân Hằng càng ngăn cản càng kích thích bản năng ham muốn chiếm đoạt của Lâm Phong, cậu mút lấy môi cô muốn phá bỏ sự ngăn cản của cô. Tay Ngân Hằng hoảng loạn cố đẩy mạnh Lâm Phong khỏi người mình. Nhưng đáng tiếc, sức cô so với Lâm Phong chẳng khác nào con kiến với voi, dù dùng sức thế nào vẫn là không có ích.

Tay Lâm Phong bắt đầu di chuyển dọc cơ thể cô, cuối cùng dừng lại ở nút áo trên cổ cô, bắt đầu lần mò cởi nó ra. Ngân Hằng run rẩy, sợ hãi, cô hét lên:

- Buông tôi ra, tôi không muốn. Anh....

Lời nói của cô đứt quãng đã bị lưỡi Lâm Phong tuôn vào cuốn lấy, không cho cô thêm một cơ hội nói tiếp lời nào. Ngân Hằng cố gắng hít thở trước sự quấy nhiễu cuồng dã của Lâm Phong, hay tay cô đâm mạnh vào hai bên vai của Lâm Phong muốn cậu buông mình ra. Hai tay Lâm Phong liền bắt lấy hai cánh tay đang làm loạn của Ngân Hằng, bắt chéo nhau để một tay cậu kiềm giữ đặt trên đỉnh đầu. Hai chân cô cũng bị kiềm chặt, Ngân Hằng bất lực nhìn Lâm Phong đang xâm phạm dần dần cơ thể cô.

Chiếc cúc áo của cô cuối cùng cũng đã rời đi, để lộ một khoảng da thịt mềm mại, Lâm Phong rời khỏi môi cô, bắt đầu di chuyển dọc xuống bên dưới cổ cô. Cậu cắn nhẹ xương quai xanh của cô khiến cơ thể cơ run rẩy không ngừng, Lâm Phong ngẩng đầu nhìn cô cười nhạt, khinh bỉ lẫn xem thường nói:

- Xem ra người đàn ông của em không thỏa mãn được em. Phản ứng của em đúng là khiến người ta thấy hưng phấn.

Nói xong, cậu lại tiếp tục chiếm giữ từng tấc từng tấc trên cơ thể cô di chuyển xuống nơi cúc áo vừa rời ra để lộ một phần ngực mềm mại của cô.

Có câu nói:” Khi tổn thương thành một thói quen thì con người ta học được cách sống bình thản”. Cô đã có quá nhiều tổn thương, cô đã học được cách sống bình thản khi đối mặt với những tổn thương đó, những tổn thương của cô như những vết sẹo lồi lõm nhưng đã đóng vảy thật chặt. Nhưng chỉ một lời nói của Lâm Phong lại như bị khơi mào chảy máu, đau đớn cùng chua xót. Cô trong mắt cậu là hạng đàn bà nào, rất đáng khinh sao.

- Nếu như chúng ta xong chuyện. Anh có đồng ý tha cho anh ấy.

- Vậy thì để xem cô thỏa mãn tới đâu – Giọng Lâm Phong có một luồng lửa nóng tức giận. Sau đó cậu không ngừng hôn môi cô, đi xuống cổ cô gặm cắn không chút nhẹ nhàng như chút hết tức giận của bản thân lên cơ thể cô. Cậu giống như người mất hết lí trí bị phần nộ che lấp, chỉ muốn trừng phạt cô mà thôi.

Cậu hôn lên xương quai xanh của cô, bờ môi chạm vào một vật lạnh lạnh trên cổ cô, đưa tay nắm lấy rồi giật bỏ sợi dây chuyền trên cổ cô, vứt bỏ sự vướng víu đầy khó chịu, bỗng cậu khựng lại rồi nhìn chằm chằm vào cái vật đang đugn đưa trên tay mình. Đó là chiếc lọ thủy tinh chứa đựng điều ước của cậu năm xưa. Người trấn động, Lâm Phong thả hai tay Ngân Hằng ra, từ từ thả người dậy, cô từ lâu đã không còn vùng quấy, chỉ có cắn răng cam chịu nhưng đau đớn trong lòng khiến cô vật khóc. Lâm Phong rút tờ giấy trong mặt dây chuyền ra. Chính là dòng chữ : “Nguyện được sống bên nhau đến bạc đầu”

Cậu run rẩy buông rơi tờ giấy và chiếc lọ thủy tinh nhỏ, ánh mắt mang theo tia đau đớn nhìn Ngân Hằng hỏi:

- Vì sao vẫn còn giữ nó.

Nhưng thay vì trả lời Lâm Phong, những giọt nước mắt của Ngân Hằng thay phiên nhau rơi xuống. Lâm Phong đau xót, vội vã dùng tay lau nước mắt cho cô, cử chỉ nhẹ nhàng, ánh mắt mang đầy sự ân hận và tự trách.

- Xin lỗi, xin lỗi. Anh điên rồi... – Lâm Phong tự tát lên mặt mình xem như trừng phạt, nhưng lại khiến lòng Ngân Hằng đau đớn hơn. Cô chẳng tha người bị đau là mình, còn hơn là Lâm Phong.

Ngân Hằng đưa tay nắm lấy tay Lâm Phong giữ lại, Lâm Phong đưa mắt quay sang nhìn cô, những ngón tay cô luồn vào nắm lấy từng ngón tay của cậu, siết nhẹ, ánh mắt nồng nàn yêu thương. Lâm Phong ôm lấy Ngân Hằng vào lòng, ì ềng khẽ khàng nói:

- Xin lỗi.....

Ngân Hằng áp người vào lòng cậu, hôn lên đôi môi cậu, mềm mại mà nóng bỏng. Lâm Phong ôm cô thật chặt và đáp lại nụ hôn của cô. Họ hòa vào nhau cả về tâm hồn lẫn thể xác, như không có gì trên thế gian này có thể chia cắt được. Ánh trăng bên ngoài huyền ảo xuyên qua rèm cửa màu xanh nhạt, phủ khắp một màu ánh bạc, gương mặt xinh đẹp của Ngân Hằng mơ màng trước mắt Lâm Phong khiến cậu ngây ngất. Những bàn tay đan xen vào nhau thật chặt, hơi thở và làn môi hòa quyện trong nụ hôn say đắm. Ở đó, không có chỗ cho sự trống rỗng, tất cả đều chan chứa cảm xúc yêu thương. Sự hòa nguyện cao độ ấy mang đến cảm xúc hạnh phúc tràn đầy áp trong căn phòng

Cậu cứ thế, nụ hôn nóng bỏng tiến xuống in dấu trên cổ cô, đôi tay cậu dịu dàng vuốt ve âu yếm thân thể cô, khiến trái tim cô đập dồn dập, đôi mắt khép lại gần như bất lực đón nhận sự âu yếm nhiệt tình và nóng bỏng đó. Cô không nhớ mình đã ngã xuống giường như thế nào. Từng đợt sóng yêu đương bao trùm lên cơ thể cô, Lâm Phong tiếp tục hôn, bàn tay cậu mơn trớn lùa vào trong áo cô, vuốt ve cơ thể. Sự tiếp xúc đầy lửa cháy ấy khiến cơ thể cô khẽ run rẩy. Trong bóng tối, cô căng thẳng nhìn khuôn mặt anh tuần đang kề sát bên mình, Lâm Phong cũng nhìn cô như thế. Ngọn lửa nhiệt tình và ấm áp trong đôi mắt của cậu làm cô say đắm. Cô khép hờ mắt lại, gương mặt xanh xao trở nên tươi tắn ửng hồng, cô chìm đắm trong ân ái dạt dào mà cậu mang lại.

Ngân Hằng chui rúc vào lòng Lâm Phong ngủ ngon lành, cô tựa đầu vào cánh tay Lâm Phong, cô nằm gọn trong bàn tay Lâm Phong cảm giác bình yên và ấm áp mà lâu rồi cô mới có. Đối với phụ nữ, rất thích được cảm giác được chở che, những cô gái như cô tuy bề ngoài rất kiên cường, nhưng vẫn luôn có sự mềm yếu trong lòng.

Cả đêm qua, cô buông trôi bản thân, để cảm xúc dồn nén được bộc phát, cô không biết ngày mai phải nhìn nhận mọi chuyện thế nào. Chỉ biết bây giờ cô muốn chìm đắm trong vòng tay cậu, quên đi những điều phải đối mặt khi ánh bình minh đến, để nỗi khao khát dâng trào trong tim.

Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt vẫn còn ngủ say của Lâm Phong, biết bao nhiêu khao khát được chạm vào cùng nỗi nhớ tình yêu, một nỗi nhớ là một vết kim đâm vào lòng cô. Ngân Hằng đưa tay ve vuốt gương mặt Lâm Phong, cô vuốt nhẹ qua khóe mắt rèm mi rồi đi dọc xuống cánh mũi cao cao của cậu. Lâm Phong bị cái vuốt ve của cô làm tỉnh giấc, cảm giác ngọt ngào đêm qua tràn vào tim cậu, đưa tay bắt lấy những ngón tay nghịch ngợm của cô, đưa xuống môi cắn nhẹ, khiến Ngân Hằng rên khẽ trong lòng cậu. Lâm Phong thích thú ôm chặt cô hơn, tận hưởng hương vị của cô.

Một bản nhạc vang lên từ điện thoại của Ngân Hằng khiến cô giật nảy mình dáo dít đẩy Lâm Phong ra tìm điện thoại. Đó là điện thoại của Quang Khải, bản nhạc cô cài riêng cho anh, sự hốt hoảng khiến cô lúng túng tìm kiếm khắp nơi. Lâm Phong đành nhòm người nhặt lấy cái quần mà hôm qua cô mặc, điện thoại nằm bên trong, cậu đưa tay lấy giúp cô, nhưng nhìn thấy màn hình hai chữ : Quang Khải”, cậu lập tức nhú mày

Ngân Hằng nhìn thấy Lâm Phong cầm điện thoại thì thở phào, vội vã giật lấy từ trong tay Lâm Phong. Cô rất lo lắng Quang Khải xảy ra chuyện. Cô nhặt lấy cái áo của Lâm Phong rơi trên sàn khoát tạm rồi đi ra một góc nghe máy. Cô không biết hành động của cô khiến Lâm Phong tức giận vô cùng.

Cô rõ ràng đêm qua cùng cậu trải qua những hòa hợp cơ thể, vậy mà có thể nhanh chóng quăng cậu sang để nghe máy điện thoại của người đàn ông khác, vì hấn ta mà lo lắng.

- Anh được ra về rồi sao? Anh được ra sớm thì thật là may. Uhm, em đang lo lắng chạy nhờ vả khắp nơi.....

.....

- Bây giờ em đang ở.....

Câu hỏi chưa nhận được câu trả lời thì một tiếng rầm va vào tường. Một chiếc điện thoại, bị lực ném mạnh, va vào bức tường bể nát.

- Anh làm gì vậy – Ngân Hằng tức giận trừng mắt nhìn Lâm Phong, trong đó có rất nhiều số điện thoại khách hàng của cô.

Lâm Phong không nói không rằng, kéo thẳng Ngân Hằng ngã vật xuống giường. Cả đêm mệt mỏi, nhưng giờ ánh mắt của Lâm Phong chẳng khác nào lại muốn có cô nữa. Nhưng cô không muốn, cô còn phải đi tìm Quang Khải để giải quyết vụ việc lần này, nhưng thoát hay không cũng dựa vào lời nói của Lâm Phong.

- Đừng mà – Ngân Hằng kêu khẽ, chống tay ngăn cách Lâm Phong và cô – Em phải về nhà.

- Về nhà, về bên hắn ta sao – Lâm Phong tức giận hỏi – Em xem tôi là gì hả. Chẳng phải đêm qua là em chủ động cùng tôi hay sao. Em cho rằng đêm qua tôi vẫn chưa thỏa mãn em hay sao, vì sao mới sáng sớm lại đi tìm người đàn ông khác để thỏa mãn – Lâm Phong trong lúc tức giận vì sự ghen tuông trào dâng trong lòng đánh mất lí trí nói ra những lời tổn thương vô cùng. Trong đầu cậu xuất hiện tình cảm cô cùng người đàn ông khác quần quýt lấy nhau, máu trong người lập tức chạy loạn, giận dữ như núi lửa sắp phun trào.

Ngân Hằng cứ nghĩ, trải qua một đêm ân ái, hai người bọn họ có dự đồng cảm với nhau hơn. Lâm Phong sẽ hiểu trái tim cô thuộc về ai, trong lòng cô có ai, vậy mà lại bị những lời nói của Lâm Phong làm mình tổn thương lần nữa. Cô tức giận đưa tay tát mạnh vào mặt Lâm Phong, sau đó đẩy mạnh cậu ra, đứng bậy dậy, tức giận nói, trong lòng chẳng muốn giải thích gì thêm nữa:

- Dù sao tôi cũng dùng thân xác trao đổi điều kiện với anh rồi. Hy vọng anh giữ lời hứa của mình.

Một cái tát như giã đập tôn nghiêm đàn ông khiến Lâm Phong càng nổi giận nhiều hơn. Cậu ôm lấy cô quăng mạnh xuống giường, bất chấp sự kháng cự của cô, lần nữa chiếm đoạt. Không có sự yêu thương, chỉ là mong muốn chiếm đoạt, trừng phạt, từng nụ hôn mạnh bạo đi khắp cơ thể cô để lại dấu vết rõ rệt. Chiếc áo sơ mi cô khoát tạm của cậu bị cậu điên cuồng xé rách rơi ***. Không có sự mở đầu, không có sự vuốt ve âu yếm. Sự đau đớn về thể xác khiến Ngân Hằng cắn chặt môi, cô không kháng cự nữa cứ để mặt Lâm Phong vầy vò cơ thể, chịu đựng cho đến khi nó chấm dứt. Cảm nhận sự ra vào của Lâm Phong trong người mình, lại giống như máu chảy ngược về tim đau đớn, tuổi nhục vì bị xem thường giã đập. Cô không khóc, mắt chỉ nhắm nghiền lại, thân người bất động như một cái xác.

Về cam chịu của cô khiến Lâm Phong dừng lại, cậu làm ra vẻ mất hứng thú nói:

- Cút....Cô mau cút đi cho tôi. So với một ***** rẻ tiền cô còn thua xa. Tôi sẽ giữ lời hứa trao đổi với cô

Nói xong Lâm Phong đứng dậy gom quần áo rồi đi thẳng ra ngoài. Tiếng cửa đóng sầm lại, Ngân Hằng từ từ mở mắt ra, nước mắt theo đó chảy dài. Sau đó là tiếng nấc ghen đau đớn của cô, đau từ thân xác đến tâm hồn.

Ngân Hằng đau đớn lẫn mệt mỏi ngồi dậy, cả người run run nhặt áo mặc vào, chỉ một chiếc cúc áo, cô cũng thật lâu, mới cài được. Nước mắt làm nhòe cả mắt cô, cô hít thở thật sâu rồi đưa tay lau đi nước mắt. Cố gắng sửa soạn lại đầu tóc, quần áo chỉnh chu, nhưng không làm sao che giấu được những dấu hôn đậm nhạt trên cơ thể mình, cô từng bước chậm rãi rời đi, mỗi bước đi là một sự nhục nhã, đau đớn, đau đớn đến tận tim gan.

Cô chỉ kịp nói địa chỉ với bác tài xế, là đã ngủ vùi một mình trên xe.

- Chị ơi . Đến rồi – Người tài xế khẽ gọi cho cô nhắc nhở.

Ngân Hằng cố mở mắt ra, gượng cười với người tài xế rồi trả tiền đi vào nhà. Không ngờ Bảo Trâm cũng vừa đến, thấy cô liền nói:

- Mình vừa đưa Gia Bảo đi đến bệnh viện, định gọi cho hằng nhưng không được đành đến bảo Hằng lấy ít quần áo cho nó.

- Điện thoại của mình bị hư rồi – Giọng cô khàn khàn đáp.

Bảo Trâm mới quan sát cô, kinh hoàng nắm lấy vai cô hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy.

- Không có gì. Chỉ là chút mệt mỗi thôi.

- Những dấu hôn này....- Bảo Trâm e ngại hỏi.

- Đừng hỏi...mình mệt lắm, chỉ muốn ngủ thôi. Tối mình đem quần áo sang cho Gia Bảo.

Bảo Trâm thấy cô mệt mỏi như thế cũng không gặng hỏi nữa. Gật đầu bảo:

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 75

75. Chương 75

- Vào nhà ngủ đi, Gia Bảo cũng nghỉ hè rồi. Cứ để nó ở nhà mình chơi với ba mẹ mình, Hằng cứ lo công việc của mình cho xong đi. Chuyện của anh Khải chắc là có cách giải quyết thôi, đừng quá lo lắng.

- Ừ, mình biết rồi, giúp mình chăm Gia Bảo.

Nói xong cô mệt mỏi đi vào nhà, Bảo Trâm nhìn theo thấy xót xa vô cùng, cô siết chặt tay, quyết định gặp Lâm Phong kể rõ mọi chuyện, mặc kệ Ngân hằng căm đoán ra sao. Mong rằng Lâm Phong nể tình sẽ bỏ qua cho Quang Khải để Ngân Hằng không vất vả như thế nữa.

Đứng trước cửa nhà, Ngân hằng mới thấy nhẹ nhõm, cô chỉ muốn vào phòng, ngã mình xuống giường, quên hết những sự việc đã xảy ra. Cô vừa mở cửa vào thì gặp ngay giọng nói lạnh như băng của Quang Khải:

- Em đã đi đâu?

- Em...- Cô nhìn Quang Khải với ánh mắt hoang mang.

Cô còn chưa nói xong thì Quang Khải đẩy mạnh cô vào cánh cửa phía sau, ánh mắt đùng đùng giận dữ kéo mạnh một bên cổ áo cô để nhìn kỹ những dấu vết trên người cô. Thấy rõ đó là những dấu hôn, Quang Khải không khỏi tức giận gầm lên:

- Thì ra tôi đã nhìn nhầm em. Tôi cứ nghĩ, dù em không yêu tôi, nhưng chỉ cần em ở bên tôi là được rồi. Tôi chấp nhận và không đòi hỏi quá nhiều từ em. Nhưng không ngờ em là loại người dễ tiện đến thế, tôi chỉ vừa mới bị cảnh sát gọi, em đã lo sợ tìm ngay một kẻ để làm chỗ dựa ỳnh. Đêm qua hai người đã làm gì hả.

Ngân hằng thấy Quang Khải xúc phạm mình, cô giơ tay lên định đánh anh ta, nhưng sau đó cô khựng lại. Quang Khải nói đúng, cô đúng là loại người dễ tiện, chấp nhận bán rẻ thân thể mình để đạt được mục đích. Quang Khải thấy thế càng tức giận:

- Sao hả, tôi nói đúng rồi à, cho nên em mới hồ thẹn như thế.

Ngân Hằng cảm thấy cô không còn hơi sức tranh cãi nữa, hiện giờ cô chỉ muốn ngủ mà thôi. Nếu có thể cô mong mình ngủ vùi mãi mãi.

Ngân Hằng vừa đẩy cửa phòng mình, Quang Khải cũng theo vào, anh ta không nói không rằng, ôm chặt lấy cô, xoay người cô lại. Anh ta giận dữ chiếm đoạt cô.

Ngân hằng nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên thân thể mình, cõi lòng cô như tan nát, hai người đàn ông, một người có tình, một người có nghĩa. Cùng một ngày, cả hai người đều không ngừng dày vò hành hạ cô, muốn khóc cũng không thể khóc được nữa. Giống như những vết chai sạn lăm lè.

Quang Khải điên cuồng hành hạ cô, muốn cô thuộc về anh ta, những dấu vết Lâm Phong để lại bị anh ta thay thế bằng dấu vết của mình.

Ngân Hằng nằm trên giường mở mắt nhìn lên trần nhà, trần nhà vẫn là nơi quen thuộc với cô mỗi khi giật mình tỉnh giấc. Chỉ khác là tâm trạng của cô lúc này khác hoàn toàn với những lần khác. Lúc trước là nỗi đau âm ỉ bị bao bọc bởi nỗi cô đơn. Còn bây giờ bao quanh cô là sự đau đớn tột cùng, thân xác cô đầy một sự dơ bẩn đáng kinh tởm.

Cô muốn nhấc người lên, cũng không đủ sức, cơ thể mỗi rả rời. Xung quanh cô đã chìm vào im lặng đáng sợ, thật may mắn, Quang Khải đã rời đi.

Cô lẩm nhẩm hát bài hát “Lời Cuối Cho Tình Yêu Đầu”, bài hát mà cô thường hay hát mỗi khi cô giật mình tỉnh giấc, hình ảnh Lâm Phong lại ùa vào trong ký ức cô.

Sáng sớm em tỉnh giấc nhẹ nhàng người đầu tiên em nghĩ về anh

Cứ thế em nhìn xung quanh căn phòng ở đâu em cũng thấy anh người ơi

Tưởng rằng mình hạnh phúc thật nhiều vì em biết em vẫn còn yêu

Em vẫn mong dù không có anh bên cạnh

Từng ngày qua em sống trong hy vọng

Chỉ còn đây nỗi nhớ, còn nhiều điều vu vơ

Có lẽ anh đã xa em nhưng em vẫn chờ

Dù rằng không thể nói mình còn nhớ anh thật nhiều

Bao ngày qua chắc anh không hiểu

Tình yêu còn lại bao nhiêu

Vẫn còn giữ trong tim biết bao điều chưa nói

Chỉ em và một mình em, vẫn còn yêu anh như lúc ban đầu

Sau đó Ngân Hằng nở một nụ cười, một nụ cười kèm theo giọt nước mắt. Đưa tay cố gạt đi giọt nước mắt của mình, từ nay cô sẽ không còn khóc nữa, không khóc vì bất kì ai, không khóc vì người đàn ông nào nữa.

Quang Khải đi uống rượu, sau khi thỏa mãn dục vọng con người ta bắt đầu hối hận, anh ta hối hận vô cùng. Không đủ dũng khí đối mặt với Ngân Hằng, anh mặc đồ xong liền chạy thẳng đến quán bar và kêu liền hai chai rượu mạnh. Quang Khải muốn uống cho say để tự trách bản thân mình, bao lâu nay vì sao anh chờ đợi cô lâu như thế mà chưa từng đòi hỏi sự đáp trả ở cô. Cô cứ tưởng rằng anh cao thượng, thật ra Quang Khải hiểu rõ, anh không thể khiến cô hạnh phúc tròn vẹn được.

Cuối cùng, anh lại làm tổn thương chính cô, nói những lời khó nghe nhất khiến cô đau đớn. Nhưng bởi vì anh đã ghen. Không có bất cứ người đàn ông nào có thể chấp nhận người phụ nữ của mình chỉ tơ tưởng ghi nhớ bóng hình một người đàn ông khác. Lâm Phong là mối tình đầu của Ngân Hằng, mà người ta thường bảo tình đầu là tình khó quên, cho nên anh có thể hiểu được Ngân Hằng. Anh đã chấp nhận chờ đợi cô có thể quên đi mối tình đầu của mình. Nhưng khó lòng có thể chấp nhận cô cùng cậu ta bên nhau như thế. Nhưng nếu cố chấp giữ lấy cô thì sao, chỉ sợ là....

Quang Khải biết một khi Ngân Hằng làm vợ anh, cô sẽ chung thủy suốt đời, sẽ cắt đứt bóng hình của Lâm Phong. Anh cũng tự tin mình có thể khiến Ngân Hằng hạnh phúc, chỉ có điều anh không thể cho cô thứ cô muốn được.

Nhưng nếu cô không đòi hỏi quá nhiều thì sao? Quang Khải tự hỏi lòng mình, anh nhận ra là mình đã yêu Ngân Hằng rồi, người con gái xa xưa cũng đã phai nhạt, chỉ có mỗi Ngân Hằng.

Quang Khải liền tính tiền trở về nhà, anh muốn xin lỗi Ngân Hằng, muốn nói cô biết mình cần cô đến thế nào. Khi Quang Khải đến nhà Ngân Hằng, anh nửa say nửa tỉnh đập mạnh cửa nhưng chờ mãi chẳng có ai ra mở. Quang Khải cảm thấy trong lòng bất ổn, anh vội dùng chìa khóa của mình mở cửa vào. Khi cánh cửa mở ra, mọi thứ gần như nguyên vẹn, nhưng anh lại cảm thấy thiếu mất thứ gì. Tìm kiếm khắp nơi đều không thấy cho đến khi anh bắt gặp một tờ giấy.

“ Quang Khải!

Khi anh đọc được tờ giấy này có lẽ em đã rời đi thật xa rồi. Em xin lỗi anh. Em không hề trách anh về sự việc vừa qua, em có thể hiểu cảm nhận của anh. Không có người đàn ông nào có đủ rộng lượng tha thứ cho sự phản bội.

Quang Khải, em cứ nghĩ mình có đủ tự tin để bên anh đến trọn đời, có thể quên đi được Lâm Phong. Chỉ đáng tiếc em làm không được, em không thể quên anh ấy. Được ở trong vòng tay anh ấy là niềm hạnh phúc nhất đời của em.

Cho nên em xin lỗi anh. Xin lỗi vì đã phụ tấm chân tình của anh.

Cám ơn anh đã chăm sóc cho em bao ngày tháng qua. Em chẳng thể làm gì để đền ơn anh, hổ thẹn ra đi. D(iều em có thể làm được cho anh là, giúp anh thoát được vụ kiện tụng lần này.

Có người cố ý phá hoại, *** hại anh. Em mong anh bình tĩnh tìm ra kẻ đó để không còn gặp cảnh tương tự.

Điều cuối cùng em muốn nói: Xin hãy tha lỗi cho sự ra đi của em. Đừng tìm em làm gì

Ngân Hằng”

Quang Khải đọc xong lá thư, anh ta vò nát nó trong bàn tay mình

Quang Khải lập tức gọi điện cho Ngân Hằng, nhưng điện thoại cô không liên lạc được. Gọi điện thoại đến nhà Bảo Trâm thì hay tin Ngân Hằng đã dẫn Gia Bảo rời đi rồi, trên tay con thu dọn hành lý giống như đi xa. Quang Khải vô cùng hoảng hốt, vội vàng đi tìm đến những nơi cô có thể đến những điều không tìm được, Quang Khải bèn gọi điện cho Bảo Trâm hỏi thử.

- Không có, em không gặp Ngân Hằng. Có chuyện gì xảy ra à – Bảo Trâm lo lắng hỏi Quang Khải qua điện thoại, hôm nay cô cùng với Bảo Duy tìm Lâm Phong để kể rõ mọi chuyện.

- Cô ấy....- Quang Khải định nói rõ thì nghe tiếng Bảo Duy gọi :” Phong, bên này nè”, anh ta ngừng bật không nói tiếp, trong lòng trào lên ngọn lửa hận, biết đâu Ngân Hằng đã dọn đến nhà Lâm Phong, bèn ghiền rằng hỏi Bảo Trâm – Em đang ở đâu?

- Em....- Bảo Trâm ngập ngừng không dám nói.

- Ngân Hằng có chuyện rồi, mau nói em ở đâu để anh tới gặp – Quang Khải bèn thúc giục.

Nghe Ngân Hằng xảy ra chuyện, Bảo Trâm vội nói địa chỉ mình đang ở, nhưng trong lòng thấp thỏm không yên còn dằn dò :

- Anh đến rồi thì gọi điện thoại em ra ngay.

Quang Khải không đáp, có địa chỉ rồi, anh lên xe chạy đi ngay, cũng may quán đó khá gần chỗ anh ta đứng.

Lâm Phong đến ngồi xuống trước mặt Bảo Duy cười chào, nói vui vài câu thì Bảo Trâm đi đến, Bảo Duy liền hỏi:

- Ai vậy?

- Một người bạn thôi – Bảo Trâm cười ngượng đáp rồi nhìn Lâm Phong khẽ gật đầu chào, cô vẫn còn cảm thấy ngượng vì đã từng **** mắng Lâm Phong thậm tệ, nhưng Lâm Phong dường như không để ý đến điều đó vẫn vui vẻ cười đùa hỏi:

- Hôm nay không phải kêu mình ra đây để phát thiệp đấy chứ. Mình nhất định sẽ đi món quà to.

- Tụi này vẫn chưa đâu. Mình hiện nay khá bận rộn, để khi nào thời gian rỗi thì tính tới – Bảo Duy ôm lấy Bảo Trâm âu yếm đáp lời Lâm Phong.

- Đời bác sĩ cứu người hoài không hết, bây giờ vẫn là bác sĩ mới mà bận như vậy rồi, sau này càng khó mà có thời gian rảnh nha. Lúc đó chỉ sợ Bảo Trâm sẽ đá cậu à xem – Lâm Phong trêu.

Bảo Duy cười cười nắm lấy tay Bảo Trâm giơ lên khoe chiếc nhẫn đính hôn ra đáp:

- Mình biết vậy nên mua dây trói chặt lại rồi đây này.

- Xí...nếu anh mà không giành thời gian cho em, em nhất định sẽ đá anh tìm người đàn ông khác ngay – Bảo Trâm bĩu môi nói trong lời nói chứa đựng sự yêu thương.

- Trời ơi, bao nhiêu thời gian rồi của anh, em đều lấy đi rồi còn gì – Bảo Duy giả vờ than thở.

Lâm Phong nhìn hai người họ âu yếm nhau mà buồn bã, nhưng cậu vẫn cố gượng cười. Bảo Duy bỗng nhớ ra điều gì bèn hỏi.

- À, mà hôm trước, lúc Gia Bảo bị bệnh, chẳng phải cậu đến bệnh viện có chuyện gì mà đúng không?

- Chẳng có gì đâu, chỉ là đau bao tử mà thôi – Lâm Phong bèn giấu diếm đáp.

- Ủ, phải ráng ăn uống đầy đủ đúng giờ.....- Bảo Duy gật đầu dặn dò một tràng.

Bảo Trâm bên cạnh nhìn Lâm Phong cười khúc khích ra dấu bảo: Lại mắc bệnh nghề nghiệp nữa rồi.

Cả ba đang trò chuyện vui vẻ, cuối cùng Bảo Trâm ra hiệu cho Bảo Duy nói, Bảo Duy bèn hắng giọng nhìn Lâm Phong nói lớn:

- Thật ra mình tìm cậu để nói rõ một chuyện đã lâu giấu kín.

Bảo Duy còn đang lựa lời kể sao cho rõ ràng nhất thì từ sau lưng họ, Quang Khải hăm hăm bước vào. Anh ta không nói không rằng đâm Lâm Phong một đâm rồi gào lên:

- Ngân Hằng đâu.

Mọi người đều sững sốt nhìn về phía họ, hai người đàn ông ăn bận vô cùng lịch sự lại đánh nhau ngay công cộng như thế.

Bảo Duy phản ứng mau lẹ, vội dừng bật dậy chụp lấy Tay Quang Khải giữ anh ta lại trước khi anh ta giáng cú đâm tiếp theo.

- Anh Khải, có gì từ từ nói – Bảo Trâm cũng đứng dậy khuyên can.

- Hỏi tên này, hẳn ta giấu Ngân Hằng ở đâu – Quang Khải tức giận chỉ tay vào mặt Lâm Phong bảo.

- Nực cười – Lâm Phong ngồi thẳng dậy neho mắt nhìn Quang Khải, đưa tay chùi vết máu vừa té ra trước miệng – Cô ấy chẳng phải là vợ chưa cưới của anh hay sao, vì sao lại đến đây hỏi tôi. Loại phụ nữ đó với tôi không hề liên can với nhau.

“Loại phụ nữ đó”, Quang Khải, Bảo Duy, cùng bảo Trâm bị mấy từ này mà tức giận cả ba đều quay nhìn Lâm Phong trách móc.

- Đem qua chẳng phải cậu và cô ấy đã.....- Quang Khải khàn giọng hỏi.

- Vậy thì sao, đó chẳng qua là trao đổi thôi. Một dạng tiền trao tráo móc mà thôi. Chẳng phải phụ nữ là loại người chỉ cần có tiền là mua được hay sao. Cô ta chấp nhận dùng thân xác trao đổi để cứu anh khỏi đồng lõa xôn kia, tôi thì hứng thú muốn làm cái thứ gọi là tình một đêm với cô ấy mà thôi. Chẳng phải cô ấy gặp anh cũng là bán thân xác mình hay sao. Loại con gái đó tôi tuyệt đối không giữ bên mình. Anh đừng làm mất vợ chưa cưới của mình rồi cứ chạy đến đây tìm tôi.

- Cậu.....- Quang Khải tức giận vô cùng nói không nên lời. Cuối cùng Quang Khải quyết định không thêm chấp với loại người như Lâm Phong nữa.

Giật tay ra khỏi tay Bảo Duy quyết định đi tìm Ngân Hằng, còn hơn ở đây đôi co. Nhưng chỉ đi vài bước, Quang Khải quay người lại nhìn Lâm Phong thật lâu bằng ánh mắt khinh thường:

- Để tôi nói cho cậu biết. Cho tới đêm hôm qua, tôi chưa từng chạm vào cô ấy. Cậu cho rằng người con gái mình yêu là hạng người nào. Nếu cô ấy là loại người mà cậu nghĩ, liệu cậu có yêu cô ấy cho đến bây giờ suốt mấy năm không quên được hay không? Cậu cho rằng mình là kẻ đáng thương trong cuộc tình này, vậy cô ấy thì sao? Vì sao suốt 6 năm ở bên cạnh tôi như thế, cô ấy chỉ nhận được một chức danh hảo là vợ sắp cưới của tôi thôi. Thật sự là chỉ cần cô ấy đồng ý tôi nhất định sẽ yêu thương cô ấy suốt đời, đáng tiếc trong lòng cô ấy chỉ có duy nhất một người con trai.

- Anh nói như vậy là sao? – Lâm Phong đứng bật dậy nhìn Quang Khải hỏi, lòng cậu như có hàng ngàn con ong chích nhúc nhối khó chịu.

- Cậu tự mình động não đi – Quang Khải cười khinh khi đáp, sau đó thở dài – Đêm hôm qua tôi nhất thời kích động khi biết cô ấy và cậu ở chung nhau, cho nên tôi đã....

- Anh đã làm gì – Bảo Trâm từ nãy giờ kích động vì nghe Lâm Phong nói những lời phỉ báng Ngân Hằng, giờ Quang Khải lại nói thế, cô không thể không lên tiếng – Có phải anh đã làm nhục cô ấy rồi hay không? – Bảo Trâm tức giận xắn tới nắm lấy áo của Quang Khải chất vấn .

Quang Khải quay mặt đi che dấu sự hối hận của mình, Bảo Trâm choáng voáng xuýt té xuống đất, cô yếu ớt nói:

- Cho nên bây giờ Ngân Hằng mới dẫn Gia Bảo bỏ đi đúng hay không?

Quang Khải vẫn không đáp, thái độ quá rõ ràng khiến Bảo Trâm phẫn nộ, kêu gầm lên lao vào đánh Quang Khải:

- Anh là một thằng khốn , đồ cầm thú

- Cả anh nữa Lâm Phong, anh cũng xấu xa chẳng khác nào anh ta. Cả hai người đều không xứng đáng có được Ngân Hằng.

Bảo Trâm tức giận bỏ đi , cô vội vàng đi tìm Ngân Hằng. Quang Khải cũng vội vã đi theo cô.

Lâm Phong ngã phịch xuống ghế cậu ngồi, lời Quang Khải giống như một liều thuốc tê khiến cậu tê liệt không còn khả năng cử động nào cả.

Bảo Duy mới ngồi xuống bàn, nốc cạn ly rượu dưới bàn thở dài nhìn Lâm Phong nói:

- Hôm nay mình hẹn cậu ra đây là muốn kể rõ sự thật của 7 năm trước.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 76

76. Chương 76

Lâm Phong gần như không tin vào tai mình khi nghe Bảo Duy kể lại mọi chuyện của năm đó. Cậu lắc đầu tỏ vẻ không chấp nhận được sự thật vừa nghe. Mặt cậu trở nên trắng bệch lại, đôi mắt bỗng nhiên vụt tắt ánh sáng, cả người như một trận bão tuyết quét qua, run rẩy.

Hóa ra sự thật năm xưa là như vậy, hóa ra khi cậu ỉn là kẻ đáng thương, thì Ngân Hằng đã chịu tổn thương gấp mấy lần cậu. Cảm giác trong lòng như có hàng ngàn con kiến đang bò cắn xé tim cậu, một cảm giác đơn đốn không thể nào diễn tả thành lời. Trong khi Ngân Hằng phải chịu đựng trong khổ sở như thế, mà cậu lại còn nhẫn tâm đối xử với cô ấy như thế: trả đũa, khinh rẻ thậm chí nhục mạ cô.

- Tại sao không ỉn biết ngay từ đầu chứ? Tại sao không kể sớm ỉn – Lâm Phong siết chặt cổ áo của Bảo Duy hét lớn trong phẫn nộ.

- Mình cũng coi như vừa mới hiểu ra mọi chuyện mà thôi. Trước đây chưa từng hỏi cậu vì cũng hiểu con người không phải ai cũng dám đối mặt với cuộc sống. Cậu trốn chạy cũng là điều dễ hiểu. Lúc đó chỉ tội cho Ngân Hằng. Sau này khi biết mọi chuyện, Ngân Hằng lại không ỉn nói ra, bởi cô ấy thà để cậu hận mình rồi quên đi cuộc tình này còn hơn là cả hai đau khổ vì yêu mà không thể ở bên nhau.

Lâm Phong buông lỏng hai tay xuống, hóa ra tình yêu của Ngân Hằng dành cho cậu vô cùng cao đẹp đến như thế. Vậy mà cậu lại hiểu lầm tình yêu của cô để bây giờ cô....

Lâm Phong nghĩ đến đây, cậu cảm thấy cổ họng ghen đắng, nuốt vào khó khăn vô cùng. Thật may là Ngân Hằng mang theo Gia Bảo rồi đi, vậy thì cô sẽ không làm những điều khờ dại rồi. Bây giờ điều cần làm nhiều nhất là đi tìm Ngân Hằng.

- Giúp mình, cầu xin cậu Bảo Duy, giúp mình tìm ra cô ấy. Chẳng phải Gia Bảo bị bệnh hay sao? Cô ấy chắc chắn sẽ tìm cậu lần nữa.

- Chưa chắc đâu. Phong, mình chỉ là bác sĩ mới ra trường thôi, so với những bác sĩ nhiều kinh nghiệm thì không bằng một góc đầu. Ngân Hằng đã quyết ra đi mà không lời nhắn nhủ, có lẽ sẽ không tìm ai trong bọn mình nữa đâu – Bảo Duy âu sầu nói.

- Mình nhất định sẽ đi tìm cô ấy, nhất định tìm cho ra cô ấy. Dù có phải cầu xin mình cũng mong cô ấy tha thứ ỉnh.

- Không được. Con không thể đi được, bây giờ là thời khắc quan trọng mà chúng ta chờ đợi đã từ lâu – Ba nuôi Minh Nhật lên tiếng ngăn cản cậu khi Minh Nhật đòi đi tìm Ngân Hằng – Thăng Phong đã vứt bỏ mọi thứ để đi tìm con bé đó rồi, đây chính là cơ hội cho con nắm bắt. Chúng ta đã chuẩn bị kế hoạch này nhiều năm rồi, sắp thành công rồi, chỉ còn chút xíu nữa là thành công. Ngay lúc này con không thể rời bỏ.

Minh Nhật khựng lại khi nghe ba mình nói, lòng cậu bối rối vô cùng, kế hoạch mà họ sắp đặt chỉ còn chút nữa là thành công rồi, bây giờ nếu cậu bỏ đi thì mọi thứ lại phải chờ đợi thêm bao nhiêu lâu nữa.

- Nghe lời ba, Ngân Hằng tạm thời không sao đâu. Đợi khi chúng ta lấy được công ty rồi đi tìm con bé cũng chưa muộn – Ba nuôi Minh Nhật vỗ vỗ vai cậu khuyên lơn.

Minh Nhật dẫn lòng gật đầu nghe lời ông nói.

Vì Lâm Phong quyết định bỏ qua không truy cứu cho Quang Khải, cậu cũng đến gặp ba yêu cầu để công việc phụ trách giám sát công trình cho người khác khiến cho nhiều cổ đông tức giận. Ông Hoàng Nam đành giao cho Minh Nhật phụ trách, dù sao Minh Nhật cũng là con trai ông, để cậu phụ trách ông yên tâm hơn người ngoài.

Minh Nhật nhờ vậy, nhanh chóng làm quen với các cổ đông còn sót lại chưa bị họ mua chuộc, làm cho họ đứng về phía mình. Ba nuôi của Minh Nhật cũng lợi dụng một số quen hệ trước đây của mình, cùng họ bày ra âm mưu từng bước nắm lấy vị trí của ông Hoàng Nam. Kế hoạch âm thầm diễn ra một cách không ai hay biết. Thật nhanh chóng, ông ta làm ọi cổ đông đứng về phe mình. Chẳng những vậy, ông ta còn lợi dụng bà Kim Lương, lấy luôn công ty của bà. Đây là một đòn đánh mạnh vào mặt của bà ta.

Khi ông Hoàng Nam biết chuyện, ông đã tức giận tìm Minh Nhật, ông tát thẳng vào mặt Minh Nhật mắg:

- Mày thật là đồ bất hiếu. Dám cấu kết với người ngoài để *** hại ba mày à.

Minh Nhật bị một cái tát, khoe miệng lập tức có mùi máu, cậu cười gằn đưa tay xoa má mình rồi nhìn ông Hoàng nam cười lớn.

- Ba...haha...ông xứng sao.

Ông Hoàng nam giật mình khi thấy thái độ của Minh Nhật, từ trước đến nay, cậu luôn nhất mực nghe lời, không ngờ hôm nay lại dùng thái độ này tỏ vẻ như thế. Ông chờ người nhìn con trai.

- Ông xem tôi là con trai ông từ khi nào? Nhưng rất tiếc, tôi chưa từng xem ông là ba của tôi.

- Mày....- Ông Hoàng Nam tức giận nhìn Minh Nhật.

- Tôi nói cho ông biết, tôi chờ ngày này đã lâu lắm rồi – Minh Nhật vừa nói vừa dùng ánh mắt đầy oán hận nhìn ông ta – Tôi hận ông đã sinh tôi ra rồi vứt bỏ, tôi hận ông *** hại ba nuôi của tôi vào tù khiến mẹ tôi khổ sở mà chết. Ông ấy mới xứng làm ba của tôi, còn ông thì không. Tôi chấp nhận gọi ông là ba chỉ vì tôi chờ đợi ngày này, ngày có thể thấy ông thất bại thảm hại. Chỉ cần đến ngày họp cổ đông thì chiếc ghế của ông sẽ bị người khác thay thế ngay lập tức.

- Mày....- Ông Hoàng Nam kích động nói không nên lời nhìn đứa con trai của mình, so với Lâm phong, ông thương Minh Nhật có hơn chứ không kém, vậy mà đứa con này lại nhìn ông bằng ánh mắt oán hận như thế, kích động khiến người ông huyết áp ông tăng cao, hơi thở dồn dập từ từ ngã xuống.

Lâm phong được bà Ngọc lan gọi điện thoại nói về tình hình công ty, cậu vội vàng trở về cùng bà Ngọc Lan đến công ty ngay lập tức. Hai người vừa vào đã nhìn thấy ông Hoàng Nam ngã xuống đất vội vàng lao đến đỡ lấy ông. Bà Ngọc lan hoảng hốt gọi:

- Ông à, ông à.

- Ba ...ba...- Lâm Phong cũng lay lay ông Hoàng nam, cậu tức giận quay mặt nhìn Minh Nhật muốn lao đến đánh cho cậu ta một trận.

- Mau đưa ba con đi cấp cứu. Mau lên – Ba Ngọc Lan nhìn Lâm Phong thúc giục. Lâm Phong đành rời mắt khỏi Minh Nhật vội vàng công ba mình lên lưng rồi đi nhanh ra ngoài, bà Ngọc Lan cũng theo sau họ. Bỏ mặt Minh Nhật còn đứng lại đó một mình. Cậu đưa mắt nhìn theo ba người họ, trong lòng đột nhiên thấy đau đớn khó chịu. Vì sao cậu lại thấy như vậy, đáng lý ra cậu phải vui sướng vì đã trả được thù rồi chứ. Nhưng vì sao lòng cậu trở nên hoang mang như thế.

Mấy năm nay, ông Hoàng nam luôn lo lắng, hân hoan cậu rất nhiều. Đôi khi rảnh rỗi, ông ta thường rủ cậu đi đó đi đây mỗi khi bay qua mỹ thăm cậu và Lâm Phong. Cậu luôn cho rằng vì Lâm Phong không chịu đi nên ông ta mới tìm cậu. Nhưng lại thấy ánh mắt của ông ta nhìn cậu rất ảm áp, chẳng khác nào của người cha yêu thương nhìn con. Ba nuôi cậu từ khi cậu còn nhỏ đã ở trong tù, sau này mới được thả ra, hai người chìm vào trả thù, cho nên cậu cho rằng, ba nuôi mình chưa có cơ hội thể hiện tình cảm đó với cậu mà thôi.

Khi thấy ông Hoàng nam ngã xuống, lòng cậu thấy lo lắng sợ hãi vô cùng, đột nhiên sợ ông xảy ra chuyện, sợ ông sẽ rời xa cậu, cậu sẽ mãi mãi không nhìn thấy ánh mắt ảm áp của ông nữa. Chẳng lẽ cậu trả thù là sai rồi hay sao?

Minh Nhật thở dài, cậu lái xe về nhà ba nuôi cậu ở, bởi vì cậu không còn có thể về cái nhà kia được nữa rồi. Vừa mới nằm xuống sofa một lát, Minh Nhật đã nghe tiếng khóc gào của bà Kim Lương:

- Lão già khốn kiếp kia, ông mau ra đây cho tôi. Ông là đồ khốn mà, ông là đồ thất đức. Ông là đó chó má.

Minh Nhật liền mở cửa bước ra ngoài, bà Kim Lương vừa nhìn thấy cậu thì túm lấy gào thét.

- Tên khốn kia đâu. Ba nuôi của cậu ở đâu hả. Bảo hắn ra đây gặp tôi.

Minh Nhật vốn không ưa gì bà ta nên đẩy mạnh bà ta ra, lạnh lùng hỏi:

- Bà tìm ba tôi làm gì?

- Ông ta đã lừa tôi, ông ta bảo sẽ giúp tôi phát triển công ty, nào ngờ ông ta lại cướp trắng công ty của tôi như thế. Khiến con gái tôi uất ức mà tự sát.

- Bà nói cái gì? Ngân Quỳnh, cô ấy làm sao? – Minh nhật kinh hoàng quay người chớp lấy tay bà ta hỏi.

- Nó biết ba cậu đã lấy mất công ty, nên nó đã cắt cổ tay tự sát rồi – bà Kim Lương khóc nức nở – Đó là công ty của chồng tôi, là công ty ông ấy khổ tâm gầy dựng. Tôi cho dù có ghét bỏ Ngân hăng, nhưng cũng không muốn bán công ty đi, có sống có chết cũng quyết giữ lấy nó mà không bán cho ai hết. Vậy mà ông ta lại nỡ cướp đoạt trắng trợn như thế. Còn khiến Ngân Quỳnh tự sát, cậu nói xem sau này tôi phải thế nào chứ. Ông ta ở đâu, tên khốn đó ở đâu, tôi phải giết hắn ta, huhu.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 77

77. Chương 77

- Ngân Quỳnh cô ấy ra sao rồi?

- Tôi kịp thời phát hiện cho nên đã đưa nó vào bệnh viện rồi, nhưng tinh thần nó không ổn định, nó không ngừng tự trách bản thân nó, huhu – Bà Kim Lương bưng mặt khóc

Minh Nhật không nói không rằng chạy vội đi

Bệnh viện vào buổi ban trưa có phần buồn chán hơn rất nhiều, thậm chí nó yên tĩnh vô cùng bởi bệnh nhân đã chìm vào giấc ngủ. Minh Nhật học tốc bước vào bệnh viện đèn quầy hướng dẫn hỏi thăm phòng bệnh của Ngân Quỳnh. Cô y tá sau khi nhìn cậu với ánh mắt hàm ý cũng nói số phòng của Ngân Quỳnh cho cậu.

Trên đường đến phòng bệnh, lòng Minh Nhật thấy khó thở vô cùng. Tất cả đều là lỗi tại cậu, là do cậu lợi dụng Ngân Quỳnh để phá hỏng công trình khiến các cổ đông nổi giận, mới nghe theo lời xúi giục của cậu và ba nuôi cậu. Để kế hoạch trả thù của họ thành công.

Chính ba nuôi cậu xúi giục Ngân Quỳnh tìm cách lén lút giấu đi một phần bản thiết kế chi tiết của công trình, rồi đưa ra bản sai lệch khiến công trình bị sập, tất cả mọi thiệt hại đều đổ lên Quang Khải, cho rằng khi Quang Khải thất thế thì sẽ không thể khống chế Ngân Hằng, bắt cô ở bên anh ta nữa. Điều không ngờ là làm ba công nhân thiệt chút nữa là thiệt mạng, Ngân Quỳnh gần như tự trách bản thân rất nhiều. Bây giờ Ngân Quỳnh lại bị cướp mất công ty như thế dẫn đến việc cô quẫn trí mà tự tử. Tất cả đều là tại cậu và ba nuôi cậu, vậy mà Ngân Quỳnh lại phải chịu đựng thay.

Minh Nhật đẩy nhẹ cửa phòng bệnh, cậu nhẹ nhàng bước chân vào. Ngân Quỳnh đang ngồi trên giường, tay cô đang truyền nước, một bên cổ tay được băng bó cẩn thận, gương mặt cô tái mét, đầu tóc rũ rượi. Nhìn cô như một kẻ tâm thần miệt mài không ngừng lẩm nhẩm điều gì đó.

Minh Nhật chưa từng nhìn thấy một Ngân Quỳnh như thế, trước giờ cô luôn là một cô gái xinh xắn dịu dàng hay e thẹn, hay đỏ mặt xấu hổ mỗi khi chạm vào ánh nhìn của cậu, vậy mà giờ đây....

Minh Nhật đau lòng bước đến gần cô, tay cậu đưa lên vuốt mái tóc của cô cho thẳng lại, không ngờ hành động nhẹ nhàng của cậu cũng khiến Ngân Quỳnh giật mình sợ hãi, cô thu người lại, hoảng loạn hét lên:

- Không mà, tôi không muốn đâu. Tôi không cố ý đâu. Ông ta nói với tôi, ông ta tính toán kỹ lưỡng rồi, sẽ không ảnh hưởng gì hết. Ông ta gạt tôi, ông ta gạt tôi...huhu....Ông ta còn lấy mất công ty của tôi...con xin lỗi ba...con xin lỗi ba, con có lỗi với ba và chị rất nhiều. Con có lỗi với tất cả mọi người, huhu....Chị Ngân Hằng bị Lâm Phong cưỡng bức, rồi lại bị Quang Khải cưỡng hiếp đến nỗi phải bỏ đi mất.

- Ngân Quỳnh là anh đây – Minh Nhật đau lòng khôn xiết, cậu nắm chặt lấy vai của Ngân Quỳnh siết chặt rồi gọi thức tỉnh cô.

Ngân Quỳnh bị siết chặt, cô không còn nói nhảm nữa, ngẩng đầu nhìn Minh Nhật bằng đôi mắt vô hồn ngơ ngác, giống như đang nhìn một người xa lạ. Minh Nhật đau đớn, một cô gái đang yên đang lành lại bị cậu làm cho ra bộ dạng này, cậu choàng tay ôm lấy Ngân Quỳnh miệt mài thều thào:

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi.

Minh Nhật khẽ vuốt tóc Ngân Quỳnh, cậu nhắm mắt lại trong lòng tự hỏi, bản thân cậu trả thù là đúng hay là sai. Đã có quá nhiều người bị hại trong công cuộc trả thù của cậu. Cả Ngân Hằng và Ngân Quỳnh đều cùng lúc bị hại bởi cậu. Rõ ràng cậu muốn bảo vệ Ngân Hằng, cuối cùng cô lại bị chính tay cậu hại thậm chí thương bị người ta lần lượt làm nhục như thế.

Ông Hoàng Nam đang nằm dưỡng bệnh trên giường, Lâm phong phải quay lại công ty để thu xếp công việc, bà Ngọc lan vì sợ ba chồng biết được tình hình rối ren của công ty lúc này mà lại kích động nên vội vã quay về nhà chăm sóc ông.

Cánh cửa bật mở khiến ông mở mắt, người bước vào chính là ba nuôi của Minh Nhật, ông Nhật Tuyên.

- Ông còn mặt mũi nào đến đây à – Ông Hoàng Nam bực tức cố gắng ngồi dậy.

- Tôi đến để nhìn xem bộ dạng thảm hại của ông như thế nào – Ba nuôi Minh Nhật cười nhạt đáp.

- Ông....

- Thế nào, ông không ngờ mình cũng có ngày này đúng không ? – Ba nuôi Minh Nhật nhếch môi cười đắc ý vô cùng, ông ta kéo một chiếc ghế đến gần giường của ông Hoàng Nam giương giương ngồi xuống.

- Nhật Tuyên, tôi có chỗ nào không phải với anh chứ, vì sao lại đối xử với tôi như vậy – Ông Hoàng Nam nhìn ba nuôi

Minh Nhật cố gắng dồn nén sự tức giận hỏi.

- Chính các người đã đưa tôi vào tù mà còn dám nói không có lỗi với tôi sao – Ông Nhật Tuyên gầm lên.
 - Là chính anh tự chuốc lấy còn trách ai nữa cơ chứ – Ông hoàng nam bất lực đáp.
 - Tôi tự chuốc lấy ư, đó chẳng qua là tôi muốn lấy những thứ mình đáng có mà thôi. Tôi làm trâu làm ngựa cho nhà các người như vậy, vậy mà ông lại quyến rũ người yêu của tôi làm cô ấy mang thai, cho nên cái tôi lấy được là thứ xứng đáng thuộc về tôi mà thôi.
 - Anh cho rằng anh làm điều đúng hay sao. Năm xưa, vì vợ tôi sức khỏe yếu, e là không thể sinh đẻ được nữa, trong khi tôi là con trai duy nhất trong nhà không thể không có người thừa kế. Tôi cho anh là bạn thân để tâm sự, chính anh chuốc rượu tôi và bạn gái anh rồi đưa chúng tôi cùng vào khách sạn, anh tưởng tôi không biết hay sao. Chính từ lần đó mà cô ấy đã mang thai, tôi đã bù đắp cho hai người rất nhiều tiền và yêu cầu cô ấy phá bỏ bởi vì tôi yêu vợ của mình. Anh chính là muốn dùng đứa bé để sau này uy hiếp moi tiền tôi cho nên mới đồng ý với cô ấy giữ lại cái thai. Nhưng khi anh biết tôi không đá động gì đến đứa con, anh liền chuyển đổi mục tiêu, lợi dụng sự tin tưởng của ba tôi mà tham ô của công cuối cùng bị phát giác và bị bắt vào tù, khiến cô ấy vì lo lắng chạy vạy cứu anh mà kiệt sức chết. Anh còn trách ai được cơ chứ.
 - Cho là như vậy thì sao? Còn Minh Nhật? Các người cũng phụ bỏ thằng bé, khiến cho nó cảm giận các người và thực hiện kế hoạch báo thù này.
 - Tôi thừa nhận, tôi có lỗi với Minh Nhật. Nhưng năm xưa, tôi đã đến gặp cô ấy, chính cô ấy bảo với tôi rằng đứa bé không phải là con tôi mà là con anh, cho nên bao năm nay tôi mới không để ý đến. Bây giờ tôi đã biết nó là con của tôi, tôi đã hết lòng bù đắp cho nó tất cả. Chỉ vì một kẻ tham vọng như anh, che giấu sai lầm của bản thân, đổ hết trách nhiệm cho người khác, lôi kéo thằng bé vào con đường tội lỗi. Vậy mà thằng bé luôn hết mực kính trọng anh, anh không thấy là mình đã phụ tấm lòng của nó hay sao.
 - Haha, phụ lòng ư. Tôi không ngại nói cho cậu biết, tôi rất ghét thằng nhóc. Tôi hận nó vì nó có dòng máu của các người, rất nhiều lần tôi muốn làm cho nó chết đi, chỉ tiếc rằng mạng nó quá tốt mà thôi.
 - Anh...- Ông Hoàng Nam không ngờ ông Nhật Tuyên lại dám nói ra những lời như thế, trợn mắt kinh hoàng nhìn gã đàn ông dê hèn kia.
 - Tôi lừa gạt nó giống như tôi từng lừa gạt các người vậy. Minh Nhật rất là tin tôi, nó cứ tưởng trên thế gian này, người thương nó nhất chính là tôi, chứ không phải các người. Cho nên lần này hợp cổ đông, nó sẽ đem số cổ phần mà các người cho nó chuyển sang cho tôi. Những cổ đông khác cũng nhất trí ủng hộ tôi lên làm chủ tịch, các người nên chuẩn bị tinh thần là vừa, haha....
- Ông Nhật Tuyên vừa về đến nhà đã nhìn thấy Minh Nhật uống rượu trong phòng khách, nét mặt cậu sầu thảm vô cùng.
- Con trai, con sao vậy – Ông Nhật Tuyên tỏ vẻ thương yêu hỏi Minh Nhật.
 - Ba...ba có biết Ngân Quỳnh đã tử tự hay không? – Minh Nhật nói giọng ngà ngà say.
 - Có, ba có nghe nói, ba cũng thấy tiếc vì điều đó – Ông giả vờ buồn bã đáp.
 - Vì sao vậy ba, công ty nhà họ Lâm không đủ hay sao mà ba còn cướp đi công ty của người khác như thế chứ?
 - Minh Nhật, ba cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Con cũng biết để mua chuộc các cổ đông khác, mua lại cổ phần của họ, chúng ta cần phải có tiền. Muốn như vậy chúng ta cần người tài trợ giúp đỡ cho chúng ta. Con còn nhớ tên Hào chứ. Ba của hắn ta, ông giám đốc ngân hàng, chính là người tài trợ vốn lớn nhất của chúng ta. Chính ông ta yêu cầu phải chiếm luôn công ty nhà Ngân Hằng, để thay con trai ông ta trả thù rửa hận.
 - Ba...tên Hào là do ba sai người đánh hắn tàn phế kia mà – Minh Nhật quay phắt lại chất vấn.
 - Ba biết điều đó chứ. Minh Nhật, con nghe lời ba nói, chỉ cần hôm hợp cổ đông, chúng ta có thể lấy được đề cử từ tay các lão già kia, công ty của bọn họ thuộc về chúng ta rồi. Chúng ta không còn lo sợ gì tay đám đốc đó, ba sẽ đá hắn đi ngay, sau đó trả lại công ty cho nhà Ngân Hằng có được không.

Minh Nhật buồn rầu gật đầu.

- Chờ ba đi tắm rồi hai cha con mình ra nhà hàng ăn mừng.

Minh Nhật nhìn theo bóng dáng ông Nhật Tuyên, ánh mắt cậu vô cùng lạnh lẽo.

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Chương 78

78. Chương 78

Phần kết

Cuối cùng cũng đến ngày họp cổ đông, ông Hoàng nam dù bị bệnh vẫn cố gắng đi đến tham gia buổi họp. Lâm Phong dìu ba mình đi đến buổi họp, Lâm Tịnh với tư cách là một cổ đông cùng với chồng cô cũng đến tham sự. Bà Ngọc lan cùng ba chồng cũng đến. Trước đây, gia đình họ đều là cổ đông lớn, có tiếng nói vô cùng quan trọng, nhưng hiện tại, cổ đông đang mất dần lòng tin đối với họ.

Trong cuộc họp mọi người gay gắt chỉ trích Lâm Phong đã không trông coi cẩn thận để bên phía nhà thầu làm hư hại dẫn đến việc chậm trễ công trình của họ. lại còn không truy cứu trách nhiệm với người đứng đầu bên đó. Lâm Phong đợi mọi người nói xong hết mới bình tĩnh đứng lên trình bày.

- Các vị, đầu tiên tôi xin thừa nhận hết tất cả những sai lầm vừa qua về sự cố của công trình. Nhưng tôi có đôi điều muốn phân bày ngay tại đây. Các thiết kế và kế hoạch xây dựng đều đã được trình bày rõ ràng trước các vị và đã được các vị thông qua, công trình cứ theo hướng đó mà làm. Nhiệm vụ của tôi là xem xét tiến độ của công trình, thúc đẩy để nhanh chóng hoàn thành công trình một cách mau lẹ. Nhưng vấn đề xây dựng là thuộc về bên nhà thầu, chúng ta cũng có ký kết hợp đồng nghiêm ngặt với họ, bắt họ hoàn toàn chịu trách nhiệm với công trình này, nếu có gì sai sót, họ sẽ phải bồi thường cho chúng ta. Sự cố lần này đúng lý phải truy cứu bên kia, nhưng tôi lại bỏ qua. Bởi vì tôi nghĩ thay vì cứ truy cứu làm rùm beng lên mọi việc ảnh hưởng đến lợi ích sau này khi hoàn thành công trình thì chúng ta đi khắc phục sự cố vừa xảy ra còn hay hơn. Phía bên kia, tổng giám đốc Quang Khải đã hứa sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa đền bù thỏa đáng cho ba công nhân bị tai nạn kia và nhanh chóng tăng cường lực lượng để hoàn thành công trình cho chúng ta, vì vậy, tôi đang đợi xem tổng giám đốc Khải có thể khắc phục mọi thứ như đã hứa hay không. Nếu không chúng ta gửi đơn kiện cũng không muộn.

- Nhưng dù có nói thế nào cũng cho thấy là do cậu quản lý quá lỏng lẻo nên mới xảy ra chuyện này – Ông Nhật Tuyên đứng bật dậy tuyên bố dồn hết mọi tội lỗi lên đầu Lâm Phong – Tôi đề nghị cách chức kỷ luật cậu ta.

Tất cả cổ đông bị ông ta mua chuộc cũng gật đầu tán thành theo lời nói của ông ta.

- Thật là quá đáng, các người lấy tư cách gì chứ? – Ông nội Lâm Phong tức giận đứng bật dậy đập bàn nói.

- Đúng vậy, Lâm Phong đã bàn giao lại công trình rồi, hiện tại Minh Nhật đang tiếp nhận. Vì sao lại cách chức cậu ấy chứ – Lâm Tịnh phản nộ nói.

Trong cuộc họp, người nói một câu rồi cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng ông Nhật Tuyên đứng lên bảo:

- Chúng ta cứ tiến hành bầu chủ tịch mới đi. Sau đó để người đó quyết định .

- Được đó, tiến hành bầu chọn thôi.

- Các người không thể làm như vậy được, chức vụ này lâu nay là do chồng tôi đứng ra đảm nhiệm, ông ấy không làm sai gì để các người đòi bầu chọn lại, các người đừng có vô duyên cớ như thế – Bà Ngọc Lan mất hình tượng thường ngày của mình, mà lên tiếng giận dữ phản đối. Đối với bà, chồng và con mới là quan trọng – Quan trọng là hơn nữa số cổ phần của công ty đều thuộc về gia đình tôi.

- Không đến phiên bà phản đối, số cổ phần của gia đình bà hiện nay đúng là có nhiều hơn các cổ đông ở đây. Nhưng có một người vẫn chưa đến, chúng ta cứ trông chờ vào quyết định của cậu ấy xem ai sẽ là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty này – Ông Nhật Tuyên hùng hồn tuyên bố. Xưa nay người đứng đầu luôn là người có số cổ phần cao nhất trong công ty, nhưng sau này đã thay đổi, người có số cổ phần không

dưới 10% và được đa số cổ đông tán thành, số cổ phần của toàn bộ người tán thành cao hơn số cổ phần của người không tán thành, thì người đó có khả năng đương nhiệm.

Mọi người đều hồi hộp chờ đợi Minh Nhật đến và đưa ra quyết định của mình. Chỉ vài phút sau, Minh Nhật đã mở cửa bước vào.

- Minh Nhật, chúng tôi hiện đang bầu chủ tịch mới, chỉ còn chờ lá phiếu quyết định của cậu nữa thôi.

Minh Nhật chậm rãi gật đầu rồi đến đầu bàn đứng kế bên ông Nhật Tuyên, ông ta vui mừng vô vai cậu gật đầu. Minh Nhật không nói không rằng quay đầu nhìn về phía ông nội, ba, bà Ngọc Lan, Lâm Tịnh, Lâm Phong, nhìn thấy ánh mắt bất lực của họ, cậu quét mắt đi nhìn các vị cổ đông khác.

- Các vị, trước khi đưa ra phiếu bầu của mình, tôi muốn cho các vị nghe một đoạn hội thoại dưới đây.

Sau đó, cậu rút điện thoại ra bắt đầu phát phần ghi âm của mình. Ông Nhật Tuyên chau mày nhìn Minh Nhật, khó hiểu vì sao cậu còn bày trò này nữa mà không mau chóng tiến hành bỏ phiếu bầu chọn ông ta đi.

Nhưng từng lời nói trong đoạn ghi âm khiến ông ta tái mét, nhất là lời ông ta nói những cổ đông là những lão già, sau này sẽ hất chân đá họ ra....những cổ đông đều nhìn ông Nhật Tuyên căm phẫn, ông Nhật Tuyên tức giận nhìn Minh Nhật, cậu quay mặt không thèm nhìn ông ta.

Lúc đi thăm Ngân Quỳnh về, cậu muốn ghé sang xem ông Hoàng Nam ra sao rồi, dù sao ông ấy cũng là ba của cậu, không ngờ vô tình nghe thấy được những lời ông Nhật Tuyên đã nói. Cuối cùng thì cậu đã biết mình sai lầm đến cỡ nào. Cho nên cậu không thể để cái lão già dê tiện này tiếp tục lừa dối mọi người nữa. Cậu cố ý khơi chuyện rồi ghi âm lại mọi lời lão ta nói.

- Giờ đây tôi xin công bố lá phiếu bầu chọn của tôi. Tôi bầu cho ông Lâm Hoàng Nam làm chủ tịch hội đồng quản trị của công ty ta.

Ông Hoàng Nam lập tức đứng dậy chỉ tay vào ông Nhật Tuyên hét lớn:

- Tổng cổ ông ta ra khỏi đây cho tôi.

Lập tức có hai người bảo vệ xông vào kéo ông Nhật Tuyên lôi ra ngoài mặc kệ ông ta vùng quẫy la hét thê nào đi nữa.

Ông nội Lâm Phong đứng dậy nhìn con trai nói:

- Chúc mừng con, chiếc ghế chủ tịch lại về tay con

Tất cả mọi người đều đang xấu hổ vì nghe lời xúi giục của ông Nhật Tuyên, thấy Lâm Phong đứng lên vỗ tay trước cũng vỗ tay theo. Sau đó lục tục chúc mừng ông. Sau khi mọi người đi ra hết, Minh Nhật cúi đầu không dám ngẩng lên đối diện với người nhà của mình.

Ông Hoàng Nam đứng trước mặt Minh Nhật nhìn cậu với ánh mắt vui mừng, Minh Nhật áy náy nói:

- Con xin lỗi ba. Xin mọi người hãy tha lỗi cho con

Ông Hoàng Nam ôm Minh Nhật thấm thiết, giọng ghen ngào nói:

- Chúng ta là gia đình mà. Không ai trách con đâu.

Lâm Phong cũng choàng tay ôm Minh Nhật, cậu không thích Minh Nhật lắm, nhưng chưa bao giờ cậu ghét. Nhưng giờ đây cậu coi Minh Nhật thật sự là anh trai mình.

Đột nhiên Lâm Phong khụy người ngã xuống trong lòng Minh Nhật. Tất cả mọi người kinh hãi hét lên gọi tên cậu.

Đã 4 tháng rồi, Lâm Phong vẫn chưa tìm được Ngân Hằng, cậu lại ngã bệnh khiến mọi người trong nhà lo lắng không ngừng. Cậu không biết bản thân có còn sống được bao lâu nữa. Bác sĩ bảo cần phẫu thuật điều trị lần nữa. Bảo Duy hay tin đã đến mừng cậu xối xả:

- Cái thằng này, lần trước đến bệnh viện là vì căn bệnh đúng không? Vì sao lại giấu chứ.

- Nói ra thì được lợi ích gì, chỉ khiến mọi người lo lắng nhiều hơn – Lâm Phong buồn bã cười ngượng đáp.

- Nếu cậu nói biết đâu Ngân Hằng sẽ...- Bảo Duy bỏ lỡ câu nói của mình.

- Vẫn chưa có tin tức gì của Ngân Hằng cả – Sơn Hải thở dài nói.

Minh Nhật và mọi người cũng đều đến thăm cậu, Minh Nhật đã đứng lên nói với ba mình:

- Con xin trả lại hết số cổ phần mà ba đã cho con. Vị trí này, sau này hãy trao lại cho Lâm Phong.

- Không đâu. Vị trí này em không thể nhận được. – Lâm Phong lên tiếng phản đối.

- Vì sao ? Rồi cậu sẽ khỏe lại thôi mà.

Lâm Phong buồn rầu lắc đầu.

- Chỉ cần hứa với em, nếu tìm ra Ngân Hằng, hãy chăm sóc cô ấy thay em.

- Anh không thể nhận lời em được. Anh có lỗi với Ngân Quỳnh, khiến cô ấy ra nông nỗi này, anh muốn chăm sóc cô ấy suốt đời, cho đến khi cô ấy bình phục. Em hãy tìm Ngân Hằng, mang lại hạnh phúc cho cô ấy. Dù cho những ngày tháng sau này không còn bao nhiêu đi chăng nữa.

Lâm Phong trầm mặc không đáp, cậu không biết, liệu mình có qua khỏi hay không? Chỉ sợ lúc đó lại gây cho cô thêm một nỗi đau, làm sao có thể mang hạnh phúc cho cô được.

- Có lẽ đã tìm ra chỗ của Ngân Hằng – Quang Khải đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng bệnh, theo sau anh ta là Ngọc

Liên, cô bị Quang Khải lôi đi thở hổn hển nói:

- Lúc trước chị ấy có nhờ em mua giùm một mảnh đất. Chị ấy đã thiết kế một căn nhà, tuy xé bỏ bản thiết kế rồi, nhưng có hôm em đi ngang qua đó thấy người ta đã xây dựng rồi. Nếu theo đúng thiết kế, có lẽ căn nhà đã hoàn thành rồi.

Lâm Phong trầm mặc, cúi đầu suy nghĩ, cậu lưỡng lự không biết có nên đi hay không.

- Đi đi...chỉ có cậu mới mang lại hạnh phúc cho cô ấy mà thôi – Quang Khải nhìn Lâm Phong thúc giục.

Lâm Phong nhìn Quang Khải rồi nhìn lần lượt từng người, ai cũng nhìn cậu đầy hy vọng và mong đợi.

- Đó là ở đâu?

Lâm Phong đứng trên mảnh đất quen thuộc mà hai người từng đến đây chơi, từng ước ao có được. Không ngờ cô lại thực hiện được rồi. Lâm Phong đứng nhìn căn nhà không khác gì bản thiết kế mà cậu đang giữ. Có một cánh cổng màu xanh, xung quanh có nhiều cây hoa đẹp, bên phải có một vườn rau, còn có một bóng người đang nhặt rau ở đó.

Lòng xúc động không ngừng, bóng hình cậu nhớ diên cuồng, tìm kiếm biết bao nhiêu lâu cuối cùng cũng đã gặp được.

- Ngân Hằng – Lâm Phong gọi khẽ khi đẩy cổng bước vào.

Ngân Hằng giật mình, quay đầu nhìn thấy Lâm Phong thì hốt hoảng đứng dậy, hai người nhìn nhau thật lâu, sau đó Ngân Hằng cắn chặt môi quay người bỏ chạy, Lâm Phong nhìn thấy phần bụng cô đã nhô cao.

Ngân Hằng vào nhà đóng chặt cửa nhà, tim không ngừng rung lên, tay ôm lấy cái bụng của mình. Cô bật khóc, thật ra cô vừa hận vừa nhớ cậu vô cùng. Khi cô phát hiện mình có thai, cô bàng hoàng lo lắng, không biết cái thai này là của ai, Lâm Phong hay Quang Khải, cô không ngừng cầu mong cho đứa bé là con Lâm Phong, nhưng cũng sợ hãi khi đứa bé là con Quang Khải, nhưng cô lại không nỡ bỏ đứa bé.

- Ngân Hằng, xin em, hãy mở cửa ra đi. Anh biết mình đã hiểu lầm em rất nhiều, xin em hãy tha thứ cho anh, hãy trở về bên cạnh anh có được hay không.

- Anh đi đi, tôi không muốn gặp mặt anh nữa.

- Em biết không, ngày nào anh cũng đi tìm em, ngày nào cũng gọi tên em và không ngừng tự trách mình. Anh hận bản thân vô cùng, vì đã làm em đau khổ. Xin em hãy để anh chuộc mọi lỗi lầm có được hay không?

- Quá muộn rồi , đã không còn có thể nữa rồi – Ngân hằng cắn răng kiềm chế tiếng khóc của mình, cô rất sợ đứa bé này là của Quang Khải.

- Chỉ cần em cho anh cơ hội – Lâm Phong bật khóc đập cửa nói – Anh nhất định sẽ bù đắp cho em, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, cùng nhau thực hiện ước mơ có được hay không.

- Em không thể, anh về đi. Tôi đã có con với người khác rồi.

- Mặc kệ đứa bé là con của anh hay con của ai khác, anh không quan tâm đến điều đó, chỉ cần nó là con của em. Chỉ cần em trở về , anh sẽ chăm sóc em và con của em, sẽ xem nó như con đẻ của mình. Trở về đi có được hay không? Anh....- Lâm Phong cảm thấy choáng váng, cơ thể đang mất dần sức sống....

Ngân Hằng bỗng thấy bên ngoài im lặng, sau đó cô nghe một tiếng ngã phịch xuống đất, lo lắng, cô từ từ mở mắt đã thấy Lâm Phong ngã xuống đất, cô hoảng hốt vội vàng đưa cậu đi bệnh viện.

Bác sĩ lập tức tiến hành phẫu thuật không chần chừ nữa. Mọi người đều lo lắng chạy đến.

- Cậu ấy biết bản thân bị bệnh, nên vừa muốn ở bên Hằng vừa lo lắng sợ hãi nếu phải rời xa Hằng – Bảo Duy đứng im lặng phía sau Ngân Hằng khẽ khàng nói – Cậu ấy có lẽ vì sợ rằng bản thân không thể sống được bao lâu nữa, cho nên mới muốn được ở bên cạnh Hằng thêm chút nữa. Mấy tháng nay cậu ấy đi tìm Hằng không lo điều trị khiến bệnh nặng thêm.

Ngân Hằng lặng người bước đến bên cạnh Lâm Phong, cô đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của Lâm Phong, lát sau cô nắm tay Lâm Phong áp vào mặt mình nhẹ nhàng nói:

- Phong! Là em đây. Anh có nghe tiếng của em không? Anh có biết vì sao em chọn nơi ấy sau khi ra đi hay không. Bởi vì Nơi ấy có anh, có nụ cười , có hình bóng của anh. Em vẫn không quên hẹn ước cùng nhau được già đi của chúng ta, anh có còn nhớ không. Mau tỉnh dậy thực hiện lời hứa với em đi. Anh đã bảo sẽ cùng em xây một ngôi nhà nhỏ, em đã xây rồi. Em cũng đã làm tất cả rồi. Bây giờ tới lượt anh thực hiện những điều còn lại. Anh mau tỉnh lại kết hôn cùng em, đời này kiếp này phải ở bên cạnh em không xa rời. Anh phải cùng em dạy con chúng ta nên người, chiều chiều nắm tay con chúng ta đi dạo mát, kể cho con nghe những câu chuyện cổ tích, và kể cho con nghe, ba mẹ nó gặp nhau thế nào, yêu nhau ra sao.....Anh mau tỉnh lại đi, đừng bỏ mặc em một mình, hay anh cho rằng đứa bé trong bụng em không phải con anh cho nên anh không muốn tỉnh lại – Ngân hằng thều thào rơi nước mắt , nước mắt cô chảy ướt nhoe trên đôi mắt, chảy vào lòng bàn tay cậu.

Quang Khải vừa đến, anh im lặng cùng mọi người lắng nghe lời tâm tình của Ngân Hằng mà đau lòng rơi nước mắt. Mọi người không ai cầm được nước mắt trước tình yêu đầy gian truân của hai người họ. Khi Quang Khải nghe Ngân Hằng nói đến đứa bé trong bụng, anh ta quay mặt nhìn Ngân hằng, phát hiện quả thật cô đang mang thai, lòng ngực anh ta có chút nhói đau, nhưng anh hiểu nỗi đau của anh không bằng nỗi đau mà hai người họ cùng trải qua. Cho nên bí mật anh luôn giấu trong lòng, hôm nay quyết định nói ra hết.

- Ngân hằng, thật ra anh....

Ngân Hằng lau nước mắt quay đầu nhìn Quang Khải nói:

- Quang Khải, em xin lỗi.

- Đừng xin lỗi. Đáng lí anh phải nói điều này từ lâu rồi mới đúng. Thật ra bao lâu nay anh vẫn giấu kín một chuyện với em, anh rất sợ em biết sự thật. Bao năm qua, anh không dám ngỏ lời với em, không hẳn là vì trong lòng anh còn nhớ đến cô ấy, mà là vì anh sợ không thể đem cho em niềm hạnh phúc tròn vẹn được. Thật ra anh bị vô sinh

Ngân Hằng sững sờ chớp mắt nhìn Quang Khải, anh cười bảo:

- Cho nên đứa con đó là của em và Lâm Phong. Anh mong em và cậu ấy mãi mãi được hạnh phúc.

Ngân hằng gạt đầu nhìn Quang Khải cảm kích, sau đó cô nắm lấy tay Lâm Phong vui sướng reo lên:

- Lâm Phong, anh nghe rõ chưa. Đứa bé trong bụng em là con của anh, con của chúng ta. Anh mau tỉnh dậy đi, em và con đều cần anh, anh không thể bỏ mặc hai mẹ con em không lo được.

Ngân Hằng siết chặt tay Lâm Phong cầu xin cậu mau tỉnh lại....một ngón tay của Lâm Phong bỗng nhúc nhích, máy đo nhịp tim vang lên một tiếng bíp....

Hết

Đọc tiếp: Nơi ấy có anh – Ngoại truyện

79. Chương Ngoại Truyện

Cuộc sống bình yên

Buổi chiều mát mẻ, mặt trời tuy chưa xuống núi nhưng ánh nắng không hề gay gắt, dưới một mảnh vườn nhỏ có hai bóng hình một lớn, một nhỏ đang ngồi nhỏ cỏ.

- Ba, con mỗi chân quá hà, mình nghỉ chút nha ba – Giọng một cậu nhóc nhỏ mếu máo nhìn người đàn ông còn khá trẻ bên cạnh mình.

Người ba ngó dáo dạt về hướng ngôi nhà có màu xanh êm dịu kia rồi gật đầu nói nhỏ:

- Ủ, con lại ghé ngồi một chút đi. Ba trông chừng mẹ cho .

Thằng bé vui mừng nhảy cẫng lên vỗ tay:

- Hoan hô, được nghỉ rồi. Con cảm ơn ba.

- Đừng la lớn, mẹ con nghe được, lại phạt cha con mình nữa thì khổ – Người cha đưa tay ra dấu cho đứa con nhỏ giọng, rồi đưa mắt nhìn vào nhà, thấy cánh cửa nhà vẫn khép chặt thì thở phào, vội vàng nhanh tay nhanh chân nhỏ đám cỏ đang lẫn lút mấy luống rau xanh của nhà họ.

- Ba ơi, con đói bụng – Đứa bé lại lần nữa mếu máo kêu lên.

- Uống nước đỡ đi con, lát nữa mẹ hết giận rồi vào ăn cơm – Người ba dỗ dành con trai.

- Con uống cả ba ly nước luôn rồi nhưng vẫn thấy đói – Thằng bé xụ mặt buồn xo đáp.

- Hay là con cứ giả vờ bị đau bụng đi, ba bế con vào, con cứ khóc ầm lên, mẹ thế nào cũng xót con mà tha thứ cho hai cha con mình – Người cha bắt đắc dĩ phải dạy con mình nói dối để được tha thứ.

Đứa con ngoan ngoãn gật đầu (cái thằng này, bình thường không chịu ngoan, xúi dại thì lại ngoan ngoãn làm theo)

Người cha lập tức phúi tay bế con trai vào nhà kêu vợ:

- Bà xã, em mau xem xem, con mình bị đau bụng rồi nè. Nó cứ ôm bụng suốt.

Ngân Hằng khẽ đặt con dao sắc thịt xuống bàn, chậm rãi rửa tay sạch sẽ sau đó sờ trán con trai, rồi hỏi:

- Con đau ở đâu?

- Đau nhiều nơi lắm – Thằng bé cố giả đau nói:

- Chỗ này có đau không? – Ngân Hằng sờ nắn phần bụng của thằng bé hỏi.

- Dạ đau lắm.

- Chỗ này thì sao....

- Dạ đau....

- Còn chỗ này....

- Cũng đau ạ.

- Không được rồi. Mẹ nghĩ con bệnh rất nặng, cần đến bác sĩ lấy cây kim to chích thuốc thôi – Ngân Hằng lắc đầu bảo.

Thằng bé nghe xong thì tái mặt, nó nhìn ba nó từ nãy giờ không không dám lên tiếng. Mếu máo kêu nhỏ một tiếng:

- Ba, con không muốn đi bệnh viện đâu ba.

- Lâm Thiên Phong, con đứng lên ẹ – Ngân Hằng bỗng đập mạnh lên bàn quát lớn.

Lâm Phong và con trai lập tức đứng lên, cả hai cha con không dám hé răng một lời.

- Anh đứng tránh ra, để em nói chuyện với con. Tội dạy con nói dối, em sẽ xử lý sau.

- Bà xã, anh biết lỗi rồi, tại anh thấy con trai bị mệt quá nên mới.... – Lâm Phong ảo não nói.

- Thiên Phong. Nói ẹ biết, mẹ phạt con là đúng hay sai.

- Dạ đúng.

- Nói xem, con phạm phải tội gì đáng bị phạt hả?

- Con đem sâu đến lớp hù các bạn nữ.

- Tại sao con làm vậy?

Thiên Phong quay đầu nhìn ba mình, Ngân Hằng cũng trừng mắt nhìn Lâm Phong. Lâm Phong vội vã thanh minh ngay.

- Không phải anh xúi con làm vậy đâu.

- Ba bảo không được bán đứng bạn bè – Thiên Phong cúi đầu đáp.

Lâm Phong vội vàng đến bên con trai bảo:

- Con trai à, đều mà bạn con dạy là điều xấu, con không nên học theo, mau nói ra đi nếu không mẹ con sẽ giận đó.

- Là chú Sơn Hải và chú Bảo Duy ạ – Thiên Phong liền đáp.

Lâm Phong liền ho sù sụ, thảm than trời, biết thế không xúi Thiên Phong nói ra làm gì. Đúng như Lâm Phong dự đoán, Ngân Hằng lập tức gọi điện thoại cho hai cô bạn thân của mình. lát sau, Lâm Phong nhận được điện thoại trách mắng của hai người bạn:

- Tại sao ông không quản lý vợ mình cho chặt chẽ, có biết tội này đều bị vợ phạt rồi hay không hả.

- Chấp nhận đi – Lâm Phong cũng gào đáp trả – Mình cũng đang chịu phạt đây nè. Đúng là con dại cái mang mà.

- Đúng là mũi dại lái chịu đòn – Bảo Duy cũng than thở.

Cúp máy, Lâm Phong cùng Thiên Phong lò mò đến gần vợ, mỗi người một bên. Người lay khẽ lắc tay Ngân Hằng gọi khẽ:

- Bà xã....

- Mẹ....

- Đừng giận nữa mà, bà xã. Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của con mà, em tha thứ cho hai cha con anh đi, lần sau anh sẽ không bao che cho con như vậy nữa đâu.

- Còn có lần sau – Ngân Hằng lườm mắt hỏi.

- Không có, tuyệt đối không có lần sau. Anh xin thề – Lâm Phong đưa ba ngón tay lên thề.

- Được rồi. Hai cha con mau lên tắm rửa cho sạch sẽ đi, lát nữa mọi người sẽ đến bây giờ – Ngân Hằng nhìn thấy bộ dạng hối lỗi của hai cha con cũng muốn bật cười bèn nói.

- Tuân lệnh bà xã.

- Tuân lệnh mẹ.

Ngân hằng nhìn theo bóng dáng hai cha con khẽ cười, cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Cũng may khi Lâm Phong tỉnh lại, phẫu thuật xem như loại bỏ hoàn toàn nguy hiểm. Mọi đau khổ đã qua, họ bắt đầu cuộc sống mới.

Đang mãi suy nghĩ, tiếng chuông cửa reo lên. Ngân Hằng vội vàng ra mở cửa, tất cả mọi người bên nhà Lâm Phong đều kéo đến cười rạng rỡ chào cô. Ngân Hằng vui mừng chào đáp lại đoàn người vừa đến. Có ông nội, ba mẹ Lâm Phong, vợ chồng con cái chị Lâm Tịnh, và cả vợ chồng Minh Nhật và Ngân Quỳnh, cùng bà Kim Lương. Ngân Quỳnh cũng vừa mang thai đứa con đầu tiên của họ.

Từ lúc thần trí Ngân Quỳnh không tỉnh táo, Minh Nhật áy náy nên quyết tâm chăm sóc cho cô cho đến khi tỉnh lại, hai người cuối cùng cũng đã phát sinh tình yêu. Ngân Quỳnh cuối cùng cũng chờ đợi được tình yêu của mình.

- Chị, Gia Bảo đâu.

- Nó đang trên lầu học bài – Ngân Hằng mỉm cười chỉ tay lên lầu đáp.

- Để đi lên xem nó thế nào. Cái thằng cứ tối ngày chúi đầu vào học – Bà Kim Lương bèn nói, xong thì đi thẳng lên tìm Gia Bảo.

Ngân Quỳnh và Ngân Hằng nhìn theo bà Kim Lương, hai chị em bỗng bật cười. Bà Kim Lương từ lúc Ngân Quỳnh tự tử rồi bị bệnh đến giờ, luôn cho rằng mình làm ác nên con gái gặp quả báo, từ đó ăn chay niệm phật tích đức, mong cho con gái mau lành bệnh. Lấy lại công ty, bà lập tức để Ngân Hằng đứng tên, nhưng cô từ chối, bà đành chuyển sang cho Gia Bảo.

Lát sau mọi người đều lục tục kéo đến, ai cũng con đàn cháu đống cả, tay bế tay bồng. Nhưng điều bất ngờ nhất là Quang Khải lại tay trong tay với cô bé Ngọc Liên kia. Từ lúc Ngân hằng rời đi, Ngọc Liên phải thay cô đảm nhiệm nhiều thứ, tối ngày gọi điện oán trách Quang Khải, vậy mà....nhưng Ngân Hằng vui vì Quang Khải tìm được một nửa của mình, anh là người tốt, anh xứng đáng có được hạnh phúc. Ngôi nhà nhỏ của Ngân hằng chẳng mấy chốc đã xôn xao cả lên tiếng cười tiếng khóc. Sau đó mọi người kéo ra vườn làm tiệc.

Ngân Hằng bê đồ ăn đi ra, cô nhìn thấy mọi người nói chuyện với nhau thật vui vẻ. Lòng cô bất giác hạnh phúc khôn xiết.

Nhìn lại những quãng thời gian đầy nước mắt của mình, Ngân Hằng khẽ mỉm cười hạnh phúc, giờ đây mọi thứ đã trôi qua hết rồi. Lâm Phong trng nhà bước ra, thấy vợ đứng lặng nhìn mọi người, cậu hiểu cô nghĩ gì, bèn đến choàng tay ôm lấy eo cô. Ngân Hằng ngã đầu vào vai Lâm Phong, khẽ cảm nhận sự bình yên của cuộc sống.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-ay-co-anh>